Edicija: Dokumenta

Škorpioni
od zločina do pravde

Fond za humanitarno pravo
dokumentovanje i pamćenje

Izdavanje knjige pomogao je Švedski helsinški komitet za ljudska prava

Swedish Helsinki Committee
for Human Rights

Napomena čitaocu

Trasnkript i drugi pisani materijali iz sudskog spisa predmeta *Škorpioni* broje nekoliko hiljada strana. To je uticalo da u knjizi objavimo izvode iz transkripta i odabrane pisane dokumente, vodeći računa da obuhvatimo sve što se direktno tiče predmeta optužbe.
Zbog brojnih gramatičkih, jezičkih, materijalnih i grešaka u imenima, nazivima i datumima, transkript suđenja je lektorisan, pri čemu se vodilo računa o autentičnosti i suštini rečenog pred sudom.

Uvod

Desetog jula 2003. godine, pred Većem Okružnog suda u Beogradu, kojim je predsedavala sudija Biljana Sinanović, svedočila je 18. godišnja Albanka, Saranda Bogujevci o ubistvu svoje majke, sestara, braće i rođaka 26. marta 1999. godine u Podujevu na Kosovu. Za ratni zločin, ubistvo 14 albanskih žena i dece, bio je optužen Saša Cvjetan, pripadnik rezervnog sastava MUP-a Srbije, jedinice *Škorpioni*. Saranda je sa ocem, stricem i još četvoro preživele dece, došla iz Mančestera, gde žive od juna 1999. godine. Troje dece, Fatos, Jehona i Lirie, svi maloletni, svedočili su pre Sarande, bez prisustva javnosti. Fatos je govorio na albanskom a ostala deca na engleskom. Saranda je govorila tiho ali razgovetno. Iako je bila usredsređena na užasne slike iz prošlosti, zastala bi svakih dva, tri minuta da prevodilac prevede njene reči na srpski. Mirno, gledajući u sudiju, opisala je kako su postrojeni uza zid padali jedno preko drugog, pod rafalima srpskih policajaca.

Posle dece, suđenje je nastavljeno saslušanjem pripadnika *Škorpiona*, koji su od reda štitili optuženog. Nisu osporavali da su deca i žene ubijeni na dan njihovog dolaska u Podujevo, 26. marta 1999. godine, ali niko nije video ko je to uradio.

Saznanje o učešću Škorpiona u streljanju Muslimana iz Srebrenice

U novembru mesecu pozvao me je telefonom Jovan Mirilo u ime Gorana Stoparića, pripadnika *Škorpiona* iz Šida, koji je svedočio pred Okružnim sudom u Prokuplju 2002. godine u istom predmetu, tvrdeći da optuženi Cvjetan nije bio u dvorištu kada su ubijena deca i žene. S obzirom da je u međuvremenu suđenje premešteno u Beograd, i da je zbog toga počelo ispočetka, Stoparić je trebalo ponovo da svedoči. Dogovorili smo se da ja dođem u Šid. Otišla sam sutradan, i da ne bismo bili upadljivi, našli smo se u jednoj kafani na kraju grada. Stoparić je iz medija znao da su preživela deca bila u Beogradu i da su svedočila. Izgleda da je to bilo presudno. Deca koju je video poslednji put pored zida, jedno preko drugog, ustala su iz krvi i gledaju ga očima dece koja plaču za majkom. Ta slika mu se javljala odkako je saznao da su deca svedočila. Zbog toga je hteo da razgovara samnom.

Satima je Stoparić pričao o okupljanju *Škorpiona* u Šidu, putovanju u pratnji starog poznanika Milana Milanovića Mrguda, koji ih je pratio u tri akcije pre Kosova, jutarnjem ulasku u Podujevo, isterivanju Albanaca iz kuća, ubistvu dece i žena, povratku u Srbiju i ponovnom odlasku na Kosovo. Sledećeg dana policija u Šidu je Stoparća pozvala na informativni razgovor. Pravdao se da me zvao da bih mu pomogla da ode na operaciju ruke, zbog ranjavanja na Kosovu.

Naredni mesec dana, sve do 1. decembra, Stoparić je svaka dva, tri dana dolazio u Beograd. Ponekad sa Mirilom, ponekad sam. Po ne znam koji put prolazili smo kroz njegov život od septembra 1991. godine, kada je, kako je rekao, opijen Šešeljevim govorima krenuo da brani srpski narod. Tako je došla na red i priča o odlasku jedinice na planinu Treskavicu, krajem juna 1995. godine i streljanju zarobljenika iz Srebrenice, kod neke bele kuće, iznad Trnova. Pričao je a ja sam zapisivala. Posle nekoliko dana pročitala sam mu njegovu izjavu i on je primetio da nedostaje da je streljanje zarobljenika iz Srebrenice snimio kamerman Bugar i da postoji video kaseta. Iako nije rekao jasno, razumela sam da je odlučio da pred sudom kaže istinu o ubistvu dece i žena u Podujevu. Nisam rekla ni da treba ni da to može biti opasno po njega.

Jednom, 3. ili 4. decembra 2003. godine, došao je u Beograd prilično uplašen, rekavši da je komandant Boca slao kurire da mu skrenu pažnju da se kreće opasnom stazom. Predložila sam mu da se ne vraća kući. Njegovo svedočenje je bilo zakazano za 9. decembar. Ostao je kod mene i nije izlazio iz kuće. Ja sam u međuvremenu Stoparićevu izjavu predala tadašnjem Tužiocu Republike Srbije Đorđu Ostojiću, pitajući ga da li je policija u stanju da zaštiti Stoparića nakon što bude svedočio pred sudom. Rekao je da ne brinem, da ne brine svedok, da će policija postupati profesionalno. Kasnije sam se uverila da policija najviše mrzi svedoke iz svojih redova, kao što je Stoparić. Očima policije on je izdajnik, a Boca je heroj. Oko 8:30 časova, 9. decembra Stoparić je krenuo u sud. Ja sam tamo stigla oko 9:15 časova i ispred zgrade suda videla sam dva džipa, Slobodana Medića, bivšeg komandanta *Škorpiona,* nekoliko njegovih telohranitelja i bivših komandira četa. Plašila sam se da su presreli Stoparića i da su ga kidnapovali. Nije bilo tako, on se pojavio u sudnici. Na poziv sudske straže ušao je u sudnicu, stao je naspram sudskog Veća i rekao da nije u stanju da svedoči, da ima zdravstvene probleme i da moli sud da mu dozvoli da svedoči drugi put. Napustio je sudnicu pre publike u kojoj su se nalazili komandant Boca, njegovi telohranitelji i nekoliko još *Škorpiona*. Usledila je pauza. U hodniku mi je prišao Slobodan Medić, kao i uvek kada je dolazio sa *Škorpionima* koji su svedočili, pitao me kako sam, našta sam ovoga puta odgovorila da sam veoma zauzeta, da tražim video kasetu streljanja zarobljenika iz Srebrenice, i da je on sledeći. Nije se iznervirao, niti je pitao kakva kaseta, koje streljanje...Nasmejao se i rekao da nije došlo moje vreme. To sam i ja mislila ali sam mu odlučno odgovorila da je svako vreme moje.

Izgleda da su *Škorpioni* otišli kućama mirni. Nije im palo napamet da će Stoparić sutradan ponovo doći u sud i tražiti od sudije da ga sasluša. Sutradan, Stoparić je govorio pred albanskim svedocima koji nisu slutili da će čuti istinu o smrti najbližih, koja im je bila potrebna da mogu da dišu, da nastave život.

Stoparić je proveo dva meseca pod zaštitim policije Republike Srbije. Imala sam dozvolu da ga posećujem, razgovaram sa njim i donosim mu knjige. Da nije bilo tih knjiga koje je gutao, teško da bi izdržao u četiri zida. Govorio je da ko zna gde bi on bio da je ranije probao da čita. U februaru 2004. je napustio Srbiju. Na polasku je rekao da je siguran da ću naći video kasetu.

Video kaseta

U novembru 2004. pozvao me je Jovan Mirilo. Ovoga puta, u ime bivšeg pripadnika *Škorpiona* koji je imao, kako je rekao, užasne probleme zbog video kasete. Došao je sa bivšim pripadnikom *Škorpiona* Sovom, koji je snimao svakodnevni život jedinice, sve osim streljanja. Sova je imao original video kasetu, koju je dao na čuvanje u Tuzlu. Ti koji su je navodno čuvali hteli su da je prodaju a Sova je bio protiv toga. Odlučio je da kasetu da meni i haškim istražiteljima, pod uslovom da njegova porodica bude na sigurnom. Trebalo je uzeti nazad kasetu. Sova i Mirilo su otišli u Tuzlu ali nisu našli advokata kod koga se kaseta nalazila. Kasetu je doneo izvesni Grkinić, ratni predsednik opštine Beli Manastir, koji je prema Sovinim rečima, hteo da proda tu istu kasetu. Istog dana, kada je Sova dobio kasetu, doneo je meni. Haški istražitelji već su imali kopiju. Onda se među *Škorpiopnima* i u Šidu pročula priča da Sova ima kasetu i da je dostavio Hagu. Počeli su da ga presreću u gradu i da mu prete, pozivajući se na visoko rangirane haške optuženike, Jovicu Stanišić, bivšeg načelnika Državne bezbednosti Republike Srbije i Franka Simatovića, bivšeg komandanta *Crvenih beretki*, optužene, između ostalog, i za masakr u Srebrenici. Fond za humanitarno pravo je tražio od MUP-a Srbije da ispita navode o pretnjama ali policija nije reagovala.

U januaru 2005. godine u Stokholmu sam srela Amora Mašovića, predsednika Komisije federacije BiH za nestala lica. Ispričala sam mu o video snimku, pominjući planinu Jahorinu i gradić Trnovo. Odmah se setio ekshumacije ostataka šest tela u aprilu 1999. godine u Godinjskim barama, nedaleko od Trnova. Do tada nije znao za razvoženje zarobljenih Muslimana iz Srebrenice duž teritorije pod kontrolom bosanskih Srba. Međunarodna komisija za nestala lica (ICMP) je DNK analizom utvrdila identitet dvojice, čiji su ostaci nađeni ispred bele kuće u Godinjskim barama: Azmir Alispahić i Safet Fejezić.

U februaru 2005. godine video kasetu sam pokazala Tužiocu za ratne zločine Republike Srbije, Vladimiru Vukčeviću. U skladu sa zahtevom Sove, rekla sam mu da ću kasetu zvanično predati kada vlasnik bude na sigurnom mestu. To sam uradila 10. ili 11. maja 2005. godine. Prikazivanju video snimka, ponovo u kancelariji tužioca za ratne zločine, prisustvovao je Gvozden Gagić, u to vreme načelnik Službe MUP-a Srbije za istraživanje ratnih zločina. Dok je kaseta

odmotavala događaj imala sam utisak da je Gvozdenu Gagiću sve to veoma dobro poznato. Prekinuo je ćutnju, koja je potrajala još minut, dva posle odgledanog snimka, rečima da to može biti fotomontaža i da pre bilo kakve akcije treba utvrditi autentičnost. Tužilac Vukčević je odmahnuo rukom, zaustavljajući Gagića da umesto razgovora o počiniocima nametne temu autentičnost snimka. Ponovo se javio kada sam ja rekla da im dajem (policiji i tužilaštvu) 10 dana da uhapse počinioce a da ću jedanaestog dana obelodaniti snimak. To je ucena, rekao je Gagić - on ne može da prihvati da radi pod pritiskom. Ponovila sam da je rok 10 dana. Sa sobom sam imala papir sa podacima o pripadnicima *Škorpiona*, koji se vide na snimku u pratnji zarobljenika, i to sam predala tužiocu i Gvozdenu Gagiću.

Ništa se nije događalo do tribine na Pravnom fakultetu, 20. maja, u organizaciji desničarske organizacije *Nomokanon*. Prisutni studenti i profesori su slavili Ratka Mladića i operaciju srpskih snaga u Srebrenici. Nije bilo nijednog glasa protiv. Ja i još nekoliko aktivista iz organizacija za ljudska prava smo izviždani. Prilikom izlaska iz zgrade fakulteta neko me je pljunuo. Tri dana kasnije, u organizaciji Centra za antiratnu akciju održan je kontra skup u Centru za kulturnu dekontaminaciju. U prepunoj sali, ugledne ličnosti demokratskog Beograda izrazile su poštovanje za žrtve genocida u Srebrenici. Ja sam tom prilikom iznela da sam predala video snimak streljanja šestorice Muslimana iz Srebrenice Tužilaštvu za ratne zločine i MUP-u Srbije. Time je postojanje video snimka postalo javno.

Prvog juna, oko 10:00 časova B92 je, kao i prethodnih dana, počela sa prenosom suđenja Slobodanu Miloševiću. Bacila sam pogled na televizor i videla poznata lica *Škorpinona* sa video snimka streljanja zarobljenika iz Srebrenice. Pozvala sam B92, dala snimak i ta televizija je iste večeri pustila snimak streljanja u celini. Razgovarala sam sa glavnim i odgovornim urednikom RTS-a Aleksandrom Tijanićem ali je on imao uslov da pribavim snimak sa srpskim žrtvama, pa da prikaže oba video snimka.

Reakcija javnosti

Sutradan je Tužilaštvo za ratne zločine objavilo vest o hapšenju pripadnika *Škorpiona*. Telefoni u Fondu za humanitarno pravo nisu prestajali da zvone danima. Prvi put nas je široka javnost videla u pozitivnom svetlu. Ljudi su zvali da kažu hvala što smo obelodanili snimak, što su gledajući snimak dokučili istinu, da pitaju za imena žrtava, za njihove porodice, da pitaju da li će biti suđeno *Škorpionima* i slično. Neki su na snimku među *Škorpionima* prepoznali svoje poznanike, susede. Jedan lekar je prepoznao brata svoje supruge i saznao da mu je i supruga bila pripadnica *Škorpiona.* Prepao se čovek, kao da je otkrio da živi sa đavolom.

Video snimak je obišao svet. Prikazan je najmanje 2.000 puta. Televizije u BiH i Srbiji su ga prikazale više nego 500 puta. Suđenje bivšem komandantu *Škorpiona* Slobodanu Mediću i pripadnicima, Peri Petraševiću, Branislavu Mediću Aleksandru Mediću i Aleksandru Vukovu počelo je 20. decembra 2005. godine, pred Većem za ratne zločine kojim je predsedavala sudija Gordana Petrović-Božilović. Ja i advokat Dragoljub Todorović smo bili punomoćnici žrtava. U optužnici su navedena imena trojice žrtava: Azmira Alispahića, Safeta Fejzića i Sadika Saltića. S obzirom da je tužilac ime treće žrtve pogrešno naveo, na prvom glavnom pretresu sam upoznala Veće da je reč o Sidiku Salkiću. Na početku suđenja porodica Ibrahimović se javila Udruženju žena iz Srebrenice sa sedištem u Tuzli i meni, tako da smo identifikovali petu žrtvu: Smajla, oca Smaile i Semira, koji su od februara 2006. počeli redovno da prate suđenje. Pred kraj suđenja, Komisija za nestala lica BiH obavestila me je da je na osnovu DNK analize utvrdila identitet preostale dve žrtve: Juse Delića i Dina Salihovića. Na moj predlog, Veće je pozvalo Amora Mašovića, člana Kolegijuma Instituta za nestala lica BiH, da svedoči u svojstvu svedoka eksperta. On je priložio dokument o identifikaciji posmrtnih ostataka nađenih na lokaciji Godinjske bare, čime je rešeno pitanje identiteta svih žrtava.

Suđenje nije donelo pravdu

Desetog aprila 2007. godine sudija Gordana Božilović-Petrović je izrekla presudu: Slobodana Medića i Branislava Medića je osudila na po 20 godina, Peru Petraševića na 13 godina, Aleksandra Medića na pet godina i Aleksandra Vukova je oslobodila. Izricanju presude su prisutvovali Nura, majka Azmira Alispahića, Safeta, sestra Safeta Fejzića, Smaila i Semir, deca Smajla Ibrahimovića, Behto, brat Juse Delića i dvadesetak žena, čija su deca, muževi, očevi ili najbliži rođaci odvojeni od porodica u julu 1995. godine i nakon desetak godina njihovi posmrtni ostaci nađeni su u masovnim grobnicama na teritoriji Republike Srpske. Nema dokaza da su žrtve dovedene iz Srebrenice: te reči sudije Božilović

su cepale srce i dušu tim jadnim ženama i deci koja rastu bez očeva. Nura se stidela, nije mogla da podigne glavu, da pogleda sudiju koju je razumela da joj kaže da laže, da nije istina da je sa Azmirom živela u Srebrenici i da je on 11. jula 1995. godine otišao sa muškarcima preko šuma. Smajla i Semir su nakoliko puta ponovili da su se prevarili to su poverovali Srbiji, nema pravde za njih i njihovog oca. Pamtiće dok su živi da je njihov otac pred streljanje tražio vode i da mu Srbi nisu dali. Pamtiće sudiju koja im je u lice rekla da lažu da su oca poslednji put videli u Srebrenici.

Sudija Gordana Božilović-Petrović je odlukom predsednika Okužnog suda u Beogradu u oktobru 2007 godine smenjena sa funkcije sudije za ratni zločin. To ne može da ublaži bol majki i dece, koji im je sudija G.B-P. utisnula svojim rečima i presudom koju je napisala.

U središtu procesa je bila odbrana dela države. Dela optuženih su viđena kao incident a optuženi kao patriote kojima se dogodio incident.
Pomogla sam da zločin bude otkriven, da počinioci budu identifikovani, da se utvrdi identitet žrtava ali suđenje nije donelo pravdu.

Nataša Kandić

Predmet: Slobodan Medić i drugi – *Škorpioni*

Veće za ratne zločine
Okružni sud u Beogradu, Republika Srbija
Broj predmeta: K.br. 6-05
Optužnica broj: KTRZ br. 3-05
Optužnica podignuta: 7. 10. 2005.

Krivično delo: ratni zločin prema civilnom stanovništvu, iz člana 142, stav 1 KZ SRJ

Optuženi: Slobodan Medić, Pera Petrašević, Aleksandar Medić, Aleksandar Vukov i Branislav Medić

Tužilac: Bogdan Stanković

Punomoćnici oštećenih:
Nataša Kandić, izvršna direktorka FHP i advokat Dragoljub Todorović

Branioci optuženih: advoka Miroslav Perković (za optuženog Slobodana Medića), advokat Zoran Lavaja (za optuženog Peru Petraševića i Aleksandra Vukova), advokat Željko Fajfić (za optuženog Aleksandra Medića) i advokati Milomir Šalić i Zoran Jevrić (za optuženog Branislava Medića).

Sudsko veće:
Sudija Gordana Božilović-Petrović, predsednica Veća
Sudija Vesko Krstajić, član Veća
Sudija Vinka Beraha-Nikičević, član veća

Suđenje je počelo 20. 12. 2005. g. a završeno donošenjem i javnim objavljivanjem presude 10. 04. 2007. g. Održano je 38 glavnih pretresa na kojima je saslušano 22 svedoka, 3 veštaka i 9 oštećenih.

Republika Srbija
TUŽILAŠTVO ZA RATNE ZLOČINE
KTRZ. br. 3/05
07.10.2005. godine
Beograd

OKRUŽNOM SUDU U BEOGRADU

Veću za ratne zločine

BEOGRAD

Na osnovu čl. 46. tač. 3., čl. 265. st. 1. i čl. 266. Zakonika o krivičnom postupku, podižem

O P T U Ž N I C U

Protiv:

1. MEDIĆ SLOBODANA, zv. «Boca» iz Novog Sada ul. Petefi Šandora br. 136, rođenog 18.09.1966. godine u Vinkovicima, od oca Radivoja i majke Ranke, oženjenog, oca dvoje dece, radnika, Srbina, državljanina SCG, neosuđivanog, nalazi se u pritvoru po rešenju Okružnog suda u Beogradu – Veća za ratne zločine u predmetu Ki.V.br.7/05 od 03.06.2005. godine,

2. PETRAŠEVIĆ PERE, iz Šida ul. Vojvođanska br. 9, rođenog 14.04.1969. godine u Osijeku, od oca Ratomira i majke Ružice rođ. Perić, oženjenog, oca jednog deteta, Srbina, državljana SCG i Republike Hrvatske, ugostitelja, neosuđivanog, nalazi se u pritvoru po rešenju Okružnog suda u Beogradu – Veća za ratne zločine u predmetu Ki.V.br.7/05 od 03.06.2005. godine,

3. MEDIĆ ALEKSANDRA, zv. «Aca», iz Šida ul. Cara Dušana br. 111, rođenog 01.01.1967. godine u Vinkovačkim Banovcima, od oca Milovana i majke Milene rođ. Mandić, Srbina, državljanina SCG, zemljoradnika, razvedenog, oca jednog deteta, osuđivanog zbog krivičnog dela nedozvoljene trgovine iz čl. 147. KZ RS, nalazi se u pritvoru po rešenju Okružnog suda u Beogradu – Veća za ratne zločine u predmetu Ki.V.br.7/05 od 03.06.2005. godine,

4. VUKOV ALEKSADRA, zv. «Vuk», iz Bačke Palanke ul. 20. Oktobra 131, rođenog 17.05.1973. godine u Vinkovcima, od oca Mladena i majke Ljubice rođ. Babić, Srbina, državljanina SCG, penzionera, neosuđivanog, nalazi se u pritvoru po rešenju Okružnog suda u Beogradu – Veća za ratne zločine u predmetu Ki.V.br.7/05 od 03.06.2005. godine,

5. MEDIĆ BRANISLAVA, zv. «Zekan», iz sela Stjenovci ul. Brilova br. 75 opština Šid, rođenog 19.08.1966. godine u Vinkovačkim Banovcima, od oca Neška i majke Marija rođ. Matošević, Srbina, državljanina SCG, mehaničara, oženjenog, oca četvoro dece, neosuđivanog, nalazi se u pritvoru po rešenju Okružnog suda u Beogradu – Veća za ratne zločine u predmetu Ki.V.br.7/05 od 03.06.2005. godine,

Š TO S U:

Dana 16. ili 17. jula 1995. godine, za vreme građanskog rata u tadašnjoj Republici Bosni i Hercegovini, vođenog između pripadnika oružanih snaga srpske, hrvatske i muslimanske nacionalnosti, na mestu zvanom Godinjske bare u blizini Trnova, kao pripadnici paravojne formacije pod nazivom «Škorpioni», kršeći pravila Međunarodnog prava, i to:

čl.3.st.1. tač.1.-A, IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vreme rata od 12. avgusta 1949. godine, ratifikovane od Narodne Skupštine FNRJ («Službeni list FNRJ» br.24/50) i protivno članu 4. st.2-A i članu 13., II Dopunskog protokola uz ovu konvenciju,

zajedno sa još tri pripadnika jedinice pod nadimcima «Miša Turčin», «Bobo» i «Đole Šiptar», lišili života šest zarobljenih lica muslimanske nacionalnosti, od kojih su do sada identifikovani i to:

FEJZIĆ SAFET, rođen 1978. godine, ALISPAHIĆ AZMIR, rođen 1978. godine i SALTIĆ SADIK, rođen 1959. godine, tako što je okr. MEDIĆ SLOBODANU, komandantu pomenute jedinice, naređeno od NN pretpostavljenog starešine iz Vojske Republike Srpske, u čijem sastavu je dejstvovala jedinica «Škorpioni», da liši života navedena lica koja su dovežena iz Srebrenice, te je on naredio okrivljenim PETRAŠEVIĆ PERI, MEDIĆ ALEKSANDRU, MEDIĆ BRANISLAVU, te MOMIĆ MILORADU i DAVIDOVIĆ SLOBODANU, prema kojima je postupak razdvojen, da u blizini borbenog položaja jedinice streljaju zarobljenike, o čemu je radio-vezom obavestio svog zamenika okr. VUKOV ALEKSANDRA, koji se nalazio na položaju, nakon čega su zarobljenici preveženi kamionom iz Trnova u pravcu položaja jedinice i na dogovorenom mestu iskrcani iz vozila i ležeći licem okrenuti zemlji okruženi okrivljenima PETRAŠEVIĆ PEROM, MOMIĆ

MILORADOM, DAVIDOVIĆ SLOBODANOM, MEDIĆ ALEKSANDROM i MEDIĆ BRANISLAVOM sačekali dolazak okr. VUKOV ALEKSANDRA, kjoi se posle izvesnog vremena pojavio u pratnji tri pripadnika jedinice, poznatih po navedenim nadimcima i koji je okr. PETRAŠEVIĆ PERI rekao gde da izvrše streljanje zarobljenika i naredio vojnicima koji su došli sa njim da u tome učestvuju, nakon čega su svi sproveli zarobljenike putem prema položaju sa koga su skrenuli u blizini spaljene vikendice Zvezdić Hasana, ispred koje su streljali četiri zarobljenika, pucajući im u leđa, te nakon što su preostala dva zarobljenika preneli leševe sterljanih iza kuće i njih streljali dok su ležali licem prema zemlji u unutrašnjosti spaljene vikendice pucajući im u leđa i u glave,

- čime su izvršili krivično delo ratnog zločina prema civilnom stanovništvu iz čl. 142. st. 1. KZ SRJ.

P R E D L A Ž E M

Da se pred Većem za ratne zločine Okružnog suda u Beogradu zakaže i održi glavni, javni pretres na koji pozvati:

1. Tužioca za ratne zločine iz Beograda,

2. Oštećene: FEJZIĆ HANU i MUHIĆ SAFETU iz Srebrenika Novo naselje bb – Špionica – Republika Bosna i Hercegovina; ALISPAHIĆ NURU iz Tuzle – Soline Holandsko naselje i SALKIĆ OSMANA iz Vogošće – Blagavac I br. 105 – Republika Bosna i Hercegovina, te SAJKIĆ SAIDINA čija će adresa biti naknadno dostavljena, koje saslušati i u svojstvu svedoka;

3. Okrivljene: MEDIĆ SLOBODANA, PETRAŠEVIĆ PERU, MEDIĆ ALEKSADNRA, VUKOV ALEKSANDRA i MEDIĆ BRANISLAVA koje pozvati preko Uprave Okružnog zatvora u Beogradu;

4. Branioce okrivljenih: advokate mr. ZORANA D. LEVAJCA iz Sremske Mitrovice ul. Arsenija Čarnojevića br. 10; ZORANA JEVRIĆ iz Beograda, ul. Miloša Pocerca br. 15; MIROSLAVA PERKOVIĆA iz Novog Sada ul. Jovana Đorđevića br. 8 i dr. ŽELJKA FAJRIĆA iz Šida ul. Svetog Save br. I/112;

5. Svedoke: VUČENOVIĆ BRANISLAVA iz Gložnja ul. Partizanska br. 30; GALIJAŠ IGORA iz Čelareva ul. Kudejarište br. 61; SLOBODANA STOJKOVIĆA iz Šida ul. 12. Aprila br. 19; VUJADINOVIĆ MILIVOJA iz Rumenke ul. Feješ Klare Mire br. 38; MANOJLOVIĆ SRĐANA iz Boegrada ul. Bulevar AVNOJ-a br. 56/10; MILEUSNIĆ ĐURU iz Novog Sada ul. Aleksandra Nevskog br. 36; BOGATIĆ BRANISLAVA iz Kukujevaca – opština Šid ul.

Cara Lazara br. 4; DIMITRIJEVIĆ PETRA iz Berkasova ul. Partizanska br. 93; OPAČIĆ ĐURU iz Šida ul. Ilije Bašićevića bb; OLUJIĆ RADOSLAVA iz Veternika ul. Ivana Senkovića br. 5; HOVAN DAMIRA iz Šida ul. Masarikova br. 38 i DELIĆ ŽELJKA iz Ćuprije ul. Cara Lazara br. 116.

6. Sudskog veštaka dr. MIODRAGA BLAGOJEVIĆA – neuropsihijatra koga pozvati preko Vojno-medicinske akademije u Beogradu;

7. Da se u dokaznom postupku pročitaju izveštaj iz Kaznene evidencije za okrivljene; prepis razgovora sa VHS kasete koja se odnosi na kritični događaj; nalaz i mišljenje sudskog veštaka dr. Miodraga Blagojevića o uračunljivosti okrivljenih; dokumentacija Kantonalnog suda iz Sarajeva iz predmeta br. Kri-83/98 i to: rešenje o ekshumaciji i obdukciji tela ubijenih civila čiji su posmrtni ostaci pronađeni u vikendici vlasništvo Zvezdić Hasana u mestu Godinjske bare opština Trnovo; zapisnik o ekshumaciji i obdukciji; - izveštaj o kriminalističko-tehničkoj pretrazi lica mesta od 18.05.1999. godine; - zapisnik o saslađanju svedoka – veštaka dr Dobrača Ilijasa od 28.09.1999. godine i veštačenje tragova vatrenog oružja od 09.08.1999. godine; **te iskazi zaštićenih svedoka Haškog tribunala koje je od njih uzeo istražni sudija Veća za ratne zločine Okružnog suda u Beogradu dana 07. i 08.07.2005. godine u Hagu;**

8. Da se izvrši pregled audio-vizuelnih VHS kaseta o predmetnom događaju i aktivnosti jedinice «Škorpioni» na teritoriji Velike Kladuše koja se naknadno prilaže; te album fotografija pripadnika jedinice «Škorpioni» koje je sačinio MUP Srbije; fotodokumentacija koja se odnosi na ekshumaciju leševa od 18.05.1999. godine i fotodokumentacija dostavljena od Tužilaštva Haškog tribunala;

9. Da se po završenom glavnom pretresu okrivljeni Medić Slobodan, Petrašević Pero, Medić Aleksandra, Vukov Aleksandra i Medić Branislav **OGLASE KRIVIM** za izvršeno krivično delo, osude na kaznu po Zakonu i obavežu na plaćanje troškova krivičnog postupka;

10. Da se shodno odredbama čl. 269. a na osnovu čl.142. st.2. tač.5. Zakonika o krivičnom postupku protiv svih okrivljenih **PRODUŽI PRITVOR**, obzirom da je za izvršeno krivično delo propisana kazna zatvora preko 10 godina, a određivanje pritvora je opravdano i zbog načina izvršenja krivičnog dela i brojnih teških posledica.

O B R A Z L O Ž E NJ E

Činjenično stanje opisano u dispozitivu optužnice utvrđuje se na osnovu dokaza prikupljenih u toku istrage.

Događaji i zbivanja na području Bosne i Hercegovine, i na teritoriji bivše Jugoslavije, imali su značaj ratnog sukoba koji nema međunarodni karakter, pa su sukobljene strane kako u samim sukobima i ratnim dejstvima, tako i u postupanju prema civilima bile dužne da se pridržavaju pravila međunarodnog ratnog prava.

Naime, opunomoćenici vlada zemalja zastupljenih na Diplomatskoj konferenciji održanoj u Ženevi od 21. aprila do 12. avgusta 1949. godine u cilju izrade Konvencije o zaštiti građanskih lica za vreme rata, sporazumele su se i obavezale članom 1. na poštovanje Konvencije i obezbeđivanje njenog poštovanja u svakoj prilici.

Članom 3. Konvencije predviđeno je da je, u slučaju oružanog sukoba koji nema karakter međunarodnog sukoba i koji izbije na teritoriji jedne od visokih strana ugovornica, svaka od strana u sukobu dužna da prema licima koja ne učestvuju neposredno u neprijateljstvima, postupa u svakoj prilici čovečno, bez ikakve nepovoljne diskriminacije zasnovane na rasi, boji kože, veri ili ubeđenju, polu, rođenju ili imovnom stanju. U tom cilju zabranjeno je da se u svako doba i na svakom mestu prema građanskim licima primenjuju postupci kojima se nanose povrede životu i telesnom integritetu, naročito sve vrste ubistava, osakaćenja, svireposti i mučenja.

Radnje opisane članom 3.stav.1. tačka A., inkriminisane su i domaćim zakonodavstvom nakon Odluke Narodne Skupštine FNRJ o ratifikaciji Ženevske konvencije.

Rezultatima sprovedene istrage utvrđeno je da žrtve koje su prethodno zarobljene, potom streljane su imale tretman «zaštićenih lica» u smislu Ženevskih konvencija i kao pripadnici jedne strane u sukobu – muslimanske, pali pod vlast druge strane u sukobu, pripadnicima srpske nacionalnosti i koji su imali obavezu da žrtvama obezbede određena prava koja im taj status pruža i da im ta prava garantuju. Međutim, okrivljeni takva prava nisu poštovali već su kršeći odredbe pomenute Konvencije ta lica streljali, a kako je to bliže opisano u dispozitivu optužnice.

Početkom 1992. godine, nakon formiranja Republike Srpske Krajine, na teritoriji Zapadnog Srema, u području gde se nalaze naftna polja, a u blizini sela Ćelakovci. Radi njihove eksploatacije formirano je preduzeće Naftna industrija Republike Srpske Krajine. Kako su se ona nalazila neposredno uz granicu sa Republikom Hrvatskom, sa kojom je Republika Srpska Krajina bila u oružanom sukobu, a koja se prostirala rekom Bosut, ukazala se kao nužna potreba formiranje obezbeđenja tih polja i postrojenja koja su se na njima nalazila.

Tako je Naftna industrija Republike Srpske Krajine počela sa formiranjem jedinice za obezbeđenje koja je ubrzo dobila naziv «Škorpioni» i delovala je sve vreme do prestanka postojanja Republike Srpske Krajine.

Jedinica je u svom sastavu imala komandu, dve čete i intendantski deo, a brojno stanje se kretalo od 200 do 400 ljudi. Oružje, uniforme, opremu, plate i ostale potrebe obezbeđivala je Naftna industrija.

Sve vreme postojanja jedinice «Škorpioni» njen komandant je bio okr. Medić Slobodan. U njegovoj pratnji, kao lično obezbeđenje nalazili su se Momić Miodrag, okr. Petrašević Pero i okr. Medić Aleksandar. Okr. Vukov Aleksandar je bio komandant izviđačkog voda i zamenik komandanta jedinice. Okr. Medić Branislav je bio vozač, a Davidović Slobodan se nalazio pri štabu.

Pored osnovne delatnosti koja se sastojala u obezbeđivanju naftnih polja u Đaletovcima, jedinica «Škorpioni» nije imala nikakvih drugih aktivnosti vezanih za delovanje Vojske Republike Srpske Krajine na njenoj teritoriji.

Međutim, u periodu svog postojanja, «Škorpioni» su tri puta angažovani na teritoriji Republike Bosne i Hercegovine na kojoj je postojao oružani sukob između oružanih formacija srpske, hrvatske i muslimanske nacionalnosti.

Radilo se o borbenim aktivnostima u okolini Bihaća, Velike Kladuše i planine Treskavice. Na «teren» kako je to u žargonu «Škorpiona» govoreno, nije išla cela jedinica, već samo jedan deo koji nije bio neophodno potreban za čuvanje naftnih polja. Svi okrivljeni su bili na napred navedenim lokacijama. Priprema dela jedinice koji je odlazio u Bosnu je bio detaljan, a o tome i o njihovom delovanju na «terenu» su sačinjavani i video zapisi. U Bosni «Škorpioni» su bili potčinjeni Vojsci Republike Srpske i bili uključeni u njihov borbeni raspored i dejstva.

U toku jula 1995. godine, jedinica «Škorpioni» odlazi na treći «teren» na planinu Treskavicu, gde u sadejstvu sa ostalim vojnim formacijama Vojske Republike Srpske obezbeđuje deo borbene linije u blizini Trnova.

U tom periodu, kako je to u dispozitivu optužnice navedeno, predati su im šest zarobljenih civila muslimanske nacionalnosti koji su lišeni života na opisani način.

Na osnovu ekshumacije i obdukcije pronađenih leševa, te pregledom video snimka koji se odnosi na streljanje zarobljenika rodbina poginulih je prepoznala da su tom prilikom lišeni života FEJZIĆ SAFET, koji je u momentu lišenja života imao 17 godina, ALISPAHIĆ AZMIR, koji je takođe imao 17 godina i SALTIĆ SADIK, koji je u julu 1995. godine imao 36 godina, dok ostala tri lica još uvek nisu identifikovana.

Na osnovu fotografija iz foto-albuma koje su sačinjene korišćenjem tog snimka u istrazi saslušani svedoci su na njima prepoznali pripadnike «Škorpiona» u liku okr. Petrašević Pere, Medić Aleksandra, Vukov Aleksandra, Medić Branislava i još tri pripadnika po nadimcima.

Ceo događaj, koji je predmet ovog krivičnog postupka snimio je svedok Stojković Slobodan koji ga je detaljno, u dva navrata, opisao.

Osim njega, postoje i drugi svedoci koji su videli šta se tom prilikom dogodilo.

Okr. Medić Slobodan i Medić Branislav, u toku istrage, brane se ćutanjem.

Okr. Medić Aleksandar i Vukov Aleksandar negiraju da su učestvovali u izvršenju krivičnog dela.

Okr. Petrašević Pera priznaje izvršenje krivičnog dela, ali se svih detalja ne može setiti zbog proteka vremena i psihičkog stresa koje je tom prilikom pretrpeo. U svojoj odbrani je naveo da im je okr. Medić Slobodan naredio da streljaju zarobljene civile koje je on vrlo nevoljno primio od pretpostavljenih iz Vojske Republike Srpske. To je na posredan način potvrdio i svedok Stojković Slobodan kada je objašnjavao šta mu je rekao komandant prilikom izdavanja naredbe za snimanje događaja.

Okr. Medić Branislav se na snimku vidi kako puca u zarobljenike.

U odnosu na okr. Medić Aleksandra svedoci tvrde da je i on učestvovao u streljanju.

Okr. Vukov Aleksandar se na snimku vidi kako prilazi grupi okrivljenih koja čuva zarobljenike koji leže na zemlji i iza koga idu još tri pripadnika jedinice «Škorpioni» dolazeći sa borbene linije. Iz transkripta razgovora, koji je skinut sa predmetne kasete, čuje se da cela grupa čeka da dođe «Vuk». Tek nakon njegovog dolaska i razgovora sa okr. Petrašević Petrom zarobljenici ustaju, te uz pratnju svih okrivljenih i vojnika koji su došli, uz propisan borbeni raspored predviđen za obezbeđenje, ali bez «Vuka», nastavljaju put prema položaju, skreću sa istog i bivaju streljani. Ako se pri tome ima u vidu da «Vuk» dolazi po «pakete» što u žargonu jedinice znači da se radi o zarobljenicima, da sa sobom dovodi sa borbene linije još tri vojnika, da okr. Petrašević Pera i ostali iz obezbeđenja komandanta ne znaju baš najbolje gde se precizno nalazi položaj jedinice, ta da im treba neko ko tu situaciju dobro poznaje i ko zna šta treba da urade, jer je bio pozvan radio-vezom da siđe sa položaja i dođe do grupe gde su se nalazili zarobljenici, da se radi o veoma ozbiljnom, inteligentnom i vojno obučenom čoveku koji tek tako ne bi dozvolio da vojnici koje je doveo sa položaja ostanu kada je on otišao, a da pri tom, videvši zarobljenike, ne pita ni reč o čemu se radi iako je kao zamenik komandanta na borbenoj liniji i u njenoj

blizini predstavljao najviši vojni autoritet, nesumnjivo ukazuje da je okr. Vukov Aleksandar znao o čemu se radi te da je rekao gde da se izvrši egzekucija i da u njoj učestvuju i vojnici koje je sa sobom poveo, a da se leševi razbacaju oko i u spaljenoj vikendici, a zatim spale i na taj način predstavi da su lišeni života pre njihovog boravka na pomenutoj lokaciji.

Ovo krivično delo okrivljeni su činili sa direktnim umišljajem, jer su bili svesni svog dela i hteli njegovo izvršenje, pošto su imali saznanja i o tome da u konkretnom slučaju krivično delo vrše prema zarobljenim civilima.

Učestvujući u zajedničkom poduhvatu, svi okrivljeni su svojim radnjama učestvovali u ostvarenju zajedničkog cilja, koji je bio nezakonit, te time direktno učestvovali u radnji izvršenja u nameri da zajednički ostvare krivično delo koje je predmet optuženja, dakle svi optuženi se imaju smatrati saizvršiocima konkretnog krivičnog dela.

Imajući u vidu napred izneto, nalazim da prikupljeni podaci koji se odnose na krivično delo i okrivljene kao izvršioce, pružaju dovoljno osnova za podizanje optužnice.

TUŽILAC ZA RATNE ZLOČINE
Vladimir Vukčević

Izvod iz transktipta audio zapisa sa glavnog pretresa od 20. 12. 2005.

PREDSEDNIK VEĆA: Kao što znate, danas smo ovde da otvorimo zasedanje u krivičnom predmetu K.br. 6/05. Radi se o glavnom pretresu koji će se voditi u krivičnom predmetu u vezi sa događajem koji se odigrao na Godinjskim barama u blizini Trnova 1995. godine. Veće koje će suditi u ovom predmetu je u sastavu: sudija Vinka Beraha-Nikićević, sudija Vesko Krstajić i predsednik veća, sudija Gordana Božilović-Petrović. Nadam se da nemate primedbe na sastav veća. Dobro. Sada ćemo videti ko nam je tu došao.

Konstatuje se da su na glavni pretres pristupili: zamenik tužioca za ratne zločine Bogdan Stanković, punomoćnici oštćenih adv. Dragoljub Todorović i Nataša Kandić. Sada ćemo videti da li su svi optuženi prisutni.

Optuženi Slobodan Medić. Vi ste sa braniocem, advokatom Miroslavom Perkovićem i advokatom Branislavom Travicom.

Optuženi Pero Petrašević sa braniocem, advokatom Zoranom Levajcem.

Optuženi Aleksandar Medić sa braniocima adv. Željkom Fajfrićem i Draganom Palibrk.

Da li je on prisutan? Nije? Znate li da li će doći na suđenje? Neće? Znači, samo ćete Vi biti prisutni? Dobro.

Aleksandar Vukov. Vi ste tu? Sa braniocem advokatom Zoranom Levajcem.

Branislav Medić. Vi ste sa braniocem advokatom Milomirom Šalićem.

Dobro. Znači, prisutni su svi, imamo sve uslove da održimo glavni pretres. Jesmo li saglasni?

Na saglasan predlog stranaka sud donosi

REŠENJE

da se glavni pretres održi.
Glavni pretres je javan.

U ovom momentu nema nikakvih smetnji da ne bude javan, pa ćemo posle videti da li će biti ikakve potrebe za nekim, eventualnim, korekcijama.
Kao prvo, uzećemo lične podatke od optuženih. Ja ću zamoliti optužene, jednog po jednog, kako budem prozivala, da pristupe da vidim da li je nešto promenjeno u ličnim podacima u odnosu na one koje imam u spisima predmeta.

Prvooptuženi MEDIĆ SLOBODAN.

Hoćete li, molim Vas, izaći ovde da uzmemo lične podatke. Izvolite ovde za sto. Vi ste dali svoje lične podatke ovde u zapisniku od 3. 6. 2005. godine. Da li je nešto promenjeno u Vašim ličnim podacima?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN. Ne, ništa.

PREDSEDNIK VEĆA: Sa identičnim ličnim podacima kao u spisima predmeta. Ja ću Vas, ipak, zamoliti da nam ponovite. Recite, da li imate neki nadimak?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Boca.

PRESEDNIK VEĆA: Znači, Slobodan Medić zvani «Boca». Od oca?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Radivoja.

PREDSEDNIK VEĆA: I ime majke?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ranke.

PREDSEDNIK VEĆA: Majke Ranke. Devojačko prezime?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ralić.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Recite mi gde ste rođeni.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Vinkovci.

PREDSEDNIK VEĆA: Kada?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: 18. 9.1966.godine.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi gde Vam je sada prebivalište.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: U Novom Sadu.

PREDSEDNIK VEĆA: Koja je adresa? Je li ova?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ulica Petefi Šandora broj 136.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Recite mi šta ste završili od škole.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Srednju školu.

PREDSEDNIK VEĆA: Koju srednju školu?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Poljoprivrednu.

PREDSEDNIK VEĆA: Poljoprivrednu? Šta radite?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Držim farmu ovaca i konja.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo malo glasnije, molim.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Kažem da držim farmu ovaca i konja. Tradicionalno, to su mi svi radili.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Recite mi kakav je Vaš porodični status? Jeste li oženjeni?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Jesam.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste. Koliko imate dece?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Imam ćerku od 19 godina i sina od 9.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Vojsku ste služili? Kad ste služili i gde?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Godine 1988-1989. u Prištini.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. U rezervnom sastavu ste?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: U rezervnom sastavu SAJ. U rezervnom sastavu SAJ-a sam bio ovde kad sam došao u Srbiju.

PREDSEDNIK VEĆA: U rezervnom sastavu MUP-a Srbije?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Tako je.

PREDSEDNIK VEĆA: Kakve su Vam imovne prilike? Koliko zarađujete mesečno u nekom proseku?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Dovoljno da mogu lepo da živim.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta to znači? Kolika su Vam, orijentaciono, mesečna primanja?

OPT. MEDIĆ SLOBOAN: Oko 1.000 evra.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Recite mi šta imate od nekretnina, da li imate nešto od nepokretne imovine koja se vodi na Vas?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Nemam ništa da se vodi na mene.

PREDSEDNIK VEĆA: Stan, kuću, zemlju na Vas?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, ne, ništa nemam.

PREDSEDNIK VEĆA: Neko vozilo? Od pokretne imovine nešto?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, ne.

PREDSEDNIK VEĆA. Nemate ništa? Dobro. Da li ste osuđivani do sada?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, nisam.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne? Hvala lepo, možete se vratiti.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Hvala lepo.

PREDSEDNIK VEĆA: Ja ću zamoliti drugooptuženog Peru Petrašević. Izvolite, stanite ovde. Recite mi, molim Vas, Vaše lične podatke. Vi ste ih dali ovde, imamo ih u zapisniku od 2. 6. 2005. godine.

Drugooptuženi PETRAŠEVIĆ PERO.

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Isti su Vam podaci? Da se nešto, u međuvremenu nije promenilo? Mislim, da niste možda dobili dete ili šta ja znam, šta bi moglo da bude?

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne, isti su.

PREDSEDNIK VEĆA: Sa identičnim ličnim podacima kao u spisima predmeta. Ime Pero Petrašević? Da li imate Vi neki nadimak?

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Nemate? Recite mi kada ste Vi rođeni i gde?

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: 14. 4. 1969. godine u Osijeku.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Od oca?

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Ratomira.

PREDSEDNIK VEĆA: Ime majke?

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Ružica.

PREDSEDNIK VEĆA. Devojačko prezime?

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Perić.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde sada imate prebivalište?

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Ulica Čajkovska broj 35, Šid.

PRESEDNIK VEĆA: Ovde piše Vojvođanska? Je li to ista ta ulica ili druga?

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: 300 metara dalje.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Znači to je, samo s tim što se izjašnjava da sada stanuje, da ima prebivalište na adresi Šid, ulica Čajkovska br. 35. Vi ste državljanin SCG? Šta ste Vi završili od škole?

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Srednju tekstilnu školu.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li zaposleni?

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Imamo diskoteku i piceriju.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Recite mi kakav je Vaš porodični status? Jeste li oženjeni, imate li decu?

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Srećno oženjen, dvoje dece.

PREDSEDNIK VEĆA: Dvoje dece imate? Recite mi. Vi ste isto služili vojsku, kada i gde?

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Godine1989-1990. u Bitolju.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Da li ste Vi u nekom rezervnom sastavu?

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Pri vojnom odseku Šid.

PREDSEDNIK VEĆA: Pri vojnom odseku Šid? Dobro. Što se tiče Vašeg imovnog stanja, recite mi, kolika su Vam mesečna primanja. Neka prosečna, znači, ne tražimo tačno, ali nešto otprilike.

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa, recimo, nekih 200 evra.

PREDSEDNIK VEĆA: A da li imate nešto na Vaše ime od nepokretne imovine, kuću, stan, neki poslovni prostor ili bilo šta slično?

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Nemate ništa? A što se tiče pokretne imovine, neko vozilo ili tako nešto?

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO:Vozilo se, trenutno, vodi na suprugu.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. To bi bilo to. Da li ste Vi osuđivani?

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Nikada.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Hvala Vam. Moliću Vas da se vratite.

Trećeoptuženi MEDIĆ ALEKSANDAR.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobar dan. Recite mi da li Vi imate neki nadimak.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa Aca, Žara. Imam dva nadimka.

PREDSEDNIK VEĆA: Vaši lični podaci? Ovde imamo podatke iz zapisnika od 2. 6. 2005. godine. Jesu li identični?

OPT. MEDIĆA LEKSANDAR: Da,da.

PREDSEDNIK VEĆA: Sa identičnim ličnim podacima kao u spisima predmeta. Aca Vam je nadimak? Je li tako?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Recite mi kad i gde ste Vi rođeni?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Vinkovački Banovci, 1. 1. 1967. godine.

PREDSEDNIK VEĆA: Godine 1967. od oca? Ime oca i majke?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Milovan, majka Milena.

PREDSEDNIK VEĆA: A devojačko prezime majke?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Mandić.

PREDSEDNIK VEĆA: Mandić? Dobro. Recite mi gde je Vaše prebivalište sada?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ulica Cara Dušana broj 111, Šid.

PREDSEDNIK VEĆA: U Šidu? Vi ste isto državljanin Srbije i Crne Gore?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: SCG.

PREDSEDNIK VEĆA: Srbije i Crne Gore? Šta ste Vi završili od škole?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Srednju.

PREDSEDNIK VEĆA: Srednju. Koju srednju?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Poljoprivrednu.

PREDSEDNIK VEĆA: Poljoprivrednu? A recite mi, šta radite. Jeste li zaposleni?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Na poljoprivredi.

PREDSEDNIK VEĆA: Na poljoprivrednom imanju? Dobro. Što se tiče Vašeg porodičnog statusa, jeste li oženjeni, imate li decu?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Razveden, otac maloletnog deteta.

PREDSEDNIK VEĆA: Jedno dete imate? Dobro. Kada ste i gde služili vojsku?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: U Kraljevu 1986. godine i Nišu 1987. godine.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Da li se Vi vodite negde pri nekom vojnom odseku?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne, koliko ja znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Ovde ste nešto rekli o vojnom odseku Opštine Šid?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Verovatno kad sam se prijavljivao, tu sam zaveden. Ne sećam se.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Kakvo je Vaše imovno stanje? Kakva su Vam mesečna primanja?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa poljoprivredna primanja, koliko mogu biti.

PREDSEDNIK VEĆA: Kolika bi to mogla biti poljoprivredna primanja?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Od 8.000 do 9.000 dinara. Šta znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Recite mi da li Vi imate neke nekretnine ili bilo šta na Vaše ime, stan, zemlju, bilo kakvo imanje?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR. Ne, nemam.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Od pokretnih stvari, da li imate vozilo ili tako nešto? Mislim tu i na kamion i sva pokretna sredstva u tom smislu.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR:Ne, ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Nemate? Dobro. Da li ste Vi osuđivani do sada?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Za telad neku što smo kupili brat i ja, pa nismo imali pasoš.

PREDSEDNIK VEĆA: Kao u izveštaju u kojem imamo iskaz, u evidenciji Vašoj? Dobro.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ništa ovako krivično, u markama smo kupili, a nismo smeli kupiti u markama.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Hvala lepo. Možete se vratiti. A ja ću zamoliti Aleksandra Vukova da pristupi.

Četvrtooptuženi VUKOV ALEKSANDAR.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Hvala.

PRESEDNIK VEĆA: Dobar dan. Optuženi Aleksandar Vukov, sa ličnim podacima kao u spisima predmeta?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Dobar dan.

PRESEDNIK VEĆA: Recite mi, molim Vas, Vaši lični podaci da li su se nešto promenili. Mi imamo ove od 2. 6. 2005. godine.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne ništa, kako je tu, tako je.

PRESEDNIK VEĆA: Recite mi Vaš nadimak.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Vuk.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste, Vuk. Dobro. Ime oca?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Mladen.

PREDSEDNIK VEĆA: Mladen. I majke, i devojačko prezime?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ljubica Babić.

PREDSEDNIK VEĆA: Ljubica Babić. Kada ste Vi rođeni?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: 17.maj 1973.godine u Vinkovcima.

PREDSEDNIK VEĆA: U Vinkovcima. Recite mi gde je Vaše prebivalište.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Bačka Palanka.

PREDSEDNIK VEĆA: Na adresi?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ulica 20. oktobar broj 131.

PREDSEDNIK VEĆA: 131, znači ovo isto? Vi ste državljanin?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Srbije i Crne Gore.

PREDSEDNIK VEĆA: Srbije i Crne Gore? Recite mi šta ste Vi završili od škole.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Srednju školu unutrašnjih poslova.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Da li ste pensioner? Vidim ovde da stoji da ste pensioner. Kada ste se penzionisali?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Status ratnog vojnog invalida. Ne mogu Vam tačno reći od kada je rešenje.

PREDSEDNIK VEĆA: Od koje godine?

OPR. VUKOV ALEKSANDAR: Godine 1995. sam ranjen. Status sam rešio, ja mislim, jedno dve godine posle.

PREDSEDNIK VEĆA: I imate penziju, da kažem, primate penziju? Od toga se izdržavate? Kolika Vam je penzija?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da. Verujte mi da sada ne znam tačno. Može da se proveri.

PREDSEDNIK VEĆA: Kolika Vam je bila poslednja, ako znate, ako Vam je tako lakše?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Pedeset i ne znam koju hiljadu.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, otprilike. Nije nam baš to toliko potrebno, baš u detalje. Recite mi, molim Vas, kakav je Vaš porodični status. Da li ste oženjeni?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Neoženjen.

PREDSEDNIK VEĆA: Neoženjeni ste? Imate li decu?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Nemate? Vi ste služili vojsku?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Nisam služio vojsku. Završio sam školu unutrašnjih poslova u Zagrebu. Nisam radio u Hrvatskoj. Radio sam vrlo kratko u policiji. Nakon toga sam se priključio vojsci. Mislim, zvanično služenje vojnog roka nisam imao.

PREDSEDNIK VEĆA. Dobro. Da li se Vi vodite negde u vojnom odseku?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Vodim se u vojnom odseku Bačka Palanka kao nesposoban za vojnu službu.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Recite mi još šta imate od nekretnina. Vidim ovde kažete da imate kuću u vlasništvu? Je li to ova kuća na adresi koju ste nam dali? Kolika je to kuća?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: To je prizeman kuća, nekih deset sa deset. Nekih 100 kvadrata.

PREDSEDNIK VEĆA: Sto kvadrata. Da li pored te kuće, eventualno, još nešto imate od imovine?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Automobil imam u svom vlasnišvu.

PREDSEDNIK VEĆA: Od pokretne? Da li imate neko imanje, zemlju, neko poljoprivredno dobro, nešto tako? Nemate?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne.

PRESEDNIK VEĆA: Nemate? Dobro. Recite mi jeste li Vi ranije bili osuđivani.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne

PREDSEDNIK VEĆA: Niste osuđivani? Samo mi recite kakvo je Vaše zdravsteveno stanje, s obzirom na povrede koje imate?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Pa, s obzirom na povrede, prilično dobro se držim. Nije sjajno. Osim mehaničkih povreda imam još nekih problema, još iz rata imam hroničnu upalu prostate.

PREDSEDNIK VEĆA: Obaveštavam sve prisutne da smo dobili izveštaj o zdravstvenom stanju svakog od optuženih, gde je navedeno da su optuženi, uglavnom, da kažem, sposobni da prisustvuju pretresu i da im je zdravstveno stanje u redu. Imate li Vi neku potrebnu negu i pomoć u zatvoru koja Vam se ukazuje, s obzirom na Vaše stanje?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Trenutno sam u bloku redovnom, tako da ga nazovem, snalazim se prilično dobro i ljudi koji su sa mnom u sobi imaju obzira prema meni i izlaze mi u susret za neke stvari za koje mi treba pomoć.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, spremni ste za današnje suđenje, zdravstveno se osećate dobro?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Hvala lepo. Zamolila bih Vas da se vratite, a zamoliću optuženog Branislava Medića da pristupi.

Petooptuženi MEDIĆ BRANISLAV.

Dobar dan. Izvolite. Recite mi Vaše lične podatke. Imamo ih od 15. 6. 2005. godine. Da li se nešto promenilo, da li ima nešto novo?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Nije ništa.

PREDSEDNIK VEĆA: Sa identičnim ličnim podacima kao u spisima predmeta. Vaš nadimak? OPT. MEDIĆBRANISLAV: Zeka.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li to jedini ili imate još neki nadimak?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Šta ja znam, Zec.

PREDSEDNIK VEĆA: Bane, ili nešto tako?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Brane, i to.

PREDSEDNIK VEĆA: Ime oca?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Neško.

PREDSEDNIK VEĆA: I majke?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Marija.

PREDSEDNIK VEĆA: Devojačko prezime majke?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Matošević.

PREDSEDNIK VEĆA: Kada ste i gde rođeni?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: 19. 8. 1966. godine, Vinkovački Banovci.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde sada živite?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Stjenovci.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li ima neka adresa tu?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Ulica Brilova broj 75.

PREDSEDNIK VEĆA: Zamoliću Vas, samo malo glasnije.

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Stjenovci, Ulica Brilova broj 75.

PREDSEDNIK VEĆA: Državljanin?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Srbije i Crne Gore.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi jeste li Vi od škole završili nešto?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Za mehaničara.

REDSEDNIK VEĆA: Za mehaničara, to je ono VK, je li tako?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Srednja stručna sprema.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste zaposleni i gde radite?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Bio sam zaposlen u Mitrovici. Radio sam kao vozač kamiona.

PREDSEDNIK VEĆA: U okviru nekog državnog prevoza?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Kod privatnika.

PREDSEDNIK VEĆA: Kolika su Vam bila mesečna primanja?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Oko 300 evra.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi kakav je Vaš porodični status, jeste li ste oženjeni?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Jesam.

PREDSEDNIK VEĆA: Imate li decu?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Imam.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko dece?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Tri kćerke i sina.

PREDSEDNIK VEĆA: Četvoro dece. Dobro. Recite mi još da li Vi imate nešto od imovine neke pokretne ili nepokretne.

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Imam kuću.

PREDSEDNIK VEĆA: Na ovoj adresi koju ste nam rekli? Kolika je kuća?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Ne bih Vam znao reći, oko 150 do 200 kvadrata.

PREDSEDNIK VEĆA: Sem toga, da li imate još nešto?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Vozilo neko?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Nemate ništa? Da li ste Vi bili ranije osuđivani?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Niste. Dobro. Hvala lepo. Kako se Vi osećate, jeste li Vi zdravstveno spremni?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Dobro.

Saslušanje optuženih

Sada ćemo krenuti sa saslušanjem optuženih. Ja ću zamoliti da ostane prvooptuženi Slobodan Medić, a zamoliću da ostali budu udaljeni iz sudnice u ovom momentu, pa ćemo prozivati, naravno, jednog po jednog kako budemo završili sa saslušanjem svakog od optuženih. Zamoliću Slobodana Medića da pristupi ovde. Izvolite još jedanput. Kao prvo, želim da Vas pitam da li ste razumeli optužnicu i da li Vam je jasno šta Vam se stavlja na teret optužnicom Tužilaštva za ratne zločine?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Razumeo sam.

PREDSEDNIK VEĆA: Sledeće što želim da Vas, u smislu člana 320, poučim jeste da imate sva prava u postupku koja Vi, verovatno, znate, ali ja sam obavezna da Vas poučim, da u toku postupka možete da iznesete Vašu odbranu, da se izjasnite u vezi sa Vašom krivičnom odgovornošću i krivičnim delom koje Vam se stavlja na teret. Da možete da odlučite da ne iznesete odbranu, pošto, kao što sam videla u prethodnom postupku, do sada Vi niste izneli odbranu. Možete da jednostavno odgovarate na pitanja suda ili ne. Ono što smatrate da je za Vas kao optuženog dobro. Problem je u režiji, ako ste čuli. Pošto ne znam da li je ušao ovaj deo kojim sam poučavala, onda ću Vam još jedanput ponoviti: u smislu člana 320, imate prava u postupku da iznesete svoju odbranu u smislu da se izjasnite o optužnici koju ste čuli i koju ste rekli da ste razumeli, o Vašoj krivičnoj odgovornosti u vezi sa delima koja Vam se stavljaju na teret, da se branite na taj način što nećete izneti Vašu odbranu iz bilo kog razloga koji je Vaše lične prirode. Možete da odgovarate na pitanja suda i ostalih učesnika u postupku ili da ne odgovarate. Videli smo da Vi niste izneli do sada svoju odbranu. Da li želite danas da je iznesete?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

Odbrana opt. SLOBODANA MEDIĆA

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da li Vas interesuje istorijat formacije?

PREDSEDNIK VEĆA: Sve, od momenta kada se formira, zašto se formira, u koju svrhu, gde se formira, ko je formira? Znači, baš od samog početka.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Kažem, kad su završena borbena dejstva 1991. godine na teritoriji gde smo mi živeli, to je okolina Vinkovaca, odnosno Vukovar, postojala su naftna polja. To je bila jedna teritorija na kojoj su živeli i Hrvati i Srbi. Mi smo živeli u srpskom selu, a mesto gde je bio taj terminal, to je bilo hrvatsko selo. I po odlasku vojske 1991. godine, odnosno u proleće 1992. godine…

PREDSEDNIK VEĆA: Izvinjavam se, koje je to selo, kako se zove?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Đeletovci. Vojska je otišla. Tu su tada bile snage vojske Jugoslavije, odnosno JNA, i postojala je potreba da se počne sa nekim normalnim životom. Znači, to je poljoprivredni kraj, šumarski kraj. Pošto je ta nafta bila tamo, ona je bila dominantna u vreme kad je postojala bivša Jugoslavija. Tu su radili mahom Hrvati. Radilo je i nešto malo Srba, ali većinom su radili Hrvati. Oni su tamo kadrirali svoj kadar.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi je li to bilo oformljeno kao naftna industrija, je li to postojalo kao preduzeće ili kako?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: To su postojeći objekti. Ja Vam govorim kako je to izgledalo ranije, pa hoću da vam to povežem i da Vam približim. To je sve ostalo upražnjeno. Znači, bilo je prazno, porušeno, opljačkano ili već ne znam šta. Oni su odneli jedan deo opreme, a jedan deo je uništen zbog neznanja. I onda su tadašnje vlasti Republike Srpske Krajine, koje su bile tamo formirane, došle na ideju da se nešto počne, jer se od nečega moralo živeti. Pošto sam ja bio na tom prostoru, poznavao sam taj deo, Oni su došli, verovatno znajući situaciju, odnosno pojedinci poznajući mene, na ideju da krenemo sa poslom i da to počne da funkcioniše. Onda smo napravili organizaciju od nekih 15-20 ljudi koje sam ja organizovao i desetak ljudi koji su radili tu dok je to bila Hrvatska. I ti ljudi su se priključili i onda smo improvizovali. Oni su znali kako to tehnički da se odradi, doneli su neke mašine koje idu direktno na bušotinu. Od 72 bušotine, bilo je 37 eruptivnih. Nije bila potrebna nikakva elektronika. Moglo je da se, oni kažu, «krajcuje» desetak cisterni u toku 24 časa. Pošto je to bilo u prvoj liniji, postojala je opasnost od borbenih dejstava, jer veliki deo vojske koji je bio na tim položajima se izvukao. Ostalo je samo ono stanovništvo koje je dominiralo, srpsko, mahom je bilo iseljenih. To je bila teritorija gde su živeli 70% Hrvati, tako da smo mi morali to da obezbeđujemo. Znači to je bilo nekakvo interno obezbeđenje koje je funkcionisalo tako da bi se došlo do nekih sredstava koja bi, eventualno, koristili dalje za poljoprivredu, šumarstvo i tako dalje. Tako smo krenuli.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo ću Vas malo prekinuti da Vas pitam. Rekli ste da ste Vi organizovali tih 20-ak ljudi? Koji su to ljudi, odakle ste ih Vi organizovali? Jesu li to neke Vaše komšije, tu iz mesta?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: To su ljudi s kojima sam ja živeo, išao u školu.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, to su ljudi s tog terena, da kažem, s tog prostora?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ljudi koji su živeli tu.

PREDSEDNIK VEĆA: Koji su živeli i ranije tu i koji su ostali tu, je li tako? Vi ste ih orgnaizovali, rekli ste, u smislu obezbeđenja, je li tako? A ljudi koji su radili u samom tom pogonu, da kažem?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: To su isto ljudi koji su bili s tog prostora. Oni su, kad je završen taj građanski rat 1991. godine, ostali na našoj teritoriji.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko je njih bilo, koji su direktno radili?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Mislim desetak u početku, 25 do 30 ljudi je bilo u početku.

PREDSEDNIK VEĆA: Desetak ljudi je radilo, a otprilike vas 20-ak ste obezbeđivali?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je dao naziv «Škorpioni»?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ja sam.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta vam je to značilo, taj naziv?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Kod nas su radili ljudi koji su bili po Iraku, Iranu, tamo po tim arapskim zemljama. Oni su bili vezani za tu naftu i donosili su te balzamove male škorpione i to je bilo povezano, jer pesak, nafta, škorpion, to je išlo zajedno. Mi smo bili mala jedinica i na predlog tih ljudi smo i doneli odluku. Oni su nam pričali da tamo isto postoje ljudi koji obezbeđuju i da imaju svoj naziv.

PREDSEDNIK VEĆA: U tom momentu 1993. godine u leto, kada jedinica dobija naziv «Škorpioni», koliko broji ljudi?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne znam tačno, ja mislim 200-250 ljudi.

PREDSEDNIK VEĆA: Tad već ima 200 ljudi?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Tako, da.

PREDSEDNIK VEĆA: I sad mi recite nešto o tom komandnom sastavu. Vi ste, znači, komandant, je li tako, te jedinice? Ko je Vaš zamenik?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa tad, u to vreme, ne znam da li je mali Vuk radio, ali nisam imao zamenika dok Vuk nije došao.

PREDSEDNIK VEĆA: Kad on dolazi?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Godine 1993. ili 1994, ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Pošto se ovo 1993. dešava?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, 1993. ili 1994, ne znam tačno.

PREDSEDNIK VEĆA: Pošto je ovo leto 1993. godine, znači neposredno posle toga?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, u početku Vi niste imali zamenika?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, nisam imao.

PREDSEDNIK VEĆA: A kako se delila ta jedinica, je li imala neke svoje čete, neke vodove?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Dve čete.

PREDSEDNIK VEĆA: Dve čete? A ko je bio u četama komandant, je li imala komandanta, pretpostavljam da jeste?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Komandire.

PREDSEDNIK VEĆA: Komandire? Ko su bili komandiri?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Jednu je četu vodio izvesni Čoke, ne znam kako se zove i preziva.

PREDSEDNIK VEĆA: Čoke?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da. Jednu je vodio moj brat Dragan.

PREDSEDNIK VEĆA: To su te dve čete? Da li su oni imali svoje zamenike?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Jesu.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko su bili zamenici vašeg voda?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Draganov je bio Rakić, a Čoketov je bio Pera.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li to Rakić Zoran?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Rakić Zoran.

PREDSEDNIK VEĆA: A od ovog Čoke, da li Vam nešto znači ime Đuro Opačić?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, to je Čoke.

PREDSEDNIK VEĆA: To je Čoke, je li tako? A njegov zamenik?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pero Čubro, mislim da se tako zove.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li slučajno znate prezime?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Čubra.

PREDSEDNIK VEĆA: Čubra?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: To mu je prezime?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pera Čubra.

PREDSEDNIK VEĆA: I u tom momentu Vi još nemate zamenika?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, nisam imao zamenika.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se posle nešto menja u četama što se tiče komandira i njihovih zamenika, da li neko drugi dolazi na ta mesta?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, nije dolazio.

PREDSEDNIK VEĆA: Oni su stalno bili komandiri i zamenici?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, do 1996. godine, dok smo bili na prostoru sadašnje Hrvatske.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi, sem te dve čete, da li je u sastavu jedinice još funkcionisao neki vod ili nešto tako?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Do tada ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Do kada ne?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Mislim do tada nije funkcionisao, jedino kad smo išli izvan teritorija, onda je funkcionisalo.

PREDSEDNIK VEĆA: A kada je to bilo?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Konkretno, kada smo išli na teritoriju Bihaća, odnosno Velike Kladuše i Trnova, onda se formirao vod.

PREDSEDNIK VEĆA: To me interesuje, šta se fomiralo?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Formirao sam jedan vod koji je vodio Vuk i koji je bio prednji kraj koji je…

PREDSEDNIK VEĆA: To je ovaj izviđački vod, je li tako, to je bio jedan izviđački vod?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, jedan.

PREDSEDNIK VEĆA: I njegov komandir je bio?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Vukov.

PREDSEDNIK VEĆA: Vukov? Dobro. Aleksandar Vukov, je li tako?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi da li je pored toga bilo još nešto u sastavu jedinice, u smislu neke kuhinje, snabdevanja i slično.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Bila je kuhinja, bio je i radni vod.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je tu bio glavni, recimo u tom radnom vodu?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: U tom radnom vodu bio je, mislim da je on umro proletos, jedan kapetan koji je bio stariji, 80-ak godina je imao.

PREDSEDNIK VEĆA: A što se tiče ove kuhinje, nabavke i toga?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Kuhinju je vodio Branislav Vučenović.

PREDSEDNIK VEĆA: Sve vreme?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Sve vreme, da.

PREDSEDNIK VEĆA: Sve vreme dok ste vi postojali?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, posle mi se priključilo i još jedno vojno lice.

PREDSEDNIK VEĆA: To je bilo aktivno vojno lice?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, posle nam se on, ja mislim, 1994. godine u proleće, priključio, sad ne mogu da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: U redu, naravno, ako možete da se setite.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Prošlo je mnogo ljudi kroz jedinicu, ja ne mogu da se setim svakog.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi kada Vi dobijate zamenika i ko Vam je bio zamenik, kada ga postavljate.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Tad kad je mali Vuk došao.

PREDSEDNIK VEĆA: Mali Vuk je Aleksandar Vukov? Samo da preciziramo, da znamo na koga se misli.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: U redu je, samo da znamo o kom licu se radi.Kada kažete da on dolazi?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da li 1993. godine u jesen ili 1994. u proleće, ne znam tačno.

PREDSEDNIK VEĆA: Odakle on dolazi?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ja mislim da je on bio kod pokojnog Željka. On je bio u gardi.

PREDSEDNIK VEĆA: Kog Željka?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Arkana.

PREDSEDNIK VEĆA: Kod Arkana? I kako on dolazi? Da li ga preuzimate na neki način?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne preuzimamo ga. On je radio kod njega i nešto mu se nije svidelo.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li ga neko usmerio, kako je došao do Vas, jeste li ga Vi pozvali?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Dosta ljudi iz njegovog mesta je radilo kod mene.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa to Vas pitam. Na koji način je saznao uopšte za Vas, kako je došao do Vas?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Znao je zato što je dosta ljudi radilo i bile su solidne plate.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li Vas poznavao, odnosno da li ste Vi njega poznavali?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Jesam. Ja sam ranije vozio motore i tamo gde je on živeo imao sam jednog druga, pa je voleo da dođe i tako da gleda.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, poznavali ste ga pre rata i pre svega, još kao mladog?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I onda je on došao kod Vas?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako je došao, šta je rekao?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne mogu, gospođo, da se setim šta je rekao. Došao je da traži posao jer tad para nije bilo, plate su bile minimizirane, situacija je bila alarmantna. Mladi ljudi nisu imali afiniteta ni prema čemu drugome, tada se nije moglo ništa drugo raditi nego da se uzme puška.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, mislila sam u tom smislu je li došao, je li se prijavio Vama i rekao: «Ja bih želeo da uđem u sastav vaše jedinice»? To Vas pitam.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Tako, da.

PREDSEDNIK VEĆA: I Vi ste ga prihvatili?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Jesam.

PREDSEDNIK VEĆA: Kada su ljudi dolazili u sastav Vaše jedinice, da li se to radilo na neki formalan, zvaničan način, da li se negde to beležilo, da li ste imali neke knjige, evidencije?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta ste imali?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Imali smo kartoteku.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta ste beležili u tim kartotekama?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Sve smo beležili, od psihosomatskih mana pa do vrlina i tako dalje.

PREDSEDNIK VEĆA: U momentu kada se on prijavljuje, odnosno bilo ko od njih, i kada ulazi u jednicu, kakvi podaci su se unosili u taj karton?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Osnovni, i zatim karakteristike u toku tog probnog rada.

PREDSEDNIK VEĆA: Osnovni, podrazumeva se pretpostavljam, lični podaci, je li tako? I posle podaci u toku samog boravka?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da. Uzimali smo ljude jer su mahom dolazili iz socijalnih pobuda, ali to nije zadovoljavalo onaj posao koji je trebalo da rade.

PREDSEDNIK VEĆA: Upravo sam to htela pitati. Da li ste svakog ko je došao kod Vas i rekao da bi želeo tu da bude primali ili ne? Interesuje me kriterijum?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Možda je 30% ljudi ostalo, a 70% je otišlo.

PREDSEDNIK VEĆA: A za ove psihosomatske, kažete, karakteristike, kako ste to određivali? Je li to bio neki lekarski pregled ili statusni pregled ili bilo šta drugo?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa, bilo je i tako.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako? Pričajte nam malo o tome?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Imali smo jednog doktora koji je vršio određenu analizu.

PREDSEDNIK VEĆA: Koji je konstatovao kakvo je zdravstveno stanje osobe koja dolazi, je li tako? I to se sve beležilo?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Tako je.

PREDSEDNIK VEĆA: Ta kartoteka, gde vam je bila?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: To je bilo u firmi u Vinkovcima.

PREDSEDNIK VEĆA: U nekoj direkciji, pretpostavljam, u nekoj zgradi?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: A šta se desilo sa tim, da li znate?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ja ne znam, mislim da je sve izgorelo,

PREDSEDNIK VEĆA: Šta da je?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da je izgorelo sve.

PREDSEDNIK VEĆA: Da je izgorelo? Nije niko to uzeo sa sobom, eventualno poneo ili nešto slično?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Mislim da nije.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, za svako lice koje je radilo u Vašem obezbeđenju, a kasnije u jedinici, vodila se ta kartoteka?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Nismo davali radne knjižice dok nisu prošli određeni ciklusi.

PREDSEDNIK VEĆA: Dok nisu prošli proveru neku, je li?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Dabome.

PREDSEDNIK VEĆA: A recite mi, šta ste upisivali u radne knjižice.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa upisivali smo to vreme koje je proveo u jedinici, odnosno u firmi.

PREDSEDNIK VEĆA: Kada je počeo da radi, pretpostavljam, koliko dugo radi, kad je završio?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate šta je sa tim radnim knjižicama, one su, pretpostavljam, ostale u firmi?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ja mislim da je dobar deo ljudi sačuvao te radne knjižice.

PREDSEDNIK VEĆA: Mislite da su ostale kod njih?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, jer ima ljudi koji su radili od 1992. godine do 1996. godine i to je ipak nekakav radni odnos koji je zavidan u uslovima u kojima živimo.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo da Vas pitam, kada neko dođe i prijavi se, Vi procenite da odgovara Vašim kriterijumima, uvedete ga u karton, tu radnu knjižicu još ne uvodite zbog te provere. Da li on dobija neku uniformu, da li dobija oružje?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, dobije, zaduženje.

PREDSEDNIK VEĆA: Na koji način se formalno manifestuje njegovo uključenje?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Dobije zaduženje.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li dobije prvo nešto od garderobe, da krenemo od toga? Šta dobije?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Dobije kompletnu garderobu.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta, koju?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Od čizama, čarapa, preko opasača, oprtača.

PREDSEDNIK VEĆA: Vojnu uniformu?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, borbeni komplet.

PREDSEDNIK VEĆA: Koju ste Vi imali vojnu uniformu u toj Vašoj jedinici?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa imali smo one šarene maskirne uniforme, imali smo crne, imali smo zelene. Imao sam više modela.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su svi nosili iste uniforme ili ne?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Zavisi.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su svi imali više uniformi?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Jesu.

PREDSEDNIK VEĆA: Po koliko?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Imali su po tri-četiri para uniformi.

PREDSEDNIK VEĆA: A šta ste na glavama nosili?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Nosili smo beretke.

PREDSEDNIK VEĆA: Kakve?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Neko crne, neko crvene.

PREDSEDNIK VEĆA: Nije bilo uniformisanosti, mislim samo crvene, ili samo crne, ili nekim povodom samo crne?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, nije, zato što je to podneblje gde su četiri godišnja doba i gde se, takav je bio posao, i prljalo i pralo, tako da se nije moglo uslovljavati da bude jednobrazno jer oni nisu bili salonski momci, nego ljudi koji su bili na terenu 24 sata.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi samo ko Vam je nabavio tu opremu, odeću, beretke.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Mi smo vršili trebovanje i firma je to plaćala.

PREDSEDNIK VEĆA: A ko su bili ljudi koji su išli s vama? Da li su to bili određeni ljudi ili su se menjali svaki dan?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, ja sam u toku tih šest godina promenio dosta ljudi. U početku sam imao druge ljude, pa posle, konkretno sad pričam o ovom slučaju, to su bili ovih četvorica-petorica.

PREDSEDNIK VEĆA: Ja bih Vas zamolila da mi kažete koji su to ljudi bili.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: To su bili Slobodan Davidović, Pera Petrašević, Aleksandar Medić i Milorad Momić. Ali to nisu ljudi koji su išli sa mnom stalno.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi ovde optuženi Branislav Medić, šta je on radio kod Vas?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: On je popravljao te tehničke stvari koje su bile na kamionima ili na mašinama.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li vozio kamion?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Po potrebi je i vozio.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo kamion ili i neko drugo prevozno sredstvo?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Samo kamion.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta ste Vi imali od tih pokretnih vozila u okviru vaše jedinice?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Kamione i džipove.

PREDSEDNIK VEĆA: Kamione i džipove?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne znam. Desetine tih džipova sam imao i možda dva kamiona. Imao sam nekad više, nekad manje, zavisi od situacije, i to sam trebovao od korpusa.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, bilo je sastavljeno obezbeđenje u okviru Naftne industrije jer je postojala potreba i sada se već dešava ovo što se dešava. Vi se formirate kao jedinica, imate već određenu jednu hijerarhiju u tome i dejstva. Šta Vi radite sada, gde izlazite na teren, gde ste u stvari dejstvovali, na kojim terenima, koliko puta?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Na prvi teren sam otišao, ja mislim, u jedanaestom mesecu na teritoriju Bihaća.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta je tu bilo?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ja sam stalno bio u Đeletovcima, a postojala je potreba da se ide, po proceni tadašnje vlasti Republike Srpske Krajine. Pošto je

taj deo teritorije bio iseljen, to je 505. Budžimska iselila Muslimane koji su živeli na tim prostorima oko Kladuše, Bihaća, Cazina, te Krajine. I otišle su neke naše jedinice, s naših prostora, na taj deo dole.

PREDSEDNIK VEĐA: Jeste li i Vi otišli?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: I ja sam otišao.

PREDSEDNIK VEĆA: I koliko još ljudi sa Vama?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Oko 120-130 ljudi.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, nije cela ova jedinica?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, nisam ja mogao nikad da vodim celu jedinicu iz bezbednosnih razloga, zbog prostora na kojem smo mi funkcionisali.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi gde je bio ostatak jedinice .

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ostatak jedinice je bio u Đeletovcima.

PREDSEDNIK VEĆA: Oni su bili sve vreme u Đeletovcima?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Oni su bili 24 sata na naftnim poljima. Mi smo bili na tom terenu, a oni su bili na naftnim poljima.

PREDSEDNIK VEĆA: Kolika je razdaljina od Đeletovaca do ovog prvog terena gde ste išli? Koliko je to kilometara otprilike?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne znam, gospođo, ali mislim da ima 400 km, 350-400 km.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. I Vi tada prvi put odlazite sa jedinicom i gde se smeštate?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Mi odlazimo u kasarnu Željava i onda izlazim gore, a komanda Republike Srpske Krajine je bila u Korenici.

PREDSEDNIK VEĆA: Hoćete pauzu? Mislila sam u 11,30 da napravimo pauzu. Nikakav problem nije. Ja sam planirala u 11,30, Ako treba vode da Vam donesemo, recite, nije nikakav problem. Samo sam htela da otpočnemo ovaj deo sa Jahorinom, u stvari ovaj deo kad počinju sa aktivnostima, pa ćemo napraviti pauzu a posle toga idemo dalje. Znači, u smislu ove treće aktivnosti, kakvu vrstu naredbe Vi dobijate, od koga dobijate, gde dobijate? Malo nam ispričajte taj deo.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa to isto ide preko komande korpusa, odnosno preko Ministarstva odbrane koje je funkcionisalo u Erdutu, preko njih.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li Vi lično dobili tu naredbu?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Jesam, između ostalih i ja. Bilo je tri ekipe koje su išle na taj teren.

PREDSEDNIK VEĆA: Od koga ste Vi lično dobili?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Od komandanta korpusa, odnosno zamenika minstra odbrane, tadašnje Republike Srpske Krajine.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je tad bio zamenik?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Milan Milanović.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta ste dobili, kakvu vrstu naredbe?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Oni su dobili zahtev iz Republike Srpske, odnosno od ministra unutrašnjih poslova, tad je bio ministar Toma Kovač, i još nekih zvaničnika iz Republike Srpske, ne znam ko su. Oni su molili sve srpske patriote, dobre ljude i tako dalje, da im se pomogne jer je Republika Srpska u opasnosti i pašće u ruke Muslimana koji su potpomognuti arapskim svetom. Ja nisam mogao da ne idem, jer prvo sam Srbin pa sam onda sve drugo.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, recite mi samo da li Vi dobijate lično od njega naređenje.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Dobijam naređenje iz komande korpusa, odnosno Ministarstva odbrane.

PREDSEDNIK VEĆA: Na koji način ga dobijate?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Zovu me na sastanak, ja odlazim tamo i oni mi saopštavaju.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta se dešava na tom sastanku?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Oni meni saopštavaju problematiku. Kažu da je Ministarstvo Republike Srpske izdalo proglas, da vapi za pomoć, da je Republika Srpska u opasnosti, da je situacija alarmantna, da je narod u problemu i tako dalje i tako dalje, već kako je to izgledalo, i ja sam otišao na taj sastanak. Tu je, ja mislim, bio pokojni Željko i bio je oficir Ilije Kojića, da li je bio on lično ili je bio neki njegov oficir koji je posle išao s nama, ne znam tačno, ne mogu da se setim. Davno je to bilo, gospođo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da. Verujem.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne mogu da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko možete. A gde je sastanak održan?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ja mislim da je taj sastanak bio u Erdutu i dobili smo naređenje da idemo pravo u Trnovo, da dođemo s druge strane Save, da će da nas dočekati ljudi iz Republike Srpske koji će nas odvesti na Pale. Sa Pala

smo išli na Jahorinu. Ja sam bio dislociran na jednom mestu. To je bio hotel, mislim da se zvao «Šator», a ove druge dve ekipe su bile raspoređene u neke hotele koji su tad bili napušteni. Tad tamo nije bilo nikog, samo mi i medvedi i niko drugi. I onda smo tu prenoćili jednu noć i tu smo ostavili jedan dobar deo opreme, jer nismo mogli da se spustimo, zato što je to šumski pojas, skijaški. Ne znam kolika je nadmorska visina, ali znam da je velika. Onda smo se tim Alahovim putem, kako su ga muslimani zvali, spustili u toku noći kroz njihove položaje na teritoriju Trnova.

PREDSEDNIK VEĆA: Da ne prelazimo sad na Trnovo, pošto ćemo napraviti pauzu. Samo da Vas pitam. Kad ste krenuli prema Jahorini, koliko kreće ljudi sa Vama?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Mislim isto tako od 100 do 110-115, otprilike tako.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je i tada bila organizovana komanda ovako kao što ste mi rekli, komandiri četa, zamenici?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: S tim što sam ojačao sa jednim vodom, tim vodom koji je vodio Vuk.

PREDSEDNIK VEĆA: To je bio još jedan vod? Da li je taj vod bio izviđački, da li se tako zvao?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, taj.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko je ljudi je on imao?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne znam koliko je bilo, 10-15 ljudi, ne znam tačno, reći će vam on.

PREDSEDNIK VEĆA: Sad mi recite, kada Vuk tu stupa.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, Vuk je sve vreme, od kad je došao, on je u funkciji.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, nego me interesuje ovo kad krećete prema Jahorini. Vuk tada ima koju funkciju?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: On je i komandir izviđačkog voda i moj zamenik, odnosno jedan od zamenika, tu je i Manojlović, čovek koji je sa mnom išao na sve sastanke.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, Vuk je komandir čete?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Komandir voda koji je bio na terenu, a Manojlović je čovek koji je bio i na terenu. To ću Vam objasniti.

PREDSEDNIK VEĆA: Kada ste krenuli na Jahorinu, kakvu ste vrstu opreme imali? Opreme za koju kažete da ste jedan njen deo ostavili?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: To su bila burad sa gorivom, jedan deo rezervne opreme, onda zolja, osa, mina, granata i slično.

PREDSEDNIK VEĆA: A šta ste poneli onda sa sobom?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Sa sobom smo povukli jedan deo hrane i onu ličnu opremu i naoružanje koje su dužili.

PREDSEDNIK VEĆA: Čime ste to prebacivali, prenosili?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Prebacili smo tim kamionima, džipovima.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko ste imali, da li znate?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Šta?

PREDSEDNIK VEĆA: Kamiona i džipova tom prilikom?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa tad kad sam se spuštao dole, ja mislim da sam imao tri kamiona i jedan džip.

PREDSEDNIK VEĆA: Po tom terenu je bilo moguće kretati se?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, i oni su došli sa 7-8 kamiona, 10 mislim, u stvari organizovali su se oni tu, da li MUP ili Vojska Republike Srpske, organizovala je 10-ak kamiona u koje su posedali naši ljudi. I tako smo se spuštali.

PREDSEDNIK VEĆA: A koliko je udaljeno Trnovo, da li znate, od Jahorine?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Mislim da ima 35-40 km. To je šumski put. On je varirao, išao je levo-desno, pa gore-dole, to su čuke, same čuke, ne znam kako smo tuda prolazili.

PREDSEDNIK VEĆA: Kažete da ste jednu noć spavali na Jahorini?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Mislim jednu noć.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste se tamo s nekim sreli od nekih komandira, komandanata, nekim od naredbodavnih, nekim iz Vojske Republike Srpske Krajine? Da li ste tamo imali bilo kakav sastanak, da li je neko bio prisutan?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, niko. Jednom prilikom sam se sreo, kad sam se vratio posle 10-15 dana provedenih dole, ja mislim da je bio pokojni Koljević. Beše Koljević, ubio se sa dva metka. Kako se zvao?.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, ja baš mislim na ovu situaciju kad idete preko Jahorine ka Trnovu. Da li ste tamo imali neki sastanak, na primer, organizacioni?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, nama je odredište bilo Trnovo.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi ste tu samo došli do hotela da prespavate, da se odmorite, pre nego što nastavite dalje?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da. Tu smo samo ostavili kamione, autobuse kojima smo došli i onda smo dislocirani u te kamione koje su oni obezbedili. I dobili smo koordinate i ljude koji su bili s tog prostora, koji su nas proveli tim šumskim stazama i spustili smo se dole na teritoriju Trnova. Trnovo je, inače, bilo opkoljeno.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li kompletno ljudstvo ide sa Vama, svi koji su krenuli? Niko ne ostaje na Jahorini?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne. Jedan deo ljudi ostaje gore.

PREDSEDNIK VEĆA: Na Jahorini?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Na Jahorini, možda par momaka koji su čuvali tamo i…

PREDSEDNIK VEĆA: To što je ostalo od naoružanja?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, par ljudi.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je, sem vas tamo na Jahorini u hotelu, bilo neke druge vojske, pripadnika nekih drugih organizacija?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Video sam samo one koji su s nama došli. Gospođo, ja tu nisam imao vremena da se šetam. Mi smo imali naš zadatak i mi smo išli ka cilju, do krajnjeg odredišta.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, mislim da li ste videli da ima vojske?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Nisam, video sam ljude koji su čuvali tamo te vikendice, koje su bile verovatno od nekih funkcionera.

PREDSEDNIK VEĆA: U hotelu, da li je bio još neko da je s vama spavao?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ja mislim da niko nije bio od 1992. godine. Visila je paučina, mogao se treći deo Tarzana snimati.

PREDSEDNIK VEĆA: I vi ste tu ostali tu noć da prespavate?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Sada je 11,30. Da napravimo pauzu da se optuženi malo odmori, pa da nastavimo dalje.

Jeste li se mogli malo odmoriti? Da li ste sposobni da nastavite? Ako se u toku iznošenja odbrane budete umorili ili se ne budete osećali dobro, recite, napravićemo pauzu u svakom momentu, nije nikakav problem.. Izvolite,

nastavite to što smo sada tu do Trnova pričali, pa nam malo objasnite šta se dalje dešavalo. Kakve su bile aktivnosti, ko je sve tu bio?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Te noći kad smo došli spuštali smo se do Trnova i stigli smo u ranim jutarnjim časovima. Došli smo u komandu koja je bila odvojena od policije, odnosno posebno je bila vojska, a posebno policija. Hijerarhijski je policija bila pod vojskom. Ja mislim da je tu komandant Sarajevsko-romanijskog korpusa bio general Milošević. Bio je prisutan na tom prostoru sa jednim delom svojih snaga ojačanih policijskim snagama koje su bile dovođene iz Zvornika, Bijeljine i sa raznih strana Republike Srpske. I mi smo došli u komandu policije i tu smo se informisali gde ćemo boraviti, pošto je Željkovu grupu, pokojnog Arkana, vodio opet jedan njegov pokojni pukovnik Kajman. Oni su imali, ja mislim, oko 60 ljudi, ne znam tačno, 60-70 ljudi. A tu iz policije, ta specijalna jedinica policije koja je bila iz Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srpske Krajine, koju je vodio izvesni Plavi, te dve grupe su ostale u naseljenom mestu, tu negde gde su bile te lokacije: određene pekare, trgovine i šta ja znam kao napušteni objekti koji nisu bili u funkciji. Oni su se tu dislocirali, pošto sam ja video da je to raniji deo tog gradskog, uslovno rečeno, naselja, to je varošica neka, da su dominantne kvote bile izvan, to je bilo u kotlini. Ja sam izvršio izviđanje i izvukao sam jedinicu na jednu kosinu gde su bili određeni stambeni objekti, odnosno nastavljalo se vikend-naselje. Ja sam se dislocirao možda 3,5 do 4 km u tom delu kraj puta, zaključno sa tim vikendicama. Odnosno, tu su bile neke industrijske zone tako lokalne i tako dalje, i tu sam izvršio dislokaciju. Tu sam izmestio jedan broj ljudi. Neposredno posle toga sam otišao na sastanak i dobili smo određene paralele, odnosno naređenje, uputstva i opis neprijateljskih dejstava, o položajima, o pozicijama, o kvalitetu neprijatelja na terenu, o situaciji koja vlada u ovim jedinicama koje su funkcionisale na toj liniji i koje su bili desetkovane zato što su bile ofanzive na tom prostoru. To je teritorija koja je delila Foču, Kalinovik, tu komunikciju. Sarajevsko-romanijsko-hercegovački korpus se tu spajao i taj spoj baš nije bio dobar. U međuvremenu za nama je stigao i Mauzer, pokojni Mauzer. To su sve moji drugovi iz rata, ali su pokojni. On je došao i spustio se u Sarajevo. Njega smo dislocirali u Sarajevo, jer je on imao neka tehnička sredstva koja su mogla da funkcionišu na određenom pravcu, tako da smo dislocirali tamo. Onda smo pokušali da uvežemo tu liniju koju je već, mislim, general Mladić osvajao pa ostavljao. Pa su je ponovo gubili zato što je tu neka prirodna barijera, velika koncentracija je bila muslimanskog stanovništva, a mali broj je bio srpskoga. I tu se desilo nešto što je iritiralo verovatno te vlasti Republike Srpske, poklali su Muslimani tad tu mnogo njih, između ostalog i popa i čitavu njegovu familiju i tako dalje. I onda je valjda vlast rešila zbog teritorijalnih pretenzija, odnosno zbog komunikacija i zbog svega toga što se desilo, da sačuvaju to, više zbog simbolike nego zbog nečeg drugog. I onda smo mi pristupili izviđanju tog dela teritorije, organizovanju tog dela teritorija i uspostavili smo te kontakte, spojeve, očistili neke čuke koje su bile

dominantne, na kojima su bile te muslimanske snage potpomognute Arapima kojih je bilo u znatnom broju. I imao sam bliskih borbi sa njima i tako dalje. Oni su nažalost regrutovali sve što je moglo da nosi pušku. Kod njih nije bilo razlike, njihov zakon je takav da sve što može da je muško i, kako oni kažu, sve što se suneti može i da puca, razumete? Tako da su tu bile dobre borbe, ne samo na pravcima na kojima sam ja bio. Samo da vam ilustrujem jednim podatkom: od 300 i nešto ljudi kojih je došlo, to je bio mahom bataljon iz Bijeljine, držao je jedno 4-5 km varijativne linije po određenim kvotama. U toku noći je pukla ta linija i mi smo to sutradan vraćali. Teškom mukom smo to vratili i ti ljudi su se razbežali po unutrašnjosti, jedva smo ih pokupili. Znači, znao sam da dođem u kuću gde deset ljudi drhti, ali ne ljudi koji nisu obučeni, nego ljudi koji su završili tu školu, koji su školovani u MUP-u i tako dalje, ali su se nagledali verovatno nečega što nisu mogli da gledaju, tako da smo uspostavili jedan kontakt koji smo držali na tom prostoru. Tako je počelo.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo da Vas pitam, taj sastanak što ste rekli da ste imali, ko je bio prisutan na tom sastanku.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: To su bili oficiri MUP-a Republike Srpske, to su bile specijalne jedinice iz gradova na prostoru Republike Srpske. Bile su mahom desetkovane. To su bile čete pa su bili neki krnji vodovi ili dva voda ili izranjavani ljudi. Oni su jako puno radili. Nisu mogli da izdržavaju te borbene linijske i te bliske kontakte s neprijateljem.

PREDSEDNIK VEĆA: Kažete da su ti oficiri bili komandanti četa?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, između ostalog, bila je tu komanda Sarajevsko-romanijskog korpusa. Ona je bila možda kilometar udaljena od komande gde je bila policija.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je još neko bio prisutan na tom sastanku, sem tih komandanata četa i Vas?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Bilo je tu nekih oficira iz Republike Srpske koji su bili prisutni u početku kad smo došli.

PREDSEDNIK VEĆA: Pošto ste prethodno spominjali Arkana i još neke, da li je bio neko od njih?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ja mislim da je bio taj pokojnik i bio je taj Plavi. Pričamo o vremenu kad smo došli neposredno i nakon raspoređivanja.

PREDSEDNIK VEĆA: Taj prvi sastanak što ste spomenuli?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko je bilo ljudi na njemu, otprilike?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: To je jedna improvizovana prostorija koja je njima služila za sve i svašta, između ostalog i za spavanje tako da su neki stajali na vratima, neki su gledali. Nisam mogao da znam da li je neko publika ili je neko odgovoran, razumete? Jer uvek u nekim varijantama kad dođeš na neko mesto, zakulisne radnje su jače nego one što se dešavaju očigledno.

PREDSEDNIK VEĆA: Na sceni?

OPT.MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da Vas samo još nešto pitam. Kad ste bili na tom sastanku, da li je bio neko ko je prenosio neko naređenje, ko je bio ovlašćen od strane Vojske Republike Srpske Krajine? Ko vam se obratio uopšte u smislu?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Obratili su nam se ljudi koji su bili predstavnici, verovatno tog ministra Kovača, sa zahvalnšću što smo došli i nismo izneverili njegova očekivanja. Bilo im je drago. Samo naše prisustvo njima je bila satisfakcija, razumete? Osećali su da nisu, kako oni to kažu, ostavljeni.

PREDSEDNIK VEĆA: Da imaju vašu podršku, u tom smislu?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je tu neki dogovor napravljen šta da se dalje radi, gde da se ide, neka organizacija?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Sad sam Vam rekao.

PREDSEDNIK VEĆA: Malo detaljnije o tome, ako možete. Kako ste se dogovorili u smislu neke organizacije?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Izvršili smo procenu, stanje na terenu, s obzirom na znanje koje posedujemo i mi i oni koji su bili, ti koji su nas dočekali. Izvršili smo procenu stanja, povukli smo neke linije tih par dana koje su nam bole oči. Konkretno to spuštanje gde smo se mi spuštali, odnosno gde se snabdevala pozadina, tu je neprijatelj bio vrlo blizu. Tu smo pomerili te položaje, očistili smo tamo jedan deo gde je bila brana, gde su oni držali isto, to je prema Sarajevu. Tamo smo isto kote pomerili, te položaje, i tako smo to poravnali. I onda je u poslednje vreme postao problem jedna komunikacija koju nismo mogli da držimo sa tim oružjem koje smo mi imali, pa smo morali da dobavimo neka jača materijalno-tehnička sredstva kojim bismo mogli da zatvorimo, eventualno, taj pravac. Tada je došlo do nekih napada, jer u nekom narednom periodu, znači u drugoj polovini meseca boravka, imao sam žrtava, i ne samo ja nego i druge ove dve ekipe. I svi ti ljudi koji su bili tamo i tako dalje, onda smo morali da promenimo način rada, odnosno plan.

PREDSEDNIK VEĆA: To bi bili zaključci sa tog sastanka?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Otprilike tako, da.

PREDSEDNIK VEĆA: A u smislu nekih daljih dejstava, ratnih aktivnosti?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Imali smo aktivnosti samim tim što smo pomerili određene kote, pomerili određene linije, sačuvali određene pozicije, tu komunikaciju prema Foči i Kalinoviku smo zadržali. Priključio nam se kasnije i Mauzer, pošto je on imao oklopno-mehanizovana sredstva. On je otišao na jedan deo pravca i zatvorio je taj deo, ušao je u jedan veliki problem, pa smo mi posle išli da ga izvlačimo. Imao je desetak mrtvih, možda 14-15 ranjenih i neka sredstva su bila uništena zoljom.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate u kom mesecu Vi dolazite u Trnovo?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne znam tačno, gospođo. Mislim da je to neki šesti ili sedmi mesec, stvarno ne znam tačno. Ne mogu da se setim kad je to tačno bilo. Ne baratam datumima baš najbolje.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate možda koliko ste dugo ostali tu na tom terenu?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Znam da je taj Plavi otišao pre mene. Ja sam to zvao dezertiranje. On je otišao, mi smo ostali. Nisam hteo da napuštam te pozicije. On je imao neki dogovor valjda sa njegovim ministrom i on se povukao nekih par dana ranije. Uglavnom, povukao se i ostavio upražnjeno mesto koje sam ja posle držao i kad sam se ja povlačio, posle izvesnog vremena. I taj pokojni Kajman. Onda je tu došao iz Drvara jedan bataljon koji nas je u toku noći zamenio. Izvršili smo primopredaju i zadržali te pozicije koje smo nasledili. To je bio brdsko-planinski predeo, krševit, i to nisu bila naselja, to su bile prostorije, kako mi to zovemo, koje su dominantne. To su neke čuke između Jahorine i Bjelašnice, ili ne znam kako se već zove. Zove se Zubovi, taj deo se zove Zubovi i tu smo imali par dana borbi koje su bile pogubne i za nas i za suprotnu stranu.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate otprilike koliko dugo ste tu bili?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ja mislim da sam bio nešto više od mesec dana, možda koji dan više.

PREDSEDNIK VEĆA: To bi bio znači neki osmi mesec, recimo, je li tako?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Tako nešto. Nisam siguran. Tamo se ja izgubim u prostoru i vremenu, razumete me. Ne znam. Može da se dođe do tačnog vremenskog intervala. Ja mislim da bi Džems Bond mogao.

PREDSEDNIK VEĆA: I odlazite tako što vas sledeći zamenjuju, a vi odlazite sa terena, je li tako?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Vi ste otišli sa celom jedinicom i gde se posle toga vraćate?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Opet se vraćamo u Đeletovce.

PREDSEDNIK VEĆA: Vraćate se tamo?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je Vama nešto poznato u vezi sa samim ovim događajem koji se desio i zbog koga, naravno, ovde danas sudimo? Da li Vam je nešto poznato? Ako jeste, šta?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Jeste, poznato mi je.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite, šta je Vama poznato, šta se to desilo.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Poznato mi je iz tog razloga što sam prvi put taj segment video na televiziji «B92», ali mi je poznato od gospođe Nataše Kandić koja me je prozivala kad sam bio svedok u onom procesu za Sašu Cvjetana. Onda me je prozivala ona da sam tamo napravio nekakav zločin i da se to mesto zove Godinjske bare, i da ona ima neku inicijativu da to istraži i da ima neke indicije da postoji neki materijalni dokaz i tako dalje. To je bilo, ja mislim, pre jedno dve i po godine. Uglavnom, neposredno posle toga, ne znam kad je tačno bila «Sablja», ono kad je pokojni premijer ubijen, onda sam i ja bio uhapšen.

Bio sam 12 dana u samici i posle toga su došli gospoda iz UBPOK-a dvojica sa lap-topovima i sa tim pitanjima u vezi sa ovim o čemu pričamo, i ja sam njima tad dao izjavu. Rekao sam doslovce: «Gospodo, nikakav to problem nije, ako vi meni pričate o nekim ljudima koji su sad na slobodi, a ja sam u zatvoru, pa nije problem da vi odete kod njih pa da pitate njih, a vi mene vratite u ćeliju, to je najmanji problem.» Mislim da postoji taj dokument. Ja sam njega potpisao i mislim da sam i fotografisan tad. I posle toga su došli ljudi po mene i izvinili su mi se. Eto, toliko ja znam o tome dok to nije došlo na «B92». Da Vam kažem, nisam ja glumio inspektora nikada. Kad se nešto desi, i ako se nešto desi, a dešavalo se sporadično, uvek nekih problema ima, rešavali smo ih u hodu tako da ja nisam zadirao u suštinu. Mislio sam da svako ima svest i neka odgovara za ono što je učinio, jer ja nisam ničiji otac. I ja sam samo bio čovek koji je vodio, organizovao, skupljao i radio svoj deo posla, i mislim da sam ga radio kako treba. Da ga nisam radio kako treba poginuo bih na beogradskom asfaltu ili negde u nekom žbunju, po starom srpskom običaju. Verovatno bih tako završio da ga nisam radio kako treba, jer svi oni koji su krenuli sa mnom, od hapšenja u Plitvicama rane 1990. godine, kad je sve to počelo, svi su pokojni. Znači, sad imate čast da pričate sa jedinim Indijancem koji je preživeo od prvog do zadnjeg dana i ja ne uzimam nikome za zlo kad priča o meni, jer ovo sve što je kadrirano 90-ih godina, to je pokojno, a ovo što je kadrirano 2000. godine, to ja zovem treća pozicija. To je kadrirano iz socijalnih pobuda. Ja ništa nemam protiv tih ljudi koji iz socijalnih pobuda prave karijeru. Ja sam završavao svoje nacionalne obaveze, vraćao sam se svojoj kući i radio svoj posao. Mene nikada

niko nije video nigde, niti me je neko čuo. Ja sam za ovih 10 godina mogao da budem sve, i gospodar smrti i života. Ja sam čuvao naftu gde se proizvodilo mnogo para. Nikada nisam ničije uzeo, samo sam zadržao ono što je moje i mislim da sam ispravno radio. Ako je neko nešto uradio, pa ja ne mogu, kod nas u familiji i u porodici se dešavaju tragedije, ne mogu ja da kontrolišem nečije emocije. Ja jesam emotivan čovek, ali ne mogu da kontrolišem ničije emocije. Ja ne mogu da reagujem na nečiji refleks. Ja mogu da reagujem na celokupnu situaciju, ali na refleks ne mogu da reagujem. To je psihologija. Sad sa ovog aspekta to je nešto drugo, ali sa aspekta kad se okrene čovek i kad vidi odsečenu glavu srpsku i kad vidi rasporenu mater i dete u njoj, to je jako teško. Teško je objasniti nekom čoveku tad u tom momentu kad prolazi kraj srpske kuće i kad na tarabi vidi nabodenog gazdu, njegovu ženu, troje dece i komšije. To je jako teško objasniti tad i obuzdati određene ljude da ne urade nešto što nije prikladno. Ja sam to dosta dobro radio, ali nisam, opet Vam kažem, mogao da kontrolišem, nisam bio avaks. Nisam ja mogao svaki segment da kontrolišem, jer ljudi krenu u nešto, a završe sa nečim drugim, shvatate? Oni, znaju, oni su dobili oružje i čovek kad ima oružje… Oružje i ženu je jako teško čuvati. Jako teško.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo da Vas pitam, Vi kažete da o ovom događaju ništa niste znali dok niste videli ovaj film?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Sve sam Vam rekao kad sam ja saznao. Kad je gospodin u Hagu prikazao Miloševiću, onda mi je bilo jasno. Onda sam video da je taj segment neko snimao, sačuvao i prodao, i da je neko to unovčio.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi samo, je li kod vas u jedinici bilo neko lice koje je nosilo kameru.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Bio je jedan mali. Ja mislim da je on bio i u Hagu. Zvali su ga Sova, ali njemu ništa nije bilo zabranjeno da radi ono što je radio.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate njegovo ime?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ja mislim Duško Kosanović.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Da li je on uvek nosio kameru?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Između ostalog.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je pored njega još neko nosio?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, niko.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je nekad neko snimio nešto kad on nije bio tu?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Izgleda da jeste. Taj drugi, taj Slobodan Stojković.

PREDSEDNIK VEĆA: Slobodan Stojković?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, taj Slobodan Stojković, kako ga zovu, Bugarin.

PREDSEDNIK VEĆA: Stojković Slobodan?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li Vi nekada njega videli sa kamerom, da je on snimao nešto?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, nisam ga video. Ne, on je bio kod Branislava Vučenovića, pozadinac, u stvari bio je referent za pozadinu.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako je, uopšte, došlo do toga da neko snima, taj Duško Kosanović da uopšte to snima? Je li mu neko naredio ili je on snimao dobrovoljno? Šta je bio razlog?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: On je snimao te dogodovštine, kako se to kaže žargonski, zajebancije u slobodno vreme.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li snimao, uopšte, događaje sa terena, sa ratišta?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Jeste snimao. Ja sam video, recimo, to što se zloupotrebilo u javnosti pre šest meseci, da je pop izašao pa da je blagosiljao i tako dalje, pa je onda crkva stavljena u problem. Pa je onda snimao neke detalje sa linije, pa je snimao neku infrastrukturu koja je porušena, pa je snimao… To, niti sam ja vodio računa o tome…

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste Vi znali da on snima, uopšte?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ja sam znao da on ima kameru, ali mu nisam uzimao za zlo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste mu možda nekad naredili da nešto snimi?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: To je bila njegova dobra volja, da kažem, samostalna odluka?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Mislim, to je glupo uopšte. On je to tako, ako je video nešto, on je to snimao. Ja niti sam uticao niti sam pričao o tome, niti sam razmišljao o tome. U tim momentima da se spustim ja na nivo da pričam o kameri? Kamera je sad predmet, ali verujte mi ne banalna stvar, nego jedan objektiv koji je…

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi, kažete videli ste film tada kada ste videli. Da li se posle ovog događaja nešto pričalo u jedinici? Da li ste čuli da neko nešto priča o nekom događaju?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Vojska svašta priča, gospođo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se između tih «svašta» pričalo i o ovom događaju?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa, između ostalog, pričalo se, ali opet, to je dolazilo delimično do mene, delimično nije. Ja Vam kažem, ja nisam vršio istragu nikada.

PREDSEDNIK VEĆA: A to što je delimično došlo, da li nam možete reći šta je došlo do Vas?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Nešto su pričali da je bilo, kako oni to kažu, da je bilo nekog lišavanja, ali ja nisam znao šta je bilo.

PREDSEDNIK VEĆA: A kakvog lišavanja?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa života.

PREDSEDNIK VEĆA: A ko je to pričao?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne mogu da se setim. Puno je vojske bilo kod mene. Ne mogu da se setim. Neko se nečim hvalio, ali ovi ljudi nisu pričali.

PREDSEDNIK VEĆA: Na koje ove ljude mislite?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Konkretno ovi ljudi koji su…

PREDSEDNIK VEĆA: Ovde optuženi?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Od njih nisam čuo. Čuo sam prvi put od čoveka kad se to sve izdešavalo pre 6 i po ili 7 meseci, Onda je posle 1-2 sata nazvao ženin brat i onda smo se našli, i on mi je rekao kako je bilo.

PREDSEDNIK VEĆA: Ja sam Vas samo pitala da li ste čuli 1995. godine nešto u vezi sa tim događajem.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Nisam, gospođo, jer su se stvari tako brzo dešavale, da ja nisam... Tad je bio već Erdutski sporazum, mi smo se vratili, rat je bio kod nas, izbeglice, mi smo izvlačili tamo iz Krajine jedan deo ljudstva, naroda, bilo je svašta.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, tada nikakve priče nije bilo u vezi sa ovim događajem, bar do Vas nije došla?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Nije ništa došlo?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Nisam znao. Konkretno, da sam znao, mislim, ja sam iskren čovek i jako dobro razumem ovu situaciju sada. Verujte, da se taj što je to snimao hleba ne bi najeo. Ubio bih ga ja kao zeca što je to snimio. Znači, ovo sad odgovorno kažem pred Vama. Ja bih ga kao zeca ubio.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je mogao neko drugi da izda takvu naredbu, pošto Vi kažete da ne znate ništa o ovom događaju?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Mi smo bili u prostoru gde smo došli po naređenju pod tuđu komandu.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je neko mogao nekom drugom, od ovih lica koja su bila zajedno sa vama u jedinici, da naredi da se tako nešto uradi?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: On je meni ispričao kako je to bilo.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Branislav Medić.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta Vam je ispričao?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: On je meni ispričao kako se to desilo u stvari.

PREDSEDNIK VEĆA: Kad Vam je to ispričao?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Sat ili dva posle tog filma što je prikazan u Hagu na suđenju Slobodanu Miloševiću.

PREDSEDNIK VEĆA: A šta Vam je ispričao?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ispričao mi je onda kako je bilo.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa kako je bilo?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa otprilike, ja mislim da je, ne mogu ja da sve shvatim, gospođo, morate da me razumete, to je jako velika vremenska distanca, a ja imam dva miliona podataka u glavi.

PREDSEDNIK VEĆA: Nema problema, samo nam ispričajte šta je on Vama ispričao, koliko se Vi sećate.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ja sam to jutro ranije ustao. Svako jutro sam ja ustajao ranije i išao sam da organizujem. Nisam ja samo bio prisutan tu, jer teritorija je bila velika i moralo se strogo voditi računa o spojevima tim i tako da Vam ne objašnjavam, da Vas ne opterećujem s tim. Ja sam se veče pre toga dogovorio sa tim pozadincima, ne znam neki Karišik, ne znam ko je sve bio tamo, ne pamtim te ljude. Trebao sam maljutke, pošto ih nisam poneo, a tamo je bila jedna komunikacija putna, koju nisam hteo da obezbeđujem, nego sam je ostavio upražnjenu. Držao sam je jedno 10-15 dana praznu i navukao sam tu jedan deo određenih muslimanskih snaga. Na izviđanje sam išao ja lično i još neki oficiri Vojske Republike Srpske i oficiri iz MUP-a, i došli smo do operativnih podataka da su oni dislocirali tu jednu jaču grupaciju ljudi. I onda smo pripremali tu, pošto je Srđan Manojlović bio operativac na tim maljutkama i znao je da ih koristi. One su jako efikasna i ubojita tehnička sredstva. Onda

sam išao da trebujem, u stvari trebovao sam to veče, a to jutro je trebalo da preuzmem kamionom. Išao sam sa, ja mislim, Malim Đukom, tako da se zove taj dečko što je vozio drugi kamion, i Manojlovićem to jutro. A mislim da je trebalo da se ide po hleb jer smo samo hleb uzimali kao sledovanje iz pekare, a sve drugo je bilo naše: ta jela za grejanje, odnosno naresci, paštete i tako dalje. Hleb smo iz pekare uzimali i nešto za liniju smo uzimali hrane, to se manjerkama vuklo i tako. On je posle mene trebalo da krene, ne znam koliko, jedan vremenski period ne znam od koliko, pola sat ili sat, ne znam, možda i manje. Pošto ja imam 3 i po do 4 km da izađem na tu liniju, putnu komunikaciju, da idem do tog komandnog mesta gde je trebalo da preuzmemo materijalno-tehnička sredstva i da vozimo na tu komunikaciju gde su bili ljudi koji su bili Zvorničani, ja sam otišao po ta materijalno-tehnička sredstva. I zadržao sam se tamo jedan izvesni vremenski period jer smo jednu haubicu koja je bila gore na Jahorini prebacili na taj pravac. Znači, izvukli smo haubicu koja je bila 8 km na brdu, koja je čuvala jednu određenu distancu, nju smo putem određene veze dislocirali na taj pravac koji smo mi odredili.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je bio s Vama, tom prilikom, kad ste Vi krenuli?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Sa mnom je bio Srđan Manojlović i ja mislim taj mali što je vozio taj kamion. Ja i ovaj smo bili u džipu, a on je bio u kamionu «110», mislim da je tako bilo, i onda smo izvršili dislokaciju, zajedno sa tim oficirima iz MUP-a Republike Srpske, te haubice na taj pravac koji smo odredili mi po karti. I zatvorili smo sa tim, ja mislim da se zvao komandant bataljona Mida izvesni iz Zvornika, bio je mlad dečko, on je držao tu komunikaciju desno, ja sam zaključno levo, ali sam ostavio upražnjeno to mesto da bih navukao veći deo snaga na taj deo. Držali smo je samo određenim programom koji smo mi planirali i radili, jer kad se takve stvari rade, onda jedna grupa radi, ovima drugima se ne veruje razumete.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Rekli ste posle Vas je trebalo da krene ko?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Posle mene je trebalo da krene u to redovno snabdevanje hlebom Branislav Medić.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Branislav Medić, Zekan.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li on krenuo?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Jeste, on je krenuo i onda počinje ta priča šta je on meni ispričao.

PREDSEDNIK VEĆA: I s kim je on krenuo i gde je krenuo?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: On je krenuo sam u taj redovni nabavni deo.

PREDSEDNIK VEĆA: Čime?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Kamionom «150».

PREDSEDNIK VEĆA: Je li neko bio s njim ili ne?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne verujem da je bio. Nisam pričao o tome. To će on da Vam kaže.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta Vam je rekao kad je krenuo?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: On je rekao da je izašao na komunikaciju i da ga je zaustavio «pinc-gauer» u kome su bila, ja mislim da je rekao, tri oficira Republike Srpske, da li pukovnik, potpukovnik, majori, da su tražili gde su ovi Srbi dislocirani, ne znam Željkovi, Bocini ili, ne znam, «Škorpioni» ili ovi iz MUP-a, a on je rekao da je on iz «Škorpiona». Kažu mu da okrene kamion na putu, da ide za njima. I kad je došao tamo do jednog određenog kraja puta gde je sišao, oni su išli za njim i on je krenuo ka tom mestu gde su oni bili. Oni su išli za njima i kaže da su oni stali i izvadili, sad koliko već vidi, šest ljudi iz tog «pinc-gauera».

PREDSEDNIK VEĆA: Iz tog kamiona?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Iz tog malog kamiončića. To je pešadijsko vozilo, ali ga zovu «pinc-gauer». I izvadili su to i kažu da je neka razmena, spominjali su neke Srbe za koje su navodno Muslimani rekli: «Kako hoćete da ih vratimo, glave ili trupove ili noge?» I tako dalje, i kao da im ne treba ta razmena, da li će da uspe ili neće da uspe, i tako dalje.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li se obavila razmena?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: To ćete pitati njega, gospođo.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, mislim da li je on Vama rekao? Govorite samo ono što ste Vi od njega saznali, to Vas pitam.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, kako sam ja čuo od njega.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, nego šta Vam je dalje rekao? Da li ste ga pitali je li obavljena razmena?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Razmena nije obavljena. Oni su pobijeni, a, koliko vidim, i ovi su pobijeni.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vam je rekao ko je pobio i jedne i druge?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Opet ćete to pitati njega, ja ga nisam ispitivao.

PREDSEDNIK VEĆA: Nije Vam ništa pričao?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, toliko smo paničali, ja kažem: «Znaš šta nam sad sleduje posle ovoga? Sad kreće teatar!» Kaže on: «Loša sreća.»

PREDSEDNIK VEĆA: Što su ga, uopšte, zvali, nisam baš dobro razumela? Zašto su baš njega pozvali da on ide s njima?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ja mislim, gospođo, da je prvi koji je naišao bio žrtva. Verovatno da je to bilo. To je to o čemu ja pričam Vama, da je to bio revolt, nekakav revolt. Ja ne ulazim sad u to kakav revolt, revolt koji može da košta slobode i mene i njih, razumete, ako se dokaže krivica.

PREDSEDNIK VEĆA: Ništa Vam nije objasnio kako ih je ko pobio, čime ih je pobio?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Vatrenim oružjem su ih pobili, tim pešadijskim koje su imali. Ja sam gledao malo taj snimak. Kad sam počeo da gledam, spremio sam se i došao u Beograd, i onda sam se predao. Ja sam došao u Beograd i predao sam se, i rekao da neću da izađem dok ne isteramo to da vidimo kako je bilo.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, rekli ste da ta saznanja Vaša od Branislava Medića, potiču posle ovog filma na neko vreme. Mene interesuje ovaj period 1995. godine, kada ste još uvek u Trnovu. Da li ste Vi imali bilo kakva saznanja od bilo koga, da li ste čuli da je neko pričao?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Nisam, informacije su, gospođo, letele tako da se nije imalo vremena. Ja nisam imao vremena da… Ja sam znao za jedan teren da smršam po 12-13 kg, da ne spavam po 7-8 dana.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi niste, kako kažete, imali nikakva naređenja, nikakvo saznanje, niti ste preneli bilo kakvo naređenje nekome u vezi sa ovim događajem, niti ste posle događaja imali saznanja?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da budemo praktični. I da sam imao naređenje, da li bih ja bio takav idiot da pošaljem kamermana da ide da to snima. Mislim, sad da zanemarimo sve činjenice, i sve pametne ljude i sve ideje koje sad padaju i sve filmove koji padaju ovim režiserima sad na pamet, sve to da zanemarimo. Da li ja Vama ličim na takvu kokošku? Šta Vi mislite?

PREDSEDNIK VEĆA: Ja ne bih mogla da procenjujem. U dokaznom postupku izvodićemo dokaze pa ćemo, naravno, da utvrđujemo istinu. To je cilj celog ovog postupka. Nego sam Vas ja pitala u vezi sa Vašim saznanjima. Da li ste, znači, s obzirom na Vaš rukovodeći položaj, znali? Da li ste na bilo koji način, od bilo koga, u bilo kom momentu saznali?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pokušao sam da dođem do istine, pošto me gospođa prozivala. Ja nemam ništa protiv nje. Ja znam koja je njena uloga u svemu ovome i ja to pozdravljam, ali nisam došao do informacija. Pre je došla ona do informacija nego ja.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo da Vas pitam. Da li je moguće da je neko drugi dobio naredbu od nekog višeg da tako nešto uradi, a da Vi to ne znate?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Sve je moguće.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta Vi mislite da li je moguće?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Sve je moguće. Vi ste dobili naredbu od nekog.

PREDSEDNIK VEĆA: Ja nisam dobila nikakvu naredbu. Ja Vas samo pitam da li je moguće da se naredba na takav način sprovodi mimo Vas, da je nekome naređeno ako niste bili tu.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Može, ako me nema na licu mesta.

PREDSEDNIK VEĆA: Ako niste bili tu, može? Da li bi taj imao pravo da takvu naredbu sprovede?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Inertno, da.

PREDSEDNIK VEĆA: U kom smislu inertno?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: U tom smislu da izvrši, na koji način, ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Da Vas ne obavesti o tome ili prethodno ili posle toga?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Dabome, ako nisam prisutan. Sigurno, da.

PREDSEDNIK VEĆA: Čak i posle toga, ne bi imao obavezu da Vas obavesti, s obzirom da ste Vi komandant?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da Vam kažem, gospođo, da pojednostavim to što me pitate. Pošto je smrt tamo bila relativna stvar. Mi smo svi nosili smrtovnice u džepu, samo je datum trebalo da se upiše, ime i prezime, sve je bilo, samo datum da se upiše, tako da je to bilo relativno da li je poginuo neko ili ne. Ja sam znao da zakopam čoveka, 14 dana u zemlji da ga držim, posle da ga vadim napolje i da ga razdužim.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, pitali smo nešto sasvim drugo.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Razumem ja šta ste Vi pitali.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je mogao neko da izvrši naredbu mimo Vas, a da Vas ne obavesti, i čak posle događaja da Vas ne obavesti?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Zašto da ne? Jer i ja sam, možda, nešto uradio što nisam rekao nekome, razumete? Znači, nisam ni ja sve radio kad dobijem naređenje u Erdutu, ili u Vukovaru. On kaže: «Uradi, Mediću, tako, tako i tako.» Ja dođem na teren i uplašim se, i ja onda radim po sopstvenoj inerciji, odnosno nahođenju, je li tako? Ne mogu ja da radim onako kako mi je on rekao.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi samo ovo. Spomenuli ste malopre za Muslimane da ih je bilo dosta na tom području, da su svi, otprilike, od nekog uzrasta, da kažem, dece bili na ratištu, je li tako? Malopre ste o tome pričali.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: To nisam ja rekao.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, sad ste to ispričali.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Znam, ali to je tamo dominiralo.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi da li su oni imali neke uniforme.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ja mislim da su samo elitne jedinice nosile uniforme, a ovi drugi su nosili samo pušku i eventualno neki komad uniforme. A da Vam kažem kako oni idu u rat, koji je njihov ratni program? Pre nego što kreću njihove snage, koje ulaze u borbu s nama, idu žene i deca i nose neke šerpe, lonce, poklopce i galame i viču. Mi vičemo: «Napred!», nekad u nekim našim balkanskim ratovima, a oni viču: «Uegber!», i onda viču: «Alah uegber!» I oni idu da ginu, razumete? Znači, oni ginu, to je njihova sveta zemlja.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, oni nisu imali uniformu, u principu?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Jesu, koliko sam video tu na snimku, neki su bili obrijani, neki neobrijani.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, iz Vašeg iskustva, pošto ste proveli dosta vremena na tom terenu. Da li je njihova vojska imala uniformu kao što ste, recimo, vi imali ?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Svega je bilo, bilo ih je u gumenim čizmama.

PREDSEDNIK VEĆA: Nisu ratovali u civilnoj odeći?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Sad ću opet da Vam kažem jedan primer, kad sam bio u dvanaestom mesecu tamo na Bihaću. Sećam se dobro kako se zvao taj Musliman. Zvali su ga Džema. Dvanaesti mesec, mraz, noću bude minus 7, minus 8, minus 5 stepeni. On je imao patike koje nisu imale đonove. Noge su mu bile bose. I tu smo mi pobili neke vojnike iz 505. Budžimske brigade, te neke hamze, kako se zovu. Ubili su oni u stvari meni jednoga i onda ga pecali da ga izvuku sa linije, da ga odnesu, jer za njih nije značilo biti ubijen ako nije odsečena glava i ako se ne zna da je to urađeno. I tu smo se mi potukli s njima i pobili 7-8 njihovih ljudi. Oni su meni ubili jednog, dvojicu ranili, nema veze. I sad, kad je poginuo taj Musliman, imao je dobre čizme, i taj Džema dođe kod mene i kaže: «Komandante, da li bih ja imao pravo da skinem čizme, da ih ja obujem?». Znači, oni su bili i goli i bosi, ne samo ti Muslimani koji su bili tamo Babini, nego i ovi koji su bili s ove strane.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo mi recite, dok ste bili tu u Trnovu,Vi ste spomenuli da ste imali neki kamion.Šta ste još imali od tehničkih sredstava?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Samo dva kamiona koja su bila dole i jednu hladnjačicu koja je bila puna hrane.

PREDSEDNIK VEĆA: Ta dva kamiona, da li su to bila ona dva mala, kako Vi kažete, «150»?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: To je jedna «stopedesetka» koja je imala tri osovine i jedna «stodesetka» koja ima dve osovine.

PREDSEDNIK VEĆA: Ti kamioni su stalno bili sa Vama, tu na terenu?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, tu su bili i snabdevali su i Vojsku Republike Srpske, pošto je jedan «128», to se iz vebera izvadi, da Vam ne objašnjavam, to sad ne razumete. Mogu da Vam pojednostavim. Bio je jedan kamion Republike Srpske koji je na liniju vozio hranu i vozio je smenu od 12-13 ljudi. I taj bacač od 127 mm je prošao kroz njega, pobio tu dvojicu što su vozili i celu smenu, tih 7-8 ljudi. Onda sam ja priključio ove moje da i za njih voze hranu na liniju. Uključili smo i neke konje koji su bili tu, i neke naše Srbe koji su bili Bosanci itd.

PREDSEDNIK VEĆA: S obzirom da ne znate za događaj, pretpostavljam onda da ne znate ni kada se dogodio, ali ću Vas ipak pitati. Da li možete pretpostaviti gde ste Vi mogli biti tih dana?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Sad sam Vam objasnio, gospođo, gde sam bio.. Ja šest meseci ležim u ćeliji i vraćam film.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa da li ste mogli nešto da vratite?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Po svemu ovome koliko sam sada saznao, ja sam samo mogao da budem sa Manojlovićem i sa tim malim Đukom, jer to je taj period koji ne mogu da sastavim.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Rekli ste nam da su Pero Petrašević, je li tako, i Aleksandar Medić bili Vaše obezbeđenje, kao i Davidović i ovaj. Znači, njih četvorica. Da li ste Vi išli negde bez njih? Da li je bilo takvih situacija? Vi ste rekli da su oni uvek bili sa Vama.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ja mislim da su to jutro oni spavali.

PREDSEDNIK VEĆA: Da su spavali?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako se sećate koje je to jutro, s obzirom da kažete da ne znate ništa?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa sad kad približim stvar, jer ja moram da približim stvar.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Kad Vi približite stvar, čega se sećate?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: O nečemu moramo da pričamo. Neku vremensku distancu moram da popunim da bih znao u prostoru, jer da sam imao taj segment, ne bih sedeo sad ovde, razumete?

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste se Vi kretali bez obezbeđenja?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa kažem Vam da jesam. Jesam se kretao, ne bez obezbeđenja, nego sam imao i druge ljude koji su bili sa mnom.

PREDSEDNIK VEĆA: Da, ali ste za ovu četvoricu rekli da su stalno bili s Vama. I još poneko?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Nisu bili konstantno, ali u većini slučajeva jesu.

PREDSEDNIK VEĆA: A dešavalo se da Vi idete u aktivnost, a da Vaše obezbeđenje spava?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa dobro, to su tehnička pitanja.

PREDSEDNIK VEĆA: Pitam da li se to dešavalo, jer ste to sad rekli.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa kako nije, jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: Da obezbeđenje spava, a Vi idete na teren?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa ne može da se prati nešto 24 sata, odnosno 48 puta 30 dana, razumete?

PREDSEDNIK VEĆA: Da li oni spavaju svi u isto vreme? Jesu li imali neki program da svi idu u isto vreme na spavanje, pa su onda svi budni?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne znam, gospođo, to je…

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je bilo neko pravilo da kad Vi idete, svi Vas prate, kad Vi spavate, spavaju i oni? Znate, obezbeđenje podrazumeva da nekog obezbeđujete.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da Vam kažem, da pojednostavimo to. Ja nisam držao obezbeđenje da oni idu sa mnom, nego da… To su takve okolnosti bile.

PREDSEDNIK VEĆA: A šta je onda značilo to obezbeđenje, ako ne ide sa Vama? Šta su obezbeđivali?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Obezbeđivali su mene.

PREDSEDNIK VEĆA: Da, ali Vi kažete drugačije?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ja sam procenjivao kad je trebalo da idu, a kad ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Što ste tom prilikom procenili da ne treba?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne treba da ide sa mnom da donosi materijlno-tehnička sredstva. Nema potrebe, razumete, zato što su išli drugi ljudi sa mnom.

PREDSEDNIK VEĆA: Sad ste rekli da ste se prisetili da je to bilo jutro. Da li znate to jutro, sad ste rekli?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: To jutro, to mi je približio Branislav Medić, jer je on meni rekao gde sam ja krenuo, a kad je on krenuo za mnom, i kad se to desillo. Tako sam ja došao na tu priču.

PREDSEDNIK VEĆA: A to kad ste rekli «to jutro», koji je to vremenski period bio?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: I to ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li možete odrediti?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: To morate da pitate njega.

PREDSEDNIK VEĆA: Kad ste Vi otišli po to?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Nisam. Bio sam toliko ljut. Da Vam ne govorim koliko sam bio besan. Nisam hteo ni da pričam.

PREDSEDNIK VEĆA: Kad ste rekli da krećete u tu nabavku, koje je doba ujutru?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ja mislim da je to bilo jako rano. jer ja sam se rano budio, u 5 sati.

PREDSEDNIK VEĆA: A ostala vojska? Da li su se oni budili rano?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Komandiri četa imali su svoj zadatak. Komandir izviđačkog voda imao je svoj zadatak. Ovi moji koji su bili ovamo imali su svoj zadatak. Vod koji se odmarao imao je svoj zadatak. Pola čete, koja se odmarala, imala je svoj zadatak.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se oni ranije bude ili oni spavaju?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Nema pravila, gospođo. Znači, mogu da se bude, mogu da legnu pa da se bude. Mogu da spavaju 12 sati. Bilo je neodređeno.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne razumem Vas. Znači, nije obavezno da ako je komandir budan i ako kreće negde, da mora i njegovo obezbeđenje da se budi?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, nije tako uvek.

PREDSEDNIK VEĆA: I to se dešavalo još u nekim prilikama ili je ovo bilo vanredno da oni ostanu da spavaju, a da Vi idete?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Dešavalo se.

PREDSEDNIK VEĆA: Više puta?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se dešavalo da bude neki događaj, kao što je, recimo, ovaj ili neki drugi, a da Vas kao komandanta ili Vašeg zamenika niko o tome ne obavesti? Da li je to bilo moguće?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Opet Vam kažem, gospođo, zavisi od razvoja događaja, odnosno situacije koja je bila na terenu.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, ovo nije baš svakodnevni događaj, znate, zato Vas pitamo, ipak je drugačiji od svakodnevnih.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Sve je moguće.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je moguće da Vas o ovakvom događaju ne obaveste, da ništa ne saznate do kraja boravka na terenu, ni godinama posle toga, sve do filma? To je, ipak, dugačak vremenski period?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Jeste. Ja sam slušao o nečemu, ali kažem Vam da nisam došao do tog saznanja.

PREDSEDNIK VEĆA: A to «o nečemu», šta bi to bilo?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: To da je trebalo nešto da se desi, da je bila, navodno, neka razmena, nije bila razmena, bilo je ubijanje, nije bilo ubijanje i tako dalje, da Vam pojednostavim. Znači, nisam došao do ovoga o čemu mi sada pričamo. Znači, nisam došao na tu temu.

PREDSEDNIK VEĆA: Niste došli do takvih saznanja?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Dabome. Da sam došao na tu temu, verovatno bih je rešio na način na koji bih je rešio, da ne kažem ovde sad da bih sakrio to što se desilo. Razumete šta vam govorim? Znači, ja govorim ovde iskreno. Ja nisam ovde došao da pričam ovako i onako. Znači ja se ne vadim ni na koga, niti pričam o nekome, nego govorim kako mislim.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo mi recite, kada se sve ovo završava, kada se vraćate iz Trnova?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da nisam bio siguran da toga, nema ne bi me dočekala 2005. godina.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi, posle ovog boravka u Trnovu, kada se vraćate, kada se završava sve ovo, da li ste učestvovali u još nekim ratnim dejstvima, da li ste još negde išli na teren?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne. To što smo ratovali kod nas, to je bilo svakodnevno, bilo je provokacija, bilo je pucanja.

Izvod iz transkripta audio zapisa sa glavnog pretresa od 21. 12. 2005.

Optuženi Pera Petašević je koristio svoje zakonsko pravo da se brani ćutanjem. U takvoj situaciji Zakonik o krivičnom postupku (ZKP) predviđa čitanje iskaza optuženog datog istražnom sudiji. Taj iskaz je predsedavajuća Veća pročitala i on je postao sastavni deo dokaznog postupka u ovom predmetu.

Ki.V.7/2005

ZAPISNIK O SASLUŠANJU OSUMNJIČENOG[1]

Sačinjen dana **08.09.2005**. god. pred Okružnim sudom u Beogradu – Većem za ratne zločine u istražnom postupku protiv osumnjičenog **MEDIĆ SLOBODANA** i dr. zbog kriv. dela iz čl. **142 st. 1 KZ SRJ.**

PRISUTNI SU:

Istražni sudija
MILAN DILPARIĆ

O s u m nj i č e n i:
PETRAŠEVIĆ PERO

zapisničar:
KATICA LEKIĆ

Ispitivanju osumnjičenog prisustvuju:
1) Zamenik Tužioca za ratne zločine: Bogdan Stanković
2) Branilac: adv. Zoran Levajac, adv. Zoran Jevrić, adv. Miroslav Perković i adv. Željko Fajfrić

Početak u 9.20 časova

Istražni sudija: **OKRUŽNI SUD U BEOGRADU**, Veće za ratne zločine, istražni sudija Milan Dilparić, u prisustvu zapisničara Katice Lekić, zamenika tužioca za ratne zločine Bogdana Stankovića i branilaca okrivljenih, u predmetu protiv osumnjičenog Medić Slobodana i dr. zbog kriv. dela ratnog zločina prema civilnom stanovništvu iz čl. 142 st. 1 KZ SRJ, u predmetu Ki.V.7/05 dana 8.09.2005. godine u 9.20 časova pristupa saslušanju okrivljenog **Petrašević Pera.**

1 Iskaz ooptuženog dat istražnom sudiji 8.09.2005. objavljen je u celini, kao što ga je u celini na glavnom pretresu i pročitala predsednica Veća.

Gospodine Petraševiću, prošli put to je bilo 3.06. vi ste upoznati sa vašim pravima odnosno da niste dužni da iznosite svoju odbranu, niti da odgovarate na postavljena pitanja, odnosno možete se braniti kako smatrate da vam najviše odgovara uključujući i odbranu nedavanja iskaza. Ako izaberete ovoga puta da date iskaz, sve što budete rekli u toku postupka, može biti upotrebljeno kao dokaz u daljem toku postupka. Je li vam to jasno.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Jasno mi je.

ISTRAŽNI SUDIJA: Mi imamo vaše lične podatke u spisima, sem ako ima nekih izmena tih ličnih podataka u međuvremenu, vi ih kažite, ako nema, da pređemo dalje.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Nisam upoznat šta je kod vas.

ISTRAŽNI SUDIJA: To su vaši lični podaci koje ste već dali u toku postupka.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: To je to.

ISTRAŽNI SUDIJA: Vi ste se izjasnili da vas zastupa adv. Levajac?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Tako je.

ISTRAŽNI SUDIJA: Je li to ostaje i dalje tako?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ostaje, naravno.

ISTRAŽNI SUDIJA: Vi ste prošli put imali prilike da pročitate zahtev za sprovođenje istrage i pročitali ste ga, da li treba ponovo da vam ga predočim ukoliko ste zaboravili?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Nema potrebe.

ISTRAŽNI SUDIJA: Recite mi, jeste li odlučili da date svoj iskaz?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Odlučio sam da dam izjavu.

ISTRAŽNI SUDIJA: Izvolite, počnite od toga kako ste došli u jedinicu koja je predmet ovoga postupka.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Jedinice «Škorpioni".

ISTRAŽNI SUDIJA: Da.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Došao sam početkom 95. godine, to je znači negde mart bio, nekoliko dana pre odlaska na teren Velika Kladuša. Znači tamo sam, u jedinicu sam stigao tako što se moja prethodna jedinica rasformirala, a čuo sam da mi je kolega Vukov Aleksandar tamo i zato sam se uputio u tu jedinicu.

ISTRAŽNI SUDIJA: Od koga ste čuli da je Vukov tamo, po čemu vam je on kolega, koja je bivša jedinica?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Nekoliko je jedinica mojih bivših, između ostalih Srpska dobrovoljačka garda u kojoj sam upoznao Vukov Aleksandra, po raspadu Srpske dobrovoljačke garde, on je otišao u Đeletovce, tada je valjda bio «Odred Boca", tek posle su bili «Škorpioni" a ja sam otišao nazad u odeljenje ministarstva, znači odeljenje za obezbeđenje lica i objekata. I posle toga je formirana specijalna jedinica u Erdutu, specijalna jedinica policije, koja je bila rasformirana u februaru 95. godine, tada sam ostao bez posla i uputio sam se za Đeletovce.

ISTRAŽNI SUDIJA: Kad govorite o ministarstvu, govorite o Ministarstvu Republike Srpske Krajine?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Jeste.

ISTRAŽNI SUDIJA: Osim Vukova, da li ste nekog drugog poznavali u toj jedinici pre nego što ste otišli u nju?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Poznavao sam komandanta Slobodana Medića, samo u prolazu, što bi rekli, imali smo par puta na punktu da se sretnemo i kad smo bili na terenu, kao pripadnici Srpske dobrovoljačke garde u Đeletovcima, da se sretnem sa njim.

ISTRAŽNI SUDIJA: Kada ste otišli u Đeletovce, jeste li se prvo javili Vukovu ili Mediću ili nekom trećem? Kako je došlo do tog prijema vašeg u jedinicu?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Javio sam se Vukovu, čuo sam da je on bio komandant izviđača i očekivao sam da on može tu da mi pomogne, međutim, on što je mogao, rekao je da može da me odvede kod komandanta, znači kod Medić Slobodana i da on više ništa ne može pošto se njega ništa tu ne pita i otišli smo kod Medić Slobodana, rekao mi je «Za par dana idemo na Kladušu, ako hoćeš možeš, ako nećeš". Rekao sam da hoću.

ISTRAŽNI SUDIJA: Jeste li tada potpisali nešto?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne.

ISTRAŽNI SUDIJA: Jeste li nekada kasnije potpisali bilo kakvu pristupnicu, ugovor, saglasnost ili nešto slično?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne.

ISTRAŽNI SUDIJA: Kad ste dobili uniformu?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Kad sam dobio uniformu? Vidite ja sam imao dosta iz jedinica uniformi, tako da se ne sećam da li sam dobio uniformu pre tog terena ili posle toga terena.

ISTRAŽNI SUDIJA: A oružje?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Oružje pre terena.

ISTRAŽNI SUDIJA: Od koga?

OKR.PETRAŠEVIĆ PERO: Bili su tamo zaduženi, ne znam tačno ko je.

ISTRAŽNI SUDIJA: Možete li da nam objasnite, nemate nikakav zvaničan dokument da ste član te jedinice, ako shvatam, a dobijate oružje, kako to?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa ja imam u vojnoj knjižici upisano njihovu vojnu poštu, znači upisano nam je, probalo se odraditi da nam se prizna u radni staž taj boravak tamo, što nam naravno nisu priznali, a što se tiče tih generalija, da li se moralo potpisati nešto.

ISTRAŽNI SUDIJA: Kad idete u vojsku, pa vam upišu u vojnu knjižicu, upisuje na osnovu nečega, nekoga uputa, je li tako? Na osnovu čega je vama upisano u vojnu knjižicu da ste pripadnik te jedinice?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Na osnovu čega? Pa bio sam pripadnik te jedinice.

ISTRAŽNI SUDIJA: U redu, ali neki dokument mora da ima na osnovu koga se upisuje u vojnu knjižicu podatak?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Verujte nisam upoznat sa tim. Znači samo što smo potpisivali kad podižemo platu, znači da potpišemo da smo je primili.

ISTRAŽNI SUDIJA: Šta vam je pisalo na dokumentu koji ste potpisivali kad podižete platu?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne mogu da se setim detalja.

ISTRAŽNI SUDIJA: Hajmo onda dalje. Otišli ste na Kladušu, vratili se sa Kladuše, Đeletovci itd. taj period me ne interesuje i pre Trnova, vi ste u Đeletovcima, ako dobro razumem. Kakva je struktura jedinice u tom periodu?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Kakva je struktura? Pa jedinica je bila zadužena za ne znam koliko kilometara granice, za obezbeđenje, plus naftna polja. Znači jedinica je sastavljena između 400 i 500 ljudi, znači dve čete, izviđački vod, radni vod i odeljenje kuhinje.

ISTRAŽNI SUDIJA: Znate li ko su bili rukovodioci tih jedinica?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Tih četa.

ISTRAŽNI SUDIJA: Od početka, Medić Slobodan je na čelu, pa ispod njega dalje.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Medić Slobodan je bio komandant. Onda ispod njega s vremena na vreme govorilo se da je Vukov zamenik, on je bio komandant izviđača, komandir izviđača, komandir jedne čete je bio Medić Dragan, znači Bocin brat, zamenik je bio Rakić Zoran i komandir druge čete je bio, ako se ne

varam Đuro Opačić Čoke, a njegov zamenik Dmitrović Pero. Ne znam ko je rukovodio sa radnim vodom i u kuhinji, za nabavku je bio Vučenović Branislav, ne znam ko je bio baš glavni.

ISTRAŽNI SUDIJA: Dobro, nije kuhinja već nije interesantna toliko. Rekli ste, govorilo se da je Vukov, kako je moguće da u takvoj jednoj formaciji ne zna se ko je zamenik komandanta?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Vrlo moguće, vrlo moguće. Govorilo se da je zamenik, ja sam se nadao da je zamenik, međutim, shvatio sam da nije, zato što teren pre nego što sam ja došao, to je bilo negde okolina Bihaća, gde su oni tada išli, Vukov nije išao i tad je ostao, a pošto je ostao, rečeno mu je da je on zamenik pa mora da ostane, ne mogu ići obojica na teren, nego neko mora da ostane. Koliko sam ja shvatio, od tog izraza se vodi da je on zamenik. Mada on nije mogao nikom osim svojih izviđača da naredi i da bilo šta sugeriše. Ne samo on nego i komandiri čete, ni zamenici komandira čete.

ISTRAŽNI SUDIJA: Je li bio neko ko je osim Medić Slobodana mogao da naredi bilo kome bilo šta?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne. Samo Medić Slobodan.

ISTRAŽNI SUDIJA: A kad on nije tu?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: On je tu.

ISTRAŽNI SUDIJA: Dobro, kad je on na terenu recimo?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Kada je on na terenu, onda bi recimo tom prilikom ostavio Vukova i tad je Vukov, imao je vezu, ne znam da li svaki dan ili nakon par dana su se čuli, bez obzira što je na terenu, znači Boca bi našao način da se čuje, da vidi šta je i ako ima kakvih problema, sugerisao je kako da se otklone.

ISTRAŽNI SUDIJA: On ostavlja nekoga ko faktički u Đeletovcima vrši te komandne dužnosti?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Jeste.

ISTRAŽNI SUDIJA: A na terenu, da li ima neko ko umesto njega može da ga zameni? Na primer, na terenu on ode na neki sastanak van tog područja i ostaje jedinica na terenu, odnosno deo jedinice, ko ga u tim trenucima menja?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Komandiri imaju svoju četu, komandiri vodova.

ISTRAŽNI SUDIJA: A na čelu jedinice?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne, niko. Niko gospodine, to je jedinica da ne budem bezobrazan ili, to je jedinica koja je prvo bila odred, znači bili su određeni za obezbeđenje naftnih polja, pa bi posle prerasli u formaciju diviziona, pripojeni

su Vojsci Republike Srpske Krajine i mislim da Boco kao takav nije hteo da neko može da ga ugrozi na tom mestu.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da budemo precizni, kada govorite Boco, govorite o Slobodanu Mediću?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Govorim o Slobodanu Mediću.

ISTRAŽNI SUDIJA: Ubuduće možete upotrebljavati nadimak pošto smo to definisali. Gde ste vi u toj strukturi, vi lično?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Gde sam ja, ja sam, čim sam došao pripojen sam izviđačima, koje je vodio Vukov i posle toga terena, pa jednostavno samo ne mogu da kažem na ovaj ili onaj način, samo mi je rekao Boca, kada su išli za Šid ili za Palanku, «ajde spremi se ideš sa nama". Mislio sam da je nešto ovako ozbiljnije, međutim smo otišli što kaže na piće, sutradan ponovo, pa ponovo, pa ponovo i jednostavno rekao je «nemaš više veze sa izviđačima od sada si stalno uz mene" i to je to.

ISTRAŽNI SUDIJA: Iz ovoga što vi kažete rađa se jedno novo pitanje, a to je, zašto je to uradio tako?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Zašto tako a ne na drugi način?

ISTRAŽNI SUDIJA: Zašto vas je preuzeo faktički?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa verovatno mu je trebala osoba poput mene.

ISTRAŽNI SUDIJA: Objasnite nam to malo. Kakva je osoba to?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa verovatao bi se osećao sigurnije uz mene. Ako sam dobro shvatio pitanje.

ISTRAŽNI SUDIJA: Suština mog pitanja, nisam želeo da sugerišem, je li vi imate nekih borilačkih veština, strelac dobar ili bilo šta u tom smislu?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa moje vojne karakteristike su odlične, i što se tiče gađanja i što se tiče discipline, nosilac sam značke primeran vojnik, znači nikad nisam odbio naređenje niti sam došao u konflikt sa pretpostavljenima, pre rata sam se bavio boksom, trenirao sam kik-boks, džiu-džica, znači imam iza sebe nešto, em sam bio u odeljenju za obezbeđenje lica i objekata i radili smo, obučavali smo se kako da se obezbeđuju i lica i objekti.

ISTRAŽNI SUDIJA: Znači to su te karakteristike na vašoj strani zbog kojih vi mislite da vas je on preuzeo kod sebe. Je li vam rekao šta će biti vaše zaduženje konkretno?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Jeste, tek nakon, ne znam sad da li je prošlo 10-15 dana ili mesec dana, rekao je «od sada si sa mnom i tvoja je briga samo ja".

Ja sam mu postavio pitanje da li može neko da mi naređuje «niko“, isključivo odgovaram njemu, izvršavam njegova naređenja i to je to.

ISTRAŽNI SUDIJA: Možete li da precizirate period kad se to desilo, da li je to bio april, maj, juni, juli 95. 96, kad je tačno bilo?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: 95. april, početkom aprila smo otišli na Veliku Kladušu, bili smo tamo petnaestak-dvadeset dana i posle velikog trovanja smo se vratili, znači recimo posle, mesec dana posle moga dolaska u jedinicu.

ISTRAŽNI SUDIJA: To je znači negde maj mesec?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Maj mesec.

ISTRAŽNI SUDIJA: Pored vas, je li bilo još ljudi koji su imali isto zaduženje?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Jeste, bio je Momić Milorad i bio je Medić Aleksandar koji su bili striktno uz njega.

ISTRAŽNI SUDIJA: I vas trojica ste išli stalno sa njim?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Stalno. Eventualno ako se neko razboli ili ako ima neko drugo trenutno zaduženje onda bi bez njega bili.

ISTRAŽNI SUDIJA: I to je od tog trenutka pa nadalje bila stalna procedura?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Da.

ISTRAŽNI SUDIJA: Možete li da mi kažete u tom trenutku, da li ste poznavali Davidovića.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Da.

ISTRAŽNI SUDIJA: Šta je on bio tada.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Niko i ništa. Niko i ništa, on je čovek koji je razna radna mesta promenio, čovek jedan od mnogih koji je poznanik Slobodana Medića i bio je u kuhinji i bio je, ja mislim da je neko vreme i magacin držao, a kad bi se išlo na terene, onda ga je obavezno Boca držao pored sebe.

ISTRAŽNI SUDIJA: Zbog čega.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Zbog čega, da ne budem nepristojan, više zbog šale i zbog humora i zato što je slepo, slepo bio odan Boci.

ISTRAŽNI SUDIJA: A Medić Branislav?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Zekan, on je Bocin šogor, znači Boca je oženio njegovu sestru i on je bio vozač tamo.

ISTRAŽNI SUDIJA: Jeste li ga u to vreme, dakle pre Trnova znali?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Znao sam, kao ekstra mehaničara, ekstra vozača.

ISTRAŽNI SUDIJA: Je li on radio uz Bocu ili je radio u nekoj četi odnosno u izviđačima?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Iskreno, ja ne znam da li je on i bio pripadnik jedinice, znam da je bio mehaničar, brinuo se, kad god bi bio neki kvar ozbiljniji kvar, tad bi se njega zvalo i kad se išlo na terene, recimo naoružanje i tako šta, uglavnom bi on vozio.

ISTRAŽNI SUDIJA: Kolege ako ste saglasni, pošto je ovo prvi segment koji nije vezan za konkretno boravak u Trnovu nego za organizaciju jedinice i učešće, ako imate u odnosu na taj deo neko pitanje, da sad to završimo da ne bi posle. Tužioče, branioci.

ADV. LEVAJAC: Imam tri pitanja. Okrivljeni Petrašević je rekao da je poznavao Vukova iz vremena dok su zajedno bili pripadnici Srpske dobrovoljačke garde. Moje pitanje glasi, da li je okrivljeni Petrašević imao neke posebne prijateljske ili nekakve druge odnose sa Vukovim ili je to bilo samo poznanstvo iz jedinice Srpske dobrovoljačke garde?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa vidite, mi svi, ne svi većina, koji smo bili u toj jedinici, ostali smo u pozitivnim drugarskim odnosima, mada je Vukov tip čoveka zatvorenijeg, koji ne da baš pristup, tako da je s njim jako teško biti nešto ekstra dobar.

ADV. LEVAJAC: Da ne bih sugerisao, okrivljeni je rekao, ako sam slobodan da interpretiram da je zapravo Vukov tu neformalnu poziciju zamenika komandanta imao u onim situacijama kada komandant Slobodan Medić Boca nije bio u Đeletovcima. Dakle, da li se ta pozicija neformalna, kako sam ja shvatio, zamenika komandanta, vezuje samo za Đeletovce, za situaciju kada je jedinica bila u Đeletovcima?

ISTRAŽNI SUDIJA: Mislim da smo to razjasnili, ali odgovorite.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa vidite, kad nema u toj situaciji, znači na tom terenu kad se išlo na okolinu Bihaća, tad je on bio zadužen za brigu oko Đeletovaca i ljudi koji su ostali tu, a nigde dalje nisam primetio da je dobio bilo kakvo zaduženje koje bi ga stavilo bilo iznad koga.

ADV. LEVAJAC: I pitanje za osumnjičenog Petraševića, da mu je naređeno da bude na liniji ili na nekom drugom mestu, kao što mu je rečeno da bude uz komandanta, da li bi i takvo naređenje izvršio?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Naravno.

ADV. LEVAJAC: Da li je njegov izbor bio da bude uz komandanta ili je to bilo naređenje?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Niko mene nije pitao da li želiš, samo mi je rečeno i to je to.

ADV. LEVAJAC: Hvala lepo, nemam više pitanja.

ISTRAŽNI SUDIJA: Onda idemo dalje. Dolazi do pokreta u Bosnu, kako vi saznajete da se kreće na teren, gde krećete, kako krećete i sam taj put?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa mi kroz Bocin razgovor u vozilu, pošto smo bili non stop sa njim, smo saznali da se ide na Sarajevo.

ISTRAŽNI SUDIJA: Hajde da preciziramo, kad kažete bili non stop s njim, i u vozilu, govorite o Boci, Medić Aleksandru, Momiću i vama, vas četvorica. Ima li još ko?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Retko kada bude neko, uglavnom je nas četvoro.

ISTRAŽNI SUDIJA: Govorite o vama četvorici.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Čak smo, da budem precizniji, moje mesto je bilo iza Boce, znači ako on vozi ja sam iza njega, ako je suvozač, ja sam iza njega. Znači znalo se u detalje gde je čije mesto i tad u razgovoru rekao je da nas čeka teren, ne zna još gde, i posle kada je saznao, mi smo dobili informaciju od njega da se ide na Sarajevo i tad smo otišli na Jahorinu, da bi posle završili u Trnovu, a Trnovo nije Sarajevo.

ISTRAŽNI SUDIJA: Kad saznajete da idete na Trnovo? Na Jahorini ste, koliko su moja sadašnja saznanja, prespavali jednu ili dve noći u hotelu.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Tako nekako.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da li ste tu na Jahorini sreli pripadnike nekih drugih formacija, bilo kojih, bilo čijih i bilo kakvih?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Bila je specijalna jedinica iz Erduta, specijalna jedinica MUP-a Srpske Krajine, Republike Srpske Krajine.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da li je bilo nekih paravojnih formacija?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne.

ISTRAŽNI SUDIJA: Jeste li videli nekog od političkih funkcionera, vojnih, policijskih?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Video sam, sad ne mogu da se setim da li je to na početku bilo.

ISTRAŽNI SUDIJA: Govorimo samo o Jahorini, ne o Trnovu.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pošto smo se mi vraćali na Jahorinu, pa ne mogu sada da se setim kad smo došli, mi smo svakih, recimo 4-5 dana odlazili na

Jahorinu iz Trnova, bio je tu i gospodin Milan Milanović, jednom prilikom nas je posetio Nikola Koljević, sad za ostale bih nagađao.

ISTRAŽNI SUDIJA: Pošto ste vi bili u tom periodu na Jahorini, koncentrišite se samo na prva dva-tri dana pre dolaska na Trnovo, da li je Boca odnosno Slobodan Medić imao kontakt sa nekim u tih nekoliko dana i tada od nekog primio nekakvo naređenje?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Boca je stalno imao kontakte sa ljudima iz Bosne, ja ne znam kako se oni zovu, šta su bili po činu, ne znam, ali mi smo svakodnevno i na Trnovu odlazili u komandu gde je on dobijao naređenja, šta, kako, gde.

ISTRAŽNI SUDIJA: Kažete odlazili u komandu, šta to precizno znači?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa u Trnovu je bila komanda, gde su se nalazili komandanti te jedinice, da li odbrane, ne znam koja je jedinica bila, da li su bili policija ili vojska, ali uglavnom svakodnevno smo išli kod njih.

ISTRAŽNI SUDIJA: Jeste li vi ili neko od vas trojice, pošto govorite o trojici, bili prisutni pored Boce dok on razgovara sa njima ili ste bili sa strane, čuvali stražu?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Moj zadatak je bio da idem s njim skroz do vrata i čekam ispred vrata gde i ostali pripadnici obezbeđenja drugih ljudi, komandanata, a Momić, Davidović i Medić su ostajali dole ili kod vozila.

ISTRAŽNI SUDIJA: To znači da razgovorima niste prisustvovali?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da li vam je možda poznato ko je izdao Boci naređenje da jedinica završi u Trnovu?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ja mislim, ako dozvolite da mislim, Milan Milanović Mrgud.

ISTRAŽNI SUDIJA: Na osnovu čega ste to zaključili?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa zato što je on bio, došao je na razgovor, on i ako se ne varam Kojić Ilija koji je bio pomoćnik ministra Republike Srpske Krajine, i posle toga, nisam prisustvovao tom razgovoru, posle toga smo mi, to veče krenuli, premestili se u Trnovo.

ISTRAŽNI SUDIJA: Jedinica odnosno deo jedinice koji ide na Trnovo, koliko ljudi broji, šta od opreme imate, koja vozila, ko upravlja tim vozilima, ko rukovodi delovima jedinice, znači ti detalji u ovom trenutku?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Išla je jedna četa, jedna pojačana četa, ja mislim oko 150 ljudi, vod izviđača i odeljenje kuhinje koje je išlo sa nama, koliko se sećam Đuro Opačić je vodio četu, bio je iza njega Dmitrović Petar, ako se ne varam, ili

Pera Čubra, tako ga bolje znamo, on je bio, Vukov je bio ispred izviđača, ispred kuhinje je bio, mislim Vučenović Branislav i Stojković Slobodan, išlo se u više vozila, pošto se išlo po mraku, ugašenih svetala i mislim da su uglavnom bile «stodesetke“, «stopedesetke“, mi smo konkretno išli u džipu, znači išlo se noću po prtenim putevima.

ISTRAŽNI SUDIJA: Kad kažete «stodesetke“ i «stopedesetke“ to su kamioni?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Kamioni da, «tam 110“ i 150.

ISTRAŽNI SUDIJA: Koliko ih je bilo?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne mogu precizno da kažem.

ISTRAŽNI SUDIJA: Znate li ko su bili vozači?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Nagađao bih.

ISTRAŽNI SUDIJA: Znate li ko je vozio džip?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Tada, naš džip je vozio Momić, pošto on ima problema sa vidom, onda je preuzeo Boca i Boca je sam vozio.

ISTRAŽNI SUDIJA: Je li bio neki autobus s kojim ste išli?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Autobusom je vojska došla do Jahorine, jer autobus ostaje na Jahorini, autobus tamo nije ni mogao da prođe tim putem kojim smo mi otišli, do Trnova.

ISTRAŽNI SUDIJA: Kad kažete vojska, mislite na vašu jedinicu?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Da, da na našu jedinicu.

ISTRAŽNI SUDIJA: Kako je izvršen raspored jedinice, ljudstvo, na terenu, na liniji fronta?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa imali smo priliku, kako sam shvatio iz Bocinog razgovora, da budemo jedinica koja će biti u rezervi, pa ako bi negde puklo da bude ispomoć, što je mnogo rizičnija varijanta, a Boca je prihvatio da držimo jedan deo linije, jer to je mnogo bezbednije za ljude i dobili smo, ne znam koliko kilometara linije ili metara možda, ne znam, u to nisam upućen i uglavnom to nam je bio zadatak.

ISTRAŽNI SUDIJA: Vi ste bili smešteni u nekim vikendicama, ako sam ja dobro shvatio?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Da, mi smo bili u vikend naselju, recimo jedinica, specijalna jedinica MUP-a Srpske Krajine se smestila u Trnovu, a Boca je namerno izbegao i mogućnost struje i recimo boljeg smeštaja, pa smo se izvukli u vikend naselje što se pokazalo dobro, jer nas nisu granatirali, njih jesu.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da li je celokupno ljudstvo bilo na liniji ili su se menjali ljudi na liniji?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: U početku su se menjali, a mislim posle da su tu promenu promenili na veći period da ne bi stalno, jer je jako naporno bilo silaženje i penjanje do linije.

ISTRAŽNI SUDIJA: Kako su ljudi dobijali hranu?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Nekad vozilima, nekad jednostavno mazgama, a nekad su ljudi silazili dole, znači ti koji su na liniji, silazili bi do pola puta, pa bi preuzimali, nekad skroz do nas su silazili da preuzmu.

ISTRAŽNI SUDIJA: Jeste li vi išli na liniju?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Išao sam u dva navrata, kada je išao i Boca.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da li se do linije moglo doći prevozom ili je neki deo tog puta morao peške ili na konju da se pređe?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Na tu liniju gde smo prvobitno bili, moglo se doći vozilom, međutim, linija je posle premeštena, tu liniju su preuzeli Bosanci, bosanska neka jedinica, a mi smo prebačeni na levu stranu, tamo se nije moglo doći vozilom, koliko ja znam, bar tim putem se nije moglo.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da li je Vukov, odnosno izviđači, njegova jedinica, bila na liniji, ili su bili sa vama u vikendicama?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Na liniji su bili.

ISTRAŽNI SUDIJA: Jesu li oni sve vreme bili na liniji ili su se menjali?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: E to ne mogu da kažem, mislim da je Vuk prihvatio da bude svo vreme na liniji. Mislim da je imao jednu promenu ili dve i onda da su izviđači ostali svo vreme, a ostala jedinica, znači četa, da je imala smene koje su se smenjivale.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da li vam je poznato s leve i desne strane vaše jedinice, koje su jedinice bile?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Mislim da su bile bosanske jedinice, nisam siguran.

ISTRAŽNI SUDIJA: Konkretnije da li znate koje?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne znam.

ISTRAŽNI SUDIJA: Znate li možda odakle su?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Spominjala se jedinica iz Doboja, ostalo ne znam.

ISTRAŽNI SUDIJA: Malopre ste pomenuli da ste išli na 5-6 dana na Jahorinu. Da li vam je poznato u kom cilju, zbog čega?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa u cilju što je, koliko sam shvatio, Boca imao stalni kontakt sa ostatkom jedinice u Đeletovcima i sa Milanović Milanom-Mrgudom.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da li ste tom prilikom dolazili u kontakt sa još nekim izuzev sa njim?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Bilo je, bilo je nekih bosanskih, kako da kažem, rukovodioca ili komandanata, uglavnom kad bi on razgovarao sa njima, mi bi bili za drugim stolom i tako, i jednom prilikom nas je posetio pokojni Nikola Koljević.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da li ste za vreme boravka u Trnovu došli u kontakt sa nekom drugom jedinicom, osim sa tim jedinicama koje su bile sa vaše strane?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa znali smo da je tamo jedinica ta specijalna jedinica MUP-a Republike Srpske Krajine, iz Erduta, znali smo da su tamo, mada su oni bili udaljeniji od nas.

ISTRAŽNI SUDIJA: A da li ste videli još neku jedinicu?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne.

ISTRAŽNI SUDIJA: Arkanove niste videli? Postoje podaci da su i oni bili u Trnovu.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa njih guraju svagde.

ISTRAŽNI SUDIJA: Znači vi ih niste videli?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ja ih nisam video.

ISTRAŽNI SUDIJA: Jeste li išli u Trnovo?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Jesam.

ISTRAŽNI SUDIJA: Jeste li u Trnovu videli neku drugu jedinicu osim tih, osim te ljude iz Erduta?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa vidite, uniformi je bilo mnogo, kod nas se na tome baš nije mnogo radilo da bude jednobrazno, tako da raznih uniformi, je bilo, od kombinezona, dvodelnih uniformi, donjeg dela sa majicom, svega je bilo, a baš obeležja, nisam previše obraćao pažnju.

ISTRAŽNI SUDIJA: Hajde da se vratimo na ove vikend kuće dole gde ste vi smešteni, ko se nalazi tu, Medić Slobodan i ko još?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ostatak naše jedinice.

ISTRAŽNI SUDIJA: Koji ostatak?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Oni koji nisu na liniji, znači odeljenje kuhinje i ostatak čete koja je išla na teren, koja nije na liniji.

ISTRAŽNI SUDIJA: Pored onih ljudi koji idu na liniju, ima li neki koji ne idu na liniju, nego su stalno tu u tom vikend naselju?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa na liniju nismo išli mi kao obezbeđenje, nije išla kuhinja, mislim da su ostali išli.

ISTRAŽNI SUDIJA: Kad kažete vi kao obezbeđenje, na koga mislite?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Na sebe, na Momića, na Medić Aleksandra, na Bodu Davidovića, Slobodana Davidovića, na Stojković Slobodana, na Vučenovića, na Zekana, ne znam da li je još neko koga nisam spomenuo.

ISTRAŽNI SUDIJA: To su ljudi koji su stalno dole bili?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Da.

ISTRAŽNI SUDIJA: Zekan beše Medić Branislav?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Medić Branislav, da.

ISTRAŽNI SUDIJA: Otkud on tu, kad ste rekli da je uglavnom pozivan za te kvarove oko kola i za te stvari?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Mislite otkud na terenu?

ISTRAŽNI SUDIJA: Mislim otkud tu u Trnovu u vikend naselju, šta će tu, da li je tu u slučaju nekog kvara na nekom vozilu ili ima neku drugu ulogu?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa u slučaju nekog kvara, pošto se dešavalo na terenu, verujte nema boljeg majstora od njega.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da li je Vukov dolazio sa terena i koliko puta?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Jedanput ili dvaput je silazio dole i to mislim uglavnom po baterije za motorole.

ISTRAŽNI SUDIJA: Kad ste već pomenuli baterije, na koji način ste vi održavali vezu sa linijom fronta?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Preko motorola, putem motorola.

ISTRAŽNI SUDIJA: Jeste li imali problema sa tim motorolama, sa njihovim baterijama, ispravnošću?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Bilo je problema, bilo je problema, jer normalno svi imaju ometače koji, kada je bilo kakva akcija onda uključe se ti ometači da bi nam ometali razgovor i onda postoje razni načini da se ipak stupi u kontakt

i normalno, pošto tamo nije bilo agregata, nismo imali agregat, morale su redovno da se menjaju te baterije.

ISTRAŽNI SUDIJA: Znači, ako dobro shvatam, neko je morao redovno da silazi i da se penje da bi menjali baterije?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Da. Ne znam to redovno da li je bilo svaki dan ili svaki drugi dan ili svaki treći, to ne znam, ali uglavnom to je bio način na koji su menjali baterije.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da li je Boca te dve prilike, ako je dve, ili koliko prilika, kada je Vukov silazio dole, njemu davao neka posebna naređenja?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne znam, to bi nagađao.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da vam ne bih sugerisao, daću vam opis po funkciji čoveka, a vi mi recite šta je njegova uloga bila. Profesionalni vojnik, oficir vojske Jugoslavije, koji je kod vas došao tamo, šta je on tamo radio?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Manojlović Srđan, pa jedini on je bio profesionalni vojnik. On je u početku, kako sam ja shvatio, bio artiljerac, znači bio je za artiljeriju i za obuku ostalih vojnika i dosta je pomagao oko papira, oko zaduženja naoružanja i tako. Tek posle tog terena je on nekako došao u centar pažnje, jer se na tom terenu jako dobro pokazao. Faktički zbog njegovog, zbog njegove sposobnosti, dosta života je sačuvano.

ISTRAŽNI SUDIJA: To znači da on nije imao ni formalnu ni neformalnu ni slučajnu, ni trenutnu ulogu zamenika Bocinog?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne, ne.

ISTRAŽNI SUDIJA: Koja je njegova uloga bila, nije bio običan vojnik sigurno?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Vidite on je, ja mislim da je došao kao zastavnik i s tim su ga ostali poštovali, ipak je stariji, profesionalac, ali njegovo posebno zaduženje to ne znam. Znam da je posle Vukovog ranjavanja, Vukove nesreće, da se počelo pričati za njega da je on zamenik, mada opet nije mogao da nama prenosi ni ostalima naređenja.

ISTRAŽNI SUDIJA: Ako sam dobro razumeo, a vi mi to potvrdite ili negirajte, na tom terenu ne postoji zamenik Bocin?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne postoji zamenik.

ISTRAŽNI SUDIJA: Niko ko bi umesto njega mogao da izda bilo kakvo naređenje jedinici?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: To je bio veliki problem, pošto sam ja imao loša iskustva sa tim i zapitao sam se u slučaju njegove, ne daj bože, pogibije, naša

jedinica bukvalno ne bi vredela ništa. Nama se to desilo na jednom terenu sa pok. Kostić Radoslavom, kada je poginuo, vratili su nas nazad.

ISTRAŽNI SUDIJA: Ima li u odnosu na ovaj deo nekih pitanja? Nema. Idemo sad onda, dok vi boravite na Trnovu, da li se dešava nešto neobično, da vam ja ne sugerišem šta bi to moglo da bude, što odskače od ovih redovnih aktivnosti.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Verovatno se odnosi pitanje na taj snimak i na to pucanje u zarobljene Muslimane.

ISTRAŽNI SUDIJA: Pre toga, kako uopšte dolazite u situaciju da do toga dođe?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Kako dolazimo? Verujte da ja nisam upoznat sa tim, znači, upoznat sam sa situacijom da to jutro mene bude, ne znam ko me je probudio, ali kad sam pogledao, pošto sam na spratu bio, Boca mi se obratio «siđi dole imam zadatak za vas", mislio je na nas obezbeđenje, i kad sam sišao video sam «stodesetka" ili «stopedesetka" je bila, kamion, i tad je rekao, izdao je naređenje da idemo, nije rekao gde, znači verovatno su vozači bili upućeni, da ubijemo te ljude.

ISTRAŽNI SUDIJA: Jeste li vi videli koliko ljudi ima u kamionu?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Tek posle sam video da ih ima šest, nisam u prvi momenat video.

ISTRAŽNI SUDIJA: A tad kada vam je izdao naređenje, jeste li uopšte videli da su u kamionu ljudi?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Da. Nije bilo zatvoreno, a oni su ležali u kamionu.

ISTRAŽNI SUDIJA: Je li to bio vaš kamion ili neki drugi?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Svi su oni isti, sad na tablice nisam obratio pažnju.

ISTRAŽNI SUDIJA: Ko je bio vozač kamiona?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne mogu da se setim.

ISTRAŽNI SUDIJA: Je li bilo suvozača?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Mislim da jeste.

ISTRAŽNI SUDIJA: Jesu li bili vaši ljudi?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Davno je bilo, ne mogu da se setim.

ISTRAŽNI SUDIJA: Ko je bio u kamionu sa ovim ljudima?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: U prikolici, bio sam ja, bio je Stojković Slobodan, sa kamerom i ne znam da li je još neko bio.

ISTRAŽNI SUDIJA: Je li bio pored vas još neko u kamionu, u kabini ili bilo gde? Je li pošlo još neko vozilo?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne znam da li je pošlo, znam tamo kada smo stali, da smo bili svi na okupu, sad kako su došli, to bi nagađao.

ISTRAŽNI SUDIJA: Kad kažete svi, na koga mislite?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Na obezbeđenje, znači na sebe, na Momić Milorada, na Medić Aleksandra, na Bodu Davidovića, tu je bio i Zekan.

ISTRAŽNI SUDIJA: To je pet ljudi, Stojković Slobodan šesti, još neko je li bio?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Tek posle su sišli neki izviđači.

ISTRAŽNI SUDIJA: Govorimo o tom trenutku, je li još neko bio?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne mogu da se setim.

ISTRAŽNI SUDIJA: Znači vama Medić Slobodan izdaje naređenje da pobijete ljude iz kamiona?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Tako je.

ISTRAŽNI SUDIJA: Je li rekao na koji način?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne.

ISTRAŽNI SUDIJA: Je li rekao ko su ljudi?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Rekao je da su vojnici, zarobljeni Muslimani.

ISTRAŽNI SUDIJA: Je li baš upotrebio reč vojnici, ili je rekao zarobljeni Muslimani?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Rekao je zarobljeni vojnici.

ISTRAŽNI SUDIJA: Je li nešto na njima ukazivalo da se radi o vojnicima, od odeće, obuće, bilo čega?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Imali su civilnu odeću, ja mislim da je jedan ili dvojica da su imali vojničke čizme, uglavnom pretpostavka je bila da su se na brzinu presvukli, pošto su neki imali kratke pantalone, neki dugačke, zimske čarape koje su, znači debele čarape koje samo vojska nosi, ostale detalje...

ISTRAŽNI SUDIJA: Je li rekao Boca odakle ti ljudi u kamionu?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne.

ISTRAŽNI SUDIJA: Je li ga neko pitao za to?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne.

ISTRAŽNI SUDIJA: Je li izdao posebno naređenje Stojkoviću za tu kameru da ponese?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Jeste, rekao mu je «idi snimaj", pošto je bio pored mene.

ISTRAŽNI SUDIJA: I, ako sam dobro shvatio, vi i Stojković ste u kamionu sa tim ljudima?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ja i on smo sigurno, a da li je još neko bio to, ne mogu da se setim.

ISTRAŽNI SUDIJA: Kažete, za ove ostale, ne znate kako su se prebacili?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne znam.

ISTRAŽNI SUDIJA: Taj kamion u jednom trenutku odlazi, ko ga je odvezao?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Mislite kada smo stigli tamo? Ja mislim da je bio problem sa baterijom.

ISTRAŽNI SUDIJA: Ne pitam zbog čega odlazi, nego ko ga je odvezao?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne znam. Mislim da je Zekan, mislim, ali opet, to bi bilo nagađanje.

ISTRAŽNI SUDIJA: Vi ste se ujutru probudili i već videli taj kamion tu parkiran? Je li mu motor tada radio ili nije?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne mogu da se setim.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da li ste videli tom prilikom neke druge vojnike, neke druge jedinice?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Mislite koji nisu pripadnici?

ISTRAŽNI SUDIJA: Koji nisu vaši pripadnici.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne sećam se.

ISTRAŽNI SUDIJA: Ko je izdao naređenje da kamion stane i da ti ljudi izađu iz kamiona, baš tu gde su stali?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: To ne znam pošto sam ja bio u prikolici.

ISTRAŽNI SUDIJA: Kad ste izašli iz kamiona, šta se dešava?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Kad smo izašli i kad su zarobljenici izašli napolje...

ISTRAŽNI SUDIJA: Ko je izdao naređenje da oni izađu napolje?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne znam, ne znam, verovatno neko ko je izašao pre, pa otvorio i rekao «izađite napolje".

ISTRAŽNI SUDIJA: Gde se nalazi to mesto gde su izašli?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Meni je to nepoznato mesto, znam da smo krenuli prema liniji, prema liniji, jer to sam shvatio po tome, pošto su izviđači sa Vukov Aleksandrom sišli dole.

ISTRAŽNI SUDIJA: U kom trenutku oni silaze?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa mi smo već bili, zarobljenici su izašli i naređeno im je da legnu dole i tada je kamion otišao po bateriju, ako se ne varam, pošto je bila ispraznila se baterija, a bilo je naređeno da se snima, znači morali smo čekati bateriju i mislim da je tada, da su tada sišli izviđači sa Vukom dole, njih dvojica ili trojica, ne mogu precizno.

ISTRAŽNI SUDIJA: Sećate li se ko je sišao sa Vukom?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne.

ISTRAŽNI SUDIJA: Jeste li znali te ljude ili se ne sećate ili ih niste znali ili se ne sećate ko je sišao? Razumete me, da li ste poznavali te ljude po imenu, pa se sada ne sećate, ili ih niste poznavali?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa vidite, ja kada sam boravio tamo, ja sam spavao u sobi gde su izviđači, znači sve te ljude sam poznavao, po nadimcima, neke po imenu i tako, ali ne mogu sada da se setim koji su precizno bili.

ISTRAŽNI SUDIJA: Hajdemo da rekapituliramo. Tri izviđača, od kojih je jedanVukov?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Sad ne znam da li on i još trojica ili on i još dvojica.

ISTRAŽNI SUDIJA: Tri ili četiri, ovaj sa kamerom, vi, Davidović, Medić jedan, Medić drugi, Momić, ima li još koga tamo, tom prilikom?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne sećam se, deset godina je prošlo.

ISTRAŽNI SUDIJA: To je ukupno smo sedam ili osam nabrojali. Plus ova trojica ili četvorica, znači tu je negde oko 10 ljudi?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: 10-12 ljudi, tako.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da li svi vi krećete sa ovom šestoricom zarobljenih, sa tog mesta gde ste prethodno bili?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Nisam shvatio pitanje.

STRAŽNI SUDIJA: Kad krećete, kad dižete zarobljenike, i krećete, da li svih vas 10-12 koliko je bilo, kreće sa njima, da li neko ostaje tu na putu od vaših vojnika?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne sećam se.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da li ste primetili da je neko drugi pre vas prošao tim putem prema liniji, nekih 100, 200, 300 metara pre vas?

OKR. IETRAŠEVIĆ PERO: Koliko se sećam, nikoga nisam video, a sad.

ISTRAŽNI SUDIJA: Dok su ovi zarobljenici na zemlji dole, dok leže, da li je neko od vas kontaktirao sa Slobodanom Medićem putem radio veze?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: To ne znam.

ISTRAŽNI SUDIJA: Jeste li vi to učinili?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ja nisam.

ISTRAŽNI SUDIJA: Jeste li imali kod sebe motorolu?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da li ste primetili da li je neko zvao Vukova da siđe?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: To ne znam, znam da je sišao, a ne znam da li ga je neko zvao.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da li je neko od vas, da li ste čuli, da je neko od vas pomenuo da čekate Vuka?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne sećam se toga.

ISTRAŽNI SUDIJA: U razgovoru, na traci se čuje da se čeka Vuk?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Moguće je.

ISTRAŽNI SUDIJA: Znate li nešto o tome?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne znam, znam da je došao, da je sišao dole, ali da ga se čekalo, ne sećam se.

ISTRAŽNI SUDIJA: Ko je izdao naređenje da se pokrenu ti ljudi i gde?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Tu kada su bili spušteni...

ISTRAŽNI SUDIJA: Pretpostavljam da dolazi baterija nova i vi krećete, ko izdaje naređenje «stigla je baterija, idemo“?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Vuk je bio sišao, ja sam mu prišao, ja sam se bio odvojio od njih, znači, i hteo sam da vidim kojim razlogom Vuk silazi dole, da li on možda nešto, vezano za to bio upoznat ili, shvatio sam da nije, i samo

nam je rekao da je rizično bilo dalje da se ide, pošto se stalno pucalo tamo i tog momenta je on i očekivao napad na svoj deo linije, tako da je rekao da dalje ne treba da se prolazi i tada, ja mislim da sam ja pozvao da se dođe tu u to dvorište.

ISTRAŽNI SUDIJA: U to dvorište, ako sam dobro shvatio, vi ste otišli tamo negde sa puta, pogledali šta ima, kako ima i rekli da se dođe u dvorište?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Da.

ISTRAŽNI SUDIJA: Mislio sam da to ostavim za poseban segment, ali pošto ste već počeli. Kažete da ste imali utisak da Vukov ne zna ništa o tom naređenju da se streljaju ti ljudi?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa vidite, on kada je silazio dole, ja sam mu prišao, znači prišao sam mu, baš zato da ne bi on dolazio skroz do toga, ja nisam bio upoznat da on treba da, ni da preuzme te ljude, ni da dođe. I kroz razgovor sa njim, znači, on je pitao da li je stigla roba za njega, odnosno paket, ne znam kako se izrazio, rekao sam «ne znam ništa o tome“ i onda je on pogledao i rekao «šta je ovo“, ja sam mu rekao u kontekstu «mi smo tu zbog tog zadatka“ i on se iznenadio otkud smo mi tu pošto zna da nismo se odvajali od Boce jedino ako je nešto, znači kad sam mu to rekao više nije ni postavljao pitanja, niti bih mu ja odgovorio, jer to se njega ne tiče.

ISTRAŽNI SUDIJA: Znači on tada ne zna ništa i vi mu ne kažete «dobili smo zadatak da pobijemo ove ljude“, nego samo «mi smo tu zbog njih“?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Što bi on morao sve da zna, da je trebao da zna, Boca bi mu to javio.

ISTRAŽNI SUDIJA: Nakon što vi skrećete tamo, odvajate se od Vuka, odlazite u to dvorište i kažete, kako već «dajte ih ovamo“ ili već nešto tako, je li Vuk i ovi njegovi idu sa vama ili ne?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Vuka posle nisam video, pošto mi je rekao da očekuje napad i čak je prokomentarisao «bezveze sam silazio dole“, ali sam primetio da su ostali izviđači, da li njih dvojica ili trojica, njega više video nisam, znači znam da se okrenuo i da je otišao, sad da li je ostao ili ne, više ga video nisam.

ISTRAŽNI SUDIJA: Znači, vi sa puta odlazite u to dvorište, livada je ono neka, nešto tako, trava velika? Vidite te Vukove izviđače, njega ne vidite, da li ste ostavili neko obezbeđenje u okruženju tog mesta?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne.

ISTRAŽNI SUDIJA: Znači, svi koliko vas je bilo, odlazite tamo?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Svi koliko nas je bilo.

ISTRAŽNI SUDIJA: Tamo na licu mesta ima sa desne strane, gledano kako vi idete, ruševine nekih kuća, zašto niste otišli u te ruševine, nego ste odlučili da to što je učinjeno, desi tu na livadi, pa da vučete posle tela?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa zato što postoji mogućnost pri pucanju da bude rikošet, da izgine neko od naših.

ISTRAŽNI SUDIJA: Kada su se našli svi, kada ste se našli, šest zatvorenika odnosno zarobljenika i vi ostali koliko vas ima, na toj livadi, je li izdao neko naređenje da se puca ili bilo šta u tom smislu?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Naređenja kao naređenja nije bilo. Nije bilo, znači, niti je tu neko bio striktno određen da preuzme to na sebe. Ja sam to dobio naređenje, da li je posebno naređenje dobio od Boce Medić Aleksandar, Momić, Davidović, to ja ne znam, znači znam da je meni preneo to naređenje, tu je bio i Aca pored mene, Medić Aleksandar, znači ja sam svoj rat i svoju ulogu u tom ratu, nisam zamišljao tako. Nisam zamišljao tako, znači, zamišljao sam sve, samo ne da moram da pucam u vezane ljude, ali kad je već naređenje bilo, onda da se to odradi što pre, grubo rečeno «odradi", ja sam naredio da se prvi izdvoji i opalio sam prvi rafal, posle toga je počelo da se puca i sa leve i sa desne strane, verujte mi da sam bio u takvom šoku da dalje, da vam pričam, to bi bilo nagađanje.

ISTRAŽNI SUDIJA: Znači ne možete da precizirate ko je posle vas sve pucao?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Suviše je ozbiljna tema da bi bilo koga uvlačio i bilo šta, da bi nagađao.

ISTRAŽNI SUDIJA: Dobro, da ne bi nagađali, posle toga ova dvojica koje ste odvojili, nose četiri leša u onu ruševinu, ko ubija njih dvojicu?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Verujte u šoku sam bio, ne mogu striktno da kažem ko je ubio, a ko je pucao u mrtva tela.

ISTRAŽNI SUDIJA: Ima jedan detalj pred kraj, kada neko govori da ima još tri metka, sećate li se toga?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Mislim da je jeste, i da je to Medić Branislav.

ISTRAŽNI SUDIJA: Znate li u koga je pucao sa ta tri metka?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: E, to ne znam. Pošto su tamo bili svi.

ISTRAŽNI SUDIJA: Na livadi su ubijena ova četvorica, jesu li oni prebačeni u tu istu zgradu gde su i ova druga dvojica ubijena?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Jeste.

ISTRAŽNI SUDIJA: I jesu li svi leševi ostali unutar zgrade?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Koliko znam jeste, da.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da li ste vi te leševe ostavili tako, ili ste ih zapalili ili pokrili nečime ili bilo šta još uradili?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Vidite, u šoku sam bio, mislim da su ta četiri leša prva, da su ih ova dvojica sa nečim, nekim šutom da su ih prekrivali, zatrpavali, ostalo, što se tiče paljenja to ne znam.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da li je naknadno bilo paljenja tih leševa?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne znam, bilo je priča posle svakakvih, ali to je opet nagađanje.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da li ste vi čuli da je Medić Slobodan nekome naredio da donese benzin, polije i zapali ta tela?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa, bila je interesantna stvar koja je čak bila smešna, Vukov je sa linije tražio da mu se pošalje gorivo ili tako nešto slično, znači Boca mu nije slao, jer je shvatio, mislio je da on traži gorivo za paljenje toga, gorivo je bila šifra za municiju i bukvalno je morao da spusti čoveka dole i da kaže «fali nam municija, pogledaj u šifru to znači gorivo ili benzin", ne znam sada napamet, znam da smo se nasmejali na to.

ISTRAŽNI SUDIJA: Jeste li imali nekog u jedinici koga ste zvali Crnogorac?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Da.

ISTRAŽNI SUDIJA: Ko je to?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: On je bio komandir izviđača pre Vukova.

ISTRAŽNI SUDIJA: Znate mu ime?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne znam, ne znam, visok, crn, nekih možda 195 visok, baš crnogorski naglasak.

ISTRAŽNI SUDIJA: Znate li šta je bilo s njim?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne znam.

ISTRAŽNI SUDIJA: Je li on bio tada prisutan?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne mogu da se setim, ne mogu da se setim li je bio na terenu uopšte.

ISTRAŽNI SUDIJA: Jeste li imali nekog koga ste zvali Šiptar?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Bio je Đole Šiptar u izviđačima.

ISTRAŽNI SUDIJA: Je li on bio tada prisutan?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Mislim da jeste.

ISTRAŽNI SUDIJA: Znate li kako se on zove?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne znam. On je, ja mislim da ima neko šiptarsko ime. Po tome mu je i nadimak Šiptar. I da mi kažete ime, verujte mi da ne znam da li bih mogao da potvrdim da je baš to. Uglavnom smo ga Đole ili Šiptar zvali.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da li vam je poznato da se neki ljudi iz vaše jedinice sada nalaze u inostranstvu, imaju poseban status?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Poseban status, mislite zaštićeni?

ISTRAŽNI SUDIJA: Zaštićeni svedoci.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa, koliko sam upoznat, Stoparić od ranije i sada Kosanović Duško Sova.

ISTRAŽNI SUDIJA: Jeste li njih dvojicu videli tog dana?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Stoparića ne, a Kosanovića ne sećam se, mislim da je on bio tamo, da bi verovatno on snimao, mislim da nije bio tu.

ISTRAŽNI SUDIJA: Koliko mi znamo, Kosanović je zbog nekih stomačnih tegoba ili ne znam kog razloga bio vraćen u Đeletovce.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Da, ne samo on, još neko je bio vraćen, a ne mogu da se setim ko je.

ISTRAŽNI SUDIJA: A Stoparića niste videli taj dan?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Mislim da ne.

ISTRAŽNI SUDIJA: Je li vam poznato ime Hovan Damir?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Da.

ISTRAŽNI SUDIJA: Jeste li njega videli taj dan?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Mislim da ne.

ISTRAŽNI SUDIJA: Kad ste se probudili to jutro, koliko je to bilo sati?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne mogu, ne mogu precizno da kažem.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da li je bilo bliže podnevu ili bliže zori?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne, bliže zori, sveže jutro znači, rosa.

ISTRAŽNI SUDIJA: Kada su dolazili sa linije ljudi, po bilo šta, po municiju, po baterije, u koje doba dana su od prilike dolazili?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Tu nije bilo pravila, niti je smelo da bude pravila, znači po proceni stanja na liniji i nikada na terenu ne valja u isto vreme da se bilo šta odvija.

ISTRAŽNI SUDIJA: To mi je apsolutno jasno i shvatljivo, ali vas pitam, da li se dešavalo da ljudi sa terena dođu ranom zorom i odmah se vrate tako isto ranom zorom u to vreme kada se vi budite i kada se to dešava?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Moguće je, ne mogu precizno da kažem, ali da.

ISTRAŽNI SUDIJA: Onda da kažemo ovako, vi idete prema liniji fronta kamionom, ako su pre vas krenuli peške, u tom istom pravcu, neki ljudi, 100-200 metara pre vas, da li bi ih vi stigli obzirom na brzinu kamiona ili ne, pošto ne znam kakav je put, kako se kamion kreće, možda sporije nego pešaci?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Posle sam dobio informaciju da je to nekoliko kilometara bilo udaljeno od nas, s tim da je, da smo čekali bateriju, hajde da kažem, svašta je moguće. Ne znam precizno koliko je, ni kojom brzinom oni hodaju.

ISTRAŽNI SUDIJA: Možete li da precizirate koliko dugo ste čekali tu bateriju?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa, recimo, hajde da kažem između 10 i 20 minuta.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da li je moguće da sve to što se dešava, sa odstojanja od par stotina metara, Stoparić i Hovan posmatraju, a da vi za to ne znate, niti da vam se oni jave?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Sami procenite.

ISTRAŽNI SUDIJA: Ne mogu da procenim, nisam bio tamo.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Koliko ja znam, nemoguće je. Jer to nije Vojvodina da je sve ravno.

ISTRAŽNI SUDIJA: Ako vam prenesem tvrdnju Stoparićevu, gde on tvrdi da je sa par stotina metara sve to posmatrao i čak šta više, objašnjava da, molim vas da me ispravite pošto nisam baš precizan, pošto ne citiram nego interpretiram, da je bio deo ljudi koji je posmatrao kao u pozorištu, a da je drugi deo vršio egzekuciju?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pročitao sam taj deo gde je spomenuo da sam se ja najviše eksponirao, mislim da sam ga čak i citirao.

ISTRAŽNI SUDIJA: Kako vi to komentarišete?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa vidite, ja Stoparića znam kao pozitivnog borca, ekstra klase, znači borca kome treba da se skine kapa, da mu se da priznanje,

zašto on to tvrdi, to ja ne znam. Znači, čovek koji se pokazao na mnogim ratištima i koji je ratovao glavom a ne, da se ne izražavam.

ISTRAŽNI SUDIJA: On takođe tvrdi da je u vašoj komandi bilo više od šest zarobljenika. Čak šta više, siguran je da je bilo više od šest. U jednom trenutku kaže «siguran sam da je bio pun autobus" i da je više od šest ljudi izvedeno iz autobusa, vi govorite o kamionu, da je došao autobus dotle, verovatno bi ga čuli?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa, ja ne znam da li je do nas i mogao da dođe autobus, mogao je da dođe do centra u Trnovu, pošto je tamo asfalt bio, a u to vikend naselje ne znam da li bi se neki vozač i uputio sa autobusom.

ISTRAŽNI SUDIJA: Ovo što ste vi rekli je u totalnoj suprotnosti sa njegovom pričom i o broju ljudi i o autobusu.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ja vam govorim svoje saznanje.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da li ste vi videli njega da je on sa linije dolazio uopšte ikada u komandu?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ja mislim da jeste dolazio, ali ne mogu opet da kažem.

ISTRAŽNI SUDIJA: Jeste li ga videli uveče, pre ovog događaja u komandi?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne mogu da se setim.

ISTRAŽNI SUDIJA: A ovog Hovana?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: I to ne mogu da se setim, mislim da su oni pripadali odeljenju koje smo mi popularno zvali «vikend četnici", pošto su većina iz tog odeljenja se priključivala samo kada se išlo na teren, opet kažem mislim, ne mogu da garantujem.

ISTRAŽNI SUDIJA: To mesto gde su bili zarobljenici, posle izvođenja iz kamiona, upotrebili ste malopre «nije Vojvodina", a možete li da opišete, je li brdovito, je li krš, ima li šume, kako ide put, da li krivuda, da li je prav?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Krivuda put, kako da kažem, tipično bosansko mesto, brdovito, sa dosta šume.

ISTRAŽNI SUDIJA: On tvrdi da su Hovan Damir i on gledali sve to što se dešavalo sa neke razdaljine.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pročitao sam to, da.

ISTRAŽNI SUDIJA: Znači, upoznati ste sa njegovim iskazom?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Upoznat sam sa njegovim iskazom.

ISTRAŽNI SUDIJA: Zašto bi on to tako govorio?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Verujte mi da ne znam, znači i dalje mislim kao borcu mu odajem priznanje i sve, ne znam zašto on to tvrdi.

ISTRAŽNI SUDIJA: Kada ste se vratili u Đeletovce, je li vam poznato šta je sa kasetom bilo?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Da. Ovako, ja sam postavio Boci pitanje jednom prilikom čemu to snimanje, sad opet, hajde što kaže da nagađam, jer Boca je bio vidno revoltiran kada je izdao naređenje, znači pretpostavljam da je i on dobio naređenje da se to izvrši, i pretpostavljam da mu je taj snimak trebao da baš tima koji su mu naredili da pokaže da je stvarno izvršeno, a pitao sam ga šta će mu, rekao je «ne sekiraj se" u fazonu da će taj deo biti izbrisan. Međutim, po dolasku počeli su da se javljaju neki koji nisu bili na terenu i da kažu da su to gledali, tako da bilo mi je jasno da je to najveća glupost koja je mogla da se napravi.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da li ste vi imali tu kasetu u svojim rukama?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pogledao sam je, ne znam koliko dana posle toga, posle dolaska u Đeletovce.

ISTRAŽNI SUDIJA: U nekom društvu ili sam?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne, sam, mislim da sam bio sam, od koga sam ne sećam se, mislim da sam dobio od Sove, mislim ali opet.

ISTRAŽNI SUDIJA: Kosanovića?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Da.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da li ste sa tom kasetom imali kontakt sa Stoparićem?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: A ne, ne, Stoparić je izjavio da je meni dao. On je meni dao kasetu na kojoj je snimljen intervju sa Tomić Milovanom, kod nas u Šidu, znači gde je on pričao svoje dogodovštine, tu kasetu je on meni dao, a ne ovu i to mi je dao možda pre 4-5 godina tu kasetu.

ISTRAŽNI SUDIJA: Čemu onda njegova tvrdnja «iste godine kad sam se vratio gledao sam tu kasetu kući i dao sam je Peri Petraševiću i onda je više nisam gledao"?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa ne znam zašto bih ja od njega uzimao tu kasetu kad je Sova i to presnimavao i delio ne samo meni, nego i drugima. Nisam siguran da sam je od Sove dobio, ali mislim, pošto sam i pročitao i njegovu izjavu, mislim da sam od njega.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da budemo precizni, kada navodimo njegove reči «ja sam posmatrao sa jedno 200-300, možda ne čitavih 300 metara, to što se dešavalo".

Obzirom na taj teren koji ste opisali takav kakav jeste, je li to realno bilo moguće?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa mogao je da se popne na neko uzvišenje, ali to je bilo jako rizično.

ISTRAŽNI SUDIJA: Ali on je išao putem, kako je objasnio.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Opet bih nagađao, ali jedno je sigurno, on da je vidio nešto, on bi nam se priključio. Takav tip čoveka je bio, ne kažem da bi on pucao, ali bi nam se priključio da vidi šta je, ne bi stajao sa strane i samo mirno posmatrao.

ISTRAŽNI SUDIJA: Prilikom egzekucije, upotrebljavane su automatske puške, koje ste svi imali, ako sam ja dobro primetio, ali je upotrebljen i pištolj, ko je upotrebljavao pištolj?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa ne mogu da se setim, mogu da nagađam, ali opet suviše je ozbiljna tema da bi nagađao.

ISTRAŽNI SUDIJA: Još mi recite jednu stvar. Na snimku koji ste gledali vidi se da neko vrši overu, ne znam kako bi se normalnim jezikom to reklo, tih ubijenih ljudi, znate li ko je to činio?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa, koliko se sećam, to je Slobodan Davidović Boda.

ISTRAŽNI SUDIJA: Izvolite tužioče.

ZAMENIK TUŽIOCA: Vi imate očigledno veoma visok stepen vojnog iskustva, što je potvrđeno određenim priznanjem, pa da li bi mogli u tom smislu da nam kažete kakva je to jedinica bila, da li je to bila ozbiljna jedinica, da li je poštovala disciplinu, da li je poštovala pravila službe itd, po vašoj oceni?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa vidite, ako sam previše opširan, vi me slobodno prekinite. Ja dok sam bio u specijalnoj jedinici policije, čuo sam za tu jedinicu, jer smo 92. godine kad je bilo incident na granici, dobili zadatak da intervenišemo na tom delu, tad je Boca bio komandant «Odreda Boca“ i oni su bili zaduženi samo za bušotine, znači naftna polja. I par puta smo se još susreli, kad sam došao u jedinicu, tada su bili «Škorpioni“. Znači jedan od detalja je bio da je Boca, koji je bio poznat po svojoj dugačkoj kosi, morao da se ošiša, on je išao iz krajnosti u krajnost, pa se ošišao na ćelavo, da bi pristupio regularnoj vojsci Republike Srpske Krajine. To je bila ozbiljna jedinica, za moj pojam, čudan način sprovođenja hijerarhije, jer sam ja navikao na stroge discipline prema svakom činu, a tu nije bilo tako. Moje prvo postrojavanje mi je dalo, nekako sam uopšte pomislio da li sam dobro i učinio što sam pristupio toj jedinici, znači na postrojavanju šareno obučeni, jedan u ovoj uniformi, drugi u onoj, jedan crvenu beretku, drugi crnu, treći ima šešir, neki imaju rukavice, drugi nemaju, ali kad

Boca progovori, onda svi ćute. Nije bilo bitno da se postroje, da je kao pod konac, da je ravno, da su svi obrijani, to mi je u početku smetalo, međutim, kada sam video na terenu kakvi su ratnici i šta znače kompletno za našu Republiku Srpsku Krajinu, bilo mi je drago što sam došao u tu jedinicu. Znači, Boca je neprikosnoveni autoritet bio i znao je da se ponaša u takvim situacijama.

ZAMENIK TUŽIOCA: Šta nam možete reći o Vukovu, u tom stručnom delu?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Vuk iz mog saznanja je završio srednju školu unutrašnjih poslova u Zagrebu, znači imao je već iskustva sa vojnim životom, u gardi je dobio čin narednika, nekoliko dana posle mene, znači pokazao se i tamo.

ZAMENIK TUŽIOCA: Oprostite, garda...?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Srpska dobrovoljačka garda, Arkanovi «Tigrovi". Znam da je, bar po pričama, Vuk kada je došao u Đeletovce, u jedinicu njihovu, da je bukvano, kako da kažem, nije bez razloga zauzeo mesto komandanta izviđača, nije odmah bio, bio je prvo vojnik, znači svojim postupcima, svojim ponašanjem, svojim odnosom prema uniformi, prema ljudima, pokazao je da može da komanduje takvom jedinicom, ipak su izviđači broj 1 u svakoj jedinici.

ZAMENIK TUŽIOCA: Da li je u odnosu na svoj sastav kojim je komandovao, kakav je njegov odnos prema njima bio i njihov prema njemu?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Vrlo korektan, tu smo se on i ja razlikovali još u toj gardi, jer ja sam tražio isključivu disciplinu, što sam i pružao, a on je više išao da, kako da kažem, da neke stvari zamoli. Znači, nije ono strogo, mora tako, nego je našao blaži način, uglavnom ljudi su ga poštovali zbog takvog stava i ne znam da li je njemu neko odbio naređenje.

ZAMENIK TUŽIOCA: Sledeće pitanje bi bilo, kada ste vi napustili tu jedinicu, ako ste je napustili i da li ste učestvovali u nekoj naknadnoj akciji?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Kad je bila demilitarizacija, znači to je leto, 6. mesec 96. ako se ne varam, tada smo rasformirani, mada smo što kaže, još jednom smo se odazvali kad se išlo 99. na Kosovo.

ZAMENIK TUŽIOCA: Bili ste na Kosovu?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Bio sam na Kosovu.

ZAMENIK TUŽIOCA: Sledeće pitanje bi bilo, pošto delujete jako iskreno, a i vaš sam iskaz ukazuje da imate određeni odnos, da nam kažete šta vi sad na kraju možete reći sa vašeg aspekta o ovom događaju u kome ste, nažalost, učestvovali.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Sa mog aspekta, pa vidite, ja 95. godine nisam imao decu, trudio sam se da budem što bolji vojnik, znači od 91. pa skroz do 99.

i mislim da sam takav i bio, u međuvremenu, ja sam dobio decu i zgrožavam se za bilo kakvo lišavanje života bilo kojih ljudi, mislim da je rat promašaj, neko je osetio to malo više, neko malo manje, nekom je dobro došao, ogromnoj većini nažalost nije, mislim da je žalosno uopšte što se ovakva jedinica, mislim u pozitivnom smislu, što se spominje na tako ružan način i što je ovaj snimak ocrneo kompletno, kompletno naš boravak na svim tim ratištama i ime naše jedinice, a i kompletno našeg srpstva.

ZAMENIK TUŽIOCA: Kako se vi lično osećate posle svega?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Nisam ponosan što sam sudelovao u toj egzekuciji na taj način.

ZAMENIK TUŽIOCA: Nemam pitanja više.

ADV. LEVAJAC: Gospodine sudija, vi ste okrivljenog vrlo jasno i precizno upozorili na njegova procesna prava, budući na njegovo svojstvo okrivljenog u ovom krivičnom postupku. Dakle, ako dozvolite samo da parafraziram to što ste rekli, a tačno je rečeno, rekli ste da može da uskrati iskaz, da izabere način odbrane koji njemu odgovara. Dakle, imajući u vidu te sve mogućnosti, ja postavljam pitanje, da li je to što je rekao istina?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ovo što sam rekao, stopostotna istina.

ADV. LEVAJAC: Da li je razlog, kada je davao odgovore na postavljena pitanja, da se ne seća, zbog proteka vremena ili nekih drugih razloga, takav odgovor bio sa razloga što u tim situacijama nije hteo da kazuje neistinu?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Nisam hteo da nagađam i da bilo koga dovodim u nezgodnu situaciju, a nisam siguran u te stvari koje bi tada trebao da kažem. Samo zbog toga.

ADV. LEVAJAC: Da li je jedinica u vreme kada je on došao u «Škorpione“ bila pod komandom, dakle, vojnom jurisdikcijom Vukovarskog korpusa?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Jeste, pod komandom Vukovarskog korpusa, konkretno generala Dušana Lončara.

ADV LEVAJAC: Da li to znači da ste vi bili, ili niste bili paravojna jedinica?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne, mi nismo bili paravojna formacija, čak smo imali svoju vojnu poštu, što ima svaka regularna jedinica.

ADV. LEVAJAC: Ako mi dozvolite da se vratim na onaj detalj kada je Vukov Aleksandar sišao sa položaja, sa linije i kada je okrivljeni govorio o sadržini tog razgovora, okrivljeni kaže da se Vukov vratio i da ga nije video. Da li je Vukov otišao istim putem kojim je i došao i da li je on video taj njegov odlazak?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Da, krenuo je istim putem, a da li je otišao, nisam ga dalje pratio, što kaže otišao je nekih 20-30 metara.

ADV. LEVAJAC: Da li se, zbog konfiguracije terena, njegovo dalje kretanje uopšte može i pratiti, zbog rastinja, zbog konfiguracije terena?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Do nekog puta je verovatno moglo, a dalje ne.

ADV. LEVAJAC: Da li biste objasnili pre svega sudu, malo detaljnije, šta vam je to Vukov rekao, vi ste rekli da je rekao «džabe sam i silazio" pa ste govorili o tome da ima nekakvih razloga da se vrati na liniju, možete li da objasnite malo detaljnije zašto to Vukov, kada kaže da je sišao bez razloga, se vraća gore, koji su razlozi što on žuri, ako sam ja stekao takav utisak?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa, on žuri zato što je vrlo, vrlo odgovoran i kao vojnik i kao nadležni nad drugima, i on zna da je njegovo mesto da bude na liniji, a ne da bude kurir, a ja sam shvatio posle, da je on dobio, da li od Boce, verovatno od Boce pošto niko drugi, da on treba da siđe dole, i zbog toga je i delovao tako besno što je sišao a ništa nije bilo za njega, u tom momentu kada je trebalo da...

ADV. LEVAJAC: Okrivljeni je govorio o tome kada je davao jedan uslovno rečeno «kroki" prikaz njegovog viđenja ličnosti Vukova, da je na neki način bio zatvoren, da je bio dobar vojnik itd. Da li je Vukov pripadao onoj grupi ljudi koja bi insistirala da mu vi saopštite tačan sadržaj naređenja koje ste dobili tada kada ste mu rekli da ste dobili zadatak, kažete ništa vas nije pitao? Da li je uopšte pripadao takvoj grupi ljudi, koja bi insistirala na tome da vi otkrijete koji je vaš zadatak?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne, on je znao kakva je hijerarhija u jedinici, šta je njegovo, a šta je od ostalih, a i takav je bio, mislim da je i dalje takav, da ne bi sebe doveo u situaciju da mu neko kaže «a šta te to briga", i na taj način da mu se zapuše usta, tako da se nije ni dovodio, malo me je i iznenadio što me je pitao ko su oni. Nisam ni to očekivao da će da pita, ali verovatno zato što je sišao, da je zbog toga pitao.

ADV. LEVAJAC: Da li je uopšte, imajući u vidu organizaciogram – funkciogram jedinice, vi ste to vrlo naglašeno rekli, da je Medić Slobodan zvani Boca bio neprikosnoveni komandant, i autoritet, ako sam dobro citarao? Da li je uopšte u jedinici bilo situacija da se neko kod nekog drugog raspituje za naređenja koja se dobijaju, da se naređenja prepričavaju, da se o njima pogovara, razgovara itd?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Koliko ljudi, toliko ćudi, verovatno je bilo, ja nisam bio upoznat sa tim situacijama, ja o svom, ako mislite na mene.

ADV. LEVAJAC: Nije shvaćeno pitanje, dakle, pitam to zbog Vukova, ali i zbog načela, kada recimo neko dobije naređenje od komandanta jedinice, da li je bio običaj da on tada komentariše sa drugima o tome kakvo je naređenje?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne.

ADV. LEVAJAC: Da li ste, na terenu Trnova kada ste bili, shvatili da delujete kao samostalna jedinica ili da ste u funkciogramu komande, pomenuli ste vojsku Republike Srpske, dakle, rekli ste da ste išli na te sastanke, o čemu se to radi, jeste li vi bili samostalno delovali, ili ste delovali u funkciogramu Vojske Republike Srpske?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Nismo nikako bili samostalni, nego smo baš pripojeni sastavu vojnih formacija, da li su bile policijske ili isključivo vojne Republike Srpske, znači nismo ni po svojoj volji ni došli tamo, niti smo bilo šta radili po svojoj volji. Jedino kad počne da se puca, e, onda tu preuzima komandu Boca. Kad smo trpili napad, pošto smo mi bili opremljeni sa minobacačima, samo minobacačima, znači nismo imali topove, haubice, e tad, kad smo trpili napad, u više slučajeva smo dobili podršku od jedinica Republike Srpske. Znači, uz traženje komandanta, podržali su nas na tom delu, što je i normalno bilo.

ADV. LEVAJAC: Na pitanje uvaženog zastupnika javne optužbe, okrivljeni je odgovorio na jedno od pitanja, da nije ponosan što je učestvovao u događaju. To je jedna dimenzija mogućeg moralnog stava. Mene, kao njegovog branioca, a pretpostavljam i sud, treba da interesuje da li se kaje, to je jedna druga dimenzija moralnog odnosa prema događaju.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Naravno da se kajem, jer kompletan rat nisam zamišljao tako, zamišljao sam da treba da se ubijaju ljudi isključivo koji imaju u rukama oružje, ali sudbina vojnika je takva da izvrši naređenje, bez pogovora.

ADV. LEVAJAC: Kad kažete da se ubijaju ljudi, da li mislite prilikom, u toku ratnih dejstava, dakle, kada dejstvuje s jedne strane vaša jedinica, sa druge strane onaj ko je na suprotnoj strani?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa pravilo je, svaki onaj ko drži oružje i koji dejstvuje prema nama, da mi treba da budemo sposobniji.

ADV. LEVAJAC: U tom smislu sam i pitao. I poslednje pitanje. Da li je taj njegov, kako kažem, sada ta moralna dimenzija, kako je on objašnjava, kajanja, uzrokovala njegovu potrebu da kazuje istinu pred sudom?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa mene taj snimak prati 10 godina i normalno je bilo da to ne može da prođe tek tako, znači, nisam mogao da shvatim, pokušavao sam, zašto je Boca naredio to, shvatio sam, pošto nije bio čovek koji je tek tako voleo da maltretira ljude i da ubija bez potrebe, da je jedino logično objašnjenje

bilo da je i on dobio to naređenje, posle sam čuo da je nerado prihvatio, da je stvarno bilo naređenje.

ADV. LEVAJAC: Vratio bih se samo na detalj prilikom njegovog lišavanja slobode, ja bih molio istražnog sudiju da dozvoli, da bi se podrobnije objasnio ovakav pristup mog branjenika čitavoj stvari, na koji način je on lišen slobode, dakle, neka opiše detaljno, da li je neko opkolio njegovu kuću, da sada ne sugerišem, opkolio njegovu kuću, pa zahtevao da se preda, itd. ili je on na neki drugi način otišao tamo dobrovoljno da se prijavi?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa, ovako, to jutro sam sa suprugom, išli smo u nabavku robe za našu piceriju-diskoteku, išli smo preko Principovca, znači prelazimo preko Hrvatske za Novi Sad, Šid – Novi Sad, kada sam dobio informaciju da je na B-92 pušten snimak, ja sam bio u Hrvatskoj, znači, mislim da me je prvo Vukov nazvao, i onda mislim da sam dobio tridesetak poziva od poznatih ljudi, «evo ima snimak, vidi se tvoje ime i prezime, vidi se pucanje, vidi se znači sve", nijednog momenta mi nije palo na pamet da se zadržavam u Hrvatskoj, znači, prošao sam kroz Hrvatsku, ušao, nazvao sam jednog inspektora u Šidu i rekao sam, pretpostavio sam, da to ne može da bude na TV-u i tek tako nikom ništa, rekao sam «nisam trenutno tu, u nabavci sam, dolazim posle podne, ako bilo šta treba, slobodno nazovi, nemoj da mi sramotiš i kuću i porodicu ili bilo šta, odazvaću se" i posle toga sam nazvao i komandira policije, zvao sam Kovinčić Dejana, inspektora, a zatim Kovljeva Predraga, komandira, koji je komšija, i rekao sam mu isto to, i to posle podne sam stigao, istovarili smo robu, ništa, uveče sam došao kući, komandir je došao sa načelnikom Smajićem, došli su njih dvoje sami i rekli «dobro si pretpostavio treba da ideš sa nama", dali su mi priliku da se istuširam, da se obrijem, da presvučem, otišao sam u policiju sa njima i dalje su me sproveli u Beograd u prostorije UBPOK-a.

ADV. LEVAJAC: Da li su mu uopšte stavljali lisice na ruke?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne. Samo su stavljali kada sam iz Šida prebacivan do Beograda, rekli su «moramo posao odraditi kao profesionalci".

ISTRAŽNI SUDIJA: Kolega Levajac, nemate više pitanja?

ADV. LEVAJAC: Imam još jedno.

ISTRAŽNI SUDIJA: To ste rekli i pre 10 minuta.

ADV. LEVAJAC: Da li mi zamerate?

ISTRAŽNI SUDIJA: Ne, samo izvolite, ali budite precizni.

ADV. LEVAJAC: Kad definišem koliko još pitanja je ostalo. Uvažavam primedbu, ako mi dozvolite, ja bih ovoga trenutka prekinuo sa pitanjima, pa kada se budem setio, da vas ne zadržavam više, da mi se to omogući. Hvala lepo.

ISTRAŽNI SUDIJA: Kolega Perkoviću, imam utisak da vi imate pitanja?

ADV. PERKOVIĆ: Gde je svedok služio vojsku?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: 89-90. u Bitolju.

ADV. PERKOVIĆ: Koju je obuku prošao u vojsci, artiljerijsku, pešadijsku?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pešadijsku obuku.

ADV. PERKOVIĆ: Ko je sve bio prisutan kada kaže da mu je navodno Boca naredio da se ovi, kako je rekao, pobiju?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Bio je Stojković u blizini, nije bio odmah pored mene, mislim da je bio tu Medić Aleksandar, za ostale ne mogu da precizno kažem.

ADV. PERKOVIĆ: Da li je svedok već bio obučen, kaže da je spavao, da se probudio itd, da li je već bio obučen i da li je imao oružje kod sebe kada mu je to, kada razgovara sa komandantom?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Mi se od oružja nikada nismo odvajali na terenu, a da kažem, bili smo poluobučeni, znači nismo bili u čizmama, i nismo bili, pošto sam ja imao dvodelnu uniformu, nisam bio u gornjem delu uniforme, koliko se sećam, jer takvo je bilo pravilo na terenu, da se nikada ne raskomotim kao da sam kod kuće.

ADV. PERKOVIĆ: E, sad, na tom mestu gde je vršeno streljanje, ko odlučuje i ko, da li neko rukovodi tamo ko će pucati, kako, iz kojeg oružja, ko će se kako postrojiti?

ISTRAŽNI SUDIJA: Kolega Perkoviću, to je svedok već odgovorio, da se ne ponavljamo.

ADV. PERKOVIĆ: Rekao je da je bio u šoku, kad mu je nastupio taj šok i do kada je trajao, može li ga malo bolje opisati?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Šok je nastupio, znači, već po odlasku sa tim ljudima, jer sam shvatio šta treba da učinimo, i nikako se nije uklapalo sa mojim moralnim shvatanjima, ali definitivni šok, pri ispaljenju prvog rafala. Mada smo se svi trudili, ja verujem da su i drugi doživeli šok, da to prikrijemo, da ne bi pokazali svoje slabosti.

ADV. PERKOVIĆ: Nemam zasad pitanja.

ISTRAŽNI SUDIJA: Hoćete li i vi malo da razmislite o sledećim pitanjima, da ih zapišete dok ja predočim fotografije okrivljenom? Fajfriću izvolite.

ADV. FAJFRIĆ: Direktno pitanje, da li se seća da li je Aleksandar Medić pucao pri streljanju, da li je i on pucao?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Vidite, tu je specifična situacija, za njega mogu da kažem da nije pucao. Zašto, znači nije nagađanje, on je jedini posle svega tvrdio da nije pucao, bez obzira na naređenje i posle toga, kada smo čistili oružje, njegovo oružje je bilo čisto. Znači, to je dokaz, ne vodim se samo na to da se priča, nego čak je bio i predmet omalovažavanja i šaljenja, da nema hrabrosti, da je odbio naređenje i to, imao je čisto oružje.

ADV. FAJFRIĆ: Baš u vezi sa tim, da li je on imao nekih sukoba sa Momićem, zbog tog nepucanja?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Momić je najglasniji bio u tom prozivanju, što on nije pucao.

ADV. FAJFRIĆ: To je sve, hvala.

ADV. LEVAJAC: Sudija, da li mi dozvoljavate, da li je prema načinu ponašanja ljudi koji su zajedno sa grupom, kako okrivljeni kaže, ratnih zarobljenika, išli do mesta gde je izvršena egzekucija, da li je okrivljeni shvatio da bilo ko od, dakle lica iz jedinice koji su bili zajedno sa njim, ima dilemu šta tamo treba da se dogodi?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne, dileme nije bilo.

ADV. LEVAJAC: Da li su svi znali da treba da se izvrši egzekucija?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pretpostavljam da jesu, znači, ne mogu da kažem čuo sam da su svi dobili naređenje, ali niko se nije pitao, šta ćemo mi ovde i šta treba da uradimo, samo bih još da dodam. Nas Boca nije postrojio i rekao «trebaju ovi ljudi da se pobiju, ko je za", pa da smo se mi javili, nego je rekao «ti, ti, ti i ti". Mi smo bili njegovo lično obezbeđenje, znači, ljudi koji su najodaniji njemu, a takav zadatak mislim da i nije, čim je nama dao, znači da nije mogao nekom drugom da da. I razlog više što nismo smeli da ga razočaramo i da odbijemo.

ISTRAŽNI SUDIJA: Evo vam sad određeni broj fotografija koje ćete pogledati, u gornjem desnom uglu vidite brojeve fotografija, pa ne ceo broj, nego zadnja četiri-pet brojeva, kada govorite o fotografiji prvo recite taj deo broja, pa ukoliko nekoga na toj fotografiji prepoznajete.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: 6090 to je Medić Aleksandar, onda fotografija 6089 govorim sa leva na desno, ovo sam ja, u sredini je Momić i desno je Slobodan Davidović Boda, 6075 ovo nisam siguran, liči na Medić Aleksandra, ali i, naravno, zarobljenike ne znam, 6110 to su dvojica izviđača, ovog prvog ne znam, znam ga naravno iz viđenja, ne znam kako se zove, a mislim ovaj drugi da je imao nadimak Kumić.

ISTRAŽNI SUDIJA: Znate li nešto o njemu?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Dalmatinac, samo to, pošto su bili sastavljeni uglavnom od Dalmatinaca i od Ličana.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da li vam znači nešto ime, čini mi se da beše Gavrilović?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne. Ovo je 6124 mutna fotografija, ali ovaj u sredini mislim da je Đole Šiptar.

ISTRAŽNI SUDIJA: Samo trenutak, pomenuli ste, čini vam se, da je Đole Šiptar? Malopre sam vas pitao da li je on bio tamo na licu mesta, rekli ste da se ne sećate. Sad kad vidite tu fotografiju, da li vam to menja, odnosno, poboljšava sećanje?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Da, verovatno jeste, čim je tu. Vi baratate činjenicama.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da li vam znači nešto ime Bjelica?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne. Ne. 6064 to sam ja, 6115 tu je Medić Aleksandar, iza njega je Boda Davidović, 6120 mutna fotografija ne mogu da kažem, 6123 mutna je, ali mislim da je ovaj sa leva Momić, da je do njega taj Šiptar, da su u pozadini, bar po kapi vidi moja kapa i ovde s desne strane da je Aca Medić. 6098 to je jedan od izviđača, ne znam mu ime, ova 6109 to je ponovo ona fotografija gde se u pozadini Kumić vidi, ovo je 6111 ne znam, da ne nagađam.

ISTRAŽNI SUDIJA: Ono što znate sigurno, to govorite?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: 6112 isto, 6114 mislim da je to taj Kumić, isto i na 6113, 6122 sam ja, a ispred mene mislim da je Đole Šiptar, 6118 fotografija sa leđa, tu mogu sebe da prepoznam, a ostalo bi nagađao, 6125 sa leva Momić, pa Đole, pa ja i u pozadini sa desne strane se vidi Zekan-Medić Branislav, 6091 Medić Aleksandar, 6100 sa leve strane rekao bih da je ovaj izviđač kome ne znam ime, ovo je mutno, 6103 sa leve strane mislim da je Kumić, 6097 sa leve strane Vuk, iza njega ovaj što mu ne znam ime, a ostalo je mutno. To je to.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da li ste u jedinici imali nekog Muslimana?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Muslimana ne mogu sada da se setim.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da li ste imali nekog Galovića?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Da.

ISTRAŽNI SUDIJA: Je li bio on tom prilikom na licu mesta?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Bio je na terenu, ali ništa mi sad ta informacija ne govori.

ISTRAŽNI SUDIJA: Da li ste možda tog Galovića videli na ovim fotografijama?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne.

ISTRAŽNI SUDIJA: Zadržaćemo se samo na trenutak na jednom detalju, ako bi vam on nešto značio, pa da vas pitam. Rekli ste da ne znate ko je kamion odvezao, itd. U tonskom delu snimka, neko u jednom trenutku kaže sledeće «Zekan idi brzo, okreći kamion i doteraj, riknula mi baterija, tu pička joj materina, brzo, brzo". Zatim se čuje kamion kako odlazi. Očigledno govori onaj ko ima kameru u rukama?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Slobodan Stojković.

ISTRAŽNI SUDIJA: To je Medić Branislav, iz toga proizlazi zaključak da je Zekan otišao kamionom da donese novu bateriju?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Da, ali ne mora značiti da je on dovezao te ljude.

ISTRAŽNI SUDIJA: Nisam pitao ko je dovezao, pitao sam ko je otišao po bateriju.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: To proizlazi iz toga.

ISTRAŽNI SUDIJA: Upravo to sam hteo da vam predočim, zbog ovog vašeg odgovora koji je usledio unapred. Kažete da to ne znači da je on i dovezao kamion. Ako to ne znači to, zašto bi se Slobodan njemu obraćao da ide kamionom nazad po bateriju?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pretpostavka, verovatno što smo svi navikli za njega, kao za vozača.

ISTRAŽNI SUDIJA: Ima li neko od vas prisutnih tamo, ko je još bio vozač i ko je znao da upravlja kamionom?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: To ne mogu da se setim.

ISTRAŽNI SUDIJA: Od ljudi koje ste vi nabrojali malopre, da su tu bili na licu mesta i da se vide na ovim fotografijama, izuzev izviđača?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Koliko ja znam i Medić Aleksandar odlično vozi sva vozila.

ISTRAŽNI SUDIJA: Medić Aleksandar je očigledno na snimku dok kamiona nema, znači nije on.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Momić je isto znao da vozi sva vozila, za dalje ne znam.

ISTRAŽNI SUDIJA: I Momić je na ovim snimcima. No, dobro.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa, tu je i Zekan na snimcima.

ISTRAŽNI SUDIJA: Sećate li se kako počinje snimak? Počinje tako što kamera snima čoveka u uniformi sa kapom na glavi, za koga ste rekli vi, da ste to vi, plava, možda je izmenjena malo nijansa, ona kapa, kačket.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Crna kapa.

ISTRAŽNI SUDIJA: Koji gazi ove zarobljenike koji leže dole na podu?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Da, to sam ja.

ISTRAŽNI SUDIJA: I seda tamo, potom udara jednoga nogom?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Da.

ISTRAŽNI SUDIJA: A tekst ide u onom delu kada su već dole «Šta se treseš, pička ti materina", pa onda drugi glas «pođeš gore po Vuka", «mi ćemo ga zvati da siđe dole, a ti idi na staro mesto, jesi čuo", «okej", «ala smrde, mamu im jebem, ko tvorovi", «iskakili se", pa zatim ide «sad će Vuk da siđe odozgore", u daljem tekstu, u jednom trenutku neko kaže «koliko ima odavde do Vuka, Bugar, koliko ima odavde do Vuka", drugi glas odgovora «evo, ide Vuk", «ide, jel", «imamo gostiju", «i samo malo, skloni se", «jesi li ti lopov bio kad tako prstima dobro radiš", tri puta neko u tim trenucima pominje Vuka. Prvo se govori «pođi gore po Vuka", zatim «koliko ima do Vuka" i «evo ide Vuk". I neko govori «će Vuk da siđe". Iz ovoga bi se, ne mora zasigurno da znači, proizlazio bi zaključak da se Vuk čeka zbog nečega. Ja sam vam pročitao pominjanje Vuka u ovom tekstu, iz toga bi neko ide, traži da se zove Vuk, pa kad će Vuk, sad će Vuk, evo ga Vuk. Kako to objašnjavate?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa, ne znam kako da objasnim. Znači, verovatno je neko znao da Vuk treba da siđe dole, čim su to spominjali, to je snimljeno na snimku, je li tako, znači verovatno je neko znao i neko čuo da Vuk treba da siđe dole.

ISTRAŽNI SUDIJA: Ako bi vam pustili sad snimak, da li bi mogli da prepoznate glasove?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Mogu da probam.

ISTRAŽNI SUDIJA: Priđite ovde. Vidite li?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: To sam ja.

ISTRAŽNI SUDIJA: Nogom u glavu?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Da.

ISTRAŽNI SUDIJA: Evo ga Davidović, Aleksandar, evo vas ovde, i kamion odlazi.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Levo sam ja, Momić onaj bez kape, Aca je ovo, Aleksandar Medić.

ISTRAŽNI SUDIJA: Tu se vidite vas četvorica. Branislava nema?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Da, nema Branislava.

ISTRAŽNI SUDIJA: Iz toga proizlazi zaključak da je on u kamionu, Slobodan snima?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Da.

ISTRAŽNI SUDIJA: Nemoguće je čuti jasno glasove, očigledno, ne može, moralo bi to detaljnije da se odradi.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Davidović.

ISTRAŽNI SUDIJA: Ovo Davidović govori sve?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Davidović, da.

ISTRAŽNI SUDIJA: Čiji je ovo glas?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ja mislim da je Stojković Slobodan-Bugar. Ovo ja razgovaram sa njim.

ISTRAŽNI SUDIJA: Ovaj traži vode sada?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ovo je Momić, puca.

ISTRAŽNI SUDIJA: Sada obratite pažnju. Jeste li čuli ovo?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne.

ISTRAŽNI SUDIJA: Vratićemo malo snimak.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Koliko ima odavde do Vuka?

ISTRAŽNI SUDIJA: Sad neko kaže «evo ide Vuk".

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa, do Vuka, do linije, verovatno.

ISTRAŽNI SUDIJA: Ne možete da prepoznate ko je to rekao?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne.

ISTRAŽNI SUDIJA: Samo da pitam, da li kolega Perković ima pitanja, nema, kolega Fajfrić nema, samo Levajac, izvolite.

ADV. LEVAJAC: Da li je po povratku sa egzekucije zarobljenika okrivljeni nešto rekao Medić Slobodanu i da li je on bio u tom njihovom stacionarnom logoru kada su se oni vratili sa egzekucije, neka objasni taj detalj?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne mogu da citiram sam sebe ni Bocu u tom momentu, ali pitao me je, je li naređenje izvršeno, rekao sam da jeste, je li

snimljeno, jeste, «u redu pogledaću snimak“ i to je to. Znači, ne citiram, ne mogu da se setim tačno citata.

ADV. LEVAJAC: Okrivljeni je rekao da je dobio značku primernog vojnika, da je u mirnodopskim uslovima, koliko sam ga shvatio, poštovao naređenja i disciplinu, da li smatra, on nije pravnik, naravno, ali po njegovom shvatanju prava, da li smatra da su oštriji ili blaži zahtevi u pravcu izvršavanja naređenja u mirnodopskim ili u ratnim uslovima?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa naravno da su u mirnodopskim blaži, za neizvršenje zadatka i naređenja su se dobijali pritvori, ja mislim do 60 dana, ako se ne varam, za neke veće prekršaje je bio vojni sud, a za vreme rata, znači, kako smo znali, ne postoji ni predsednik ni ne znam ko, nego direktni komandant je i bog i batina.

ADV. LEVAJAC: Da li se plašio, u varijanti da, koliko sam shvatao nije ni razmišljao da ne izvrši naređenje, dakle, naređenje je izvršenje, da li se plašio u varijanti, da li je razmišljao o tome, da je on ugrožen na bilo koji način ukoliko eventualno ne bi izvršio naređenje?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa, vidite, za mene je bio kompliment da budem pored komandanta, znači da sam od mnogo ljudi izabran, među tri čoveka, znači tamo je bilo između 400 i 500 ljudi i recimo da je on mogao da ima pored sebe koga je hteo, izabrao je mene, znači to je bio za mene kompliment i znak da ja treba tome čoveku da budem odan, naravno na usluzi, zbog toga što jesam tu. Nisam naučen da odbijam naređenja, niti sam pomišljao da odbijem naređenje, a u to vreme je glava bila jako jeftina, tako da svašta može da se desi i moglo je da se desi.

ADV. LEVAJAC: Da li to znači da se plašio za svoj život u varijanti, mada kaže da nije ni pomišljao, ako nije pomišljao, onda je ovo pitanje suvišno, dakle, da li se plašio za svoj život u varijanti da ne izvrši naređenje?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa, naravno.

ADV. LEVAJAC: I samo još jedno pitanje. Da li ima kakvih saznanja, da li je u krvnom ili tazbinskom srodstvu sa Medić Slobodanom, pomenuti Medić Aleksandar?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Koliko znam, oni su kumovi. Medić Aleksandar je ako se ne varam, venčao Slobodana i Ljilju Medić.

ADV. LEVAJAC: Hvala lepo, nemam više pitanja.

ADV. PERKOVIĆ: Samo bih pitao gospodina Petraševića, ko je bio prisutan kada kaže, kad su se vratili i kada je on obavestio Medića da je naređenje izvršeno, ko je bio prisutan tada?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne mogu precizno da se setim, mislim da je bio Medić Aleksandar i mislim da je bio i Momić tu.

ADV. PERKOVIĆ: Hvala.

ISTRAŽNI SUDIJA: Imate li vi nešto da dodate što vas niko danas nije pitao, a što smatrate da je relevantno za ovo?

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Ne mogu u ovom momentu da se setim nečega što bi bilo korisno.

ISTRAŽNI SUDIJA: Vi možete zahtevati da preslušate snimak vašeg iskaza, ukoliko smatrate da ima za tim potrebe.

OKR. PETRAŠEVIĆ PERO: Nema potrebe.

ISTRAŽNI SUDIJA: Onda, pošto pitanja više nema, konstatujem da je saslušanje završeno u 11:21 časova.

Izvod iz transkripta audio zapisa sa glavnog pretresa od 22. 12. 2005.

Optuženi je poučen o svojim pravima u krivičnom postupku. Ja ću Vas poučiti, kao i ostale optužene, da u krivičnom postupku imate pravo da izneste Vašu odbranu, da odgovarate na pitanja koja Vam postavi sud, da imate mogućnost da ne iznesete odbranu, ili da ne odgovarate na određena pitanja. Prvo ću Vas pitati da li ćete se uopšte izjasniti, odnosno da li ćete izneti svoju odbranu.

Odbrana optuženog ALEKSANDRA MEDIĆA

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Želim se izjasniti.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Osnovno što ću Vas pitati jeste da li priznajete da ste izvršili krivično delo i da li priznajete Vašu krivičnu odgovornost.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne priznajem i ne osećam se krivim.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Onda izvolite da krenemo sa odbranom. Vi ste saslušani pred organima MUP-a i tada niste izneli odbranu, pa ste onda saslušani pred istražnim sudijom i to je bilo 8. 9. 2005. godine. Tom prilikom ste izneli odbranu koju mi imamo u spisima predmeta i koja je dostavljena svima. Prvo da Vas pitam da li ostajete pri toj odbrani koju ste tamo izneli, pa ćemo Vas dalje pitati da nam prepričate događaj.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR : Ostajem pri toj odbrani.

PREDSEDNIK VEĆA: Ostajete pri toj odbrani koju ste tamo izneli. Dobro. Ja ću Vas ovako zamoliti da Vas ne bih ometala da Vi iznesete odbranu, pa ćemo mi posle postavljati pitanja. Dakle, da krenete od samog početka u iskazu, koliko je sad tu moguće. Kada ste čuli za ovu jedinicu, od koga, na koji način, kad ste se Vi priključili, preko koga? Znači, da krenemo od formiranja jedinice pa ćemo onda ići dalje u toku postupka. Izvolite.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Kao što Vam je poznato, rođen sam u Republici Hrvatskoj.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo ću Vas zamoliti da govorite malo glasnije, pošto se bojim da se nećete čuti. Samo se malo približite, ne morate se saginjati, ali malo samo da ipak bolje čujemo.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Rođen sam u Republici Hrvatskoj, tačnije u Vinkovačkim Banovcima. Kao što vam je poznato, tamo se desio ratni sukob i prvo je formirana Teritorijalna odbrana Republike Srpske Krajine. Ja sam pristupio Teritorijalnoj odbrani. Međutim, dolazi do fomiranja jedinice

«Škorpioni», ne mogu vam tačno reći koje godine, da li 1993. ili 1994. Ja sam bio tada u rezervi u Nijemcima. I pošto je tamo u Nijemcima bio javašluk, tj. vladao je alkohol, a alkohol i oružje ne idu zajedno, ja donosim odluku da pređem u jedinicu «Škorpioni». Eto, to je moj dolazak u «Škorpione»: javljam se komandantu kojeg od ranije poznajem i pitam ga da pristupim u jedinicu, što on prihvata. Eto tako je počelo. Dolazim u jedinicu.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako poznajete komandanta?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa da Vam kažem, mi smo odrasli, detinjstvo smo proveli zajedno. Inače i kumovi smo venčani, eto to.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. I kad ste došli kod njega šta ste učinili? Kako formalno dolazi do tog prijema? Kako se Vi pojavljujete, kako Vas on preuzima i kako i šta biva?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja se obraćam njemu sa željom da pređem u jedinicu «Škorpioni» iz tih razloga što mi odgovarala ljudska tolerancija koja je veća bila u jedinici «Škorpioni». Puno je bolje sve funkcionisalo, nije bilo alkohola i to je bila jedna prava jedinica vojnička, a razlog je bio i finansijski naravno. Tu je bila i dobra plata i tako.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li Vi bili tu kada Vukov dolazi u jedinicu?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Vukov je pre mene došao. Tako da sam ja došao posle njega.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li u tom momentu, kad ste Vi došli, on.bio zamenik komandanta?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Jeste, koliko ja znam on je nosio naziv zamenika komandanta. Da li je bio tada ili nije, znam da je zamenik komandanta bio, barem su mu se tako obraćali.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate odakle je dolazilo oružje?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANAR: Ja ne znam odakle je dolazilo to oružje, ali smo imali dobro naoružanje i za svaki teren na koji smo išli, pa i u toj Kladuši, dobili bismo glanc nove puške uvek.

PREDSEDNIK VEĆA: Uvek nove? Novo oružje za novi teren?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da, uvek novo oružje.

PREDSEDNIK VEĆA: Dok ste tu u Đeletovcima, kada komandant opet ide na neke razgovore, šta kaže, da li ga pratite, da li negde ide odatle?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da, ide na sastanke redovno.

PREDSEDNIKVEĆA:Gde?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: To je bilo Ilok, Pajzoš i Vukovar u korpusu.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate s kim se tamo sastaje?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne bih Vam ja to znao reći. Već što sam Vam rekao, mi nismo imali pravo a ni želju da ulazimo u te kancelarije i u sale za sastanke.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste dok ste čekali tu ispred Vi viđali ko dolazi, prolazi, da li ste viđali neke ljude?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa ljudi su dolazili i oficiri raznorazni, ali ja ne poznajem oficire tako dobro, a nije me ni interesovalo.

PREDSEDNIK VEĆA: Jesu li to bili oficiri vojske?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Oficiri vojske. Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate kome je pripadala jedinica «Škorpioni»?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSENDAR: Pazite, tu je bilo raznih priča: da smo MUP Srbije, Državna bezbednost, Vukovarski korpus, stvarno ne znam. To me jako boli kad vidim natpis «paravojna formacija». Vi sami možete prosuditi da li je 550 ljudi mogao neko da naoruža samostalno, kako da kažem, i da plaća plate, i šta ja znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta Vi lično mislite, kome je jedinica pripadala?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa rekao sam Vam da ne znam da li MUP-u Srbije. Bilo je raznih priča: MUP Srbije, Državna bezbednost, Korpus, Vojska Republika Srpska Krajina.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste nekoga od visokih vojnih funkcionera viđali tu kad ste odlazili na sastanke, pošto kažete da mislite da je Vaša jedinica pripadala nekoj od ovih sada nabrojanih jedinica?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja Vam kažem da je komandant imao čin potpukovnika, s tim znači.

PREDSEDNIK VEĆA: Mislite na Slobodana Medića sve ovo?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da, nije mogao ići na sastanke kod kapetana, verovatno su bile visoke starešine, ali opet ja kažem da nisam video. Ja nisam video i nisam ulazio u to, niti gledao ko je ko i šta.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. I šta se dešava sad tu u Đeletovcima? Da li boravite neko vreme i posle toga?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: I posle toga dolazi naredba da idemo na teren u Sarajevo, tako je glasila prva informacija.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko Vam tu naredbu saopštava?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Komandant.

PREDSEDNIK VEĆA: Vama ili svima?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: I nama u džipu i svima u vojsci. Da li smo mi nešto prije saznali, a to sve se spremi u roku od dan-dva.

PREDSEDNIK VEĆA: E, objasnite mi sad kako odlazite, gde odlazite?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ovako, nama je rekao: «Momci, spremamo se na teren u Sarajevo. Naredba je da idemo u pomoć Vojsci Republike Srpske.» Eto to je bilo: «Pripremite se za teren. Imate rok dan ili dva.» To smo mi i učinili.

PREDSEDNIKVEĆA: I krećete?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da, i krećemo.

PREDSEDNIKVEĆA: Ko kreće?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ovako, kreću, ne znam tačan broj ali ja mislim, dva ili tri autobusa, kamioni vojni «110» i «150» i džipovi.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je u autobusima?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Vojska.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko otprilike vojske kreće?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da li je bilo dva ili tri autobusa, eto to je, toliko vojske kreće.

PREDSEDNIK VEĆA: To su oni veliki autobusi od po 40-45 sedišta.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da, to su civilni.

PREDSEDNIK VEĆA: Klasični autobusi?

OPTUŽENI.MEDIĆ ALEKSANDAR: Da, klasični autobusi. Međutim, i ja sam bio u autobusu zato što je džip bio pun stvari koje je trebalo poneti, tako da sam ja bio raspoređen da baš idem autobusom na taj teren. I dolazimo na Jahorinu. Kad smo došli, par puta smo odmarali usput. Mislim tamo negde u Bosni, ne znam tačno gde, i dolazimo na Jahorinu, mislim da se zvao hotel «Šator». I tu se stacioniramo dan ili dva, ne znam tačno, i onda dolazi naredba da idemo na borbene linije.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta se dešava dok ste tu na Jahorini?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Na Jahorini. Pa tu smo se bili smestili u taj hotel, pozadina i svi, autobusi su ostali tu. Tu smo čekali naredbu za pokret, što je komandant naredio.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li osim Vas ima i drugih vojnih jedinica na Jahorini?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da Vam kažem, koliko se ja sećam, tu je bilo vojske, ali ne znam ko, jer to je bilo neko vikend-naselje, u kojem su navodno bile familije poginulih boraca Republike Srpske.

PREDSEDNIK VEĆA: Malo glasnije, molim Vas, ja ne znam na koji način da Vam pomognem, što kažu da...

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Tu je bilo vikend-naselje kod tog hotela. Tu su bile navodno smeštene familije poginulih boraca Republike Srpske.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Da li ste Vi nekoga viđali od vojnih funkcionera, političkih ili bilo kojih drugih koji su tu eventualno dolazili u hotel? Je li bilo nekih sastanaka za to vreme dok ste Vi bili tu?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne mogu tačno da se setim. Sećam se da je pokojni Nikola Koljević došao da nas obiđe. E, to se sećam.

PREDSEDNIK VEĆA: A da li je bilo sastanaka, da li znate?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne mogu tačno da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne znate da li je neko dolazio ili da li je komandant negde išao za tih dan-dva?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: U stvari, nisam siguran, ali mislim da je bila Vlada Republike Srpske smeštena u hotel «Bistrica». Tu nedaleko od nas, Da je tu odlazio par puta, ali ne mogu tačno da tvrdim, jer ipak je prošlo mnogo vremena. Eto, tu da je odlazio na sastanak.

PREDSEDNIK VEĆA: A kod ovih drugih jedinica, sem Vaše?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Mi ni sa kim nismo imali kontakte.

PREDSEDNIK VEĆA: Niste videli nekoga?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Bilo je vojske, ne mogu ja reći da nije bio vojske, ali ja ne znam čija je to bila vojska.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne znate kome pripada?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da, da.

PREDSEDNIK VEĆA: To sam htela da Vas pitam da li znate. Dobro, i sada, posle tog dan ili dva, šta se dešava? Krećete dalje?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Krećemo dalje.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li svi krećete?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Sva vojska. Da. Ostaje tamo deo tih, valjda vozači autobusa i, šta ja znam, kamiona, šlepera gde je bila municija, oruđe i šta ja znam, deo.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako sada Vi krećete? Gde ste sada?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Krećemo džipom sa komandantom i kreću vojni kamioni jer nismo znali tačno gde idemo. Spustili smo se dole i skrenuli smo levo u jedan uzani klanac, potom se sećam dobro da sam video da je to novonapravljeni put kroz šumu. I to je stvarno bilo dugačko putovanje, jedno tri sata. Mislim da je jedno 40 kilometara bilo da se ide kroz šumu, jer je onda saopšteno da idemo u mesto Trnovo, ali da puteve drže muslimanske snage, i da je ovo jedini put kojim možemo doći tamo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste na tom putu nekoga sreli?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Nismo nikoga sreli, dobro se sećam da je naša kolona gađana minobacačkim projektilima pri samom dolasku.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je bilo nekih borbi usput koje ste čuli ili videli?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Bilo je mirno?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Bila je noć

PREDSEDNIK VEĆA: Bila je noć i bilo je mirno znači?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da, odjednom su projektili, ne znam koliko projektila, pali na kolonu, mislim u blizinu kolone.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li pogođen neko, neki deo kolone?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne sećam se, mislim da nije.

PREDSEDNIK VEĆA:Vaš deo?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Koliko se ja sećam, naš mislim da nije. Znam da su okolo pale tri-četiri granate.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. I onda?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Spuštamo se u Trnovo, dolazimo u Trnovo i tamo nas je sačekuje neko iz Vojske Republike Srpske, što mi je onako ostalo u sećanju. Kaže: «Sad vas vodimo do vaših neuslova.» I odveli su nas izvan Trnova, gde postoji jedan mali put uzani, gde jedva jedno vozilo može da ide, ne mogu se dva susresti. Tu su nas odveli, to je bilo da li jedan sat noću, ne znam tačno. Znam da je bilo duboko u noć i tu smo se iskrcali. Rekli su da su

ovo naši neuslovi, to su bile kao neke vikendice, popaljena je trava tolika bila. I tu smo se stacionirali.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko je vikendica bilo?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da Vam kažem, vikend–naselje, ali to nije bilo vikendica uz vikendicu, već onako, šta ja znam, u razmacima.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko je Vojska.vikendica otprilike zauzela?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne znam tačno. Ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde ste se Vi stacionirali lično?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja lično sa komandantom u toj jednoj vikendici.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li to sad bio kao nekakav štab komande, da kažemo privremeni štab?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Naša privremena komanda.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je još sem komandanta i Vas bio u toj vikendici?

OPTTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Bili su Momić, Petrašević, dalje je bio neko još. Bilo je još vojske, ali ne znam koji. I kuvari su tu bili u blizini. Intedanti.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li zajedno spavali u toj prostoriji?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Zajedno smo spavali. Mislim da je komandant sa mnom spavao u sobi, tačno se dobro sećam: spavao sam uvek na krevetu, imao sam tu povlasticu da spavam na krevetu zato što sam bubrežni bolesnik. Onda nekako je bilo to da mi se ustupi krevet ako ima bilo kakav.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. I šta se sada dešava? Stigli ste u Trnovo, smestili ste se u vikendici. Šta se tu dešava? Da li čujete da tu ima nekih ratnih dejstava, da li se dešava nešto?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Čuje se okolo borba po brdima i onda odlazimo na sastanak, odnosno komandant odlazi na sastanak. Ja sam bio sa njim u pratnji, kao i Petrašević i Momić, standardni posao.

PREDSEDNIK VEĆA: A gde odlazi na sastanak?

OPT.MEDIĆ ALEKSANDAR: Mislim u Trnovo. U centru u Trnovu je bila viša komanda Vojske Republike Srpske. Tu odlazi na sastanak i odatle prima zadatke, verovatno od starešina iz Vojske Republike Srpske, a mi sa vojskom krećemo na liniju.

PREDSEDNIK VEĆA: Kada je dolazio na te sastanke da li je on odlazio sam? Nije li bio još neko s njim?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da, sam, Petrašević je išao kao sad recimo da dođe do ovih vrata, ali stoji iza zatvorenih vrata. A mi smo dole.

PREDSEDNIK VEĆA: Mislila sam sledeće: Da li ide njegov zamenik ili komandant čete ili nekog izviđačkog voda, ili pak on sam?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Uglavnom on sam ide. Uvek je išao sam.

PREDSEDNIK VEĆA: I posle tog sastanka?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: I posle tog sastanka.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li on Vama saopštava nešto?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Kreće se na liniju. Izdaje naredbu da se vojska sprema i da se ide na liniju.

PREDSEDNIK VEĆA: I Vi se spremate? Odnosno vojska se sprema?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da, vojska se sprema, i mi.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko ljudi je otprilike. išlo na liniju? Da li ste svi išli ili samo jedan deo?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa ne mogu sad reći, moguće je da smo svi išli osim onih potreba da logor ili baza privremeno ne ostane sama. Straža što je ostala da obezbeđuje objekte.

PREDSEDNIK VEĆA: To znači da su otišla tri autobusa otprilike, znači smo rekli sa po 40-45 ljudi?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja sam rekao da li dva ili tri autobusa, ne mogu se setiti tačno.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo sam mislila da odredimo orijentaciono koliki broj ljudi je bio tamo.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja mislim 150 do 200 ljudi.

PREDSEDNIK VEĆA: I svi idete na liniju?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Opet kažem, mislim da svi.

PREDSEDNIK VEĆA: Sem nekoliko vojnika koji ostaju?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da, mislim da idemo svi tog momenta.

PREDSEDNIK VEĆA: I gde idete?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da vam kažem pravo, ne znam gde. To su gore brda, linije, šume, ne znam tačno kako se zove.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta radite tu?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa tu odlazimo na liniju, i zauzimamo liniju, primamo je od Vojske Republike Srpske, menjamo neku jedinicu Vojske Republike Srpske.

PREDSEDNIK VEĆA: I koliko ste Vi sada na liniji?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne znam tačno koliko smo bili smo tu, da li par dana. Ne, ne mogu tačno da kažem da li smo silazili. Uglavnom, ubrzo je počeo napad muslimanskih snaga na položaje i čak smo jedno vreme bili u okruženju, odmah tih prvih dana.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako funkcionišete na liniji? Da li se spuštate po hranu ili vama hrana dolazi, gde spavate, šta radite?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Na liniji se spava kad smo na liniji. A kada se to ustalilo, onda su se čete razmenjivale. Jedni idu dole u bazu privremeno na odmor, a drugi ostaju na liniji.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako ste dobijali hranu? Kako je funkcionisala ishrana?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Uglavnom funkcioniše tako što smo mi sa sobom poneli suvu hranu. Mislim naša.

PREDSEDNIK VEĆA: Kad ste krenuli na liniju?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Na teren, tad smo i poneli odmah u rancima i hranu za par dana.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači: svako nosi svoju hranu, tj. ne dolazi neko sa hranom pa deli?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Taj prvi put kad smo krenuli. Jer ne zna se ni gde se ide ni gde da se nosi hrana, dok nismo videli gde smo. E, onda kasnije išlo je snabdevanje redovno: do jednog dela puta donosi se hrana, onda se kasnije preuzima. Bilo je opasno, čak je bilo i bespuća gde se baš priđe direktno do položaja, vozilom.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je komandant sa Vama na liniji dok ste vi gore?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANAR: Da, da.

PREDSEDNIK VEĆA: Sve to vreme, tih par dana što ste rekli.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da, tu dok smo. Inače, svakodnevno je komandant obilazio liniju i mi s njim, vojsku onu podržavao moralno i na sve druge načine.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde je Vukov Aleksandar za to vreme?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Vukov Aleksandar je non-stop uglavnom na liniji, i sa jednom i sa drugom četom. On dočekuje da se razmene i ostaje sa njima nadalje.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je on silazio dole do vikendica, do štaba tog?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Koliko se ja sećam, uglavnom mislim da nije.

PREDSEDNIK VEĆA: Kakva je bila komunikacija između štaba i linije?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa klasična je, radio-vezom.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su funkcionisale radio-veze?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Jesu.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su se mogle prenositi određene naredbe, odluke ili bilo šta, putem radio-veze?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Naravno da jesu.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je imao radio-stanicu?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Sad da Vam ja kažem, komandiri četa i vodova su ti koji drže motorole sa sobom.

PREDSEDNIK VEĆA: Oni su komunicirali sa komandantom? Da li se tako dešavalo?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da, da. Inače, glavni za vezu je bio vojnik vezista Čengić neki, ne znam tačno ime. On je bio zadužen da uspostavi vezu između linije gore i komande.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je bilo problema na tim vezama?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Možda je nekada ometana veza, ali ja ne znam tačno da Vam kažem. Ja direktno nikad nisam koristio motorolu ni komunicirao radio-vezom.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako znate da je to funkcionisalo onda ako niste Vi lično komunicirali?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da Vam kažem, uvek se obaveštava radio-vezom kad treba da se donese hrana ili ranjenik. I o napadu se radio-vezom komanda obaveštavala.

PREDSEDNIK VEĆA: I tu nije bilo problema?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Nije bilo problema. Nije.

PREDSEDNIK VEĆA: A kada je trebalo preneti neke važne odluke, u smislu neke akcije da se krene, da se vrati, da se povuče ili da se napreduje? Na koji način se to prenosilo?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: To se prenosilo radio-vezom, ali verovatno šifrovano, pošto su komandiri znali značenja šifri..

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi znate neku šifru i njeno značenje?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne, ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate uopšte termine koji su se eventualno upotrebljavali u komunikaciji?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne bih znao. Kažem, to nije bilo u domenu mog posla.

PREDSEDNIK VEĆA: Da niste čuli?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne, ne, nikad nisam bio prisutan kad se razgovara sa vezom.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Znači: Vi ste sada tu, tu ste na liniji, gde provodite neko vreme. Kada silazite u komandu, u te vikendice? Kada se vraćate?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa, ne znam. Kažem, kad je bilo preuzimanja linija, tad smo bili najduži period na liniji. Kasnije svakodnevno odlazimo na liniju, ali se isto i vraćamo u komandu radi obilaska jedinice.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li u tom periodu ima nekih aktivnosti značajnih, borbenih?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa uvek, to je bilo takvo ratište da su tu bile jake muslimanske snage koje su non-stop vršile napade.

PREDSEDNIK VEĆA: I svaki put tom prilikom neko od komandanata donosi odluku šta da se radi?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da, normalno.

PREDSEDNIK VEĆA: Pitala sam Vas, pa sad nisam sigurna da li ste mi rekli. Zato ću Vas još jednom pitati. Pored komandanta, da li je postojala neka komanda koja je zajednički donosila određene odluke, ili je samo komandant donosio odluke?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Komandant je isključivo donosio odluke.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je uopšte postojala neka komanda?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Mislite tu u našem logoru?

PREDSEDNIK VEĆA: Da.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne, ne, glavna komanda je bila gde je komandant išao dole na sastanke u Trnovo.

PREDSEDNIK VEĆA: A komanda u smislu vaših boraca koji bi sačinjavali neku potkomandu, da tako kažem?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne, ne, ne. Nije bila. Mislim, tu gde smi mi bili, tu je kao bila privremena komanda. Tu su se komandiri verovatno obraćali komandantu, ali neka posebna komanda nije postojala.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je mogao neko da donese odluku, a da to ne bude komandant?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Koliko ja znam, nije.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se desila situacija da je komandant možda odsutan, tj. da je on otišao na liniju ili negde drugde, pa da neko u međuvremenu donese određenu odluku koja se u tom momentu pokazala kao značajna?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: To meni nije poznato.

PREDSEDNIK VEĆA: Nije Vam poznato? Da li Vam je poznato da li je neko od komandira četa eventualno mogao doneti neku značajnu odluku u smislu pokreta, vraćanja akcije ili bilo čega sličnog?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne verujem.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je recimo zamenik Aleksanar Vukov mogao donositi neku odluku u odsustvu komandanta?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne, on bi morao izvestiti komandanta.

PREDSEDNIK VEĆA: To je sad sledeće pitanje. Da li se dešavalo da komandant bude odsutan, pa da je neka situacija toliko alarmantna da se mora nešto učiniti,a da Vi znate odlučiti momentalno?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Ako bi se eventualno i donela takva odluka, da li se ona morala posle saopštiti komandantu?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANAR: Pa naravno, pogotovu ako je neka ključna, ne znam kako da kažem, važna odluka. Ako je nešto nevažno, ali čak i za najmanju neposlušnost običnog vojnika, komandant je izveštavan.

PREDSEDNIK VEĆA: Opišite nam malo to kako je obaveštavan i za kakvu neposlušnost?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Direktno što se desilo tu u Trnovu, što se ja sećam, to je bilo dole u tom logoru. Dva naša vojnika nešto su se suprotstavili svom komandiru odeljenja i onda je odmah komandant pozvao komandira.

Komandir odeljenja izvestio je komandanta da ima problem, komandant je pozvao komandira odeljenja i obadva vojnika da čuje kakav je njihov nesporazum. Tu je komandant obojicu naterao da jedan drugog šamaraju. I on je obojicu istukao i onda im je rekao da se to sad desilo i nikad više da se ne dešava.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Da pretpostavimo da se neka odluka eventualno i donela u njegovom odsustvu, da on momentalno nije bio tu, da li se moglo dogoditi da o tome ne bude posle toga obavešten?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja mislim da nije.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, po ovome što Vi sada kažete možemo da rezimiramo da je sve odluke donosio komandant.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa glavne jeste. Komandant je bio strog, a pogotovu što je komandant, njegova je bila prva i poslednja.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je on uvek bio tu? Da li se dešavalo da ode negde?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: On nikad vojsku nije napuštao i nije to želeo, nije bio taj komandant koji se eksponira, tj. da vojsku ostavlja a da je on negde u debeloj pozadini.

PREDSEDNIK VEĆA: S obzbirom da je ipak bilo dosta ljudi, recimo 100-150 ljudi, zato Vas i pitam da li se moglo bilo šta desiti da on ne bude obavešten?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Nije.

PREDSEDNIK VEĆA: Nije. Pre događaja ili posle?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa i pre događaja a i posle događaja. Morao je da zna šta se dešava u jedinici.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Recite nam sada jeste li Vi imali nekoga u jedinici ko je imao kameru ili nekog ko je nešto snimao ili nešto tako?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANAR: Jesmo.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je to bio?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: To je bio Kosanović Duško, zadužen, koliko ja znam, za kameru.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate odakle njemu kamera?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa on je to donosio od prijatelja svog iz Šida, što ima neku fotografsku radnju.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta je on radio sa kamerom?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa snimao je pokrete naše jedinice, odlazak na teren, boravak jedinice na terenu i tako.

PREDSEDNIK VEĆA: Odakle uopšte ideja da se snima?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate ko je njemu naređivao da snima? Da li to znate da li je on samostalno snimao ili mu je neko naredio da snima?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANAR: Ja mislim da on nije mogao da ne obavesti komandanta ako nešto hoće da snima.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste Vi ikada čuli da mu je komandant u nekoj situaciji naredio da snima?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste čuli da je nekoga pitao za snimanje? Da je nekoga drugog pitao da li da snima nešto? Da je pitao da li je to nešto interesantno ili nije interesantno, da li treba da snima, i slično?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Komandant da li je nekoga pitao?

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, ne, nego ovaj što je snimao, tj. taj što je imao kameru?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Nisam, nisam.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je neko snimao sem njega ili je uvek on?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Taj Kosanović Duško je otišao sa terena, a onda je Stojković Slobodan preuzeo kameru, koliko je meni poznato.

PREDSEDNIK VEĆA: A gde je on otišao?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Vraćen je u Đeletovce. I kameru preuzima Stojković Slobodan. Naredio je da se ide na zadatak «Uzmi pušku». Ja uzimam i što je normalno, oblačim se, dole je kamion, idemo na zadatak.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li pitate kakav je zadatak, tj. gde idem?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne, pa ja sam običan vojnik, ja ne postavljam pitanje na komandantovo naređenje.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta imate Vi na sebi?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Šta imam na sebi?

PREDSEDNIK VEĆA: Kako ste bili obučeni?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Obučen sam u crni kombinezon, ispod njega je pancirni prsluk i kapu imam. To je je to. Imam i prsluk, maskirni prsluk, šta ja znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se odmah, istog momenta spremate bez pogovora?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa normalno.

PREDSEDNIK VEĆA: Osim Vas, da li je još neko prisutan tu gde spavate?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Tada nije jer sam ja malo duže ležao. Nije niko bio u sobi.

PREDSEDNIK VEĆA: Možete li odrediti koje doba jutra je bilo?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da li je šest, sedam ili osam, ne mogu tačno da preciziram. Znam da je bilo jutro.

PREDSEDNIK VEĆA: Silazite ili izlazite?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Mi smo bili baš u potkrovlju te vikendice, to je bila mala sobica sa dva-tri kreveta, neka koja smo mi inprovizovali. Već sam rekao da sam jedan i ja koristio zbog bolesti. Sišao sam dole.

PREDSEDNIKVEĆA: Ko je dole?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Dole sam video komandanta gde sedi pod nekim šljivacima. Ja odlazim prema kamionu, sedam u kamion gore i...

PREDSEDNIK VEĆA: Čekajte samo malo, znači: silazite iz vikendice. Ima li nekog ispred vikendice?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR. Vojska je bila ispred vikendice.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko je komandant daleko u tom šljiviku?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Nije to šljivik, to je odmah tu u sklopu sa vikendicama. Šta ja znam da li 20 metara ili 15 metara.

PREDSEDNIKVEĆA: On sedi?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: On sedi dole, meni je vojnik rekao da idem na zadatak, da je komandant naredio, da dole kamion čeka i da idem u kamion. Tad ja odlazim u kamion.

PREDSEDNIK VEĆA: Sa kim on sedi? Da li je bilo uopšte nekoga?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne mogu tačno da se setim, bilo je vojnika, ali ne znam tačno ko.

PREDSEDNIK VEĆA: A koliko je udaljen kamion sad od tog mesta?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Mi smo u placu, vikendica je u placu, a kamion je prema tom putiću.

PREDSEDNIK VEĆA: Ispred, znači. To znači da je bilo 20-ak metara?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa, možda i 50 metara, ne znam koliko.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li oko kamiona ima ljudi?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Oko kamiona ne mogu da se setim, znam da sam se popeo u kamion i da je već bilo ljudi u kamionu.

PREDSEDNIK VEĆA: Kad prilazite kamionu, šta vidite?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ništa. Kamion je imao ciradu, penjem se u kamion, bila je zatvorena stranica. Gore u kamionu je već bilo u sanduku vojnika i vidim da dole zarobljenici leže.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li možete odrediti koliko je bilo vojnika u sanduku?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa ne znam, tri, četiri, pet, šest... Ne mogu da govorim u brojkama, ne znam tačno.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je cirada bila spuštena ili podignuta?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Cirada je bila spuštena.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi prilazite kamionu i ne znate tada ništa, ni gde idete ni šta se dešava?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne, ne znam, ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: A što ulazite u taj sandučni deo, da tako kažemo? Vi ulazite u taj deo?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da, da, pa u taj deo ide vojska.

PREDSEDNIK VEĆA: Ima li nekog napred?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa sa vozačem ima, normalno.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate ko je bio tu?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSNDAR: Ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate ko je bio vozač?

OPT.MEDIĆ ALEKSANDAR: Vozač kamiona znam da je bio Medić Branislav.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je pored njega bilo više lica ili samo jedno, ili nije bio niko? Da li znate?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANAR: Mislim da je pored njega bilo još dva lica u kamionu.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi ne možete odrediti sada koja?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne mogu tačno, ne znam tačno i ne želim da onda...

PREDSEDNIK VEĆA: Nemojte, naravno, samo onoliko koliko Vi znate. Dobro. Sad u ovom zadnjem delu kamiona ko je bio?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Tu sam ja, tu je Petrašević, koliko mogu da se setim, i još vojske, ne znam tačno ko sve.

PREDSEDNIK VEĆA: Petrašević i Vi?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Još je bilo vojske. Momić je bio, koliko se sećam.

PREDSEDNIK VEĆA: A Davidović?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Davidovića nisam video, onda je on bio verovatno napred u kabini.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali znate da je bio u kamionu?

OPTUŽENI MEDIĆ AEKSANDAR: U kamionu. Kad smo stali, Davidović se pojavio, znači bio je onda u kabini.

PREDSEDNIK VEĆA: Kažete bilo je još jedno tri-četiri vojnika u ovom zadnjem delu? Da li ikoga znate od njih, da li se sećate ko je to bio?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne sećam se ko je bio, sećam se Petrašević zato što smo mi stalno zajedno i Momića, onda sam njih zapazio.

PREDSEDNIK VEĆA: To znači da je Vas u tom sanduku otprilike četvorica, kako ste nam rekli?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Možda i šestorica, ne znam, ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta Vi sad vidite u sanduku?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Vidim da leže dole ljudi zarobljenici.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko je bilo ljudi?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Mislim pet-šest, četiri-pet-šest, šta ja znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Po čemu Vi zaključujete da su zarobljenici?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Kad leže dole na podu, zarobljenici su. Neće vojska ležati dole.

PREDSEDNIK VEĆA: Jesu li vezani, po tome zaključujete, ili po čemu?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne mogu tačno da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate da li su bili vezani?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne tvrdim ni da jesu ni da nisu. Ne mogu da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: Kakvi su bili ti zarobljenici? Objasnite nam kako su bili obučeni, šta su imali na sebi, kako su izgledali.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja sam video da je jedan imao debele zimske čarape, jedan vojničke čizme, jedan je možda imao i maskirnu gore, ovu vojnu, nisam siguran, ali znam tačno da sam video da je bio jedan u čarapama i to debelim i jedan u vojničkim čizmama. Toga se sećam.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su bili obučeni kao i Vi? Da li su imali uniformu da znate da su vojska ili su bili u civilu? Sem tih čarapa, da li znate šta su imali na sebi?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa rekao sam Vam, mislim da je jedan imao vojnu bluzu.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, sem tog jednog, šta su imali obučeno drugi, pošto kažete da ih je bilo više?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Nisam ja ni zagledao.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, da li ste videli da li su civilnu odeću imali ili vojnu?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Više su u civilno bili obučeni nego vojno. Ono šta me na vojno podseća bile su čizme i ta bluza vojnička.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne sećate se da li su bili vezani?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne sećam se. Ali ovde kad se kaže civili, što ja mogu da zaključim, šta će čovek u debelim čarapama usred leta? Znači, bilo je presvlačenje na brzinu.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi da li možete odrediti koliko su oni bili stari?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne mogu tačno.

PREDSEDNIK VEĆA: Jesu li bili mlađi ili stariji, da li su bili godina kao Vi?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa ovako da Vam kažem, bilo ih je i kao ja i mlađih nešto, koliko ja mogu da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako su bili okrenuti? Kako su ležali? U kom položaju, na leđima na stomaku, na boku?

OPTUŽENIMEDIĆ ALEKSANDAR: Kako koji, na strani, na stomaku, na leđima, kako ko.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, i sad Vi ulazite i šta zatičete?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja sam već ušao u kamion jer dok nisam ušao, nisam video ništa.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, Vi ulazite i vidite ih. Da li nešto pitate? Da li Vi nekoga pitate nešto?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Nisam pitao nikoga ništa.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se nešto pričalo u kamionu sad?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa verovatno neki naš razgovor između nas.

PREDSEDNIK VEĆA:Kakav razgovor?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa ne sećam se, deset godina je prošlo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li uopšte znate šta se dešava sad? Ulazite u kamion, vidite da ljudi leže. Mislim da je logično da prokomentarišete nešto s nekim. Da li ste pitali šta će ovi ljudi u kamionu? Gde idemo, šta smo?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja nisam postavljao pitanje, ja sam dobio naredbu da idem na zadatak, a neko je obavešten šta treba da se radi.

PREDSEDNIK VEĆA: Pre nego što ste uši u kamion, dok ste prolazili, jeste li Vi prošli pored komandanta, pored prvooptuženog?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Prošao sam u neposrednoj blizini.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste mu se i u jednom momentu obratili?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Nisam mu se ni u jednom momentu obratio, nije se on meni obraćao, a da li sam ja tu zastajao, ne znam tačno.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vam je on tada nešto naredio ili rekao?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Meni lično ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, samo naredba koja je bila od tog vojnika preneta, to je sva naredba koju steVi imali?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: I ona koju sam ja lično čuo, gde komandant govori vojniku da ide po Žaru, da mu kaže da se sprema i da ide i on na zadatak u kamion dole.

PREDSEDNIK VEĆA: I tu ste čuli komandantov glas? Nema dvoumljenja da bi to mogao biti neko drugi koji je to rekao?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Nema dvoumljenja.

PREDSEDNIK VEĆA: Pošto je ipak bilo rano, spavali ste to jutro?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Bio sam razbuđen, tako da sam poznao. Kako ne bih poznao komandantov glas?

PREDSEDNIK VEĆA: Takva vrsta naredbe za Vas je bila dovoljna, iako je indirektna?

OPTUŽENIMEDIĆ ALEKSANDAR: Pa normalno, nikad vojnik ne postavlja komandantu pitanja šta, gde, zašto.

PREDSEDNIK VEĆA: Nego kad čuje naredbu, bilo da je posredno preneta ili neposredna, mora da je izvrši? Jeste li uvek tako izvršavali naredbe?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Uvek, i kao vojnik u JNA, a i u ratu.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vam se ikad desilo da ste odbili neku naredbu?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da li biste uopšte smeli pomisliti da je odbijete? Čujte, da Vam kažem, u mirnodopskom stanju pravilo glasi «izvrši pa se žali», a u ratnom stanju ne smeš ni pomisliti na neizvršenje.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta bi se desilo nekome ko ne bi ispoštovao naredbu?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa Vi znate kako kažu: preki vojni sud. Streljanje.

PREDSEDNIK VEĆA: Bez obzira na bilo koji razlog?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Naredba je naredba. A o naredbi nije moje da komentarišem. Moje je da je izvršim.

PREDSEDNIK VEĆA: E, sad smo znači došli do kamiona. Situacija je takva kakva je: sa Vama su ove osobe koje ste nabrojali. Šta se sada dešava? Vi sad u kamionu čekate određeno vreme?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne, kamion kreće odmah neposredno. Kamion je krenuo, a ja nisam znao ni u kojem pravcu idemo. To je verovatno znao vozač u kabini.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate ko su ljudi koji leže?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa moja pretpostavka je da su Muslimani.

PREDSEDNIK VEĆA: Po čemu?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa ako su zarobljenici, ne mogu biti Srbi. E sad, mogu biti i Hrvati, ja ne znam ni dan-danas da su Muslimani. Video sam tek iz onih imena što sam pročitao u optužnici.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, da li ste po bilo čemu naslutili da bi oni mogli biti Muslimani?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa nisam, svi smo mi ljudi isti.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, mislila sam da niste slučajno u razgovoru sa ovim Vašim drugovima nekim oslovljavanja, nadimcima i slično došli do tog zaključka. Pošto ste nešto tako već rekli.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa možda ako je neko rekao «balije», po tome bih mogao da zaključim da nisu Hrvati.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi ne pitate ništa o tome gde su oni zarobljeni, kad su zarobljeni, ko ih je zarobio? Sem njih koji su bili u kamionu, da li ste još nekad videli zarobljena lica?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne, apsolutno ne, nikad.

PREDSEDNIK VEĆA: Sem tog kamiona, da li je ispred bio neki autobus? Tu ispred vikendice, da je bilo ljudi u autobusu?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da Vam kažem, Vi ste naravno iz mog iskaza mogli zaključiti kad sam rekao da je do hotela «Šator» jedino mogao doći autobus. A dalje nikako autobus nije mogao da ide, a pogotovo ne u to vikend-naselje.

PREDSEDNIK VEĆA: Tu uopšte nije bilo autobusa?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ma kakav autobus, nema govora.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je bilo nekih drugih kamiona baš tu?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Vojnih, nisam video a nisam ni pratio.

PREDSEDNIK VEĆA: A niste ni videli da li je eventualno bilo još nekih zarobljenika?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne, to znam da nisam video. Zarobljenike sam video tek kad sam se popeo u kamion.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi da li ovaj što snima ulazi u kamion?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa on je verovatno ušao u kabinu.

PREDSEDNIK VEĆA: Ovaj Stojković Slobodan?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da, da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je on uopšte krenuo?Vi ste rekli da je on krenuo sa Vama, jeste li ga videli kad je krenuo? Ili ste ga videli kad ste stigli?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Kad vidim da postoji snimak zarobljenika u kamionu, onda je s nama tu.Tu je u kabini.

PREDSEDNIK VEĆA: Ja Vas pitam da li se Vi sećate da je bio s Vama?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa bio je tamo, izašao je iz kabine i ja pretpostavljam da je bio u kabini, jer ja ga u tovarnom košu nisam video. A možda je bio čak, ali pretpostavljam da je pre bio u kabini.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste videli da snima u kabini?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja nisam gledao, ali iz onog snimka što sam gledao kod istražnog sudije video sam da je snimano u kamionu u pokretu. Znači, tu je.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Gde idete, koliko se dugo vozite?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Vozimo se jedno 15-20 minuta kamionom i onda kamion staje.

PREDSEDNIK VEĆA: Dok se vozite, da li se nešto dešava?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne, ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li zarobljenici kukaju, plaču, mole, da li Vi s njima kontaktirate, da li Vi međusobno kontaktirate?

OPT.MEDIĆ ALEKSANDAR: Mi međusobno normalno kontaktiramo, možda smo nešto kontaktirali, ali ništa u vezi sa zarobljenicima. Toga se dobro sećam.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi ništa ne pitate o tome šta ćete raditi i gde idete? Da li Vi mislite Vi razmišljate o tome gde idete?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ima neko ko zna i ko će saopštiti.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi znate nešto?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja nisam znao ništa.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa da li razmišljate nešto o tome gde idete? Da li razmišljate o tome šta će ovi ljudi zarobljeni i Vi sad sa njima?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja sam u tom momentu mogao razmišljati da je ili razmena ili je vođenje u neki zatvor, jer mi nikad u praksi nismo imali egzekuciju zarobljenika uopšte.

PREDSEDNIK VEĆA: I ne komentarišete ništa znači?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta se dešava? Staje kamion?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Staje kamion.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko izlazi iz kamiona?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Nama je otvorena stranica i izlazimo ja, Petrašević i Momić koji je već bio tu.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate ko je bio tu pored sa zadnje strane kamiona? Da li se sećate ko izlazi sa zadnje strane?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ko izlazi iz sanduka? Pa ja znam da izlazim ja, zato što sam tu bio, Petrašević, verovatno Momić i još neko od vojnika ko je tu bio.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, Vi se i dalje nalazite tu iza kamiona, ne idete dalje?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne idem.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se sećate ko izlazi iz kabine?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Tad sam video tu, iz kabine, i tog Stojkovića, video sam Medića, što znači da je on, vozač, vozio kamion, i video sam Davidovića.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, to bi bilo sedam lica koja ste nabrojali?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa otprilike kažem, ne mogu da baratam brojkama zato što ne mogu da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali otprilike? Mislim, nije bilo petnaest osoba ili dve, nego otprilike toliko?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa nije bilo 15.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, ovo kompletno obezbeđenje koje je bilo obezbeđenje komandanta, prvooptuženog, bilo je prisutno u kamionu?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Jeste, da.

PREDSEDNIK VEĆA: Dakle, vas četvorica. Pošto ste ranije rekli da je ovaj čas dolazio, čas nije dolazio, da Davidović nije stalno bio. Znači, svi su bili tom prilikom.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Jeste, da.

PREDSEDNIK VEĆA: I bio je čovek sa kamerom?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Čovek s kamerom, a da li je još neko bio od vojnika, moguće je da jeste, ne mogu da se setim. Ali za nas znam, i to što sam video na snimku kod istražnog sudije, to me malo podsetilo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se sećate ko je otvorio tu stranicu kamiona da biste Vi uopšte mogli izaći?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa da Vam kažem, vožač verovatno to radi. On izlazi i otvara stranicu. Ne možemo mi sami.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate ko je bio vozač?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa rekao sam Vam da je to bio Medić kad sam video da je tu Medić Branislav. On je bio vozač.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je on inače vozio?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: I inače da, to je njegovo zaduženje bilo.

PREDSEDNIK VEĆA: On je imao zadatak da vozi kamion?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Vozač kamiona. Inače je on imao zaduženje u kasarni kao mehaničar.

PREDSEDNIK VEĆA: A kada se ide na kretanje ili na teren, onda je vozač?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANAR: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Kad ste izašli iz kamiona, šta se dešavalo? Otvorila se stranica, sad ste Vi izašli, i šta se desilo posle toga?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Onda su izišli zarobljenici.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako su izašli?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa onako kako se izlazi. Ne znam, ne razumem pitanje.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa rekli ste da su ležali. Zato Vas pitam kako su izašli.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ustali su i izašli su.

PREDSEDNIK VEĆA: I?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: I ništa, tu u neposrednoj blizini kamiona su smešteni da leže.

PREDSEDNIK VEĆA: Da leže na zemlji?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako su ležali?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa ležali su telima na zemlji.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su na stomaku, na leđima, na strani?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne mogu da se setim, možda je neko na stomaku, možda je neko na strani, ne znam tačno.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su u tom momentu bili vezani?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne sećam se, rekao sam Vam u vezi sa vezanjem da se ne sećam.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, to je u kamionu bilo, sad je ovo druga situacija.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Mi ih nismo vezali, ako su bili vezani - bili su vezani, ako su bili odrešeni - bili su, ali se dobro ne sećam.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se sad sećate, pošto sad leže pored kamiona na otvorenom prostoru, koliko ih je?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Sa onog snimka, šestorica.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Šta se dešava,oni leže, a šta vi radite svi oko njih?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ništa, mi tu stojimo i čekamo. Ja ne znam šta smo čekali.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta čekate?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne znam šta smo čekali. Stajali smo tu.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko dugo?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa, jedno 10-15 minuta.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li nešto pričate za to vreme?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa pričamo između sebe.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li nešto komentarišete u vezi sa ljudima koji leže?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Mi u njih nešto nismo ni gledali, a ja sam se čak sa jednim nešto malo i šalio, ali ne mogu da se tačno setim.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je neko drugi nešto komentarisao, ne Vi, ali da ste Vi čuli?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: I tu kad sam pričao malo sa zarobljenicima, jednog momenta Momić mi viče da prekinem da pričam sa zarobljenicima i ispaljuje jedan hitac tako preko mog ramena. «Nemoj da pričaš sa zarobljenicima.» To je bilo sve.

PREDSEDNIK VEĆA: I Vi ste prestali da pričate?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate šta se tu čeka?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne mogu tačno da Vam kažem šta se čeka, ali smo stajali tu.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se kamion u tom međuvremenu udaljavao?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da Vam kažem, meni to nije bilo poznato, međutim od istražnog sudije sam saznao da je kamion išao po bateriju za kameru, ali ja se toga ne sećam.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde ste Vi bili kada se ne sećate, pošto je to događaj koji se tu dešava?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja sam bio tu u blizini, ali kažem da se ne sećam.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne sećate se da li je kamion odlazio, da li se vraćao?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne mogu da tvrdim ni da jeste ni da nije.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste čuli neki komentar u vezi sa baterijom, nešto u vezi sa snimanjem bilo čega?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Možda sam i čuo, ali se ne sećam. Ali tu je kamerman bio prisutan non-stop.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste videli da je on snimao tu novu situaciju kako oni leže, a vi stojite?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Sećam se da je snimao zato što sam video na snimku kod istražnog sudije.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se sećate da je Vas snimao?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Vidim se na snimku, znači da jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. I koliko otprilike sada Vi tu stojite?

OPT.MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa rekao sam Vam, ne znam tačno da li 10 ili 15 minuta. Ne nešto previše dugo.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta radite za to vreme?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Okolo smo malo i hodali, gledali, šetali, šta ja znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta gledate?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Prirodu, okolinu, šta ja znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Gledate prirodu?

OPT.MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa, tu okolo.

PREDSEDNIK VEĆA: I ne pitate što čekate sad, tj. šta radite?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ima neko ko valjda zna šta čekamo.

PREDSEDNIK VEĆA: A ima li li neko ko zaista zna? Da li vam prenosi neko neku naredbu ili nešto slično? Ko je taj koji zna?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ništa, ja znam da su zarobljenici odvedeni da legnu i ništa drugo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li uopšte neko za to vreme prenosi neko naređenje, da li neko nešto kaže?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ništa, ne govore.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa kako onda čekate naredbu?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja nisam rekao da mi čekamo naredbu, mi smo tu stajali i čekali. Znači, nešto se čeka.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta se dešava dalje?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ništa, tu smo stajali i onda, što vidim na snimku, u jednom momentu se pojavljuje Vukov Aleksandar, zamenik komandanta.

PREDSEDNIK VEĆA: Posle kojeg perioda od momenta kad ste vi došli?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa rekao sam Vam, nismo dugo tu bili, 10-15 minuta, možda 20. Ne mogu tačno da kažem.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. U kojem momentu, mislim od momenta kad se zaustavio kamion, dole dolazi Vukov Aleksandar?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa to što sam Vam rekao, 10-15 minuta.

PREDSEDNIK VEĆA: Odakle dolazi?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Najedared se pojavljuje iz grmlja. On je sišao dole sa linije verovatno.

PREDSEDNIK VEĆA:Peške?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Peške, da, i trojica ili četevorica vojnika s njim.

PREDSEDNIK VEĆA: Dolaze s njim? I on sad ide prema Vašoj grupi ljudi?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da, i Petrašević je prišao prema Aleksandru Vukovu i nešto su oni razgovarali, ja nisam čuo sadržaj tog razgovora. Vukov Aleksandar se okreće i odlazi u meni nepoznatom pravcu. I zarobljenici se dižu da kreću i krenuli smo.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo da Vas pitam, na kojoj udaljenosti je taj razgovor između Vukova i Petraševića u odnosu na Vas ostale?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Šta ja znam, ne mogu da se setim, nekih 10-15metara.

PREDSEDNIK VEĆA: Niste mogli sa te udaljenosti čuti šta oni razgovaraju?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Nisam mogao čuti, niti mene interesuje razgovor zamenika komandanta i Pere.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li oni glasno razgovaraju?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Nisu glasno razgovarali.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko dugo razgovaraju?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Nisu dugo razgovarali.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su ova trojica ili četvorica, za koje kažete da su bili zajedno sa Vukovom, bili tu i prilikom njihovog razgovora?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne mogu da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je neko, bilo ko, bio prisutan tom razgovoru, sem njih dvojice?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da li je neko...?

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je neko od Vas prisutan tom razgovoru između Petrašević i Vukova?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Nije, nije.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo se njih dvojica izdvajaju?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Njih dvojica su pričali, ali kažem opet da ne znam sadržaj tog razgovora.

PREDSEDNIK VEĆA: I posle razgovora on se odmah okreće i odlazi?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Vuk se okreće, odlazi, Pera Petrašević je mislim produžio u pravcu vikendica.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vam je nešto rekao?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Nekom je rekao nešto, ali meni nije lično.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta se dešava sa ovim vojnicima što su došli sa Vukovom?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ostaju tu kod zarobljenika.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, on se sam vraća?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Sam, sam.

PREDSEDNIK VEĆA: Oni ostaju kod zarobljenika. Šta oni rade sada?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Tu su bili sa nama.

PREDSEDNIK VEĆA: Od momenta kad se Vukov vraća, kada Vi krećete?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ubrzo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se nešto sem toga dogodilo, posle čega Vi krećete? Kažete da ne znate da je kamon odlazio i vraćao se. Da li znate šta se dogodilo da biste Vi sad krenuli iz čista mira?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa verovatno se kamion vratio ako je odlazio, zato što je i Medić Branislav s nama. Znači, kad se Medić Branislav vratio, krenuo je.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je neko rekao: «Hajde, krećemo»?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa verovatno.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste Vi čuli da je neko rekao?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne sećam se.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste uopšte čuli nešto u vezi sa razlogom zbog kojeg krećete?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Nisam.

PREDSEDNIK VEĆA: Na osnovu čega krećete? Zašto krećete?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa neko je naredio pokret, eto, u vezi s tim.

PREDSEDNIK VEĆA: Vidite da drugi kreću pa i Vi idete, iz tog razloga? I ko kreće?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa svi zajedno krećemo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li kreću i zarobljenici? Da li im je neko rekao da se dignu?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Kreću i zarobljenici. Naravno.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate ko im je rekao?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne znam. Oni se nisu mogli dići ako im neko nije rekao.

PREDSEDNIK VEĆA: I oni se sad dižu i gde, kako idu?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Krenuli su, to Vam sad pričam sve što sam video sa snimka,.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, hajde malo pričajte ono čega se sećate.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa sećanja su izbledela, da Vam kažem, a puno razloga ima za to.

PREDSEDNIK VEĆA: Verujem Vam ja to, ali događaji se pamte. Više ili manje pojedinosti, ali suština se pamti.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Dabome da se pamte, a duže se pamte lepi događaji. Ružne svaki normalan čovek želi što pre da potisne iz sećanja.

PREDSEDNIK VEĆA: Potpuno Vas razumem, apsolutno.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: A pogotovo ljudi naše sudbine, koji su doživeli prisilna preseljenja, izgubili najbliže članove familije, tako da je to razlog više.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, znači zarobljenici su se digli. Kako se sad krećete? Kako idu oni kako idete Vi? Ko ide?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Zarobljenici, to sve pričam što sam video na kaseti, vidim da idu u sredini između nas, mi idemo sa strane.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Vojska koja je bila tu.

PREDSEDNIK VEĆA? Da li znate kako ko ide? S koje strane?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja što sam video na snimku da ja idem s leve strane, mislim da Momić ide s desne, i tako redom.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li neko ide iza?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Kako mislite iza?

PREDSEDNIK VEĆA: Da li neko ide iza ovih zarobljenika?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa ne znam za iza, ja sam video ovo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li neko ide paralelno?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Paralelno.

PREDSEDNIK VEĆA: Paralelno levo i desno, iza ne?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da, da. Možda ide, ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako ide ovaj Stojković koji snima?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANAR: Stojković je, sa onog snimka što vidim, pošao napred, pa kad je snimio nas gde idemo ka njemu, znači da je bio napred.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li kamion ide za vama?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne sećam se za kamion.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li on ostaje? Da li se sećate da li kamion ostaje ili ide, il vas prati?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne mogu da se setim, ali mislim da ne ide.

PREDSEDNIK VEĆA: A da li ide Medić Branislav?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Vidim da ide, kad sam video na onom filmu da je tamo prisutan. Znači, išao je.

PREDSEDNIK VEĆA: To što kažete da ste videli na filmu, da li odgovara vašem sećanju?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Kad uzmem film u obzir, i to.

PREDSEDNIK VEĆA: Kad ne uzmete, kad pokušate da se setite, da li to odgovara događaju?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa tako, šta ja znam, ne, baš toliko ne mogu da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li zato što ne možete da se setite ili ima neki drugi razlog?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Mislite da ja neću da se setim, ali ja nemam razloga. Ja nemam razloga u ovom slučaju uopšte da lažem.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, samo hoću da Vam kažem kakva je situacija koja se dešava. Znači, po Vašem sećanju (naravno da je to sećanje, ne može biti detaljno, ali neko globalno). Da li realni događaj odgovara događaju koji film prati?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa odgovara iz mog sećanja, što se ja sećam. Kad smo došli, kad smo ušli sa tog asfaltnog puta u poljanu prema vikendicama, meni se u tom momentu činilo – kada sam video da idemo prema vikendicama – da će zarobljenici verovatno tamo biti zatvoreni. Međutim, kad smo došli negde na sredinu te poljane, tu je bila visoka trava. Znam da je bila rosa i da smo bili mokri. Ja sam u momentu skretanja sa asfaltnog puta zaostao u jednom trenutku. Išao sam po desnoj strani i onda sam čuo pucnjavu. Kad sam zastao i pogledao, vidim Đoleta Šiptara gde puca rafalnom paljbom. Počela je pucnjava i rafalna paljba. U tom momentu ja gledam i vidim Đoleta Šiptara gde puca.

PREDSEDNIK VEĆA: Ta poljana koliko je udaljena od puta kojim ste išli?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne znam tačno.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li ušli duboko u poljanu ili ste bili blizu puta?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ušli smo, čim smo bili mokri, znači da smo ušli, jer su bile vikendice van puta.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi ste rekli da ste malo zastali, je li tako?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR. Zastao sam po desnoj strani, bio sam mokar.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko ide napred, da li se sećate?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Po ovom asfaltnom putu ja se sećam da sam ja išao napred, odnosno i video sam na filmu.

PREDSEDNIK VEĆA: A po toj poljani?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Kad smo došli do poljane, kad smo skrenuli onako širom, tamo sam zastao i krenulo se kroz poljanu, ali ja sam tu malo zastajao iz razloga što je sve i nepretraženo, onako polako idući da nema možda i koja mina, što se često dešavalo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste čuli u nekom momentu da je neko rekao: «Stanite sad! Zaustavite se!» Da li je neko to naredio?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Napred idu, znači, zarobljenici, Vi svi idete za njima i ne čujete ništa?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da, da, da, po desnoj strani nisam čuo ništa.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi gledate u tom pravcu?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa da Vam kažem, ja sam išao ovako, gledao, i poče pucnjava.

PREDSEDNIK VEĆA: Bez ikakve komande, bez ikakve reči, prvo što ste čuli je pucanj?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pucnjava mislim da je počela pojedinačna, pa poče rafalna. Ja sam ovako digao glavu i vidim u tom momentu.

PREDSEDNIK VEĆA:Šta?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Đoleta Šiptara gde puca rafalno u zarobljenike.

PREDSEDNIKVEĆA: Sem njega?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: I onda na filmu vidim i Petrašević da puca i da li Medić Branislav, i šta ja znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Kad ste Vi podigli pogled i videli, kako kažete, da Đole Šiptar puca, ko je stajao pored njega?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne mogu da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se sećate?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne mogu, ne mogu, pa to je za mene tad bio šok jedan totalan.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je on imao pušku? Da li je on puškom pucao ili pištoljem?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Puškom, puškom. Rekao sam Vam, ja kako sam išao, čuo sam du,du, du... Čulo se, ja podižem ovako glavu i vidim onda rafalnu paljbu. Pogledam i vidim da Đole Šiptar puca rafalno.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se sećate da li je neko od ostalih lica koja ste sad nabrojali pojedinačno držao pušku ili pištolj u stavu? Jesu li svi puške imali u tom momentu?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Imali su i puške i pištolje, uglavnom.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su ih imali podignute, da li se sećate?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Kad se pucnjava desila, znači da su u pravcu zarobljenika puške bile okrenute.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste Vi to videli? Da li se sećate?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSDANDAR: Ako je izvršena paljba, što sam video, u zarobljenike, nije mogla da puca puška u vazduh i da ubija zarobljenike.

PREDSEDNIK VEĆA: Kod koga ste videli u ruci pušku?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Kod Đoleta Šiptara, onda kod Petraševića, kasnije sam video sam i kod Medića, ali kažem: toliko me je to šokiralo.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo ćemo malo tu da se vratimo. Kod njih trojice ste videli podignute puške koje su uperene prema zarobljenicima?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da, da da, otprilike tako.

PREDSEDNIK VEĆA: Podignute kako? Pokažite?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: U pravcu ovako, u ovom pravcu.

PREDSEDNIK VEĆA: Kod njih trojice? Da li je još neko držao tako pušku?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Možda nije.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo što se Vi sećate?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja Vam kažem, najtačnije čega se sećam, to je da je počela jedinačna paljba. Ja sam podigao ovako glavu i video onda da Đole Šiptar rafalno puca.

PREDSEDNIK VEĆA: I posle toga vidite podignutu pušku od strane Petrašević?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANAR: Pazite, ne mogu Vam ja reći, tu su već popadali zarobljenici. Branislav, to se desilo munjevitom brzinom. Ta puška izbacuje 600 metaka u minuti.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi podižete pogled, čujete znači taj rafal i dižete pogled. Šta se dalje dešava? Posle prvog tog ispaljenja? Da li Vi prilazite?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja sam se tu jednostavno zaledio. Ja nisam.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde je Vaša puška bila u tom momentu?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSDANDAR: Moja puška je u tom momentu bila skroz gore okrenuta, čak mi je bila nerepetirana i u vis podignuta.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde podignuta, na rame ili gde?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: U vis, u vis.

PREDSEDNIK VEĆA: Glasnije, molim Vas. Je li puška u ruci ili na ramenu? Gde Vam je puška?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne, ne, ovako u vis. Gore.

PREDSEDNIKVEĆA:U ruci?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da, da, mi nismo imali remnik, zato puške nismo ni mogli nositi na ramenu zbog akcija, pošto je to šumovit deo. Pušku zajedno sa remnikom nijedan borac ne nosi. To se samo dešava u vojsci, što je skroz loša jedna situacija.

PREDSEDNIK VEĆA:Kad ste izašli iz kamiona, gde su vam puške bile?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Gde su nam puške bile? Pa sa nama.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali kako su stajale?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Podignuta moja u vis.

PREDSEDNIK VEĆA: Vaša u ruci, a ostali jesu li svi držali puške u rukama?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa imali su puške u rukama.

PREDSEDNIK VEĆA: Ili na leđima, znate kako puške inače stoje?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa ja sam Vam rekao, Vi mene niste razumeli. Mi na puškama nismo imali remnike.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, zbog toga niste uopšte mogli da ih nosite na ramenu ili leđima. Niste uopšte mogli tako da ih držite. Nego, ako ste ih nosili, morali ste u ruci da ih držite. To ste hteli objasniti? Dobro, sad Vas razumem.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da, da. Mislim da znate šta znači puška podignuta u vis. Mislim da to svako živ zna.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa recite nam. Možda ipak neko ne zna?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: To znači da ne želiš nikoga da povrediš.

PREDSEDNIK VEĆA: I Vaša puška ostaje u toj poziciji u kojoj je i bila.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da, da, visoko dignuta u vis.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta se dešava tada? Kad Vi kažete da ste u šoku, i dalje držite pušku. Ako je držite, šta se dešava ispred Vas?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Leže.

PREDSEDNIK VEĆA: Oni su pucali, i šta se dalje desilo? Pričajte dalje.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa kažem Vam, od onog momenta sam sve zaboravio.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa znam da ovde ipak pričate mnogo toga.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa ja kažem Vama šta se dešava, dvojicu zarobljenika sam video da ustaju. Najednom ustaju. Svi su ležali, ali oni najednom ustaju. Onda u jednom momentu mi nije bilo jasno, rekoh sebi: «Šta je ovo, dižu se?» Ja sam mislio da su svi mrtvi.

PREDSEDNIK VEĆA: I kad su se oni digli?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: I kad su se oni digli, onda su prenosili, video sam da su prenosili tela u pravcu vikendica.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li im neko to naređuje?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne sećam se.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li čujete da neko nešto kaže?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa verovatno im je neko nešto rekao, oni to nisu mogli na svoju ruku, ali se ja ne sećam ko.

PREDSEDNIK VEĆA: I kako ih nose?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Kako mislite?

PREDSEDNIK VEĆA: Kako ih nose do vikendice? Kažete da ih prenose do vikendice. Sad ste to rekli. Kako ih prenose?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Verovatno ne mogu tačno da se setim da li ih drže za noge i za ruke.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko je vikendica udaljena od tog dela gde je pucano, gde je bila pucnjava?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa nije baš daleko.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta to znači?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa to je možda pedeset metara, za mene to nije mnogo.

PREDSEDNIK VEĆA: I pedeset metara ih nose tako?

OPT.MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa ja kažem, možda pedeset metara. To se meni ne čini daleko.

PREDSEDNIK VEĆA: I gde ih nose?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: U pravcu vikendica.

PREDSEDNIKVEĆA: I?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: I tamo nose ta mrtva tela.

PREDSEDNIK VEĆA: I da li ih ostavljaju negde?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ostavljaju ih u, koliko ja mogu da se setim, vikendici unutra.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko njih nosi? Znači dvojica su ostala?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Znači njih dvojica.

PREDSEDNIK VEĆA: Svakog posebno nose? Ispričajte mi malo kako se to dešava.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa posebno, jer jedan čovek ne može da nosi mrtvog čoveka.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li neko za to vreme nešto govori, tj naređuje: «Hajde, nosite, hajde brže!» ili nešto slično.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja Vam kažem da je verovatno neko naredio, ali ne sećam se ko.

PREDSEDNIK VEĆA: Mislim na vreme u toku tog nošenja, jer ipak to traje. Moraju četiri puta da se vrate, to je izvesni period. I kako kažete, rastojanje je 50 ili 20 metara, to traje.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa dobro, to traje ali...

PREDSEDNIK VEĆA: Šta se dešava za to vreme, šta Vi radite dok oni nose?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa stojimo.

PREDSEDNIK VEĆA: Stojite. Niko ništa ne govori?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja nikom ništa nisam govorio niti sam se obraćao, već sam vam rekao da sam se ja tu šokirao.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li čujete da neko drugi nešto govori?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa verovatno, pa čuo sam, ali ne znam ko. Da vam kažem ovo, ja nisam ubica i niko od nas, tako da je to za svakog normalnog čoveka šok. Sami se stavite u poziciju da idete i da najedanput vidite paljbu po zarobljenicima. Ne može vam biti svejedno, ma ko da ste.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, kad vidite da sad dvojica zarobljenika nose pogubljenu četvoricu, da li vidite Vaše vojnike, tj. da li vidite Petraševića i Medića? Šta oni rade u tom momentu?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa tu su.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta rade, stoje, pričaju?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa verovatno stoje, pričaju, ne sećam se, ali tu su.

PREDSEDNIK VEĆA: Tu su koliko udaljeni?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne sećam se tačno.

PREDSEDNIK VEĆA: Svi ostali koje ste naveli, taj Đole Šiptar, pa Davidović, pa svi ostali, šta oni rade?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Sećam se što mogu da se setim i sećam se da sam u transkriptu pročitao izjave kao da je Petrašević pucao u vikendici, ali to...

PREDSEDNIK VEĆA: Čekajte, nismo još došli do vikendice. Da prvo razjasnimo ovaj deo do vikendice, koji se dešava na terenu. Da li i pucaju i ova tri ili četiri čoveka, odnosno vojnika, koji su došli sa Vukovom?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Jedan od njih je Đole Šiptar. Znači pucaju, a verovatno je, možda, još neko od njih pucao. Ne sećam se, ali se lično sećam tog prvog momenta što me je šokirao i Đoleta Šiptara. To se dobro sećam.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta se onda dešavalo kada su oni uneli tela u vikendice?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Onda se dešava isto što sam čitao u tom transkriptu.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, ali čega se Vi sećate? Ne to šta ste čitali.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Šta se sećam, ali na šta me je čitanje podsetilo... Sećam se, a vidim i da piše, da Petrašević Petar ubija zarobljenika u vikendici. Nije tačno, ja se ovako sećam. Momić Milorad je rekao: «Ostavite meni tu dvojicu.» To se dobro sećam.To mi je urezano.

PREDSEDNIK VEĆA: «Ostavite meni tu dvojicu»? Ti preživeli sada koji su? I šta se desilo onda?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: I on puca u tu dvojicu što su ostali.

PREDSEDNIK VEĆA: I gde puca?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: U vikendici.

PREDSEDNIK VEĆA: I gde puca, unutra u vikendici?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da, da. Ali, koliko se ja sećam onako kao kroz san, da su oni bili u vikendici, a da je on pucao izvan.

PREDSEDNIK VEĆA: Spolja znači. Nije bilo vrata, prozora? Kroz neki otvor?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja sam to već ponovio, ta kaseta je brisana, tog se dobro sećam, a toga nema.

PREDSEDNIK VEĆA: Čega nema?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Tog dela gde Momić puca u zarobljenike.

PREDSEDNIK VEĆA: Kroz šta puca?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Kroz vrata, kojih tu nije bilo. Vikendice su bile spaljene,pa nije bilo ni prozora ni vrata.

PREDSEDNIK VEĆA: To je dakle bila vikendica bez vrata. On puca kroz otvor od vrata?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da Vam kažem, to su bile zapaljene vikendice, što znači da nema vrata. Ni krova nije bilo.

PREDSEDNIK VEĆA: Momić puca? Da li ostali pucaju?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANAR: Ne, rekao sam. Sećam se gde Momić izgovara: «Ostavite meni tu dvojicu.»

PREDSEDNIK VEĆA: I posle toga on puca? Šta rade ostali?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa tu su stajali i dalje, koliko sam video na snimku. Toga se ne sećam.

PREDSEDNIK VEĆA: (Izvinjavam se, kolega, molim Vas. Ionako ne čujem baš najbolje, pa ako nije problem, sad ćemo napraviti pauzu od deset minuta.) Molim Vas,, sad je važan deo i govorite glasnije da bismo čuli svi.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja ne želim da se neko ovde okrivljuje za ono što nije uradio. Upravo zato i govorim čega se sećam, a ja verujem, i to mora da se vidi, da je ta kaseta brisana.

PREDSEDNIK VEĆA: U tom delu gde Momić puca u ovu ostalu dvojicu, kažete da je taj deo kasete brisan i da se to ne vidi?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da, tog dela nema.

PREDSEDNIK VEĆA: Tog dela nema. Sem toga, da li ima još nečeg čega nema, po Vašem mišljenju?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Možda ima detalja gde je ovaj, sećam se da je valjda Davidović, overavao, a da se to sada ne vidi, a da se videlo.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, sad ćemo doći do overavanja, samo da vidimo ovaj prvi deo. Znači, Vi vidite Momića kako puca u ovu dvojicu koji su u vikendici, on stoji izvan vikendice i puca kroz otvor od vrata? Da li je tako? Ostali?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da li kroz prozor, da li kroz vrata, tek puca iz vana.

PREDSEDNIK VEĆA: Kroz otvor, pošto nema ni vrata ni prozora? Ostala lica sa kojima ste Vi došli, ostali vojnici koje smo sad nabrojali, šta oni rade? Ovaj Đole Šiptar i svi ostali? Šta oni rade?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa, bili su tu.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li puca neko od njih, da li Vi vidite nekoga?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Koliko ja vidim, mislim da onda unutra ulaze Medić Branislav i Davidović da pucaju, ali već u mrtve zarobljenike.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta ste rekli?,Samo malo glasnije govorite, molim Vas.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da oni ulaze i da pucaju u već mrtve zarobljenike.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li još neko?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne tvrdim to sto posto.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li neko sem njih dvojice još ulazi?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: E, ne sećam se.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se sećate da li neko sem njih puca spolja?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa nije bilo potrebe da puca spolja, kad su zarobljenici ubijeni spolja, to sam rekao.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, to možemo da procenjujemo da li je potrebno ili ne.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Možda je i pucao neko spolja, ali ja Vam kažem da ne mogu da se setim tačno svih detalja.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali se sećate najverovatnije da su njih dvojica ušli? Da li ste tako sad rekli?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa, što sam video na snimku.

PREDSEDNIK VEĆA: Da, dobro. Da li to odgovara Vašem sećanju?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa sve to je onako nagađanje.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa nemojte da nagađate ako možete da se setite. To nam recite, nemojte nagađati.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Izbledela su sećanja.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali ovo kad ste rekli da oni ulaze?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Neke stvari mogu da potvrdim, i to mogu da potvrdim.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta se tu još dešava? Da li neko nešto priča, da li se sećate nekog razgovora?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa bilo je priče, ali se ne sećam razgovora.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li nešto govori Branislav Medić ?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja sam video kod istražnog sudije da je valjda imao još tri metka, da mu je ostalo, da je trebalo da ispali, eto to.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se Vi sećate toga?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa ja Vam kažem, što vidim na kaseti, toga se sećam.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se toga sećate bez gledanja kasete?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne, ne sećam se.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je neko od njih imao pištolj tom prilikom?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa svi smo mi imali pištolj, uključujući i mene i Davidovića i Petraševića.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste nekom od vaših vojnika videli u ruci pištolj?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Rekao sam Vam da je Davidović izvršavao overu.

PREDSEDNIK VEĆA: Osim Davidovića, da li je još neko imao pištolj u ruci, a da ste Vi to videli?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Nisam, nisam.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta je tom prilikom imao Petrašević u ruci?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pušku automatsku «M-70». To je on tačno imao.

PREDSEDNIK VEĆA: A šta je imao Branislav Medić?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Isto automatsku pušku «M-70». Svi smo mi imali automatske puške. To nam je bila borbena puška.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, rekli ste da ste pri sebi imali i pištolje, ja Vas zato pitam šta ste imali u ruci tog momenta?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Mi iz obezbeđenja uglavnom smo imali pištolje.

PREDSEDNIK VEĆA: A šta je Momić imao?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Automatsku pušku.

PREDSEDNIK VEĆA: A Davidović?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Imao je i automatsku pušku i pištolj.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta je koristio tom prilikom?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Tom prilikom, pošto se sećam tih overavanja, pištolj. Tačno se sećam da je imao onaj «Zastavin» pištolj, mislim da je kalibar 7,65 mm.

PREDSEDNIK VEĆA: Đole Šiptar, koga ste spomenuli, šta je on imao? Čime je on pucao, budući da ste rekli da ste videli da je pucao?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa naravno, automatskom puškom, čim je rafalna paljba.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Kada su sada svi ubijeni, što spolja što unutra u vikendici, šta se dešava posle toga?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Tu se dešava, ja nisam vulgaran pa ne znam da li da se izrazim ili...

PREDSEDNIK VEĆA: Izrazite se, nema veze.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Tu dolazi do prozivke od strane Milorada Momića. Glasno mene napada: «Pizdo jedna, nemaš muda! Zašto nisi pucao, zašto nisi izvršio naređenje?»

PREDSEDNIK VEĆA: Da li mu nešto odgovarate?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ništa.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vam još nešto kaže?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa verovatno je, bilo je to malo bučno, od samog onog momenta kad je pucao preko mene zato što sam pričao sa zarobljenicima. Ja sam ovako najnormalnije hteo da...

PREDSEDNIK VEĆA: Kad se sve to završilo, šta radite dalje?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Šta radimo dalje? Vraćamo se kamionom u bazu.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, ne. Pre nego što dolazite do kamiona, šta se dešavalo tu? Idete prema kamionu, je li? Da li nešto pričate, da li komentarišete?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa možda je bilo priče, a možda i nije, ne znam. Ne sećam se.

PREDSEDNIK VEĆA: Dok ste tu bili pred vikendicama, da li ste videli Slobodana Stojkovića u vikendici, u toj vikendici gde se vrši egzekucija? Kada izlazite, da li je on tu prisutan?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa tu je Slobodan Stojković sve vreme.

PREDSEDNIK VEĆA: Sve vreme sa vama? Da li znate da li on to snima?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Od dolaska do odlaska. Da, pa vidim. Dok vidim sebe, da, snimao je.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. I onda odlazite do kamiona.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta se dešava?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Normalno, penjemo se u kamion i vraćamo se nazad u bazu.

PREDSEDNIK VEĆA? Kada ste došli u bazu, šta se dešava?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Dolazimo u bazu, izlazimo iz kamiona i ulazimo u komandu u to dvorište gde je vikendica. Petrašević Petar se obraća komandantu: «Komandante, naređenje je izvršeno, paketi su likvidirani.»

PREDSEDNIK VEĆA: Vi to čujete baš svojim ušima?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja čujem gde se Petrašević Petar obraća komandantu.

PREDSEDNIK VEĆA: To je Vaše neposredno sećanje, a ne snimak ili bilo šta drugo?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: To se sećam i tu je komandant meni rekao: «Žara, jesi li se prekalio?» Ja sam samo onako prošao, nije mi bilo ni do čega.

PREDSEDNIK VEĆA: Osim komandanta, da li je tu još neko bio prisutan u trenutku kada Petrašević podnosi taj raport?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa verovatno je bilo vojske, ne mogu da se setim tačno ko.

PREDSEDNIK VEĆA: A Vi ste to čuli jasno?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da, to sam čuo.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta ste Vi odgovorili?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANAR: Ništa. Ja sam prošao jednostavno tako. Bio sam, kažem, u šoku, pogotovo što mi je isto ostalo jako u pamćenju da je jedan od zarobljenih jako ličio na mog rođenog brata. I dan-danas tu sliku nosim sa sobom. Onako sam, onako se sećam.

PREDSEDNIK VEĆA: Kada je Petrašević rekao da su izvršili svoj zadatak, da li nešto komandant, odnosno Slobodan Medić, komentarisao? Da li je on rekao nešto?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ništa, ništa.

PREDSEDNIK VEĆA: Osim toga što je Vas pitao da li ste se prekalili? Da li je nešto još rekao?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da li je još nešto rekao Petraševiću?

PREDSEDNIK VEĆA: Da, da li je bilo kom od Vas nešto rekao?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja sam Vama rekao da je mene pitao jesam li se prekalio, a ja sam samo produžio, ništa nisam odgovorio. Da li je on još nešto rekao Petraševiću ja ne znam, nisam se zadržavao tu.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta se dešava posle toga?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Posle toga čisti se naoružanje, što ja nisam izvršio jer je moje oružje bilo čisto, i to je to.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde se čisti?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ispred komande, tu ispred vikendice.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li svi zajedno čistite?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa svi koji su učestvovali u pucanju, ti su čistili.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li Vi videli da drugi čiste?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa video sam ljude da čiste. Ja oružje nisam čistio, moje oružje je bilo čisto.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li svi u isto vreme čistite?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa to je normalno i osnovno i sa linija i u drugim situacijama kad je upotreba oružja, obavezno i prvo je da se čisti naoružanje.

PREDSEDNIK VEĆA: Koga ste Vi videli, a sad se sećate, da je čistio oružje?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Svi koji su se vratili iz kamiona čistili su naoružanje, osim mene.

PREDSEDNIK VEĆA: Možete li mi sad nabrojati njihova imena?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa ne mogu da se setim tačno ko je sve čistio, ali svi koji su učestvovali u pucnjavi, što se vidi na kaseti, ti su i čistili.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta ste Vi radili sa Vašim oružjem?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja sam svoje oružje vratio gore u sobu.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi se niste zadržavali s njima?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa ja nisam, kažem, imao potrebu, moje oružje je bilo neupotrebljeno.

PREDSEDNIK VEĆA: I otišli ste u sobu? I?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: I to je to.

PREDSEDNIK VEĆA: Tu se završilo. Da li su tu nešto komentarisali posle tog događaja, tih dana ili posle?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja sam otišao gore u sobu, legao sam, jednostavno strašno me je pogodio taj događaj.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Hoćemo li da napravimo pauzu, pošto ćemo još imati pitanja?

ČLAN VEĆA - SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Rekli ste da je Đole Šiptar kasnije prvo lice koje Vi vidite da puca?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja sam čuo paljbu, prvo jedinačnu kako sam išao, i kad sam pogledao tj. digao ovako glavu, pucanj me je onako...

ČLAN VEĆA - SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Da li su ostali ljudi koji su došli sa Vukovom, dakle Đole Šiptar je tu ostao nesporno jer ga vidite, da li su i ostali koji su došli sa Vukovom takođe tu, ili su otišli sa njim?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Tu su, tu su.

ČLAN VEĆA - SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Tu su. E, da li su se oni vratili na komandno mesto sa Vama, kamionom? Vratili ste se, rekoste da je Petrašević izvestio komandanta. Da li su se Đole Šiptar i ovi takođe sa Vama vratili na komandno mesto u bazu?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne mogu tačno da tvrdim, ne sećam se.

ČLAN VEĆA - SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Ne sećate se. Samo još objašnjenje vezano za tu videoteku. U gradu, kažete, u gradu se pričalo da postoji neka videoteka «Laser». Koji je to grad?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Šid.

ČLAN VEĆA - SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Dakle o Šidu govorite. Da li znate kako se zove taj čovek? Ko je Momirović? Šta je on, vlasnik?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Momirović nije vlasnik videoteke «Laser», već drži fotografsku radnju. On je vlasnik te pomenute kamere što je bila na terenu.

ČLAN VEĆA - SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Otkud Vi znate da je baš on vlasnik kamere?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Zato što je od njega Kosanović uzimao kameru.

ČLAN VEĆA - SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Da, da.Hvala lepo.

ČLAN VEĆA - SUDIJA VINKA BERAHA-NIKIĆEVIĆ: Govorili ste da je disciplina stroga i da je isključivo odluke donosio komandant i da je izdavao naredbe. Da li je moglo nešto da se dogodi na terenu, da se otrgne kontroli, da se uradi nešto van naredbe, znači van odluke komandanta?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Koliko ja znam, nije bilo nikada takvih slučajeva.

ČLAN VEĆA - SUDIJA VINKA BERAHA-NIKIĆEVIĆ: Nikada nije bilo? A da se to dogodilo, da li bi morao da se izvesti komandant?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa apsolutno.

ČLAN VEĆA - SUDIJA VINKA BERAHA-NIKIĆEVIĆ: O svim detaljima?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Normalno, kad je on glavni i pretepostavljeni. Ne može nešto da se radi, a da se komandant o tome ne obavesti.

ČLAN VEĆA - SUDIJA VINKA BERAHA-NIKIĆEVIĆ: A kada ste rekli da ste otišli kamionom, tu su zarobljenici. Ko im kaže da izađu, da legnu? Da li je Vama delovalo da je tu neko glavni? Da tu neko treba da se sasluša?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa već sam sudiji odgovorio da se ne sećam.

ČLAN VEĆA - SUDIJA VINKA BERAHA-NIKIĆEVIĆ: A da li je Vama delovalo da je tu neko glavni? Vi se ne sećate, ali ko bi Vam delovao da je tu bio glavni?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa, ne mogu da se setim zbog protoka vremena.

PREDSEDNIK VEĆA: Optuženi Slobodan Medić je rekao da ništa u vezi ovog događaja o kome smo mi danas raspravljali on ne zna. Da on nije naredio, niti da je vas pozvao, niti da je Petrašević naredio, niti da je naredio da se snima događaj, da je prvi put o tome čuo posle filma koji je pušten u Hagu prilikom suđenja Slobodanu Miloševiću, gde on prvi put vidi film i tek posle dolazi do nekih posrednih saznanja da jednostavno on to nije naredio. To je ustvari suština koju ja vama sada predočavam. Da li želite da prokomentarišete i da li želite nešto da kažete o ovome?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja, sam već rekao, meni komandant nije direktno naredio, ali čuo sam kada sam ležao gore. Jel treba da ponovim?

PREDSEDNIK VEĆA: Ne treba. On je rekao da ne zna ništa o događaju, da on uopšte nije taj događaj organizovao, da on ništa o tome ne zna.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja mislim da on zna, a opet ja kažem, meni je jedino komadant mogao da izda naređenje, mislim tako je bilo.

PREDSEDNIK VEĆA: Takođe ne zna ništa o snimanju, ne zna da je to neko snimao, niti da je on naredio da se snima?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja kažem da nisam bio prisutan kad je on kamermanu rekao da snimi, ali, koliko ja znam, on je morao znati i o svemu biti informisan u jedinici.

PREDSEDNIK VEĆA: To je sledeće što Vas hoću pitati. Da li je neko drugi mogao da naređuje i da li ste Vi imali priliku da čujete da je neko drugi naredio nekom nešto?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja nisam čuo, a ne znam da li se dešavalo nešto što ja nisam čuo.

PREDSEDNIK VEĆA: To je važno pošto ste nam dosta pričali danas o tome da je bio dosta strog i da su ga svi poštovali, da je on izdavao naređenja.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Da, strog je bio maksimalno.

PREDSEDNIK VEĆA: Maksimalno? A u vezi sa tom činjenicom da on ne zna ništa o ovom događaju?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja mislim da on zna.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, to bi bila suština. Da li ima još neki deo koji se tiče odbrane prvooptuženog? Mislim da je to suštinski deo. Ne možemo sad, naravno, ceo transkript gledati niti ga imamo, pa da mu predočavam.

ADVOKAT PERKOVIĆ MIOSLAV: (Nije uključio mikrofon i ne čuje se pitanje.)

PREDSEDNIK VEĆA: Samo da se on izjasni pa ćemo onda. Hoćemo, svakako ćemo dati, to je i obaveza nama da mu postavlja pitanja, eventualno da se i suoče. Apsolutno nema problema. Što se tiče drugooptuženog, tu se ono što su izneli u svojim iskazima prvooptuženi i Vi uglavnom se podudara. Ja nešto ne mogu da se setim da postoji neka bitna razlika tu koju bih Vam posebno predočila. On je uglavnom ispričao događaj na način na koji i Vi, naravno sa svog aspekta: kako on odlazi, šta se dešava. Rekao je da ste Vi bili tu, takođe, prisutni, kao što ste i Vi rekli. Događaj u putu, tj. u kamionu i pucanja, otprilike sve je to ispričao. Ne znam da li ima nešto što bi trebalo predočiti. Ako se sećate, Vi ste tražili da se predoči u odnosu na iskaz drugooptuženog. Pošto nemamo transkript, tu smo malo u hendikepu, ali ja mislim da nema nikakvih razloga. Što se tiče prvooptuženog, Vi ste želeli da postavite neka pitanja? Evo, hoćete da nam dovedete prvooptuženog? Malo ćete ga odvojiti tamo, a Vi ćete biti ovde. Možda je tu najbolje. Odlično. Kao prvo, da Vas pitam da li hoćete da nešto prokomentarišete? Ne, možete sedeći naravno. Da li hoćete da prokomentarišete iskaz koji nam je dao danas trećeoptuženi?

OPTUŽENI MEDIĆ SLOBODAN: Neću da komentarišem, samo ću jednu kontradiktornost da razjasnimo, pošto ja ne bežim od odgovornosti koja mi se stavlja na teret. Samo hoću da razjasnim jednu stvar. Od tog momenta kad sam ja strog, do tog momenta kad on ne izvršava zadatak koji mu je naređen, kad se vraća sa praznom puškom, odnosno sa neočišćenom puškom.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Sa čistom puškom.

OPTUŽENI MEDIĆ SLOBODAN: Sa čistom puškom. Kad ima tako visoko mišljenje o meni. Mi smo odrasli zajedno i živeli smo zajedno, jako se dobro poznajemo i on zna jako dobro kakav sam ja čovek. Jako dobro me poznaje. Zna da sam prek čovek i da sam uvek radio onako kako je trebalo da se radi. On kad bi se vratio, a da nije uradio to što je uradio, on zna šta bi sledovalo. Jer pre

svega ovoga, on je rekao to svojim jezikom, odnosno svojim rečima, u civilstvu se to kažnjavalo na jedan način, a u ratu se znalo šta znači ne uraditi ono što se naredi.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ovo da ide kroz pitanje ili je Vaš komentar?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Komentar, odnosno ide kroz ono što je gospodin Medić rekao.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li imate direktno njega nešto da pitate?

OPTUŽENI MEDIĆ SLOBODAN: Malo šta u odnosu na to što se donosi, a ja ne znam da li je on pucao. To je na vama da to odlučite. Znači, kroz istragu, u toku istrage da odlučite. Ja njega besprekorno volim i spreman sam da poginem za njega i danas i to ne menja uopšte okolnosti itd. I mi smo došli u jednu nezavidnu poziciju da smo proigrani i da je sad uža rodbina udarila jedna na drugu. Ja nisam spreman svoj život da kupujem da bih prodavao rođenog kuma i da bih posle gradio pokajnicu crkvu, znate ja na to nisam spreman. Ja sam čovek koji je bio spreman da pogine ranijih dana, znači ne ubuduće neko vreme, nego davno ranijih dana, ja sam spreman za to bio i sad sam spreman, ali nisam spreman na stvari koje dovode do ove situacije u kojoj se mi sada nalazimo, da mi pričamo neke priče koje se ne uklapaju. Ja sam sa zarobljenicima postupao kako sam postupao. I neki dan kad sam davao iskaz ovde, rekao sam vama jasno i glasno kako sam se ponašao u borbama i to sam vam ja rekao lepo, jasno i mojim rečima, mojim jezikom. Ja nemam ovde šta da krijem. Desilo se šta se desilo. To je neminovno, to se vidi, to je stvarnost, a sve ono što se priča i što se govori, to su nagađanja. Ja bih voleo da je bilo drugačije. Ja njih besprekorno volim i poštujem. Možda ćemo da robujemo zajedno. Ne možda, nego hoćemo sigurno. Ja ću živeti s njim. U uslovima sam živeo u kojima sam morao. Možda ću živeti i u uslovima koji će da nam budu nametnuti i uopšte se ne libim toga i ne želim ovde nijednog momenta da neko baca rovca i da postoji svađa između njega, mene i tako dalje. Mi smo delili dobro i zlo, ali ne možemo da prejudiciramo ovde, a da ne budemo konkretni. Ja sam imao jedan zvaničan stav o svakoj situaciji. Ja nisam bio neprikosnoven vladar života i smrti. Ja nisam bio čovek kojeg je izabrala država. Ja sam bio običan jedan čovek koji je igrom slučaja došao na poziciju na kojoj sam se nalazio. Shvatio sam ozbiljnost situacije, moralno-političke, ekonomske itd., kao i sad što shvatam šta se dešava ovde kod nas, odnosno zakulisane radnje itd. Ja sam spreman ne na jednu godinu robije, na 20 godina robije sam ja spreman, i to da potpišem ovde sad pred vama, ako sam odgovoran za ono što sam uradio, odnosno svako ponaosob od mojih ljudi ovih koji su tu optuženi zajedno sa mnom. Moramo da budemo konkretni i da budemo precizni, a ne da pričamo pijačne stvari i da moj advokat izvlači mene, odnosno njegov advokat da izvlači njega, Aleksandra Vukova da izvlači ili Peru Petraševića i tako dalje. To ja iz aspekta onoga tamo mesta gde sedim ne bih dozvolio. Ja, opet kažem vama, da sam naredio tako nešto, je li zločin, oblik

zločina: organizovanje, planiranje i izvođenje. To su tri elementa oblika zločina. Ja ipak smatram i stojim iza toga i od mene nikada nećete dobiti potvrdu, makar me osudili na bilo koju kaznu, da sam ja to rekao. Bez obzira na priče koje priča moj kum, bez obzira na one koje priča Branislav Medić, odnosno na koje priča Aleksandar Vukov. Samo iz jednog jedinog razloga, jer moj stil nikada nije to bio. Ja smatram da je to bio jedan nevezani incident koji se desio. Ja ne mogu sad ovde posle 10 i više godina da pričam da mi je žao nekog. Meni da je nekoga žao, ja bih prvo sebe branio. Ne bih došao u situaciju da sad ovde molim za milost, prvo njegovu pa onda svoju. Nikada. Znači, svoju krivicu priznajem ako postoji, a da krivicu sejemo na ovaj način, jako teško ćete isejati, jako teško, iz više razloga, gospođo.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro.

OPTUŽENI MEDIĆ SLOBODAN: Iz više razloga. Čekajte samo da završim. Opet Vam kažem, moj stil tada u to vreme nije bio to. Ja jesam zarobljavao ljude i razduživao ljude. Jesam spasavao hiljade ljudi druge nacije i ostavljao na svojim ognjištima i vraćao na svoja ognjišta. Jesam pomagao hiljade ljudi koji su bili tamo na prostoru Republike Srpske Krajine i nije mi krivo šta sam ja radio, ali mi je krivo i osećam se prozvan za nešto što svakoga od nas prati, neki peh. I svako od nas ponaosob u životu ima neki peh. Ako sam ja rekao da nešto nisam uradio i ako se to ne prati i ako se to ne vidi, i ako uporno neko hoće da dokaže da je to urađeno na ovaj ili onaj način, to je nešto drugo. To je dirigovano, citiran je neki drugi jezik, odnosno to se naziva u žargonu lažima. Oni imaju pravo da se vade na mene. Ja to pravo njima neću ni ovde da uskratim. Neka kažu da sam ih ubijao i toga se prihvatam. Ako to njima nešto znači u daljem nekom postupku, i ako oni misle da će ovo da ublaži njegovu kaznu, slobodno Vi osudite mene. Znači, odgovorno Vam govorim, slobodno me osudite, a njih pustite ako vi mislite, i ako oni misle da će to njima nešto da znači. Jer ne može da bude kontradiktornosti na jednoj strani, a godine strogoće na drugoj strani. Desilo se da ja za deset godina ne znam da se to desilo i da se to vrti po video-snimcima, a znamo kakve su bezbednosne strukture u ovoj državi Srbiji. Ne može jedna krađa trafike da se desi, a da državni organi ne reaguju. Znači, jedna krađa trafike. Hiljadu ljudi leži sa mnom u zatvoru zbog banalnih stvari, na primer što su torbicu ukrali, a ne nešto što je vidno, odnosno što je znano nekome. Tako da moja strogoća i relativnost ova sad na koju me relativizuju, mislim da su dve kontradiktorne stvari. Toliko s moje strane.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, ovo više možemo da shvatimo kao jedan komentar. Nisam shvatila da je... Sačekajte, kolega, ja to izgovaram, je li nisam jasna ja? Pa zašto me onda prekidate, ne razumem stvarno. Ja shvatam kao komentar na ovo.

OPTUŽENI MEDIĆ SLOBODAN: Niti osuđujem, razumete.

PREDSEDNIK VEĆA: On nije postavio pitanje nego dao kao jedan komentar. Doduše, naravno na to možemo reći da je trećeoptuženi konkretno pričao. Vi govorite uopšteno, a on je dosta konkretno objašnjavao situaciju.

OPTUŽENI MEDIĆ SLOBODAN: Ako mu to nešto znači, neka mu je srećno.

PREDSEDNIK VEĆA: To je Vaš komentar, prosto ste dali malo neko proširenje odbrane. Vi ste ponovili neke stvari. Ja nisam želela da Vas prekinem i neću Vas inače prekinuti kad budete govorili sve što je u okvirima zaista. Ovde svako treba da kaže što misli i što želi, pa čak i ako se ponavlja, jer je izuzetno važna stvar. Želim samo da Vas ovako pitam. Da li imate nešto konkretno da ga pitate u vezi sa nekim od ovih situacija, događaja koji su se ređali i nizali na ovaj način na koji smo čuli?

OPTUŽENI MEDIĆ SLOBODAN: Zasad neću da ga opterećujem, gospođo. Ako bude bilo potrebe.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li imate Vi nešto njega da pitate?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa ja sam već rekao da ja nisam bio prisutan pa da je komandant meni naredio.

PREDSEDNIK VEĆA: Nemojte to ponavljati, mi smo svi ovde to čuli. Transkript ćete svi vi dobiti da vidite šta ste Vi rekli i svako od vas. Mi to znamo, već ste to više puta ponovili. Samo, da li imate nešto konkretno da ga pitate u vezi sa ovim događajem, u vezi sa ovim što sam Vam ja rekla, u vezi sa delovima gde se vaši iskazi razlikuju? Izmate li nešto, imate li želju da ga pitate bilo šta u vezi sa predmetom?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Nemam šta da pitam, ja sam rekao, dao svoj iskaz i to je istina, a Vi ćete proceniti.

Izvod iz transkripta audio zapisa sa glavnog pretresa od 23. 12. 2005.

Odbrana optuženog ALEKSANDRA VUKOVA

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Pošto sada prvi put na glavnom pretresu dajete odbranu, a svi smo prisutni, ja ću Vas zamoliti da krenemo još jedanput. Da nam ispričate sve iz početka, znači, da pokušamo da krenemo iz početka, od onog momenta od kada Vi pristupate ovoj jedinici. Kada ste saznali za nju? O kakvoj se jedinici radi, šta ste Vi u njoj obavljali, koliko ste bili aktivni? Objasnite nam sve te opšte stvari, a posle ćemo Vas mi pitati, pa ćete Vi odgovarati u tom smeru u kom Vam budemo postavljali pitanja.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ako mi dozvolite, ja bih se prvo izjasnio o krivici i napravio osvrt na optužnicu.

PREDSEDNIK VEĆA: Izvolite.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Sa punom moralnom odgovornošću tvrdim da nisam učinio to što mi se stavlja na teret. Na optužnicu ću se osvrnuti u onoj meri u kojoja se lično mene dotiče.

PREDSEDNIK VEĆA: Da, koja se na Vas odnosi.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Moram priznati da sam tekstom optužnice u najmanju ruku šokiran. Optužnica ne samo da nije utemeljena na materijalnim dokazima i izjavama saslušanih svedoka, već izjava Pere Petraševića na 27. strani njegovog iskaza direktno opovrgava tvrdnju da sam ja izabrao mesto za egzekuciju. Tužilaštvo po svaku cenu nastoji da me uveže u kompletnu priču. Mom iskazu, datom pred istražnim sudijom, verovatno bi se više verovalo da sam blago retardiran, pošto je, po svemu sudeći, otežavajuća okolnost to što sam okarakterisan kao inteligentan. Moram da Vas podsetim da sam ja jedini među optuženima dao iskaz na svom prvom pojavljivanju pred istražnim sudijom. Zatim, na osnovu iskustva iz dosadašnjeg toka postupka, moram izraziti sumnju u objektivnost suda. Obrazložiću naknadno ako bude bilo potrebno. Zatim se moj strah od političkog pritiska i medijske kampanje, vezano za kompletan slučaj, pokazao kao apsolutno opravdan. Sve mi izgleda da me je jedna politička garnitura dovela u situaciju da ostanem bogalj, a druga bi da me žrtvuje zarad nekih političkih poena. Ako ja treba da budem kolateralna šteta u kompletnom slučaju, nemojte da angažovanjem advokata dajem legitimitet svojoj žrtvi. Verujte da nisam rad da okajavam tuđe grehove. Vi možda i možete da živite s tim da osudite nevinog čoveka, u mom slučaju bi to opet bilo malo previše. Iskreno se nadam, odnosno ne želim da verujem da je put ovom sudu, odnosno u ovom procesu, trasiran. Iskreno se nadam da će sud donositi odluke isključivo na osnovu prikupljenih dokaza u toku postupka i da će odoleti pritiscima koji se

vrše na sam sud. Još jednom podvlačim da sam u potpunosti nevin i da to ljudi koji sede sa mnom na optuženičkoj klupi jako dobro znaju. Recimo, što se tiče optužnice, o njoj toliko, možemo da nastavimo sa pričom.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Ja ću Vas onda samo još nešto pitati. Kako ste uopšte saznali za ovu jedinicu?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Pa, ja sam rođen u okolini i živeo sam u tom reonu, tako da je bilo opštepoznato postojanje te jedinice.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vas je neko pozvao da dođete ili ste se Vi sami prijavili?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Samoinicijativno.

PREDSEDNIK VEĆA: Kome ste se prijavili kada ste došli?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Komandantu lično.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako je izgledao taj razgovor?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Pa, pošto se nismo poznavali lično, ali smo u principu znali jedan za drugoga, vrlo kratko je trajao, pošto je njemu bilo poznato da sam završio srednju školu unutrašnjih poslova i da posedujem neka određena vojna znanja, pa me je rasporedio u četu.

PREDSEDNIK VEĆA: Odakle njemu saznanja o Vašim sposobnostima?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: To nije nešto velika sredina i mahom se ljudi poznaju, tako da me je većina ljudi znala.

PREDSEDNIK VEĆA: I Vi kada ste došli, Vi ste mu rekli da biste želeli, pretpostavljam?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da pristupim jedinici.

PREDSEDNIK VEĆA: Da pristupite. On Vam je rekao da može?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da, i rasporedio me u četu, u jedan vod, ne mogu sada tačno da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste tom prilikom Vi potpisali nešto, u smislu bilo kakvog sporazuma?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne, nikakav formalni akt nije potpisan.

PREDSEDNIK VEĆA: Ništa? Da li ste dobili nešto od njega, kao neku vrstu potvrde?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne, ne, verovatno u to vreme to nije funkcionisalo na takav način.

PREDSEDNIK VEĆA: Od tog momenta kada ste Vi pristupili, znači od 1994. godine, pa nadalje, da li ste uopšte tokom tog perioda, bilo šta u pismenoj formi zaključili, potpisali ili bilo šta slično?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne, nisam potpisivao ništa. Imali smo rešenja o privremenom radnom odnosu sa Naftnom industrijom Krajina.

PREDSEDNIK VEĆA: To me interesuje. Znači, dobili ste rešenje. Pretpostavljam da ste to rešenje morali da potpišete, da ste ga primili. Obično se potpiše kada se primi rešenje?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Pa, verovatno, verujte da ne mogu da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: I u tom rešenju je bilo određeno da ste na privremenom radu?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Na tri meseca.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je produžavano to rešenje posle?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da, na tri meseca.

PREDSEDNIK VEĆA: I automatski ste počeli da dobijate i platu? Kolika je bila?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da, jedino što sam potpisivao, to je primanje novca, odnosno ta plata.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta ste Vi rekli, koju školu ste Vi završili?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Srednju školu unutrašnih poslova.

PREDSEDNIKVEĆA:Gde?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: U Zagrebu.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. A posle toga, kada ste završili?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Maturirao sam 29. maja 1991. godine i dobio rešenje o poslu.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde ste posle toga bili do 1994. godine, kada pristupate ovoj jedinici?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Uglavnom, jedan period sa teritorijalnom odbranom, kako je već to funkcionisalo u vojnom odseku, kako sam bio raspoređen. Zatim je to bila neka pogranična policija, radi se o jednom vrlo kratkom periodu u civilnoj policiji, zatim je postojala neka pogranična policija. Zatim je neka reorganizacija bila, to je bilo ukinuto. Jedan izvestan period sam proveo u Srpskoj dobrovoljačkoj gardi, i nakon toga sam došao u Đeletovce, odnosno jedinicu «Škorpiona».

PREDSEDNIK VEĐA: Koliko ste dugo bili u toj Srpskoj dobrovoljačkoj gardi?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Od, ako se ne varam, od 6. septembra 1993. do negde 20, ako se ne varam, tačno 20. marta 1994. godine.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, neposredno pre nego što ste pristupili «Škorpionima»?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da, recimo nekih sedam do deset dana sam bio slobodan.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta ste tamo radili? Da li ste imali neki određeni zadatak ili ste bili vojnik kao i ostali?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Vojnik kao i ostali, bio sam raspoređen u vod za podršku. Nakon toga sam dobio čin narednika. Jedno izvesno vreme sam proveo na obezbeđenju u Beogradu, na obezbeđenju Stranke srpskog jedinstva.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je bio neki razlog što ste Vi njih napustili, a prijavili se u ovu jedinicu?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne, nikakav, zato što je u to vreme Srpska dobrovoljačka garda bila rasformirana.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Recite nam ko je bio komandant.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Medić Slobodan.

PREDSEDNIK VEĆA: Sve vreme?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je imao zamenika?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: To pitanje se provlači, vidim, i kroz transkripte. Ja sam u vreme odlaska jedinice u Cazinsku krajinu, znači novembra 1994. godine, neformalno vršio tu funkciju. Tada sam zvanično bio komandir izviđačkog voda. Međutim, moj vod je poslat na teren bez mene. Meni je ostavljeno zaduženje čuvanja dvanaest kilometara linije, i ja sam radio na poslovima zamenika komandanta i posle povratka jedinice. Ja sam i dalje dužio svoj vod, osim, recimo, u nekim segmentima, kada su, eventualno, neka moja zaduženja prevazilazila ovlašćenja komandira izviđačkog voda.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste radili kao zamenik komandanta i kasnije, do kraja postojanja ove jedinice?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Nakon povratka iz Velike Kladuše, ja bivam smenjen sa funkcije komandira izviđačkog voda, ali su i dalje moja zaduženja i poslovi, uglavnom bili striktno vezani za izviđački vod.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Da li ste u tom perodu bili zamenik komandanta?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Provlači se to pitanje, ali ne postoji nikakva formalna odluka. Ja sam, kada gospodin Medić nije bio prisutan u bazi, povremeno obavljao tu funkciju.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste se osećali kao zamenik komandanta na osnovu Vaših dužnosti, da kažemo, i obaveza, kao i Vašeg ličnog odnosa?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: U momentima kada on nije bio tu, ja sam imao zaduženja koja su imala neku veću odgovornost.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo da se sada vratimo na sastav jedinice, pa ćemo dalje nastaviti sa ovim delom. Da li znate ko su bili komandiri prve i druge čete u to vreme?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne mogu da odredim koja je prva, koja je druga, ali reći ću Vam da je komandir jedne čete bio Đuro, nadimak Čoke, zamenik je bio Dmitrović Petar, nadimak Čubra. Druge čete je bio komandant Medić Dragan, nadimak Guljo, i njegov zamenik je bio Rakić Zoran.

PREDSEDNIK VEĆA: A Vi ste bili, znači, komandir izviđačkog voda?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Što se tiče same discipline i odnosa koji su postojali u jedinici, kako biste ih Vi objasnili?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Mogu vrlo kratko da kažem da se strogo poštovala hijerarhija, hijerarhijska piramida.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta to znači?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da su se komandiri postavljali prema zaduženjima standardno, isto kao i kod vojne formacije koja je iole organizovana. Znači, da su se delila zaduženja na niže u hijerarhijskoj piramidi i tako su se sprovodila.

PREDSEDNIK VEĆA: Odakle su kretala zaduženja?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Od samog komandanta, komandant je bio «alfa i omega» u toj jedinici.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se dešavalo da neko pored komandanta donese neku odluku?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Pa, recimo, pri samom odabiru komandnog kadra mora da se bira čovek koji je u stanju da u datoj situaciji neke banalne stvari rešava. Znači, ne može se za sitnicu na terenu, gde će ko da spava ili ko će u koji rov, kontaktirati sa komandantom. Morali su da se biraju ozbiljni i odgovorni ljudi, ali u globalu, svako bitnije pitanje nije se moglo rešiti bez komandanta.

PREDSEDNIK VEĆA: Mene su upravo interesovala ta bitna pitanja, u smislu pokreta, u smislu promene ljudi, u smislu čuvanja linije. Ko je donosio ozbiljne odluke i akcije, kada se odlučivalo,?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: To je unapred bilo određeno. Konkretno u samom kampu, odnosno u zoni odgovornosti, postojale su smene od četiri dana. To je već postalo, na početku je donosena odluka, i to je tako funkcionisalo kada sam ja došao.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne. Pitala sam ko donosi odluku o tome.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Verujte da ne znam ko je doneo tu odluku, ali ja sam zatekao takvo stanje, to se striktno poštovalo.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, ne. Mislila sam na te glavne odluke, važne odluke. Ko ih donosi?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Isključivo komandant.

PREDSEDNIK VEĆA: Isključivo? Da li je pored njega postojala neka komanda?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Nisam Vas razumeo.

PREDSEDNIK VEĆA: U smislu funkcionisanja jedinice. Komandant i još par ljudi koji bi činili neku komandu prilikom donošenja odluka?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Svakodnevno su obavljani brifinzi. Pričamo o situaciji, uslovno rečeno, mirnodopskoj, kada obezbeđenje linije ide normalno. Pričamo o Đeletovcima i naftnim postrojenjima. Komandni kadar koji je trenutno u zoni odgovornosti dolazio je u kancelariju, primao zaduženja i odlazio nakon toga na izvršenje.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su ti ljudi koji su dolazili, kažete komandni kadar, primali samo naređenja, ili su oni zajedno sa komandantom donosili odluke?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Mogli su eventualno da daju neku sugestiju, ali glavnu reč je imao komandant.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali samo donošenje odluke?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Tačno tako.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li bilo od strane komandanta?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: To je u mirnodopskoj situaciji, kažete, u Đeletovcima?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: A kada ste na terenu?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Možemo da pričamo o ovom poslednjem terenu.

PREDSEDNIK VEĆA:Recimo.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da, postojala je organizacija, na jedan teren je išla jedna četa, na drugi teren je išla druga, osim u slučaju prvog terena, kada sam ja imao prilično nezahvalan zadatak. Kada mi je pokupljen veći deo sposobnijih ljudi, pokupljen iz obe čete zato što su formirani neki vodovi i nije išla striktno jedna četa, meni je ostavljen jedan prilično nezahvalan zadatak sa lošijim kadrom, da obezbeđujem naftna postrojenja. Ja sam morao da formiram nove vodove i da postavim nove komandire, jer sam morao da izaberem odgovornije ljude koji će obavljati tu funkciju. Na drugi teren je išla četa Dragana Medića, odnosno u reon Kladuše, na teren Trnova je išla nešto ojačana četa Đure Opačića.

PREDSEDNIK VEĆA: Kada ste malopre pričali, rekli ste u jednom momentu da ste mogli Vi da donesete neke odluke, kao zamenik komandanta, kada on nije momentalno prisutan i kada je na nekom zadatku. Na kakve se to odluke odnosilo? Kakve vrste odluka ste Vi kao zamenik mogli doneti?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Mi smo održavali kontakt i taj put kada je komandant bio odsutan na terenu u reonu Bihaća, svaki dan, dva ili tri puta. Nije bilo ustaljeno, održavali smo kontakt telefonom kako bi on mogao da proveri kakva je situacija, šta se dešava. Znači, nije postojala mogućnost da on na licu mesta odluči nešto, bilo bi glupo da za neke banalne stvari čekam da se konsultujem sa njim. Ako sam morao da povučem neke poteze bez njegovog znanja, kada bismo se čuli, ja sam ga izveštavao kakve su promene u pitanju, i eventualno primao neka nova zaduženja.

PREDSEDNIK VEĆA: Rekli ste «banalne». A kada se radilo o značajnim odlukama, da li ste ih mogli sami doneti, bez njegovog saznanja, da ga ne obavestite, ili bez njegove naredbe?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Nisam dolazio u takvu situaciju.

PREDSEDNIK VEĆA: Nije bilo takvih situacija?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Nikada nisam bio u takvoj situaciji.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, radi se samo o banalnim odlukama, kako ste rekli?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Uslovno rečeno banalnim.

PREDSEDNIK VEĆA: Kada biste izdali jednu takvu naredbu, da li ste o tome obaveštavali komandanta pre ili posle te aktivnosti?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ako nije bilo uslova da budemo u kontaktu, onda nakon završenog posla, a ako je bilo nekih promena u organizaciji i ako

sam ja morao da povučem neke poteze, obavestio sam komandanta nakon svega toga.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se nekada desilo da ga o nekoj aktivnosti niste uopšte obavestili?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ako je to bila toliko banalna stvar da nije bilo potrebe.

PREDSEDNIK VEĆA: A, ako se radi o ozbiljnijim aktivnostima?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Apsolutno, apsolutno.

PREDSEDNIK VEĆA: Uvek ste ga obaveštavali?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Apsolutno.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je Vama poznato da je bilo ljudi u jedinici koji su eventualno nešto uradili ili obavili, a da o tome komandant nije obavešten?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Kažite mi konkretno šta.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa, recimo, da su doneli neku odluku da se negde pođe, da se negde sastanu, da se nešto uradi, a da o tome komandanta nisu obavestili?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Koliko ja znam, ništa vezano za zadatke.

PREDSEDNIK VEĆA: Mislim za zadatak, da.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ništa vezano za zadatke nije funkcionisalo tako kako Vi kažete.

PREDSEDNIK VEĆA: Nije Vam poznato da je bilo ko tako nešto uradio?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne znam za takve, uslovno rečeno, prekršaje discipline.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je uopšte postojala mogućnost da neko, da kažem, ima dovoljno smelosti da tako nešto uradi?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Meni nije poznato.

PREDSEDNIK VEĆA: To Vas pitam da biste nam malo predstavili disciplinu u samoj jedinici.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Mogu da Vam kažem da je disciplina u jedinici bila na zavidnom nivou.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta to znači?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: To znači da su se naređenja striktno poštovala. Eventualno su se, kao i u svakoj formaciji, neki lakši prekršaji sankcionisali ili nekim besmislenim poslovima ili prekorednim dežurstvima. Ipak radimo s

ljudima, znači, ti lakši prekršaji mogli su da budu sankcionisani na takav način, ali ne znam za neke grube povrede. Ja nisam imao prilike da prisustvujem ili da čujem da se bilo šta takvo desilo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su išli neki ljudi pored Slobodana Medića, tj. sa njim? Da li je on imao nekakvu vrstu obezbeđenja, pratnje ili nečeg drugog sa sličnim nazivom?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Uvek je postojala grupa ljudi koja je išla sa njim. Nije postojalo formalno obezbeđenje, ali je u njegovoj pratnji uvek bilo par ljudi.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate koji su to ljudi?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Najčešće su to bili Petrašević Pero, Momić Milorad, Medić Aleksandar, na terenima Davidović Slobodan. To bi otprilike bilo to.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su se oni odvajali nekada od komandanta ili su bili stalno sa njim?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Koliko je meni poznato, non-stop sam ga viđao u njihovoj pratnji. Ako eventualno neko dobije neko zaduženje, mogao je da se udalji, ali su oni striktno imali zadatak da budu uz njega.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vam je poznato da su nekada dobili neko zaduženje, da su otišli negde bez njega?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Nije mi poznato.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako dolazi do odlaska u Trnovo?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Dobijam informaciju od komandanta da treba pripremiti određen broj ljudi, da se izvrše pripreme, popuna borbenih kompleta, opreme, i da se polako počne sa pripremama za odlazak.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate od koga je komandant dobio takvu naredbu?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne mogu Vam tačno reći.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate da li je on odlazio na neke sastanke sa nekim drugim ljudima od kojih je dobijao naredbe?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Koliko ja znam, često je bio u kontaktima sa komandantom korpusa. Odnosno, ja sam sam imao neke periodične zadatke, da nešto odnesem ili da odem direktno u kasarnu u Vukovaru.

PREDSEDNIK VEĆA: Kojeg korpusa, vukovarskog?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Jedanaestog korpusa, vukovarskog korpusa.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je bio tada komandant vukovarskog korpusa?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ako se ne varam, general Dušan Lončar.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su objekti u kojima ste se smestili Vi i objekat u koji se smestio on bili blizu?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Pa, recimo, nekih dvesta metara.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste Vi kontaktirali tog dana ili sutradan sa njim?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da, odlazio sam do te vikendice gde je on bio smešten i pravili smo neke dogovore oko opšte organizacije i smeštaja vojske, i kako će sve to da izgleda dok ne dobijemo neka zaduženja.

PREDSEDNIK VEĆA: Kada ste i od koga dobili zaduženja?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Od komandanta jedinice. Išli smo u neku ispomoć nekoj formaciji Vojske Republike Srpske, koja je trajala jedan dan. Nakon toga smo se vratili ponovo u kamp. Nije bilo potrebe za zadržavanjem na tom potezu. Došli su nekakvi oficiri Vojske Republike Srpske, ja ne znam koliko je tačno vremena prošlo. Komandant nije bio prisutan. Došli su sa zahtevom da se preuzme jedan položaj. Nisam mogao da donesem nikakvu odluku na svoju ruku, komandant je bio tada na Jahorini. Uspostavio sam vezu, pokušavao sam radio-vezom, nisam uspeo odmah. Nakon izvesnog vremena mi je pošlo za rukom. Posavetovao sam se sa njim. Rekao mi je da odem i da pogledam kako to izgleda, da procenim i, ako po mojoj proceni izgleda korektno, da preuzmem taj položaj, jer je tada bila procena da je bolje da fiksno držimo položaj. Manje su šanse bile za gubitak ljudstva.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste preuzeli te položaje?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Otišao sam kasno posle podne sa nekim vojnicima iz te formacije koja je već bila na tom položaju, pogledao kako to sve izgleda i sutradan preuzeo položaj.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste ga pre toga obavestili o onome što ste tamo videli?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: On se već tu noć vratio, pa smo razgovarali na tu temu.

PREDSEDNIK VEĆA: I posle toga, šta ste sutradan Vi uradili?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Sutra ujutru smo otišli, moj izviđački vod na desno krilo, pošto se položaj sastojao iz dva dela. Desni deo je bio znatno kraći od levog. Na levi potez je otišao jedan deo čete, na desni deo je otišao moj izviđački vod, zajedno sa mnom.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko je bilo ljudi u Vašem izviđačkom vodu?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ako se ne varam, tada 29.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko je to mesto gde ste otišli na liniju bilo udaljeno od tih vikendica gde ste se smestili?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Pa, nekih četiri-pet kilometara, ako se ne varam.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste se Vi spuštali do kampa, kako Vi kažete, za vreme dok ste bili na liniji?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: U prvi mah je zamišljeno da se na liniji boravi od tri do četiri dana i da se prave smene, da bi se vojska odmorila, pošto su gore uslovi za boravak bili nikakvi. Ja sam sa svojim vodom odradio dve ili tri smene. Isto su tako i čete vršile smene, pošto je sam transport ljudi i opreme iziskivao mnogo napora. Određeni deo puta nije se mogao proći vozilom, zbog izloženosti direktnoj vatri. Morala se kompletna oprema nositi na leđima. Na moju inicijativu organizovano je i odlučeno da se ostane, da izviđački vod do kraja terena ostane na tom položaju, da ne silazi, dok je levo krilo funkcionisalo po starom, znači, na svaka tri-četiri dana su se menjali.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste Vi silazili lično?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: U ta tri-četiri navrata kada smo silazili. Nakon toga, kada smo zaposeli liniju i ostali tu trajno, ja sam u par navrata silazio do kampa, odnosno do komande.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko dugo Vi ostajete na liniji sa Vašim izviđačkim vodom?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Pa, ako na reon Trnova dolazimo krajem juna, recimo da su se te smene odvijale deset dana. Recimo, nekih dvadeset dana sam bio konstantno prisutan na liniji.

PREDSEDNIK VEĆA: Za taj period, možete li odrediti, orijentaciono, koliko puta ste silazili do te privremene komande?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Nekih dva, tri ili četiri puta, i to uglavnom u noćnim uslovima, da ne bih bio izložen pogledu. I zadnji put sam sišao negde posle podne i u noćnim uslovima vratio se sa jedinicom. Razmestio sam jedinicu koja nas je zamenila na tom položaju.

PREDSEDNIK VEĆA: U periodu kada ste Vi boravili na liniji, da li je komandant dolazio u obilazak linije?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne na ovaj deo.

PREDSEDNIK VEĆA: Za tih dvadeset dana, nijedanput nije došao?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako ste kontaktirali sa njim, sem što ste silazili neposredno?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Imali smo radio-vezu. Jedna motorola, radiostanica, bila je na desnom krilu, znači, kod mene. Druga je bila kod komandira čete ili njegovog zamenika koji je tada bio na smeni, na levom krilu.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li to znači lično kod Vas, u Vašim rukama?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Lično kod mene.

PREDSEDNIK VEĆA: U rukama je bio?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako je funkcionisala ta koordinacija putem radioveze?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Prilično loše, zato što su sredstva veze bila prilično dotrajala, baterije nisu držale dovoljno dugo. U nekim oružanim dejstvima je postojao problem ometača. Kada počnu dejstva, putem radio-veze nije se mogla, uslovno rečeno, «progurati» ni puna rečenica.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako ste Vi uspevali onda da kontaktirate?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Pa, toliko, recimo, neke kratke, formalne razgovore smo uspeli da obavimo, da prođemo radio-vezom. Zbog konfiguracije terena imali smo posrednika, odnosno repetitor preko kojeg smo kontaktirali. Ako ima neka opširnija informacija, silazio sam sa tog uzvišenja koje sam zaposeo sa vojskom dole do tačke do koje se donosila oprema, baterije, municija. I ako ima nešto bitnije da mi se prenese, informacija, slalo se čak kurirskom vezom. Pošaljem nekog od vojnika direktno dole u kamp.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se za taj period desila situacija da je trebalo nešto hitno preneti, neku informaciju prema komandantu, neku važnu vest ili, eventualno, pitati za neku odluku, a da niste to bili u mogućnosti, pa da ste morali sami da odlučite?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Pa, imali smo u par navrata, recimo kod ranjavanja mojih vojnika. Nisam, ako uspem da provučem informaciju preko radioveze da se pošalje vozilo. U krajnjoj liniji, slao sam nekog od nepovređenih vojnika da snesu ranjenika bar taj deo puta dokle vozilo može da priđe.

PREDSEDNIK VEĆA: Sem toga u vezi sa ranjenicima, da li je postojala neka druga vrsta informacije ili odluke koju je trebalo preneti hitno, pa da niste bili u mogućnosti da je prenesete?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Pa, imao sam problem, recimo, konkretno da sam u zoni odgovornosti ispred sebe primetio veću grupaciju i gomilanje

protivničke strane i da sam zvao artiljeriju, i nisam ih mogao petnaest minuta dobiti.

PREDSEDNIK VEĆA: A šta ste onda uradili?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Pokušavao sam uporno, i tek nakon petnaest minuta, pošto nisam uspeo da dobijem njih, nego sam dobio komandanta i preko komandanta sam prenosio koordinate za navođenje artiljerijske paljbe.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, koliko možemo zaključiti iz ovog što ste Vi naveli, otprilike glasi da se bilo kakva odluka koja je bila važnija ipak uspevala preneti, ili od Vas njemu ili od njega Vama.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da, pronalazili smo neki način.

PREDSEDNIK VEĆA: To znači da je ipak postojao način, da ništa, nije funkcionisalo nezavisno i odvojeno od komande?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Pronalazili smo neki način da ostvarimo kontakt.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Za to vreme dok ste Vi na liniji, rekli ste da ste samo par puta sišli?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se tada dešava nešto u komandi ili blizu komande, neuobičajeno ili nešto što je van redovnog, da kažem, stanja stvari?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ništa što bih podveo pod tu formu «neuobičajenog».

PREDSEDNIK VEĆA: Recite nam šta je Vama poznato u vezi sa samim ovim događajem zbog kojega se ovde sudi.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Za sam događaj saznajem da li pri kraju terena ili po samom povratku u matičnu bazu u Đeletovce, ne mogu Vam tačno reći na koji način. Uglavnom, dobijam informaciju.

PREDSEDNIK VEĐA: Šta saznajete?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Saznajem da su neki zarobljenici streljani.

PREDSEDNIK VEĆA: Od koga saznajete?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne mogu Vam tačno reći, uglavnom neka priča je među vojskom prošla i rečeno je da je šest zarobljenika streljano.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vam je rečeno ko su bili ti zarobljenici?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne, niko nije ulazio u detalje.

PREDSEDNIK VEĆA: Kome su pripadali?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne, ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vam je rečeno da su to bili vojnici ili su bili neki civili, ili bilo šta o njima? Da li imate neku informaciju?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Koliko je meni poznato, informacija je bila da su vojnici koji su bili zarobljeni. Ja ne znam gde.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je u Vašoj jedinici postojalo neko vozilo, transportno, kamion ili tako nešto?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Na taj teren su konkretno išla dva kamiona «TAM150», išao je kratki «Micubiši Pajero», išla je hladnjača «Iveko» koja je nosila hranu, autobusi koji su vozili vojsku i, ako se ne varam, šleper, jedan tegljač koji je ostao na Jahorini.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su ti kamioni funkcionisali tu, da li su mogli da se kreću na tom terenu, da li su mogli da prolaze?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ta dva kamiona su bila u funkciji: prevoženje ljudstva, prevoženje opreme u zonama koje nisu bile direktno izložene vatri.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite nam nešto u vezi sa samim ovim događajem. Ispričajte nam nešto o danu kada Vi silazite sa linije i kada zatičete tu Vaše ljude. To ste pričali dosta detaljno kod istražnog sudije, ali nam ponovite. Kada se to dešava, zašto Vi silazite, koga zatičete?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Pa, primam informaciju radio-vezom da siđem dole. Veza je izuzetno loša, da siđem dole po paket. U toj informaciji nije bilo ništa neobično, pošto je to bila praksa za sledovanje, koje je pretežno dolazilo. Znači, četa nije imala potrebu za sledovanjem, pošto se ona menjala periodično. Ali pošto smo mi ostajali konstantno na liniji, donošen je hleb, donošene su konzerve, municija, baterije za radio-vezu, eventualno projektili za minobacač 60 mm. To je spadalo pod sledovanje i cigarete, eventualno.

PREDSEDNIK VEĆA: Od koga ste dobili tu naredbu da siđete?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Od komandanta, lično.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta Vam je rekao?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Komunikacija je bila vrlo štura i kratka: «Siđi dole!»

PREDSEDNIK VEĆA: Šta je u Vašem žargonu značilo «paket»?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Taj termin «paket» se u žargonu koristio za to isto sledovanje o kojem pričamo.

PREDSEDNIK VEĆA: Ovo što ste nabrojali sada?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Zašto Vi lično silazite?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Nije bila uobičajena praksa da silazim, uglavnom sam slao ljude koji nisu trenutno bili na zaduženjima. Eventualno, ako ima neka informacija, nešto bitno da se prenese, silazio sam ja lično, da mi se kaže lično.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako ste procenili ovu situaciju da baš Vi treba lično da siđete, a da niste poslali nekoga, kao što kažete, od vojnika?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ništa neuobičajeno. To se već dešavalo. Tako da sam silazio sa ljudima, uzimao tu opremu, razmenio eventualno neke informacije sa čovekom koji je to dovezao.

PREDSEDNIKVEĆA: Da li silazite sami?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: U par navrata sam na tu tačku silazio i sam.

PREDSEDNIK VEĆA: Ovaj dan, kada pričamo o ovom događaju, da li ste sami sišli?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne, ne, pokupio sam ljude koji trenutno nisu imali zaduženja, zato što je to sledovanje prilično gabaritno i teško.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko ljudi?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne mogu tačno da Vam kažem.

PREDSEDNIKVEĆA: Orijentaciono?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Dva ili tri čoveka sam poveo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da Vam pomognu oko tih paketa?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko je to udaljeno mesto gde ste se Vi nalazili, znači, na toj liniji, od tog mesta gde je trebalo sići,?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne mogu Vam tačno odrediti udaljenost.

PREDSEDNIKVEĆA: Orijentaciono?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Orijentaciono mogu, po trajanju putovanja. Dvadeset do trideset minuta hoda, zbog konfiguracije terena i zbog specifičnosti. Jedan deo puta smo bili otvoreni, morali smo strogo da se skrivamo, da ne bi osuli paljbu po nama.

PREDSEDNIK VEĆA: Dvadeset-trideset minuta, to su neka, otprilike, tri kilometra, je li tako?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne bi bilo toliko, da je konfiguracija terena bila ravna.

PREDSEDNIK VEĆA: Možda i manje?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Puno, puno manje, ali zbog vegetacije, zbog konfiguracije terena, zbog opreza.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste Vi poznavali taj teren u to vreme?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Prilično dobro.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako ste znali gde treba da siđete?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Pa sići dole, podrazumevalo se...

PREDSEDNIKVEĆA:Šta?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Podrazumevalo se da siđem na tačku do koje je dolazilo vozilo. To je bila krajnja tačka do koje je vozilo uopšte moglo doći, da ne bi bilo izloženo direktno ili indirektno vatri neprijateljske strane.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste i tih prethodnih dana kada ste silazili isto silazili do te iste tačke?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da, na tu istu tačku, da.

PREDSEDNIK VEĆA: A kada ste išli do komande?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Do komande sam išao peške.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali, i sada ste išli peške, i do ove tačke?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da, da. Nisam čekao vozilo.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako ste saznali gde trebate sići? Da li Vam je neko rekao? Da li Vam je rekao: «Siđi do komande» ili «Siđi do zadnje tačke»? Kako ste procenili gde treba da siđete?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne, nisam pozivan ni jednom u komandu, da kažem sada striktno: «Dođi u komandu!» Nego: «Siđi dole!» Podrazumevalo se da se dođe na tu tačku do koje je dolazilo sledovanje.

PREDSEDNIK VEĆA: Time samo: «Siđi dole da uzmeš pakete»?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: «Dole» se podrazumevalo gde je.

PREDSEDNIK VEĆA: To se podrazumeva, a gde je to?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Postoji jedna skica koju sam ja svom advokatu napravio. A koliko mi je poznato, zahtevano je da se to područje istraži, da se nabavi karta i nadam se da će biti u nekom razmeru u kojem ćemo moći da je prepoznamo, kao i da će konfiguracija terena biti prepoznatljiva.

PREDSEDNIK VEĆA: I ja se nadam.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Pa, recimo, ta tačka je bila nekih trista metara ispod krajnjeg levog krila položaja, odnosno položaja koji je držala četa.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko je ta tačka udaljena od komande?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Pa, kada pričamo o udaljenosti linije i komande, znači, to je četiri-pet kilometara. Od te tačke ima nekih četiri kilometara, to je asfaltirani put. Do krajnjeg levog krila je vodio neki zemljani put, do krajnjeg desnog krila koje je bilo udaljeno, ja ne znam tačno koliko, ali puno bliže je bilo levo krilo nego krajnje desno.

PREDSEDNIK VEĆA: Znate zašto Vas to pitam? Kada neko kaže: «Siđite dole», a to je od komande pa do tog krajnjeg mesta, Vi sami kažete, jedno četiri-pet kilometara, to je dosta jedan širok prostor. Kako ste znali baš gde se nalazi kamion kada ste išli, kako ste znali baš to mesto gde su ljudi?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: To je odredište do kojeg je vozilo dolazilo, krajnja tačka do koje je vozilo dolazilo. Znači, ako bilo šta donosi, ako bilo šta ima, vozilo će doći samo dotle. Vozači nisu tako dobro poznavali teren i bilo je najbezbednije da dođu samo dotle.

PREDSEDNIK VEĆA: Nije bilo opasno da dođu do krajnje tačke?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da, uslovno rečeno nije bilo opasno, ali je na tom putu koji se prelazio bio slučaj da je jedan kamion Vojske Republike Srpske bio pogođen protivoklopnom raketom, zato što je protivnička strana držala dominantnije visove iznad nas.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je procenio da je najbezbednije da se ide do te tačke, zašto baš do te krajnje tačke? Što ne nasred puta ili posle kilometar-dva? Kako se došlo do procene da tu treba da se nalazite za bilo koja prethodna viđanja ili primopredaje?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Kada sam išao na izviđanje sa vojnicima Vojske Republike Srpske, njihovo vozilo nas je dovezlo tačno do te tačke i u savetovanju sa njima izabrali smo to mesto, a i moja procena posle toga je pokazala da je dobro određeno mesto, da nije bezbedno ići dalje, tako da je ta tačka ostala. Znači, na predlog vojske koja mi je predala položaj i ja sam procenio da je to sasvim korektno.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. To je što se tiče Vas. A kako su znali vozač kamiona i ti ljudi da dođu do te tačke?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Pa, ja sam morao to poslepodne da idem na izviđanje, i kada sam vodio prvu, kako da nazovem, turu vojske na preuzimanje,

zapamtio sam gde je to mesto i doveo sam kamion. Rekao sam vozaču da stane tu i obrazložio zašto to činim.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste o tome obavestili komandanta?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Pričali smo na tu temu, ali nismo ulazili nešto u detalje, pošto je on verovao u moju procenu.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je on znao gde se nalazi ta tačka, gde se vrši ta primopredaja?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne, komandant taj deo terena ne poznaje.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je mogao da zna gde je ta tačka gde Vi možete komunicirati sa njima?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Vozači su dolazili do te tačke.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je vozačima davao naredbe da idu negde, do te tačke ili bilo gde?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Koliko ja znam, vozači su bili stacionirani u neposrednoj blizini komande i primali su naredbe od komandanta lično.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi mislite da su i tom prilikom morali dobiti od nekog naredbu gde da idu, gde da krene kamion? Kako je krenuo kamion, odakle?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da, pošto nisu mogli da koriste vozilo u privatne svrhe.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je mogao dati takvu vrstu naredbe?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ko je izdao naređenje? Mogao je da izda komandant i, eventualno, komandir čete. Ako postoji potreba za vozilom da se nešto prebaci, oni su se povinovali tome.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je obično izdavao naredbe?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da Vam razjasnim, nije postojao klasičan auto-vod, auto-jedinica i čovek koji je bio nadređen isključivo vozačima, nego su vozači bili pripojeni formaciji u globalu i primali su naređenja direktno od komandanta.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Samo mi nešto nije jasno, pa ćete Vi možda pokušati da mi objasnite. Kažete da komandant nije znao gde je ta tačka, a naređuje da se, recimo, ide do te tačke u nekoj drugoj prilici, uopšteno, ne tom prilikom. Kako to on izdaje naredbu, a ne zna gde je to mesto?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Vozači poznaju teren, vozačima je poznat taj teren, bar ta putanja.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa, kako onda formuliše naredbu? Gde da idu? Kako je mogao da odredi gde da idu, ako ne zna gde je to mesto?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Pa, podrazumeva se to. Ako šalje bilo šta na liniju, vozači su već imali praksu i znali su dokle mogu da dođu vozilom.

PREDSEDNIK VEĆA: To, upravo to hoću da mi objasnite.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ako upute na liniju, oni su, dakle, znali dokle mogu da dođu.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali, ovo nije linija?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: To je.

PREDSEDNIK VEĆA: Ovo gde ste Vi sišli, to nije linija?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: To je najbliže mesto do kojeg je vozilo moglo da dođe, a da pri tome bude najbliže liniji.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Kada ste Vi sišli tom prilikom, da li znate kad je to bilo? Koji je to dan?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne mogu.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate koji je mesec bio?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: To je negde polovina jula meseca.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate koji vremenski period?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Doba dana?

PREDSEDNIKVEĆA: Da?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne mogu da ocenim, negde pola dana ili možda nešto pre podne.

PREDSEDNIK VEĆA: Kada ste Vi dobili naredbu od komandanta da siđete dole, da ima paket za Vas, kada je to bilo?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne mogu reći, vreme mi ne znači ništa.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, mislila sam na drugo. Da li je bilo jutro, ili ste uveče primili naređenje za sutradan? Ujutru rano, ili u toku dana?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Nešto prepodne.

PREDSEDNIK VEĆA: Od momenta kad ste Vi primili tu naredbu, koliko je proteklo vremena dok niste krenuli? Da li ste istog momenta krenuli?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Istog momenta sam krenuo.

PREDSEDNIK VEĆA: I u kom periodu ste sišli? Koliko vam je trebalo vremena?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Otprilike, oko 20 do 30 minuta.

PREDSEDNIK VEĆA: Dvadeset minuta? Dobro. Kad ste Vi sišli dole, šta zatičete?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Zatičem Peru Petraševića, prilazim Petraševiću koji mi ide u susret, vidim neku grupaciju ljudi, vidim ljude koji leže pored puta. Bilo mi je čudno da vidim Petraševića, pošto ga ja na tom potesu nisam viđao. I ono što sam ja očekivao nije bila praksa da Petrašević donosi.

PREDSEDNIKVEĆA: Šta da donosi Petrašević?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da Petrašević radi na donošenju sledovanja, to nije bilo u opisu njegovog posla. Na moje pitanje: «Odakle ti, otkad ti radiš na sledovanju?», reče mi da je tu po drugom zadatku. Ja ga pitam: «Pa jeste li mi doneli?», reče mi, ne mogu tačno da citiram ali ću Vam reći u kontekstu, da ne zna da li je neko gurnuo u kamion, da treba da se proveri. Ja sam bio tu prilično revoltiran, pošto sam imao prilično napetu situaciju na liniji. U to vreme su napadi bili izuzetno intenzivirani i ustanovio sam da sam badava silazio. Poslao sam ljude da vide, pošto Petrašević nije znao da li je nešto doneseno ili ne, da provere. I ako je tu, eventualno da donesu. Istog momenta sam se vratio na liniju, sama komunikacija sa Petraševićem vrlo kratko je trajala, ne verujem da je trajala minut.

PREDSEDNIK VEĆA: Rekli ste da zatičete grupaciju ljudi. Šta to podrazumeva?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Zumiran sam na Petraševića koji mi ide u susret. Od same grupe ljudi sam udaljen nekih 40-50 metara.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li prepoznajete tu grupu ljudi?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne bih mogao reći uopšte ko je bio u toj grupi ljudi.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li uopšte prepoznajete kome pripadaju, da li su to vojnici iz vaše jedinice ili neke druge? Da li uopšte po nečemu prepoznajete ko su ti ljudi?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Nisam ulazio u to, ali pretpostavljam da su to ljudi iz naše formacije, čim je Petrašević sa njima.

PREDSEDNIK VEĆA: Sem Petraševića, da li ste tamo videli nekog poznatog iz Vaše jedinice?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne. Kada bih rekao bilo šta, slagao bih Vas.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko se Petrašević udaljio od te grupe da bi Vama prišao?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Pa rekao sam da sam od same grupe bio udaljen nekih 40-50 metara. Znači, toliko mi je on prišao u susret na mestu gde smo se sastali. Tu smo i otpočeli razgovor.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste Vi u tom momentu bili sa ovim ljudima koji su s vama pošli? Rekli ste da su bila dvojica ili trojica sa Vama. Ili ste se Vi izdvojili od njih?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Oni su išli iza mene.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko su oni bili daleko?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Pa na formacijskom rastojanju. Ne znam koliko Vam je poznato, ali prilikom kretanja po nesigurnom terenu mora da postoji određeni razmak između ljudi zbog eventualne paljbe. Ako neko bude pogođen, da ne bude pogođeno više ljudi.

PREDSEDNIKVEĆA: Koliki je to razmak?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Zavisi od konfiguracije terena, vegetacije. U ovom slučaju, pošto smo tad već sišli na asfaltnu komunikaciju, nekih 15 do 20 metara jedan iza drugog.

PREDSEDNIK VEĆA: U momentu kada Vi i Petrašević prilazite jedan drugom, gde se oni nalaze?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Oni su iza mene.

PREDSEDNIK VEĆA: Na istoj toj udaljenosti?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Na istoj toj udaljenosti.

PREDSEDNIKVEĆA: Tu ste se zaustavili?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne, to je već bezbedan teren, oni već meni prilaze bliže leđima.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su oni u toku vašeg razgovora uspeli da stignu do vas?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su oni čuli vaš razgovor?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne mogu da ocenim, ne znam tačno ko mi je od njih rekao da produžim napred, i da ako ima nešto za nas, da pokupim.

PREDSEDNIK VEĆA: Kada ste razmenili tih par rečenica sa Petraševićem i kada Vam je on rekao da je tu nekim drugim zadatkom, jeste li ga nešto pitali u vezi sa tim zadatkom?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne, pitao sam pogledom preko njegovog levog ramena, kada sam video ljude koji leže, postavio sam pitanje: «Šta je ovo?» On je rekao: «Neki zarobljenici.» To je bio kraj komunikacije.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vam je to bilo normalno da vidite takve zarobljenike koji leže, a sve ostale koji stoje? Je li to normalna situacija?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Kao što sam i obrazložio u svom drugom iskazu pred istražnim sudijom, ja sam tip čoveka koji ne postavlja suvišna pitanja, ja sam sa 14 godina obukao uniformu i prilično se pridržavam vojne organizacije i discipline. Svaka iole ozbiljna formacija, svaka organizacija bilo kog tipa daje zadatke parcijalno i svako treba da zna samo svoj deo zadatka, pogotovo u ratnim uslovima. Bilo kakvo širenje šteti, ja verujem da ni kod Vas u organizaciji sudije nisu upoznate sa svakim slučajem. Iz prostog razloga što u ratnim slučajevima svaki vojni strateg pre ulaska u borbu pravi procene, pravi se statistika koliko je podnošljivo da bude gubitaka. Bilo bi glupo da gubitkom jednog čoveka bude ugrožena kompletna operacija ili zadatak. Znači, čovek koji eventualno padne u zarobljeništvo može da otkrije samo svoj deo zadatka i ne ugrožava dalji tok operacije. Ako je podvrgnut bilo kom obliku fizičke ili psihičke torture, svako od nas ima tačku loma i ne može da kaže ono što ne zna. U vojnoj organizaciji i po pitanju rata, svaki vojnik zna šta u vojnom žargonu znači «živ jezik». Blagovremena informacija može da sačuva izuzetno mnogo života.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi ste ipak rekli da ste pitali Petraševića ko su ovi ljudi?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Zar to nije van Vašeg zadatka i interesovanja, u smislu ovoga striktno određenog bavljenja samo svojim zadatkom?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: To je bila situacija s kojom nisam imao prilike da se sretnem. Vrlo kratko, vrlo šturo pitanje: «Šta je ovo?» On, poznajući materiju, odgovara isto tako: «Neki zarobljenici» i ja se u dalju komunikaciju nisam upuštao.

PREDSEDNIK VEĆA: S obzirom da kažete da ozbiljan vojnik može da pita i da ima saznanja samo iz dela svog zadatka, ovo u svakom slučaju pitanje, po realnoj proceni, prevazilazilo bi Vaš zadatak. Objasnite nam kako je do toga došlo.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Kako je došlo do toga?

PREDSEDNIKVEĆA: Da, logično je pitanje.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ništa, kao što sam već napomenuo, to je za mene bila nova situacija, bilo mi je neobično. Postavio sam vrlo kratko pitanje, a on je znao koliko može da mi kaže.

PREDSEDNIK VEĆA: Da, ali to što je rekao, to je bitna stvar za nas, je li tako? Ako već kažete da ste prekoračili pravila u tom smislu, pa da ste pitali ko su ti ljudi, onda je logično što Vas ja pitam da li ste pitali šta je dalje bilo s njima i šta se dešavalo.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Vaše pitanje je apsolutno na mestu. Znači, postojalo je samo moje pitanje: «Šta je ovo?» Kratak odgovor. Kraj diskusije.

PREDSEDNIKVEĆA: I šta on Vama odgovara?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da su zarobljenici.

PREDSEDNIKVEĆA: I Vi dalje ne pitate ništa?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta radite Vi dalje?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: S obzirom da sam imao preča posla, da sam u tom periodu imao do četiri puta dnevno napade na moju zonu odgovornosti, vrlo brzo se vraćam na liniju da budem prisutan.

PREDSEDNIK VEĆA: Pre nego što se vraćate na liniju, ipak tu provodite nekoliko minuta, koliko ja shvatam, bar desetak?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko dugo ste bili tu pored kamiona na tom delu?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Po završetku komunikacije koja je trajala nepun minut...

PREDSEDNIKVEĆA: Odmah se vraćate?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Odmah se vraćam.

PREDSEDNIK VEĆA: To nije mnogo logično, znate.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Iz kog razloga?

PREDSEDNIK VEĆA: Dolazite, 20-30 minuta idete peške, dolazite do kamiona i do Petraševića, pitate ga i istog momenta se vraćate? Razumete?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Znači, u pitanju je zadatak.

PREDSEDNIK VEĆA: Izvinjavam se, da završim pa ćete Vi. Samo me nemojte prekidati kad ja postavljam pitanje, ja Vas ne prekidam. Znači, Vi odlazite sa

ciljem. Ne biste prešli toliki put da niste imali cilj. Vi lično dolazite, očekujete neki paket, je li tako?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Tako ste i rekli. Jednostavno, on kaže da ovde nema ništa za Vas, u smislu da ima neki drugi posao, i Vi se jednostavno okrećete i idete. Razumete li da to nije logično? Neko ko dolazi pod takvim uslovima, ko ostavlja svoju vojsku na terenu, ko dolazi i očekuje da nešto uradi, ne bi se tako iz čista mira okrenuo i ponovo vratio. Da ste tražili bilo kakvu reakciju da vidite gde je to, da možda negde nije stavljeno a da Vi ne znate, da ste se raspitali kod još nekog? Razumete? Vi ipak rizikujete i Vaš život i život vojnika da biste došli, uzeli to nešto važno. I nije logično da Vam to treba, taj paket, a ništa ne radite, već samo dođete, vidite da ga nema i okrenete se, pa nam to malo objasnite.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Vaše pitanje je apsolutno na mestu, s obzirom da sam radio-vezom kontaktirao lično sa komandantom. «Siđi dole po paket, dolazim na lice mesta». Ne zatičem to zbog čega sam došao, a već samo moje odsustvo sa linije predstavlja problem. Petrašević nema šta da mi kaže što je bitno za mene. Znači, vidim da uopšte nije upoznat sa razlogom mog dolaska, ni sam ne zna da mi kaže da li je to stavljeno u kamion. Ne mogu tačno da Vam kažem, vidim da se tamo u transkriptima postavlja pitanje da li je kamion u to vreme bio tamo ili ne. Uopšte ne bi postojao razlog da je kamion tu, da moji ljudi ostaju, znači oni su produžili dalje da vide da li je to sledovanje gurnuto u kamion, ili eventualno izbačeno iz kamiona. Oni su u stanju da završe taj deo posla zbog kojeg smo došli. Za mene nema nikakve informacije. Ja se okrećem i odlazim.

PREDSEDNIK VEĆA: Vidite, tu su dve stvari. Jedna je da Vi ostavljate svoje vojnike same, a druga je da niste uradili posao zbog kojeg ste došli. Znači, dve stvari su se povezale, da kažemo za Vas negativne u tom momentu. S jedne strane ostavljate vojsku bez zaštite na takvom terenu, za koji kažete da je rizičan, sa druge dolazite i ne uzimate ono zbog čega ste došli i jednostavno se okrećete. Da li nešto preduzimate i zovete li Medića da ga pitate šta je to, gde je to, zašto ste dolazili?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Radio-vezu ja u tom momentu nemam, pošto je ostavljam ne znam tačno kome.

PREDSEDNIK VEĆA: Ja sam Vas pitala da li je radio-veza bila u Vašem posedu. Da li je bila kod Vas? Vi ste rekli da je inače lično kod Vas. Ali je tog dana niste poneli?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne, u momentu kada silazim, kada dobijam poziv, verujem da ćete se složiti sa mnom, mnogo je bitnije da čovek na liniji

ima radio-vezu, da može dati informaciju u slučaju bilo kakvog napada, bilo čega.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Ovo da kažemo. Vi ste objasnili kako ste objasnili, da Vam ja ne postavljam više ponovo isto pitanje, jer bismo se vrteli u krug. Znači, od toga zbog čega ste došli nema ničega, i vraćate se bez ikakve provere, bez konsultacija, bez daljeg traganja i slično, ali dobro. Zašto Vi kažete svojim ljudima da ostanu tu?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Iz prostog razloga što neko treba da donese to.

PREDSEDNIK VEĆA: A šta «to» kad nema toga, šta da donese?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: U tom momentu mi ne znamo da li je to to.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, Vi ste rekli da Vam je Petrašević rekao da toga nema.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: On je rekao da ne zna.

PREDSEDNIK VEĆA: Da ne zna? Ali Vi kažete da ste onda potražili, je li?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne, rečeno je da produže. Kazao je da ne zna da li je neko nešto stavio u kamion.

PREDSEDNIKVEĆA: Da. I šta se onda desilo?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ako je neko stavio u kamion, znači, logično je ako se dođe na tu tačku, ako je to namenjeno za mene, da to neko izvadi iz kamiona.

PREDSEDNIK VEĆA: Da, jeste logično, upravo o tome i pričamo. Da li je tu kamion?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Kao što sam rekao, ne mogu tačno da Vam kažem. Ne sećam se da li je kamion tu, ali nema logike da ja ostavljam ljude ako verovatno kamion nije tu. Ako su oni otišli na lice mesta, moraju da pogledaju da li je to neko izbacio. Grupacija ljudi je iza Petrašević 40-50 metara, mi nismo u kontaktu sa njima. Tu informaciju nema ko da mi da. Petrašević je ne zna.

PREDSEDNIK VEĆA: Čekajte malo. Po meni više nema logike da Vi ne proverite da li je to tu, nego da se odmah vraćate. Razumete? Ako oni kažu da ne znaju, otprilike, da treba da se proveri da li je to tu, zašto Vi to ne proveravate?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Upravo to činim slanjem ljudi.

PREDSEDNIK VEĆA: Da oni provere umesto Vas?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: A Vi?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ja se vraćam na liniju.

PREDSEDNIK VEĆA: Sami?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Aposlutno sam.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali rekli ste da obično idete sa nekoliko ljudi zbog tog granatiranja, pa iza Vas idu na 15 metara rastojanja?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne, niste me razumeli. Samo kod silaska na tu tačku, kad treba nešto da se nosi. Mogu da Vam potvrde ljudi da su ti moji silasci do komande bili takvi da sam išao apsolutno sam zbog konfiguracije terena, zbog vegetacije, zbog loših uslova. Znači, niko ne može da mi pomogne. U slučaju da nalete na bilo koga, bilo je lakše da ja sam budem ranjen ili da stradam nego da vučem bilo koga sa mnom.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, tako ste i ranije silazili. Da li ste i ranije tako išli kada ste silazili, recimo, po pakete ili po nabavke, ili u sličnim situacijama? Ili ste išli sa nekim?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Mislim da smo tu stvar već razjasnili.

PREDSEDNIK VEĆA: Nismo.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Pričali smo na tu temu.

PREDSEDNIK VEĆA: Jesmo, ali Vas ponovo pitam zato što ovo što sad kažete i ono pre toga nije baš saglasno, pa pokušavamo da dođemo do saglasja.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ja sam Vama rekao da je mnogo situacija bilo u kojima nisam silazio jer nije bilo potrebe. Ja sam slao ljude.

PREDSEDNIK VEĆA: Da, ali kada ste silazili, da li ste silazili sami ili u pratnji?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Isključiva namena tih ljudi koji su išli sa mnom jeste da fizički pomognu da se to donese.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, nisam mislila ovom prilikom sad, nego ranije kad ste silazili. Rekli ste da ste silazili još par puta. Jeste li inače silazili sami ili sa nekim u pratnji?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Samo ako je bilo potrebe da se nosi neki sanduk ili bilo šta.

PREDSEDNIK VEĆA: To ste procenjivali od slučaja do slučaja?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Nije bila stvar procene, nego je javljeno da li ima nešto da se nosi.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne. Procenjivali ste da li treba da nose to, u tom smislu kao što ste sad procenili da treba?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ako mi neko šalje «paket», znači ima nešto da se nosi. Ja se nisam libio ni kao oficir da natovarim sanduk na leđa i da nosim, ali u nekim situacijama nije bilo potrebe da ja silazim i da obavim fizički posao kada može neko drugi.

PREDSEDNIK VEĆA: I sada se Vi okrećete i vraćate se?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: I vraćam se.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, ti ljudi koji su došli sa Vama, kažete da ne znate da li su dvojica ili trojica, ostaju tu?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Da li se Vi okrećete da vidite šta se dešava, šta rade ti ljudi? Da li se negde nešto dešava?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne. Kraj komunikacije, poslao sam ljude da provere. Znači, ako se to tu nalazi, oni će doneti gore, ja se vraćam. Istog trenutka vraćam se na liniju.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li posle toga uspostavljate bilo kakav kontakt sa komandantom ili sa ljudima koji su dole ostali, ili bilo šta slično? Bilo kada se vraćate na liniju ili kasnije?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Tada ne.

Izvod iz transkripta audio zapisa sa glavnog pretresa od 23. 01. 2006.

Odbrana optuženog BRANISLAVA MEDIĆA

PREDSEDNIK VEĆA: Sada ću Vas zamoliti da govorite glasnije, pošto smo imali prošli put isti takav problem sa jednim od optuženih koji je dosta tiho govorio, pa su posle izjavili da ga nisu čuli, bilo je zato nekih tehničkih problema, ali nije bitno. Ja ću Vas zamoliti da govorite što glasnije zato što je prisutna publika, suđenje je javno, znači svako može da čuje šta se dešava i šta Vi izjavljujete. Izvolite.

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Stupio sam u tu jedinicu u decembru 1993. godine, kao mehaničar za održavanje vozila u toj jedinici. Ta jedinica je služila za obezbeđivanje naftnih polja Republike Srpske Krajine. Sad ne znam šta još dalje da Vam kažem.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde je jedinica bila locirana?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: U Đeletovcima.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako ste Vi došli do saznanja o toj jedinici? Je li Vas neko pozvao, jeste li sami došli, na koji način dolazite?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pre toga sam radio u selu Vinkovački Banovci u zadruzi, pa je bila plata malo lošija i pitao sam da li mogu da se zaposlim u Đeletovcima.

PREDSEDNIK SVEĆA: Koga?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pitao sam Bocu, rekao je: «Kad god hoćeš dođi, majstor nam treba.» I tako sam prešao da radim.

PREDSEDNIK VEĆA: Kad kažete Boca, Vi mislite na Slobodana Medića, je li tako?

OPTUŽENI MEDIĆBRANISLAV: Da, da,

PREDSEDNIK VEĆA: Da samo znamo, pošto po nadimcima govorite. Jeste li Vi njega poznavali od ranije?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Jesam.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko dugo?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Od rođenja.

PREDSEDNIK VEĆA: U kakvim odnosima ste bili?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: U dobrim odnosima, odrasli smo zajedno, živeli zajedno do tog dana kada smo napustili Đeletovce. I posle smo se viđali, ali ne tako često.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, i Vi dođete tamo i kažete njemu da biste želeli da uđete u jedinicu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV:Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta Vam on na to kaže?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Kaže: «Može, dođi sutra, tamo u zgradu gde je bila komanda. Javi se (mislim da je Vučenović Branislav radio taj posao), javi se njemu, on će ti dati...»

PREDSEDNIK VEĆA:Dati šta?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: «...ugovor da potpišeš.»

PREDSEDNIK VEĆA: Molim Vas, govorite glasnije, čujem iz publike da ne čuju, a ja bih molila ako može nekako malo da se pojača ton, na bilo koji način, pošto se ništa ne čuje, koliko vidim reakcije. A Vi malo samo bliže priđite do mikrofona ili ga malo usmerite, ne znam ni sama na koji način bi to mogli da rešimo.

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Sutradan sam došao u Đeletovce i gore u toj zgradi gde je bila, šta ja znam, komanda i ne znam ni ja. Javio sam se Branislavu Vučenoviću, koji mi je dao papire neke koje sam pročitao da potpišem, da stupam u stalni radni odnos na mestu mehaničara.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Rekli ste da je Medić u to vreme bio komandant obezbeđenja, je li tako?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je ta, da kažem, jedinica kojom je on komandovao imala neko ime u momentu kada Vi pristupate?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa ja mislim da je «Škorpioni», «Odred Boca», tako nešto.

PREDSEDNIK VEĆA: Nisam Vas razumela: i jedno i drugo ili jedno ili drugo?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa ne znam tačno da li su bili «Škorpioni» tada ili je bio «Odred Boca», ne mogu Vam tačno reći.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste imali neku oznaku na kapi ili uniformi, ili nešto što bi određivalo tu jedinicu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: U početku smo na kapama imali trobojku srpsku, a od ostalih obeležja ništa, tek smo posle imali oznaku «Škorpioni».

PREDSEDNIK VEĆA: Kad posle?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa ne mogu Vam tačno reći.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li možete odrediti orijentaciono da li je to bilo posle nekog kraćeg vremena ili posle godinu dana?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Posle pola godine je bilo tako.

PREDSEDNIK VEĆA: Ili u vezi sa nekim događajem, ili bilo šta?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa ne, ne znam, ne mogu Vam to reći.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne znate kada ste dobili ime?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa... te godine ili godinu kasnije.

PREDSEDNIK VEĆA: A šta ste to dobili kada ste dobili ime?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa dobili smo kao neki grb Škorpion koji se kačio na uniformu na levom ramenu.

PREDSEDNIK VEĆA:A da li?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Leve ruke.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Je li se još negde kačio?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Koliko ja znam, ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Na kapama?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Na beretkama?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Na beretkama nije bilo ništa. Dobro. I šta biva sa tom jedinicom?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne razumem Vas.

PREDSEDNIK VEĆA: Obezbeđujete ta naftna polja, je li tako?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da, da.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta se dešava kad dolazi do ratnih dejstava?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa šta se dešava? Kod nas na primer tad nije bilo nekih ratnih dejstava, što je bilo prošlo je i obezbeđivali smo te naftne bušotine i ja mislim jedan deo granice sa Hrvatskom.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Posle toga da li postajete ona ratna jedinica ili ne, da li se uključujete u neke akcije?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa išli smo na dva-tri terena.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa to Vas pitam, pričajte malo o tome.

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa ja to ne znam, Vi mi pričajte. Gde ste išli, kad ste išli, koji teren?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Znači, skupi se jedinica kompletna, osim onih koji su bili raspoređeni na straži, kaže im se da se ide na teren i pošto je jedna jedinica išla na Kladušu, druga jedinica ide za Sarajevo, to Trnovo. Posle komandant sazove njegove potčinjene da dogovore koja jedinica ide, kako ide, šta treba poneti, mene obavesti da sredim vozila.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Da li ste znali zašto se ide na taj teren?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa da se pomogne srpskom narodu koji je tamo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste znali od koga je on dobio to naređenje da se ide u Trnovo?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Mogu da pretpostavim, a da znam tačno – ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: A šta pretpostavljate?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa isto verovatno od komande Republike Srpske Krajine.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi znate da li je on u tom periodu pre terena odlazio na neke sastanke,?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa koliko ja... Ne znam, ali moguće je, ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate koliko je otprilike vojske krenulo na Trnovo?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Oko 150 vojnika.

PREDSEDNIKVEĆA: Čime?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Bilo je dva autobusa, jedan šleper kamion, džip jedan, hladnjača koja je prevozila hranu i konzerve i dva vojna kamiona «150-ke».

PREDSEDNIK VEĆA: I objasnite nam sad, kako putujete, dokle idete, gde se smeštate.

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Mislim da smo prešli na prelazu u Rači, sad kojim putem smo tačno išli do Bjeljine znam, a dalje ne znam. Stižemo gore u Pale, s Pala nas šalju na Jahorinu.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro.

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: I tamo se smeštamo u hotel, ne mogu Vam reći koji. Ne znam koliko smo dugo bili tamo, da li jednu noć ili dve, ne znam tačno.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta se dešava na Jahorini?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa ništa se nije dešavalo, pripreme i šta ja znam, ne mogu Vam tačno reći.

PREDSEDNIK VEĆA: Za to vreme da li komandant odlazi na neke razgovore, pregovore, da li se udaljava, da li ide negde?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne znam, to Vam ne mogu reći.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko njega vozi?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ja mislim da ga je vozio Momić. I Aleksandar zna da vozi i mislim da je najviše on vozio, pošto je voleo da vozi vozila i tako.

PREDSEDNIK VEĆA: A Vi, šta Vi vozite?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ja vozim vojni kamion «150».

PREDSEDNIK VEĆA: Sve vreme?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Sve vreme.

PREDSEDNIK VEĆA: Sve vreme ste zaduženi za taj kamion?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li ga posle vozite i za vreme boravka u Trnovu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. I sad ne znate, znači, da li je tu bilo neke druge vojske? Jeste li još nekog viđali na Jahorini?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Bilo je bosanske vojske.

PREDSEDNIK VEĆA: Sem bosanske, da li je bilo nekog od srpske vojske, nekih drugih jedinica, iz Republike Srpske Krajine, bilo koja grupa?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne, nisam video.

PREDSEDNIK VEĆA: Niste videli nikoga?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: To oružje koje nosite sa sobom, odakle Vam?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Iz naše jedinice što smo zadužili.

PREDSEDNIK VEĆA: A odakle Vašoj jedinici oružje?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ja mislim od vojske naše, Srpske Krajine.

PREDSEDNIK VEĆA: Republike Srpske Krajine?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je ona snabdevala?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li Vi imali neki Vaš magacin, neki prostor gde ste ostavljali oružje?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Jeste, bio je magacin.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta je bilo?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Magacin u kojem je bilo rezervnog oružja, municije i ne znam ni ja, granata kojekakvih.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta ste imali tu od oružja, koju vrstu oružja?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Imali smo te automatske puške, kalašnjikove i mitraljeze PKT, da li smo imali i zolje, minobacače ove male «62» i ne znam da li još šta.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li imali pištolje, bombe?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pištolja i bombi je bilo. Pištolje su imali komandiri i vozači, ja mislim. Ne mogu Vam ja reći ko je još.

PREDSEDNIK VEĆA: I sada Vi nosite jedan deo tog oružja sa Vama?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako ga prenosite, u čemu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: U kamionima.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Rekli ste da idu autobusi, je li tako, do Jahorine?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko autobusa?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Dva autobusa.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su to vojni ili civilni, da li znate?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Mislim da su civilni bili.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne znate čiji su? Oni kreću iz Đeletovaca?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Mislim da su iznajmljeni od «Šid-transa» da nas prevezu gore.

PREDSEDNIK VEĆA: A ta dva kamiona koja idu sa Vama, ko to vozi? Rekli ste da jedan vozite Vi?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da, drugi je vozio Đura Mileusnić, ovaj šleper što je išao, to je iz Bačinaca mobilisan za naše potrebe. Išao je i gazda s njim i njegov vozač.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta se prevozi tim kamionima?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Većinom oprema za spavanje, za preobuku i tako.

PREDSEDNIK VEĆA: I oružje? Da li je u kamionima bilo oružje?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Oružje je bilo u našim kamionima vojnim.

PREDSEDNIK VEĆA:U vojnim?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. I šta se dešava dok boravite na Jahorini? Šta se onda zbiva?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Posle boravka na Jahorini mislim da je noću bilo prevoza. Nismo, to jest, ostali, išli smo.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li Vam neko saopštio: «Mi nastavljamo sutra ili danas dalje, ili noćas»? Da li Vam je neko saopštio nešto?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Mislim da je rečeno da krećemo sutradan.
PREDSEDNIK VEĆA: Ko je rekao?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Mislim da je Boca rekao.

PREDSEDNIK VEĆA: Kome?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa jedinici, postrojio i rekao.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li Vas tako informisao? To Vas pitam. Na koji način je saopštio?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta je rekao?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da sutra najverovatnije krećemo za selo Trnovo, mesto Trnovo.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. I kad Vi krećete?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Mislim da smo krenuli noću, zbog tog što nije baš bilo sigurno da se ide po danu.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Koliko je udaljeno Trnovo od Jahorine po Vašoj proceni?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Po mojoj proceni, oko 30 kilometara.

PREDSEDNIK VEĆA: E, sad mi recite ko sve ide do Trnova od vaših ljudi, od voda? Da li ceo vod ide, da li neko ostaje? Šta ide od prevoznih sredstava?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Mislim, nisam siguran, ali mislim da su ostali vozači autobusa i taj gazda i njegov šofer. Ne znam da li je još neko ostao, ne mogu Vam reći.

PREDSEDNIK VEĆA: Ostaju gde, na Jahorini?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Na Jahorini.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li neki autobus ide sa Jahorine do Trnova?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Gospođo, to je nemoguće.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, ja Vas pitam. Ja ne znam, pa Vas zato pitam.

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Nemoguće, pošto je to... Nismo ni mi znali kakav je put. Ali kad smo išli, to je bio brdski put napravljen pre možda, šta ja znam, nekog vremena, da se može doći do...

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Kako se onda Vi prevozite do tamo?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Kamionima vojnim.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Koliko je kamiona išlo?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne mogu Vam tačno reći. Bilo je dosta kamiona, jer nismo išli samo mi, išle su i bosanske neke jedinice, a koje ne znam, i naša jedinica.

PREDSEDNIK VEĆA: I gde dolazite, gde se smeštate? Kako dolazite?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Dolazimo u selo Trnovo. Tu je komandant otišao na razgovor sa tim bosanskim oficirima, da se dogovore gde će se smestiti i kako.

PREDSEDNIK VEĆA: A Vi čekate tu u kamionima?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: I dolazi i kaže: «Terajte za mnom!» I otišli smo u neko vikend-naselje.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, šta se dešava? Da li idete na liniju, da li znate ide li neko? Ako ne idete Vi, možda neko drugi ide? Da li ide Vukov Aleksandar?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ko je prvi išao na liniju, ne znam. Mislim da je komandant išao da pregleda teren sa svojim komandirima vodova i sa zamenikom. Posle toga smo razvozili vojsku.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Tu na liniju neku.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. I koliko ste vojnika razvezli, jeste li sve razvezli tu? Da li ostaje neko tu u tom vikend-naselju?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ja mislim da nisu svi razvezeni, da je ostalo nešto. A koji je tačno broj ljudi prevezen, ne mogu Vam reći, ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: A gde su ostali, u tim vikendicama?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko ljudi je ostalo?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne mogu Vam reći, mislim da je stotinjak otišlo, a ovi drugi da su ostali.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je otišao sa tim ljudima koji su otišli na liniju? Da li je neko od komandujućeg kadra otišao?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Svi su otišli na liniju dok se nije rasporedilo, posle je ostao komandir čete i Vukov Aleksandar.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta su oni radili?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Oni su ostajali sa vojskom na liniji.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su oni silazili dole u te vikendice u nekom periodu, ili su stalno bili na liniji?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa silazili su dole u vikendice.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko često?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa ne mogu Vam reći koliko često.

PREDSEDNIK VEĆA: Mislim da li su svaki dan silazili, ili na primer jednom u pet dana?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Nisu baš svaki dan, ali svaki drugi -treći dan.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Da li Vi imate saznanja kako se sporazumevaju međusobno ovi koji su na liniji i komanda? Vi pod komandom podrazumevate komandanta i njegovo obzebeđenje, koliko sam shvatila, je li tako?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Sad kad ste rekli ta komanda je ostala, znači da su u stvari komandant i ljudi koji ga obezbeđuju?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako se oni sporazumevaju sa linijom, šta se dešava?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Većinom preko nas vozača u pogledu snabdevanja: šta im je trebalo, koja količina i šta da se donese. A imali su i neke radio-stanice.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi znate kako su fukcionisale te radio-stanice?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Po mom saznanju jako loše.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta to znači?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa zbog terena, zato što je bilo brdovito, pa je jako slab domet bio sa tim radio-stanicama.

PREDSEDNIK VEĆA: Odakle Vam ta saznanja, jeste li bili prisutni?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa, bio sam prisutan tu.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, jesu li uspeli, tako da kažem, da stupe u kontakt jedan sa drugim?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Nekad jesu, nekad nisu.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Kada to nisu uspevali, šta su onda radili?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa onda ili dođe njihov čovek ili se...

PREDSEDNIK VEĆA: Ko dođe?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Dođe čovek sa linije koji i donese ako ima neku informaciju ili šta ja znam, ili dođe lično komandant tu.

PREDSEDNIK VEĆA: A kad su bile hitne informacije? Ako je bilo potrebno da se prenese hitno neka informacija, kako se ona prenosila?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa ne znam, ne mogu Vam reći.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste Vi prenosili informacije?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ako ne može vezom, onda pošalju čoveka da dođe da javi.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste Vi nekad preneli neku informaciju nekome?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Jesam.

PREDSEDNIK VEĆA: Između koga?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa između Vuka i komandanta.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su uglavnom linija i komandant fukcionisali preko komandanta i Aleksandra Vukova? Da li su uglavnom sa njim bili kontakti?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa sa njim i sa Čoketom, pošto je on bio komandant jedne čete. Sad zavisi kad je s kojim, nekad je sa Vukom, nekad sa Čoketom.

PREDSEDNIK VEĆA: A da li su nekad ti vojnici koji su bili na liniji silazili dole u vikendice da se odmore, da prosto predahnu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa jesu, ali...

PREDSEDNIK VEĆA: Jesu li se menjali?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Jeste, bilo je zamena, ali koliko dana, to ne znam. Ne mogu Vam reći.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate koliko dugo Vi ostajete tu u Trnovu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Mesec dana. Trebalo je ostati petnaest dana i onda nam je produženo na mesec.

PREDSEDNIK VEĆA: Za to vreme da li je bilo nekih borbenih dejstava, da li znate?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Bilo je skoro svaki dan.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa šta se dešavalo, je li se pomerala linija, šta je s njom?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Iz početka se pomerala linija, kako sad ne mogu da Vam kažem. Terani su Muslimani sa tih mesta do jedne određene granice gde se zaustavilo, i tu se onda držala linija.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi nešto. Rekli ste da je komandant donosio odluke kad god je bio tu? Recite mi nešto o njemu, o nekim njegovim osobinama. Kakav je bio komandant, kako su se ljudi odnosili prema njemu, kako ste se Vi odnosili?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Komandant kakvog svaki vojnik može da poželi za sebe. Bio je malo strog, ne znam još šta da Vam kažem.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je bila disciplina u jedinici?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Disciplina jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako se postizala?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa verovatno ugledom i čvrstom rukom.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta znači «čvrsta ruka»?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da nema pogovora, da nema odbijanja, da mora sve da se uradi šta se naredi i tako.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Ali Vi ste tu prisutni, boravite na terenu mesec dana?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Boravim, gospođo. Ali ja kad sam došao na teren, posle par dana nas dva vozača smo raspoređeni u komandu sela da razvozimo ljudstvo, namirnice, municiju, poginule da dovozimo.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko Vam je to naredio?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Komandant nam je naredio.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta Vam je rekao?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa dogovorili su se, pošto bosanska vojska nije imala vozila, da mi radimo te stvari.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, i prevozite?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Prevozimo, da.

PREDSEDNIK VEĆA: Svaki dan?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Jedan dan u nedelji smo imali slobodan.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. I gde se vraćate sad, da spavate tu pored komande?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, viđate se svakodnevno sa komandantom, je li tako?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Bilo je i da se ne viđamo.

PREDSEDNIK VEĆA: A kako je moglo da se desi kad spavate tu pored njega?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa odemo ranije, vratimo se noću u 10, 11, 12 sati.

PREDSEDNIK VEĆA: A gde je on?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa, da li spava ili...

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Ali uglavnom ste se viđali. Kažete da se desilo, što znači da je ipak to ponekada, je li?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa viđao sam se, da.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. I sve naredbe koje ste Vi primali, primali ste lično od njega?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko Vam je još naređivao?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: U suštini, mogao je svako da mi naredi, za potrebe prevoza.

PREDSEDNIK VEĆA: Ja Vas ne pitam ko je mogao kao pretpostavku nego Vas pitam konkretno. Ko Vam je naređivao tamo?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa, na primer, naredio nam je Boca da s kamionima pređemo u komandu u Trnovo. Tamo nam je naređivao, e kad bih ja znao ko je.

PREDSEDNIK VEĆA: U komandi u Trnovu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pretpostavljeni koji je bio tamo u komandi.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Ali nisam mislila na to, mislila sam ovde dok ste zajedno s njim u jedinici, o tome pričamo. Znam da, kad tamo odete, da će Vas neko usmeriti gde da idete. Nego, kad ste tu u komandi, znači od njega ste dobijali naređenja? Da li ste još od nekog? Da li Vam je Aleksandar Vukov eventaulano naređivao nešto?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa Aleksandar Vukov mi je samo govorio kad dođem na liniju šta mu treba, šta da mu se donese i to je to. Znači, ništa.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, nije Vam naređivao. A recite mi šta je on bio. AleksandarVukov šta je bio za vreme boravka u Trnovu? Da li je imao neku funkciju?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ja mislim da je bio zamenik komandanta.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Da li je bio komandir ovog izviđačkog voda?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li mi to malopre rekli?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Vodio je izviđače i bio je zamenik komandira.

PREDSEDNIK VEĆA: Imao je dve funkcije?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: To iz toga rečenog proizlazi, je li tako?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, znači: dok ste sada tu, boravite u Trnovu. Rekli ste da su ovi isti ljudi u njegovom obezbeđenju, je li tako?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je to, recite mi još jednom?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa Medić ALeksandar, Pera Petrašević i Momić Milorad, i ponekad mislim da je išao Davidović.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta se još tu dešava? Da li ima nešto još značajno što se dešava tu u Trnovu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa ima to streljanje tih zarobljenika.

PREDSEDNIK VEĆA: Tek ćemo doći do toga, nego pre toga sam mislila da li ima još nešto što biste nam ispričali. Da nam malo objasnite situaciju. Sad nam recite da li znate koji je to bio dan. Šta se dešava, da li išta znate o tome?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Koji je dan?

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste bili, niste bili? Sve.

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Koji je dan, tačno se ne sećam, bio jesam.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa...

PREDSEDNIK VEĆA: Počnite od ujutru, sećate se šta je bilo tog jutra. Gde ste išli, šta ste radili? Da li Vas je neko zvao ili nije zvao? Sve mi pričajte od početka.

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Toga jutra, Manojlović Srđan me je probudio oko pet, pola šest, ne znam ni ja tačno, da pijemo kafu. Rekoh: «Što da pijemo kafu tako rano, jesi li ti normalan?» Kaže: «Hajde, idemo na Jahorinu.» Dobro, ustao sam, pijemo kafu, ustao je i komandant.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko se tu nalazi, Vi, Manojlović Srđan i komandant?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Vas trojica samo?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: I taj Jaša, on je bio tako... da skuva kafu i da očisti.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde se to dešava?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: U toj vikendici.

PREDSEDNIK VEĆA: Tamo gde oni spavaju?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde, u prizemlju, da li je kuhinja u prizemlju?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da, u prizemlju.

PREDSEDNIK VEĆA: Priručna, dobro. I?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Komandant je ustao i rekao da ne idem ja, da ide Đura sa drugim kamionom.

PREDSEDNIK VEĆA: Da Đura ide na Jahorinu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da, sa njima.

PREDSEDNIK VEĆA:S kim?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Sa...

PREDSEDNIK VEĆA: Srđanom Manojlovićem?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Manojlović, Slobodan.

PREDSEDNIK VEĆA: Koji Slobodan?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Medić Slobodan, komandant.

PREDSEDNIK VEĆA: Čekajte. Ko ide na Jahorinu? Nisam Vas razumela. Ide Manojlović Srđan, ide taj Đuro, i ko?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da, Boca, i taj Jaša je išao s njima.

PREDSEDNIK VEĆA: I Jaša, njih četvorica treba da idu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Rekli su da idu na Jahorinu.

PREDSEDNIK VEĆA:Dobro. I onda?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Tu sam ostao kad su oni otišli, možda.

PREDSEDNIK VEĆA: Kad oni odlaze?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa pre šest sati mislim, ne mogu tačno da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: Čime odlaze?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Odlaze sa «džipom» i sa «150-kom», vojnim kamionom.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. I onda?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ja ostajem tu.

PREDSEDNIK VEĆA: Sami?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa tu je bio još stražar koji je stražario i počeli su ustajati.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je neko spavao u toj vikendici?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Spavali su Aleksandar, Momić, Davidović, Pera i ne znam dalje.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde oni spavaju?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa bio je gore sprat jedan.

PREDSEDNIK VEĆA: Na spratu spavaju?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I kad se oni bude?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa šta ja znam, bude se tako posle pola sata, sat.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Samoinicijativno se bude, niko ih ne budi?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa vikao sam ja: «Ustajte,. Šta radite, kako Vas nije sramota da tako spavate?»

PREDSEDNIK VEĆA: I oni se dižu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Onda su oni počeli ustajati, trebalo je oko sedam sati da idem po hleb i po hranu, i da vozim na liniju.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde da idete?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da vozim na liniju našima.

PREDSEDNIK VEĆA: A gde idete po hleb?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa u Trnovo.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li Vi to inače obavljali?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: A jeste li Vi imali neku intendantsku službu inače tu u Trnovu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Tu je bila ta hladnjača koja je donela konzerve i šta ja znam, tu hranu. Bio je tu Vučenović Branislav i mislim da je Slobodan Stojković vozio tu hladnjaču.

PREDSEDNIK VEĆA: A da li je ta intendantska služba nabavljala hleb i ostalo? Otkud Vi sad to da radite?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa ja sam išao kamionom, pokupim hleb, i taj dan je tako bilo.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li svakog dana Vi išli?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ponekad ja, nekad Đura.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je to bilo Vaše zaduženje u okviru radnog dana?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: Rekli ste da popravljate kamione, da nabavljate delove?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa jeste, gospođo, ali...

PREDSEDNIK VEĆA: Je li Vaše bilo i da nabavljate hleb?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa nije bilo, to je radilo neko drugo lice. Verovatno je neko nabavio, a mi smo samo odlazili, to uzimali i vozili na liniju.

PREDSEDNIK VEĆA: Čekajte. Gde Vi nabavljate hleb? U pekari, u prodavnici, u kiosku?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: U pekari.

PREDSEDNIK VEĆA: U pekari. Znači, Vi odete do pekare, pa kažete da Vam daju određenu količinu hleba?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ja odem do pekare i uzmem hleb za našu jedinicu.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa zato Vas pitam. U opisu Vašeg posla, kojeg Vam je Vaš komandant naredio, da li Vam je rekao i da ćete ići po hleb, sem što ćete popravljati vozila i motore?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa jeste, pošto sam vozio kamion tamo, verovatno.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta ste vozili, kamion?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Kamion sam vozio.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Znači, jedno od Vaših zaduženja bila je i nabavka hleba?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Nije bila nabavka, nego prevoz hleba i hrane.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa znam. Ali morate prvo nabaviti?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Neko drugi je nabavio pa je rekao da će vozači dolaziti po hleb, verovatno.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa da li Vi odlazite po hleb u pekaru ili na neko drugo mesto?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: U pekaru.

PREDSEDNIK VEĆA: U pekaru.

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači da je to ipak nabavka, nije prevoz. Znate, to je razlika ako odete da nabavite i odete da kupite.

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa i mi smo kupovali.

PREDSEDNIK VEĆA: Ako neko negde donese, pa Vi odnesete?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Mi smo dolazili da tovarimo u kamione i prevozimo na liniju.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Molim Vas za tišinu, jer ću isprazniti zaista sudnicu ako nastavite da razgovarate. Već sam primetila u nekoliko navrata da pričate, nema potrebe zaista, vrlo su ozbiljne stvari. Ne znam ništa što bi bilo interesantno da pričate.

Iz publike: Ništa se ne čuje, ništa se ne čuje.

PREDSEDNIK VEĆA: E, to je u redu. Znači, Vi odlazite u pekaru?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I nabavite hleb i vozite na liniju. To radite koliko često i kada?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Skoro svaki drugi dan.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Ako ne Vi, onda ovaj intendant?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Đura.

PREDSEDNIK VEĆA:Je li tako?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Đura. I šta se sad desilo tog jutra? Oni su otišli, ovi su se probudili?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pre sedam sati ja krećem da uzmem hleb.

PREDSEDNIK VEĆA: Ovim Vašim kamionom?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da, «150-kom».

PREDSEDNIK VEĆA: Kamion «150». I ko ide sa Vama?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Niko nije.

PREDSEDNIK VEĆA: Potpuno sami idete kamionom?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Gde idete, gde se nabavlja hleb, u Trnovu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: U Trnovu, da.

PREDSEDNIK VEĆA:Dobro. I onda?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Krećem i taman da izađem sa tog šljunkanog puta na asfalt, nailaze dva vozila i zaustavljaju me.

PREDSEDNIK VEĆA: Kakva vozila?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Vojna vozila.

PREDSEDNIK VEĆA:Kako?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: «PincgauerPincgauer», vojna vozila.

PREDSEDNIKVEĆA:Vojna?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. «Pinc-gaueri». I?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pitaju da li je tu.

PREDSEDNIK VEĆA: Koje je drugo vozilo osim «pinc-gauera?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Isto.

PREDSEDNIK VEĆA: Oba su «PincgauerPincgauer»?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Šta Vas pitaju?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pitaju znam li gde je komanda jedinice ove koja je došla iz Vukovara. Rekoh da znam. Tu izlazi jedan oficir, mislim da je potpukovnik ili pukovnik, ne znam tačno i kaže: «Hajde, vrati se da nas odvezeš do komande.» I ja se okrenem ispred njih, a oni su išli za mnom.

PREDSEDNIK VEĆA: Da, ustvari da Vas prate. U tom smislu, je li tako?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Ovim «pinc-gauerom». Da idete Vi prvi, a oni da Vas prate?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da, jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. U kom pravcu Vi krećete?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa vraćam se nazad do naše komande.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, Vi ste krenuli i sad se vraćate?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: Niste uradili to što je trebalo da uradite?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Niste završili to?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Nisam.

PREDSEDNIK VEĆA: I vraćate se?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIKVEĆA: I onda?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: I tu se parkiramo, oni pitaju je li tu komandant.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde se parkirate?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ispred komande.

PREDSEDNIK VEĆA: Dođete Vi, znači, do komande?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Na ulici.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Dođete do te kuće, i onda?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da. Izlaze napolje i kažu: «Imamo zarobljenike, moramo ih pretovariti kod Vas u kamion, pošto jedno naše vozilo mora da ide nazad odmah.»

PREDSEDNIK VEĆA: Ali imaju dva vozila?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa sa dva «pinca» su došli.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa da, to kažem.

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Jedno mora da se vraća, a jedno ostaje.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro.

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: I prebacili su ih u moj kamion.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta su prebacili?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Šest zarobljenika.

PREDSEDNIK VEĆA: Šest lica?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: A odakle su izašla ta lica?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Iz...

PREDSEDNIK VEĆA: Iz «pincgauera»?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Iz ta dva «pinca», da.

PREDSEDNIK VEĆA: Izlaze šest lica, i?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Prelaze u Vaš kamion?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pretovaraju ih kod mene u kamion, da.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa je li to neko odobrio, kako iz čista mira sad neka lica ulaze i izlaze iz njih?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa komandant je bio taj neki potpukovnik, šta ja znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa je li se nekom obratio tu kod Vas? Kako će iz čista mira sad da lica prevede iz jednog vozila u drugo?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa kaže da moramo pretovariti, da ovo vozilo mora da ide nazad, kuda ide.

PREDSEDNIK VEĆA: Čekajte. Da li oni razgovaraju s nekim prethodno od Vaših ljudi tu? Da li neko s njima razgovara, od obezbeđenja, od nekoga drugog? Kako će iz čista mira?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: On je samo rekao da moramo pretovariti.

PREDSEDNIK VEĆA: I posle toga?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pretovarimo ih, i odlaze ovamo u komandu.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Da li sreću nekog tamo?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa tu su bili ovi što su...

PREDSEDNIK VEĆA: Ko?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa Pera, Momić, Davidović, Aleksandar.

PREDSEDNIK VEĆA: A gde ste Vi za to vreme?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ja sam tu kod kamiona.

PREDSEDNIK VEĆA: Ostajete, oni odlaze, ne idete s njima?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne, oni odlaze u komandu.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta se dešava tamo, da li znate Vi uopšte, unutra?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa šta se dešava, kao neka zamena da treba da bude, razmena.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko su ti ljudi, ti zarobljenici, ko su?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa otkud ja znam?

PREDSEDNIK VEĆA: Jesu li Vam rekli ko su?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Nisu.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li znali ko su?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa kažu da su zarobljeni tu.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa šta kažu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Tu nadomak sela, u jednoj kući.

PREDSEDNIK VEĆA: A ko je zarobljen, je li zarobljena vojska?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Vojska

PREDSEDNIK VEĆA: Je li zaroljena vojska ili šta?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Vojska da je zarobljena iz Srpske Krajine

PREDSEDNIK VEĆA: Malo glasnije pričajte stvarno.

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Već Republike Srpske, da su ostavili oružje i da su skidali vojne uniforme i da su ih tako zarobili.

PREDSEDNIK VEĆA: Da su to zarobljeni vojnici?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su Vam rekli koje vojske, pripadnici koje vojske?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa ne mogu to da se setim, ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa jeste li pitali ko su ti ljudi?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ja nisam pitao, a sad...

PREDSEDNIK VEĆA: Pa mogli su neke srpske vojske biti?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa mogli su, ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa kako ne pitaste ko su ljudi, da li su Hrvati, Srbi, Muslimani, Turci?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li ikad saznali ko su?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Saznali smo da su...

PREDSEDNIK VEĆA: Kad?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Muslimani.

PREDSEDNIK VEĆA: Kad?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa posle u toku vožnje i tako.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, u tom momentu Vi uopšte ne znate ko su, znate da je neka zarobljena vojska i nemate pojma kome pripada?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: I Vi ostajete pored kamiona sa njima?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi otvarate ciradu, je li bila spuštena? Opišite nam malo kamion.

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Cirada je odignuta, otvaram stranicu i oni ulaze unutra.

PREDSEDNIK VEĆA: Jesu li vezani?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Jesu.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako su vezani?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa mislim ruke na leđima da su bile vezane.

PREDSEDNIK VEĆA: Jesu li obučeni kao vojska?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Nisu bili, bili su u civilnom odelu.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta su imali na sebi?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: E, ne mogu Vam to reći, ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se sećate nešto što su imali, nije bitno?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne, ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne znate. Šta rade, kako oni ulaze u kamion tako vezani?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa ulaze, pomažu im i ovi što su bili s njima, što su ih doveli, i tako ulaze u kamion, sedaju u kamion.

PREDSEDNIK VEĆA: Sedaju, oni sede u kamionu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako sede, na podu ili drugačije?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Na podu.

PREDSEDNIK VEĆA:Svi sede?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Licima okrenutim prema gore dok sede?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa kako sednu.

PREDSEDNIK VEĆA: Kao uobičajeno sedenje?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Šta Vi radite sada, Vi stojite pored kamiona i njih čuvate?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa stojim pored kamiona i dolaze taj oficir i...

PREDSEDNIK VEĆA: I Vi ih čuvate?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da, bio je tu i jedan naš stražar koji je stražario pred komandom, i od tih Bosanaca što su stigli isto je bilo dvojica ili trojica, ne znam ni ja.

PREDSEDNIK VEĆA: Koji od tih?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Što su ih dovezli.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, glasnije govorite, ne čujem Vas.

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Bilo je dvojica ili trojica njih bosanskih vojnika koji su bili tu s nama kraj kamiona.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Ko izlazi iz kamiona i ko ide to u tu kuću, u tu komandu, kako Vi to kažete?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa bio je taj da li pukovnik ili potpukovnik.

PREDSEDNIK VEĆA: Neka vojna lica, je li, dvojica vojnih lica?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Jeste, da, odlaze do komande te kuće i verovatno su tu razgovarali.

PREDSEDNIK VEĆA: A jesu li se oni Vama predstavili, jesu li Vam rekli: «Mi smo vojnici, mi smo taj i taj čin...»

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa vidi se, nose oznake, gospođo.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa mogu se i pretvarati, pa staviti lažne oznake. Nije li tako?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa mogu ali...

PREDSEDNIK VEĆA: Kako ste Vi mogli da poverujete, Vi ste jedna ozbiljna jedinica, sad pričate sa strogom disciplinom, sa ozbiljnim zadatkom, sada nekog primate iz čista mira da Vam utovare u kamion, razumete? Objasnite malo to.

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa, gospođo, poznao sam da je Vojska Republike Srpske.

PREDSEDNIKVEĆA:Po čemu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Zato što na glavi ima onu kapu, oznake Vojske Republike Srpske. A tu je imao tu oznaku, da li je bio pukovnik, potpukovnik, ne mogu tačno da se sećam, i bio je jedan niži oficir sa njim, da li je kapetan ili potporučnik, i to ne znam. Poznao sam po tome da...

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Da li Vi nešto proveravate? Može Vam biti podmetnuto, može bilo šta da se desi neplanirano. Da li proveravate nešto?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne proveravate. Da li Vi smete da izvršite naredbu tuđu ili nekog lica van Vaše jedinice, van Vašeg komandanta? Da Vama sada drugi komanduje?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa, gospođo, mi smo bili pod komandom Republike Srpske.

PREDSEDNIK VEĆA: Znam, ali Vi kažete...

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Po tome ja smatram da je trebalo izvršiti i njeno naređenje, pošto smo bili pod njenom komandom.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali Vi ne znate ko su ta lica, samo kažete da su vojna lica. Vi ne znate ni odakle su oni, sad ste mi to rekli.

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa kako da onda izvršite komandu vojnika iz Republike Srpske, ako ne znate da su oni ti ljudi, ne znate kome pripadaju?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Po oznakama, i po tome se vidi da su bili iz Republike Srpske.

PREDSEDNIK VEĆA: I Vi ostajete tu pored kamiona, oni odlaze?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko se zadržavaju tamo?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa ne mogu Vam reći, pet minuta, možda deset.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta se onda dešava?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Dolaze i kažu da okrenemo kamion.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko kaže?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Taj potpukovnik.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. A ko dolazi s njim?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa mislim da dolazi obezbeđenje.

PREDSEDNIK VEĆA: Obezbeđenje je sad tu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Naše.

PREDSEDNIK VEĆA: Da razumem, obezbeđenje komandanta i ta dvojica vojnih lica.

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da, jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, koliko ih je, šestorica ukupno, je li?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je tu? Nabrojite mi ko.

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pera, Momić, Aleksandar i Bora Davidović.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. I ova dvojica dolaze?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: I mislim da je Stojković tad došao.

PREDSEDNIKVEĆA: Slobodan?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I sad mi recite gde oni sada dolaze. Do kamiona Vašeg?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi ste i dalje tu pored?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta se dešava?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Šta se dešava? Kaže: «Sedajte u kamion, okreći!» Zatim kaže ovome kapetanu ili potporučniku: «Sedaj s njim napred!»

PREDSEDNIK VEĆA: Ko kaže?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Potpukovnik.

PREDSEDNIK VEĆA: Kome kaže?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Meni i tome kapetanu ili potporučniku njegovom.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro.

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Kaže: «Sedajte Vas dvojica u kamion i terajte na liniju prema Vašoj jedinici!» Ko je ušao u kamion pozadi kod mene, ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate da li su svi ti koji su bili pored kuće i ušli u kamion, ova lica koja smo nabrojali?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Tad nisam znao, pošto sam ja išao napred, a potpukovnik je kazao: «Mi ćemo za Vama, Vi terajte napred!» I tu sam ja.

PREDSEDNIK VEĆA: A šta je sa Slobodanom Stojkovićem, gde je on?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa ja mislim da je i on tu došao.

PREDSEDNIK VEĆA: A otkud on tu, šta radi tu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa nosio je kameru, gospođo.

PREDSEDNIK VEĆA: Sad malo oko te kamere da zastanemo. Ko je on inače, odakle mu ta kamera?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa tu kameru je doneo Kosanović Dušan, da snima.

PREDSEDNIK VEĆA: Odakle njemu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: E, to ja ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: I?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Verovatno je njegova ili je pozajmio.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta je radio sa tom kamerom?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa snimao je jedinicu, aktivnosti kojekakve.

PREDSEDNIK VEĆA: Kada izlazite, idete na teren, svakodnevne aktivnosti je li tako?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li stalno snimao?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Jeste, stalno.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. I sad kažete da je kod Stojkovića kamera?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa Stojković je došao s kamerom. Kako i zašto, to ja ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: A otkuda? Gde je Kosanović?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: A je li tu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne znate. A da li je nekad Stojković snimao, osim tom prilikom?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Koliko znam, nije. A možda i jeste, ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: I sada je i on u kamionu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa on je u vozilu u kojem... Da li je ostao u kamionu, da li u «pincu» ,ne znam, ne mogu reći.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Gde idete?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Okrećemo se i potpukovnik je rekao da teramo prema liniji gde su naši.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. U pravcu gde je Vukov Aleksandar, je li?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro.

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: I krećemo tamo, ja napred, oni idu za mnom. I tu sa tim potporučnikom ili kapetanom koji je bio po činu, razgovaram: «Vi ste ih uhapsili? Kako ste ih uhvatili?» On kaže: «Tu iza sela ima neka kuća, javili su nam da se neko muva tamo. Odemo i uhapsimo ih.» Pitao sam kad su ih uhapsili, on kaže da je to bilo pre dva dana. Pitam: «Šta ćemo s njima?» Kaže: «Treba da se izvrši zamena, dogovorili smo se preko sa muslimanskom stranom. Ima nekih naših zarobljenika, pa da zemenimo.» Rekoh: «Dobro.» Dolazimo tu, na to mesto dokle je kamion smeo da ide.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je to mesto dokle je kamion smeo da ide blizu te linije bosanske, što ste je spomenuli?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa to je dokle sam ja smeo da idem kamionom. Po mojoj proceni, ne znam, na liniji nisam bio nikad, 300-400 metara, šta ja znam.

PREDSEDNIK VEĆA: A Vi ste znali gde je ta linija je li, od ranije?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Kako nisam znao kad sam vozio skoro svaki dan.

PREDSEDNIK VEĆA: I Vi stanete tu. U stvari, Vi odredite gde, nisu Vam oni rekli gde da stanete. Vi odredite?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne, stanem tu gde sam uvek parkirao kamion kad dođem tu.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, a što ste ranije dolazili?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Donosio sam hranu i municije.

PREDSEDNIK VEĆA: A šta je sa tom hranom kad dođete dotle? Kako dalje ide hrana?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa odatle onda siđu dole dva, tri, četiri vojnika, zavisi šta ima. Ako ima municije, dođe i više.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa kako to nose, u rukama?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Prenesu rukama, da.

PREDSEDNIK VEĆA: Peške, znači, se to prenosilo?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. I sada šta se dešava? Vi ste zaustavili Vaš kamion, oni su zaustavili «pinc-gauer»?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I je li izalazi neko?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa izlazimo napolje i kažu da se istovare zarobljenici.

PREDSEDNIK VEĆA: Svi izlazite?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da. Ja otvaram stranicu i oni izvode zarobljenike

PREDSEDNIK VEĆA: Ko daje naredbu da izlaze?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: E, to ne bih znao reći.

PREDSEDNIK VEĆA: A izlaze svi?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Gde izlaze?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa izlaze napolje i mislim da je onda bilo da su legli dole na zemlju.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li neko naredio, nisu iz čista mira legli?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa verovatno je naredio neko, a ko - ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: I oni su legli na zemlju?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. I?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa i tu je bila neka priča, vamo-tamo, i taj potpukovnik kaže: «Nešto mi se ovde ne sviđa, nije u redu, moram otići do komande.»

PREDSEDNIK VEĆA: Stojković to snima?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, mora otići do komande. Do Vaše komande ili komande u Trnovu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Komande u Trnovu.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro.

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: I on i vozač sedaju u «pinca» i odlaze.

PREDSEDNIK VEĆA: U njihovo vozilo, a Vi ostajete tu s kamionom?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da, ja ostajem ovde s kamionom i posle nekog vremena, pet minuta, minut-dva, ne znam ni ja, kaže Stojković: «Zekane, idi donesi drugu bateriju, ova je prazna!»

PREDSEDNIK VEĆA: Zekan ste Vi?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da. Nisam ništa progovorio. Rekao sam: «Dobro!», upalio kamion i otišao u komandu u Trnovo.

PREDSEDNIK VEĆA: Zarobljenici leže?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Ovi ostali stoje, Vi se vraćate kamionom?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da, vraćam se u Trnovo, u komandu, pošto smo tamo nosili baterije da se pune, jer kod nas nije bilo struje u tom vikend-naselju.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Koliko to traje dok Vi sad odete, pa se vratite? Da li to traje neki duži period?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa šta ja znam, ne mogu Vam reći tačno, maksimalno pola sata. Jer kad sam došao tamo, baterija nije bila stavljena na punjenje, pa sam je stavio da se puni i u međuvremenu sam uzeo hleb i dve manjerke hrane.

PREDSEDNIK VEĆA: Kada ste uzeli hleb, kad se vraćate po bateriju?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi ste usput uzeli još i hleb?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta ste sa hlebom radili?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa stavio u sanduk hleb i hranu.

PREDSEDNIK VEĆA: U kamion ste stavili?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I taj hleb ide s Vama sada dalje, Vi ga ne odnosite nigde, vozite ga sa sobom sad?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne vraćam ga na liniju, ovamo se vraćam, donosim bateriju.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. I kad dođete, šta se tamo dešava? ko je tu? Da li se još neko našao novi? Je li neko došao, neko otišao, ili samo ova lica što ste rekli?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Vratili su se taj potpukovnik i tu su pričali.

PREDSEDNIK VEĆA: Čekajte, taj potpukovnik je bio, i pre Vas se vratio ponovo?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: On je sad tu prisutan?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I sam se vratio?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa ne znam, gospođo, on i verovatno vozač taj što je bio.

PREDSEDNIK VEĆA: I ko sad priča, šta Vi zatičete kad se vraćate posle te baterije? Šta se dešava, kako Vam izgleda? Opišite tu situaciju.

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa kako mi izgleda? Ovi zarobljenici leže gde su ležali, dvojica-trojica su tu kraj njih, komandant taj što je bio potpukovnik priča nešto sa... ne mogu Vam reći sa kime, i krećemo onda prema liniji.

PREDSEDNIK VEĆA: Prema liniji?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da, sa zarobljenicima.

PREDSEDNIK VEĆA: Prema liniji tamo gde je Aleksandar Vukov, prema toj liniji?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Dolazimo do jednog mesta.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko dugo hodate?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa ne mogu Vam reći, možda 100 metara, 150.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako hodate?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne razumem pitanje.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li zarobljenici idu ispred Vas, da li idu u sredini, da li ste Vi oko njih? Kako hodate?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa mi smo oko njih bili.

PREDSEDNIK VEĆA: A šta je sa kamionom?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa kamion je ostao tu parkiran, gde sam stao.

PREDSEDNIK VEĆA: I ne pomerate, kamion stoji. Vi idete peške?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Oni idu u sredini, da li se možete setiti ko je gde išao?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne mogu, ne mogu se setiti, ne.

PREDSEDNIK VEĆA: I ide i taj potpukovnik i taj drugi oficir?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ja mislim da idu i oni, bilo ih je tu još.

PREDSEDNIK VEĆA: A gde je «pinc-gauer»?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa i on je tu negde parkiran.

PREDSEDNIK VEĆA: Blizu kamiona?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa negde tu, sad ne mogu da kažem.

PREDSEDNIK VEĆA: I, idete oko sto metara i šta se dešava?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: I tu zastajemo, i kaže: «Skrenite levo!», u kao neki šljivik ili livadu.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko kaže?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa ne mogu Vam reći, ne znam, ne mogu svega da se setim, gospođo. Prošlo je vremena.

PREDSEDNIK VEĆA: Taj neko šta kaže?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da skrenemo tu levo u tu poljanu, šljivik, šta li je ne znam ni ja, pored kuća nekih, isto vikendica, šta li su, ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: I?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: I tu počinje.

PREDSEDNIK VEĆA: I Vi skrenete?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Skrenemo.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko duboko ulazite u tu livadu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa 10-15 metara, 20.

PREDSEDNIK VEĆA: Svi tako kako idete i dalje. Ništa se tu ne razdvaja neko, idete svi kompletno?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Svi kompletno.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta se sad tu dešava? Pre toga samo da Vas nešto pitam. Da li se bilo ko pojavio u nekom momentu još sa linije da je došao, neko lice?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa došlo je njih 3-4 po hranu.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je došao?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa ne znam, čuo sam da je Vuk bio i sa još dvojicom-trojicom, ali ja nisam video. Vuka nisam video, a ovu dvojicu-trojicu ne poznajem.

PREDSEDNIK VEĆA: Čekajte, Vi dok odlazite i vraćate se, znači i kad se vraćate, Vi Aleksandra Vukova nijednog momenta ne zatičete?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Ali kad dolazite, zatičete, sad ste mi rekli, neka lica. To sam Vas već više puta pitala pa mi niste odgovorili. Ima li još nekih novih lica? Sad ste rekli.

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ima, da, oni koji su došli po...

PREDSEDNIK VEĆA: Po hranu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Po sledovanje.

PREDSEDNIK VEĆA: Po taj hleb?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko je tih lica?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa ne znam, trojica ili četvorica, ne mogu tačno reći.

PREDSEDNIK VEĆA: Jesu li oni sami došli ili sa Vukovom? Sa kim su došli, da li znate uopšte?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa kažu da je Vuk došao sa njima i da se Vuk morao vratiti nazad na liniju, pošto mu je nešto bilo sumnjivo da bi mogao biti neki napad ili tako nešto, sa strane muslimanske.

PREDSEDNIK VEĆA: A da li Vam je neko nešto rekao zašto je Vuk uopšte silazio? Nije valjda Vuk došao po hleb?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: E, to ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Pitam što je došao on uopšte, što su došli drugi? Ti su došli, kažete, po hleb, je li?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa trebalo im je neke maljutke ili nešto tako dovesti, međutim nije bilo toga i...

PREDSEDNIK VEĆA: I Vuk sišao sa linije, došao, video da nema i vratio se?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Verovatno.

PREDSEDNIK VEĆA: Ti vojnici su, kažete, s njim verovatno došli?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta oni rade? Da li oni kreću sa Vama sada, sa zarobljenicima?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: A oni su došli po hleb?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa došli su po hleb, ali su ostali tu s nama.

PREDSEDNIK VEĆA: A nisu uzeli hleb i nisu se vratili?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Vratili su se posle i uzeli su hleb i hranu. I posle su se vratili nazad.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali pre toga idu s Vama?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: A što idu s Vama sada, je li neko naredio, da li znate nešto o tome?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne znam, ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, i oni su sad tu. Pa ja Vas stalno pitam koliko je lica. Znači, još Vi, ljudi iz obezbeđenja, Stojković koji snima?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I ta, kažete, trojica ili četvorica, ne znate tačno, i vi, svi zajedno idete?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Znate li Vi nekog od tih ljudi sa linije?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne, po imenu ih ne znam, iz viđenja možda, a po imenu teško.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. I ulazite u poljanu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li tako, dotle smo došli? Šta se tu dešava, ovi zarobljenici idu ispred Vas?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ispred Vas, pošto su bili do sada između Vas, da li oni sad idu ispred?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: E, pa ne znam Vam reći tačno da li idu ispred ili...

PREDSEDNIK VEĆA: Pa opišite malo, šta znate recite, ispričajte nam malo šta znate.

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Uglavnom skrećemo tu i neko je rekao njima: «Lezite dole!» Ja mislim da su oni polegali svi dole.

PREDSEDNIK VEĆA: Neko je rekao zarobljenicima da legnu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da. Onda pregledaju teren, te vikendice i šta ja znam, nemam pojma ni ja. Kad se to sve pregledalo, vratili su se.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako su pregledali, ne razumem?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa otišli su da vide šta ima u vikendicama, i...

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je otišao?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa ne znam, ne mogu da se setim ko je, neko je otišao.

PREDSEDNIK VEĆA: Neko od Vas tu, znači?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi odlazite da pregledate?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Nisam ja išao.

PREDSEDNIK VEĆA: A gde ste inače Vi?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa tu sam.

PREDSEDNIK VEĆA: Svi imate oružje u tom momentu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Svi.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta imate?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Automatske puške.

PREDSEDNIKVEĆA: Dobro.

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ja sam imao i pištolj i još njih, mislim da smo skoro svi imali pištolje, ali nisam baš siguran.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Oni pregledaju teren, ti koji idu i vrate se sad tu, a Vi i dalje tu stojite. Šta se sad dešava? Ovi zarobljenici leže?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa je onda počelo streljanje.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta je počelo?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Streljanje.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako je počelo?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne mogu da Vam kažem, ne sećam se.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li neko naredio?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Iz čista mira?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: A što ne znate?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne znam, ne mogu, kao da mi je mrak pao na oči. Ne znam, ne mogu da se setim kako je počelo ni kako je teklo.

PREDSEDNIK VEĆA: A kako znate uopšte da je počelo?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa počela je pucnjava i to.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je blizu Vas, desno, levo, ko stoji pored Vas?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: A otkud znam, gospođo? U toj gužvi ne znam ko je bio ni s leve ni s desne strane, bilo nas je dosta, ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate ko je pucao?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate ko je podigao pušku u pravcu pucanja?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa svi smo držali puške u pravcu zarobljenika.

PREDSEDNIK VEĆA: To svi, šta to znači? Sva ova lica koja su sad nabrojana da su hodala i da su došla do te linije?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Svi su držali?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da, držali su uperene puške u...

PREDSEDNIK VEĆA: U vojnike, u ove zarobljenike?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ima neko da nije držao pušku uperenu u zarobljenike, da je držao uperenu u vazduh, recimo?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne znam, postoji mogućnost, ne mogu da kažem, ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate eventualno za koga postoji mogućnost?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste Vi videli da oni drže uperene puške oko Vas?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Gospođo, verovatno da su držali uperene. Vidim, neke sam video, neke nisam, nisam obraćao pažnju.

PREDSEDNIK VEĆA: I čujete paljbu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta Vi radite za to vreme, da li pucate Vi?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Nisam pucao.

PREDSEDNIK VEĆA: Niste pucali?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Nisam od straha mogao.

PREDSEDNIK VEĆA: Nego?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa tu sam, gledam, šta ja znam, ne znam ni ja šta je bilo posle i kako je bilo.

PREDSEDNIK VEĆA: Čekajte. Sada čujete pucnjavu jednu opštu, znači sa svih strana dolazi, a Vi držite pušku i ne pucate?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta se dalje dešava?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa šta se, mislim...

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko je trajala ta pucnjava?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne znam, ne mogu Vam reći, ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate još nešto šta se dešavalo posle toga?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa tu ja mislim da su streljana četvorica i da su preneseni onda u vikendicu neku.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako su prenošeni?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa ova dvojica što su ostala u životu, oni su prenosili jednog po jednoga u...

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko je daleko mesto gde je to streljanje bilo od vikendice?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa dvadeset-trideset metara.

PREDSEDNIK VEĆA: I oni su ih tako nosili do tamo?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da, jednog po jednog.

PREDSEDNIK VEĆA: A što ih nisu streljali bliže vikendici ili u njoj?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: E, to ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. I oni ih prenose, ta četiri tela je li tako?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Do vikendice. Šta se onda dešava?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Kad su nosili četvrtoga i stavljali unutra, počela je...

PREDSEDNIK VEĆA: Samo malo glasnije, molim Vas, stvarno slabo čujemo.

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Četvrti ubijeni kad je unošen, ta dva su ubijena kad su ga uneli unutra, počela je pucnjava i ubijeni su njih dvojica.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je bio ispred vikendice u momentu kad se unose tela? Sad ste Vi prišli, znači, Vi prilazite, je li tako, svi kompletno?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Jeste, svi smo bili u krugu, neko je bio bliže vratima, neko dalje i...

PREDSEDNIK VEĆA: Puca se kroz vrata ili se ulazi unutra pa se puca?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: E, sad ne mogu Vam reći, mislim kroz vrata.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko puca?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi pucate?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Opet ne pucate Vi?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Što sada ne pucate?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa nisam, ne mogu pucati kad je bilo ispred mene ljudi koji su bili bliže vratima, ja sam bio dalje od vrata.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li nešto kažete, da li komentarišete nešto?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa ne znam, ne mogu da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste pričali nešto?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Možda jesam, ali sad u ovom momentu ne mogu da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi imate u tom momentu automatsku pušku u rukama?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako je Vaša puška uperena u tom momentu sad kad ste tu kod vikendice, kad su oni unutra?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa isto u pravcu.

PREDSEDNIK VEĆA: Njihovom?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko Vi inače metaka imate u tom automatu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne znam, ne znam, nisam brojao, ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Obarač kad se pritisne, kako ona puca? Automatski izlaze meci, je li?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko ih izađe?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa može da izađe tri, može da izađe trideset, zavisi koliko dugo se drži obarač.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali pošto Vi ne pucate, Vama je znači ceo šaržer pun? Odnosno oni meci kako su naslagani?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa ne znam koliko je bilo unutra, da li je bio pun, da li nije.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko ste metaka doneli, toliko Vam je ostalo?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li i u jednom momentu uzimate pištolj u ruke Vi?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li eventualno neko drugi uzima pištolj?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne mogu sto posto da tvrdim, mislim da jeste, ali ne...

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, puca se spolja kroz taj otvor poput vrata, je li tako?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: U prostor gde su zarobljenici?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta se posle toga dešava? Da li neko ulazi unutra da vidi da li su živi, tj. da li su ih usmrtili?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ja mislim da ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Da.

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Mislim da ne ulazi niko da vidi da li su ubijeni ili nisu.

PREDSEDNIK VEĆA: Niko ne proverava?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Nego?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa ne znam, valjda su bili sigurni da su ubijeni.

PREDSEDNIK VEĆA: Za to Vas pitam. Da li i u jednom momentu iko pucao pištoljem, bilo kroz ta otvorena vrata ili na bilo koji drugi način?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Tu nije niko ulazio od naših, ne znam da li je pucao.

PREDSEDNIK VEĆA: Niko nije ulazio. Da li je neko nešto komentarisao: «Ubismo ih, ne ubismo ih, da li su živi, nisu živi»?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Da proveri? Da li je bilo šta govorio neko od Vas?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne znam, ne mogu da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste videli ko je tu pucao?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Niste ni to videli?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Šta se dešava posle? Sad su znači oni ubijeni, i šta se dešava dalje?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa ništa, vraćamo se nazad. Ova trojica-četvorica što su bili sa linije uzimaju hranu i nose nazad i mi se vraćamo u komandu.

PREDSEDNIK VEĆA: Sad ste pored vikendice i krećete znači istim putem nazad do kamiona?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ova trojica-četvorica uzimaju hranu i hlebac nose na liniju, a mi se vraćamo tamo u vikend-naselje, u komandu.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li niste čuli ni ovaj drugi put kad se puca ispred vikendice ko izdaje naredbu da se puca? Da li uopšte neko izdaje naredbu ili se to automatski počelo pucati?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Mislim da nije niko izdavao naredbu.

PREDSEDNIK VEĆA: Nego, onako u jednom momentu se počelo pucati. Da li je iko išta komentarisao posle ubistva šest ljudi?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa verovatno jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je neko rekao: «Ubismo, ne ubismo, što smo li, nismo li, te odlično što smo ili nije»? Zar nije bilo ikakvih komentara? Znate, šest ljudi je ubijeno, nije šala. Da li postoji ikakva reakcija ljudska u tom momentu, bilo koga?

OPTUŽMEDIĆ BRANISLAV: Pa oduševljenja nije bilo kod bilo koga od prisutnih.

PREDSEDNIK VEĆA: Bilo kakva reakcija, nije bitno pozitivna ili negativna? Znate, nije to jednostavna stvar?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne znam, gospođo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je bilo vaših komentara bilo kakvih? Da li ste nešto ispred komentarisali?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Možda sam pričao, ne znam, ne mogu da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne mislim samo Vi, da li je neko od vas komentarisao?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Tu komentarisao?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne znam, ne mogu Vam reći. Ratujemo za njih, njihove potrebe, i po tome smo svi smatrali da treba da slušamo njihove naredbe.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Znači, u nekoj gradaciji poštovanja naredbi između tih vojnih lica i Vaših komandanata?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je za Vas, da kažem, na višem stepenu? Koga treba prvenstveno poštovati i slušati?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa prvenstveno poštujemo svoga komandanta.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Znači, komandant je momentalno negde otišao?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Jeste, nije bio tu.

PREDSEDNIK VEĆA: Nije otišao da ostane trajno?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Nije.

PREDSEDNIK VEĆA: Zašto se nije sačekalo da se on vrati?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: E, to ne znam. Zato što je verovatno... To sam zaboravio da Vam kažem, javljeno je preko muslimanske strane, kod njih su bili naši zarobljenici Srbi koje je trebalo razmeniti sa ovom šestoricom, da su poubijani, izmasakrirani i šta ti ja znam, verovatno je i tim komandantima i možda i nama pukao film od svega toga.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je neko od Vas pokušao da stupi u kontakt sa Vašim komandantom pa da ga pita: «Šta da radimo, komandante, situacija je delikatna veoma?»

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Nismo imali čime.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa tom radio-vezom što ste rekli da ste je inače koristili?

OPTUŽENi MEDIĆ BRANISLAV: Pa nismo mi imali radio-vezu, imali su ovi na liniji i komandant, mi nismo imali.

PREDSEDNIK VEĆA: Komandant kad ode, Vi ostajete potpuno isključeni, bez ikakve mogućnosti komunikacije s bilo kim?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Postojala je veza u komandi.

PREDSEDNIK VEĆA: Ja pitam da li kada ode komandant, znači tu u kući gde se Vi nalazite, Vi nemate nikakvu mogućnost komuniciranja ni sa kim.

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa ima veza koja je ponekad mogla da komunicira sa...

PREDSEDNIK VEĆA: Ta što je ponekad mogla da komunicira, da li je tom prilikom pokušano da se usposatavi veza s komandantom?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pokušano je, ali nije mogla da bude uspostavljena.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je pokušao?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Bio je vezista koji je radio to.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi znate da je pokušao?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: A kako znate kad ste bili kod kamiona?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa čuo sam da su zvali komandanta, da, komandanta.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako ste čuli?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa rekli su mi ovi koji su bili dole.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko Vam je rekao?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne mogu da Vam tačno kažem, ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: A šta Vam je rekao taj neko?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Zvali su Bocu, Boca nije dostupan i tako to.

PREDSEDNIK VEĆA: I sad vi bez njegove naredbe idete sami da radite?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa nismo sami, gospođo, bili su tu bosanski oficiri.

PREDSEDNIK VEĆA: Baš za to sam Vas ja pitala. Ko je takvu jednu delikatnu i važnu odluku doneo? To znači nije odluka tipa da li ćemo se smestiti u ovu vikendicu ili onu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Ili da li ćemo ići po hleb ili ćemo ići po konzerve. To je jedna veoma ozbiljna odluka. Da li je iko mogao da naredi nešto takvo osim Vašeg komandnta, a da Vi to izvršite, s obzirom na njegov autoritet, na njegov položaj i sve ono što ste pričali o njemu? Da li je iko to mogao?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ispada da može.

PREDSEDNIK VEĆA: Nemojte sada govoriti: «Ispada, ne ispada.»

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: U tom delu.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je mogao?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: U tom delu, u tom slučaju se desilo da je naredio taj potpukovnik, pukovnik Republike Srpske.

PREDSEDNIK VEĆA: I njegovo naređenje takve vrste Vi ste prihvatili, svi vi?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa jesmo.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, i sada se Vi vraćate, znači. Je li tako?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I gde dolazite?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Dolazimo u komandu, tu odakle smo krenuli, u našu komandu.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li tamo zatičete nekog?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa stražara i vezistu.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je do tada došao Medić Slobodan?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Nije.

PREDSEDNIK VEĆA: Kad se on pojavljuje uopšte?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne znam, ja sam posle toga otišao u komandu u Trnovo da prevezem neku municiju za njihove potrebe.

PREDSEDNIK VEĆA: Njega nema tu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Kad ga prvi put posle toga srećete uopšte?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Mislim da kad sam se vratio to veče, da sam vidio džip kojim je otišao da je bio tu.

PREDSEDNIK VEĆA: Kad ste njega videli, lično njega, ne auto nego njega?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa da li to veče ili posle par dana, ne znam, ne mogu Vam reći.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta rade ostali ljudi? Vi odlazite u Trnovo, a šta ostali ljudi rade, gde oni odlaze?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa tu su, ostaju u komandi.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste čistili oružje ispred komande?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ja nisam, a ne znam da li su oni.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su ostali čistili? Da li je bio običaj posle neke takve određene akcije da se čisti oružje?

OPTUŽENI MEDIĆBRANISLAV: Pa neko jeste, neko nije, ali većinom je bio običaj da se drži oružje u redu.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. A kada se čisti, posle akcije kad se dođe, je li?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa najverovatnije.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa jeste li čistili, ja pitam. Mislim, jesu li čistili ljudi koji su išli svi zajedno tu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne znam, gospođo, kad sam otišao.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li videli da su čistili pre nego što ste otišli?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne mogu, nisam.

PREDSEDNIK VEĆA: Niste videli. A koliko se Vi zadržavate tamo u Trnovu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa, kažem, predveče sam se vratio, možda je bilo i veče, ne znam ni ja.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Dolazite i eventualno vidite Slobodana Medića, bilo tom prilikom ili sutra ujutru. Da li nekad razgovarate s njim u vezi s tim događajem?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne razgovarate?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Nikada ga ništa ne pitate?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: U vezi sa tim događajem nikad nisam njemu pričao niti ikome drugom.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste razgovarali s nekim od lica koja su bili sa Vama tu na licu mesta?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne, nikada.

PREDSEDNIK VEĆA: A što ne pričate, to nije nešto uobičajeno? Mislim, to je veoma neobičan događaj, zašto ne pričate o tome?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa veoma neobičan i veoma strašan, koji sam nastojao da zaboravim i da ne mislim na to.

PREDSEDNIK VEĆA: Znate li da li neko obaveštava komandanta o događaju?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate da on zna uopšte nešto o događaju?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ni to ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate kada saznaje?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Komandant? Pa kada je prikazano ovo u Hagu, tako mi je bar rekao: «Šta je to, kakav je to snimak?». Nazvao me je i pitao šta je, ja sam mu tako u kratkim crtama rekao onda.

OPTUŽENI PETRAŠEVIĆ PERO: Hteo bih par pitanja da postavim. PREDSEDNIK VEĆA: Izvolite?

OPTUŽENI PETRAŠEVIĆ PERO: Kada smo sa Jahorine išli u Trnovo, kada smo krenuli, koje je doba dana?

PREDSEDNIK VEĆA: Uključite, molim Vas, mikrofon i recite da li znate kada ste krenuli, u koje doba?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ja mislim da je bilo noću. Nisam siguran.

OPTUŽENI PETRAŠEVIĆ PERO: Šta je specifično za to naše putovanje?

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je nešto specifično da Vi po tome pamtite taj put?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa ne znam, ne mogu da se setim.

OPTUŽENI PETRAŠEVIĆ PERO: Šta je, recimo, nenormalno kad se putuje noću vozilima?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa da smo putovali pod vojnim svetlima.

OPTUŽENI PETRAŠEVIĆ PERO: Pod ugašenim svetlima?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

OPTUŽENI PETRAŠEVIĆ PERO: A zašto smo putovali pod ugašenim svetlima?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa zbog mogućnosti da budemo napadnuti od strane Muslimana.

OPTUŽENI PETRAŠEVIĆ PERO: Dobro. Spomenuo je u svom iskazu da je među ostalima i Srđan Manojlović bio u sastavu obezbeđenja?

PREDSEDNIK VEĆA: Da, povremeno, da nije stalno, ali da je povremeno bio.

OPTUŽENI PETRAŠEVIĆ PERO: Znači, dobro sam čuo. Tvrdite da je on bio u sastavu obezbeđenja, je li tako?

PREDSEDNIK VEĆA: Mislite, obezbeđenje komandanta, je li tako, da precizno postavljamo pitanje? Vi ste rekli da je on ponekad bio, da nije stalno?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ja sam rekao da je ponekad išao sa komandantom, a da li sam rekao da je bio u obezbeđenju, to mislim da nisam.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, ja sam Vas pitala. Vi ste rekli da je ponekad bio?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da je ponekad išao sa komandantom.

PREDSEDNIK VEĆA: Da.

OPTUŽENI PETRAŠEVIĆ PERO: Ali to jutro po maljutke, kako ste rekli, išlo se za Jahorinu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa tako mi je Manojlović rekao, da idu na Jahorinu po neke maljutke.

OPTUŽENI PETRAŠEVIĆ PERO: Đura Mileusnić, Manojlović Srđan, komandant i Jaša?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

OPTUŽENI PETRAŠEVIĆ PERO: Dobro. Da li je normalno da pod tim rizičnim okolnostima, po tom rizičnom terenu, komandant ide bez obezbeđenja?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: To ja ne znam.

OPTUŽENI PETRAŠEVIĆ PERO: Dobro, vezano za kasetu. Koliko ste puta pogledali snimak egzekucije, uglavnom sve što je vezano za zarobljenike?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne razumem.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste više puta? Vi ste rekli da ste videli samo to na «B92», pa iz toga proizilazi jedanput da ste pogledali? Da li ste posle možda pogledali kasetu neku sa kompletnom egzekucijom?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ne.

OPTUŽENI PETRAŠEVIĆ PERO: Znači, samo jedanput?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

OPTUŽENI PETRAŠEVIĆ PERO: Na pitanje gospođe predsedavajuće da li je neko razgovarao sa zarobljenicima, Vi ste kao iz topa rekli da tada niste bili tu. Kako znate da je uopšte neko razgovarao i da baš tada niste bili tu?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Ja nisam rekao da se razgovaralo s njima.

OPTUŽENI PETRAŠEVIĆ PERO: Ne, rekli ste: «Tada nisam bio tu.»

PREDSEDNIK VEĆA: Da, ja sam pitala, ali mislim da nije to u tom smislu bio odgovor. Dobro, nemojte, kolega, pa tu sam ja. Nije on to više tako rekao, kao da se pretpostavljalo da zna da je razgovarao. Pa on nije tad tu, više sam shvatila da on o tome ne zna, pa i ako je bilo razgovora, on nije ni prisustvovao. U tom smislu sam ja shvatila više da je rekao, jer je evidentno da on zaista nije bio tu jedan određeni vremenski period.

OPTUŽENI PETRAŠEVIĆ PERO: Toliko. Još samo komentar, ako može?

PREDSEDNIK VEĆA: Kako da ne.

OPTUŽENI PETRAŠEVIĆ PERO: Mislim da je Medić Branislav «Zekan» loše naučen šta treba danas da izjavi.

PREDSEDNIK VEĆA: U redu, hvala Vam. Možete se vratiti.

Zamolićemo Medić Aleksandra da pristupi. Izvolite, gospodine Mediću, stanite. Dobar dan.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Dobar dan.

PREDSEDNIK VEĆA: Vas sam pozvala pošto ste malopre čuli kompletnu odbranu optuženog Branislava Medića. Zatim ste čuli i predočila sam sad one delove gde se suštinski vaši iskazi razlikuju, pa bih Vas sada pitala da li imate nešto da pitate optuženog Branislava Medića, da li imate neki komentar da kažete na njegovu odbranu ili bilo šta slično?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa evo, ja imam prvo intervenciju u vezi sa svojom izjavom o...

PREDSEDNIK VEĆA: Samo malo, kolege, ovo su bitne stvari. Izvinjavam se, veoma je važno ovo što sad govori.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja imam intervenciju u vezi sa izjavom o Branislavovom pucanju. Ja znam dobro šta sam rekao i šta piše kod mene u transkriptu. Na pitanje branjenika Branislava Medića da li sam video da Medić Branislav puca u zarobljenike, ja sam izjavio da vidim gde drži pušku.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa tako smo i rekli.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: A Vi ste rekli da sam...

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, pogrešno ste shvatili. Ja sam rekla u onom delu gde drži pušku, to ste rekli da je bilo na livadi, ali kad se dolazi do kuće, evo ja ću Vam pročitati:

Opt. Medić Aleksandar. «Da li je pucao neko od njih, da li ste Vi videli nekog?», ja Vas pitam, a Vi kažete: «Koliko ja vidim, mislim da onda unutra prilazi Medić Branislav i Davidović da pucaju, ali već u mrtve zarobljenike.»

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: E tako je, to sam izjavio i to sam izjavio na osnovu video-snimka, ne na osnovu mojih sećanja, već kod istražnog sudije Milana Dilparića.

PREDSEDNIK VEĆA: Niste tako rekli. Rekli ste da se Vaša sećanja uglavnom poklapaju sa snimkom. Nemojte sad da menjate, nećemo sada menjati odbranu, nećete na svakom pretresu promeniti odbranu. Niste tako rekli. Ja sam Vas više puta pitala da li Vaša sećanja odgovaraju snimku, a Vi ste rekli da u suštini odgovaraju. Znači, niste uopšte postavljali u sumnju ovo. Ako Vi menjate odbranu, to ćemo ostaviti za drugi put da je Vi menjate. Sada samo dajete komentar na odbranu prisutnog optuženog, da ne idemo u širinu. Ne, taman posla, ja samo hoću da kažem, da ako će menjati... Nemojte, molim Vas.

ADVOKAT FAJFRIĆ ŽELJKO: Samo momenat. Ovde on ne menja odbranu, ovde on samo neke stvari pojašnjava, ništa više.

PREDSEDNIK VEĆA: Kolega, nećemo uopšte ovako da razgovaramo. Imao je pravo u svakom momentu da promeni odbranu, ja ću mu dozvoliti, nije sporno uopšte, ali ja sad bitno ono što imam u transkriptu. Ja vam samo čitam i predočavam.

ADVOKAT FAJFRIĆ ŽELJKO: Samo momenat. On ovde uopšte ne menja svoju odbranu i ovde nije reč o njemu, on ovde priča o Branislavu Mediću. Znači, ovde nije reč o njegovoj odgovornosti, on ne menja u tom delu ništa svoje, on samo ovde pojašnjava oko Branislava. On je ovde više svedok nego okrivljeni, oko Branislava to što on sada govori.

PREDSEDNIK VEĆA: Hvala, kolega. Ja se sa tim ne slažem. On je u okviru svoje odbrane izneo šta je izneo u vezi sa svima optuženima. Prema tome, sve to se zove njegova odbrana, nije bitno u kom delu, a što se tiče mogućnosti da bilo šta kaže ja mu zaista nikada neću to zabraniti. Ja sam mu sad pročitala šta je rekao, direktno iz transkripta je pročitano. Vi svi to imate, 36. strana, evo možete svi da nađete u donjem delu trećem. Samo sam to pročitala i pitam da li u odnosu na to ima šta kaže i ništa drugo.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja vrlo dobro znam ko je pucao u zarobljenike u vikendici i to sam rekao.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ostajete pri ovome što ste sad rekli?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da. Znam da kad je adv. Jevrić postavio pitanje, a dobro se sećam, da li sam ja video da Branislav Medić puca u zarobljenike, ja sam rekao da nisam video.

PREDSEDNIK VEĆA: Tačno, pa to nije ni sporno nijednog momenta, to Vam nisam ni rekla. Da li imate neki komentar na ovu njegovu sadašnju odbranu koju ste čuli?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa nemam komentar.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li imate nešto da ga pitate?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Jedino pitanje je da li je logično da ide komandant bez obezbeđenja?

PREDSEDNIK VEĆA: To smo i malopre imali. Šta Vi kažete, da li možete da odgovorite, jer ste rekli da komandant odlazi na jednu stranu, a obezbeđenje na drugu, što je zaista logično pitanje?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa gledajte, ja tu ne mogu da dam osudu ni da komentarišem to, jer ne znam. To je njegova volja da li može da ide, da li ne može.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, Vi ne znate i to je Vaš odgovor. Je li tako?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li još nešto želite?

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Da li se seća da je Milorad Momić imao nekih primedbi na moje nepucanje?

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se sećate da je Milorad Momić s Vama nešto posle govorio ili dao neke primedbe i da je nekoga kritikovao?

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da se ne izražavam vulgarno, za Aleksandra je govorio da sad...

PREDSEDNIK VEĆA: Slobodno se Vi izražavajte, mi smo to sve čuli sto puta.

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Pa dobro, da je «p...» i tako dalje.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite šta je rekao, nema veze, svaku reč koja je upotrebljena morate reći, to ništa ne znači nama.

OPTUŽENI MEDIĆ BRANISLAV: Da je pička što nije pucao i tako su ga zafrkavali, Momić najviše.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, to je važan deo.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne bih imao više. Ja mislim da ćemo razjasniti i u onim predočenim iskazima kod Milana Dilparića, kad me je ispitivao gospodin Milan Dilparić ko je ovo, a ko je ono, ja sam pokazivao na osnovu snimka.

PREDSEDNIK VEĆA: U redu, na to ćemo doći u nekoj daljoj fazi.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Gospođo, ne menjam izjavu i ja stojim iza istine.

PREDSEDNIKVEĆA: Hvala lepo.

OPTUŽENI MEDIĆ ALEKSANDAR: Hvala i Vama.

PREDSEDNIK VEĆA: Možete se vratiti. Što se tiče Aleksandra Vukova, tu nema nekih posebnih pitanja. Ja ne znam da li želite Vi možda ipak da... Izvolite, dođite. Pošto se Vi niste tu videli u tom delu terena, ali ako nešto ima. Dobar dan, gospodine Vukov, izvolite. Želite nešto da kažete, da pitate?

OPTUŽENI VUKOV ALEKSANDAR: Ništa, nikakvo pitanje nemam, mogu samo da iskomentarišem. Konkretno na priču nemam neki komentar, osim što mogu samo da iskomentarišem da ja bilo kakvu priču njegovu i prvooptuženog čekam šest i po meseci, ne bi li se moja pozicija u svemu tome razjasnila. Petooptuženi je takođe dotakao temu discipline u samoj jedinici, na to bih se osvrnuo i u iskazu prvooptuženog. Da nisam bio pripadnik jedinice, stekao bih utisak da smo se nalazili u nekoj samoupravnoj zajednici, u najmanju

ruku sa glasačkim kutijama. Svako ko je prošao pored kasarne, a ne bio pripadnik vojske, zna koliko je demokratija postojala u vojnoj formaciji. Još jedna stvar iz iskaza, ako mi dozvolite, Slobodana Medića. Mislim da komentarišem u celini, u tom kontekstu je govorio o mojoj samoinicijativnosti. Ja mogu da protumačim samo kao posredno, eventualno prebacivanje odgovornosti. Međutim, gospodin Levajac je na to reagovao, tako da nema potrebe da komentarišem to, obradili ste tu temu.

Izvod iz transkripta audio zapisa sa glavnog pretresa od 24. 01. 2006.

Nastavak saslušanja optuženih

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, za danas smo se dogovorili da pogledamo ovu kartu koja je Vama svima dostavljena, je li tako i jeste li dobili svi karte, i da vidimo ko želi da nam malo to objasni i da se izjasni. I dogovorili smo se da izvršimo suočenje između optuženih. Sada, hoćete prvo da vidimo malo sa tom kartom, ko bi to mogao biti. Vukov Aleksandar ili Medić Slobodan_ Neka prvi bude optuženi Medić Slobodana. Hoćete, molim Vas, pristupiti ovde. Da, da, na dokument-kameru stavite, da se bolje vidi i da svi vidimo. Da stavljaćemo originalnu kartu, zamolićemo režiju da nam prebaci snimak sa dokument-kamere i na naše monitore. Jedan od monitora ne radi kod člana veća, ne znam da li može to da se nekako aktivira. A kod Vas ne radi uopšte? Kod branilaca ne rade monitori, kod Vas rade, da li možemo to da aktiviramo? Da, ja sam zamolila da dođe neko iz režije pa eventualno da ovo pogleda. Dobar dan, hoćete, molim Vas da vidite, nečeg nam nema ovde, u ovom delu. Je li može sada, da li svi imate sada na monitorima sliku? Dobar dan, gospodine Mediću, mi smo...

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Dobar dan.

PREDSEDNIK VEĆA: Prošli put kad ste davali odbranu, govorili ste malo u vezi sa terenom i u vezi sa mestom.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I da bi trebalo da se neka karta nabavi, pošto sad imamo ovu kartu?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Ja bih Vas zamolila ako možete da nam malo nešto, da kažem, objasnite u vezi sa mestom gde ste otprilike Vi bili locirani. Odakle ste dolazili, kojim putem ste išli?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I sve drugo što smatrate da je bitno da bi nama bilo prosto jasnije.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Izvolite.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Mi smo došli iz pravca Jahorine, to je ova desna strana, desna strana na karti.

PREDSEDNIK VEĆA: Ovako kako mi gledamo, pa desno?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, pa imate na toj karti, treba da postoji taj presek odakle je Jahorina, da Vam to bude jasnije.

PREDSEDNIK VEĆA: Da se malo pomeri eventualno, može?

OPT.MEDIĆ SLOBODAN: Da, ne može ovde da se vidi, ali mora da se locira taj deo Jahorine.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li sa ovog dela može da se vidi?

ADV. TODOROVIĆ DRAGOLJUB: Rajska dolina?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Molim? Nije Rajska dolina.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite nam: Sa ovog ovakvog sad dela?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se još uvek ne vidi?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne vidi se, ne vidi se.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li u tom gornjem delu karte? Da otvorimo kartu?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, treba da se otvori.

PREDSEDNIK VEĆA: Hoćete li, molim Vas, otvoriti pa da vidimo?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Morate da nađete Jahorinu.

PREDSEDNIK VEĆA: Jesmo, napravili smo. Svi imaju kartu ispred sebe?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Napravili su oni, ali kopija samo ova, mesta tog.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa tako ste juče rekli, zbog toga.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Nema problema, nije problem, ali ja hoću Vama da apostrofiram, da Vam bude jasnije.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Je li to samo put kojim se ide? Zbog toga je taj gornji deo?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, ali je vrlo bitno sve to.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Bitno je.

PREDSEDNIK VEĆA: Nego, svi su se saglasili da treba da se fotokopira samo donji deo.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Bitno je zbog drugih stvari, da.

PREDSEDNIK VEĆA: Inače, nije bitno. Mogli smo celu?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da Vam ja objasnim.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li možete sada da vidite taj deo?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa po ovoj topografiji kako izgleda ovamo, ja mogu da Vam objašnjavam, ali da Vi gledate u kartu zaključno sa ovim prostorom gde ste ovo fotokopirali i da Vas uvedem do ove prostorije, pa onda da se baziramo na nju.

PREDSEDNIK VEĆA: Izvolite. izvolite?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Onda da dođemo do te...

PREDSEDNIK VEĆA: Hoćete sad, pre nego što krenete?

ZAMENIK TUŽIOCA: Nešto da kažem.

PREDSEDNIK VEĆA: Izvolite, tužioče, izvinjavam se, samo da...

ZAMENIK TUŽIOCA: Mislim da je ovo jako precizno, razmere su jako precizne, a mislim da u istražnim spisima postoje određene karte.

PREDSEDNIK VEĆA: Po delovima?

ZAMENIK TUŽIOCA: Koje bi možda pomogle okrivljenom da poveže situaciju sa Jahorinom i ovim terenom.

PREDSEDNIK VEĆA: Može i to, samo što su u istrazi te karte onako po delovima, po stranicama. Ovde je ipak nekako globalno. Kako god je zgodno, nije uopšte problem.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ova topografska karta je artiljerijska, gospođo.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Nije problem, i ovde ja mogu samo da objašnjavam.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, pa objasnite nam.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Više Vam moram slikovito objašnjavati nego rečima da...

PREDSEDNIK VEĆA: Nema problema. Izvolite, objasnite.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: ...Vam objašnjavam na karti, zato što to ništa ne znači, da dobijete neku dimenziju.

PREDSEDNIK VEĆA: Da?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Trebalo bi da Vi osetite, ali ovaj prostor Vi ne možete da osetite, razumete. Mislim, ovo Vam ništa ne znači, ovde je Treskavica

minijaturna, ima dva kvadrata, a to je jedna planina koja je surova. Razumete? Konfiguracijski je jako nepristupačna...

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: ...i prohodna je samo u nekim segmentima, putnim pravcima i tako dalje, i vrlo je šumovita i kamenita. Tu se nalaze određene kote koje idu tamo prema Bjelašnici i Trebeviću. To mesto se zove Zubove. Iz tog dela Zubova pa onda gore, ovamo iz Trnova kad se ide prema Foči i Kalinoviku, gde se spajaju Sarejevsko-romanijski i Hercegovački korpus. Mi smo spustili jedan deo snaga Republike Srpske od Jahorine, to sam hteo da Vam kažem. Znači, to je bilo u toku akcije, kada se radio ovaj jedan deo teritorije u koji su ušli Muslimani. Jer oni su Trnovo, samo da Vam se vratim na to kako je izgledalo to pre nego što smo mi došli, oni su Trnovo dva puta osvajali. Taj put, na koji ćemo se mi bazirati kad budemo pričali o ovome događaju i koji je usko vezan za njega, vodio je iz Sarajeva. I taj put je delio naselje Trnovo na pola, odnosno tu varošicu Trnovo. Na pola je delio jednu stranu i drugu, zaključno sa tim putem koji je vodio za Foču i Kalinovik, razumete?

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Zato je ta putna komunikacija koja je bila u kotlini bila bitna. A prema Sarajevu ovamo kad gledamo, sad gledano na četiri strane sveta, prema Sarajevu, to je od tog puta pa severozapadno, je bila neka brana koja je isto bila dominantna. Odnosno, tu je bio jedan vodeni sistem koji je napajao grad i ta prigradska naselja. I to je jedan bitan element u ovome što ću ja Vama sada ispričati vezano za ovu kartu, pa ćemo se vratiti onda na to šta je cilj i tema ovoga.

Znači, sa Jahorine do Trnova ima nekih 35-37 kilometara, ja ne znam, možda vazdušne linije, a možda ima i više, jer to je inžinjerija Republike Srpske prokopala i spustila se tu. Jedan deo teritorije koja se spušta od Jahorine u širem reonu bio je pod našom zonom ingerencije, odnosno Vojske Republike Srpske. Kako se spuštalo to usko grlo prema mestu Trnovo zbog konfiguracije zemljišta, tako su te padine padale i nije moglo da se ide na drugu stranu. Te visinske kote koje su bile dominantne na tom pojasu uslovljavale su da je taj put morao da ulazi u teritoriju, odnosno da se sužava, tako da je on na nekim tačkama, zaključno sa Trnovom, mestom kad se silazi sa severozapada ustvari, imao neke dodirne tačke na par stotina metara, muslimanske.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo da Vas nešto pitam. Mislite na, ovaj put koji sada Vi objašnjavate?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači od Jahorine do Trnova. Da li Vi pričate o redovnom putu kojim ste inače išli?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, ne, ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Ili pričate o ovom drugom. Je li tako?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne,ne.

PREDSEDNIK VEĆA: E, upravo o tome.

OPT.MEDIĆ SLOBODAN: Ne, ne, pričamo o tom prokopanom putu, inženjerijskom putu.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste, kojim ste se i Vi spuštali?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Kojim smo se i mi spuštali.

PREDSEDNIK VEĆA: Spuštali, dobro to nam je jasno. Ja sam pretpostavljala.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: To da povežem kako je bilo nemoguće da se ta komunikacija osvaja bilo kojim drugim vozilom osim terenskim.

PREDSEDNIK VEĆA: Razumem.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Džipovima, kamionima i tako dalje.

PREDSEDNIK VEĆA: A recite nam sledeće. Kako je izgledao taj put, to je kameni, odnosno zemljani put?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa to je put koji je...

PREDSEDNIK VEĆA: A on je nasilno napravljen, da kažem, je li tako?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, to je put koji je uslovljavao teren. Znači, nije to moglo da se radi da se uzme lenjir i povuče, nego tako kako je moglo.

PREDSEDNIK VEĆA: To nije asfaltni put, je li tako?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, ne, ne.

PREDSEDNIK VEĆA: To je probijeni put?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: To je zemljani put.

PREDSEDNIK VEĆA: Zemljani put.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Znači.

PREDSEDNIK VEĆA: Koji krivuda?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Šumski put.

PREDSEDNIK VEĆA: Tako kako se može probiti?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Dabome, postojali su ti šumski putevi koji su se slivali levo, desno su povezali i napravili jedan put. I onda smo mi ušli u tu prostoriju. Ja kad kažem «prostoriju», mislim na to mesto Trnovo, razumete.

PREDSEDNIK VEĆA: Da.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Znači, mi smo ušli u tu prostoriju i sad tu zatičemo jednu konfuznu situaciju. Moram da Vam ispričam da...

PREDSEDNIK VEĆA: Samo da se vratimo na put?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, da.

PREDSEDNIK VEĆA: Kolika je širina tog puta?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Možda po tri i po metra.

PREDSEDNIK VEĆA: Jesu li se mogli mimoilaziti?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, ne, nisu.

PREDSEDNIK VEĆA: Automobili?

OPT.MEDIĆ SLOBODAN: Ne, ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, samo u jednom pravcu su mogli da idu?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Koliki je greder od bagera ili od buldožera.

PREDSEDNIK VEĆA: Toliko koliko je moglo da se prođe?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Otprilike 2,80 ili 3,20 m, ne znam koliko je to.

PREDSEDNIK VEĆA: A da se desilo, recimo, da se trebalo mimoići, šta bi se onda radilo? Pošto sam shvatila da su sa strane ti planinski delovi, odnosno da je brdovito.

OPT.MEDIĆ SLOBODAN: Pa ne znam šta bi se radilo, verovatno bi se nekoj tehnici pristupilo, ulaženju u šumu, ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Inače sa strane je šuma, je li tako?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, šumski pojas. Ima gde samo taj put vodi, gde su provalije i tako dalje, a ima gde je šumski pojas, baš šumski pojas.

PREDSEDNIK VEĆA: Prava šuma, ozbiljna?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, bukova šuma.

PREDSEDNIK VEĆA: I to je, znači, taj put koji vodi direktno do Trnova?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Dabome.

PREDSEDNIK VEĆA: Tako probijen i kojim ste se Vi spustili do mesta?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: A gde ide regularan put, taj kojim bi se normalno išlo, kojim Vi niste mogli proći?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Taj regularni put ide od Jahorine gore, pa ide prema Sarajevu, razumete. A tamo isto na jednoj tački, nemam ovde kartu da Vam to pokažem, to je bilo podeljeno, jer držali su deo bosanske snage, odnosno deo snage Republike Srpske.

PREDSEDNIK VEĆA: Taj put znači između?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: Između Jahorine i Trnova koji je redovno išao?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, isto su držali i ovaj put koji je iz Sarajeva išao, taj put koji je sporan za to mesto Trnovo, koje su osvajali Bosanci dva puta i dva puta padali.

PREDSEDNIK VEĆA: I znači, sad tim putem se nije moglo?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, nikako.

PREDSEDNIK VEĆA: Nije se moglo funkcionisati, nije se moglo ići uopšte?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Niko nije mogao ići?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Jer oni su to mesto napadali samo iz jednog razloga, zato što je taj deo naselja bila putna komunikacija.

PREDSEDNIK VEĆA: Da, razumem.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: I to je bilo jako bitno, što ću da Vam objasnim u narednom periodu u izlaganju.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, recite sad. Kažete da ste došli tu kada se dođe do Trnova?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa ste hteli da mi još nešto objasnite u vezi sa Trnovom?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa da se vratimo još na taj put.

PREDSEDNIK VEĆA: Izvolite, nego već ste rekli sad. Sad smo to prošli.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, da objasnim taj put.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, izvolite?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pošto gospođa...

PREDSEDNIK VEĆA: Da, da. Izvolite?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: ...Nataša Kandić potencira stalno da je i autobus mogao da siđe dole.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, ne, ne, molim Vas, obraćajte se veću, veće Vas pita. Posle ćemo postavljati pitanja. Sada Vas veće pita, obraćajte se veću.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne,ne, hoću da kažem da nije moguće.

PREDSEDNIK VEĆA: Sad ste nam lepo objasnili. Moglo je redovno, ali se nije moglo komunicirati.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da je moguće, ja bih rekao.

PREDSEDNIK VEĆA: Ovaj put je bio uzan, nije moglo vozilo čak ni da se mimoiđe. Jasno nam je, potpuno ste nam fino objasnili. Dobro?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Znači, to je nemoguće bilo da se mimoiđu.

PREDSEDNIK VEĆA: U redu, razumemo.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Čak u onom prvom momentu kad smo se uključivali u taj borbeni poredak na tom delu, morali smo da idemo, kako kažu neki od ovde prisutnih, noću. I to smo išli pod borbenim svetlom, zato što idemo na teritoriju koja je bila nama nepoznata, odnosno negativna, i tako nam je bila i predstavljena.

PREDSEDNIK VEĆA: Dorbo.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Razumete?

PREDSEDNIK VEĆA: U redu.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: I kad smo došli tu, ja sam izvršio jedno tehničko ispitivanje ljudi koji su bili prisutni, i tražio sam mesto gde ću smestiti ljude. Odmah sam ih pitao kako konfiguracijski stoji zato što ne znam, što je to noć bila, ne znam kako izgleda. Znam kako sam došao, ali ne znam gde sam ušao, nisam nikad bio na tom prostoru, jer ipak sam ja bio ravničarski komandant.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Vi to se dogovarate kad ste stigli u Trnovo?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Dabome, i onda smo ušli tu u taj deo gde je ovaj produženi deo naselja, gde su te vikendice.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Razumete?

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko je pomenuti prostor daleko od Trnova?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: To je povezano, to je, to je...

PREDSEDNIK VEĆA: U nekom produžetku?

OPT.MEDIĆ SLOBODAN: To je u produžetku toga naselja, prema putnom pravcu Foče i Kalinovika.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li i taj deo brdovit, tu gde su vikendice?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Jeste, da. Mislim, to mesto je usidreno u jednu kotlinu, okolo su brda, s jedne i druge strane su brda.

PREDSEDNIK VEĆA: A u toj kotlini nalaze se vikendice je li tako?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, nalazi se to mesto, zaključno sa tim naseljem.

PREDSEDNIK VEĆA: Isto su tu vikendice?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Vikend-naselje.

PREDSEDNIK VEĆA: Vikend-naselje?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Dabome.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: I ima tu i nekih radnih organizacija, i tako dalje.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite nam sledeće. Sad kako gledamo kartu, gde je Trnovo? Gde se nalazi vikend-naselje, desno ili levo u odnosu baš na ovo mesto?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Kako ja gledam sad na Vas, odnosno kako prema meni mapa stoji?

PREDSEDNIK VEĆA: Vaše desno, isto i moje desno, mislim da je svejedno.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Dabome, znači u ovom delu, ovde negde u produžetku.

PREDSEDNIK VEĆA: Desno, levo, gde?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Levo.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, prvo prema ovom braon putu?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Tamo kako Vam piše Trnovo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da, da. Pa levo odavde?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Znači sad sa leve strane.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li to vikend-naselje?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde su ove crne tačkice?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Tako nešto, da, tu otprilike.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. I to je veoma blizu, kažete? Koliko je to udaljeno?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa, nije to tako blizu.

PREDSEDNIK VEĆA: Sad ste rekli da je u produžetku. Koliko je udaljeno?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa, u produžetku je, ali recimo da je to par kilometara dugačko naselje. Razumete?

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, zato sam Vas i pitala koliko je to udaljeno.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, par kilometara. Ne znam tačno koliko, ali nije blizu, par kilometara je. I onda ima bosansko naselje, nije kao kod nas u Vojvodini, da je ušoreno, razumete.

PREDSEDNIK VEĆA: Da.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Znači, kako konfiguracija zemljišta nalaže, tako je i gradnja dozvoljena.

PREDSEDNIK VEĆA: Razumem Vas, samo mi sad sledeće recite. Gde se nalazi Vaša linija?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Naša linija se nalazi, kako sad pokazuje ova karta tamo gde piše Treskavica.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde piše Treskavica?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Znači tu se nalazi?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Linija, je li tako?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: I koliko je udaljena linija od Trnova, od mesta gde ste Vi u vikendicama po Vašoj proceni?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Gospođo, ta linija nije postavljena odmah. Razumete? Znači, dok smo mi došli do te linije, mi smo izvršili određene radnje.

PREDSEDNIK VEĆA: Znam. Kada je postavljena od momenta kada ste stigli?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa ne znam, postavljena je nakon izvesnog vremena.

PREDSEDNIK VEĆA: Kada je postavljena, koliko je bila udaljena?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa opet to varirara, vazdušne linije može da bude dva do dva i po kolometra.

PREDSEDNIK VEĆA: A putem?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: A putem može da bude i više, razumete, zavisno od koje tačke gledate.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Sad mi recite: Tu kad kažete Treskavica, gde je bila Vaša linija...

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da?

PREDSEDNIK VEĆA: Kakva je tu konfiguracija terena?

ADV. TODOROVIĆ DRAGOLJUB: To što piše «KT Treskavica» kod mene?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Piše «Treskavica», gospodine.

PREDSEDNIK VEĆA: «Ribnjak», pa ispod njega «Treskavica». «Ribnjak», je li tako? «ADV».

TODOROVIĆ DRAGOLJUB: Ali ispod piše «KT»?

PREDSEDNIK VEĆA: To je nešto napisano crnim slovima, ali to se slabo vidi, ne znam.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Možda je to neki, to što piše «Treskavica».

PREDSEDNIK VEĆA: To je to jedini. Sad opišite tu konfiguraciju terena. Kakva je bila na samoj liniji?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Brdovita.

PREDSEDNIK VEĆA: Brdovita, je li tako?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I Vi držite liniju na nekom brdu ili u nekoj kotlini?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa opet Vam kažem, zaključno, brdo. Zaključno kotlina, zaključno brdo.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Koliko je dugačka linija tu?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Opet to varira, gospođo.

PREDSEDNIK VEĆA: Važi, važi.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne može da se drže, jer nikad se vojska ne drži za ruke, razumete.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, ne. Koliko je otprilike dugačka linija koju Vi pokrivate?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Par kilometara.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko? Dva, tri ili pet, sedam?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa tako, dva-tri kilometra, vizuelno možda i pet-šest kilometara.

PREDSEDNIK VEĆA: E pa zato Vas i pitam, pošto je to relativno dugačka linija.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je u celom tom delu kotlina ili brdo?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da Vam kažem, linija se ne drži, mi smo izbegavali da držimo liniju. Razumete?

PREDSEDNIK VEĆA: Ne. Interesuje me gde su smešteni vojnici. Nije važno da li ćemo to nazvati «držimo liniju» ili «ne držimo». Kako god hoćete.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: To gde su smešteni vojnici na liniji, je li kotlina ili brdo? To Vas pitam.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Brdo.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: I kotilina i brdo.

PREDSEDNIK VEĆA: Nastavlja se jedno na drugo, je li tako?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Dabome, da. Ima dominantnih kota, ja ne znam koliko je to, 1.200-1.300 metara. Da, ima neka kota koja je bila dominantna, i onda ima jedna kota koja je bila niže, opet ima jedna viša kota, i tako.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Posle te linije, gde je bila muslimanska linija?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Neposredno naspram naše linije.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, u blizini Vaše linije?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, da.

PREDSEDNIK VEĆA: U odnosu na tu liniju gde se nalazite Vi na Treskavici, gde je ovaj put kojim se spuštate, kojim kamion može proći, tj. gde se ovaj događaj desio?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: To, gospođo, ne mogu reći, ne vidim ja to ovde.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne. Ja Vas pitam koliko je to udaljeno.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa to su oni objasnili. I Branislav je objasnio i Vuk, ja mislim da je on nešto rekao za to. Ovde ja ne vidim taj put.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne vidite ga?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN:Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi znate koliko je udaljen put?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Put od..?

PREDSEDNIK VEĆA: Taj put od linije Vaše, koju Vi držite, pa do samog puta, koliko ima kilometara?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Opet Vam...

PREDSEDNIK VEĆA: Gde se ovaj događaj desio?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Opet Vam kažem, gospođo, da ne znam. To opet zavisi s koje tačke se gleda. Razumete?

PREDSEDNIK VEĆA: Pa iz bilo koje. Orijentaciono?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Jer put je relativna stvar.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali to mesto gde se nalazi?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa može da bude kilometar i po, može i tri kilometra.

PREDSEDNIK VEĆA: Mene interesuje mesto gde se kamion zaustavio, znači poslednja bezbedna tačka. Tako su nam rekli?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa ne znam gde se kamion zaustavio, gospođo.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo momenat, da Vam ja postavim pitanje, ako možemo tako. jer uskačemo u reč jedno drugom. Molim Vas da sačekate da Vam ja postavim pitanje, i ja ću Vam dati vreme da odgovorite. Znači, nama je ovde nekoliko okrivljenih reklo da su dolazili do poslednje bezbedne tačke, posle toga je već bila blizu muslimanska linija i nije se moglo dalje ići. Da li Vi uopšte znate gde je bila poslednja bezbedna tačka?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne znam taj teren, ni poslednju bezbednu tačku.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne znate teren?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, termin «poslednja bezbedna tačka» ništa ne znači kad između poslednje bezbedne tačke i Muslimana stoji moja jedinica.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo malo, molim Vas, posle ćemo pitanja. Da li znate uopšte gde je kamion bio, gde se nalazio uopšte kamion tog dana, dokle je išao?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne znate? Pošto ste Vi rekli da je Aleksandar Vukov silazio sa linije kad je trebalo da se nabave određene stvari, i da je kamion tim prilikama dolazio do te tačke?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, nisam ja to rekao.

PREDSEDNIK VEĆA: Uopšte, u principu je dolazio, kad je silazio.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Aleksandar Vukov je silazio sa dosta prostorija, razumete?

PREDSEDNIK VEĆA: Da. E sada, sa te linije kad bi silazio dole, znači na teren gde je moguća komunikacija, da tako kažem, da li Vi znate koliko je to udaljeno? Ako ne znate, to nije nikakav problem. Ako znate - znate, nema problema. Ako ne znate - ne znate.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa ne znam, gospođo, ne mogu da Vam kažem kad.

PREDSEDNIK VEĆA: Apsolutno ništa? Ako znate, znate. Ne znate? Dobro. Znači, koliki je razmak bio između Vaše i te muslimanske linije, šta ste rekli?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa u zavisnosti opet od konfiguracije koja je delila naše snage.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo da Vas pitam nešto. Da li Vi ne znate zato što niste išli na liniju, ili ne znate zato što stvarno ne znate? Da li Vi znate gde je linija, jeste li obilazili liniju? Mi smo čuli ovde da ste Vi malo puta bili na liniji.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Gospođo, da Vam kažem nešto. Ja nisam otišao u Bosnu kao autsajder, ja nisam otišao u Bosnu zbog ovoga incidenta, ja sam otišao u Bosnu verovatno kao neki stručnjak, a to ću ja da Vam dokažem ovde.

PREDSEDNIK VEĆA: Da, nisam Vas to uopšte pitala. Ne znam što mi to govorite, odgovorite mi na pitanje ako imate potrebu. Neko, da li Vukov ili Petrašević - nisam sigurna sad u ovom momentu, rekao je da ste Vi samo dva puta bili na liniji?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa, gospođo...

PREDSEDNIK VEĆA: Ja Vas pitam sada, odgovorite mi na to pitanje, nemojte ići u širinu.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa ne idem u širinu, ali moram da Vam objasnim.

PREDSEDNIK VEĆA: Zato što ne znate gde je linija ili zato što ne znate stvarno?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa kako ne znam? Ja gde sam izviđao i gde sam postavio svoje ljude.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa dobro. Kako onda ne znate koliko je daleko od puta, stvarno? Onda je to zaista nemoguće.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa ne znam gde je stao kamion, gospođo.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa nije bitno. Koliko ima orijentaciono do tog puta?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Rekao sam Vam da zavisi s koje tačke gledate.

PREDSEDNIK VEĆA: Sa koje god. Orijentaciono. Ako ne znate, nije problem.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa rekao sam Vam da ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, u redu. Šta ste još hteli reći u vezi sa ovim putem ili u vezi sa ovim mestom? Da li imate nešto konkretno u vezi sa tim da nam objasnite? Kartu smo doneli da biste objasnili teren.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa ja Vam objašnjavam.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Imate li još nešto da kažete?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne znam u kom pravcu. Šta Vas interesuje?

PREDSEDNIK VEĆA: Ja sam Vas ovo pitala: da li možete odrediti kolika je približna udaljenost između Vaše linije i muslimanske?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa opet kažem da to zavisi od konfiguracije koja deli moje snage, odnosno njihove pozicije. Ne može da se pozicionira ako je čistina ispred njega, odnosno ako ne postoji neki zaklon da ga zaposedne.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa dobro. Koliko je mogao biti udaljen zaklon gde može da se zaposedne?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa negde je bilo 200 koraka, negde je bilo 500, negde je bilo 150.

PREDSEDNIK VEĆA: To Vas pitam. Znači, bilo je blizu?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Jako blizu.

PREDSEDNIK VEĆA: To sam Vas pitala.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Bilo je na puškomet.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Znači, rekli smo gde je Trnovo, rekli smo gde su ove vikendice, rekli smo gde je linija, rekli smo gde je otprilike put, s tim što Vi ne znate gde je ta poslednja tačka. To bi otprilike bilo dosad rečeno. Da li ima pitanja? Izvolite. Što se mene tiče, ja ne znam. Možda se kolega bolje razume u topografiju?

Na saglasan predlog stranaka

Sud donosi

REŠENJE

da se izvrši suočenje između optuženih.

Vrši se suočenje između optuženog Slobodana Medića i optuženog Pere Petraševića.

PREDSEDNIK VEĆA: Ja ću zamoliti samo još jedanput Peru Petraševića da dođe. Hoćete li, molim Vas, da dođete? Vi ste, kao što smo čuli pre nego što smo napravili pauzu, rekli da Vi ostajete u potpunosti pri svojoj odbrani koju ste dali u prethodnom postupku i koju smo mi pročitali na glavnom pretresu, s tim što ćete u određenim delovima eventualno da nešto dopunite, proširite ili nešto još kažete? Je li tako?

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Tako je. Moj razlog nedavanja izjave na glavnom pretresu upravo je to što sam čekao transkripte od prvooptuženog i od petooptuženog, pa sam tek nakon toga hteo da dam ponovo svoju izjavu.

PREDSEDNIK VEĆA: Sad vidite, s obzirom na ovu činjenicu koja nije sporna. Samo momenat. To ste Vi rekli još kad je trebalo dati odbranu, kad smo Vas prozvali prvi put, ja mislim da je bio datum 23. Vi ste isto to rekli, je li tako?

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Tako je.

PREDSEDNIK VEĆA: U vezi sa Vašom odbranom, Vi ste to rekli. Evo sad to ponovite zbog transkripta.

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Da ponovim?

PREDSEDNIK VEĆA: Da.

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Ostajem pri svojoj izjavi. Upotpuniću je kad budem imao kompletne transkripte svih optuženih.

PREDSEDNIK VEĆA: S obzirom na ovakvu situaciju, mi smo sada oko ove činjenice, naravno, odlučivali i došli smo do ovakvog zaključka: da ipak prvo saslušamo Vašu odbranu i, ako bismo po zakonu mogli, da Vas u ovom momentu suočimo, eventualno, pošto ste sami rekli da bi nešto proširili, dopunili. Možda će biti još nekih okolnosti, da ne bismo dva-tri puta vršili suočenje, da to obavimo odjedanput. Tako ću Vas ja sada pitati, pošto je bitno zbog daljeg

rasporeda suđenja, da li ćete odbranu izneti eventualno sutra ili ćete tek na sledećem suđenju, koje će biti zakazano u februaru?

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Vidite, da budem precizan. U februaru, ali ako dobijem transkripte dva-tri dana pre februara, neću moći ni tada da dam izjavu.

PREDSEDNIK VEĆA: Ja se nadam da niste dobili dva-tri dana pre?

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Dobio sam na vreme, dobio sam 6. januara, imao sam prilike da pročitam, nadam se da će i ovaj put biti na vreme i neće biti problema.

PREDSEDNIK VEĆA: Hoće sigurno, jer sam ja odmah dala naredbu da se transkripti stvarno skinu brzo, i vrlo brzo su skinuti, i da se odmah svima dostave, da slučajno neko ne bi dobio kasno, tako da ćete imati dovoljno vremena da ih pročitate. Ništa, hvala Vam onda u ovom momentu, možete se vratiti na svoje mesto, a mi onda možemo da, ako smo tako odlučili, sada ne suočavamo Slobodana Medića i Peru Petraševića, već da suočimo Slobodana Medića i Aleksandra Medića. Da li to nije sporno?

Sud donosi

REŠENJE

da se izvrši suočenje između prvoopt. Slobodana Medića i trećeopt. Aleksandra Medića.

PREDSEDNIK VEĆA: Ja ću zamoliti dvojicu optuženih čija imena sam sada pročitala da pristupe ovde. Da li možete stati, ja ne znam kako bi bilo najzgodnije, možda s jedne i s druge strane, pošto tu imamo mikrofon jedan i drugi? Tamo možete ili preko puta jedan drugog, da ne biste bili previše u kontaktu. Uključite obojica mikrofone. Ja ću vam samo objasniti, Vi verovatno znate da se suočenje obavlja na taj način. Da li ste mogli da upalite?

Suočenje se obavlja na taj način što ćete vas dvojica, da kažem, govoriti o nekim vašim delovima odbrane koji su različiti. Suočenje se obavlja na taj način što vi međusobno obavite razgovor kao da veća nema, kao da nismo u sudnici, o okolnostima koje su različite. Ja sam napravila koncept, pošto mislim da je to vama lakše, po kojim tačkama da se suočite u tim delovima, pa kako hoćete. Vi ste slušali i pročitali transkripte. Da li hoćete sami ili da vam ja kažem na koje se tačno tačke treba suočiti? Kako vam je zgodno? Možete i sami početi, pa ću vas i ja onda posle toga usmeriti.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Šta je sporno, gospođo, samo navedite šta je sporno tu?

PREDSEDNIK VEĆA: Evo, sad ću vam ja reći. U vezi sa dokumentacijom. Pod jedan, Slobodane Mediću, Vi ste rekli da se prilikom dolaska u firmu vodio karton za svakog od optuženih, da su oni potpisivali neku vrstu ugovora, da je to čuvano. Aleksandar Medić, to vam je peta strana, ako hoćete da pratite transkript, kaže: «Ništa nisam potpisao, radnu knjižicu uopšte nisam ni imao jer pre toga nisam ni radio». To je prva stvar.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Jeste, da.

PREDSEDNIK VEĆA: Ostajete pri tome?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Da.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Nije mogao da primi platu ako nije potpisao nekakav papir koji je njemu omogućavao bilo kakav status u radnom odnosu. Znači, on je morao da potpiše neki ugovor i ako treba, mi ćemo to i da dostavimo. Ja mislim da ću ja doći do neke dokumentacije koja je vezana za to. Znači, svako ko je došao morao je da potpiše ugovor, odnosno da ga produži i da ima radnu knjižicu, i na konto toga je on primao platu. Morala je da se vodi evidencija.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, on kaže da nije.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja mislim da nisam i ne sećam se, i ne mogu da tvrdim ono čega se ne sećam.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da li se sećaš da si primao platu?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Kako da ne.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Koliko je to bilo često?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Mesečno jednom.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Je li kasnila kad plata?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne, koliko znam.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Od koga si primao platu, ko ti je davao?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja mislim da je Ranko bio blagajnik.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Jesi li potpisivao tamo nešto kad primiš platu?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa verovatno jesam na koverti, na listi. Molio bih da me optuženi gleda u oči jer se istini gleda u oči.

PREDSEDNIK VEĆA: Da, mi ćemo to konstatovati ako ne gleda, pošto je to obaveza prilikom suočenja. Druga stvar koja se razlikuje jeste da je Medić Slobodan rekao da je pored njega kao komandanta postojala komanda koja je

donosila sve važne odluke. Međutim, optuženi Medić Aleksandar je rekao da komande kao komande nije bilo, da je sve odluke donosio komandant, a da su ti ljudi koji bi se eventualno skupljali tu bili samo da bi se njima prenela naredba koju su oni faktički samo izvršavali. To je jedna dosta bitna činjenica. Izvolite, suočite se oko toga, to su vam strane 16 i,18.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja apsolutno stojim iza toga. To je bila kancelarija u kasarni na prvom spratu, gde su oni imali informisanje, ali ja ne znam sadržaj razgovora zato što mi kao obezbeđenje nismo prisustvovali tome.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Kad si ti došao da radiš kod mene?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa ja mislim, ne mogu tačno da kažem, da li 1994, 1993, 1995, ne znam tačno.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Zbog čega si došao da radiš?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Zbog čega sam došao da radim? Pa zbog boljih uslova koji su bili u odnosu na rezervu Vojske Republike Srpske Krajine.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ko je napravio te bolje uslove?

PREDSEDNIK VEĆA: Nemojte sada to. Nisam pomenula tu okolnost. Suočite se oko pomenute okolnosti, nemojte sada opet ponavljati odbrane. Vi ste rekli Vaše, Vi odgovorite da li je zaista postojala komanda. On kaže da nije postojala nikakva komanda?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa, gospođo, moram da ga uvedem u temu.

PREDSEDNIK VEĆA: Nemojte «gospođo», njemu recite, ja sad nisam ovde.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Moram u temu da ga uvedem.

PREDSEDNIK VEĆA: Uvela sam vas ja u temu, ja sam vas uvela.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: On je došao u jednu gotovu situaciju gde je sve funkcionisalo.

PREDSEDNIK VEĆA: Radi se o komandi na terenu kada je on već došao i otišao na teren, oko toga se suočite. On kaže da nije postojala nikakva komanda.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Kako nije postojala komanda kada Vuk decidno prikazuje sliku i skicu terena? Ja sam bio zadužen za širi reon teritorije i odgovarao sam za nešto što nije predmet ovde sada, a on je odgovarao za neke stvari koje su bile vezane direktno za teren. Između ostalog, on je to znao.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, govorimo o komandi u smislu donošenja naređenja da se uradi to i to. On kaže da nije bilo komande i da niko sem Vas nije donosio nikakve odluke.To je suština.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da li je bilo narednika kod mene u vojsi?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Jeste.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Koliko je bilo narednika?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa ja ne znam tačno.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da li je svako odeljenje imalo narednika?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Da, bilo je i komandira četa.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Je li bilo zamenika?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Jeste, koliko ja znam.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Koliko ljudi je brojao komandni kadar?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa ne mogu tačno da kažem zato što ja nisam o tome vodio brigu. Ja sam direktno bio potčinjen tebi i niko nije mogao osim tebe da mi komanduje.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Dobro, ti pričaš za situaciju, to je pravedeno što ti govoriš. Komanda je postojala?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Komanda je normalno postojala, ali s tom komandom ja nisam imao veze, jedino s tobom.

PREDSEDNIK VEĆA: Nije bitno da li ste imali veze, nego da li je komanda postojala da bi donosila odluke ili izvršavala njegove odluke. To je suština razlike u vašim iskazima.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Isključivo je naređivao komandant.

PREDSEDNIK VEĆA: To je to.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: I to sam već rekao.

PREDSEDNIK VEĆA: To je upravo ovo sledeće u vezi sa naredbom. Ja imam ovaj deo koji je Medić Aleksandar rekao: «Ne znam da li je neko drugi mogao da naredi, ja nisam čuo, ali ne znam da li se dešavalo nešto što ja nisam čuo. Niko drugi nije mogao da naredi sem njega» - strane 18. i 19. transkripta, da znate da pratite. To ste Vi rekli?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Meni, Petraševiću i ljudima iz obezbeđenja.

PREDSEDNIK VEĆA: Sledeće. Razlike u iskazima u vezi sa radio-vezom. Opt. Medić Slobodan je rekao da je bilo veoma teško uspostaviti radio-vezu, da često nije funkcionisala i da se samo povremeno nije mogao voditi neki razgovor. Opt. Medić Aleksandar je rekao, to je strana 15, da «mogle su se preneti poruke i naredbe» i da su one u principu uvek i prenošene.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Jasno, bilo je jedan stručan čovek zvani «Čengić», ne znam mu ime i prezime, koji je vodio brigu o vezi i tako je veza i

funkcionisala, preko njega. To mesto veze je bilo u toj vikendici gde smo mi bili smešteni.

PREDSEDNIKVEĆA: Odgovorite mu sad na to.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa, gospođo...

PREDSEDNIK VEĆA: Nemojte «gospođo», njemu odgovarate, to je suočenje.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne mogu da mu odgovorim. Kako da mu odgovorim da li je veza funkcionisala 24 sata ili nije funkcionisala na način na koji nije funkcionisala? Onog momenta kad se bilo šta radilo na teritoriji na kojoj smo se mi nalazili, tj. na prostoriji, tog momenta je ona bila ometana i pokrivana i ništa se nije moglo uspostaviti tom vezom koju smo mi imali.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja ne znam čemu je služila ta veza, ja znam da se preko veze obraćalo.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Zna se čemu veza služi, ali tad kad dođu, ti kristali budu probijeni i veza ne može da se koristi, to je normalno.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja nisam stručan da pričam da li se veza mogla koristiti ili probijati, ali znam da je funkcionisala.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, to je što se tiče veze. Što se tiče spornog dana kada je izvršena egzekucija, opt. Medić Slobodan se brani tako što tvrdi da nije znao ništa o tome, da niko nikakvu naredbu nije dao, da mu posle toga niko nije referisao. Opt. Medić Aleksandar prvo kaže: «To jutro, komandant sedi u šljiviku pre polaska. Pored njega ja prolazim i idem do kamiona». I takođe kaže on je čuo glas optuženog komandanta Slobodana Medića koji je rekao jednom od vojnika: «Idite i po Žaru, pozovite i Žaru». Znači, Vi kažete da niste uopšte bili tu, da ga uopšte niste zvali, da niste sedeli u šljiviku, da ne znate ništa o događaju, a Vi kažete da ste čuli njegovu naredbu, da je ovaj tačno naredio, da je posle toga vojnik došao i da ste to sigurni, jer sam ja na tome insistirala više puta. Izvolite, to je jedan od ključnih momenata.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Sto posto iza toga stojim što sam rekao.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ti kažeš da sam ja sedeo u šljiviku?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne u šljiviku, već pod šljivicom nekom.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Koliko je bilo sati?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa to je bilo jutro, ja ne mogu da preciziram koliko je bilo sati.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ko je bio tu još?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa bilo je vojnika, ali ne znam ko.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Moraš da mi navedeš ko je bio od vojnika?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja se sećam tebe, a ne mogu da se sećam ko je bio od vojnika.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Sad će tebi tvoj komandant, odnosno kum, kazati zašto se ti mene sećaš, sad ću ti kazati. Pošto je ovo javno, ali moraju kumovi da se sretnu.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa ja i želim to.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: I sad ću ti kazati. Ti se sećaš mene zato što sam ja glavni i odgovorni, jedini čovek u ovoj fazi, kad je krenulo ovo u šestom mesecu, koji je trebalo da ide za Hag i koga Hag nije tražio. I vama se jedina odbrana, i jedina odbrana onima koji su vas učili, mogla bazirati na tome da ja odem za Hag, da vi ostanete ovamo i da bazirate i da koncipirate odbranu na temelju toga. To je jedino to kako ste vi naučeni, a ja ću tebi da dovedem ne tri čoveka, nego 30 ljudi da ja nisam bio tu, jer da sam, sad me slušaj dobro, da sam bio tu, dobro me slušaj, prvo ne bih organizovao. Kad se jedan zločin planira, on se organizuje i vrši se egzekucija. Egzekucija se ne vrši pred kamerom. Da li se egzekucija vrši sa kamerom?

PREDSEDNIK VEĆA: To je sledeće, nismo došli do kamere.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Čekajte, gospođo, ovo je bitno, za mene je bitno.

PREDSEDNIK VEĆA: Upravo je to sledeće oko čega ćete da se suočite.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Znači, da li se egzekucija vrši pred kamerom i da li ti misliš da sam ja takav idiot i kreten da bih ja dozvolio da se to tako desi, na taj način, a da ja za to znam?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja da ti kažem, ti vrlo dobro znaš za to, to će se videti iz iskaza Slobodana Stojkovića,iz transkripta kojeg sam pročitao: «Idi i to tamo snimaj».

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: To hoću da ja čujem i da vidim istog tog podmuklog, koji je na podmukli način ubio čoveka jednoga i šta je sve radio iza mojih leđa. Znači, istog tog ja čekam da dođe tu.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Nećemo mi ovde pričati ko je ubio šta, ovde je direktno sramotno što ti pričaš da nemaš pojma, to i vrapci znaju, to svako živ, pa i ljudi iz ove publike znaju koliko se ta kaseta vrtela, a ti vičeš da ne znaš.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa je li ti znaš šta ti pričaš?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Apsolutno.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Koliko službi ima u ovoj državi?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja želim...

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Čekaj.

PREDSEDNIK VEĆA: Nemojte ga tako prekidati, molim Vas, ja ovde rukovodim. On kad govori, neka završi, onda Vi uzmite reč.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja želim, ako je moguće, postoji neki poligraf, da iziđemo i ja i ti ovog momenta na taj poligraf, pa ko laže, neka dobije maksimalnu robiju.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: I ja sam isto za to. Znači, ja sam spreman da idem na detektor laži.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: To da kažem, te gnusne laži da ti tako možeš izmisliti, ja sam imao jedno veliko mišljenje o tebi kao komandantu, o čoveku, a sada si to skroz srozao na nulu. Znači, u pitanju je razmišljanje: «Daj da se ja vadim, guraj sve», pa i po cenu ovakvih gnusnih laži.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Vi ste u poziciji da to radite, nisam ja. Ja nisam u poziciji.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo da odmah nastavimo. Znači, Vi ste već tu rekli u vezi sa snimanjem...

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, nisam, gospođo, završio.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, čekajte da Vam ja postavim pitanje, pa ćete Vi nastaviti. U vezi sa snimanjem, Vi ste rekli da nemate pojma da je išla kamera tog dana i da ne znate ništa o događaju. Optuženi Medić Aleksandar je rekao da ste Vi znali da se snima, da ste upravo Vi rekli da se ponese kamera i da se snima, i da ste čak posle u nekom delu to komentarisali. Dotle još nismo došli. Znači, da je njegovo saznanje upravo od lica koje je nosilo kameru, da on lično to nije čuo. Ali da ništa nije moglo da se desi, to su strane 18. i 19, da ništa nije moglo da se desi u vezi sa snimanjem, a da nije bilo Vašeg odobrenja, kao i da Vam je direktno snimatelj rekao: «Jeste, naredio mi je komandant».

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Dobro, doći ćemo i do toga, gospođo.

PREDSEDNIKVEĆA: Pa evo, došli smo.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, nego da kažem nešto kad on kaže da to i vrapci znaju.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite ovo što sam Vam ja rekla.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, da su to znali i vrapci, da mu to kažete.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja sam rekao da i vrapci znaju za kasetu, a ti pričaš kako si prvi put čuo kad je pokazana u Hagu na snimanju. Pa to su tolike

laži da to obični ljudi znaju, a ne ovo veće, za koje ja vidim kao laik da je izuzetno profesionalno i da stvarno vodi posao i suđenje kako treba. Ovo nije laskanje veću, već je to istina.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa dobro, ti si ovde. Ima hiljadu zatvorenika u CZ-u. Da li neko ko je opljačkao običnu trafiku nije uhapšen?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja ne znam čemu ovo pitanje.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa tome što ti kažeš da se ta kaseta vrtela po video-klubovima i javno iznajmljivala. I tolike godine da je to bila misterija za sve službe koje rade u Srbiji, jedino da je za javnost ona bila dostupna?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa to može da se verovatno pita i vlasnik te «Laser kuće», videoteke.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pitaće se i to, i doći će se do tog.

PREDSEDNIK VEĆA: Momirovića, koji je imao kameru? Samo još imam jedan deo. Takođe, u vezi sa kasnijim raportom posle egzekucije. Opt. Medić Aleksandar je rekao da je čuo da je Vama prišao Petrašević, da ste i dalje bili u tom šljiviku, da je prišao Petrašević i rekao komandantu da je naređenje izvršeno: «Paketi su likvidirani.» A da Vi kažete ovde opt. Aleksandru Mediću: «Žara, jesi li se prekalio?»

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Apsolutno tako.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Opet, gospođo, u stvari, kume, ja se vraćam na ono što si ti dobio zadatak da kažeš.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja ne znam od koga sam dobio zadatak. Ja sam dobio zadatak od istine, jer ti sad kad je trebalo... Jer ja se ovde vodim istinom i kad smo već došli ovde, pa treba da istina izađe na videlo, a ne takve neke stvari. To su za mene neke nebuloze da nisi znao haubice pa smo mi ostali spavati, a nisi mrdao bez nas, da kažem, ni u WC. A mi ostajemo, ti sam odlaziš?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa kako kad ste Vi tako hrabri bili, gnušali ste se nad tim što ste učinili, kako sam ja toliko bio plašljiv? Pa jeste li Vi od 1991. godine bili sa mnom? Na svim ovim snimcima što se vrte, da li se vidite Vi negde?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ti vrlo dobro znaš ko je bio s tobom, i ovo što si rekao da je bilo još ljudi koji su išli s tobom, to je...

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Jesi li ti posle dva sata dolazio kod mene kući i noću čuvao kuću moju?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Kako ne. Jesmo li dolazili direktno do tvoje kuće, dovozili te «džipom» i vraćali «džipom» u kasarnu? I ujutru je uvek Petrašević

dolazio «džipom» kod tebe kući u dvorište i imao si još dva stražara ispred kuće. Da li ja možda lažem?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ko je bio noću?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja nisam gledao ko su stražari, to su komandiri određivali stražare.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: A do 1994. godine, ko je bio sa mnom dok Vi niste došli?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Dok mi nismo došli bio je Dragiša Birač, koliko se ja sećam.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: I ko je bio još?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Meni je ovde vrlo lako da pričam zato što pričam istinu.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: I meni je vrlo lako.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo imamo još jedan deo koji možemo spomenuti. To je baš ovo u vezi sa obezbeđenjem. Vi ste rekli da niste imali stalno obezbeđenje, da su se neki ljudi menjali. Međutim, optuženi Medić Aleksandar je rekao da je to obezbeđenje bilo stalno, da se čak znao prioritet ko je ko u toj hijerarhiji, gde je; čak da se tačno znalo gde je Petrašević sedeo, pored njega ili iza njega, zavisno da li ste vi vozili ili niste, da su to bili stalni ljudi koji su stalno išli uz Vas, da se od Vas uopšte nisu odvajali nijednog momenta.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Apsolutno.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Gospođo, opet se vraćamo sve na ovaj događaj. Znači, sve je vezano za ovaj događaj i sve maske padaju na ovom događaju i svu vrstu krivice oni ovde hoće da prikažu kao vezanu za ovaj događaj. I ja neću, ja sam Vama rekao, znači nije problem uopšte u meni. Ja sam davno stavio crtu.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa nemojte Vi «uopšte». Sad nam kažite oko čega treba da se suočite, pređite na konkretnu stvar, naravno na konkretnu, nemojte uopšteno.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Znači, ja ga znam kad je bio ovoliki i ja pričam, ja nemam šta da krijem. Znači, kompletno sve ono što sam ja radio poslednjih 10 godina, sa Vašom koreografijom ovom sada Vi hoćete da porušim.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja sam rekao da mi je bila čast što imam takvog komandanta i sve vreme si bio plemenit i nikad takvih stvari zbog kojih smo ovde nije bilo. Ali ti dobro znaš i ko ti je naredio. Što ne kažeš to?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa ti kaži ko mi je naredio.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa ja neću da kažem, ti treba da kažeš.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ti kaži, ti znaš ko mi je naredio.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ti treba da kažeš.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ti znaš ko mi je naredio.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja znam da to nije iz tvoje glave.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, ti znaš ko je meni naredio, ja ne znam.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Znaš ti vrlo dobro.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Treba da kažeš ovde pred auditorijumom ko mi je naredio.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, ovo su suštinske razlike.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja znam da ubistvo nije išlo iz tvoje glave.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa ubistvo se ne bi ni desilo da sam ja bio tu.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Bio si, ne znam odakle ti tolika hrabrost.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Kume, treba da mi dokažeš.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa je li ti govorim da sam te video pod šljivom.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Moraš da mi kažeš, da izvedeš ljude koji su me videli još tu.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Jesmo li se vraćali? Pa evo gospodina Petrašević a. Petraševiću, je li bilo tako? Jesi li mu preneo raport?

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, to ćemo kad bude on izneo odbranu.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne znam čemu tolike laži i ovog Branislava Medića, zato što ti je šogor. Jadnog guraš, ne biraš sredstva, i što on ima četvoro dece, samo da izmišlja: «Vojska Republike Srpske, pinc-gauer» i to - to uopšte nema veze s tim.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa ti si mi kum, kako šta? Ja sam s njegovom sestrom spavao, ti si mi rođeniji, ti si mi kum.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, nemojte sada takve stvari, to nas ne interesuje uopšte. S kim je spavao, to nas uopšte ne interesuje.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja ostajem pri tome da smo mi kumovi i od toga ne bežim, ali ovde smo da se kaže istina.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa i ja sam tu da kažem istinu.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Očigledno ne govoriš istinu.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa to ćemo videti da li govorim istinu. Ne govorite Vi istinu.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne Vi, ja govorim u svoje ime, a drugi će reći.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da li govoriš ti istinu?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja govorim istinu i iza te istine stojim.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: I ja stojim iza onoga što kažem.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Stojiš iza toga da nisi bio tu?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa mislim, ja ne znam stvarno odakle ti moral da toliko lažeš, neistinu da govoriš.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa dobro, hvala.

PREDSEDNIK VEĆA: Hvala. To su suštinske razlike.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Nije hvala, to je istina.

PREDSEDNIK VEĆA: Čekajte, nemojte sada dok ja govorim. Da li ima eventualno neko još da ukaže na nešto? Ja mislim da sam obuhvatila sve što su bile razlike. Recite?

NATAŠA KANDIĆ: Molim Vas da ih pitate sledeće. Slobodan Medić kaže da su oni bili na teritoriji Hrvatske u okviru vojske Republike Srpske Krajine, dok opt. Aleksandar Medić kaže da je od komandanta čuo i da su svi znali da su oni jedinica MUP-a Srbije - Državna bezbednost?

PREDSEDNIK VEĆA: Ja koliko znam, Medić Aleksandar je rekao da on ne zna čiji su, da je pretpostavio.

ADV. LEVAJAC ZORAN: Molim Vas, to nije rekao.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi stranu transkripta pa ćemo pročitati, pa tu su nam transkripti, zato nam i služe. Recite koja je strana, pa ćemo da pročitamo ovaj deo. Evo, našli smo: «Bilo je raznih priča, da smo MUP Srbije, da smo pripadnici DB-a». On je tako rekao, on nije tvrdio, on je evo nabrajao.

NATAŠA KANDIĆ: On je doslovno rekao da je od komandanta čuo da su oni...

PREDSEDNIK VEĆA: Evo ovaj deo imamo gde je rekao da nije znao.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ima u transkriptu.

ADV. TODOROVIĆ DRAGOLJUB: Ja sam ga baš pitao: «A otkud znate?» Kaže: «Znam po uniformi.»

PREDSEDNIK VEĆA: Da, ali je rekao da mogu biti specijalne jedinice. Dobro, to sada nije toliko bitno. Samo isključite mikrofone, pošto su tri mikrofona, pa nećemo moći da čujemo.

NATAŠA KANDIĆ: Pa čekajte, molim Vas. Bilo bi dobro da čujemo sad to.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa oko čega? Sada kad je on rekao da može biti i MUP i DB i jedinice Vojske Srpske Krajine i ne znam koga, oko koje okolnosti da ih suočimo? Suočite se ako znate koje jedinice ste bili pripadnici. Ako Medić Aleksandar uopšte zna koje jedinice je pripadnik bio. Da li znate?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja znam da smo se vodili kao specijalna jedinica «Škorpioni».

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. A u odnosu na ovo što ste rekli da ne znate?

NATAŠA KANDIĆ: A u okviru koje formacije?

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate? Nemojte postavljati pitanja, ne možemo im pitanja kroz suočenje postavljati, molim Vas.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Pazite, da Vam ja kažem. Ne znam u okviru koje formacije, to nije na meni da ja znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Ovde ste zaista izjavili šta sam Vam ja pročitala, da je moguće da ste bili pri MUP-u, da je moguće pri DB-u. Znači, pri tome tu nemamo šta da suočimo.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Nisam ništa precizirao direktno.

PREDSEDNIK VEĆA: I pri tome ostajete. A Vi ste rekli da ste bili pri Vojsci Republike Srpske Krajine, i to nije sporno. Izvolite?

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Ja bih molio na konkretnu okolnost, znači, ne ovo šta je čuo buđenje, zaključivanje i tako. Konkretno, neka se Medić Aleksandar izjasni da li je njemu ikada, tom prilikom ili bilo kojom drugom prilikom, Slobodan Medić lično rekao da likvidira bilo koga?

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, on je rekao u transkriptu da to Slobodan Medić nije rekao. Ne mogu nešto što nije rekao. Pa nemojte, molim vas, svi, ja ću kazati prva, pa onda vi. Nijednog momenta on nije rekao da mu je naredio Slobodan Medić. On je rekao: «Preko vojnika». «Ja to saznanje imam preko vojnika, nijednog momenta se on meni nije obratio, ni pre ni posle.» Tu nema šta da suočavam kad nije sporno.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Nijednog momenta mi nije rekao komandant: «Ideš na streljanje!» Ovako stoji: ležim u krevetu gore, čujem glas... Da li treba da gledam uVas ili..?

PREDSEDNIK VEĆA: Ne treba to uopšte da pričate jer sve to znam, to nije uopšte bitno.

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Predsednice veća, pitanje koje se nadovezuje. Ko mu je naredio da učestvuje u tome? Neka kaže. Ako mu nije naredio komandant, ko mu je naredio?

PREDSEDNIK VEĆA: Pa vojnik koji je došao da prenese, tako je rekao.

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Kako se zove taj vojnik?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: E pa, ja ne znam ko je tad bio. Da li imam ja pravo da kažem?

PREDSEDNIK VEĆA: Jel imate nešto u vezi suočenja, nemojte sad novo da otvaramo.

ADV. TODOROVIĆ DRAGOLJUB: U vezi sa ovim što je Nataša rekla, ja bih samo pročitao na ovoj strani...

PREDSEDNIKVEĆA: Recite koja je strana.

ADV. TODOROVIĆ DRAGOLJUB: 48/81 - on je rekao ovo, pri kraju kaže...

PREDSEDNIK VEĆA: Recite odakle, pa ću ja pročitati.

ADV. TODOROVIĆ DRAGOLJUB: Rekli ste: «Stalno je bilo da smo mi MUP Srbije.»

PREDSEDNIK VEĆA: Samo gde Vam je to?

ADV. TODOROVIĆ DRAGOLJUB: To je pri kraju.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su popunjavali jedinice? evo, vidim sada. Rekli ste da...

ADV. TODOROVIĆ DRAGOLJUB: Rekao je u istrazi danas da je on smatrao da je to jedinica MUP-a Srbije. Na osnovu čega je on to zaključio? On kaže, samo da pročitam: «Da Vam ja kažem, ja ne mogu da tvrdim, ja nisam tvrdio da je to jedinica moja.» Rekli ste: «Stalno je bilo da smo mi MUP Srbije.» «Ne, bilo je priče, ali ja to ne mogu da potvrdim.» «A na osnovu kojih priča ste zaključili ili šta se pričalo, ko je pričao?», kaže predsednik veća. «Pa pričalo se da smo pod MUP-om...», i tako. «Sem tih priča, ima li još nekih pokazatelja, neki refren na osnovu kojeg bi se to zaključilo?» A on kaže: «Pa ne znam, možda bi moj zaključak mogao biti po opremi.» A predsednik veća: «Po kojoj opremi?» Kaže: «Vojnoj.» «Šta pod tim podrazumevate?» «Pa oružje, roba.» Ali opet, kaže, ne želi da tvrdi. Da li je na mestu predlog?

PREDSEDNIK VEĆA: Da, ali ako on ne tvrdi...

ADV. TODOROVIĆ DRAGOLJUB: Nataša Kandić treba da se suoči, jer to je, ipak, iz istrage predočeno, on nije to negirao.

PREDSEDNIK VEĆA: Da, ali kaže da ne tvrdi. Kako ćemo sad da predočimo?

ADV. TODOROVIĆ DRAGOLJUB: Ne može da tvrdi, ali je pominjao.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li Vi pominjali to? To nije sporno?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja sam to pominjao da se provlačilo, ali meni niko direktno nije rekao.

ADV. TODOROVIĆ DRAGOLJUB: Pa dobro provlači se. Oprema, kaže?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa oprema je. Nju je svako mogao da nosi.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, u redu, to smo rešili. U redu, hvala Vam.

Sud donosi rešenje

REŠENJE

da se izvrši suočenje između opt. Slobodana Medića i opt. Aleksandra Vukova.

PREDSEDNIK VEĆA: Ja se izvinjavam. Pošto je punomoćnik oštećenih govorio, ja sam rekla da se vratite. Mislim, nisam Vam rekla da se ne treba vratiti, kao i opt. Vukov Aleksandar. Zamoliću vas dvojicu da pristupite na isto mesto. Dobro, sad ćemo opet početi ovako. Ja ću opet predočiti po starom, a da vi možete da pratite. Ukoliko nešto preskočim, naravno, vi ćete mi to ukazati.

Medić Slobodan, opet u vezi sa dokumentacijom, kaže da je postojala radna knjižica, da su se upisivali, potpisivali i slično. Vukov Aleksandar kaže na strani 6: «Nije postojao nikakav formalni akt koji se potpisivao prilikom primanja u jedinicu.»

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Tu se kroz ceo postupak provlači problem tog dvojakog statusa jedinice. Ja sam to napomenuo u svom iskazu i samim tim ja sam prvi iskoristio taj termin «dvojak», da smo se zvanično vodili kao obezbeđenje Naftne industrije Krajina, a ujedno smo bili prištapska jedinica 11. korpusa, odnosno Vukovarskog korpusa, sa vojnom poštom 9189/19. Prilikom stupanja u radni odnos vezan za vojnu formaciju, ja ne pamtim da se potpisivao bilo kakav dokument, ali sam, kao što je već pomenuto, imao radnu knjižicu u koju imam upisan staž proveden u Naftnoj industriji Krajine.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali ste rekli da nikakav ugovor niste potpisali, da se nije vodila nikakva dokumentacija. To što ste predali radnu knjižicu je bitno.

Znate, kad se zaključuje radni odnos, onda se potpiše ugovor o radnom odnosu. Verovatno Vam je to poznato?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Moguće da je moj propust.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali ste mi tad rekli da nije bio nikakav akt, evo i na strani 6: «Nije bio formalni akt». Znate, to ste Vi rekli? Da li ostajete pri tome ili ne? Ako ne ostajete, nema potrebe da vas suočavam za to.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ja mislim da to nije ništa sporno.

PREDSEDNIK VEĆA: «Nikakav formalni akt nije potpisan», evo baš Vi kažete. Pa Vas pitam: «Da li ste tom prilikom potpisali bilo kakvav sporazum?», a Vi mi na ovo odgovarate: «Ništa.» Ja Vas opet pitam: «da li ste dobili nešto od njega, kao neku vrstu potvrde?», na šta odgovarate: «Ne, ne, verovatno u to vreme nije ni funkcionisalo to na takav način.» Pa mi ponovo kažete sledeće: «Ne, nisam potpisao ništa, imali smo rešenje o privremenom radnom odnosu sa Naftnom industrijom Krajina.»

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Baš sam do toga hteo da dođem. Ja sam napomenuo da mi je radni odnos produžavan na tri meseca, samim tim sam to rešenje dobijao periodično na svaka tri meseca. I nije sporno oko toga da sam potpisivao platu Naftne industrijeKrajine.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne pitamo za platu, ovde je značajna dokumentacija prilikom zapošljavanja.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne pamtim da sam potpisao bilo kakav dokument vezan za vojnu formaciju.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi ste rekli da je svako potpisivao, da se strogo vodilo računa uVukovarskom korpusu o dokumentaciji, i slično? Izvolite, suočite se oko toga.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa ne znam, gospođo, kako da se ne vodi ako je neko došao u jedinicu.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite njemu, nemojte meni.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa zna Vuk to. Ako neko dođe iz jedinice, iz Mirkovačke brigade, i dođe kod nas i zaposli se, da li on mora personalno da se razduži u Vukovarskom korpusu ili ne mora?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Apsolutno.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa eto, ništa drugo. Da li se on vodi kod nas od trenutka dolaska?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Čak se vodila polemika da li može odsluženje vojnog roka da se računa kod nas kad smo dobili vojnu poštu.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da li je moglo?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Pri kraju da.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da li ima ovde prisutnih koji su bili u vojsci kod nas u publici?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Pa verovatno da ima, ne mogu da tvrdim sto posto, ali verovatno da ima.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da li ima logike u onome što ja pričam da kad preuzimamo ljude recimo iz Mirkovačkog bataljona ili Bobotskog bataljona, oni moraju da se prijave kod nas, da se razdužuju personalnom korpusu i da se priključuju nama?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ja mislim da ovde nema ništa sporno. Ja sam rekao vezano za Naftnu industriju da imam ugovor periodični i za vojnu formaciju 9819/19. Ne pamtim da sam potpisao bilo kakav akt, takav je moj iskaz.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, sledeće.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Izvinite samo. Da li su doktori dolazili kod nas, da li smo davali krv i nešto slično?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da, između ostalog bilo je neko kolektivno polaganje vozačkog ispita i tako.

PREDSEDNIK VEĆA: U vezi, znači, sa onom komandom, sa komandantima u komandi. Medić Slobodan, optuženi, rekao nam je da je postojala komanda, to se stalno provlači, a Vi, Vukov Aleksandar, rekli ste nam na strani 11: «Iako je ta komanda u tom smislu, oni su samo primali zaduženja i odlazili da izvrše. Samo neku vrstu sugestije su mogli dati, a nikako u smislu da su zajedno sa njim donosili odluke.»

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ja mislim da sam tu bio vrlo jasan. Formacija se sastojala od dve čete izviđačkog voda, logistike, radnog voda. Svaka četa se sastojala, ako se ne varam, od tri voda koji su imali svoje komandire vodova i svoje narednike koji su imali funkciju komandira odeljenja. Odgovorno tvrdim da si glavnu i odgovornu reč davao ti. Znači, ne možeš ti da procenjuješ na terenu moje sugestije što procenim. Moja je sugestija šta mislim, a sam postavljaš pitanje u datom momentu: «Šta misliš o ovome i onome, kako bi trebalo da se uradi?» Ja mogu da dam predlog, ali blagoslov, amin, daješ ti. Da li ima nešto tu sporno?

PREDSEDNIK VEĆA: Vi niste tako rekli?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa, gospođo, tako smo radili.

PREDSEDNIK VEĆA: Nemojte «gospođo», njemu se obratite.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Gospodine Vuče, kako ide koordinacija u vojsci?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Strogo se poštovala hijerarhijska piramida.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Je li tako ide?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Tako.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Onaj što nosi municiju kaže naredniku, narednik kaže komandiru.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Aposlutno.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Komandir kaže zameniku, zamenik kaže komandiru čete.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ništa od toga nije sporno, ali kažem da...

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa ne znam kako su prokomentarisali moj iskaz.

PREDSEDNIKVEĆA: Nije to što ste rekli.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ja mogu da dam sugestiju, predlog, i ovo i ono, na tim brifinzima koje smo održavali u toj famoznoj kancelariji na prvom spratu. Može da se da sugestija, ali ako ti ne daš blagoslov, nije se moglo postupiti.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa tako je funkcionisalo, gospođo.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa niste tako rekli. Ja verujem da je tako funkcionisalo, ali niste tako rekli.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne znam kako ste prokomentarisali moj iskaz.

PREDSEDNIK VEĆA: Nisam komentarisala, čitam samo ono što ste Vi govorili, ništa ne komentarišem.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne mogu ja sa nivoa komandanta da izvršim i procenu onoga što se dešava i da odlučujem.

PREDSEDNIK VEĆA: U vezi sa tim nadovezuje se pitanje donošenja odluke. To je 34. strana transkripta za opt. Slobodana Medića, a 10. strana za opt. Aleksandra Vukova. On kaže: «Svako bitnije pitanje nije se moglo rešiti bez njega. O svemu je odlučivao isključivo komandant.» To su Vaše reči, a Vi znate šta ste rekli u vezi sa donošenjem odluka - da je mogao neko drugi da ih donese, da ste eventualno mogli da ne saznate za te odluke, da Vas kasnije ništa o tim odlukama, koje je eventualno neko drugi doneo, ne obaveste i slično. To je bitna razlika koja postoji ovde jasno izražena.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa prokomentarisaćemo mi to, gospođo.

PREDSEDNIK VEĆA: Izvolite.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa jedan radni dan traje 24 časa kod nas. Da li traje kod nas 24 časa?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Apsolutno, u smenama se radilo, četiri smene su radile na četiri dana.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da li može svaki kvadratni centimetar da se pokrije na terenu?

PREDSEDNIK VEĆA: Rekli smo da postavljate bitna pitanja.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Gospođo, sve je bitno, sad ćemo naići na to što je bitno. Mi smo bili u obezbeđenju Naftne industrije Krajine. Tu su bila materijalnotehnička sredstva koja su bila znatna, je li tako?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da li smo imali propusta oko ljudstva koje je bilo znatno na prostoru na kojem smo se mi nalazili ili oko bilo čega što smo isplanirali?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Nije bilo nikakvih bitnih propusta, koliko znam. Mi smo vrlo odgovorno odradili taj posao koji nam je poveren.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Znači, onog momenta od 1991. godine kad smo se zadužili do 14. maja 1996. godine kad smo razdužili, mi smo radili timski, kolektivno, zajedno, i nismo imali nekih većih problema, sem ranjenih, poginulih itd.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta Vi na to kažete, da ste radili timski, zajedno, kolektivno? Vi kažete da je on donosio sve odluke?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ja ponovo ne vidim šta je sporno u tome. Ponavljam istu stvar.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali on to nije rekao. On je rekao da je mogao neko drugi doneti odluku mimo njegovog znanja, a Vi se nadovezujete. Evo ovde mi je to blizu?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa, gospođo...

PREDSEDNIK VEĆA: Molim Vas, nemojte kad ja govorim. Na 12. strani: «Ako je i nešto urađeno», to Vi kažete, «odmah je posle obavešten komandant». Vi, Slobodane Mediću, rekli ste da se moglo desiti da neka vrsta odluka promakne, da ne budete prethodno obavešteni. Ali kasnije, kada se to preduzme? To su bitne razlike. Da li se moglo tako nešto desiti ili ne?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa bitne su razlike i Vama je to vidljivo. Juče apostrofira da je dva kamiona leševa, 50-60 žrtava, doneto i ovde mi imamo temu o šest ljudi. Kako da nisu bitne razlike, ni nivo odgovornosti, ni nivo svesti na takvim stvarima gde je takmičenje dve vojske.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, bitno je da li se moglo nešto desiti bez Vaše odluke? To je suština pitanja i razlike u Vašim iskazima.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Gospođo, pričamo o tome.

PREDSEDNIK VEĆA: Izvolite, recite mu Vi.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ja za takav slučaj ne znam, odnosno, ponavljam da ako je nešto urađeno na licu mesta, a nije bilo uslova ili nije bilo potrebe da se kontaktira sa komandantom, on je o tome naknadno obavešten.

PREDSEDNIK VEĆA: Govorimo o bitnim odlukama?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Apsolutno tako.

PREDSEDNIK VEĆA: Bitne odluke, da li su bitne odluke mogle biti donete bez komandanta?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da pređemo konkretno. Da li si ti mene o ovom slučaju obaveštavao i ništa drugo?

PREDSEDNIK VEĆA: To je sledeće, doći ćemo do toga, imamo to još. Nadovezuje se pitanje veze, vi znate šta ste, Medić Slobodan zna šta je pričao o pitanju veza. A Vi, Aleksandar Vukov, rekli ste: «Bilo kakva odluka koja je bila važna uspela se preneti na neki način.» U principu smo govorili u tom delu, znači o prenošenju odluka, da li je mogla vezom da se prenese informacija ili kako. Vi ste rekli da se svaka bitnija odluka, važna odluka, ipak uspela preneti do komandanta?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Apsolutno tačno.

PREDSEDNIK VEĆA: Za razliku od Slobodana Medića, on nije rekao tako. Imate li tu nešto da kažete?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Njemu da kažem?

PREDSEDNIK VEĆA: Pa imate li komenatr u vezi sa tim, to je razlika?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Gospođo, opet Vam kažem, u toku jednog dana se desi milion stvari, milion stvari se desi.

PREDSEDNIK VEĆA: Govorimo o bitnim stvarima.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa sad Vam govorim, bitne su stvari. Sve su bile bitne stvari u ratu, sve su bile bitne. Mi smo imali za jedan dan po 12-13 ljudi

ranjenih, odnosno poginulih ljudi. Imali smo na jednoj strani gde se dovoze po dva-tri kamiona leševa.

PREDSEDNIK VEĆA: To govorite uopšteno. Znate, ja Vas usmeravam da govorite konkretno.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Onda se u toj magli informacija, gospođo, i u tom magnovanju neke stvari relativizuju.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo da ja Vama kažem. Svi ovde prisutni optuženi su rekli da ste Vi bili bog i batina, alfa i omega, bili ste komandant cele jedinice.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa to je to.

PREDSEDNIK VEĆA: Dozvolite nemojte me prekidati, stvarno to nije kulturno pre svega. Kažu da ste o svemu Vi odlučivali, da se nije moglo desiti da bude prethodno doneta odluka ili posle eventualno, čak i ako je neka nebitna, a da ne budete obavešteni, a Vi kažete da je mogao otprilike da hara kako je ko hteo?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, nisam to rekao.

PREDSEDNIK VEĆA: Svi su rekli da je disciplina bila na visokom nivou, da su svi Vas slušali i izuzetno Vas slušali, a Vi sada govorite o toj jedinici u smislu da je svako donosio odluke o kojima Vi kao komandant pojma nemate. To je zaista velika razlika i zato Vas suočavam oko te okolnosti sa svakim od optuženih.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Gospođo, pa ja sam spreman da odgovaram za odgovornost koju ja snosim.

PREDSEDNIK VEĆA: Nemojte. Konkretno nam recite ovo, nemojte stalno ići na neko drugo pitanje.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Vi mene navodite na taj incident i ja kažem Vama da pristanak za taj incident i taj blagoslov nećete da dobijete.

PREDSEDNIK VEĆA: Nikako ja Vas ne navodim ni na šta, ja nisam ni spomenula to.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ja jesam bio komandant i stojim iza toga i disciplina je kod nas bila besprekorna. I ne mogu da gledam ja u njega. Ono što ja mislim njemu nek se meni desi, odnosno svakom od njih.

PREDSEDNIK VEĆA: I pored toga što je bila besprekorna disciplina, mogli su drugi donositi odluke kako su hteli, kako ste sad rekli?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa nije donosio, gospođo, odluke kako je ko hteo.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa tako ste sad Vi rekli, da su mogli drugi da donose odluke?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa nije, gospođo, mogao da donese. Nemojte, Vi banalizujete sada stvari.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, uopšte, samo ponavljam Vaše reči, ja Vas citiram.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Nisam ja tako rekao.

PREDSEDNIKVEĆA: Rekli ste tako.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Nisam u tom pravcu ja to govorio.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, rekli ste u vezi sa tim šta ste imali reći i ovo osnovno, naravno, na kraju, to je ova naredba. Opt. Vukov Aleksandar nam je rekao da je od komandanta dobio naredbu da tog dana siđe, je li tako, da bi preuzeo određenu robu. Ne znam kako ste se izrazili? Vi ste rekli da je moguće da ste se tog dana čuli sa Vukovom kao što se svakog dana čujete, ali da mu Vi niste rekli da siđe i da preuzme bilo šta?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa, gospođo...

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste rekli ili niste rekli?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa, gospođo, ja sam rekao to, ali ja sam se svaki dan čuo sa Vukovom.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne. Da li ste tog dana rekli da siđe da preuzme? On je rekao da je od komandanta dobio naredbu da siđe tog dana i da preuzme?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa, gospođo, mi smo bili na žičari sa skijama.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, s njim se Vi sad suočavate, ne sa mnom.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne pričam ja uopšte o toj situaciji, on i ja nikada nismo o tome pričali. Da li smo ti i ja ikada pričali o toj situaciji?

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Predsednice veća...

PREDSEDNIKVEĆA: Samo nemojte.

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Primedbu moram da stavim. Moj branjenik kaže da ne zna koji je to dan, a Vi kažete da on treba da se suoči da li je tog dana razgovarao.

PREDSEDNIK VEĆA: Tačno, ali Vukov Aleksandar je striktno rekao, pa ih zato i suočavamo. Pa opet će reći: «Nemam pojma koji je to dan.»

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Koji je taj dan, on to ne zna. Primedba na pitanje.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ja ne teretim čoveka apsolutno za to i uopšte ga ni u jednom momentu nisam teretio.

PREDSEDNIK VEĆA: On ne kaže da ga teretite, Vi samo pričate o događaju, nikog ne teretite, taman posla da Vi jedan drugog teretite.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Znači, ne spominjem ga ni u kakvom kontekstu. Znači, ja i on smo se redovno čuli, svaki dan smo se čuli, svaki dan smo radili i svaki dan smo jeli svoj hleb i tuđu brigu brinuli. I nikad nisam, nijednog momenta, ja došao u situaciju da pogledam njega levo, ili da pogledam desno.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, sad smo govorili sasvim nešto drugo. Da li ste mu rekli tog dana da siđe?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: On i ja o tome nikada nismo pričali, gospođo.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, on je rekao da ste mu Vi to rekli. Dobro, kolega, nemojte. Dobro, u redu, znači imamo ko je šta rekao. Tu smo se suočili na način na koji ste vi to hteli da kažete i time smo završili taj deo. Evo, sad ću ja vas ponuditi. Da vas pitam: Da li ima još nekih razlika koje ja nisam ovde navela? Izvolite?

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Imam, malopre moj branjenik je pitao da li ga je ikad obavestio o tom događaju, taj dan dok ga je zvao radio-vezom i obavestio o takvom događaju, o bilo čemu takvom? Malopre je moj branjenik tvrdio...

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste, tvrdio je, rekao je, nemojte molim Vas, ali je Vukov Aleksandar rekao.

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Pa Vukov Aleksandar je rekao.

PREDSEDNIK VEĆA: Ovde nijedan od njih nije to tvrdio, to što Vi pričate, nije niko tvrdio to. Izvolite?

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Da li ga je obavestio o događanju uopšte tamo dole, da vidi njegovo obezbeđenje i nekakve zarobljenike?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: To nikad nije bila tema.

PREDSEDNIK VEĆA: To Vukov nije ni rekao, ne možemo oko nečeg što nije rekao da ga suočimo. Izvolite, kolega?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Nikad nismo pričali uopšte o tome.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo da čujemo pitanje ili sugestiju vezanu za suočenje.

ADV. LEVAJAC ZORAN: Predsednice veća, mislim da je vrlo bitno sledeće pitanje: iz iskaza mog branjenika i iskaza prvooptuženog proizilazi bitna razlika u tom pravcu da li je Vukov Aleksandar, govorim samo o Trnovu jer je to predmet optužnice, dakle, da li je na tom terenu on imao ulogu zamenika komandanta, komandira ili komandira izviđačkog voda. Potrebno je da se jednostavno kroz

njihovo suočenje vrlo jasno precizira šta je zapravo to moj branjenik radio u Trnovu.

PREDSEDNIK VEĆA: Upravo sam to napisala ovde i samo sam preskočila. Opt. Medić Slobodan kaže da je u pitanju funkcija zamenika komandanta. Kaže: «postavio ga je komandant», zajedno sa njim ga je postavila komanda, tako on kaže. Vukov Aleksandar na strani 9. kaže da «nije formalno postavljen, pričalo se o tome, a ja o tome ne znam». Evo to sam ja zapisala, to je strana 9. To je isto jedna bitna okolnost.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ja nijednog momenta nisam sporio da sam vršio funkciju zamednika komandanta u Đeletovcima kad nisi prisutan. Nijednog momenta nisam sporio. Sporna situacija u svemu tome je moja zona odgovornosti u Trnovu. Crnogorca koji je tada komandir izviđačkog voda po zadatku, ne znam tačno šta je u pitanju, ostavljaš u Đeletovcima, taj vod je obezglavljen i poveravaš ga meni, tačno tako.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Sve stoji.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Moja zona odgovornosti je na liniji koju sam ucrtao. Da li ja imam jurisdikciju nad ostalim delom čete na terenu samom?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Po potrebi.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Mogu neki zadatak da prenesem, ali globalno da li imam?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Po potrebi imao si pravo da ih obilaziš, da izvršiš inspekciju.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Eventualno neke procene?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, to je dovoljno.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Dobro.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: I da mi preneseš utiske.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Tačno tako. Kome je četa potčinjena, znači?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Meni si odgovarao, ali isto tako kad si išao da ih obilaziš, ti si išao da ih obilaziš i meni si prenosio.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Apsolutno, jer ja sam taj položaj i procenio i došao da pogledam.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Bravo.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Sporna situacija u tome, kao što se provlači kroz neke transkripte saslušanih svedoka, jeste da sam ja bio komandant linije i ja cenim da se taj zaključak nametnuo sam po sebi.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Nametnuo.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ali, znači, ni Čubra, koji je vodio jednu smenu, ni Opačić Đuro, koji je vodio drugu smenu, nisu nijedno konkretno naređenje primili od mene. Znači, moja zona odgovornosti je bila desno krilo uz asfaltnu komunikaciju, ojačani izviđački vod, kraj.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: To ne spori niko, ali da si išao da vršiš komisiju i da si prenosio meni...

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ja sam išao da vidim kako taj položaj izgleda i da li da se primi.

PREDSEDNIK VEĆA: A ovo zvanično postavljanje za zamenika njegovog od strane komande, da li ste zvanično primili? Vi ste rekli da niste dobili obaveštenje ni pismeno ni usmeno, niti bilo kakvo?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Gospođo, ako dođe do toga da ja moram da idem negde i ostavim njega, ja moram da ostavim u Vukovarskom korpusu direktno generalu Lončaru čoveka s kojim će on kontaktirati.

PREDSEDNIK VEĆA: Da, ali on je rekao da to nije bilo zvanično?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Rekoh da ne postoji zvaničan pismeni akt i da nije bilo formalno postavljenje, ali se kroz niz zadataka taj zaključak nametao sam po sebi. I vremenom, kao što rekoh, ja ostajem za vreme odlaska u Cazinsku krajinu u zoni odgovornosti od 12 km, i formiram, odveo si mi kompletni kadar, i ja fomiram...

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Sve stoji tako.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Od tada datira ta priča da postoji moja odgovornost vezana za izviđački vod, da određeni poslovi prekoračuju ovlašćenja komandira izviđačkog voda.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Jesu li hteli da te povuku da ideš na odsluženje vojske?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Aposlutno tačno.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ko je urgirao tu?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Zvanično ne vidim vezu, ali nebitno, zvanično pišem i lično sam pričao sa generalom Lončarom.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, to sad nije bitno.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Bitno je.

PREDSEDNIK VEĆA: A šta je bitno, valjda ja odlučujem, veće odlučuje šta je bitno. Što je bitno, recite mi Vi, pa ću ja da znam zašto je bitno, morate mi reći da znam o čemu pričate. Da li je bitno za ovo da bude zamenik komandanta?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa bitno je, zato što je čovek od poverenja u koga sam ja jedino imao poverenje.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali, govorimo o formalnom aktu. Rekli ste da ga postavljate formalno, on kaže da nema pojma o tome.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa, gospođo, ja nemam nikakav papir, a odgovaram za propast bivše Jugoslavije.

PREDSEDNIK VEĆA: Dozvolite da Vam ja kažem.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa nikakav papir nemam, vodim se tj. imam status kao da sam čobanin.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa ne možete me prekidati zaista.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa ne prekidam vas, gospođo, nego se ovde radi o nama.

PREDSEDNIK VEĆA: Sačekajte. Ako Vi kažete da ste ga postavili, a ako on kaže da nema pojma o tome, onda je to razlika u vašim iskazima?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne može dečko da kaže da nema pojma. Ja nemam nikakav papir, gospođo. Ja sam šest godina radio odgovorne poslove i 10 godina se vodim po ratovima od, da Vam ne kažem od kojeg, brda do kojeg brda bivše Jugoslavije. I sad da pitate za to, bilo kakav papir od mene nemate. Imate jedino od mene živog.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li imate još nešto?

ADV. LEVAJAC ZORAN: Mislim da biste mogli zaključiti kroz iskaze optuženih prvooptuženog i četvrtooptuženog. I ovde sada čujemo da prvooptuženi govori da nema nikakvog papira i tako dalje, a malopre smo bili na terenu, gde neka dokumentacija postoji, pa da se razjasni sada kroz njihovo suočenje da li postoje papiri ili ne postoje. Čas ih ima, čas ih nema? Prosto da rasčistimo to.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi postavljate Aleksandra Vukova za Vašeg zamenika, zamenika komandanta?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Gospođo, propala država, kakav papir? Pa mi smo spalili kompletnu papirologiju koju smo imali.

PREDSEDNIK VEĆA: U redu, ja Vas pitam nešto drugo, pa nemojte stalno ići u širinu. Zašto odgovarate na deset pitanja?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa ne odgovaram, odgovoram ono što je suština.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ima neko još u nekom delu? Izvolite?

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Ja bih molio da pitate konkretno pitanje. Pitali ste sada da li ima papir, da li je faktično postojao neko ko je vršio funkciju zamenika komandanta i ko je komandovao komepltnom jedinicom kad Slobodana Medića nije bilo, kako u Đeletovcima tako i na terenu? Eto to pitajte, znači, govorimo o različitim stvarima, ne sad formalnopravnim i o faktičkim stvarima pa ćemo.

PREDSEDNIK VEĆA: Kod faktičkih stvari, mislim da nije sporno da su se obojica saglasili. Pa dozvolite da ja kažem, pa nemojte.

ADV. MR. LEVAJAC ZORAN: Kolega Perkoviću, nemojte se meni izvinjavati za pitanjaVi ste branilac, postavljajte.

PREDSEDNIK VEĆA: Hoćete li vi malo da popričate, da mi izađemo, šta mislite? Ajte malo da mi napravimo pauzu pa vi završite. Ja mislim da uopšte nije sporno faktičko stanje da je Vukov Aleksandar vršio tu funkciju samo bez odgovarajućeg papira u smislu dokumenta pošto je Medić rekao da je doneta takva odluka i mi smo u tom delu samo hteli da vidimo da li je postojala ili nije postojala. Mislim da tu u suštini i nema nikakvih razlika. Izvolite?

ADV. MR. LEVAJAC ZORAN: Predsednice veća, samo zbog korektne interpretacije mislim da je vrlo bitno. To faktičko izlaženje izvan okvira ovlašćenja komandira izviđačkog voda bilo je vezano, prema kazivanju opt. Vukova, samo za Đeletovce, a na terenu je on isključivo na svim terenima bio samo komandir izviđačkog voda i ništa više i to je ono što je deo odbrane mog branjenika. Dakle, to što se faktički dešavalo u Đeletovcima kada komandant nije tu, to je delo priča. Mene interesuje.

PREDSEDNIK VEĐA: Medić Slobodan je zaista govorio da je on njegov zamenik i na terenu i da se baš u Vukovarskom korpusu to znalo da je njegov zamenik, znači na terenu, u tome i jeste razlika, upravo u tome i o tome smo mi i govorili sada. Mi smo upravo i to govorili, na terenu nas interesuje. Sada što se tiče odluke smo rasčistili, nije doneta. Znači, na terenu, da li ste Vi, Vi ste rekli u nekom momentu da se pričalo u stvari da Vi vršite funkciju zamenika komandanta na terenu?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ja mislim da smo mi to vrlo detaljno razložili u

prethodnom razgovoru, što je i komandant potvrdio da moja odgovornost je ojačani izviđački vod i fizički je nemogu da ja vršim tu funkciju, jer nemoguće da je zamenik komandanta bataljona koji dolazi na liniju da barata i protivoklopnim oružjem da improvizuje od priručnih sredstava i nema formacijska sredstva, da zaprečuje deo, minira. Mislim da to ne može da spada u domen zamenika komandanta jedinice, znači, ne možemo da govorimo o istim uslovima baze i ustaljenog posla, nego na terenu moramo da se prilagodimo. Medić Slobodan

potvrđuje u ovom razgovoru ono što sam ja rekao da je moja zona odgovornosti izviđački vod ojačan koji je bio popunjen i taj deo linije desno krilo, da na levom krilu da je komandir čete ili njegov zamenik koji je bio tada na dužnosti, da je primao direktno komande od tebe, da nijednu komandu nije primio od mene. Znači, ustalili smo da sam ja zaprimio taj položaj, dao procenu i uveo kompletnu jedinicu, ali moja odgovornost je isključivo desno krilo linije.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: I vraćao povratne informacije sa terena.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Aposlutno tačno.

PREDSEDNIK VEĆA: Da, ali ste Vi rekli da je na terenu on bio i Vaš zamenik?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa gospođo.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeli bio, recite njemu, on kaže da nije bio. Njemu recite nisi bio ili si bio i ništa ne treba da raspravljate.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Kako da kažem ja, šta znači to bio, nije bio, šta nije bio. Bio je, ali nije bio,ovde nije bio.

PREDSEDNIK VEĆA: Bio ali nije bio? Pa ne znam šta vam to znači?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Tamo je bio, ovde nije bio. Nema problema, ovde nije bio.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa kako kad ste rekli da je bio? Vi kad odete negde na sastanak on je bio,pa to ste rekli vi?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ja govorim da je, šta je radio tamo.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa rekli ste da je imao dve funkcije? Vi rekoste za Vukov Aleksandra bio je šef, komandir izviđačkog, Vi ste to rekli u Vašem transkriptu, i zamenik komandanta? Kad Vi odete negde on je bio? On kaže nije bio, imao je samo jednu funkciju, pa to je bitna razlika, to recite njemu, jeste čoveče bio si, nisi bio, njemu to recite?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa sad pričamo o tome gospođo.

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ja mislim da smo se mi složili oko te priče.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa jeste, sad pričamo o tome.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta ste se složili, da ste bili ili niste bili?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa ja ne znam kad Vi treba da budete vojni analitičar da razumete?

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, taman posla, ja ovde imam samo funkciju sudije, ali sve ono što ne razumemo vi ćete nam pomoći.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: O istim stvarima pričamo gospođo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi imate nameru zaista da svaki put pričate paralelno sa mnom, ili ćemo to rešiti na neki drugi način, ili zaista morate ispoštovati? Ja stvarno ćutim kad Vi pričate. Nije u redu, da kad god ja počnem da pričam da Vi pričate, ne znam šta je funkcija toga? Dobro, jel ste rešili, znači, to?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači vi tvrdite i dalje da to niste radili, da niste bili zamenik komandanta?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Da nisam mogao, da smo prilagodili organizacionu strukturu uslovima na terenu.

PREDSEDNIK VEĆA: U redu. To bi bile ja mislim ključne stvari. Jel ima još nešto, ako nema da konstatujemo da je suočenje završeno. Moramo, jeste tačno, sad sam se setila da kartu, pošto su vaši prikazi na kartama dijametralno različiti oko mesta gde je locirana baza?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ništa, tu se slažem sa njim.

PREDSEDNIKVEĆA: Znači, to je onda?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ja se slažem u potpunosti, on je dobio jedan deo teritorije, ja sam dobio jednu prostoriju koja je bila u širem delu. Ja sam izviđao od Zubova pa prema Foči, Kalinoviku i još neke tamo teritorije koje su bile.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, ovo što je nacrtao Vukov Aleksandar to je tako?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: To što je Vuk nacrtao ja stojim iza toga.

PREDSEDNIK VEĆA: U redu, znači i to nije sporno. U redu.

Konstatuje se da je suočenje završeno.

Možete da se vratite na mesto, hvala vam.

Što se tiče ovako, imamo još Medić Branislava u odnosu na prvo-optuženog Medić Slobodana ja nisam primetila bitne nikakve razlike, to nema potrebe da suočimo, jedino između Medić Branislava i Medić Aleksandra u vezi onog pucanja u vikendici, pa ću zamoliti njih dvojicu da pristupe - Medić Branislav i Medić Aleksandar.

Sud donosi

REŠENJE

Da se izvrši suočenje između optuženih Medić Branislava i opt. Medić Aleksandra.

Ovaj deo, to smo juče definisali, mislim, onako smo to zaokružili da je Medić Aleksandar rekao da je, u stvari, da je u rukama peto-optuženog video

pušku koja je bila uperena ka zarobljenicima, znači, video je, da nije video sam momenat pucnjave, a da je video pušku, ali da je video da puca u vikendici u mrtve zarobljenike - to je strana 36. transkript od 22.12. Taj deo bi bio, da kažem, jedna razlika u vašim iskazima, pošto je on rekao da on nešto na kraju tek puca negde u zid, da to nema nikakve veze sa licima koja se nalaze u vikednici. Vi ste rekli drugačije. E u tom delu mu recite da li je.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Da, tačno je tako. Medić Branislava nisam video gde puca na poljani, već sam ga video gde puca u vikendici već u mrtva tela koja je izvršio ubistvo Momić Milorad, odnosno overavanja i to sam video kod istražnog sudije Milana Dilparića na kaseti.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta Vi kažete u vezi ovoga?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Ništa ne mogu da kažem zato što se toga ne sećam. Mislim da nisam pucao, a ako ima snimak videćemo.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, to bi bilo sve. Ja mislim da nema razlike. U vezi, evo kolega me podseća, možete Vi recite nije problem.

ČLAN VEĆA-SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Gospodine Mediću, optuženi je, to ste Vi čuli juče, on je tvrdio da je krenuo sa kamionom tamo prema Trnovu pekari, da je tamo sreo dva picgauera i bilo što je bilo, slušali smo pa da ne ponavljamo, pa se vratio sa tim picgauerima ovamo do komandnog mesta do vikendice. Vi o tome ne govorite, Vi govorite samo o tom kamionu dole jednom jedinom, o komandnatu tamo u šljiviku itd?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Jasno.

ČLAN VEĆA-SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Slušali ste šta on juče tvrdi

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Jasno, slušao sam da su bila dva picgauera, odnosno jedan, da je išao na to mesto gde je egzekucija bila.

PREDSEDNIK VEĆA: Da, ali da li imate Vi saznanja o tome?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ne, nemam, pa ja sam to već rekao i Medić Slobodan da ti pincgaueri tu nisu bili.

PREDSEDNIK VEĆA: Da, to smo juče posle onog iskaza komentar na iskaz

optuženog. Šta Vi kažete? Recite njemu, on Vam je to sad ponovio?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Ništa, ostajem onako kako sam rekao da su bila dva pinca, da je jedan odmah otišao, ovaj drugi da je išao s nama.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro to ste rekli juče. U redu, hvala vam. Možete se vratiti na mesto.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Ja mislim da je to fabrikovana laž od strane komandanta, a njemu ne mogu da zamerim zato što ga znam kao izuzetno poštenog dečka i valjanog, ali on to mora da kaže u odbranu šogora ili što više.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li imate nešto novo da odgovorite?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Ja mislim da nije fabrikovana laž, da ne lažem, da govorim istinu i kako ko shvata i kako ko misli tako nek radi.

PREDSEDNIK VEĆA: Hvala vam.

Izvod iz transktipta audio zapisa sa glavnog pretresa od 25. 01. 2006

Saslušanje svedoka-oštećene FEJZIĆ HANE:

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi pre ratnih događaja s kim ste vi živeli zajedno u domaćinstvu?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Živela sam s mužem, sa mojim sinom Safetom, sa mojom kćerkom Safetom i sa mojom svekrvom Hibom.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, u porodičnom domaćinstvu?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: U porodičnom domaćinstvu.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde ste živeli?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Živeli smo u selu Mušići, opština Srebrenica.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Do kada ste živeli tamo?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Do 1992.

PREDSEDNIK VEĆA: I onda?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: I onda smo izbegli iz sela kad je nastalo granatiranje, prešli smo u selo Maholjane, tu smo živeli, to jedno leto i zimu. Ja mislim u martu da smo krenuli, mislim ne znam baš tačan datum marta, ali smo krenuli za Srebrenicu.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li to 1993. godina?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Godina 1993. Tu smo živeli u domu kulture, opet ne znam reći tačan datum, znam da je bila zima, sneg, a leto smo preživeli tu, od marta to leto, pa opet na sledeću. Krenuli smo u Zeleni Jadar, u kamp-kućice. Tu smo živeli dok nismo krenuli, dok direktno nije zapucalo sad 1995.

PREDSEDNIK VEĆA: Svi zajedno i dalje živite?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Svi zajedno, nije nam niko falio do tad. Išli smo u Srebrenicu čitav dan, prebacivali se. Znaš ono granate, pa ideš putem, pa malo skloniš se, pa opet kad prestane, i tako smo došli do Srebrenice u noć. Tu smo bili jednu noć u jednoj kući, ta je kuća bila iznad opštine. Tu noć, sutradan je zapucalo opet. Moja su deca pospala bila oboje. Od granata ono znaš zvuči, ja sam ih malo prekrila oboje. Moj je muž izašao napolje da vidi šta se dešava. Narod je trčao. Pitao je taj narod zašto trče. Kažu: «Evo ih, ušli na grad.» Pa smo se tako pokrenuli i mi, ja probudim decu. Došli smo do lamela kod bolnice. Tu sam se ja izgubila. Nisam znala gde su mi deca. Otišla su drugom stranom

ili nisam videla, uglavnom nisam. Moj je sin pritrčao meni i rekao mi da mi je doneo vode u ustima i rashladio me je. Tad je UMPROFOR bajagi otišao da vrati te Srbe. Mi smo tu kod mojih noćili tu noć, kod mog oca i matere. Ujutru je jutro svanulo, možda je bilo 10-11, ne znam baš. Kažu da je palo sve odozgo do opštine, gore se dalje ne može. Narod je odlučio da ide u Potočare, neki su išli šumom, tako se više nije ništa znalo. Ja sam svome sinu i svome mužu kuvala po jednu pogaču i stavila sam im po kilo soli, izašla sam na stepenice i sela u kraj. Oni su pored mene prošli da ja njih nisam videla tad, tog momenta. Ja sam uzela kćerku i svekrvu i sišla sam u Potočare i eto to je to. Više nikad za njih nisam ništa čula, dok nije bila ekshumacija tela. Tad sam čula da je tu završio, jer su mi rekli u Visokom.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta su Vam rekli u Visokom?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Da su pobijeni u tim Vodinskim Baricama.

PREDSEDNIK VEĆA: Godinjske Bare?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Da, Godinjske te Barice.

PREDSEDNIK VEĆA: Za obojicu ili samo za sina?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Za sina, ne za muža.

PREDSEDNIK VEĆA: A za muža?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Muž je nađen u Cerskoj, u grobnici.

PREDSEDNIK VEĆA: Jesu li Vam još nešto rekli za sina?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Nisu oni tu hteli baš puno, samo su rekli mojoj kćerki rekli da su popaljeni, a od mene su to baš sve tajno krili moji.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi ste bili pozvani na identifikaciju sigurno?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Jesam.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li bili tamo?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Nisam. Bili su mi kćerka i zet, nisu meni dali, jer sam ja bila tada u nesvesnom stanju.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, možete li mi samo reći sledeće. Vaš sin tog jutra, pričate da je krenuo sa ocem, šta je imao obučeno na sebi?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Imao je plavu trenerku koju sam mu ja kupila kad je bio drugi razred, tu «adidas» trenerku, to je bilo tek tad izašle te «adidaske», ja sam to njemu kupila kao da eto ima i tad mu je bila taman. Imao je dole sive pantalone ispod i bele farmerice, dobio je u humanitarnoj preko, a dole ispod je imao sivi. E tu trenerku sad je imao na snimku. Tu istu trenerku koju sam mu ja kupila kad je bio drugi razred, mali je bio.

PREDSEDNIK VEĆA: A ispod trenerke, da li je imao nešto, da li znate?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Imao je neku majicu, ali ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite nam, a na nogama?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Na nogama je imao sive pume, drug mu jedan sašio.

PREDSEDNIK VEĆA: Patike?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Od moga mantila koji sam ja imala za vreme mira i molio me je da mu dam taj mantil. Malo je bio, znaš, ono kao plišani, kao nešto, ono nije baš bio tanak puno. Ja sam dala taj mantil, pa su to momci šili jedan drugom, znaš ono, posluživali su se.

PREDSEDNIK VEĆA: Kakve boje su bile?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Pa bile su ovako nešto kao tamno.

PREDSEDNIK VEĆA: Sivo?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Jako tamno sivo, taj mantil, a sad možda je on našao drugu.

PREDSEDNIK VEĆA: To je sve što je imao na sebi što Vi se sećate, je li tako?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li imao nešto sa sobom u rukama sem te pogače što ste rekli, je li nosio nešto eventualno sa sobom?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Kilo soli u ruksakčiću.

PREDSEDNIK VEĆA: To samo?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Od drugih stvari, od garderobe, od nečeg, bilo šta?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Ništa nije imao.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li imao sa sobom svoja lična dokumenta?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Ne, nije ih mogao ni imati.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko je on imao godina?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: On je bio sedmi razred 1992. godine, osmi završio u Srebrenici. Tad se nisu radila nikakva dokumenta, pa čak i slike nisu se mogle uraditi.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, koliko je imao godina?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Pa imao je negde 16 i ne znam baš koji mesec, jer je on rođen 1978. godine, 03. 01. To je 16 i neki mesec.

PREDSEDNIK VEĆA: I ništa drugo, znači, sa sobom nije poneo, ništa nije nosio, to je sve što je bilo na njemu, tako je otišao?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Šta će poneti? To je bilo dete.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Da li ste eventualno još nešto saznali ili čuli u vezi sa tim događajem. Za njega ili bilo šta drugo?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Nikad ništa za njega nisam čula. Nikad ništa.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. To je uglavnom sve što Vi znate o događaju, je li tako?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Ja Vas svakako moram pitati, pošto ste Vi oštećeni, da li se pridružujete krivičnom gonjenju ovog predmeta, koji inače zastupa tužilac za ratne zločine, i da li ističete imovinskopravni zahtev u ovom predmetu?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Ne razumem zašto?

PREDSEDNIK VEĆA: To, kad se kaže da se pridružujete krivičnom gonjenju, znači da ste saglasni da tužilac i dalje goni ovaj predmet, znači ovakav kakav je optužen u optužnici. Ili, eventualno, ukoliko bi on odustao, da biste Vi to preuzeli jednog dana ako bi se to desilo. Znači, pridružujete se. A imovinskopravni zahtev je neka, da kažemo, naknada štete za sve ovo što ste pretrpeli u odnosu na ovu pogibiju. Znači, ističete imovinskopravni zahtev koji sigurno sad ne možete da odredite naravno, nego tek posle završetka postupka, je li tako?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Naravno.

PREDSEDNIK VEĆA: U redu. Hvala Vam. To je što se mene tiče. Sad će Vas samo pitati moji članovi veća i ostali. Izvolite.

ČLAN VEĆA - SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Ako sam Vas dobro shvatio, rekoste da ste videli neki film, da ste na tom filmu videli, prepoznali, Vašeg sina i tu odeću, tu trenericu. Kad ste videli taj film, u kojoj je to situaciji bilo?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Bio je kad se ta kaseta pustila.

PREDSEDNIK VEĆA: Prošle godine?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Kad se pustila prvo, ja sam bila u Srebrenici, nisam videla čitav film. Kad sam došla kući, jer su moji krili od mene, ja sam srčani bolesnik. Ono čim počne, oni su to sve znali, moja kćerka i moj zet, čim počne o nekim «Škorpionima», oni prebace. Ja sam pošla u džamiju da klanjam, pošla sam da uzmem maramu, pa kad sam pogledala televiziju, pogledala sam

kamion i moj Sajo prvi izlazi iz kamiona. Tad sam zapomagala i odmah se izgubila.

ČLAN VEĆA - SUDIJA VESKO KSTAJIĆ: Hvala.

PREDSEDNIK VEĆA: Tužioče, izvolite?

ZAMENIK TUŽIOCA: Hvala, nemam.

PREDSEDNIK VEĆA: Punomoćnici, izvolite?

ADVOKAT TODOROVIĆ DRAGOLJUB: Sem toga u džamiji što je videla, sad kaže da je videla da njen sin prvi silazi. Da li je još u nekoj situaciji pogledala film i videla svog sina?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Ne.

ADV. TODOROVIĆ DRAGOLJUB: Dobro. Hvala.

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Jer to mi ne omogućavaju moj zet i moja kćerka zato što sam ja srčani bolesnik. Ni dan-danas mi ne omogućavaju to.

PREDSEDNIK VEĆA: Tako da film nikada niste ceo pogledali, u suštini?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Nikad.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo taj insert, u stvari, kad izlaze?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Oni su ceo pogledali, ali ja ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Hvala. Da li imaju punomoćnici još neko pitanje? Hvala vam. Branioci, izvolite?

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Ja bih molio gospođu da pitate, predsednice veća, sledeće. Da li je postojao nekakav dogovor između supruga i sina? Da li su rekli gde idu, u kojem pravcu, šta će, kuda će?

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, to jutro kad su krenuli, da li su Vam rekli otprilike gde će se kretati, u kom pravcu kreću, s kim će ići, pa eventualno sa tim nekim ljudima da idu i oni? Da li su bilo šta rekli u smislu svog pravca kretanja, gde imaju nameru da odu?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Meni nisu rekli ništa kao meni, a znam, čujem od naroda, da su išli prema Buljinu. A meni nisu ništa rekli, jer su se oni od mene ukrali, kao ukrali.

Moj je sin bio puno privržen meni, više nego ocu. Više je voleo mene nego oca, tako da se krio više od mene. Ja sam sedela na stepenicama, oni su morali proći pored mene, nisu imali kud, ali ja sam toliko izgubljena bila da nisam videla.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Izvolite?

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Da li je videla nekakve zarobljenike u Srebrenici ili bilo šta slično?

PREDSEDNIK VEĆA: Izvinjavam se. Da li je videla..?

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Neke zarobljene pripadnike i meštane iz Srebrenice itd?

PREDSEDNIK VEĆA: Tih dana tu, kad se krenulo sa tim padom ili osvajanjem, da li ste videli nekog od zarobljenih lica u Srebrenici koja su bila tu?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Zarobljeni u Potočarima, misliš?

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, tu u Srebrenici, tu gde ste Vi bili?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Mi smo bili u Potočarima.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste videli neke zarobljenike uopšte?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Nisam. Samo sam videla kad grupno sedi porodica jer je bilo dosta muškaraca, stariji i moga sina vrste i šta ja znam. Sišli su u Potočare jer više se nije znalo kud ćeš i odvodili su iz porodice. Na primer, zađu dvojica i kažu: «Ti, i ti i ti.»

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Da li je tražila, ako je eventualno čula da su poslali neke zarobljene? Da li se raspitivala?

PREDSEDNIK VEĆA: Ali ona je rekla da ništa nije čula posle.

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: A za moga sina ja nikad ništa nisam čula.

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Sledeće pitanje: Da li joj je poznato da li je bilo nekakvih opštih mobilizacija na tom području Srebrenice, Mušićima gore itd., u periodu od kada je krenuo rat 1992. pa do ovih događanja?

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi znate da li je bilo opšte mobilizacije tu kad su krenula ta ratna dejstva?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne znate?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Ne.

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Da li je suprug bio pri kakvoj vojsci ili sin eventualno?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Vaš suprug, da li je bio pripadnik neke organizacije, da li znate?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Ne.

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Vojske?

PREDSEDNIK VEĆA: Vojske?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Ne, nije bio.

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Da li joj je poznato, tamo 1992, 1993, 1994. i 1995.na tom području, da li je bilo nekakvih ubistava sa jedne ili sa druge strane između naroda, vojske i srpske i muslimanske, i tako?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Ja to ne bih znala reći. Bilo je ubistava, ali više od granata sa srpske strane.

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Da?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Da, od granata.

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Da li je čula, kaže da je iz Bratunca po rođenju?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Je.

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Da li je čula tamo za nekakva ubistva ili kako su ti međuljudski odnosi tamo bili 1992, 1993. ili 1994. između ta dva naroda? Da li joj je poznato, da li je čula da je bilo nekog ubistva bilo kojeg Srbina, da ga je muslimanska vojska ubila?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Ne znam ja to ništa.

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Nije čula, je li?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Ja o tome ništa ne znam.

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Nemam više pitanja. Hvala.

PREDSEDNIK VEĆA: Hvala. Izvolite.

ADV. LEVAJAC ZORAN: Predsednice veća, ja Vas molim da postavite pitanje svedokinji.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo, molim Vas, da se predstavite?

ADV. LEVAJAC ZORAN: Branilac drugooptuženog Pere Petraševića i četvrtooptuženog Aleksandra Vukova. Mene zanima samo da li je svedokinji poznato ko je bio komandant odbrane Srebrenice u to vreme 1995. godine, tj. od 1992. pa tamo tih godina do 1995?

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vam je slučajno poznato ko je bio komandant odbrane u Srebrenici u tom periodu od 1992. do 1995. godine?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Od 1992. godine je bio Naser Orić i on je otišao za Tuzlu. Posle je bilo rasulo, nije bio niko.

PREDSEDNIK VEĆA: A kada je on otišao? Kažete 1992. godine je bio, kada je on to otišao?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Ja mislim da je on otišao 1993. Ja mislim, ne znam ti to reći kad, uglavnom znam da je otišao za Tuzlu, prebačen je.

ADV. LEVAJAC ZORAN: Da li je čula eventualno, budući da je bila na tom prostoru, da je on ili neko od pripadnika vojske kojom je on komandovao činio nekakve zločine u odnosu na pripadnike srpske nacionalnosti?

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi znate tako nešto?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Ja to ništa o tome ne znam.

ADV. LEVAJAC ZORAN: Da li Vam je kojim pukim slučajem poznato da je Naser Orić jedan od haških optuženika?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Molim?

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate da je on sada jedan od haških optuženika?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Znam.

ADV. LEVAJAC ZORAN: Da li znate zbog čega?

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate zbog čega je u Hagu? Da li znate zbog čega mu se sudi pred Tribunalom u Hagu?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Prosto me i ne zanima. Mene zanima moje dete. Nek se sudi svakom ko je kriv. To je to.

ADV. LEVAJAC ZORAN: Ja bih ponovio ono pitanje koje je kolega Perković postavio, ne znam kako je bilo konotirano. Da li je bilo opšte mobilizacije u tom periodu na teritoriji Srebrenice, da li je poznato svedokinji?

PREDSEDNIK VEĆA: Baš je takvo bilo pitanje.

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Godine 1995, mislite?

ADV. LEVAJAC ZORAN: Da, 1995.

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Ne. To je bila zaštićena zona.

ADV. LEVAJAC ZORAN: Pa ko je onda bio, ako bi mogla da odgovori, ko je bio pripadnik te vojske Nasera Orića?

PREDSEDNIK VEĆA: Ovo zaista ne bi bilo pitanje za oštećenu. To bi morali nekoga od rukovodećih kadrova da pitate.

ADV. LEVAJAC ZORAN: Možda zna eventualno?

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, to stvarno ne bi bilo pitanje.

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Ne. Te 1993. je bila zaštićena zona do 1995, Tu nije bilo armije uopšte.

ADV. LEVAJAC ZORAN: Predsednice veća, na izričit zahtev moga branjenika, a i po svom ličnom osećanju, iskazujemo pijetet prema žrtvi Safetu Fejziću, kao što smo odnegovali isto osećanje za sve one pobijene, zaklane i na drugi način ubijene Srbe na tom prostoru. Hvala vam lepo.

PREDSEDNIK VEĆA: Hvala. Da li, kolege, vi imate pitanje? Nemate pitanje? Da li uopšte još ima neko pitanje neko? Samo ću Vas ja nešto još pitati. Kada ste bili saslušani Sarajevu, jesu li Vam bile pokazane eventualno neke slike ili nešto slično?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Ništa Vam nije prikazivano?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Ništa.

PREDSEDNIK VEĆA: Pošto ste Vi rekli da ste na tom filmu nekom, koji ste Vi videli, prepoznali Vašeg sina, je li tako?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Ja sam ga samo videla kad silazi iz kamiona. To sam videla i tu ga prepoznala normalno kao svoje dete.

PREDSEDNIK VEĆA: Sad da Vam kažem. Mi imamo neke fotografije ovde oštećenih, znači, samo lica koja su tom prilikom pogubljena. Da li bi Vam bio problem da vidite te fotografije i da li biste bili u stanju da tako nešto uradite da bi Vam eventualno pokazali? Da li ste spremni za tako nešto, jer to ne bismo uradili mimo Vaše volje, svakako?

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Spremna sam, volela bih videti.

PREDSEDNIK VEĆA: To ćemo Vam pokazati onda.

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Mada dobro ne vidim uopšte na oči. Ako je velika slika, ja vidim.

PREDSEDNIK VEĆA: Stavićete ovde na kameru, molim Vas, i zamoliću režiju da prebaci. To su ove dve fotografije, pa Vas molim da pokažete.

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Ako je mala slika, ja ne mogu.

PREDSEDNIK VEĆA: Molim Vas da prebacite na dokument-kameru.

OŠT. SVEDOK FEJZIĆ HANA: Ah, mili Bože, evo ga.

PREDSEDNIK VEĆA: Ako Vam je zaista problem, nemojte onda da pokazujemo slike, zaista imamo samo još jednu. Ako ste spremni, u redu. Ako ne, nemojte zaista da... Donesite, molim Vas, čašu vode. Hoćete da sklonimo? Dobro. Jeste li spremni da vidite ovu drugu ili da ne pokazujemo? Dobro, u redu.

Konstatuje se da je na slici pod brojem 04/1-6073 svedok prepoznao oštećenog Safeta Fejzića i da je istog momenta počeo da plače, zbog čega ostale slike nisu pokazane.

Uzmite malo vode, molim Vas. Pošto smo mi završili, ja ću samo pitati da li optuženi eventualno imaju neko pitanje? Pretpostavljam da nemaju? Da li optuženi imaju neko pitanje za svedoka? Nemaju? U redu, hvala. Uzmite malo vode. Zamoliću da pomognete. Vi možete prisustvovati daljem suđenju pošto ste sada saslušani, možete otići gore ako želite. Ako ne želite, možete se vratiti u ovu prostoriju ako Vam je lakše, u kojoj ste bili. Vi slobodno izaberite šta bi Vam više odgovaralo. Hoćete da prisustvujete suđenju? Ja ću Vas zamoliti, otpratiće Vas do ovog dela gde možete sedeti.

Saslušanje svedoka-oštećene SAFETE MUHIĆ:

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi: pre ratnih događaja, s kim ste Vi živeli zajedno u domaćinstvu?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Otac, majka, brat i moja nana, od oca majka.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, brat Vam je Fejzić Safet, je li tako?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde ste tada živeli?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Selo Mušić.

PREDSEDNIK VEĆA: Koja je to godina, do kada živite tu?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Do 1992.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta se dešava posle toga?

OŠT-SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Pa kad je počeo rat, naše selo je zapaljeno, izgorelo, i mi smo pobegli u drugo susedno selo Miholjevine. Tu smo živeli neko vrijeme, ne znam, do 1993. Onda smo odatle pobegli u selo Osmaće, tu smo bili 3-4 dan,a i onda smo svi u Srebrenicu došli u martu 1993. godine.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde ste se smestili u Srebrenici?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Živeli smo u objektu što je dom kulture bio pre rata, tu smo živeli.

PREDSEDNIK VEĆA: I dalje svi zajedno?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Da, ali u jednoj prostoriji smo živeli. Moja porodica, od moje majke otac, majka i njena dva brata i drugi brat i četvoro njegovo dece i žena. Svi smo živeli u jednoj sobi.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko dugo vremena ste tu živeli?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Pa možda godinu dana, ne znam, malo više ili manje, ali otprilike.

PREDSEDNIK VEĆA: I koja je to sad već godina?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Tu smo živeli od 1993, onda su Šveđani napravili kamp-kućice u Zelenom Jadru i odatle su nas raselili gore u Zeleni Jadar.

PREDSEDNIK VEĆA: I tamo sada živite u tom periodu. Do kada?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Do 1995. u julu, kad je počela padati Srebrenica.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta se tada dešava?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Počela je Srebrenica, napad na Srebrenicu. Znači, sav narod koji je živeo u okolini Srebrenice, mislim da je bilo još sela, išao je prema Srebrenici jer nismo imali kud. I moja porodica, znači moj otac i mati, i moj brat i moja nana i ja pobjegli smo u Srebrenicu kod moje majke od njene tetke. Tu smo bili jednu noć, noćili smo, pucalo je sa svih strana, nismo znali kud ćemo. Granate su padale, prozori su pucali od detonacija, pala sam, otac me je pokrio da me ne bi staklo iseklo. Onda smo pošli prema UNPROFOR-u, nismo znali kud ćemo. To je bilo užas, svi smo krenuli, nemaš kud jednostavno, ideš nekud. Narod sav beži, ali ti ne znaš kuda bežiš. Onda smo moj brat i ja pobegli jednom stranom, tako smo se nekako razdvojili u toj gužvi. Otac i mati su otišli na drugu stranu. Ležao je čovek mrtav, da li je umro svojom prirodnom smrću, šta je bilo - ne znam. Išli smo preko tog čoveka, bežali. Došli smo dole pred taj UNPROFOR. Oni su nas malo smirili, rekli su nam kao: «Idite, vratite se u stan, neće ništa biti. Onda smo se vratili nas dvoje. Mati nam se onesvestila, pala je, nije znala gde smo mi. Tu smo našli mater i onda smo otišli gde su stanovali moji deda i baba, u zgrade lamela.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi, u to vreme, koliko Vi imate godina?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Četrnaesta mi je godina bila, znači 13 punih i 14.

PREDSEDNIK VEĆA: A Vaš brat Safet?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: On je imao 16 punih i sedamnaesta mu je. Znači, nije imao 17 godina.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. I šta biva posle lamela?

OŠT-SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Tu smo došli u tu sobu. Moji baba i deda imali su jednu sobu. Bilo je još naroda s nama tu, znači nismo spavali, nismo

mogli spavati, soba je bila puna od panike i od straha. Ujutru smo ustali. Otac i brat spremali su se da idu i oni šumom zajedno sa svima. Ja i majka smo ostali i ta moja nana. Otac i brat, mati im je napravila po jedan hleb da ponesu u putu da imaju jesti. Brat se spremio, zagrlio me je, kaže: «Niti te mogu voditi niti mogu ostaviti.»

PREDSEDNIK VEĆA: Donesite, molim Vas, čašu vode. Polako, samo malo se smirite, ne morate sve odjedanput. Sačekaćemo malo da se smirite. Da Vam donesemo vodu, pa ćemo nastaviti. Uzmite, popijte malo vode. Da li možete da date do kraja iskaz? Ako ne možete, da napravimo pauzu kratku ako želite. Ili možete?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Probaću.

PREDSEDNIK VEĆA: Ako Vam ne bude dobro u toku davanja iskaza, Vi mi recite, napravićemo pauzu 10-ak minuta da dođete k sebi, da se malo povratite, pa možemo posle nastaviti. Nije nikakav problem, ništa nam se ne žuri. Samo ako ste sposobni da date iskaz, možete ga dati, tako da nema nikakvih problema. Ako se ne osećate dobro, hoćete li da napravimo pauzu?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Napravićemo pauzu od 10-ak minuta da malo dođete k sebi, da sednete, da popijete vodu, pa ćemo nastaviti.

PREDSEDNIK VEĆA: Izvolite. Ispričajte šta se posle toga dešavalo?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Tada su se spremili, obukli otac i moj brat. Tu smo se rastali, zagrlili smo, plakali smo, rekao je: «Niti te mogu voditi, niti te mogu, Kele, zvao me je Kele, ostaviti. Ne znam šta ćemo.» Ja sam rekla: «Vi idite kud svi, a majka i ja ćemo sa ostalima.» Moja nana i oni su otišli, znači više ništa ne znamo. Mati, nana i ja smo krenuli prema Potočarima, zajedno sa svim ostalim narodom, ženama, decom i svim tim koji su bili, a za njih nikad više nismo čuli, niti znam npr. kud su oni više otišli. Otišli su zajedno sa svim ljudima, tim koji su krenuli, znači šumom, a mi smo prema Potočarima.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta je bilo onda? Kada saznajete prvi put o njima nešto, pre svega o bratu?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: O bratu kad je identifikovan 2003. u septembru. Javili su nam iz Gradskog groblja «Visoko» da su ga identifikovali, da odemo da potpišemo te papire, da će nazad da se sklanja u Potočare.

PREDSEDNIK VEĆA: I Vi ste išli na identifikaciju, lično Vi ste išli?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Da, ja sam išla.

PREDSEDNIK VEĆA: I Vi ste ga prepoznali, je li tako?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Da, bile su samo kosti i ništa drugo.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite nam samo da li se sećate šta je on imao na sebi tog dana kada je krenuo?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Imao je plavu trenerku, «adidas» je pisalo na njoj, kupila mu je mama kad je bio drugi razred osnovne škole, kao za vreme kad naraste. Svidela joj se, tu trenerku sve je nosila sa sobom i taj dan je obukao tu trenerku. Imao je bele pantalone, ispod njih je imao šivene trenerke, koje mu je sašila jedna tu žena jer nije bilo odeće, nije bilo obuće, nije bilo hleba da se jede. A da si imao nešto da se obuče, da se spremi... Imao je pume na nogama, sašio mu jedan njegov drug. Takođe, našao je đon i onda je uzeo krpu, nešto tako, ušivene su bile. Znači, mi nismo imali gde kupiti, mi nismo imali ništa. To je bilo sve što je on imao, otišao je u njima.

PREDSEDNIK VEĆA: Izvinjavam se, molim Vas, hoćete reći režiji da nam puste na monitorima da možemo da pratimo. Ne znam zašto nemamo snimak. Mi nemamo ovde, veće nema ništa. Da nam pustite, znači, veće nema na monitorima sliku, pa Vas molim da nam pustite. Recite mi, to je imao na sebi od garderobe. Da li je nešto poneo sa sobom?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Ne bih znala to reći.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne znate da li je on eventualno nešto nosio u rukama ili nešto tako?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Ne bih znala reći.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne znate? Da li još nešto znate, eventualno imate li još bilo kakvih saznanja što bi nam mogli ispričati, a što smatrate da je važno da nam kažete?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: O njemu?

PREDSEDNIK VEĆA: Da, i u vezi sa samim događajem.

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Ne, mi nikad ništa nismo čuli za njega, na primer. Nismo i ne bih ja znala šta da pričam. Znači, ja ne mogu znati šta se desilo s njim, mi smo tu da saznamo istinu šta je bilo.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Hvala Vam. Izvolite sa pitanjima. U vezi sa filmom, da. Da li je Vama prikazan film. Da li ste Vi videli neku traku, neki film?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Da, gledala sam na TV-u kod nas, ono kad je ta kaseta puštena. Znači, gledala sam stalno, sedela sam kod televizora i stalno sam pratila sve to samo da ga vidim još koji put.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li ga prepoznali?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Pa da, naravno, on je moj brat. Kako ga neću prepoznati?

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Vidim da su Vam ovde u Tribunalu pokazali neke fotografije, je li tako?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I Vi ste ga prepoznali na tim fotografijama?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Mi imamo isto te fotografije, pa ćemo to videti na kraju. Međutim, prvo ćemo videti da li ima još nekih pitanja. Tužioče, izvolite?

ZAMENIK TUŽIOCA: Hvala, nemam.

PREDSEDNIK VEĆA: Punomoćnici, izvolite?

ADV. TODOROVIĆ DRAGOLJUB: Interesuje me kada ste prvi put videli film? Gde ste bili kad ste videli taj film? Da li ste ga gledali na televiziji?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Na televiziji sam videla.

ADV. TODOROVIĆ DRAGOLJUB: A gde je on prikazan? U Hagu ili kako, kod kuće?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Da, u Hagu kad je prikazan taj video-snimak, sve su televizije naše prenosile taj snimak, vrteo se non-stop na televiziji.

ADV. TODOROVIĆ DRAGOLJUB: Bio je više puta prikazivan?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Da.

ADV. TODOROVIĆ DRAGOLJUB: Vi ste uvek gledali?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Da, uvek sam sedela kod televizora i samo pratila da ga vidim.

ADV. TODOROVIĆ DRAGOLJUB: Dobro, hvala.

PREDSEDNIK VEĆA: Izvolite?

KANDIĆ NATAŠA: Da zamolim Safetu da nam kaže kuda odlaze ona, majka i baka?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Mi smo krenule prema Potočarima, bilo je dosta naroda, jer u Srebrenici je bilo dosta ljudi. Došli smo u Potočare, bile smo u fabrici, ja i moja mati, moja nana, od moje mame otac i mati. Sa nama je bio jedan, ne znam kako da kažem, to je bilo dete od 15 godina, Emkić Elvedin. Bio je od moje mame brat, došli su u Potočare s nama zajedno. Nisu otišli šumom. Ne znam kako su bili u Potočarima. Oni su hodali, mislim kako da nazovem,

srpska vojska, četnici, ne znam, po fabrikama, gledali su ima li kakva lepa devojka, ima li koji mladić da je ostao. Uzeli su tog momka, tog mog dajcu, rekli su: «Vi dođite ovamo.»

Odveli su ih, taj se Elveden Emkić nikad više nije vratio i nikad ga nema. Mog dajcu su vratili, rekli su: «Ti si slobodan za večeras.» Tu smo bili u toj fabrici, noćili smo. To je užasno bilo, tu je bila vriska. Odjednom kad toliki narod počne da vrišti, sve se na tebi ježi. To se ne može opisati kako je to bilo. I onda smo krenuli, bili su ti kamioni, autobusi su vozili da prebacuju prema Tuzli, bila je ovako traka. Moju maku su pustili i moj deda i nana su bili i moja druga nana. Moj dajca je takođe bio s nama. Mom su dajci rekli: «Ti na stranu, ne možeš u kamione.» Odvajali su muškarce na jednu stranu, bilo je starih, bilo je dece.

Odvajali su lepe devojke, meni su rekli: «Ti ne možeš s majkom, ti ideš na stranu.» Ja sam imala samo 13 godina. Moja mati je rekla: «Ja neću bez nje ići, ako ne date njoj, ne idem ni ja.» Kažu: «Dobro. Ako nećeš, ne moraš.» Tu je bio jedan od onih «sforovaca», moja ga je majka dovela tu, molila ga, preklinjala. Ja sam plakala, ona je plakala: «Ja imam samo nju. Molim te, pomozi mi, ja nemam više nikog do nju da prođe, da ide sa mnom.» On je rekao: «Ja ti ništa ne mogu pomoći, ako oni ne dozvoljavaju da ona ide, znači, ona ostaje.» Moja mati je opet plakala, molila, ja sam plakala, to se nikom opisati ne može. Kad ti nešto doživiš, to je nešto neopisivo. Onda je jedan, ne znam, njih je bilo možda pet-šest u toj grupi tih četnika, onda je jedan rekao: «Pa nek ide dete.» Kamioni su već polazili, autobusi, onda mu je drugi opsovao Boga i rekao: «Pogledaj malu, zašto ne bi ostala?» Tako me je moja mati uzela, vukla me prema kamionu: «Hajde, mama, molim te, samo da uđem, da sednem u kamion.» Jedva smo išle od straha, od svega to što ti doživiš. Ona je rekla: «Ne možemo brzo, pa neka nas ubiju obadve.» Znači, moj dajna, više nikad ga nema. Mi smo sele u kamion. On je identifikovan u Pilici, znači pronađen je u grobnici. Mati se nije više ni treznila do te Tišće. Dok smo išli, bila je jedna nana stara, imala je jedan kanister vode i ona je nju hladila. Onda smo došli u tu Tišću. Kad smo prešli, mislili smo da su naši došli, da ćemo ih videti. Ali kad smo došli, videli smo da nema nikog, da su naši takoreći svi pobijeni. Ne znam, teško je to pričati.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, da li još ima pitanja, punomoćnici? Punomoćnici da li imaju pitanja? Branioci, izvolite?

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Ja bih molio da pitate svedokinju da li je išta čula u vezi sa ocem, Da li su pronašli oca, gde, kako?

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate šta je bilo sa Vašim ocem?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Moj otac takođe je identifikovan, pronađen je u masovnoj grobnici u Cerskoj. Zajedno s bratom je pokopan memorajalno u Potočarima.

ADV. PEKOVIĆ MIROSLAV: Da li se ona raspitivala ili neko od familije šta je bilo kad su otišli, kažu, taj dan. Da li ih je neko video u narednom periodu?

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate nešto, znači, posle tog momenta odlaska? Gde su otišli, u kom pravcu, da li ih je neko još video u toku tog dana ili sutradan, ili tih dana?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Pa znate kako, svi smo se mi raspitivali. Ja sam išla iz Tuzle peške na Dubrave, to je ne znam koliko. Noćila sam na ulici da saznam je li došao moj otac ili brat, je li ga ko video, ima li šta. Znači, bila sam dete.

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: E, pa sad: Da li je neko rekao šta? Da li je video da li se nešto dešavalo u toj šumi? Šta, kako?

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste bilo šta saznali?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Niko nam ništa nije mogao potvrditi. Postojale su priče, kao onaj video nekog onde, onaj onde. Niko nam zvanično nije mogao potvrditi, a pogotovo za mog brata, da ga je nekad neko negde video. Nikad niko nije rekao: «Video sam ga tu i tu.» Znači, sve je bilo neodređeno dok nije identifikovan. Mi smo se nadali, nada nikad nije umrla, pogotovo za ove koji nisu identifikovani. Čovek se nada, ali kad identifikacija dođe...

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Rekla je: «taj put u šumi sa ostalim muškarcima». Gde je taj put išao, da li zna gde je trebalo da oni idu i zašto oni odlaze?

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate taj put odakle vodi? Kad i gde su krenuli?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Ja to Vama ne bih znala, ali ono kako sam čula, trebalo je u Kazane te da idu svi zajedno. Da krene ta kolona šumom, znači pre nekad koji su stari koristili taj put. To znači preko šuma da se probijaju, da dođu, da bi nekako prešli, ali ja Vama to ne mogu da potvrdim, ja ne znam, jer ja to nisam...

PREDSEDNIK VEĆA: U tim Kazanima je bila muslimanska teritorija?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa jesu li zato išli tamo?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Da, to je znači blizu Srebrenice, to su Kazani, tako se mesto zove.

ADV. PEKOVIĆ MIROSLAV: Da li se ona seća da li je tata oblačio uniformu od 1992. kad su počela ta ratna zbivanja? Da li je ikada videla tatu u bilo kakvoj uniformi ili da ima oružje ili bilo šta?

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je Vaš otac bio pripadnik nekih jedinica? Znači, da li je nosio bilo oružje, bilo uniformu?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Moj otac nije bio vojnik, jer svi znamo da je Srebrenica bila zaštićena zona. Čitav svet zna i koliko je u Srebrenici bilo naroda. Znači, odakle u Srebrenici kad je sve to bila vojska? Znači, ja znam i tvrdim da moj otac nije bio vojnik, a za brata pogotovo znam. Moj brat je bio dete, ne znam da li Vi verujete u to, ali ja znam, ja istinu govorim. Znači, nemam potrebe ovde da lažem.

PREDSEDNIK VEĆA: U redu, hvala.

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Ja pitam za period do proglašenja Srebrenice za zaštićenu zonu, to je bilo u jesen 1993.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, ona je rekla da nije bio ni u jednom ni u drugom, niti u bilo kom momentu.

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Ja znam da su otišli kao civili. Oružje nikakvo nisu imali i ne može biti vojnik koji nema oružje, koji nema nešto.

ADV. PEKOVIĆ MIROSLAV: Sad je pitanje zašto dolazi do tog razdvajanja. Da li se ona seća, imala je 14 godina, da li se ona seća zašto dolazi do tog razdvajanja. Zašto sad i tata i brat ne ostaju tu? Sa njima kaže da dajica ostaje, a ovaj drugi brat?

PREDSEDNIK VEĆA: Da li razumete šta Vas pita advokat?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Ne baš.

PREDSEDNIK VEĆA: To kada krećete, znači, da se na neki način zaštitite, da negde pređete u vreme kad se dešava događaj u Srebrenici, zašto se žene i još poneki muškarac odvajaju od ostale grupe, da kažem, muškaraca koji kreću kroz šumu? Da li znate uopšte, da li Vi to uopšte možete znati?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Pa, ne znam ja to.

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Dobro, rekla je malopre da se probijaju prema Kazanima. Šta podrazumeva pod tim?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Znate kako, ja ne znam kako Vi to shvatate i da znate da sam ja pod stresom ovde. Moj otac i moj brat i zajedno svi ti ljudi koji su bili deca, na primer, bilo je još mlađe od mog brata. Znači, bilo je da se skupe da bi krenuli u neku kolonu.

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Ne, samo ovo konkretno. Ja saosećam i neću da postavljam neugodna pitanja. Samo šta podrazumeva pod tim «probijaju»?

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li to mislili u smislu da prođu do tamo?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Pa da, da bi prošli.

PREDSEDNIK VEĆA: Da bi prošli kroz šumu, da se probiju kroz šumu. U tom smislu?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Da.

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Da li je put bio prohodan, slobodan, ili je bilo isto neke druge vojske, pa je opkoljena bila?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Pa kako će biti prohodan, znači nije bio prohodan. Jednostavno su krenuli. Znači, «da idemo pa šta bude, bude. Mi moramo, pa kako». Mi smo bili u opkoljenju i vi svi znate. Srebrenica je bila kao u kazanu, znači da ti nemaš kud.

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Ispričala je podrobno ovu priču posle, što je pitao punomoćnik oštećenih. Da li je ona videla tu i te pripadnike UNPROFOR-a koji su tu bili, pripadnike tih međunarodnih organizacija? Da li su oni tražili pomoć nekakvu od njih? Kako je to izgledalo, kad već pitamo? Molim da kolikotoliko stvorimo sliku.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je bilo nekog iz tih međunarodnih organizacija, da li se Vi sećate uopšte?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: UNPOFOR je bio sa nama zajedno u Potočarima kad su mene odvojili. «Unproforaca» je zajedno tu bilo, ali ništa nisu pomagali.

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Pa jesu li bili naoružani tu «unproforci»?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Bili su naoružani, ali su im ovi sve oduzeli, čak su im i uniforme skidali i oblačili njihove uniforme.

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Znači, nisu pomagali ništa. Hvala, nemam pitanja.

PREDSEDNIK VEĆA: Izvolite.

ADV. LEVAJAC ZORAN: Meni nije do kraja jasan ovaj deo priče. Ako bi mogla malo da nam približi i pojasni. Kaže: «Tu smo se razdvojili, pozdravili.» Imala je i razgovor sa bratom, kako ona to kazuje danas: «Ne mogu te ostaviti, a ne mogu te voditi.» Zašto ona i majka ne idu tim istim putem kuda idu njen otac i brat? Zašto oni ostaju?

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi znate to uopšte i da li ste u mogućnosti da odgovorite na ovakvo pitanje? Samo da li znate, ako ne znate i niste u mogućnosti, ne treba da odgovorite, jer ste Vi bili dosta mladi. U to vreme bili ste maloletni, zbog toga Vam kažem. Svedok jeste dužan da govori istinu u dometu u kome može da govori i u kome ima saznanja. Znači, ako znate i ako možete da odgovorite - odgovorite, a ako ne možete - potpuno razumemo to.

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Ja sam to rekla zato što je to tako bilo. Znači, rastali smo se žene i deca, starci i bilo je još ljudi koji su krenuli. Nemaš ti kud, morao si nekud ići. Znači, išli smo prema Potočarima da bi nas taj KFOR zaštitio jer nemamo kud: ili da nas pobiju ili da nešto bude. Razumete li Vi, Vi ne razumete kad puca sa svih strana, to je panika, to ti ne znaš šta se dešava.

ADV. LEVAJAC ZORAN: Ili nije shvaćeno moje pitanje ili nismo dobili odgovor. Dakle, moje pitanje je glasilo vrlo precizno. Zašto dolazi do tog razdvajanja, zašto jedni idu na jednu stranu, a drugi se odvajaju na drugu, postoji li neki razlog?

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate uopšte zašto su se muškarci odvojili i krenuli kroz šume, a žene i deca drugim putem? Da li imate mogućnosti da na to ogovorite? Imate li saznanja uopšte, s obzirom, kažem, da ste bili tad maloletni?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Pa ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: U redu.

ADV. LEVAJAC ZORAN: Ona je bila vrlo mlada u to vreme, to je nesumnjivo prema njenim godinama. Da li je uopšte bilo nekakve muslimanske vojske u Srebrenici?

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate uopšte to?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Ja to ne bih znala.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro.

ADV. LEVAJAC ZORAN: Da li je nekada čula za ime Naser Orić, pre ili kasnije?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Pa da, čula sam za Nasera Orića, ali šta ja znam, meni to ne znači ništa. Ja nisam nikada videla tog čoveka kao da ga ja vidim, ja ga nikada nisam videla. Čula sam za ime Naser Orić.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro.

ADV. LEVAJAC ZORAN: Da li je uopšte nekoga videla sa oružjem u Srebrenici pre nego što je došlo do napada na Srebrenicu?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Ni to nisam ja videla.

ADV. LEVAJAC ZORAN: Znači, nikoga niste videli u Srebrenici sa oružjem od pripadnika muslimanske nacionalnosti?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Ne.

ADV. LEVAJAC ZORAN: Pa jeste li uopšte bili u Srebrenici?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Da.

ADV. LEVAJAC ZORAN: Znači, nikoga niste videli?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Rekla je dva puta, nemojte tri puta postavljati isto pitanje. Izvolite.

ADV. FAJFRIĆ ŽELJKO: Samo jedno pitanje. Da li je svedokinja videla da srpska vojska, Vojska Republike Srpske, ona je naziva i četničkom što malo smeta, da li je ona videla da je tog dana neko od srpske vojske ubio tu nekog u Srebrenici?

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste videli neko ubistvo da se desilo tu baš u Srebrenici?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Ne, ja nisam videla ubistvo. Znači, videla sam kako odvode. To sam Vam i rekla. Videla sam i čoveka mrtvog, ne znam da li je on ubijen, šta je bilo, uglavnom znam da sam prelazila preko njega. A da sam ja lično videla, to nisam.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, hvala.

ADV. FAJFRIĆ ŽELJKO: Sad se i ja vraćam na ovo pitanje razdvajanja muškaraca i žena. Da li su se ti muškarci plašili nečega kada su se odvajali od njih?

PREDSEDNIK VEĆA: To je sada veoma subjektivno pitanje. Ne može to onda ona da odgovori.

ADV. FAJFRIĆ ŽELJKO: Kada se opraštala od svoje familije, muške familije, da li su oni rekli zbog čega odlaze, da se boje nečega, da se sklanjaju od nečega ili nešto slično?

PREDSEDNIK VEĆA: Mislim da je to zaista pitanje subjektivne prirode, na koje ona ne bi mogla da odgovori.

ADV. FAJFRIĆ ŽELJKO: Sad ću Vam reći, malo mi nelogično izgleda da se muškarci razdvajaju od svojih ženskih članova porodice.

PREDSEDNIK VEĆA: To možete kroz primedbu, eventualno, na iskaz svedoka, ali ne možete pitati nju za tuđa subjektivna osećanja. To je van njene mogućnosti shvatanja. Da li ima još nekih pitanja eventualno? Vama su predočene fotografije, je li tako, tada u Hagu i Vi ste prepoznali brata. Mi imamo nekoliko takvih slika koje bi Vam mogli predočiti ukoliko ste Vi spremni da ih pogledate i ukoliko ste u mogućnosti, da kažem, psihičkoj? Da li hoćete da ih pogledate?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Naravno, ja sam tu da prepoznam svog brata.

PREDSEDNIK VEĆA: Moliću režiju samo da prebacite sada na dokument-kameru, kako bismo mogli svi da vidimo fotografije koje smo stavili. Da li možete prepoznati tu fotografiju?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: To je moj brat.

PREDSEDNIK VEĆA: Stavite i drugi, molim Vas. Spustite je dole, ne može ovako da vidi jasno.

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: I to je moj brat.

PREDSEDNIK VEĆA: Hvala Vam.

Konstatuje se da je na fotografijama pod brojem 0471-6074 i 0471-6073 svedok izjavio: «To je moj brat.»

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi, pošto mi nemamo više pitanja za Vas, da li imate još nešto da kažete što niste rekli, što smatrate da je važno ili nevažno. Generalno, da li imate nešto da kažete još ovde pred sudom?

OŠT. SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Da li mogu da pogledam te ljude? Ne znam da li su to ljudi ili ne znam kako da ih nazovem, optuženi.

PREDSEDNIK VEĆA: Oni se nalaze iza Vas i svakako da možete, to je pravo svakoga, možete da vidite ko su optuženi u ovom predmetu. Suđenje je javno, nema nikakvih prepreka za tako nešto. Samo, oni sede sa obezbeđenjem, naravno.

OŠT-SVEDOK MUHIĆ SAFETA: Da, vidim ih. Ne znam. Kad ih gledam da li su to ljudi, da li su to... Ne znam kako da ih nazovem. Ko bi mogao tako nešto da radi? To su bila deca, moj brat je bio dete i ovi ostali. Ne znam. Oduvek sanjam da ih pitam zašto, kako su mogli tako nešto da urade, da naprave. Kad ih sad gledam, ne znam na šta mi liče.

Saslušanje svedoka-oštećene NURE ALISPAHIĆ:

PREDSEDNIK VEĆA: Ja ću Vas sada zamoliti da nama ispričate ovde na glavnom pretresu, pred svima prisutnima, sve što znate u vezi sa ovim događajem, o Vašoj situaciji i pre ovoga. Sa kime ste živeli u domaćinstvu, gde ste živeli, da li se premeštate negde, šta se dešava? Iznesite sva Vaša saznanja koja imate, a ja ću Vam pomagati tako što ću Vam postavljati pitanja. Recite mi, pre ratnih sukoba gde ste otprilike živeli? S kim ste živeli?

OŠT. SVEDOK ALISPAHIĆ NURA: Bila sam u Srebrenici u svojoj kući. Tu sam živela. Kad je napadnuta Srebrenica, onda sam izašla više malo gore, mesto se zove Joševa, tu mi je kćerka bila. Tu sam bila jedno dva meseca sa decom, s mužem kod kćerke. Kad se malo smirilo, opet sam se vratila svojoj kući. Kasnije mi je sin ranjen.

PREDSEDNIK VEĆA: Imali ste dva sina, je li tako?

OŠT. SVEDOK ALISPAHIĆ NURA: Jeste. Na kapiji je poginuo 25. maja, granata ga pogodila.

PREDSEDNIK VEĆA: Admir?

OŠT. SVEDOK ALISPAHIĆ NURA: Admir. Muž mi je u Srebrenici poginuo. Ostala sam sama sa Azmirom, dok nije pala Srebrenica. Kada je pala Srebrenica, krenuli smo do UNPROFOR-a. Tu smo bili u onoj zgradi. Granate su pucale sa svih strana. Kad smo krenuli, ja njemu kažem: «Sine, idi sa civilima, idi s narodom preko šume, nemoj da te gledam u Potočarima, da te oduzmu, jer meni javljaju odozdo da uzimaju decu od sedam godina. Idi, sine, preko šume, valjda ćeš preći.» I on je od mene krenuo s jednim drugom svojim. Granate padaju, mi se moramo skloniti od prozora, udaraju granate i prestale su, kad – on se vratio. Okrenuh se, moje dete stoji uz prozor. «Sine, što si se vratio?» «Majko, nisam te poljubio i vratio sam se da te poljubim, pa ću opet, majko, ići.» Ja sam njega poljubila i zagrlila, i on je otišao. Znala sam da ga više nikad neću videti. Nikad ga više nisam ni videla dok nije bilo preko televizora. Kad je pošao da ide, stavila sam mu komad hleba i šaku soli i proje, komad hleba odlomila i soli šaku, nisam imala šta drugo. I otišao je sa civilima, otišlo je dete. Više ništa nisam o njemu znala dok ga nisam preko televizora videla. Slučajno se televizor upalio, ja gledala vesti u 10 sati. Rekli su: «Sada ćete videti jedno čudo, majka će sina poznati, sestra brata». Kad se pomolio kamion i stao u Trnovu, odozgo se pomolio i stao u Trnovu. Kako je stao, oko njega vojska, pa će sve jedan po jedan izletati, iskače iz kamiona vezanih ruku. Neće da spuste stranice da bi deca izašla iscrpljena i gladna, nego iskaču onakvi, povezanih ruku, i tamo su stali. Kaže: «Klanjajte.» Naterali su ih sve, oni polegli po zemlji: «Klanjajte tu.» Oni su popadali. Tu su bili malo neko vreme, oni oko njih hodaju. Tada su ih odatle podigli i preneli gore u onu vikendicu i tu su ih postreljali, pobili, dvojica su ostala. Oni su četvoricu nosili i kad su ih izneli, onda su oni pobili i one u vikendici. Kasnije je vikendica zapaljena. Oni su pogoreli, neki su pogoreli skroz, neki nisu. Meni je dete ovako ruku podiglo pošto su ga svezali oko ruke, ruka mu izgorela. Tada sam videla i na televiziji. Kad mi je otišao zet po njega, kad su pozvali da su pronašli tu kosti, javio je neko, i tu gde je baš moje dete nađeno i ukopala sam ga 1993. Ali kasnije mi je to gore bilo, neka sam ga ukopala i našla, kad sam ga videla na televiziji, teže mi je bilo sto puta.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi, molim Vas, koliko godina je on imao u to vreme?

OŠT. SVEDOK ALISPAHIĆ NURA: Imao je 16 godina, u školu je išao, bio je sedmi-osmi razred, kad je već trebalo da idemo iz Srebrenice. Kad je Morion došao, ona vojska i oni kada su došli, to nije bilo. Deca počeše u školu ići, završio je osmi razred tada.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi da li se sećate šta je imao na sebi obučeno tog dana.

OŠT. SVEDOK ALISPAHIĆ NURA: Imao je patike na nogama i bele čarape. Imao je farmerice na sebi i jaknu i majicu ovamo ispod jakne.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je nešto nosio sa sobom, da li je imao neku kesu, nešto, bilo šta?

OŠT-SVEDOK ALISPAHIĆ NURA: Imao je neku torbu. Nosio je to malo hrane i bio je poneo opet sa sobom, ali šta su mu od ranije dali. Bio je poneo od brata pantalone i cipele, kaže: «Majko, ako pocepam ovo preko šume, da imam obući.» I nije to ni oblačio, ni ništa.

PREDSEDNIK VEĆA: Kada ste videli taj snimak, jeste li ga prepoznali na njemu?

OŠT. SVEDOK ALISPAHIĆ NURA: Kako neću svoje dete prepoznati? Poznala sam.

PREDSEDNIK VEĆA: Odmah ste ga prepoznali?

OŠT. SVEDOK ALISPAHIĆ NURA: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Kada ste saslušavani ovde u sudu, tj. kada ste dali iskaz, tom prilikom Vam nisu pokazane nikakve fotografije, je li tako?

OŠT. SVEDOK ALISPAHIĆ NURA: U sudu?

PREDSEDNIK VEĆA: Da.

OŠT. SVEDOK ALISPAHIĆ NURA: Nisu mi ništa pokazivali, nikakve fotografije, ali videla sam preko televizora, ne treba mi niko. Kad vidim svoje dete, gde neću svoje dete prepoznati? Da li biste Vi poznali svoje dete? I volela bih da znam ko mi je to dete ubio, da znam tog ubicu, kako je mogao onako pucati mom detetu u leđa krvnički, ne nada se. Pucati mu u leđa, vezanih ruku ne može dete pobeći i da je najveći čovjek. Deca iscrpljena, ne može bežati vezanih ruku. U leđa pucati, da decu ubijaju jednom pa drugi put, ne mogu to da shvatim. Da mi je samo znati ko je, to bih samo želela znati. Zbog čega ga je ubio? To je dete, nije znao u Bratunac otići sam, nikad nije otišao, a kamoli da je negde dalje otišlo dete.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Hvala Vam. Da li ima pitanja?

ČLAN VEĆA - SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Ne vidim ovde, gospođo, u ovoj Vašoj izjavi u Sarajevu, pa ni danas ne čusmo. Rekoste da je imao 16 godina. Koji je tačan datum njegovog rođenja?

OŠT. SVEDOK ALISPAHIĆ NURA: Šesnaest godina, samo ne znam koji baš mesec. Znam da je, godište ne znam tačno, znam da mu je 16 godina, rođen je

1978. godine. Kad su deca u školu polazila, tada je rođen, zna moj zet, zaboravila sam, ne znam.

ČLAN VEĆA - SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Hvala.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ima još neko pitanje? Izvolite, da li ima pitanja? Tužioče, izvolite? Punomoćnici? Da li branioci imaju pitanja? Nemaju? Izvolite? Samo ću Vas pitati da li se pridružujete krivičnom gonjenju tužioca. To znači da tužilac inače po službenoj dužnosti goni okrivljene ovde za ovo krivično delo. Da li seVi tome pridružujete?

OŠT. SVEDOK ALISPAHIĆ NURA: Neka goni, neka se osudi što više, mog deteta nema, oni su opet živi da u zatvoru leže, a moga deteta više nema.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ističete imovinskopravni zahtev? To je neka naknada štete koja će eventualno u kasnijem postupku moći biti tražena.

OŠT. SVEDOK ALISPAHIĆ NURA: Sad ništa ne znam, videće se kasnije.

ADV. PEKOVIĆ MIROSLAV: Ako dozvolite, jedno naknadno pitanje samo. Taj drug sa kojim je otišao sin, kako se zvao da li znate, njegov dobar prijatelj?

PREDSEDNIK VEĆA: Rekli ste da je otišao sa svojim drugom. Da li znate kako se drug zvao?

OŠT. SVEDOK ALISPAHIĆ NURA: Asmir mali je bio, isto su bili godište, mali su bili obojica.

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Da li znate šta je bilo sa njim?

OŠT. SVEDOK ALISPAHIĆ NURA: Nikad se više o njemu ništa nije saznalo.

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Ništa se ne zna?

OŠT. SVEDOK ALISPAHIĆ NURA: Ništa ne znam.

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Da li je ikada išta čula?

OŠT. SVEDOK ALISPAHIĆ NURA: Ništa mu majka nije čula, vidite da je dete, vidite i sami.

ADV. PERKOVIĆMIROSLAV: Hvala lepo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da, tu je dosta mlad. Nemate možda nešto iz kasnijeg perioda eventualno?

OŠT. SVEDOK ALISPAHIĆ NURA: Nemam.

PREDSEDNIK VEĆA: Šesnaest godina. Sada ćemo Vas pitati. Mi imamo neke fotografije u spisima, gde se nalaze fotografije tih lica koja su tog dana poginula. Da li hoćete da Vam ih pokažemo, da eventualno prepoznate?

OŠT. SVEDOK ALISPAHIĆ NURA: Hoću.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste spremni? Nije obavezno. Samo ukoliko Vi želite da Vam pokažemo, mi ćemo to i uraditi. Ovde imamo nekoliko, pa ćemo pokušati od njih da izdvojimo. Da počnemo sa ovima. Samo nekoliko fotografija gde se vide, pošto se na mnogima ne vide jasno likovi. Zbog toga tražimo fotografiju gde se može videti.

OŠT. SVEDOK ALISPAHIĆ NURA: Eno ima onde, vidim ga ja.

PREDSEDNIK VEĆA: E, dobro. Onda stavite, molim Vas. Hoćete li prebaciti na dokument-kameru da možemo svi da vidimo. Evo pogledajte, gospođo, ispred Vas na monitoru.

OŠT. SVEDOK ALISPAHIĆ NURA: Nema ga ovde.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Stavite, molim Vas, sledeću.

OŠT. SVEDOK ALISPAHIĆ NURA: Nema ga ni ovde.

PREDSEDNIK VEĆA: Malo pomerite ovu drugu stranu, ne vidi se drugo lice.

OŠT. SVEDOK ALISPAHIĆ NURA: Nema ga još ovde. Evo ga.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. U redu, hvala. Samo još ovu jednu. Da li možete prepoznati slučajno na ovoj fotografiji?

OŠT. SVEDOK ALISPAHIĆ NURA: Evo ga.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi, molim Vas, koji je po redu?

OŠT. SVEDOK ALISPAHIĆ NURA: Četvrti otud kad se gleda.

PREDSEDNIK VEĆA: Taj se ne vidi. Znači, četvrti, tj. peti da kažemo, sa leve strane. HvalaVam.

Konstatuje se da je svedoku prikazana fotografija 0471-6081 i da je svedok uz plakanje izjavio: «Evo ga.» Takođe je i uz fotografiju 0471-6087 izjavio da je njen sin peti u redu, gledano sa leve strane.

Saslušanje svedoka-oštećenog OSMANA SALKIĆA:

PREDSEDNIK VEĆA: Ja ću Vas sad zamoliti da ispričate sve što znate o situaciji pre događaja. U kakvim ste Vi rodbinskim odnosima sa porodicama oštećenih ili oštećenima? Šta znate o samom događaju? Otprilike ono što ste tamo ispričali sada da ponovite ovde pred sudom. Recimo, Opišite odnose pre rata. Gde ste živeli, s kim ste živeli, koga ste poznavali i kakvi su bili Vaši odnosi s njima? Izvolite.

OŠT. SVEDOK SALKIĆ OSMAN: Kao što sam i rekao sad, adresa prebivališta pre rata mi je bila u mjestu Joševa. To je tri i po kilometra iza grada, prigradska mesna zajednica sa opštinom Srebrenica. Lično sam poznavao Sidika Salkića, Sajba Salkića i Azmira Alispahića. To je mali dečak koji je u stvari s padom Srebrenice krenuo sa mnom šumom. To je od supruge brat u stvari. Ne znam sad da li treba da Vam pričam o ratnim dejstvima.

PREDSEDNIK VEĆA: Nešto ispred, pre rata, gde ste i s kim ste u stvari Vi živeli?

OŠT. SVEDOK SALKIĆ OSMAN: Pre rata sam živeo sa suprugom, svojim roditeljima i sestrom u porodičnoj kući. Tada sam imao bebu od šest meseci.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Recite mi koliko ste se često viđali sa Azmirom? Kažete da Vam je to ženin brat, je li tako?

OŠT. SVEDOK SALKIĆ OSMAN: S obzirom da je to ono baš previše blizu, sve je zavisilo. Ako pođem na posao pa imam više vremena, onda svratim, ručam kod punice, naravno, i odem na posao. Tako kad je imao vremena preko vikenda, obično je dolazio kod nas. Doduše, i za vreme rata malo je više bio kod nas nego u gradu, s obzirom da je grad više bio izložen granatiranju, pa zbog bezbednosti više je bio tu kod moje kuće zato što nije bio nekih, da kažemo, ratnih dejstava tu, pa eto, mogao je.

PREDSEDNIK VEĆA: To pričate za koga?

OŠT. SVEDOK SALKIĆ OSMAN: Azmira Alispahića.

PREDSEDNIK VEĆA: Za njega? Da je Azmir dolazio kod Vas?

OŠT. SVEDOK SALKIĆ OSMAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi koliko je on imao godina u to vreme kada počinju ta ratna dejstva.

OŠT-SVEDOK SALKIĆ OSMAN: Pa dok su trajale vojne aktivnosti, dok je bilo borbenih dejstava, on je mogao imati 13 i po godina, jer 1993. godine su sve vojne aktivnosti u Srebrenici prestale dolaskom UNPROFOR-a i proglašenjem Srebrenice za zaštićenu zonu.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta se dalje dešava kada kreću ta ratna dejstva? Gde ste Vi bili? Da li se negde selite, pomerate?

OŠT. SVEDOK SALKIĆ OSMAN: Dolaskom, kako sam rekao već, UNPROFOR-a u Srebrenicu, prestaju sva vojna dejstva, sva artiljerija, teško naoružanje trebalo je biti predato snagama UN-a. Četiri-pet dana pre toga, na periferiji grada, u stvari postojale su jedinice koje su ostale kao jednostavno aktivne. Ne mislim u smislu nekog ratnog vođenja, nego u nekoj pripravnosti da nadziru, da prate dešavanja, jer mi smo baš bili u totalnoj izolaciji, tako da nismo znali ni šta

se dešava. I 4-5 dana pre tog famoznog 11. primećene su veće grupe pojačanja srpskih snaga, koje se formiraju u stvari i grupišu na svim punktovima oko Srebrenice. Znači, sve kote oko grada, ne znam da li Vi sada imate predstavu u kakvom se geografskom položaju Srebrenica nalazi. A Srebrenica se nalazi u jednoj kotlini. U vreme dolaska UNPROFOR-a sve važnije kote oko grada smo držali isključivo mi, A razoružavanjem, znači i predavanjem jednostavno u ruke snagama UN...

PREDSEDNIK VEĆA: Izvinjavam se. Kada kažete da ste držali vi, na koga to mislite?

OŠT. SVEDOK SALKIĆ OSMAN: Armija Bosne i Hercegovine. U stvari, u pravom smislu u Srebrenici nije bilo armije, jer nijednog momenta u Srebrenici nije postojao nijedan aktivni vojni oficir koji je mogao kontrolisati, naređivati i tako. Vi znate koja se procedura vodi prilikom izdavanja oružja nekome da ga nosi. Mora biti zdrava, pametna, korektna osoba i sve drugo. Međutim, proterivanjem ljudi od svojih kuća, od svega onog išlo se, svako je na neki način imao. Jednostavno, desila se potreba da se mora stvoriti nekakva, jednostavno, odbrambena moć. Ili eto, jednostavno, i pre samog izbijanja rata međusobno svi, u većim mesnim zajednicama svet, narod se sam organizovao i evo šta će se dešavati. Lično u mom selu gde sam živeo, bili smo povezani sa komšijama Srbima. Znači, tačno se znalo da mi njih treba da čuvamo, ako bude do nečeg došlo, i oni nas ako treba. Faktički, kad je trebalo početi da se dešava to što se dešavalo, znali smo da je tad prestalo sve. Kad smo videli da dolaze, recimo, jer tu se sve dešava u razdaljini od 2 km, a ne može biti ovako kao u gradu, nego su obično livade, proplanci. Sve se znači golim okom jednostavno vidi, poznajete čoveka ako ste ga svaki dan viđali. Tad je, recimo, prekinuto sve kad smo videli da su oni poneli minobacače i odlučili da treba posesti neke položaje oko grada.

PREDSEDNIK VEĆA: Na koga mislite?

OŠT. SVEDOK SALKIĆ OSMAN: Kad kažem «oni», to je srpska vojska. Jednostavno, mobilisali su apsolutno vojno sposobno sve. Znači, svi vojno sposobni su morali obući uniforme bivše JNA i stati u redove nekakve odbrane, ja ne znam od koga. Mislim, ovo sve što se desilo u Srebrenici, desilo se jer niko nije mogao zamisliti da će u 21. veku neko moći da pobije 8.000-10.000 ljudi. To zaista niko nije očekivao. I kad se desilo da smo pali, svi smo pretpostavljali da je to verovatno politika, da ćemo mi preći u Tuzlu, da ćemo tamo živeti, tako se dogovorili. Međutim, postoji definicija koja kaže da je čovjek svesno biće. Mislim da ovo nisu mogli uraditi ljudi pri čistoj svesti, ili nisu ljudi.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Recite mi šta se dešava kada dolazi do tog navedenog datuma u Srebrenici. Gde krećete Vi? I ko kreće?

OŠT. SVEDOK SALKIĆ OSMAN: Dan pre nego što se desio taj jedanaesti, već su rubna područja pala, znači kamp-naselje u Jadru gde su izbeglice bile smeštene i gde su bile čini mi se holandska ili kanadska organizacija napravile kamp-kućice. Već pre 11. pala su dotična sela, gore Bajramovići i onaj deo su već padali. I oko moje kuće bilo je dosta tih izbeglica, bile su pune kuće, a ja sam jednostavno svojima lično... Već je kroz narod bila procurila vest da treba ići UNPROFOR-u, očekivali su jednostavno još jedinu pomoć od njih. Znači, oni mogu tu nešto, eto, ili sprovesti ili rešiti i tako nešto. Rekao sam kod kuće da ne sme niko kretati iz kuće dok se ja ne vratim u kuću jer treba tad doneti nekakvu odluku i da znamo šta ćemo dalje raditi. Sišao sam, normalno, u grad, video šta se dešava. Mislim da je tad već sve bilo gotovo, definitivno Srbi su već došli do Ljubisavića i to, stojim iza ove izjave, kad avioni snaga NATO bombarduju.

Srpska kolona vojske, ne vidim dobro na dvogled, da li nosi nešto u rukama ili vozi ručne bacače, znači i prva dvojica u koloni. U momentu nadletanja aviona NATO vraćaju se, razbeže se. Znači, boje se da neće biti granatirano po njima. Avioni su ispalili, slagaću, da li dve, tri ili četiri samo granate. Nisu uopšte po položajima tukli, jer ja sam tačno znao gde su bili locirani tenkovi koji su gađali po masi i ono uopšte nije bilo ni približno. Onda sam se nasmejao i rekao da je ono zaista i kraj i da je tu nehtenje međunarodne zajednice, nehtenje. Ako su tako precizni, ne može se desiti. Nisam ja za to da se puca recimo po ljudima, ali mogli su se na neki način zaustaviti. Znači, mogli su se zaista zaustaviti ili se moglo delovati na vreme.

I kad se desilo to što se desilo, kad su već počeli ulaziti u grad, jer Srebrenica je duga možda do nekih 3 km, oni su ušli iz pravca Zelenog Jadra. Trebalo je, znači, čitav grad isprazniti, potisnuti do baze UN onde u krugu fabrike, one vezionice. Tu su uglavnom žene radile, tu im je bila baza. Glavna baza je bila u Potočarima. Znači, nešto je ljudi stacionirano u tu bazu koliko je moglo stati, a ostali deo je otišao u Potočare dole. Međutim, ja nijednog momenta nisam ni razmišljao da treba da idem u Potočare. Zaista, niti sam verovao srpskoj vojsci, niti sam verovao snagama UN, jer sam video u stvari da oni čitav rat nisu ništa ni radili u Srebrenici. Jednostavno, bili su kao nekakvi mirovnjaci. Sve se dešavalo, čak su Srbi u jednom trenutku izveli nekakav napad posle proglašenja zaštićene zone, u naselju Vidikovac. Tu je izginulo nešto ljudi, a vršili su te prepade, verovatno im je to bila nekakva proba kako će međunarodna zajednica da reaguje.

Naravno, da se vratim na ono kad sam stigao kući. Kad je trebalo doneti tu odluku kud ćemo krenuti, veće kolone ljudi su prolazile pored moje kuće i kretale se u pravcu Buljima i mesta Šušnjari, gde je u stvari trebalo formirati nekakve kolone i krenuti prema slobodnoj teritoriji, prema Tuzli.

Međutim, od samog početka našeg puta pa nadalje, trebalo je ići nekakvih 70 km kroz teritoriju koju je kontrolisala armija Republike Srpske. Meni je žao što moram da kažem «Republike Srpske», ali šta ću, i naši političari su u Bosni i

Hercegovini priznali, pa eto tako. Naravno, krenuli smo negde oko, ne znam, 3:15 ili 3:30 od moje kuće. Kad smo došli u to mesto Šušnjari prema Buljimu gore, formirale su se kolone, bilo je sigurno prisutnih od 12.000-15.000 ljudi. To je slobodna procena jer je to ogroman prostor odakle je trebalo krenuti. Jedna kolona je krenula odmah sa prvim mrakom, jer sve danas analiziramo gde se greška napravila, kako je trebalo ići, da li je ko stizao formirati kolonu i kako, ali posle rata je lako biti vojskovođa. Ja sam krenuo ujutru sa prvim svitanjem. Kolona se nije prekidala, nego smo krenuli. Išli smo možda nekih dva-tri sata do nekakve Kamenice.

Naravno, mali Azmir je sve vreme bio sa mnom, kad o tome pričamo. Išli smo tamo i kad smo stigli, trebalo je napraviti dva-tri sata pauze i da bi ponovo pao mrak, da pređemo asfalt u Konjević polju, znači na pravcu Konjević polje - Nova kasaba. Kako se to sve dešavalo, ovo sam zaboravio da Vam kažem, već kad smo se tu skupili, kad smo se formirali već oko 6 ujutru, počelo je prvo granatiranje ljudi u Buljimu.

Ja mislim da postoje rezultati, tačno se zna koliko je tu pokupljeno ljudi mrtvih i ono koliko je pobijeno. To je bila kolona, možemo reći slobodno, ljudi i dece i svih koji su se osećali malo sposobnim da ne idu u Potočare. Kad sam rekao 12.000-15.000, većina ljudi, kad je videla šta se dešava gore u Buljimu, odatle se vratila u Potočare, osećajući kao da će se dole naći neko ko će im pomoći i ko će nešto uraditi. Nažalost, desilo se to što se desilo. Znači, kad sam očekivao da već treba krenuti, da se nastavi kolona da pređemo preko asfalta, u jednom momentu, pred sami mrak, oni su iz svih mogućih raspoloživih sredstava počeli pucati po nama sa puta dole koji vodi prema Bratuncu, iz pravca Sandića. Verujte, postoje i snimci, to su televizije sve strane objavljivale.

Znači, iz svega apsolutno što su imali na raspolaganju pucali su po koloni ljudi i sad shvatite šta čovek koji krene na put 70 km može nositi sa sobom. Ja znam da ovde postoji priča da je sve to bila vojska. Ne može neko reći da je dete od 13 godina moglo biti vojnik, ne može se reći da je neko ubijen zato što je Musliman. Ako je Musliman, ako je krivac, postoji sud, zna se, pred kojim treba odgovarati.

Međutim, u toj panici, u tom strahu kad je počelo to pucanje, bilo je i ljudi normalno i dece koji nisu imali apsolutno nikakvog ni ratnog iskustva, niti bilo čega. Nastala je opšta pometnja, haos, više nije niko mogao nikoga kontrolisati. Ne zna se ko je u kom pravcu kretao. Presudan momenat je, verujte, viša, ja bih je nazvao Božija sila, da ljudi ostanu živi. Kad vidite da oko vas padne 30 ljudi odjednom, u momentu mrtvi, a vi ostanete živi, znači postoji nešto što vas ostavlja živim, to mogu posvedočiti ovi ljudi dole koji su ratovali. Vi, naravno, ne možete jer niko nema ratnog iskustva. Ja bih pozdravio ako su bili pravi borci, ali ako su bili kukavice da ubijaju decu, neka se stide.

PREDSEDNIK VEĆA: Izvinjavam se. U tom momentu Azmir je sa Vama i dalje?

OŠT. SVEDOK SALKIĆ OSMAN: Kad je počelo pucanje, kad je počelo granatiranje, kad je nastala ta panika, tad smo se Azmir i ja rastali.

PREDSEDNIK VEĆA: Izvinjavam se što ću Vas prekinuti samo da bih usmerila pitanje pa ćete Vi nastaviti. Da li ste videli u kom pravcu on tada odlazi, gde ide, da li trči negde?

OŠT. SVEDOK SALKIĆ OSMAN: Jasno mi je da me morate pitati detalje zbog donošenja svoje odluke, ali morate i shvatiti u kakvoj situaciji mi bivamo u tom momentu. Nema tad pameti. Tad je nešto jače od nas samo što nas usmeri jednostavno ili da ležite još pola sata ili da. Ja sam recimo kad se to sve završilo, naravno, nastavio sam da tražim Azmira. Nisam ga našao, ali postojao je čovek recimo koji mi je rekao da je Azmir sigurno prošao tu na prvoj zasjedi, znači otišao je prije mene što je na neki način meni dalo jednostavno ono na neki način olakšanje, jednostavno da kažem ajde otišao je, stići ću ga ili naći i tako nešto. Takvo okruženje kroz celi taj put bilo je zaista haos, pakao i tako. Volim da mi Vi postavljate pitanja, mislim da ću konkretnije odgovarati.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Od tog momenta kad ste se razdvojili sa njim, da li ste ga još ikada videli?

OŠT. SVEDOK SALKIĆ OSMAN: Ne, nisam ga ja video nikada više. Prvi put smo, u stvari, moja supruga i ja pozvani od Haškog sudije Terija, koji je hteo obaviti, navodno, nekakav razgovor sa nama. To su te fotografije i ono što mi je čovek dao na uviđaj, poznao sam ga odmah.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste možda posle samog događaja, u nekom bližem Periodu, čuli nešto o njemu? Da li ste se raspitivali? Pretpostavljam da jeste. Da li ste čuli bilo kakvu informaciju?

OŠT. SVEDOK SALKIĆ OSMAN: Bilo je raznih priča, jesam, čuo sam. Evo to, recimo, da je preživeo tu prvu zasedu. Momak sad jedan, živeo je kao izbeglica, dole je naravno. Ja sam prešao u prvoj grupi. Dešavalo se recimo da iza nas za 3-4 dana dođe po jedna manja grupa ljudi, znači oni koji su se organizovali sami i oni, recimo, na neki način uspevaju ponovo proći do slobodne teritorije. Ne znam kojih je sve pravaca bilo i naravno sve je bilo usmereno na to da odemo da pitamo da li ste nekog videli, da li ste ga videli negde živog. Međutim, jedan od tih događaja je Hanić Entas, onaj momak koji je bio možda generacija ili možda, ne znam... Uglavnom, tu je uglavnom sličnih godina, dve starosne dobi sa Azmirom. Sedeo je ovako pored nas, sa mojom suprugom, i on kaže: «Bio je onaj mali vetar», a malog Azmira su zvali «Vetar». I moja ga supruga baš udari ovako po ramenu, kaže: «Ma, je li Muja Aspa Azmir?» Kaže on: «Pa, ne znam, onaj mali sa Panađurišta.» Panađurište je naselje gde su oni živeli. Tako, bilo je

tih priča, da ne govorim. Ove fotografije jednostavno pokazuju da je to on na snimcima i tako.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo da Vas pitam da li znate šta je imao na sebi. Ovde ste to objasnili, ali ja Vas moram pitati.

OŠT. SVEDOK SALKIĆ OSMAN: S obzirom na stanje kad smo došli u Tuzlu, u kakvom stanju se majka nalazila normalno da su sve te obaveze pale na mene i na suprugu, od prijavljivanja Crvenom krstu, od ovih organizacija koje su se bavile pronalaženjem i tako dalje. Ja sam lično išao, davao opis u čemu je otišao i ono kako je bio obučen. Imao je na sebi «leviske» farmerke sa dugmadima, nije bio rajferšlus, što je nađeno i vidi se i na snimku, i što je nađeno na njemu. Patike na njemu nisu njegove jer su mu bile «najke» kupljene su od vojnika UNPROFOR-a. Eto čime su se oni služili u Srebrenici. Znači, svoje poderane trenerice su prodavali nama.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi, spomenuli ste fotografije i film neki. Jeste li Vi videli taj film?

OŠT. SVEDOK SALKIĆ OSMAN: Jesam, nekoliko puta ga pregledao.

PREDSEDNIK VEĆA: Kad ste ga videli?

OŠT. SVEDOK SALKIĆ OSMAN: Pa onako, sudija nam je doneo te fotografije, gde se jasno znalo. Kad je trebalo da bude objavljen snimak, ponovo su nas nazvali i rekli da ćemo biti obavešteni telefonom, da će kontaktirati sa nama. Sudija je znao kako je supruga reagovala kad je videla te fotografije, predložio je da ona ne bi trebalo da gleda iz zdravstvenih razloga jer je težak osećaj naravno. Zna kako je reagovala kad je videla recimo krvavu majicu u onom delu na dečaku i onu u kojoj su ga verovatno nekakvi krkani, kako ih mi zovemo, maltretirali, tukli, iživljavali se na njemu.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste ga Vi prepoznali na tom snimku?

OŠT. SVEDOK SALKIĆ OSMAN: Pa naravno. Ne možete nekoga s kim... Ja Azmira znam kad je bio dete u drugom razredu osnovne škole. Znači, možda eto od ranije kad je imao 7 godina. Pratio sam ga kako raste, verujte. Nekad mu se smejem ono kako se ošišao: «Pa šta je to, je li to moderna neka frizura?» Ne može biti da ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi ste znači bili tada kada je ekshumiran, Vi ste bili na tom prepoznavanju?

OŠT. SVEDOK SALKIĆ OSMAN: Jesam, s obzirom da smo mi pokrenuli sve te papire i zbog zdravstvenog stanja punice, Nure, majke Azmirove. Ja sam to sve u stvari i radio. Ona još uvek ovo ne zna što moram da kažem, da bih potvrdio istinu. Nema tu šta da se vidi, to je pod broj jedan, sem šaka kostiju, nije kompletan, nije ništa. Ja sam od momaka koji su radili u tom odseku, u stvari

koji su utvrđivali tu analizu, tražio da mi prezentuju na osnovu čega oni meni garantuju da je to Azmir, jer znali smo šta sve biva. Ja sam uzimao zube njegove i pokušavao složiti, naravno ni tu se nije moglo ništa. Ali upoređujući ovaj snimak, znači majica, ostala je traka, guma na vešu, vjerovatno kako je ležao na leđima, nije izgorela. Međutim, patike nisu bile njegove na nogama, možda je bilo bose vojske u srpskoj armiji, pa možda su obuli oni.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li imate još nešto da kažete?

OŠT. SVEDOK SALKIĆ OSMAN: Pa ne znam, imate li Vi šta da pitate, pa bih o ovome mogao pričati.

PREDSEDNIK VEĆA: Da, vidim da ste ovde spominjali DNK analizu. Da je pozitivan?

OŠT. SVEDOK SALKIĆ OSMAN: Naravno, analizom je potvrđeno da je to Azmir, da odgovara i njegovoj visini i njegovoj građi, tako smo to jednostavno prihvatili. Evo sad, upoređujući ovaj snimak koji sam ja naravno pregledao nekoliko puta, imam i kasetu u kući, vidim da je u stvari zaista to on. Nema šta, mislim ono se na osnovu snimka vidi. Ja imam i snimak gde smo se mi snimali u Srebrenici da bi poslali kasetu rodbini u Nemačkoj, gde se Azmir normalno video. Ako treba, to može svako da uporedi da li je to on. Nesporno je u stvari da je to on.

PREDSEDNIK VEĆA: Imamo ovde neke fotografije. Vama su pokazane fotografije u Hagu, ja to vidim, to imamo, pa ću Vas ja zamoliti da pogledate ako želite. Imate pitanje? Ja se izvinjavam. Izvolite. Samo da vidimo sa fotografijama, pa ćete naravno dobiti pravo da postavite pitanja, nije nikakav problem. Samo da vidimo ovih par fotografija, da li može da prepozna nekoga od njih. Ja mislim da bi to bilo dovoljno. Zamoliću režiju da prebaci na dokument-kameru, da vidimo. Hoćete li, molim Vas, prebaciti.

OŠT. SVEDOK SALKIĆ OSMAN: Evo ruke na leđima, ne znam, ne vidite Vi moj prst. Kako ću Vam sad objasniti?

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi s leve strane koje je lice po redu.

OŠT. SVEDOK SALKIĆ OSMAN: Da li brojimo glave?

PREDSEDNIK VEĆA: Da. Od leva, znači, počinjemo.

OŠT. SVEDOK SALKIĆ OSMAN: Peti.

PREDSEDNIK VEĆA: Peti sa leve strane, ko je to?

OŠT. SVEDOK SALKIĆ OSMAN: Alispahić Azmir.

PREDSEDNIK VEĆA: Azmir, dobro. Da li prepoznajete ovo drugo lice, koje ste rekli?

OŠT. SVEDOK SALKIĆ OSMAN: Četvrti je Sidik.

PREDSEDNIK VEĆA: Četvrti znači Sidik, a peti je Azmir. Dobro, možete promeniti fotografije.

OŠT. SVEDOK SALKIĆ OSMAN: Salkić Sidik, drugi iza njega koji stoji. A sa ovom otegnutom majicom je Azmir.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro.

OŠT. SVEDOK SALKIĆ OSMAN: Ne ovde. Alispahić Azmir.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, hvala Vam.

Konstatuje se da je svedok pregledao fotografije, te na fotografiji 0471-6081 za lice u zelenoj košulji kaže da je Alispahić Azmir.

Na fotografiji 0471-6080 prvo lice u plavoj košulji kratkih rukava je Salkić Sidik, a iza njega u zelepoj majici je Alispahić Azmir.

Na fotografiji 0471-6087 peto lice, koje leži glavom okrenuto ka zemlji u zelenoj košulji, jeste Alispahić Azmir, a četvrto lice, gledano sa leve strape u oba slučaja, u plavoj košulji, jeste Salkić Sidik.

Izvod iz transktipta audio zapisa sa glavnog pretresa od 26. 01. 2006.

Saslušanje svedoka-oštećenog SEMIRA IBRAHIMOVIĆA:

PREDSEDNIK VEĆA: Ja ću Vas sad zamoliti da nam ispričate šta Vi znate o periodu pre ovih ratnih dejstava i o samom ovom događaju. S kim ste živeli u porodičnom domaćinstvu?

OŠT. SVEDOK IBRAHIMOVIĆ SEMIR: Živeo sam sa majkom, ocem i tri sestre. Živeli smo u Konjević-polju, opština Bratunac. Tu smo živeli do 1993, kada smo morali da odemo odatle, jer je srpska vojska upadala u Konjević-polje i sve granatirala, pa smo smo napustili negde u martu 1993. Otišli smo u Srebrenicu, gore smo bili do 11. jula 1995. Napustili smo je 11. Kod mene otac je, kako su granatirali i sva ta dejstva šta su bila, otišao u grad da vidi šta se dešava. Došao je kući, ne znam tačno koji je bio period dana, uzeo je nešto malo hrane što je bilo i rekao je da mora da ide. Nisam imao osam godina punih, jer znaš šta se dešava tu i imaš neki osećaj da ga više nećeš videti, jednostavno on uzima ono nešto malo hrane što mi imamo, lomimo ono po pola, on uzima, odlazi. «Gde ćeš?»

Kaže: «U šumu.»

«Gde ćeš u šumu, šta ćeš tamo?»

«Pa gde svi muškarci idu. Vi idite u Potočare dole, ide UNPROFOR, valjda ćete dole da budete zaštićeni. Ja im se ne mogu u ruke tako lako predati.» Otišao je, nije imao ništa uza se. On odlazi, mi smo živeli u jednoj zgradi i sa terase vidimo kako odlazi. I sad on trči, tamo granate još uvek padaju, on trči i maše. Tu sliku ne možeš da izbrišeš sebi iz sećanja i to je stvarno teška slika. Gledaš kako odlazi, a znaš u sebi da je poslednji put njegov odlazak. Tu smo se rastali i nikad se više nismo videli do ovoga snimka kada smo ga poznali poznali.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se sećate šta je Vaš otac imao na sebi tog dana obučeno?

OŠT. SVEDOK IBRAHIMOVIĆ SEMIR: Sećam se, normalno da se sećam. Kožna jakna crna, plava košulja kratkih rukava, sa nekim… ono za činove što je bilo.

PREDSEDNIK VEĆA: Kao paleta?

OŠT. SVEDOK IBRAHIMOVIĆ SEMIR: Jeste, i pantalone su bile na njemu i obuća neka, ne znam tačno da kažem šta je bilo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate koliko je on tada imao godina?

OŠT. SVEDOK IBRAHIMOVIĆ SEMIR: 35 godina, 34 ili 35. On je 1960. godište.

PREDSEDNIK VEĆA: I kako ste se Vi onda posle toga izvukli iz Srebrenice?

OŠT. SVEDOK IBRAHIMOVIĆ SEMIR: Pa i mi smo se teško izvukli, jer kako smo izlazili, po nama su pucali. Sa svih strana je pucalo. Bio je baš jedan transporter i oni su odozgo pucali, neki momci, baš Muslimani, bežali su i oni su po njima pucali. I mi smo se sakrili u jedan transporter vojni, ono je baš pucalo sa svih strana i dok smo išli u Potočare. Kod mene u Potočarima su ostale, nisu htele da idu preko šume. Nisu mislili da će tako da bude. Dvojica dedova i caletinja su isto na takav način sigurno, možda i gore ubijeni.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi ste otišli sa majkom i sa sestrama?

OŠT. SVEDOK IBRAHIMOVIĆ SEMIR: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li svi preživeli?

OŠT. SVEDOK IBRAHIMOVIĆ SEMIR: Jesmo, ali to je bilo... Ulazimo u autobus, on govori, kod mene su sestre, starije od mene vodi... Šta da radi sa njima? On govori: «Ne smemo, nije Mladić još dozvolio ništa.»

PREDSEDNIK VEĆA: Kad ste Vi prvi put videli film?

OŠT. SVEDOK IBRAHIMOVIĆ SEMIR: Pa, ja mislim da dan-dva posle prikazivanja tog filma.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde?

OŠT. SVEDOK IBRAHIMOVIĆ SEMIR: Ja sam prvi prepoznao to sve.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde ste gledali, u kući?

OŠT. SVEDOK IBRAHIMOVIĆ SEMIR: U kući. Ja sam došao iz škole i negde je bilo oko tri sata, upalio televizor, nisam ništa radio, rekoh: «Hajde da vidim šta ima na televiziji.» Spiker govori da postoji snimak o streljanju Srebreničana i ja rekoh: «Hajde da vidim šta ima.» Ono sve izlaze iz kamiona, kad u jednom trenutku kod mene otac na tom snimku. Ja nisam mogao jednostavno na početku da verujem da je to on. Ne znaš, ja sam kod kuće, u tom ne znam šta da radim, jer stvarno kad vidiš to, dođe ti da poludiš, ne može se opisati kako ti bude. Ja sam u kući, šta da radim? Uzmem slike, ne može preko slike, ja poznajem njegov lik, poznajem sve. I mati je bila kod tetke, a dole kako smo upalili televizor, ono još uvek ima na televizoru kako leže. Majka govori, nije mu ni lice videla, odmah je prepoznala ko je.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Imate li još nešto da nam kažete u vezi sa ovim događajem?

OŠT. SVEDOK IBRAHIMOVIĆ SEMIR: Pa imam da kažem. Na primer, zašto su oni mog oca ubili? Oni su mog oca najviše od svih i udarali i sve. On traži vode, on mu ne da. To za mene nisu ljudi, to nisu ni životinje. Ja ću životinju, ne znam koju ono na putu kad vidim, ja ću nju bolje pogledati nego njih sve. On traži: «Vode, daj mi vode, pa me ubi!» Pa ne znam šta da kažem, za to nemam reči. Jednostavno nemam reči. Ne znam šta da kažem. Ako ti je stalo, daj mu vode. «Bi li ti meni dao, balija, vode?» Pa normalno da bih ti dao. On nije bio loš čovek, nikome nije zlo naneo, on njemu tako da radi. Nije to samo moj otac, to su bila deca koja su mlađa od mene. Za mene oni nisu ljudi, jednostavno ne postoje tu i hteo bih da ih upitam zašto su se na njega onoliko okomili. Zašto ga onoliko udaraju i zašto mu opet na kraju pucaju u glavu? On njemu u glavu, on trese se sav. To bih samo hteo da ih u lice pitam sve.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Hvala Vam. Da Vas još nešto pitam? Mi imamo fotografije ovde koje Vi do sada niste videli. Na njima, između ostalih lica, trebalo bi da nam kažete da li se nalazi i Vaš otac. Da li možete da pogledate?

OŠT. SVEDOK IBRAHIMOVIĆ SEMIR: Može.

PREDSEDNIK VEĆA: Ja ću Vas zamoliti da uključimo dokument-kameru ponovo. Sad ćemo pokazati nekoliko slika, pa ćete nam Vi reći.

OŠT. SVEDOK IBRAHIMOVIĆ SEMIR: Evo ovaj što leži ovde odmah.

PREDSEDNIK VEĆA: Prvo lice sa desne strane?

OŠT. SVEDOK IBRAHIMOVIĆ SEMIR: Jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Možete dalje ići.

OŠT. SVEDOK IBRAHIMOVIĆ SEMIR: Nije to.

PREDSEDNIK VEĆA: Nije? Dobro.

OŠT. SVEDOK IBRAHIMOVIĆ SEMIR: Jeste, ova slika.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Da li imamo još? Ja mislim da je dovoljno.

Konstatuje se da je na slici pod brojem 0471-6088 svedok prepoznao svoga oca i da je rekao da je to lice koje leži prvo sa desne strane.

Takođe, i na fotografiji broj 0471-6082 svedok je rekao da je to njegov otac.

PREDSEDNIK VEĆA: Izvolite? Tužioče, izvolite?

ZAMENIK TUŽIOCA: Da li bi oštećeni mogao još jednom da ponovi puno ime i prezime svog oca?

OŠT. SVEDOK IBRAHIMOVIĆ SEMIR: Pa zar ima potrebe da govorim.

ZAMENIK TUŽIOCA: Zbog evidentiranja.

OŠT. SVEDOK IBRAHIMOVIĆ SEMIR: Ibrahimović Smail.

ZAMENIK TUŽIOCA: Ismail?

OŠT. SVEDOK IBRAHIMOVIĆ SEMIR: Smail.

PREDSEDNIK VEĆA: Da, rekli smo prilikom uzimanja ličnih podataka. Tada smo pitali za ime oca. Smail.

OŠT. SVEDOK IBRAHIMOVIĆ SEMIR: Njemu je nadimak bio Smajo.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, hvala Vam puno. Punomoćnici, da li imate pitanja? Izvolite?

ADV. PERKOVIĆ MIROSLAV: Samo jedno pitanje. Šta je bio otac po zanimanju?

OŠT. SVEDOK IBRAHIMOVIĆ SEMIR: Moj otac je pre rata radio kao vozač kamiona, jer je to naučio dok je bio u vojsci. Bio je auto-jedinica i položio je tu, pa je vozio kamion. Onda je jedno vreme radio u Švajcarskoj, isto za neku firmu, ja mislim da je vozio nešto.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, hvala. Izvolite, da li imaju branioci još pitanja, ostali branioci? Nemaju pitanja? Dobro. Da li još nešto eventualno imate da nam kažete, pošto pitanja nema. Pokazali smo Vam ove fotografije. Ako ne, onda ste slobodni, završili ste, možete da idete.

OŠT. SVEDOK IBRAHIMOVIĆ SEMIR: Ja mislim da nemam ništa, ja sam rekao šta sam imao.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Hvala Vam.

Izvod iz transktipta audio zapisa sa glavnog pretresa od 22. 02. 2006.

Optuženi Pero Petrašević je obavestio Veće da želi da iznese odbranu. U svojoj odbrani optućeni Petrašević je u svim bitnim pitanjima ponovio odbranu iz prethodnog postupka (pred istražnim sudijom) koju je predsednica Veća pročitala 21. 12. 2005. godine, nakon što je optuženi Petrašević izjavio da će se braniti ćutanjem.

Sud donosi

REŠENJE

da se izvrši suočenje između prvoopt. Slobodana Medića i drugoopt. Pere Petraševića, a na okolnosti razlike u njihovim odbranama.

Ja ću vas zamoliti da izađete obojica. Najbolje bi bilo tu na sredini da stanete desno i levo.

Ja vas moram, naravno, poučiti kako se vrši suočenje ako vi to verovatno dobro znate. Vrši se na taj način što vi gledate jedan drugog u oči, razgovarate u vezi sa događajem, a odnosi se na razlike u iskazima. Vi znate na šta se to odnosi. Ja ću vas u toku ovog dela malo samo usmeriti. Razgovarate u vezi sa događajem između sebe kao da mi nismo u sudnici, kao da nas nema. Jednostavno, na taj način se vrši suočenje.

Razlike u vašim iskazima jesu u nekoliko značajnih delova. Da kažem, pre svega od onog dela ko je rukovodio, ko je izdavao naredbe, da li su se mogle donositi naredbe bez znanja prvooptuženog, da li je komandant dao naredbu da se ide na egzekucije, kome je naredio snimanje? Znači, ti delovi. Bili ste prisutni odbranama tako da to znate, pa izvolite.

VRŠI SE SUOČENJE.

PREDSEDNIK VEĆA: Evo sad vam je prilika, posle toliko godina ste želeli da se sretnete. Izvolite.

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Moram da se sagnem pa me to malo sputava da te gledam u oči, a voleo bih sve vreme da te gledam u oči. Stojim iza svega što sam rekao. Tvrdim da se skrivaš iza gnusnih laži.

PREDSEDNIK VEĆA: Povucite se samo malo molim vas moramo ih videti svi. Povucite se malo levo i desno.

OPT. PETAŠEVIĆ PERO: Sve ove tvrdnje koje sam rekao, stojim iza toga i mogu da se zakunem u bilo šta. Ne volim da se kunem jer nisam Ciganin, ali po potrebi mogu i da se zakunem.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pričaj još.

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Ja sam rekao. Stojim iza svega. Kriješ iza gnusnih laži, treba da te je sramota toga.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Još nešto reci.

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Za početak je to dovoljno.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: A koje su to laži?

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Da skratimo, sačekaćeš transkripte da pročitaš i videćeš jer očigledno nisi ništa slušao šta se ovde dešavalo. Verovatno si negde u nekoj drugoj prostoriji, a ne ovde. Kad nemaš toliko poštovanja ni da slušaš šta se priča ovde. Verovatno si mislio o onom svom prvom poroku kojeg si spomenuo.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Sad ću ja tebi da kažem lepo. Slušaj ti sad mene, ipak sam ja stariji od tebe, bio i ostao. Ja nemam mržnje prema tebi kakve ti imaš prema meni. Sad me dobro saslušaj. Kad je ovo sve počelo, ja nisam hteo da pričam ništa ni da dajem bilo kakve izjave. Kad sam video to sve, ja sam ostavio vama na razmišljanje da vi vidite da li je to autentično ili nije. Ja sam isto video kad se to prikazalo kao što ste i vi videli. Dobro znaš da sam ja bio hapšen za vreme «Sablje» i da je to bila jedna od tema i da sam ja slao ljude koji su mene tada… U zatvoru sam bio 23 dana kad je to bilo. To ti znaš i da sam ja slao na određene adrese da oni porazgovaraju sa određenim ljudima, tad u to vreme o tome. Koliko sam ja znao o tome svemu, najbolje govori podatak da sam ja toliko bio siguran da sam, iako sam bio u zatvoru, te ljude slao na određene adrese i nikad niko nije došao ni kod koga, baš vezano za to što se desilo. To je jedna stvar, a druga stvar da li ti misliš da sam ja tolika ovca? Da li ti misliš da sam ja tolika ovca?

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Je li to pitanje? Da odgovorim?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, da odgovoriš.

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Ja nikad nisam mislio da si ti ovca. Uvek sam te poštovao. Bio sam prvi do tebe. Ako se ne sećaš, da te podsetim. Prvi do tebe, poštovao sam svaku tvoju naredbu, što se vidi iz ovoga. Nikad nisam pomislio bilo šta tako. Uvek sam se ponosio što si mi komandant. Više nisam ponosan jer i dalje tvrdiš da nemaš veze sa tim. Sa tom tvojom tvrdnjom ugrožavaš i Vukova, za koga dobro znaš da nema veze s tim. Ugrožavaš Acu. Bilo ti je prijatno da se sprdaš na njegov račun, a sada kada treba da spomeneš to što on tvrdi i što jeste - da nije pucao, e, to nećeš. Sada puštaš, je li? Kako bi ti tvrdio kad je tvoja

tvrdnja da ti nisi ni bio tu. Deset godina ti ne znaš za taj snimak, a ti očekuješ da će neko to da ti poveruje. To je tvoje pravo.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ja ne očekujem ništa. Ja samim svojim prisustvom ovde opravdavam sve ovo što se dešava, to je pod jedan. Pod dva: Vuk i ja smo iskomentarisali tu situaciju jako dobro. Ničim ja ne ugrožavam Vukovu bezbednost i njegovo prisustvo ovde, apsolutno. Ako treba da bude neko kriv, izvučeno iz konteksta ovoga, sud je tu da odredi da li će neko da bude kriv ili neće, da li ćeš ti da ideš kući na temelju onoga što pričaš ovde i što praviš rekonstrukciju ili nećeš, ja sam tu. Ja nikad nisam došao negde posle tebe, nego si ti došao kod mene. I ovde ti nisi došao pre mene, i ovde sam ja došao pre tebe. Znači, ja nisam odsutan bio nikad. Sve ove godine ja nikad nisam bio odsutan. Nikad nisam parabolisao stvari i preuveličavao, ali neću sebi da dozvolim da dođem u poziciju da nosim etiketu nečega što nisam uradio, to neću da dozvolim. Ja da sam pobio te ljude, odlično: pobio, pobio, pa šta. Nikad se ne bih nikome izvinjavao. Ja sam čovek koji se nikome ne izvinjava. Nemam razloga da se izvinjavam. Ono sve što sam ja video, ja nemam reči da kažem šta bi trebalo da kažem nekome tamo da se saoseća. Ja da se izvinjavam za ovo što su oni učinili nama, a dobro znaš da sam na hiljade i hiljade Muslimana spasavao, jako dobro znaš. Ja mogu ovde da dovedem isto tako, koliko je došlo tih 5-6 nesrećnih žena ili familija, mogu da dovedem 500 familija muslimanskih. Ako su pojedinci dobili status da mogu da budu počasni građani Sarajeva, ja to priznajem i poštujem. Koliko sam ja učinio za muslimanski narod, trebalo bi da budem počasni građanin Teherana jer ja sam jedini srpski komandant koji je ranjen na strani Muslimana. Razumeš? Ja nikad nisam bio pripadnik, ja sam uvek bio Obilić i vi ste bili, ali Branković nijedan nije bio od vas. Situacija je takva kakva jeste. Istom kašikom ćemo jesti govna. Tu je ovaj časni sud da prosudi da li će biti tako ili da li će biti onako. Ovde nije bitno kolike će biti robije, nego ko može da izdrži tu robiju. A sad zahuktavanje u prvoj, drugoj ili trećoj brzinini, to je to. Ili oni: i rekla i kazala, ili ovaj rekao ono onom na hodniku, ili onaj reko onom na hodniku. Ovde je nešto drugo u pitanju.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi više govorite o situaciji posle događaja i ovom periodu, a mi govorimo...

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pričamo.

PREDSEDNIK VEĆA: Mi bismo voleli da malo pričate o samom događaju: naredio sam, nisam naredio, rekao sam ili nisam rekao. Niste se dotakli samog događaja.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa rekao sam gospodinu Petraševiću i gospodin Petrašević je, gospođo, rekao to i pre pola sata: da on to priznanje, ne očekuje od mene.,,

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, vi se sad suočavate u vezi sa događajem. Ne očekujemo mi ništa. Niko ništa ne očekuje. Razgovarajte malo u vezi sa događajem, u vezi sa Trnovom, malo oko toga pričajte.

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Da ja nastavim? Mislim da on ne želi da priča vezano za događaj, pošto je njegova odbrana išla u tome smeru da on 10 godina ne zna za sve to, tako da je on primoran da ćuti. Što se tiče Muslimana, to je tačno. Naravno, i mi smo zajedno s tobom išli tamo. Ja sam išao sa jedinicom koja je bila zadužena da obučava Muslimane. Svaki od njih je bio ranjavan u borbama sa nama, a bila je sad situacija da treba da ih obučavamo. Ja sam ih obučavao, i posle kad sam ponovo došao s tobom, dosta njih sam video žive i bilo mi je drago kad su mi prišli i rekli: «Zahvaljujući tebi sam i živ.» Ja ih nisam gledao kao Muslimane, gledao sam ih kao ljude. Naređenje je bilo da idemo na stranu Muslimana. Naređenje je izvršeno, ali ne znam zašto ti imaš odnos prema ovim ljudima kao prema krompirima. To su ljudi. Ne može da bude svejedno da li ih je bilo pet ili ih je bilo šest, da li su pobijeni na ovaj ili onaj način, da li su su uopšte pobijeni. Nemoj da izigravaš nešto što ja najbolje znam da nisi. Ti želiš da ostaviš utisak pred ovom publikom kako si ti veliki komandant. Bio si veliki komandant i bez nekih tvojih izmišljotina i nema potrebe da ideš dalje. Veći bi komandant bio, možda bi čak i u istoriju ušao, da priznaš ovo šta se desilo, jer ja odgovorno tvrdim da si naredio da pobijemo te ljude. Isključivo meni si naredio. Tvrdim i stojim iza toga.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa moraš još nešto da potkrepiš tim tvojim tvrdnjama. Moraš da potkrepiš još nešto tim tvojim tvrdnjama. Da li ima logike da se to sve izdešavalo kao blickrig? Da li ima logike?

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Ako možeš da prevedeš šta znači «blickrig», pošto je meni nepoznato?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa da ste to sve uradili neartikulisano i na brzinu.

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Nemoguće.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Nemoguće?

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Nemoguće.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Možda bi bilo nemoguće da nema tog video zapisa. Možda bi bilo nemoguće.

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Da smo mi to uradili svojevoljno, bez tvoga znanja.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Možda bi bilo nemoguće.

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Tvojim lažima nema kraja i stvarno se pitam do kraja ovog postupka šta još nećeš da izvališ.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Izgleda da ću ja biti ovde jedini lažov za tebe.

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Za mene si ti lažov. Zekana ubeđuješ, ubedio si ga. Loše si ga naučio neku priču da zanemari svoju porodicu, da ispoštuje tebe, verovatno sa porukom da ti kad izađeš, vadiš njega. Pa kako ćeš ga izvaditi? Kako ćeš ti nekoga izvaditi? Ti su ljudi pobijeni.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Kad si ti tako bio odan meni, kako nisi ostao častan i pošten do kraja? Jer pravog srpskog komandanta... Sad me slušaj dobro. Da si pobio hiljadu ljudi, nemaš pravo da pokažeš prstom na komandanta. Znači, i da je naredio, ti to nemaš pravo da pokažeš prstom. Znači, pravi sprski Obilić nema pravo da uzme i da pokaže prstom u komandanta. Da li znaš to?

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Očigledno ja nisam srpski Obilić i ne bih se s njim ni poistovećivao. Ono što sam ja prošao ne bih stavljao na vagu sa Obilićem, časnim Obilićem. Neću ni tebe da poistovećujem sa Brankovićem, ali treba da te je sramota svih ovih reči. Ti znaš da ja u UBPOK-u nisam dao izjavu i da nisam pred istražnim sudijom dao izjavu. Znaš dobro kad sam se odlučio na izjavu. Dobro znaš, nemoj me terati da to ovde ponovim. Znaš, dobro znaš, ako budeš insistirao, ja ću to ponoviti ovde.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne insistiram ja ništa. Ja od tebe ne insistiram ništa i nemam ništa da krijem, niti da me čak bude sramota. Ti imaš pravo, ja sam ti rekao da pričaš šta god hoćeš i šta ti je na duši, a sudbina naša nije u mojim rukama da ja mogu da odlučujem o tebi ili o meni. Sudbina je sad na nekoj drugoj strani i ovo je sve žalosno i tragično. Da nije tragično, bilo bi smešno i sad da mi tu pričamo ovo ili ono - nema razloga. Ti kažeš tvoje, ja kažem svoje.

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Da si pravi komandant, ja bih bio uz tebe, a pravi komandant ne bi dozvolio da njegova vojska, da njegovi najodaniji pripadnici te jedinice budu u zatvoru sa takvom etiketom. Zamisli, ti tvrdiš da je incident, da mi nismo normalni, da smo pobili te ljude i snimili zato što smo kreteni, što smo hteli da sebi podignemo cenu. Ti si hteo da sebi podigneš cenu, verovatno.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Znam, ali kome? Moraš da mi kažeš kome sam ja hteo da podignem cenu? Kako sam hteo? Na koji način da ja dođem da podignem sebi cenu? Lepo sam podigao sebi cenu.

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Nemoj previše da me vučeš za jezik, molim te.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Lepo sam sebi podigao cenu.

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Za tvoje dobro, jer znam dobro šta si mi rekao, zašto si uopšte to snimao. Nemoj da me vučeš za jezik.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Vidi, nemoj ti da dođeš u poziciju ovde da ti i ja sad imamo nedorečenih stvari i da ljudi misle ovako ili onako. I ovako misle svašta. I ovako svašta misle o nama.

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Pa neka misle. Ti im stavljaš to. Meni je dosta što dobijamo štampu i što vidimo u naslovima kakve natpise. Ja sam ih verovatno zaslužio što sam sudelovao u tome. A zašto sam sudelovao, zašto, zašto? To ti dobro znaš zašto. Znaš dobro da ne postoji nijedna stvar koju sam ja uradio na svoju volju. Znaš dobro koga si obožavao da vodiš sa sobom i na koga si najviše bio ponosan. Dobro znaš i po vojničkom držanju i po mojim postupcima i nikad nisam postavio suvišno pitanje, niti sam uvredio nekoga od tvojih sagovornika. Svi su pitali ko je taj momak, je li tako? I znao si da se ponosiš time, a sada želiš kompletno da mene izvrgneš ruglu: da sam ja neki psihopata koji je to uradio zato što je budala.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, to ja nisam rekao. To ti kažeš. Nisam ja to rekao. Ja strogo vodim računa šta pričam i cenzurišem ono što govorim, jer ne mislim da budem ovde jedan dan, tako i ti isto treba da vodiš računa. Nismo mi proleteri da nemamo nikoga. Ima neko još koji je napolju, tako da mora da se vodi računa i o onima koji su napolju, a da ja korumpiram nekoga ili da nekom govorim, pa meni je kum rođeniji nego šogor. Ja nemam razloga da utičem na bilo koga, tako isto i na tebe nisam mogao da utičem. Ne mogu ja da utičem ni na koga. Nisam u poziciji ja da utičem na bilo koga. Ja sam ostavio samo prostor za ono što se videlo da se to izveštači i da se utvrdi da li je to autentično ili nije autentično, da li je to verodostojno ili nije verodostojno, da li je to neki dokument koji će služiti ovde za polemiku, odnosno za osudu, ili neće. Zato sam ja ćutao sve vreme, nisam pričao ništa i nisam smatrao da treba ja da pričam o tome. Tako isto je trebalo i vi da pričate na svojstven način.

OPT. PETAŠEVIĆ PERO: Ti si ćutao jer je trebalo da prihvatimo tvoju priču, a ti bi onda rekao: «To su dobri momci.» Ti bi bio kao fer, ti nas hvališ, a uvaljuješ nas maksimalno.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ti hoćeš da kažeš da je moja priča sloboda, nema te priče. Ja neću da kompenzujem svoju slobodu za tvoju robiju, to budi siguran.

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Ja tebi želim slobodu, ali ne želim zbog tvojih stvari da budemo obeleženi čitavog života.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, mojih stvari nema. Nema mojih stvari. Ja nisam branio tamo svoju kuću, pa da su moj deda i baba bili tamo na tarabi obešeni. Ti dobro znaš da ja tamo nisam imao ni roda ni poroda, jako dobro znaš, tako da ja nemam ništa lično tamo. Ja sam tamo išao samo zato što sam patriota i tako sam smatrao da ste i vi, i neću ničim to da ugrozim.

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Ti dobro znaš da ja govorim istinu. Ja nisam prećutao ni tvoje pozitivne stvari, a ni negativne. Ti dobro znaš da ja govorim istinu, a sad ti prokomentariši šta ti je volja. Sud je ovde da proceni.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, hvala vam. Pošto se vrtimo već u istom krugu, što kažu.

Konstatuje se da je svako ostao pri svom dosadašnjem iskazu.

Suočenje je završeno.

Hvala vam. Možete se vratiti, gospodine Mediću.

Zamoliću Branislava Medića da pristupi, pošto Aleksandra Medića i Aleksandra Vukova nema potrebe da suočavamo jer se njihove odbrane ne razlikuju.

Sud donosi

REŠENJE

da se izvrši suočenje između opt. Pere Petraševića i opt. Branislava Medića na okolnosti razlike u njihovim iskazima.

VRŠI SE SUOČENJE.

PREDSEDNIK VEĆA: Odvezeni bez znanja, da opt. Medić uopšte nije znao za događaj, da je zaista tek kasnije saznao, da uopšte nije bio tu, da je on prethodno otišao tog jutra. Znači, baš u tom delu u vezi sa ovom kućom, o pucanju. Na kraju, doduše, vi se tu niste opredelili zaista da li je on pucao sa ta tri metka, to niste, ali to bi bila suština.

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Ponovo mogu da kažem, ja stojim iza svojih reči koje sam rekao. Sto posto je istina, to i ti najbolje znaš. Ti si jednostavno nateran, to mi je jasno, da pričaš to što moraš da pričaš. Ako misliš da će to da ti pomogne, ja ti lično ne zameram, ali moram da se izjasnim da je ona priča o oficirima tolika laž da ja ne mogu da je progutam pred ovim sudom.

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Kao prvo, hteo bih da kažem za Peru sve najbolje. Nismo bili u zavadi, čak smo bili u dobrim odnosima, ali ja pored svega toga ostajem prema svojoj izjavi koju sam dao, a mislim da će se to i dokazati u toku postupka.

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Ti znaš dobro da neće.

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: To ja ne znam. To će se videti.

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Mislim, toliko je gnusna laž da izmišljanje i zarobljenika i ne znam onih leševa posle toga, ne znam gde to vodi, ali dobro. Što kažu, znam da to nije iz tvoje glave, bar pretpostavljam, jer znam kakav si čovek bio i verujem da si i sad takav. Znači, vidim i po tebi da ti je strašno

neprijatno što uopšte sudeluješ u tome. Ne želim da ti još više povećavam tu bol.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li bi to bilo sve?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: To bi bilo sve.

Izvod iz transktipta audio zapisa sa glavnog pretresa od 23. i 24. 02. 2006

Saslušanje svedoka SLOBODANA STOJKOVIĆA:

Vi ste bili saslušani pred istražnim sudijom ovog suda. Pretpostavljam da se sećate toga kada ste dali iskaz i sudija Vas je poučio o nekim Vašim pravima i obavezama. Ja ću to ponoviti. Kada se saslušavate kao svedok, po zakonu ste dužni da govorite istinu i da ispričate sve što znate o događaju o kojem Vas budemo pitali, sem stvari koje bi Vas lično ili Vašeg bliskog srodnika izložile krivičnom gonjenju, teškoj materijalnoj šteti ili teškoj sramoti. Da li ste to razumeli?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Takođe ću Vas podsetiti i na zakletvu koju ste Vi položili ovde u sudu pred istražnim sudijom. Sećate se teksta zakletve koji Vas takođe usmerava na to da se zaklinjete da ćete govoriti istinu u ovom krivičnom postupku? Pre nego što krenemo sa iskazom, ja ću zamoliti Branislava Medića da ustane i da dođe samo na jedan momenat ovde, okrivljeni. Recite mi da li Vi znate u kom ste stepenu srodstva sa svedokom.

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Mislim da su moja baba i njegov deda brat i sestra.

PREDSEDNIK VEĆA: Njihovi baba i deda. To je dosta daleko srodstvo. Znači, nije po zakonu. Inače, rodbinski odnosi su po zakonu smetnja, ali pošto se radi o daljem srodstvu, to ne bi bio problem. Hvala, možete se vratiti. Vi znate o čemu se ovde sudi, znate koji je ovo krivični postupak, u vezi sa kojim događajem, događajem u Trnovu 1995. godine. Pozvaću Vas da nam ispričate sve što znate u vezi sa tim događajem, prvo Vi sami, a mi ćemo Vas usmeravati i postavljati pitanja. Pitanja ću Vam prvo postavljati ja kao predsednik veća, zatim članovi veća, potom će tužilac, punomoćnici oštećenih, branioci i okrivljeni, ukoliko budu imali pitanja za Vas. Znači, krenućemo od početka, od momenta kada Vi stupate u ovu jedinicu. Na koji način stupate, kako saznajete za nju, šta radite u njoj? Onda dalje kad idete na teren, s kim idete, šta tamo obavljate i tim redosledom ću Vas ja, na neki način, usmeravati. Vi to, otprilike, znate jer ste već dali iskaz. Pretpostavljam da ostajete pri onom što ste rekli?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: **Ostaje pri iskazu koji je dao kod istražnog sudije, s tim što navodi.** Znači, prvo krećemo od momenta kada stupate u jedinicu. Zašto stupate, šta radite u njoj u tom momentu, kakva je Vaša funkcija bila, koga poznajete?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: 1992. godine, negde oko šestog-sedmog meseca, osniva se obezbeđenje Naftne industrije Krajina. Do tada smo Branislav Vučenović i ja bili u policiji. Napustili smo policiju pa smo prešli. Pošto je Boca bio iz našeg sela, pitao je nas dvojicu da li bismo hteli da radimo s njim i rekao da treba da pređemo u obezbeđenje Naftne industrije. Mi smo prihvatili, najviše zbog novca, jer u tim teškim vremenima egzistencija je bila pod znakom pitanja. I tad smo prešli u jedinicu. U početku nas nije bilo mnogo, negde dvadesetak. Tada sam radio na vezi i bio vozač. Ne znam sad štaVas interesuje.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko dugo vremena tu radite te poslove kao vozač i vezista?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pa radio sam sve vreme dok nismo prešli u Đeletovce.

PREDSEDNIK VEĆA: Kada prelazite u Đeletovce?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: U Đeletovce smo prešli, pred kraj 1992. godine. Do tad smo bili u Šidskim Banovcima, gde je na jednom polju iz izvora koji je bio pod pritiskom išla nafta pa smo tu obezbeđivali taj deo gde su kamioni i gde su sipali sirovu naftu direktno u cisterne.

PREDSEDNIK VEĆA: Kada prelazite krajem 1992. godine, kako kažete, u Đeletovce, šta se tamo nalazi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kako mislite šta se nalazi?

PREDSEDNIK VEĆA: Gde prelazite, šta radite, gde idete?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Terminal je bio osposobljen i onda je mogla da se iz svih tih bušotina crpi nafta u taj terminal.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, to je kao naftno polje?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Naftno polje, da, koje se proteže skroz od Tovarnika doVinkovaca.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Šta Vi tada radite?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Tad još nisam bio promenio funkciju, još sam bio vojnik i vozač.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta to znači «vojnik»?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Bio sam kao i svi drugi, znači, nisam imao nikakvu komandnu odgovornost, nisam imao u tom smislu. Izvršavao sam naređenja koja su bila data i to sam radio.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Kada ste stupili prvi put u radni odnos ovde, znači u vezi sa naftnim poljima, da li ste zaključili neki ugovor o radnom odnosu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste predali Vašu radnu knjižicu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Jesam.

PREDSEDNIK VEĆA: Imali ste radnu knjižicu i predali ste je?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vam je upisano vreme koje ste proveli tamo u radnu knjižicu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Rekli ste da ste iz finansijskih razloga i došli tu. Pretpostavljam da ste došli zbog plate?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Jeste, dosta je vremena prošlo da bih ja tačno znao koliko je to bilo.

PREDSEDNIK VEĆA: Otprilike, ne morate tačno. Orijentaciono. koliko je bilo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne znam, ja mislim da je bilo negde oko 400-500 maraka u tadašnjoj vrednosti.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, to je, znači, već od kraja 1992. godine, je li tako, pričate o tome?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vam se menjao taj iznos, da kažem novčani, u toku boravka, tokom godina?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Verovatno jeste rastao pošto je bila inflacija. Kako je to išlo, koliko gore ili dole, ne mogu sad da se setim, ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Sem tog iznosa, da li ste još neka, da kažem, davanja imali, odnosno dobijanja. Da li ste dobijali namirnice, da li ste dobijali naftu, da li ste dobijali nešto drugo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Dobijao sam naftu.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako ste dobijali naftu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Dobijao sam od komandanta nedeljno za potrebe korišćenja svog privatnog vozila.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate koliko ste dobijali nedeljno?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja mislim da je bilo negde oko 20 do 40 litara nedeljno.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Da li se to evidentiralo negde? Jeste li nešto potpisivali kad biste to uzeli?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja nisam ništa potpisivao. On je potpisivao za količinu goriva koju sam dobijao.

PREDSEDNIK VEĆA: Za svakog pojedinačno?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Što se mene tiče, tako je bilo.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro.

PREDSEDNIK VEĆA: U tom momentu kad Vi dolazite. Znači, tu ste došli u Đeletovce, boravite tu. I pre nego što se krene na bilo kakve terene, dok boravite tu i obezbeđujete naftna polja, ko je komandant?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Komandant je Medić Slobodan.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je on imao zamenika?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko mu je bio zamenik?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Vučenović Branislav.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Da li je bilo još nekog komandnog kadra, sem komandanta?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je bio?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Bio sam ja.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li samo Vi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Bilo je još. Bilo je vođa smena.

PREDSEDNIK VEĆA: To Vas pitam, to nam objasnite malo.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Vođa smene je direktno bio na liniji, non-stop sa vojskom, znači on je komandovao direktno na liniji tamo gde su bili postavljeni ljudi. .

PREDSEDNIK VEĆA: To sve govorimo za Đeletovce?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da, sve za Đeletovce.

PREDSEDNIK VEĆA: A kome ste Vi lično komandovali?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja sam komandovao izviđačkoj grupi.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko je bilo ljudi u toj grupi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: U početku je bilo osam ljudi, sa mnom devet.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. I koliko dugo Vi komandujete tim izviđačkim vodom?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja komandujem do 1994.godine. Negde oko trećeg ili četvrtog meseca sam skunut sa te funkcije.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko Vas je skinuo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Komandant.

PREDSEDNIK VEĆA: Zašto?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Verovatno mu nisam odgovarao na toj funkciji.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vam je nešto rekao kad Vas je skidao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Imali smo neke tehničke razgovore, ali u principu sam ja odbijao da to više radim, pa sam prešao na drugu funkciju.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta ste posle radili?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Posle sam bio zamenik referenta nabavke.

PREDSEDNIK VEĆA: I to radite?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: I vodio sam kuhinju.

PREDSEDNIK VEĆA: Do kada to radite?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Skroz do kraja 1996. godine, dok smo tamo postojali.

PREDSEDNIK VEĆA: Dok ste uopšte postojali, Vi ste to radili?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da, u Đeletovcima do 1996. Negde u šestom mesecu,, 15. ja mislim da smo završili sa radom.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je došao na Vaše mesto kao zamenik komandanta kad ste Vi smenjeni?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: U principu je došao Aleksandar Vukov.

PREDSEDNIK VEĆA: Kad se on pojavljuje tu u Đeletovcima?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne mogu sad to tačno da Vam kažem, ne sećam se toga.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate godinu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja mislim da je on 1994. godine došao, na početku 1994.godine, sad nisam siguran, ne mogu tačno da kažem datum.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je odmah postavljen na mesto zamenika komandanta?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nije odmah bio postavljen.

PREDSEDNIK VEĆA: Pričajte malo Vi, da Vas ja toliko ne pitam, pričajte Vi malo o događaju. Kad on biva postavljen?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: On biva postavljen odmah. Čim sam ja bio smenjen, postavljen je na moje mesto.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate zašto je on postavljen na Vaše mesto?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne znam sad tačno zbog čega, mogu samo da pretpostavljam.

PREDSEDNIK VEĆA: A šta pretpostavljate?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne znam, verovatno nisam više komandantu odgovarao za takvo mesto.

PREDSEDNIK VEĆA: On Vam nije ništa objašnjavao zašto Vas smenjuje?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nije, u principu je smatrao da tu treba da budu momci valjda od ugleda, ne znam šta je on mislio u svojoj glavi, to je on verovatno znao.

PREDSEDNIK VEĆA: Kažete da je Vukov Aleksandar postao zamenik komandanta u tom momentu dok ste Vi u Đeletovcima, pre bilo kakvih terena kad ste Vi smenjeni. Jeste li tako rekli?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate koliko dugo on obavlja tu fukciju?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ko, Vukov?

PREDSEDNIK VEĆA: Da.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Od 1994. do kraja.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta to znači «do kraja»?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Do kraja znači dok smo postojali u Đeletovcima kao obezbeđenje Naftne industrije Krajine, dotle je bio zamenik komandanta.

PREDSEDNIK VEĆA: Do kada je to?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Do 1996, do šestog meseca, petnaestog dana, ja mislim.

PREDSEDNIK VEĆA: Sve vreme je bio zamenik komandanta?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Sve vreme, bez obzira što je bio nastradao, znači, niko ga nije...

PREDSEDNIK VEĆA: Bez obzira što je bio šta?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Dok nije naišao na minu i dok nije nastradao.

PREDSEDNIK VEĆA: Dok nije nastradao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: I posle toga niko nije postavio nekog drugog umesto Aleksandra Vukova.

PREDSEDNIK VEĆA: Nije ga pomerao, bez obzira što je ranjen i što se sve to desilo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nije ga pomerao, bez obzira.

PREDSEDNIK VEĆA: Sem te funkcije zamenika komandanta, da li je Vukov imao još neku funkciju?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko ja znam, ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi ste bili, kažete, šef tog izviđačkog voda, je li tako?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Posle Vas, ko postaje šef izviđačkog voda?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Automatski je Vukov Aleksandar preuzeo taj deo.

PREDSEDNIK VEĆA: A zašto automatski? Da li je onaj ko je zamenik komandanta u isto vreme i šef izviđačkog voda, ili ste Vi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pa ne znam, to je sad...

PREDSEDNIK VEĆA: Pošto ste Vi bili i jedno i drugo u isto vreme, jeste li nam tako objasnili?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: To bi bilo najbolje da on objasni, jer ja, pazite, onda već nisam bio s njima u kontaktu da bih mogao da razgovoram o tim stvarima.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali, po Vašem saznanju, on je obavljao te dve funkcije u isto vreme?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Toliko sam ja znao. Verovatno je tako bilo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da je bio šef izviđačkog voda?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da, i da je bio zamenik komandanta.

PREDSEDNIK VEĆA: I zamenik komandanta, dobro. I šta se sada dešava sa jedinicom? Tu boravite, obezbeđujete naftna polja, tu se crpi neka nafta. I onda, šta se dešava?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Onda smo išli na prvi teren.

PREDSEDNIK VEĆA: Za vreme dok ste Vi bili tu? Ne znate da je nekad doneta takva odluka, zajednička, da kažemo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pa zajednička baš i nije.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Recite nam kakav je on bio komandant.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: U kom smislu?

PREDSEDNIK VEĆA: Uopšte, kako biste ga opisali. Šta biste Vi rekli kad bi Vas neko pitao: «Kakav je Medić Slobodan?»

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Bio je dosta strog i dosta je pratio svoje ljude u kontekstu, kako su uradili, šta su obavljali. Znači, nismo imali nekih velikih manevara da možemo samovoljno nešto da uradimo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste imali bilo kakvih mogućnosti da nešto sami uradite?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Postojale su, ali su bile jako male mogućnosti.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste mu morali prethodno saopštiti Vašu nameru da nešto uradite?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Obično je bio kažnjen onaj ko je to uradio.

PREDSEDNIK VEĆA: Iz toga proizlazi da onda nije bilo mogućnosti, je li, ako je postojala kazna tj. sankcija?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ko je uradio, bio je istog momenta kažnjen. Sutradan, prekosutra, nema veze kad je saznao, biće kažnjen.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se moglo desiti da se nešto dogodi, da se nešto uradi a da on ne sazna, pre ili posle?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Teško. Čak neizvodljivo.

PREDSEDNIK VEĆA: Neizvodljivo? A iz čega to zaključujete?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Zaključujem iz načina na koji je komandovao i kako je to sprovodio.

PREDSEDNIK VEĆA: Objasnite nam malo taj način.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nije dozvoljavao da može nešto da se uradi, a da on ne zna.

PREDSEDNIK VEĆA: A kako je to uspevao? Dosta je ljudi bilo.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Imali su tu verovatno svoje ljude koji su obavljali taj deo posla. Ja, na primer, mrdnem ili neko nešto uradi, njemu je to bilo preneseno.

PREDSEDNIK VEĆA: On odmah sve to zna?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pa normalno.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate da je bilo kakva radnja, dok ste Vi tu bili, znači govorimo još uvek o Đeletovcima, od bilo koga urađena a da on nije saznao za nju?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne, nije, znao je sve.

PREDSEDNIK VEĆA: Sve je znao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Sve je znao.

PREDSEDNIK VEĆA: I on je rukovodio svim mogućim tim, da kažem, sankcijama?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: I što nije znao, saznao je sutradan.

PREDSEDNIK VEĆA: I kad bi recimo saznao sutradan?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Zavisno od njegove procene dalje, ili je dobio otkaz ili je, zavisi, ne znam sad tačno kako je kažnjavao, ali bilo je načina kako se kažnjavalo.

PREDSEDNIK VEĆA: Po ovom Vašem dosadašnjem izlaganju, rekli bismo da je on imao, da napravimo ovako kao jedan zaključak, apsolutnu konrolu nad kompletnom tom jedincom.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko je ljudi bilo u toj jedinici?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Na kraju, koliko se ja sećam, negde oko 180 ljudi je bilo.

PREDSEDNIK VEĆA: I svih 180 ljudi i sve radnje on je mogao da prati na taj način?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nije mogao on sve sam. Mislim nelogično je da sam može da prati. Imao je svoje saradnike koji su obavljali te poslove, koji su mu referisali ujutru šta je ko uradio, kako je uradio, u principu klasično jutarnje referisanje.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Znači, ako nije bio tu, kad dođe, to je jasno da će se referisati ko je, šta je uradio, ko je pogrešio, ko je dobro uradio. Znači, svako jutro se govorilo o kompletnom stanju u jedinici.

PREDSEDNIK VEĆA: E, sad mi recite sledeće. Kada Vi prelazite, kada ta jedinica prerasta, da kažem, u vojnu jedinicu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Prerastamo 1994. godine, negde otprilike šestog,-sedmog meseca, koliko se ja sećam. Sad da li je tačan datum ne znam, ali uglavnom jeste 1994.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako se to manifestuje, šta se dešava?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Dešava se zbog te količine zaposlenih ljudi koji su došli da rade u obezbeđenju Naftne industrije. Zbog te količine obezbeđenja, moralo je prerasti u nešto drugo. Trebalo je to pokriti finansijski. Naftna industrija je trebalo to finansijski da proprati.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Onda je verovatno morala preći u neki drugi sastav, mada smo mi do kraja ostali kao obezbeđenje Naftne industrije Krajina, bez obzira što smo se zvali «Škorpioni» i odred «Boca».

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Da li Vi znate nešto o tome kada postajete vojna jedinica? Pretpostavljam pred ovaj prvi Vaš teren koji ste sad spomenuli.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Šta ja znam, nije se oko toga nešto mnogo pričalo, pošto smo odjedanput dobili ambleme koje smo stavljali, odred «Boca». Mislim, šta ja znam, nismo mi toliko ni imali vremena da poklanjamo tome pažnju.

PREDSEDNIK VEĆA: U vezi sa ovim što ste rekli da ste bili u kancelariji kada je on saopštio da treba da se ide na teren. Šta vam je saopštio, vama prisutnima?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Saopštio je da treba da idemo na teren, sad ne znam na koji mislite, pošto nismo išli samo na Treskavicu.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, ne. od prvog terena na koji krećete?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Rekao je da moramo ići da pomognemo srpskom narodu u Bosni.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Koji je to teren bio?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Prvi teren je bio u, ne mogu da se setim kako se zove mesto, selu Podzvizd, Velika Kladuša.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Recite nam kako se to kreće u Trnovo, ko donosi odluku, koVam saopštava?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Sad te detalje, kako, šta se tu dešavalo, ja ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Ono što Vi znate i što je direktno Vama naređeno?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja sam čuo od drugih, pošto je meni bio pretpostavljeni Vučenović Branislav u tom momentu. Ja sam čuo od njega da se ide u Trnovo. On je verovatno bio s njima u kancelariji kad se to rešavalo.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta je Vama rekao Vučenović Branislav?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da idemo u Bosnu, sad gde tačno, nije mi rekao, pošto nije znao gde tačno idemo. Nije znao verovatno ni komandant gde tačno idemo. Uglavnom je rekao da idemo do Pala. E sad, dalje će se znati gde, šta, kako.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko je ljudi krenulo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Tamo je krenulo negde stotinak ljudi, ja mislim, ne mogu sad tačno da se setim koliko je ljudi bilo.

PREDSEDNIK VEĆA: Čime se išlo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja sam išao hladnjačom.

PREDSEDNIK VEĆA: A ostali?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ostali su išli autobusima, kamionima, «stodestkama» ili «stopedesetkama».

PREDSEDNIK VEĆA: Jesu li to bili vojni autobusi i kamioni ili civilni?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja sad ne mogu da se setim pošto sam ja taj dan na pripremi. Znači krećemo u Bosnu, ja sam čitav dan vozio, znači čitav dan sam pripremao hranu koja je bila potrebna. Ja sam jedva stigao da se samo presvučem i da uzmem opremu, da pređem u kamion, pošto smo imali kombi kojim smo donosili hranu do Đeletovaca, pa smo onda pretovarali u hladnjaču. Znači, čitav dan, od ujutru do naveče, ja sam radio i onda sam samo prešao u hladnjaču. I onda smo krenuli.

Tako da ja nisam stigao da zagledam šta je, ko je, ali koliko sam video, ja mislim da su bili civilni autobusi. Sad dalje, u koju su oni svrhu upotrebljeni, kako i za šta, ja ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako je išao komandant do Pala? Kažete da ste išli do Pala?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja mislim da je išao džipom.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je sa njim bio u džipu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Njegovo obezbeđenje je bilo u džipu, koliko se ja sećam.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li on imao obezbeđenje?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko su bili njegovi članovi obezbeđenja?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Bili su Momić, Pera, Aca i Davidović.

PREDSEDNIK VEĆA: Sad ćemo malo da ih nazovemo imenima i prezimenima. Pera Petrašević, je li tako?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pera Petrašević, Milorad Momić, ja mislim da jeste, ako tačno kažem ime, Slobodan Davidović i Aleksandar Medić.

PREDSEDNIK VEĆA: I Medić, njih četvorica?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Jesu oni bili njegovo stalno obezbeđenje?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Stalno.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je neko eventualno, da kažem, uskakao u međuvremenu, sem njih četvorice?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Jesu li uvek oni išli sa njim?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Uvek.

PREDSEDNIK VEĆA: Bilo gde da on ide?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Bilo gde da ide.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se moglo desiti da neko od njih ne ide, da pođu samo jedan ili dva člana obezbeđenja?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Moglo je da se desi, ali to se dešavalo samo u Đeletovcima.

PREDSEDNIK VEĆA: Da krene manji broj ljudi iz, da kažem, obezbeđenja?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pa da, ode sam na liniju, obiđe liniju ili to.

PREDSEDNIK VEĆA: U okviru Đeletovaca?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: U okviru Đeletovaca.

PREDSEDNIK VEĆA: A kad bi izlazili?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: A tamo na terenu kad su bili?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Na terenu ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nije išao bez njih nigde.

PREDSEDNIK VEĆA: E, to. Na terenu je, znači, išao sa obezbeđenjem stalno?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate Vi te ljude koji su bili u obezbeđenju?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko ih dobro znate?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Na primer, Aleksandra Medića jako dobro znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Sad smo rekli da ste krenuli za Pale, je li tako?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Komandant je u džipu, Vi ste u hladnjači, kamioni idu i autobusi. Dolazite dokle?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Dolazimo do Jahorine.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta biva na Jahorini?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Na Jahorini ja mislim da smo prenoćili jednu noć ili dve, nisam sad siguran.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta tamo radite?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Tamo smo se odmarali.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta radi komandant?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Sad te pojedinosti ne znam, šta je on radio, da li je išao negde ili je...

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste ga viđali da je odlazio na neke sastanke, da je negde išao, da je neko dolazio kod njega?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne mogu to sad u detalje da se setim da li je negde on išao ili nije, možda i jeste, ja ne znam, ne mogu da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate uopšte da je on odlazio, ne samo tu na Jahorini, nego i ranije u Đeletovcima ili na drugim terenima?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: On jeste odlazio, ali nisam ja znao gde on ide i na koje sastanke ide, nisam imao prilike.

PREDSEDNIK VEĆA: Niste znali s kim je u kontaktu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Takvo saznanje Vi niste imali?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Imao bih kad bih na primer ja bio s njim, pa da mi kaže da je bio tu i tu.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa da li se to desilo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Nikad Vam nije govorio?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: A da li ste ga Vi lično viđali da ide na te sastanke ili da neko dolazi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: One koji su dolazili sam znao, a kad je išao, ja nisam znao.

PREDSEDNIK VEĆA: To kad ste sada na Jahorini, da li ste ga tada videli da je odlazio na sastanke ili da je kod vas neko dolazio?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kod nas nije niko dolazio, koliko se ja sećam. Možda je neko i došao, ali ja nisam video. Sad, da li sam ja spavao ili sam bio s vojskom, kartali se, to je sad ono «od - do».

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi znate kome je Vaša jedinica, «Škorpioni», pripadala? Je li ona bila samostalno oformljena tako kao samostalna, ili je nekom pripadala?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Mislim da smo bili u sklopu Vojske Republike Krajine.

PREDSEDNIK VEĆA: Srpske Krajine?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Srpske Krajine.

PREDSEDNIK VEĆA: Po čemu to mislite?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Mislim da smo tako pripadali, jer je nemoguće da nešto postoji a da mi ne budemo pozvani. Na primer, pošto je vojska imala obavezu da čuva granicu skroz, znači da se držala linija, nemoguće je da mi nismo potpadali pod neku vojnu obavezu, da ne budemo pozvani. Znači, bili bismo pozvani da nije regulisano preko vojske.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste nekada čuli da je neko rekao: «Mi smo deo vojske Republike Srpske Krajine»?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: To ne mogu da potvrdim, jer ne znam.
PREDSEDNIK VEĆA: Da li se pričalo o tome u jedinici?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pričalo se, ali sad koliko je to istina, ja ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta se pričalo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pričalo se da smo u sastavu Vojske Republike Srpske Krajine, da potpadamo pod njih, znači direktno pod generala Lončara, koliko se ja sećam. E sad, koliko je to istina, ja ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: On je bio general čega?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Vojske Republike Srpske Krajine.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo je bio general? Je li bio neki komandant ili šta, da li znate?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Verovatno je bio i komandant, ja se ne sećam sad.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo ga znate po imenu i po činu, je li?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi nikad niste išli sa komandantom na te sastanke na koje je on odlazio?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nisam imao prilike.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate da li je neko išao sa njim?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne znam ja sad. Obezbeđenje kad ide s njim, da li su oni mogli da uđu ili nisu, ja ne znam. Uglavnom, jeste išao, a da li su oni mogli ući s njim, to je zavisilo od njega.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate da je Vukov, recimo, nekad išao sa njim na sastanke, kao njegov zamenik?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja se ne sećam.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate odakle ste Vi dobili naoružanje?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Rekao sam Vam da smo dobili naoružanje iz Vojske Republike Srpske Krajine.

PREDSEDNIK VEĆA: Kad krećete u Trnovo, na teren u Trnovo, da li dobijate neko novo oružje, ili koristite ono Vaše koje ste već imali?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nismo dobijali novo oružje, koliko ja znam, imali smo što smo imali.

PREDSEDNIK VEĆA: Nikad niste menjali oružje, pa umesto starog, recimo, pištolja ili automatske puške da dobijete neku novu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Jeste dolazilo, ali ja mislim da je to iz Vojske Republike Srpske Krajine. Da smo dobijali nešto naoružanja, pošto se jedinica širila, povećavala i verovatno se trebovalo više oružja da bi moglo i njima da se podeli.

PREDSEDNIK VEĆA: A da li znate uniforme odakle ste dobili?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Taj deo ne znam, uglavnom smo ih dobili.
PREDSEDNIK VEĆA: Dobro.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: E sad preko koga...

PREDSEDNIK VEĆA: Sad smo došli do Jahorine. Tu boravite, spavate i šta se dešava posle toga? Da li Vam neko izdaje naredbu, kaže li neko gde da idete, kako znate gde da idete?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Komandant je rekao da idemo dalje, da je...

PREDSEDNIK VEĆA: Kome je to rekao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja ne mogu sad da se setim tačno kome je izdao naređenje, ali uglavnom sam ja čuo da treba da se krene, da se pale vozila i da krećemo.

PREDSEDNIK VEĆA: I, gde krećete?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: U tom momentu ja nisam znao kuda idem, uglavnom sam vozio, vozio sam u koloni, pa sad kud završimo, tu ćemo završiti.

PREDSEDNIK VEĆA: Kad ste krenuli, da li se sećate, je li to bio dan ili veče?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Mislim da smo naveče krenuli, da je padalo veče i da smo sa Jahorine krenuli u Trnovo.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li išli redovnim putem?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja sad ne znam tamo šta je redovan put bio onda, a šta je normalan. Mislim da nije redovan.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li bio normalan, asfaltiran put?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne, ne, ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Zato Vas pitam.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Išli smo običnim putem, preko planina, brda, nemam pojma kuda sam prošao.

PREDSEDNIK VEĆA: I koliko putujete tako?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Negde četiri-pet sati smo, ja mislim, putovali. Znam da smo došli ujutru rano, negde oko četiri sata. Oko tri-četiri sata smo došli u Trnovo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su išli autobusi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Onda, šta se s njima dešava?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja mislim da su autobusi ostali na Jahorini.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, i kad dođete do Trnova, šta onda biva, gde dođete?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kad smo došli u Trnovo, onda smo raspoređeni. Prođe se Trnovo prema Foči i onda su sa leve strane bile napuštene vikendice. Tu smo mi stacionirani.

PREDSEDNIK VEĆA: A ko Vas je rasporedio tu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja ne mogu sad da kažem ko je, neko jeste, ali ne znam ko.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je direktno Vama rekao da se tu rasporedite?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kako mislite ko je meni rekao?

PREDSEDNIK VEĆA: Je li Vam neko rekao: «Ti ćeš biti tu, ja ću biti...»?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja sam išao vozilom za njima i došao sam tamo gde treba da dođem. E sad, pošto sam ja bio predzadnji, koliko se sećam, iza mene je još bila, ja mislim «stodesetka» jedna sa vojskom.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Gde ste Vi spavali?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja sam spavao u kamionu. U početku sam spavao u kamionu, pa sam na kraju sam spavao u vikendici.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde se nalazila ta vikendica, recimo u odnosu na vikendicu gde je bio komandant?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nekih, šta ja znam, 25 metara je bila vikendica od vikendice.

PREDSEDNIK VEĆA: A tu gde je bio komandant, ko je još bio s njim?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Njegovo obezbeđenje, bila je veza, i straža.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako je funkcionisala veza?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Verovatno je dobro funkcionisala.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi znate, neposredno, da li ste imali kontakt neki, da prisustvujete nekom uspostavljanju veze?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nisam ja baš prisustvovao, ja baš nisam s njima toliko sedeo i družio se, ali oni verovatno znaju između sebe ko je, kako je to funkcionisalo, verovatno je dobro funkcionisalo.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde se smestio Vukov Aleksandar?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Vukov Aleksandar? Ja ne znam gde je on bio, uglavnom, ja kad sam ga viđao, viđao sam ga na liniji.

PREDSEDNIK VEĆA: A kad ste ga Vi to viđali?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne mogu sad tačno da kažem, kojim danima, uglavnom sam...

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, ne. Otkud Vi, kako ste došli do toga da ga vidite na liniji, jeste li Vi išli na liniju?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Išao sam na liniju. Kad sam bio zadužio kameru, onda sam išao na liniju da malo snimam. To ste mogli i da vidite ako ste gledali kasetu. Snimao sam tamo ljude koji su držali liniju i obišao sam taj deo da vidim kako izgleda, šta je to.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li Vukov stalno bio na liniji?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne mogu to sad da potvrdim, verovatno je dolazio da se odmara.

PREDSEDNIK VEĆA: A Vi, kad biste odlazili, jeste li ga zaticali tamo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja kad sam bio, bio sam mislim jedanput ili dva puta, ali mislim da sam jedanput bio na liniji, i da sam ga video.

PREDSEDNIK VEĆA: Za sve vreme koje ste proveli na terenu, Vi ste jednom bili na liniji, je li tako?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: A koliko dugo ostajete na tom terenu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Na tom terenu ja mislim da smo bili negde mesec dana.

PREDSEDNIK VEĆA: A da li je komandant odlazio na teren, da li znate?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Na liniju?

PREDSEDNIK VEĆA: Na liniju.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja mislim da jeste. Ja mislim da je išao, ne mogu sad tačno da tvrdim da li je išao ili nije. Negde jeste išao, ali pošto smo mi bili nekih, šta ja znam, tri-četiri kilometara od linije, sad nisam ja njega mogao da pitam kuda će, šta će.

PREDSEDNIK VEĆA: A koliko ste bili daleko od Trnova?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Od Trnova smo bili neki kilometar, otprilike, nije ni kilometar, negde sedamsto-osamsto metara, ali to je maltene u sastavu sa Trnovom.

PREDSEDNIK VEĆA: A da li je on odlazio u Trnovo, da li znate?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Verovatno jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: To «verovatno» iz čega proizilazi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Video sam da ide negde, ali nisam mogao da ga pitam gde.

PREDSEDNIK VEĆA: Niste znali gde ide?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nisam znao gde ide.

PREDSEDNIK VEĆA: Kada se ova kamera pojavljuje kod Vas u jedinici?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kamera se pojavljuje još od prvog puta, ja mislim, da, kad smo išli u Podzvizd.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je nosio tu kameru?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kameru je nosio Sova, a zove se Duško Kosanović, mislim.

PREDSEDNIK VEĆA: A odakle njemu kamera, je li to njegova kamera?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nije bila njegova kamera, bila je pozajmljena od Džafera, sad kako se on zove, Momirović Dragan, ja mislim. Nisam sad siguran kako se on tačno zove.

PREDSEDNIK VEĆA: A šta će kamera tu uopšte, koja je bila funkcija kamere?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Verovatno da se snimi tamo gde smo bili, šta se radilo i boravilo i to, da ima komandant za uspomenu.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li Vi to gledali nekada, recimo posle terena u Kladuši? Jeste li gledali nekada?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nisam imao prilike.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi niste lično?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: A da li znate da su drugi gledali to što je snimano, kažete, na terenu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pretpostavljam da jesu, sad ne znam tačno ko je sve gledao, mene to nije interesovalo.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li stalno snimao kamerom, da li je često snimao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko ja znam, da. Snimani su i kompletni Đeletovci i snimano je kad smo išli na teren. E sad, koliko je on šta snimao, ja nisam imao prilike to da gledam non-stop.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je njemu neko rekao da nosi kameru?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Verovatno jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate Vi lično da mu je neko rekao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Mislite na Duška Kosanovića?

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je njemu rekao, da li ste Vi čuli da je Kosanoviću rekao: «Ti ćeš uzeti kameru, nosi i snimaj»? To Vas pitam.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Čuo sam iz priče da je to komadant naredio. Nisam čuo tačno iz njegovih usta da je on naredio za Duška Kosanovića da nosi kameru, ali sam čuo iz priča da je navodno zaposlio Duška Kosanovića, koji je došao verovatno «na platu», da ide da snima.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, njegova funkcija je bila funkcija snimatelja?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Funkcija snimatelja.

PREDSEDNIK VEĆA: Ništa drugo nije radio Kosanović?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ništa drugo. Koliko ja znam nije.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je neko drugi, sem njega, ponekad eventualno snimao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nije niko, nije niko.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo on?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Samo on.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi koliko dugo ostajete u Trnovu, da li se sećate?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Rekao sam Vam, negde oko mesec dana.

PREDSEDNIK VEĆA: Oko mesec dana. Vi ste sve vreme tu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta radite Vi, kakva je Vaša funkcija bila?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Moja funkcija je bila da odredim količinu hrane koja je trebalo da ide na liniju. Sad se ne sećam tačno da li sam davao za dva ili tri dana unapred hranu koja se nosila na liniju i raspoređivala svakom vojniku.

PREDSEDNIK VEĆA: A kome dajete tu hranu, ko nosi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko se sećam, nosili su Medić Branislav i, kako se zvao ovaj drugi vozač, Đuka. Đuka smo ga zvali.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi dajete njima hranu, konzerve ili ne znam šta već i oni stavljaju?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Bilo je par vojnika koji su bili zaduženi za to da podignu hranu i koji su sa vozačem išli do linije.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li se moglo doći kamionom do linije?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nije se moglo skroz doći, ali onda su se oni verovatno čuli vezom, pa onda oni siđu pa se uzme hrana, pa se odnese. Siđe se, šta ja znam, sa tri-četiri čoveka koji preuzmu tu hranu i odnesu.

PREDSEDNIK VEĆA: A Vi, kažete, samo ste jedanput išli na tu liniju?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja sam išao sa kamerom jedanput.

PREDSEDNIK VEĆA: A bez kamere?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Bez kamere, koliko se ja sećam, nisam išao.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, znači niste ranije išli. Da znate gde je ta linija? Vi niste znali gde je linija ako niste bili tamo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne, ne.

PREDSEDNIKVEĆA: Nego je Vukov dolazio, kažete, je li?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nisam Vas razumeo.

PREDSEDNIK VEĆA: Nego je Vukov silazio i dolazio kod vas u bazu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Vukov je dolazio, da, svi su oni dolazili. Mi smo kompletna jedinica koja je bila u tim vikendicama stacionirana, znači kompletna jedinica. E sad, jedni su ostajali da se odmaraju, a drugi su išli gore da drže liniju.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je bilo nekih koji su stalno bili na liniji, da nisu dolazili na odmaranje?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja mislim.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi znate to?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja sam čuo da je bilo par njih od izviđača. Sad, da li je Vuk s njima bio, ne mogu da potvrdim jer se stvarno ne sećam. Možda i jeste dečko bio non-stop, ali ne mogu da se setim sad.

PREDSEDNIK VEĆA: Da je bilo par njih?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: To bi već oni koji su bili s njima na liniji bolje potvrdili nego ja.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Kako dolazi kamera do Vas?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kamera je došla tako što se Sova razboleo. Zbog čega se on razboleo, šta je bilo ja ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Kosanović?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Duško?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Dobro, Sova, ja sam navikao na nadimak Sova.

PREDSEDNIK VEĆA: Nema problema, samo da identifikujemo čiji je nadimak Sova, zbog toga.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: I on se razboleo i vraćen je u Đeletovce, kući u Šidske Banovce, pošto je on iz Šidskih Banovaca.

PREDSEDNIK VEĆA: I nije poneo sa sobom kameru?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne, kamera je ostala i...

PREDSEDNIK VEĆA: Gde?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: U komandi.

PREDSEDNIK VEĆA: Kod komandanta ili kod nekog drugog?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kod komandanta u njegovom resoru.

PREDSEDNIK VEĆA: U toj vikendici?

SVEDOK STOŽOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIKVEĆA: I?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja sam došao tamo, uvek sam se ja tu zezao sa Momićem i sa Davidovićem i sa Acom. Uvek sam ja tu njih provocirao, normalno, svakidašnja dosada da se ubiješ. I komandant je izneo kameru i bacio mi kameru. Kaže: «Evo ti, snimaj!»

PREDSEDNIK VEĆA: Kako Vam je rekao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Rekao mi je: «Evo ti kamera!». Da snimam, kad bude trebalo da snimam. U principu, nije on morao ništa da kaže, dovoljno je bilo da mi je da.

PREDSEDNIK VEĆA: Pre ovog događaja zbog koga smo ovde, koliko je to dana pre ovog događaja, to kad Vam je da kameru?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja mislim dan ili dva, nisam sad siguran.

PREDSEDNIK VEĆA: Za tih dan ili dva, da li Vi nešto snimate?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Ništa ne snimate?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako Vi to odlučite da snimate bilo šta? Da li Vam neko naredi ili po slobodnoj volji?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Zavisi od situacije. Nešto sam, u stvari, ništa nisam snimao što sam hteo po svojoj volji.

PREDSEDNIK VEĆA: To Vas pitam. Da li sad kažete: «E, sada bi bilo lepo da snimim ovo», pa snimite, ili Vam neko kaže: «Uzmi kameru i sad snimaj»?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Zavisi od situacije. Ne mogu sad da kažem da mi je branio nešto da snimim.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne. Da li se desilo da Vi samoinicijativno snimite, ili ste snimali po naredbi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: To je sad, ne znam kako na to sad da odgovorim. Na primer, sad kada sam otišao na liniju da snimam, mogao sam.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vam on kaže: «Stojkoviću, uzmi kameru sada i idi na liniju i snimaj» ili Vi uzmete kameru i odete sami da snimate?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nisam ja mogao sam da napuštam.

PREDSEDNIK VEĆA: To Vas pitam, zato Vas pitam. Nego Vam neko mora narediti?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Dobro, možda nisam baš razumeo pitanje.

PREDSEDNIK VEĆA: Da, to Vam kažem. Da li Vam to komandant naredi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li, sem njega, neko može da Vam naredi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Mogao mi je narediti.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vam je neko nekad naredio?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nije.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo komandant Vam je naredio?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Samo komandant.

PREDSEDNIK VEĆA: Da snimate?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vam on kaže i šta da snimate?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Više je govorio da odem među ljude malo da me vide, da se oraspolože malo, da popričam s njima i usput da...

PREDSEDNIK VEĆA: E pa to. Dobro. Niko drugi Vam nije dao takvu naredbu ili takav predlog da idete da snimate?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: A da li se Vi sećate da ste sami, iz čista mira, uzeli kameru i otišli da snimate?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nije se to desilo.

PREDSEDNIK VEĆA: Nije se desilo. Sem ovog događaja koji ste snimali, da li ste još nešto snimali, posle, pre? Pošto kažete pre niste, sad, znači?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Posle dva dana kad sam dobio kameru, taman se i desio slučaj da su bili dovedeni zarobljenici, i da se desilo ovo.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko dana je kamera kod Vas u rukama?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kako mislite?

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko dugo Vi držite kameru sa sobom, je li do kraja tog ratišta ili koliko?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kameru sam samo ja držao dok je bila ispravna.

PREDSEDNIK VEĆA: A koliko je to bilo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nekih, šta ja znam, petnaestak dana je bila ispravna.

PREDSEDNIK VEĆA: A šta se posle desilo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Posle se pokvarila i ostala je na Jahorini. Nije se više koristila zato što je bila pokvarena.

PREDSEDNIK VEĆA: A ko je odneo na Jahorinu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja sam bio na Jahorini.

PREDSEDNIK VEĆA: I tamo ste je ostavili, i kome ste je dali?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Branku Živanoviću, i ostala je kod njega.

PREDSEDNIK VEĆA: A ko je on?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: On je bio vozač.

PREDSEDNIK VEĆA: Čega?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kamiona. On je vozio kamion.

PREDSEDNIK VEĆA: Jedan od ta dva Vaša? Jedan od Vaših kamiona ili nekog drugog kamiona?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nekih kamiona koji su bili pozajmljeni za potrebe jedinice.

PREDSEDNIK VEĆA: A što ste baš njemu dali?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nisam imao kome drugom kad je on bio zadužen za taj sektor što je ostao tamo gde su bili naši kamioni koji su ostali na Jahorini.

PREDSEDNIK VEĆA: I on je ostao s njima?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: I on je ostao tamo, bilo je tri-četiri čoveka, ne sećam se sad tačno, ali znam da je Branko Živanović tu koordinirao njima.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je komandant znao da ste Vi njemu ostavili kameru?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Znao je, znao je kad sam mu ja rekao.

PREDSEDNIK VEĆA: Kažem, kako je to išlo da njemu ostavite, to nam ispričajte. Da li kažete nekom da se kamera pokvarila?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Rekao sam mu da je «pandrknula» kamera i da sam je ostavio.

PREDSEDNIK VEĆA: Kome kažete?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Komandantu.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta on kaže na to?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: On kaže: «Dobro, daćemo da se popravi.» I to je to.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li kaže kome da date?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nije lično rekao. Ja sam rekao: « Evo, ostavićemo je kod Branka. Gde ću je vucarati sa sobom, šta da radim s njom?»

PREDSEDNIK VEĆA: Malo Vi pričajte o događaju. Ja ne znam šta se dešavalo, Vi mi morate malo ispričati.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Lakše mi je kad Vi pitate, ne mogu ni ja svega da se setim, nije baš udobno.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste, ali neprekidno pitam. Volela bih da Vi malo pričate.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne mogu svega da se setim, malo i mozak blokira.

PREDSEDNIK VEĆA: I tako Vi dadoste njemu kameru?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Dao sam njemu kameru, i...

PREDSEDNIK VEĆA: I šta bi sa kamerom posle toga?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ništa, nije se popravila.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kamera se popravila tek kad smo došli u Đeletovce i odneli je, ne znam ni ja, negde smo je u Beograd odneli da se popravi.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je odneo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne znam tačno, ali mislim da je Džafer. Mislim da je kamera vraćena i da smo mu dozvolili da ode u Beograd i da je

popravi. I da on samo račun donese, pa da se uplati od Naftne industrije Krajina, da se plati preko računa.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi da li je pored komandanta postojala neka komanda, tu sada na terenu. Ne više u Đeletovcima, nego tu u Trnovu, kad ste došli?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kako mislite «komanda»?

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je postojala? Znate šta je komanda? Komandu čini nekoliko ljudi, pa jedan od njih je komandant a ostali su, da kažem, njemu potčinjeni.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da, da, jasno, pa postojala je, da.

PREDSEDNIK VEĆA: E, ko je bio u toj komandi sada tu u Trnovu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Bio je komandant i njegovi koji su bili tu. Ja mislim da je tu bio Vuk, ali on nije bio tu, većinom je bio na liniji, koliko se ja sećam.

PREDSEDNIK VEĆA: A ko je onda bio u komandi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: U komandi je najviše vremena, koliko se ja sećam, provodio komandant i njegovo obezbeđenje.

PREDSEDNIK VEĆA: To bi bila komanda? Komandant i obezbeđenje čine komandu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da. I mi ovako leteći, koji smo dolazili na kartanje.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali mislim na neka od ovih drugih lica.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ovi drugi?

PREDSEDNIK VEĆA: Komandiri četa?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Oni su se većinom odmarali, ali oni su morali da idu na liniju, nisu oni mogli sedeti s njim tu i zabavljati se. Ljudi su morali da se odmore.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Za vreme dok ste tu u Trnovu, da li Vi prisustvujete određenim naredbama koje komandant daje nekom od osoblja, bilo komandirima, bilo izviđačima, bilo Vukovu, bilo kome? Da li ste nekad čuli da je nešto naredio: «Idi sada na liniju, odnesi ili donesi nešto?»

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Jesam, čuo sam, kako nisam čuo.

PREDSEDNIK VEĆA: On je naređivao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li Vama nešto naređivao u vezi sa hranom, da nabavite, da idete?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Jeste, da, i to je naređivao.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta Vam je naređivao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Rekao je: «Daj više hrane, daj povećaj hleb», bilo je tu milion naredbi, mislim.

PREDSEDNIK VEĆA: A gde ste nabavljali hleb?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Iz Trnova.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne znam. To bi najbolje mogao reći Medić Branislav, pošto je on išao po njega.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li to bila prodavnica, pekara, šta je bilo, da li znate?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Gde je on išao tačno, ja ne znam, ali mislim da je išao u pekaru.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste Vi nekad išli po hleb?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne, nisam nikad išao.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, on je isključivo išao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: On je, isključivo. Možda je još neko od vojske ko je išao s njim, da ide na telefon da se javi kući.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta posle uradi s tim hlebom?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pa taj hleb on je direktno, ja mislim, jedan deo ostavljao koji je trebalo. Količinu za vojsku koja se odmarala, znači, ostavljao je nama direktno, ostavljao je kod nas ovde u komandi. A drugi deo se nosio na liniju.

PREDSEDNIK VEĆA: To kad ode on po hleb, da li dođe prvo do Vas do komande da ostavi hleb ili odmah ode na liniju, pa posle donese vama? Da li znate kojim redosledom?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pa ne mogu sad da pričam o tome, u to doba uglavnom sam ja spavao.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako je on išao po hleb, čime?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja mislim da je bila «110-ka» ili «150-ka», sad nisam siguran.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate u koje vreme je išao po hleb?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Mislim da je išao negde oko šest sati, ja mislim sedam, nisam sad siguran, pretpostavljam da je to.

PREDSEDNIK VEĆA: Ujutru?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: U to vreme je on išao.

PREDSEDNIK VEĆA: Svako jutro?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Svako jutro, da.

PREDSEDNIK VEĆA: On ode, uzme hleb i onda?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Tako sam čuo iz priče, ali najverovatnije je tako i bilo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi njemu dajete ove namirnice koje treba sad on da nosi ili kako?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Bio je zadužen, najviše smo to naveče odrađivali, tako da ne moram ujutru ustajati.

PREDSEDNIK VEĆA: Date mu namirnice i on to nosi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da, on to odnese i, zna se tačno na koliko dana se namirnice nose.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi znate dokle je on išao kamionom, pošto ste rekli da kamion nije mogao ići do linije? Da li znate to mesto dokle je on mogao da dođe kamionom?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: To ne znam, nisam nikada išao.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste nekada išli, upravo to Vas pitam.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nikada ja nisam išao s njim.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste ikad išli?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nikad nisam išao s njim.

PREDSEDNIK VEĆA: Nikad niste išli, da biste eventualno znali gde se to nalazi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste se umorili, hoćete li da napravimo pauzu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Mogli bismo, pravo da Vam kažem.

PREDSEDNIK VEĆA: Da napravimo jednu kratku pauzu pa ćemo sada krenuti na razgovor u vezi sa samim događajem.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Malo da se konsolidujem.

PREDSEDNIK VEĆA:

Sud donosi

REŠENJE

da se glavni pretres prekine, radi pauze za odmor, u trajanju od 15 minuta.

Evo, petnaest minuta ćemo napraviti pauzu.

Nastavljeno u **11, 30** časova, posle pauze za odmor**.**

PREDSEDNIK VEĆA: U redu. Gospodine Stojkoviću, jeste li se malo odmorili?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Da li možemo da nastavimo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Možemo.

PREDSEDNIK VEĆA: Došli smo do ovog spornog događaja. Pričajte nam malo o tome. Kako, ko Vas je probudio, kada Vas je probudio, gde ste, šta Vam je rekao, gde ste išli, šta ste radili? Sve redom.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne, nisam mogao da se setim ko me je probudio, uglavnom je došao sa tom porukom da me Boca zove, da ponesem kameru, treba nešto da snimam.

PREDSEDNIK VEĆA: Ta osoba koja Vas je probudila Vam je to rekla?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da. Tog detalja se sećam. Uglavnom kad sam se ja na brzinu obukao i došao pred komandu, tu su već bili probuđeni svi ostali, i ja sam došao tu gde je komandant stajao.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je tu bio sa komandantom?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Tu su bili već svi: Medić Branislav je bio,

bio je Pera Petrašević, bio je Momić i bio je Davidović.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: I bilo je tu još onih koji su držali stražu, ne mogu da se setim ko je sad tačno bio. Bili su oni koji su držali ispred komande stražu i koji su držali tih još par vikendica. Bilo je, ja mislim, tri do četiri čoveka još koji su držali stražu.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je još neko bio?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne mogu sad da se setim, verovatno je bio i ovaj koji je radio na vezi.

PREDSEDNIK VEĆA: Medić Aleksandar, da li je bio?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da. Jeste bio, njega sam zaboravio.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta, oni stoje oko komandanta i Vi prilazite?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Tu smo stajali zajedno, kako drugačije da kažem, svi smo stajali.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta sad on kaže, kome?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: U tom momentu nam nije ništa govorio. Kad sam ja već došao, kad je trebalo da krenemo, on kaže: »Idi, snimi to!»

PREDSEDNIK VEĆA: Kako Vam kaže?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Rekao mi je: «Idi to snimi!»! Evo, bukvalno tako.

PREDSEDNIK VEĆA: «Idi to snimi», Vam kaže?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi pitate šta da snimite?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nisam ja zapitkivao šta.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste znali šta?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja sam samo pitao šta je to. Rekao je: »Videćeš.» I uglavnom je rekao: «Šta se čeka?» Pošto su svi pričali uglas, rekao je: »Hajde, idite to da uradite!»

PREDSEDNIK VEĆA: Kome on to kaže?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Svima nama.

PREDSEDNIK VEĆA: Svima koji su bili u grupi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li Vi blizu stajali, svi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I Vi ste čuli kad je on to rekao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Jasno.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako, još jednom mi ponovite, kojim rečima je rekao, ako se sećate.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Meni je lično rekao: «Idi to snimi!»

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, a ostalima?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: A ostalima je rekao: «Hajde, dosta priče, hajde da se izvrši zadatak.»

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Je li rekao nekome šta treba da se uradi, da li ste čuli?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Verovatno je on njima prethodno dao komandu šta treba da se uradi.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste Vi čuli da je nekome direktno rekao da se uradi to i to?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne. Ne mogu to da potvrdim jer to nisam čuo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste čuli da se nekom direktno obratio pa rekao recimo: «Ti, Aco, uradi» ili «Ti, Pero...», ili je svima tako zajedno rekao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Svima je tako zajedno rekao.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. I šta onda biva?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: I onda smo seli u kamion, pošto ja nisam znao.

PREDSEDNIK VEĆA: E, čekajte,! Koliko je onda udaljen kamion od Vas, gde se Vi nalazite sada?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Šta ja znam, nekih tri-četiri metra, ne znam da li je bilo i toliko.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako je bio okrenut kamion? Da li je taj zadnji deo bio prema Vama okrenut ili nije?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Zadnji deo je bio okrenut prema nama.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je bila otvorena cirada? Je li imao ciradu, je li bila otvorena ili zatvorena?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko ja znam, nije bila otvorena cirada kad sam ja došao.

PREDSEDNIK VEĆA: I Vi dolazite do kamiona?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kad sam došao do kamiona, prvo sam počeo da pričam tamo, počeli smo da pričamo, bila je priča.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta je ovo, gde idemo je li u tom smislu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne mogu da se setim sad tačno šta smo sve pričali. Uglavnom je bila priča o tome da se brže seda u kamion i da se ide.

PREDSEDNIK VEĆA: Pitate li Vi gde se ide, šta se radi, koji je zadatak?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nisam tad pitao. Nisam pitao dok nisam seo u kamion.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, ko gde seda?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko ja znam, Medić Branislav je seo za volan, ja sam seo do njega na motor, onaj tamo kako ima ona izbočina od motora, i ne znam ko je seo sa mnom, da li je bio Momić ili nije. Ali koliko sam po snimku video, sad koliko sam malo video snimak, video sam, mislim da je Pera sedeo pored mene. A onda sam video da Pera nije sedeo pored mene, a onda je najverovatnije Momić sedeo. A nisam ni u to siguran da li je on sedeo.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, a da li znate ko je u ovom drugom delu kamiona, u košu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Sad, pošto je sporan taj jedan koji je sedeo pored mene, ovi su ostali sedeli nazad. Ja mislim da su Aca i Pera i Davidović sedeli nazad.

PREDSEDNIK VEĆA: I Vi sednete u kamion i kamion kreće?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kad smo krenuli, ja sam pitao Braneta šta je ovo, šta se ovo dešava.

PREDSEDNIK VEĆA: Da. Šta Vam on kaže?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: E onda mi je Brane rekao kao da su to zarobljenici iz Srebrenice i da treba da se likvidiraju.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta Vi kažete na to?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nisam ništa rekao, ćutao sam.

PREDSEDNIK VEĆA: On Vam je baš tako rekao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja mislim, ne znam da li sam sad doslovce baš tačno rekao, ali je bilo tako, u tom kontekstu.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali, nesporno, u tom smislu da treba da se likvidiraju?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Dok se vozi kamion, da li Vi snimate nešto za to vreme?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi sve vreme znači sedite napred i ovi sede nazad. Vi još ne vidite zarobljenike, je li?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne, nisam video zarobljenike.

PREDSEDNIK VEĆA: Niste ih videli ni u jednom momentu dok nije stao kamion,?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li nešto komentarišete za vreme tog puta?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko se sećam, nisam ništa komentarisao. Nakon što sam ga pitao, dalje smo ćutali.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko putujete?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nekih, koliko se ja sećam, deset do petnaest minuta, možda i dvadeset, ne bih mogao sad da se setim tačnog vremenskog perioda. Otprilike, to bi bilo dva do tri kilometra, koliko se ja sećam.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi znate kuda idete, da li znate taj pravac?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Znam da smo došli u Trnovo i onda smo skrenuli levo u Trnovu.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je Vama poznat taj put kojim ste išli?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja tim putem nikad nisam išao, tad je bilo prvi put.

PREDSEDNIK VEĆA: I idete do neke tačke, i onda?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kad smo došli tu gde smo došli, stali smo. Da li su oni tuda nosili hranu kad su već znali, ja ne znam. kako su oni znali kako do tog mesta da se dođe. Uglavnom smo mi tu došli i izašli smo napolje i ja sam upalio kameru.

PREDSEDNIK VEĆA: Medić Branislav je zaustavio kamion?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li tako, na tom mestu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Logično. Mislim, pa ne možemo izlaziti.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, ne, zaustavio je kamion. Šta se onda dešava, ko izlazi iz kamiona?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Izlazimo napolje, ja i ko je sedeo pored mene, ja ne mogu da se setim, uglavnom jedan od njih je sedeo.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: I Brane ja i i taj smo izašli, i ovi koji su sedeli nazad su isto izašli napolje. Ja sam izašao, onda sam otvorio torbu, pošto sam u torbi imao kameru, i uzeo kameru. I počeo sam da snimam.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi prilazite sada košu kamiona, je li tako?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da, prilazim, da, sa podignutom...

PREDSEDNIK VEĆA: Je li tada otvorena cirada?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: ...ciradom, da.

PREDSEDNIK VEĆA: Neko je otvorio pre?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da, neko je već otvorio.

PREDSEDNIK VEĆA: Zašto ste Vi prišli?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da, dok mi nismo izašli, on je otvorio ciradu.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne znate ko je to uradio?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Kada priđete zadnjoj strani kamiona, šta Vi vidite? Ko je tu ispred kamiona, ko je u kamionu, šta se dešava u tom momentu kad prilazite?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko se sećam, ispred su bili Aca i Momić, Pera je malo otišao po strani, koliko se ja sećam. Uglavnom sam ja istog momenta počeo da snimam.

PREDSEDNIK VEĆA: I, šta Vi vidite tad prvi put?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Tad sam prvi put video.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta vidite?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Vidim ljude koji su bili vezani na leđima i koji su ležali, potrbuške su ležali u tom delu kamiona.

PREDSEDNIK VEĆA: Na podu kamiona?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Na podu, da.

PREDSEDNIK VEĆA: Ovi ostali vaši ljudi su izašli iz kamiona?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da, izašli su iz kamiona.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta rade tu oko kamiona?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Tog momenta su stajali i čekali su šta će se dalje odvijati. Ja nisam znao šta će se dalje odvijati, nisam bio u toku.

PREDSEDNIK VEĆA: A šta se odvijalo dalje?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Sve se odvijalo tako što je meni kad sam upalio kameru, istog momenta počelo da blinka da je prazna baterija. Ja sam odreagovao tako što sam rekao da je baterija «riknula» i da treba ići po drugu.

PREDSEDNIK VEĆA: U tom momentu, gde su zarobljenici?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Oni su još bili u...

PREDSEDNIK VEĆA: Kamionu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kamionu. I kad sam ja rekao Branetu da se baterija istrošila i, da treba da ide da donese druge baterije, koje su ostale kod mene u kamionu gde sam spavao.

PREDSEDNIK VEĆA: I?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: I onda je...

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li Vi nešto uspeli da snimite s tom baterijom?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Većinu dela dok on nije došao ja sam snimio. Ima jedan period koji verovatno nije snimljen, ja se tog...

PREDSEDNIK VEĆA: E, čekajte samo da dođemo do toga. Sad smo kod stare baterije. Da li sad izlaze zarobljenici?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Izlaze zarobljenici, zato što je došlo do toga da Brane mora da se vrati u komandu da uzme druge baterije.

PREDSEDNIK VEĆA: I Vi to uspevate snimiti sa tom baterijom?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Uspeo sam snimiti, da.

PREDSEDNIK VEĆA: Izlazak zarobljenika?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Izlazak zarobljenika.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi snimate, gde oni idu posle toga kad izađu iz kamiona?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Čim su izašli, otišli su desno od kamiona. Bila je mala uvala i tu su legli, opet potrbuške, jedan do drugog.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li im je neko naredio da izađu iz kamiona?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Verovatno jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi znate ko?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne mogu sad da se setim pošto su svi uglas vikali: «Izlazi napolje!»

PREDSEDNIK VEĆA: Svi tu prisutni koje ste nabrojali sada, svi koji su tu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne mogu sad tačno reći ko je baš bukvalno rekao. Da, da, to je detalj koji meni verovatno nije bio u tom momentu bitan.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je naredio da legnu tu? Kažete, to je levo od kamiona, je li tako, kad se izađe, odnosno desno?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Zavisi kako sam ja stajao. Ja sam u tom momentu stajao...

PREDSEDNIK VEĆA: U pravcu kamiona, recimo, kad gledamo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja sam stajao iza kamiona, nazad, znači meni je bilo sa desne strane.

PREDSEDNIK VEĆA: Da, dobro. E sad, je li neko naredio da oni legnu tu gde su legli?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Verovatno jeste. Da li je neko od njih rekao? Verovatno jeste kad su morali da legnu.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi ne znate ko?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pa mogu samo da pretpostavim da je jedan od njih, ali ne mogu da se setim tačno koji.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li Vi konstatovali da vam se baterija pokvarila u momentu dok su oni još bili u kamionu? Iz ovog Vašeg izlaganja to porizlazi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Čim sam upalio kameru.

PREDSEDNIK VEĆA: Odmah ste konstatovali?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Odmah je počela da trepće, da mi pokazuje da je prazna.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali ste uspeli da snimite izlazak i to kad su oni legli?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta se sad dešava? Oni leže, gde ste Vi lično?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kad su oni legli, ja sam ostao na onoj poziciji na kojoj sam bio.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde je ta pozicija?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kako je stajao kamion, ja sam... ispalo je da sam... sad kad je... onda sam stajao.

PREDSEDNIK VEĆA: Ako su oni?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Otišao sam malo napred, kako da kažem, na zapad sam otišao u tom momentu.

PREDSEDNIK VEĆA: Ako su oni desno od kamiona, kako smo utvrdili, ako gledamo prema kabini kamiona, oni se nalaze desno, jeste li tako rekli?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kad se okrenem i, na primer, gledam u Trnovo, oni su dole sa desne strane.

PREDSEDNIK VEĆA: A Vi ste iza njih, ispred njih, ili sa strane?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja sam sa strane, znači opet desno od njih i od kamiona.

PREDSEDNIK VEĆA: Od poslednjeg, desno, ako su ovako svi ležali?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da, od poslednjeg desno.

PREDSEDNIK VEĆA: E, to Vas pitam.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da, da.

PREDSEDNIK VEĆA: I Vi sad snimate kako oni leže?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta se sad dešava?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Onda je Brane okrenuo vozilo i otišao po bateriju. On je otišao po bateriju, a tu su desno bila neka ispitivanja.

PREDSEDNIK VEĆA: E, čekajte! Nemojte samo tako. Polako. Koliko traje taj njegov odlazak po bateriju? Koliko dugo Vi čekate bateriju?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne znam. Ja mislim negde od 20-25 do 30 minuta, tako otprilike, koliko bih mogao da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta se dešava za tih 30 minuta? To je dosta vremena.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Jeste dosta vremena.

PREDSEDNIK VEĆA: Oni leže, Vi stojite?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Oni leže, mi stojimo.

PREDSEDNIK VEĆA: I, šta se dešava?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Bilo je ispitivanja, bilo je.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko ispituje?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko se sećam, prvi je Aca ispitivao.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta je ispitivao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne mogu sad tačno da se setim, uglavnom je bilo nešto oko seksa.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta ih je pitao? Recite, nema veze, mi ovde svašta čujemo. Ono što ste Vi čuli, to nam morate preneti, bez obzira šta je i kojim rečima je rečeno.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Neugodno mi je baš.

PREDSEDNIK VEĆA: Nema šta da Vam bude neugodno, mi smo ovde navikli na sve. Nama ništa ovde neugodno.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko sam ja razumeo šta je pitao, a to se čuje i na snimku, pitao je ovog zadnjeg desno...

PREDSEDNIK VEĆA: Tog do Vas? Tog koji je prvi do Vas?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Tog do mene je pitao. Zato se i čuje šta ga je pitao.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta ga je pitao?

SVEDOK STOŽOVIĆ SLOBODAN: Pitao je: «Jesi prcao?».

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: I on kaže: «Nisam», a Aca mu je rekao: «I nećeš.» U tom nekom stilu je rekao. Sad da li sam tačno formulisao, nisam siguran, ali bilo je tako nešto, u tom kontekstu.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, da li je još neko nešto pitao, sem tog prvog što kažete?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko se sećam, ja sam nešto provocirao Momića, ali ne znam šta sam ga provocirao, ne znam šta je.

PREDSEDNIK VEĆA: Momića?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: A šta ste imali njega da provocirate?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne znam zašto, uglavnom ja i on smo uvek tako dobacivali jedan drugom i ja sam ga provocirao kao da on nešto pita, a on je odbijao da uopšte nešto pita.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je još neko razgovarao sa zarobljenicima, sem Aleksandra?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Mislim da je Pera nešto pričao, ali ne znam šta. Uglavnom mislim da ih je nešto pitao, i onda su prekinuli sa pucnjavom iznad glave. «Dosta! Tišina!»

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je pucao iznad glave?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja mislim da je Momić pucao.

PREDSEDNIK VEĆA: Kome?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ovima koji leže dole, zarobljenicima.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su oni nešto pričali, da li su tražili nešto, da li su plakali?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Oni su nešto govorili, oni su odgovarali verovatno na pitanja i onda su na kraju počeli svi uglas da odgovaraju i onda su prekinuli. Sa tim rafalom su prekinuli razgovor.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su nešto tražili?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja ne znam da su nešto tražili.

PREDSEDNIK VEĆA: Jesu li pitali da im se nešto da, da im se donese nešto?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko ja znam ne, u tom momentu.

PREDSEDNIK VEĆA: Dok leže tu sve vreme.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su plakali, kukali?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nisu, ćutali su.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ih je neko tukao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko ja znam, nije.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ih je neko šutirao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja ne mogu sad da se setim da li je neko od naših. Mislim da nije. Od naših ih nije niko tukao.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je neko od njih izgledao kao da je prethodno bio maltretiran?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko njih?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja mislim trojica, koliko sam ja video.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta je to što Vam je ukazalo da su maltretirani?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Imali su podlive ispod očiju, znači bili su tučeni. E sad, gde su bili istučeni, ne znam, ali ja mislim da su oni takvi i došli.

PREDSEDNIK VEĆA: Procenjujete da je to bilo pre nego što su oni došli tu kod Vas?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja dolazim do takvog zaključka. Nisam ih video prethodno. Tog momenta sam ih video kad su izašli iz kamiona.

PREDSEDNIK VEĆA: Dok su izlazili iz kamiona, da li ih je tu neko tukao, gurao, šutirao, maltretirao ili bilo šta slično?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne znam. Ja mislim da je, možda, samo onaj koji je bio unutra, a to je, mislim, bio Pera i da je on jednog, možda, udario.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li «možda» ili ga je udario?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nisam sad siguran.

PREDSEDNIK VEĆA: Otkud Vam ideja da ga je možda udario? Mislim ili je udario ili nije udario, znate?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Dobro, jeste jasno, ja mislim da jeste udario.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako ga je udario?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja mislim da ga je nogom udario.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako, šutnuo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kako je on sedeo, udario ga je onako iz sedećeg položaja. Mislim da ga je malo nagazio.

PREDSEDNIK VEĆA: A na koji deo tela, da li znate?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: E to se ne sećam.

PREDSEDNIK VEĆA: A zašto ga je udario, iz čista mira ili je ovaj nešto uradio?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne znam zašto ga je udario, pošto sam ja već bio dalje od kamiona. Koji je bio razlog da ga udari, ja ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Sem toga jedanput, tog jednog, da li je još neko nekog udario?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Ili on?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko ja znam, ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Prilikom izlaska, da li ih je neko gurao da izađu što pre?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne sećam se tog dela. Mislim da nije niko nikog udario.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Znači, niko ništa nije tražio dole dok je ležao da mu se donese, da mu se nešto da?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko ja znam, ne. Koliko se ja sećam tog dela, mislim da nije.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi nešto komentarišete dok snimate, da li Vi kažete nešto?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ima jedan deo, koliko se ja sećam, gde sam komentarisao, a tu je ono što sam Momića «davio» da nešto kaže.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Da li komentarišete tu bateriju koja Vam ne radi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Jeste, i to sam komentarisao.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako ste komentarisali?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne mogu to sad tačno da kažem, ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Otprilike?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Znam da sam samo rekao: «Evo i ova je pandrknula, sledeća», kad je on doneo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste nešto još uz to opsovali, nešto rekli?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Moguće da jesam.

PREDSEDNIK VEĆA: Žargonski se izrazili?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Moguće da jesam.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate šta ste rekli?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Morao bih snimak pogledati, verovatno se čuje.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Sad ovako, po Vašem saznanju, recite mi, kako su izgledali ti zarobljenici. Jesu izgledali kao vojnici, ozbiljni, onako kao pravi vojnici ili su izgledali kao civili, ili nekako drugačije?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: To sad, pazite, to sad, taj segment je jako teško objasniti.

PREDSEDNIK VEĆA: Pokušajte.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pošto smo znali da jedan deo njihove vojske nije imao uniforme, jedan deo je imao, vrlo je diskutabilno da li su oni bili civili ili nisu. U onom momentu kad su bili tamo kod nas bili su u civilu. E sad, pošto smo mi imali prilike da vidimo da se vode borbe i u civilu, sad treba da razaznamo šta je. Da bismo neke pojedinosti znali, morali bismo znati i nešto drugo, a tu ispitivanja nije bilo. Znači, nije se desilo da se doznaju neke generalije, posebno od svakog tog čoveka koji je tu bio.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su Vam po uzrastu izgledali kao vojnici?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko se ja sećam, ova dvojica i da, a ova trojica su bili, koliko se ja sećam, mlađi.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko mladi, da li znate?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Šta ja znam, tako negde oko, do 18 godina, koliko sam ja procenio. Možda sam pogrešno procenio, ne znam, to je sad moje viđenje te situacije. A ova dvojica, siguran sam da su bili malo stariji.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je neko od njih Vama rekao ko su uopšte ti ljudi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pa ja sam samo...

PREDSEDNIK VEĆA: Sem ovog komentara koji Vam je rekao Branislav Medić da treba da ih pobijete, da li Vam je neko objasnio i u kom momentu, ko su ti ljudi koje treba da pobijete i zašto da ih pobijete.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko sam ja saznao u kamionu, a tako sam čuo i kasnije kad smo došli nazad, da su oni bili zarobljenici iz Srebrenice.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo zarobljenici ili još nešto pored toga, da li zarobljeni civili, ranjenici ili vojnici?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nije se komentarisalo ništa dalje.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo zarobljenici iz Srebrenice?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Samo zarobljenici iz Srebrenice.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta će sada oni tu ako su zarobljenici iz Srebrenice? Kako dođoše tu do vas? Da li je to neko rekao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Verovatno ih je neko dovezao, ne znam ko.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li neko rekao, pitam da li je Vama neko rekao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja ne znam ko je njih dovezao i kako su oni došli do jedinice.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta će sad oni kod vas u jedinici? Jesu li dolazili nekad ranije neki zarobljenici kod vas?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne, nikad.

PREDSEDNIK VEĆA: Odkud sad ovi, zar se niste čudili, a niste ih vi zarobili na liniji i ne znate da ih je neko od vojske zarobio?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pazite, tu je kolalo više priča, da su zarobljeni, da su ovako, da su onako, ali ja sam saznao direktno, znači od Branislava Medića, da su oni dovezeni do nas i da su iz Srebrenice.

PREDSEDNIK VEĆA: Sve Vam je to Branislav rekao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: To sam jako dobro zapamtio zato što je bilo specifično. Bili smo u kamionu i niko ništa nije znao. Uvek smo znali šta se dešava da bismo mogli da odreagujemo na neke situacije. U ovoj sutuaciji nije bilo vremena da se organizujemo kao što smo se nekad pre dogovarali i organizovali. Sednemo pa se dogovorimo kako ćemo i šta ćemo. Ovde nije bilo dogovora, nije bilo ništa. Samo komanda da se ide, odradi i «ćao». Nije bilo razgovora i što bih ja postavljao pitanje odakle su tu jer je postojao nadležni koji je trebalo da zna oko toga, šta se tu dešavalo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je neko komentarisao da ste Vi čuli, na primer, a zašto da ih pobijete, ovo su neki mladi ljudi, da li je neko od Vaših nešto komentarisao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nisam ništa čuo.

PREDSEDNIK VEĆA: Ili da se pitao šta treba da radite sada s njima, šta ćete, kako ćete?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nisam to ni od koga čuo.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, i onda stiže baterija. Dok ne stigne baterija, u međuvremenu, u tih pola sata, da li se još nešto dešava?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko se ja sećam, došao je Aleksandar Vukov.

PREDSEDNIK VEĆA: E, kad on dolazi, da li je kamion tad već otišao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kamion je otišao i on je došao. On je došao na lice mesta. Došao je sa...

PREDSEDNIK VEĆA: Odakle on dolazi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Verovatno je dolazio sa linije.

PREDSEDNIK VEĆA: U kom momentu ste ga Vi ugledali?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: U tom momentu kad je kamion otišao, ja sam ga spazio.

PREDSEDNIK VEĆA: Kad ste ga spazili, Vi stojite tu gde stojite, svi u grupi, a ovi leže. Na kojoj udaljenosti Vi njega vidite?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kad se pojavio, ja sam ga video na nekih pedeset metara, otprilike.

PREDSEDNIK VEĆA: Odakle dolazi, je li putem išao?

SVEDOK STOŽOVIĆ SLOBODAN: Putem je došao.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li silazi s planine, s brda, kroz grane?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kad sam ga zapazio on je bio već na putu. Kad sam ga video, tad sam počeo da ga snimam.

PREDSEDNIK VEĆA: Kad ste ga zapazili, Vi ga počinjete snimati?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li sam dolazi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Došao je sa još dva vojnika.

PREDSEDNIK VEĆA: Dolaze ukupno njih trojica?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Vukov i još dvojica?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: I još dvojica.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako idu, jedan pored drugog, jedan iza drugog, u grupi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko se ja sećam, Vukov je išao napred, a ova dvojica sa strane iza njega.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, i gde sada ide Vukov?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Dolazi do Pere.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Pera stoji tu pored Vas?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: On je stojao nekih sedam-osam do deset metara od mene.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se on sad izdavaja , ili ostaje da stoji?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: On je već bio tu, koliko se ja sećam, mislim da jeste, tu gde stoji.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Da li Vukov prilazi njemu ili Pera prilazi Vukovu, ili obojica jedan drugom prilaze?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne znam sad tačno ko je kome prišao.

PREDSEDNIK VEĆA: Mislim, da li se Pera pomera sa tog mesta gde stoji kad je ugledao Vukova, pa prilazi njemu ili ostaje tu, a ovaj njemu dolazi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne znam tačno ko je kome prišao, uglavnom je Pera bio tu, a Vuk je dolazio.

PREDSEDNIK VEĆA: I, priđu oni, znači Vukov priđe njemu. Da li pored njih, u momentu kada su oni prišli jedan drugom, ima još ljudi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Samo ta dvojica što su došla sa Vukovom.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ima nekog od Vaših ljudi blizu njih?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko se ja sećam, ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Momić, Davidović, Aca, svi ti koje ste nabrojali?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne, ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste Vi blizu njih?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nisam ni ja bio blizu njih.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko ste daleko od njih?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Rekao sam Vam, negde do deset metara, ne mogu sad tačno da se setim. Ta informacija baš i nije toliko tačna jer ne mogu da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: Ova dvojica što dolaze sa Vukovom, da li ostaju tu pored njih ili negde odlaze, ili produžavaju, šta rade?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja mislim da su oni otišli kod ovih što su čuvali zarobljenike.

PREDSEDNIK VEĆA: Iz Vaše priče proizlazi da Vukov i Pera stoje sami, a Vi ste ostali ipak na nekoj udaljenosti u odnosu na njih, je li tako?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pretpostavljam da je bilo tako, pošto ja...

PREDSEDNIK VEĆA: Nemojte pretpostavljati. Recite ono što ste Vi videli. Vi svedočite za ono što ste videli, a ne za ono što pretpostavljate.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne mogu da se setim tačno svih detalja. Vi sad ulazite baš bukvalno u svaki detalj, a ja ne mogu da se setim. Ipak je prošlo deset godina.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. I šta se sad dešava, kad se njih dvojica sreću?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Njih dvojica su stali i razgovaraju. Šta su razgovarali i o čemu su razgovarali, ja ne znam. Pošto je snimanje tona bilo na najjačem, da sam bio bliže, moglo bi se tačno snimiti.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi lično ne čujete ništa?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Čuo sam nešto, na primer, «zdravo, zdravo» i onda su dalje tiho razgovarali, tako da ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko traje razgovor?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne znam. Ne mogu sad tačno da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: Otprilike, da li traje pola sata ili pet minuta ili par sekundi? Otprilike, kratko ili duže?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Najviše pet minuta. Ne znam da li je i toliko trajao.

PREDSEDNIK VEĆA: To Vas pitam.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne verujem da je i toliko trajao, ne mogu da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, kratko traje?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kratko traje, da.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta se dešava posle razgovora?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Posle razgovora, koliko se ja sećam, dolazi i Branislav. Sad ne znam tačno, ne mogu da se setim onog vremena kad je baterija skroz bila stala, tako da nisam mogao snimati. Ne mogu da se setim koji vremenski period je prošao bez snimanja. Koliko je tačno vremena prošlo, ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Kad su završili razgovor Vukov i Petrašević, šta se tad desilo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: U tom momentu se i Brane vratio sa baterijama.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je tu Vukov, u momentu kada se Branislav Medić vraća kamionom?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Mislim da se Vuk vratio nazad.

PREDSEDNIK VEĆA: Pre dolaska kamiona ili posle?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: E, sad ne mogu tačno da se setim da li je pre ili posle.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne možete da odredite da li je on bio tu u momentu kada dolazi kamion?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne bih hteo da dam krivi odgovor. Ne mogu da se setim šta je sa Vukom. Znam da su ova dvojica ostala, a da Vuka više nema. On je pre streljanja najverovatnije otišao. Ja njega ne vidim nigde.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi pratite, vidite, gde Vuk odlazi? Da li ste ga ispratili pogledom, da li vidite gde je on?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne sećam se. Uopšte se ne sećam šta se s njim desilo.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi samo znate da su oni razgovarali?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Samo znam da su razgovarali.

PREDSEDNIK VEĆA: I posle toga ne znate šta se desilo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: I onda sam dobio bateriju. Ja sam promenio tu bateriju i pošto se on više nigde nije video, došao sam do zaključka da je otišao nazad na liniju, jer nema drugog zaključka.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se on još nekom obraćao, sem Petraševiću?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko ja znam, ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je još sa nekim pričao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja se ne sećam da je pričao s nekim.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je prilazio zarobljenicima?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja mislim da nije, nije.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste videli da su možda nešto gestikulirali, da su pokazivali na nekoga za vreme razgovora?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne sećam se toga.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. I sada dolazi Branislav sa baterijom i sa kamionom?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta se sad dešava, daje Vama bateriju?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da, ja sam promenio bateriju i počeo sam dalje da snimam.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta rade ova dvojica što su došla sa Vukovom?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Oni su se umešali sa ostalima.

PREDSEDNIK VEĆA: Oni ostaju tu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ostaju tu i, koliko ja shvatam, ostali su s njima zajedno da se izvrši streljanje. Verovatno, to što je došao, verovatno mu je Pera rekao šta, kako.

PREDSEDNIK VEĆA: Vaša pretpostavka je dobra. I sada, došli smo do toga da je baterija tu, Vi je stavljate, je li tako?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Menjate je, šta se dešava dalje?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pokret.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko naređuje pokret? Da li neko kaže da se dižete ili da idete, ili nešto treće?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne mogu da se setim ko je tačno naredio da se ustane i krene.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali je li neko rekao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Verovatno jeste. Ne bi oni znali da treba da krenu.

PREDSEDNIK VEĆA: I, oni ustaju?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pošto sam ja već bio pošao dalje od njih.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde?

SVEDOK STOŽOVIĆ SLOBODAN: Sad ne mogu da se setim da li sam bio iza njih ili ispred. Ne mogu da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: Kojih njih, zarobljenika?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: A zašto ste pošli?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Molim?

PREDSEDNIK VEĆA: Zašto ste pošli?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Zato što su i oni krenuli.

PREDSEDNIK VEĆA: U momentu kad oni kreću, onda i Vi krećete?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Oni su krenuli. Ne mogu da se setim da li sam ja bio iza njih ili ispred. Mislim da sam u početku bio iza, pa da sam onda trčao napred, ispred njih, kad su došli do te livade gde su bile kao neke uvale.

PREDSEDNIK VEĆA: E, samo prethodno da razjasnimo, dok ne dođemo do livade. Sada se svi krećete putem?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako idu zarobljenici, a kako vaši ljudi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko ja znam, oni su...

PREDSEDNIK VEĆA: Da li oni idu u sredini ili kako?

SVEDOK STOŽOVIĆ SLOBODAN: Koliko ja znam, zarobljenici su išli u stroju, a...

PREDSEDNIK VEĆA: To znači jedan za drugim, je li?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: A ovi ostali?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: A ovi ostali su išli pored njih.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako pored, levo i desno ili samo levo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Levo i desno. Sad ne mogu tačno da se setim gde je koji bio.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, između njih? Nisu išli ispred njih?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Bilo je onih koji su išli ispred i onih koji su išli pored njih i onih koji su išli iza.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, i koliko dugo se sad tako ide, koliko otprilike?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nekih otprilike, šta ja znam, pedesetak metara, ne znam da li je bilo i toliko.

PREDSEDNIK VEĆA: I dokle dođete posle tih pedeset metara?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Tu je bila okuka koja je išla udesno, a sa leve strane je bila uvala gde je bilo jako veliko brdo, i u tom brdu je bilo kao očišćeno bagerom i napravljene, mislim, dve ili tri vikendice.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: I onda je došlo do raspoređivanja.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi ste došli do ivice, do te livade? Je li neko rekao da skrenete u livadu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da, neko je rekao da se skrene.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da li je Pera, nisam siguran. Neko jeste viknuo, ali ne mogu sad to tačno da tvrdim.

PREDSEDNIK VEĆA: Pre nego što ste skrenuli u livadu, da li je neko otišao napred da pogleda taj teren, da vidi te livade, da vidi prostor? Da li je neko nešto ispitivao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja se tog dela ne sećam. Znam samo da je trebalo da zauzmem poziciju sa koje bih sigurno snimio ono što se tražilo od mene.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, i sada, znači, mislite da je Pero, niste sigurni ko je naredio, da se pređe u livadu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I, kako sad, pređete, koliko ulazite duboko? Hajde, malo Vi pričajte. TolikoVas pitam.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Od tog puta, koliko duboko ulazimo? Šta ja znam, nekih petnaest-šesnaest metara, možda i dvadeset, ne znam sad tačno.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li neko kaže da stanete?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Rekli su da se stane i da se izdvoje četiri čoveka. Dvojica da ostanu da legnu.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko to naređuje?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne znam sad, da li je Pera ili Momić. Jedan od njih dvojice jeste, ali ne znam sad tačno koji je.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako oni sad stoje?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja sam ostao nekih, pa i dvadeset metara iza njih, možda i više, ne mogu sad da se setim tačno, ali uglavnom sam na putu ostao, a oni su ušli u tu livadu. I ja sam ostao na toj daljini da ih snimam.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako se sada nalaze zarobljenici u odnosu na ove sve druge ljude? Jesu li ispred njih ili su između njih?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ispred njih.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su svi u istom redu, stoje jedan pored drugog ili jedan iza drugog, ili kako?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Stajali su jedan iza drugog, pa su ih onda počeli raspoređivati.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko ih je raspoređivao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko ja znam, Pera je bio među njima i vukao je prvo jednog desnog.

PREDSEDNIK VEĆA: Onda?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko se ja sećam, onda je bilo koliko se sećam pojedinačnog govorenja: «Idi napred!» Vikali su. E sad, ko je tačno vikao, ne mogu da se setim, uglavnom je bila vika: «Hajde napred, hajde napred», a ova su dvojica, koliko sam razumeo, u tom svemu bili ostali da leže na zemlju.

PREDSEDNIK VEĆA: A ko im je naredio da legnu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je odabrao baš njih dvojicu, da ta dvojica legnu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne znam tačno.

PREDSEDNIK VEĆA: Neko je naredio: «Lezite, ti i ti lezite»?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Verovatno je neko rekao da legnu i da sačekaju.

PREDSEDNIK VEĆA: I oni su legli?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: I oni su legli.

PREDSEDNIK VEĆA: I sad ova četvorica stoje?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ovi stoje i onda je...

PREDSEDNIK VEĆA: E, šta je onda bilo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Onda je došlo do pucnjave.

PREDSEDNIK VEĆA: Nabrojte mi ko sve stoji naspram zarobljnika.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Sa desne strane prvi stoji Pera.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Mislim da je do Pere bio Davidović, pa Momić, pa Aca. Ja mislim da je tako, ako ne grešim, da, koliko se sećam.

PREDSEDNIK VEĆA: Pera je krajnji, pa onda ide Davidović, pa Momić?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kako sam snimao, on dođe prvi sa moje desne strane.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pera.

PREDSEDNIK VEĆA: Pera?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, Aleksandar Medić je tu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja mislim da je on bio. Bio je Davidović, pa Aleksandar, ili je... Ne mogu sad tačno da se setim koji je redosled bio.

PREDSEDNIK VEĆA: To su četiri lica. Ima li još nekog ko tu stoji?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne, pardon, stanite samo. Mislim da je bio Pera pa, Brane Medić.

PREDSEDNIKVEĆA: Branislav Medić?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Branislav Medić, pa je onda bio Davidović, pa Momić, pa Aca.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, njih je petorica?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi ste šesti?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi stojite znači od Pere desno?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li tako?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nazad, iza njih.

PREDSEDNIK VEĆA: Malo iza. A šta je sa ova dva Vukova vojnika, jesu li oni tu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Oni su tu, ali ne znam gde su bili u tim momentima.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi njih znate od ranije, da li ih poznajete?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Po liku sam ih poznavao.

PREDSEDNIK VEĆA: A znate li ih po imenu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, njih dvojica su negde, a Vi ne znate gde?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Bili su u blizini, ali ja ne znam gde.

PREDSEDNIK VEĆA: Sem ovih lica koja ste nabrojali, da li se još neko pojavio tu? Da li je bilo neko vojno lice? Da li je bio prisutan neki vojnik, bilo ko sem vaših ljudi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Nikog nije bilo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Sem ljudi koje ste sad nabrojali, da li ste još nekoga videli?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Sem te dvojice što su došli s Vukom i što su ostali.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Sem njih dvojice i ovih.

PREDSEDNIK VEĆA: I nikog više tu nije bilo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nikog više.

PREDSEDNIK VEĆA: Nikoga više da ste Vi videli?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta se sad dešava? Kako oni drže oružje, ova lica koja ste nabrojali, njih petorica koje Vi znate, pošto za ovu dvojicu ne znate gde su?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne mogu da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: Ova petorica, da li imaju oružje u rukama?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta imaju od oružja?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Automatske puške.

PREDSEDNIK VEĆA: Svi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Svi.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako su im okrenute, u vazduh, u zemlju, prema zarobljenicima, desno?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Verovatno u njih.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne «verovatno», čega se Vi sećate?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pa sećam se da je bilo u njih.

PREDSEDNIK VEĆA: Prema njima, prema zarobljenicima?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Prema njima, da.

PREDSEDNIK VEĆA: Svi drže puške uperene prema zarobljenicima?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Svi.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ima i jedno lice koje drži pušku okrenutu u bilo kom drugom pravcu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne mogu sad to da komentarišem, to su sad već detalji.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, Vi kažete da svi drže. Da li svi drže?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Svi drže. Sad, koji će pucati, ja nisam znao.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, nisam Vas ja pitala ko je pucao. Ja samo pitam kako drže oružje. Nisam Vam sada ni spomenula pucanje.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pa logično je da će držati na gotovs i da će držati uperene u njih. Neće držati uperene u mene.

PREDSEDNIK VEĆA: To Vi kažete po logici stvari ili kažete po tome što se sećate kako su držali?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko se sećam.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko se sećate?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, i šta se sad dešava?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Dešava se da je prvo jedan izdvojen, povučen.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako?

SVEDOK STOŽOVIĆ SLOBODAN: Koliko se ja sećam, Pera ga je povukao i izdvojio ga istog momenta.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li mu je rekao da izađe ili ga je gurnuo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne znam sad taj detalj šta je on njemu rekao, uglavnom, neko je rekao da istupi, Pera ga je povukao i onda je pucao u njega.

PREDSEDNIK VEĆA: Pera je pucao u tog što je istupio?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Posle tog pucanja, šta se dešava?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Onda su naredili da ovi krenu još napred, dva ili tri koraka. Oni nisu hteli, pa su počeli da viču svi uglas na njih. Onda su oni krenuli i počeli su svi da pucaju.

PREDSEDNIK VEĆA: Između tog pucnja, kada je Pera pucao u tog koji je iskoračio, i ovih pucnjeva koji idu za njim, da li je postojao neki interval ili su svi posle njega počeli odjednom da pucaju?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Počeli su.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako Vi to objašnjavate, to je kao mali vremenski period? Oni su naredili da ovi još pristupe napred, pa onda dolazi do pucnjave, zato Vas pitam.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: E sad, treba se setiti tačno kako je to u tom momentu bilo, ali uglavnom, koliko se ja sećam, kad je Pera počeo da puca, u tom momentu su oni već počeli da viču na ovu trojicu, da moraju da se odmaknu od njih da bi ovi mogli da pucaju u njih.,I onda su, automatski, i ovi drugi počeli da pucaju.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi ste čuli pucnjavu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste videli kako pucaju?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne razumem.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta vidite? Objasnite nam situaciju, ja je ne znam.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko sam uspeo da vidim, pošto je i tog momenta, sad ne znam tačno u kojem momentu meni opet stala baterija.

PREDSEDNIK VEĆA: Opet stavljate bateriju tu na livadi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne mogu tačno da se setim u kojem momentu, da li je već bilo počelo streljanje, uglavnom je meni baterija opet pokazivala da je gotova.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, i?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: I ja sam snimao. Možda sam snimao deset-petnaest sekundi kad mi je kamera stala i ja sam morao ponovo da promenim bateriju i nastavio sam da snimam.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta snimate?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Sad ja ne mogu da se setim da li se to dešavalo kad su ova četvorica ubijena, i da li treba da se prenose, ne mogu da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, samo da Vas pitam, još traje pucnjava, mi smo u fazi pucnjave, prvi je ubijen, u njega puca Pera Petrašević. Ostala su tri lica, je li tako?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: A njih je tamo šestorica ili petorica, izvinjavam se?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I Vi šesti sa strane?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate da li oni svi pucaju?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: U tom momentu ja nisam znao ko je sve pucao, jer nisam ja mogao da propratim sve.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, a u kom momentu znate, pošto ste rekli «u tom momentu»?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kasnije, kasnije sam saznao ko nije pucao, a ko jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: A kako ste saznali?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Saznao sam preko Momića i Davidovića.

PREDSEDNIK VEĆA: Iz njihovih priča?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Iz njihovih priča, a i video sam kad je Aca čistio pušku da nije pucao.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta ste to saznali iz njihovih priča?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Rekli su kad smo došli nazad tamo u komandu, pošto nam je bila skuvana kafa, i tamo je s nama sedeo komandant.

PREDSEDNIK VEĆA: O tome ćemo kada dođemo dotle, a sada recite šta ste saznali.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Saznao sam da je Momić rekao, sad ne znam da li da to navedem...

PREDSEDNIK VEĆA: Da, da, sve, sve šta je rekao direktno. Nema veze, šta god da je rekao.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Rekao je da mu je Momić rekao: «Pičko jedna, što nisi pucao?»

PREDSEDNIK VEĆA: Kome?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Aci.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta mu je Aca odgovorio?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Aca je sagao glavu i ćutao.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li mu je ovaj još nešto rekao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Tu je on njemu još nešto govorio. Uglavnom je rekao Aca: «Nemoj sad, šta ćemo sad, ne moraju svi znati.»

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se još neko obraćao Aleksandru?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko znam, Davidović, i on mu je isto prigovarao zašto nije pucao.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je taj razgovor čuo Slobodan Medić, je li bilo tu pred njim?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja sad ne mogu da se setim da li je komandant tog momenta bio tu.

PREDSEDNIK VEĆA: Pitam Vas zato da kažete da li je on nešto prokomentrarisao.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne mogu da se setim da li je on bio tu.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Znam da smo mi koji smo bili tu komentarisali.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Zašto Aca nije pucao.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako ste komentarisali?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Sad sam Vam objasnio.

PREDSEDNIK VEĆA: Njih dvojica, a Vi kažete «komentarisali smo». Mislila sam da je još neko?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: I mi smo tu sedeli. Mi smo isto bili za stolom.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa jeste li Vi lično nešto rekli?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nisam ja ništa rekao.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa zato Vas pitam. Ko je rekao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja sam ćutao. Najviše su komentarisli Momić i Davidović.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, sad se vraćamo na livadu. Pucnjava je bila, oni su pali, pretpostavljam. Da li je tako?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta se onda dešava?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kad su ovi pali, onda su ona dvojica bila odvezana.

PREDSEDNIK VEĆA: Oni su ustali, ili su prvo odvezani?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Oni su ustali i odvezao ih je ovaj što je došao s Vukom, ne znam kako se zove. Uglavnom, on je njih odvezao i onda su oni preneli tu četvoricu u zgradu, u tu jednu vikendicu koja je bila zapaljena.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko daleko je bila ta zgrada od mesta gde je bila pucnjava?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nekih, šta ja znam, desetak metara, tako deset-dvanaest metara.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je naredio da se oni prenesu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Jedan od njih je naredio, sad koji, ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako su ih oni prenosili?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Na rukama su ih prenosili.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako, objasnite, kako su ih uzeli?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Uzeli, jedan je uzeo nazad, drugi za ruke.

PREDSEDNIK VEĆA: To Vas pitam. Kako izgleda prebačaj?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: I preneli su ih u vikendicu.

PREDSEDNIK VEĆA: Jesu li ih unutra stavili?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da, u vikendicu.

PREDSEDNIK VEĆA: Svu četvoricu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Svu četvoricu, da.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde su ovi Vaši ostali, svi ovi nabrojani borci, gde se oni sad nalaze?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: U tom momentu su bilu na prostoru od mesta dešavanja do vikendice. Rasporedili su se da ne bi došlo do toga da ova dvojica pobegnu.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li oni stoje tu na mestu ili se kreću ka vikendici?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: To je moja pretpostavka zato što su stajali tako da ovi ne bi pobegli dok su oni prenosili ove druge.

PREDSEDNIK VEĆA: A gde ste Vi za to vreme?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja sam za to vreme stajao i snimao to prenošenje.

PREDSEDNIK VEĆA: Na livadi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I sve snimate?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja sam snimao i to prenošenje, da.

PREDSEDNIK VEĆA: Sva četiri tela?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I kad završite snimanje toga, šta radite onda, da li prilazite tu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Onda sam prišao, pošto je završno bilo u toj vikendici.

PREDSEDNIK VEĆA: Prilazite vikendici?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta se dešava u vikendici?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Svu četvoricu su uneli unutra u vikendicu. Onda su ostala ta dvojica, i ne mogu da se setim, neko je pitao da li znaju put, kao da će ih pustiti. Neko ih je pitao da li znaju put i oni su rekli da ne znaju. Onda su otvorili paljbu svi do jednog, ja sad ne znam tačno koji je, ali uglavnom...

PREDSEDNIK VEĆA: Ova dvojica koja su tu, oni su u vikendici pored ovih ubijenih, je li tako?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Oni su unutra, a gde su ova lica koja ste nabrojali, ovi vaši vojnici, gde se nalaze, ispred vikendice ili u vikendici?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ispred vikendice.

PREDSEDNIK VEĆA: Ima li tu vrata, prozora?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ima prozor, da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je otvoren ili zatvoren?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Izgoreo.

PREDSEDNIK VEĆA: Kao rupa?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da, rupa.

PREDSEDNIK VEĆA: Oni svi stoje ispred vikendice?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Jesu li se sada svi skupili, svi stoje?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta oni sada rade? Jesu li to ista ova lica koja smo nabrojali?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ista, da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se sećate kako su tada stajali?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne bih sad mogao objasniti kako su oni tačno stajali. Morao bih videti snimak da bih se podsetio, pošto ja snimak nisam imao.

PREDSEDNIK VEĆA: Jesu li tu ispred, da li se sećate, i ova dva Vukova vojnika?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja mislim da jesu.

PREDSEDNIK VEĆA: Svi stoje ispred, a Vi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Svi su bili tu. Ja sam bio sa strane.

PREDSEDNIK VEĆA: Desno, levo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kad se okrenete prema vikendici sa leve strane. Ispred vikendice, ovako sa leve strane sam ja stajao.

PREDSEDNIK VEĆA: A ostali su desno od Vas, je li tako bilo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da, bili su desno, da.

PREDSEDNIK VEĆA: Svi tu skupljeni?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da, zato što je bio jako uzan ulaz na vratima.

PREDSEDNIK VEĆA: Upravo zato, logično je da budu tu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I svi stoje ispred tog ulaza?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta rade, da li drže puške?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Držali su puške i onda je bilo pitanje da li oni znaju put da se vrate.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko to pita?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja mislim da je Pera to pitao.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako drže puške svi ovi nabrojani?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne znam sad. Taj detalj ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li drže prema vikendici?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Držali su prema vikendici. Uglavnom, kad je došlo do...

PREDSEDNIK VEĆA: To na gotovs drže, ili drže onako na odeći?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Na gotovs. Nije mogao držati u vazduh pa ga pogoditi. Mislim, to je glupost.

PREDSEDNIK VEĆA: Zato Vas i pitam kako drže, jer ja ne znam, Vi znate, Vi pričate.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja pričam koliko se sećam.

PREDSEDNIK VEĆA: Naravno, zato Vas i pitam, zato što možete da se setite, da mi odgovorite. I ovaj je rekao da ne zna put, je li neko naredio sad da se puca?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nije niko naredio. Sećam se jednog detalja koji je bio specifičan. Taj čovek je tražio da pije vode tu u nekom...

PREDSEDNIK VEĆA: Kad?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Tu dok je bio u toj vikendici pitao je da li može da pije vode, pošto je vodu video u nekoj piksli na prozoru. I dozvolili su mu da pije vode i onda su ga ubili.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko puca?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ko puca, ne mogu sad tačno da se setim, ali mislim da je u tom momentu pucao Davidović. Ne Davidović. Ovaj Momić

i Brane, ja mislim, ako ne grešim. Morao bih pogledati snimak da bih se tačno setio svega u detalje.

PREDSEDNIK VEĆA: Petrašević?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne mogu da se setim da li je on tu pucao, ali znam za Petraševića da je ovaj pitao da pije vode i da mu je Petrašević dozvolio. Toga se sećam.

PREDSEDNIK VEĆA: Medić Aleksandar je li pucao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ni tu nije pucao. Koliko ja znam, nije.

PREDSEDNIK VEĆA: A kako znate? Po toj pušci što je čistio? Po tome ili po čemu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: I po tome, da.

PREDSEDNIK VEĆA: A i po čemu još? Kad kažete «i po tome», znači da ima nešto još?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pa zato što je on bio specifičan uvek kad smo išli u borbu, on je imao padavicu, pa sam ga ja zvao: «Padavičar, nemoj ići sa mnom!» Kad god on ide, možeš da pogineš kad ideš s njim. I on kad god nešto zapuca, on sam pada.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. A kakve to veze ima sa pucnjavom?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ima, zato što se bojao.

PREDSEDNIK VEĆA: To Vi procenjujete?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: To je moja procena, a verovatno i jeste tačna.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. I pucaju, kažete, Momić, koliko Vi vidite, je li tako?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko se ja sećam, a ne koliko vidim jer sam ja sve vreme imao problem sa kamerom.

PREDSEDNIK VEĆA: I Branislav Medić? Njih dvojica pucaju, da li Vi znate? Ovi Vukovi ljudi, ne znate da li i oni pucaju?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Možda sam ja nešto i pogrešno rekao, ali najbolje bi bilo da vidim snimak.

PREDSEDNIK VEĆA: Prvo ovako, da Vi nama kažete čega se Vi sećate, polako.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Dobro, mislim, koliko se ja toga sećam.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi kad su sad oni pucali? Koliko se to puca, koliko metaka, je li jedan, dva, rafalno, kako se puca?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Bilo je i rafalno, bilo je i pojedinačno, koliko se ja sećam.

PREDSEDNIK VEĆA: Više je metaka ispaljeno?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Bilo je više.

PREDSEDNIK VEĆA: I, onda su oni pali, pretpostavljam?

SVEDOK STOŽOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta se onda dešava?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Onda je kraj, onda smo...

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je neko overavao, tamo na livadi, ove što su prvi pali, ovu četvoricu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Davidović.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je neko overavao ovu dvojicu što su u vikendici? Da li je neko ušao da vidi jesu li živi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Toga se ne sećam.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne sećate se da je neko ušao da proveri da li su živi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne, ne sećam se tog dela uopšte.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se sećate da je neko overavao spolja?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne mogu tog dela sad da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Da li je bilo nekog razgovora posle te pucnjave? Da li je neko nešto rekao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Svi su ćutali, koliko se ja sećam.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je još neko, naknadno, pucao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Naknadno? Ja mislim da je pucao Branislav Medić.

PREDSEDNIK VEĆA: To to mi objasnite. Kako je on pucao? Da li je nešto rekao pa je pucao, ili je pucao pa nešto rekao? Šta je radio, recite mi. To ste pričali ovde u istrazi. Zato Vas pitam.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja mislim da je njemu ostalo dva-tri metka i da je non-stop pitao: »Šta ću sa ova tri metka?» I neko mu je odgovorio: «Idi više, ispali ih na njih.»

PREDSEDNIK VEĆA: I, da li ih je ispalio?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Verovatno jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: Nemojte «verovatno». Recite ono čega se Vi sećate. Da li je ispalio ili ne?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko se ja sećam, mi smo krenuli i najverovatnije je da se vratio i da je ispalio.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li čuli metke koji pucaju?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Čuli ste. To kad se vratio,odnosno kad zaostaje, je li još neko bio tu ili samo on?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne mogu se sad setiti tog detalja, ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Možete li da razmislite malo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne znam, ne mogu da se setim sad toga, šta se tu dalje desilo.

PREDSEDNIK VEĆA: I, dobro, kad se završi pucnjava, šta se onda dešava, gde idete?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Onda smo se vratili u komandu.

PREDSEDNIK VEĆA: Idete prvo do kamiona, je li tako?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li nešto pričate?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nije bilo priče, koliko se ja sećam.

PREDSEDNIK VEĆA: Ćutite?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da, ćutali su svi do jednog.

PREDSEDNIK VEĆA: Niko ništa ne komentariše?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko se ja sećam, nije bilo komentara.

PREDSEDNIK VEĆA: I svi se ovim istim kamionom kojim ste i došli sada na isti način vraćate u komandu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Kad ste došli pred komandu, koga zatičete ispred?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Zatekli smo komandante i one koji su bili tu. Komandanta smo zatekli i stražare.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta je radio komandant?

SVEDOK STOŽOVIĆ SLOBODAN: Kad smo mi došli, koliko se ja sećam, stajao je i onda je seo.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko se ja sećam, stajao je kad smo mi došli.

PREDSEDNIK VEĆA: A koja je druga reč?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: I onda kad smo mi došli, seo je.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, stajao je i...

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: I onda je seo za sto.

PREDSEDNIK VEĆA: Seo za sto. To nisam baš čula.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, i vi sad dolazite, svi izlazite iz kamiona. Da li se sada nešto njemu referiše?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko ja znam, ovi koji su bili njegovo obezbeđenje, oni su otišli kod njega, a ja sam otišao da ostavim kameru.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi čujete da mu oni nešto kažu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Verovatno mu jesu ispričali dok se ja nisam skinuo, presvukao i došao kod njih.

PREDSEDNIK VEĆA: Pre nego što ste se skinuli, pošto ste morali proći tu pored njih?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nisam ja morao proći pored njih.

PREDSEDNIK VEĆA: Niste?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Zato što smo se odvojili i oni su otišli kod njega, a ja sam otišao do druge vikendice koja je bila iza.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, recite nam mesto gde ste Vi.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ove prve vikendice gde je bila komanda, tu sam ja boravio.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: I ja sam otišao tamo da odložim kameru i da...

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste Vi čuli da je neko njemu rekao nešto, da mu je podneo referat?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Verovatno su mu rekli. To je definitivno da su mu rekli.

PREDSEDNIK VEĆA: A kako znate da su mu rekli?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Znam, kako ne bih znao, kad je tamo sedeo s njima.

PREDSEDNIK VEĆA: To pretpostavljate, niste čuli lično Vi da je neko rekao da su izvršili zadatak ili da je urađeno, ili da su ubijeni ili bilo šta slično?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kad sam došao, sećam se da mu je Pera neke detalje komentarisao.

PREDSEDNIK VEĆA: Koje?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne mogu sad tačno da se setim, uglavnom mu je pričao šta se dešavalo.

PREDSEDNIK VEĆA: Tu pred svima?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pred svima, da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se neko još ubacivao sa komentarima?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne znam da li jesu ili nisu, ne sećam se, ali znam da je bilo tih komentara, šta ja znam, nekih sat vremena posle toga. Znam da sam došao...

PREDSEDNIK VEĆA: Pričalo se o tome?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: ...da sam došao da popijem kafu, i onda su ovi iz obezbeđenja čistili puške i pili su kafu. Većina njih je ćutala.

PREDSEDNIK VEĆA: A ko je pričao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko se ja sećam, Pera je pričao sa komandantom.

PREDSEDNIK VEĆA: A ko je čistio puške?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Čistio je i on, a čistili su i drugi.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: I Momić i Davidović i Aca i Brane.

PREDSEDNIK VEĆA: Kažete da je i Aca je čistio? Šta je čistio ako kažete da nije pucao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Morao je da čisti, da pokaže da je i on pucao.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako znate da nije pucao? Da je čistio, a da nije pucao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pa lepo, video sam kad sam došao, kad sam seo, kad je on počeo da čisti, nije mogao da ubode onu žicu, da ubode, da je gurne u pušku. Ja sam mu pomogao, uhvatio ga za ruku, pošto su mu se tresle ruke, ja sam ga uhvatio za ruku da može da gurne onu četku u pušku.

PREDSEDNIK VEĆA: Kad je gurnuo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Onda je očistio.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa šta je čistio ako nije pucao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Morao je pred njima da se pokaže.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako Vi zaključujete da nije pucao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pa zaključio sam iz toga što sam već objasnio. Zaključio sam iz Momićeve i od Davidovićeve priče i zato što je on stajao, koliko se sećam, između njih dvojice kad su pucali u zarobljenike. I onda sam video kad je hteo da očisti pušku. Igrom slučaja sam došao da mu pomognem, pošto se sav tresao.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, može se čovek tresti i zato što je pucao i zašto nije pucao. Mislim, to ne ukazuje ni na šta?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nisam ja ni rekao.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je bila čista puška? Da li ste Vi videli da je čista?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko sam ja video, puška je bila čista, nije uopšte pucao.

PREDSEDNIK VEĆA: A kako ste to videli?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Lepo se to vidi. Kad se puca iz puške, onda usta cevi budu bela, onako više plavkasta.

PREDSEDNIK VEĆA: A kad se ne puca?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Onda bude onako crna i vidi se mast. Kada te masti nema, znači da je sagorela. Sagorelo je sve što je bilo na ustima cevi.

PREDSEDNIK VEĆA: I iz toga ste zaključili?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Iz toga sam zaključio.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je on, lično Vama, nekad nešto rekao u vezi sa tim?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja nisam hteo to da komentarišem, pošto je on to sakrivao da se ne zna da nije pucao, pa da ispadne i on kao «frajer» sa ovim drugima. Imalo je nekog smisla što je to zataškavao u tim momentima, jer u to vreme nije bilo lepo da se kaže da nije pucao.

PREDSEDNIK VEĆA: I, posle toga, završi se to čišćenje. Šta se dešava posle?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ništa.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li Vas pitao komandant jeste li snimali? Da li je neko podneo referat u vezi sa tim?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nije mi ništa rekao.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li Vas pitao jeste li snimili? Poslao Vas je da snimite, pa da li Vas je pitao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Jeste, da, nije ništa, verovatno me...

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, ne. Šta Vas je pitao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Mene lično ništa.

PREDSEDNIK VEĆA: U vezi sa snimanjem Vas ništa nije pitao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ništa on mene nije pitao. Nije imao potrebe da me pita, verovatno mu je neko već ispričao.

PREDSEDNIK VEĆA: Vas lično ništa nije spomenuo u vezi sa snimanjem?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne. Koliko se ja sećam, nije me ništa pitao.

PREDSEDNIK VEĆA: Ni da li ste snimili ili niste snimili?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ništa on mene nije pitao. Znači da je, verovatno, već znao da sam snimio.

PREDSEDNIK VEĆA: A da li ste mu Vi nešto rekli, bez obzira što Vas nije pitao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nisam mu ništa komentarisao.

PREDSEDNIK VEĆA: Mislim, on je komandant. Valjda imate potrebu da mu podnesete referat? Poslao Vas je na zadatak koji treba da obavite. Da li ste podneli referat?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Znao je on da bih ja prigovorio da nešto nije bilo snimljeno kako treba, a ja sam smatrao da je dobro snimljeno.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, Vi mu ništa niste rekli?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Šta da da mu kažem?

PREDSEDNIK VEĆA: Ne znam, ja Vas pitam. Šta ste radili sa tom kasetom?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kad smo se vratili u Đeletovce, pitao sam komandanta: «Šta da radim sa ovom kasetom?» Rekao je da je dam Sovi, Dušku Kosanoviću.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, jeste li je dali?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta je posle bilo sa kasetom?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja ne znam šta se dalje dešavalo sa kasetom.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste Vi pregledali tu kasetu koju ste snimali?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nikad.

PREDSEDNIK VEĆA: Nikad je niste videli?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Ni u Đeletovcima, kad su svi gledali?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nikad. Nisam ni imao potrebe, a ni sad.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li videli na televiziji inserte?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Video sam nešto na televiziji kad sam bio priveden. Morao sam nešto da vidim zato što nisam mogao da se setim kad je Vuk došao na lice mesta.

PREDSEDNIK VEĆA: To što ste videli, to Vam je pokazao istražni sudija, pretpostavljam?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je to onako kako Vi pamtite događaj?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne mogu da se setim, ali to što sam gledao, jeste kako ja pamtim. A kad sam došao da dam iskaz, kad je bio Dilparić, onda me je on pitao. Sad ja nisam znao šta se tu dešava, uglavnom je bilo tona a nije bilo slike, i čuje se pištolj kako puca. Pitao me je ko to radi, i ja sam rekao da je pucao Davidović, ali nije bilo slike. Dalje nisam gledao.

PREDSEDNIK VEĆA: A da li se Vi sećate da je Davidović pucao iz pištolja?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Sećam se.

PREDSEDNIK VEĆA: I to ste snimali?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da. I to je snimano. E sad, ako ga nema na snimku, ja ne znam, recite Vi ako ste gledali.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali ono što ste videli? Nećemo ono što niste videli. Da li ono što ste videli odgovara tom Vašem sećanju na događaj?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ono koliko sam ja gledao, a nisam gledao čitav segment, nego samo do pred streljanje. E sad, ovo što je kolalo na televiziji tu su izvučeni samo neki segmenti. To nisam gledao.

PREDSEDNIK VEĆA: Pitam da li odgovara ono što ste Vi ikad gledali i na televiziji i kod Dilparića i kod svih mogućih, da li to odgovara onome što ste Vi radili, što ste Vi snimali, Vašem sećanju? Vi ste snimali i Vi najbolje znate da li je to to.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Morali biste mi pustiti kompletan snimak da bih ja...

PREDSEDNIK VEĆA: Znam, ali sad Vas u ovom momentu pitam da li se to slaže?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: U onim delovima, da.

PREDSEDNIK VEĆA: To Vas pitam.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da mi kažete, a posle ćemo dalje videti. I ne znate šta je dalje bilo sa tim snimkom?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Oni su dalje presnimavali, šta su radili, delili. Uglavnom znam, čuo sam priču, da se snimalo u ovome, kako se zove...

PREDSEDNIK VEĆA: Video klubu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: U video klubu «Laser». Znam da se tamo presnimavalo i da su delili, ja sad ne znam kome i zašto, niti je to mene interesovalo.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, da li imate nešto da kažete što Vas nisam pitala, a što smatrate da je bitno ili uopšte nešto da kažete. Bilo šta?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne znam. Mislim da su najbitnije stvari rečene. Možda grešim, ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Sada su nam ostali okrivljeni, pošto ima razlike u Vašem iskazu u odnosu na neke od okrivljenih. Ja ću zamoliti prvooptuženog Slobodana Medića da priđe. Priđite, molim Vas, ovde. Vi ste bili prisutni, slušali ste iskaz svedoka? Vi sami znate da se ovaj iskaz razlikuje od odbrane koju ste Vi dali? Znate u kojim delovima? Želim da Vas pitam da li želite nešto da kažete, da prokomentarišete iskaz svedoka, eventualno da pitate?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Želim da mu postavim nekoliko pitanja.

PREDSEDNIK VEĆA: Izvolite?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da li sam ja tebi naredio kad si napravio onaj incident u Vilači, u onoj kući, da postaviš bombu kad si znao da će čovek da dođe u tu kuću?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne znam ja o čemu pričaš, ne znam za šta me optužuješ.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pitam te da li sam ti naredio da postaviš bombu u kuću koju si zauzeo, u koju je dolazio čovek koji je radio kod nas? Ti si to znao i čovek je tragično nastradao. Da li sam ti ja to naredio?

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate o čemu se, uopšte, radi?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Jako dobro zna.

PREDSEDNIK VEĆA: Čekajte, pitamo njega. Vi ste postavili pitanje, ne možete odgovoriti. Da li Vi znate o čemu govori?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Znam o čemu govori, ali ne znam šta je to sad sporno ovde.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Recite dalje.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Sporna je tvoja improvizacija kako ja dajem naređenja i tvoja samoinicijativa kako ti izvršavaš stvari kad imaš taj tvoj momenat za izvršavanje. Znači, da li sam tebi ja tad naredio? To hoću da mi odgovoriš.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeli Vam naredio, ili Vam nije naredio?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne znam kakve on veze ima s tim.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa dobro, recite. Da li je naredio ili nije naredio to?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: On nema nikakve veze, to je bila privatna stvar.

Sud donosi

REŠENJE

da se izvrši suočenje između svedoka SLOBODANA STOJKOVIĆA i opt. SLOBODANA MEDIĆA.

Vrši se suočenje pa se konstatuje:

PREDSEDNIK VEĆA: Rekli smo, znači, da se vaši iskazi razlikuju. Uglavnom je suština u naredbama, u tome da li ste mogli mimoići naredbe ili niste, I ko ih je davao. Da li on zna nešto o događaju ili ne zna i sl.? Znači, razgovarate između sebe kao da ste sami, sa kulturnim izražavanjem bez obzira šta ste između sebe. Mi smo u sudnici u jednom značajnom objektu, bez obzira šta ko mislio o njemu. Molim vas da se suočite, razgovarajte o događaju kao da nas nema. Izvolite?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Hoću da mi kažeš kad sam ja to tebi naredio da ti ideš i to snimaš?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Tog jutra.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da li je to čuo neko?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Molim?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Je li čuo to neko kad sam ja tebi naredio?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pa jeste.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ko je čuo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Opačić Đuro, Čoke.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: To je moj komandir čete, tako da znate.

PREDSEDNIK VEĆA: Znamo mi ko je Opačić Đuro, ništa ne brinite.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Znači, komandir čete je čuo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: I kako sam ja to tebi naredio?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Rekao si: «Idi to snimaj!»

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: U mene gledaj.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pa nema potrebe, mogu da gledam.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Samo ti gledaj u mene.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Sporno je.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Sporno je?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Moguće da jeste.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pričaj.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Rekao sam.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Kako sam ja to tebi naredio?

PREDSEDNIK VEĆA: Ne možete Vi tako njemu naredbodavno.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Gospođo, ja moram da ga pitam.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa znam, ali ne možete se Vi na njega vikati tako: «Pričaj ti!» Pričajte normalno, ne možete tako pričati, to možete s nekim drugim negde drugde, ali ovako sad ne možete. Normalno komunicirajte.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Kako sam ti naredio?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Rekao si: «Idi to snimi!».

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: «Idi to snimi»?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da. Bukvalno tako, stajao si pored mene.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pored tebe sam stajao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: I Čoke je stajao pored nas?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: U tom krugu gde smo mi stajali, stajao je i Čoke.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Dobro, doći će i Čoke ovamo da potvrdi.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nije sporno uopšte. Nema potrebe da lažem.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da li sam ja tu kasetu kad si se ti vratio, uzeo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nisi ti, ali uzeo je Sova.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Kad je Sova uzeo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pa ne mogu sad tačno da se setim koji dan, ali je uzeo, ti si mi rekao u kancelariji da predam Sovi..

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Sovi da predaš?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: To, da li sam ja tebi govorio da ti ideš da snimaš levo, desno i tamo po onim čukama, da li sam ja to tebi naredio?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da. Zato što sam se sunčao.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Sunčao si se?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa da li znaš šta si ti bio kod mene?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Znam.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Kravine kobile trumbetaš.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: To ja znam.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: To.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: To je meni jasno od prvog dana.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ja sam te držao samo zato što si imao par pehova i što mi te je bilo žao.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pa dobro je, lepo od tebe.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Inače, posle ove zajebancije, znaš šta bi dobio od mene, da li znaš šta?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kako ne bih znao.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Dobro je i da znaš. Da sam za tu zajebanciju znao, tamo bi ti ostao zajedno s njima.

PREDSEDNIK VEĆA: Nemojte da pretite, ovo su sad pretnje pred sudom. Pa molim Vas, na šta to liči? Ne možete da pretite. Ne možete da pretite ni da koristite reč «zajebancije». Zaista, usmerite se. Zar se ne možete kulturno izražavati? Ako ne možete, prekinućemo suočenje. Valjda znate da se izražavate i bez tih dodatnih reči. Nemojte da pretite svedoku, pričajte normalno, ako možete, ako n emožete, nećemo vas dalje suočavati.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Kako da pričam normalno kad priča nešto sasvim drugo.

PREDSEDNIK VEĆA: Normalnim rečima, nije bitno. Vaš stav iznesite normalnim rečima i on će svoj normalnim rečima. Imate li još nešto da kažete jedan drugom? Ako nemate, da završimo suočenje? Ja mislim da nema.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Nema šta drugo.

PREDSEDNIK VEĆA:

Konstatuje se da je suočenje završeno, da je svako ostao pri svom dosadašnjem iskazu.

Hvala Vam. Možete da se vratite.

PREDSEDNIK VEĆA: Ja ću zamoliti opt. Peru Petraševića da pristupi. Dobar dan. Izvolite. Vi ste dali iskaz kakav ste dali. Čuli ste iskaz svedoka. Ja samo želim da Vas pitam da li imate nešto da prokomentarišete, da kažete, da primetite, jer to je Vaše pravo.

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Imam nekoliko pitanja.

PREDSEDNIK VEĆA: Izvolite?

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Toga dana, da kažem, tog nesrećnog dana, i tog nesrećnog događaja...Da li svedok može da se seti kada su ubijena prva četvorica, da li je neko prokomentarisao: «Ovu dvojicu ostavi meni»?

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se sećate toga, tog dela?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne mogu da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je neko rekao: «Ovu dvojicu ostavi meni», i ko je to rekao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Moguće da je tako bilo, ali ne mogu sad ovog momenta da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne možete prizvati u pamćenje?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne mogu stvarno da se setim.

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: I još dva pitanja. Gospodin Perković je sada postavio pitanje, pa me samo interesuje. U Đeletovcima kad su zarobljena ta dva vojnika, pretpostavljam da su to bili vojnici hrvatske vojske?

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se sećate čiji su bili vojnici?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Hrvatske vojske, koliko ja znam.

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: I da li su njih zarobili naši vojnici?

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je njih zarobio, da li znate?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko sam ja čuo, da.

PREDSEDNIK VEĆA: Pripadnici vaše jedinice «Škorpioni»?

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: A Muslimane u Trnovu, da li su i njih zarobili naši vojnici ili su nam bili dovedeni?

PREDSEDNIK VEĆA: Ti zarobljenici, da li znate kako su oni došli do vas? Je li ih je zarobio neko iz vaše jedinice ili su oni bili dovezeni? Da li uopšte znate?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko znam iz priče, znam da su bili nama dovezeni. Da naši ljudi to nisu mogli da zarobe jer nisu bili u Srebrenici, oni su bili na Treskavici.

PREDSEDNIK VEĆA: A da li znate ko ih je dovezao?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne zmam.

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: To je to.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Hvala. Da li Vi imate nešto, eventualno, da pitate? Takođe i Vi imate mogućnost?. Nemate? Izvolite.

ČLAN VEĆA - SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Samo da iskoristim priliku kad je ovde opt. Petrašević. Čuli smo nešto sad, ja to do sad nisam shvatio, pa da razjasnimo. Čuli ste da on kaže da je to jutro, evo sad je u suočenju sa gospodinom Medićem rekao, da je tu bio Đuro Opačić. Đuro Opačić je, ako sam dobro shvatio, komandir čete koja je na položajima kao i Vukov sa izviđačima. On sad kaže da je to jutro kad se ovo dešava kod vikendice bio i Opačić? Da li se Vi nečega takvog sećate?

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Ja Đure Opačića tog jutra ne mogu da se setim, ali ako dozvolite...

PREDSEDNIK VEĆA: Da, dovršite rečenicu, kako ne.

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: To jutro, sećam se da je gospodin Stojković stajao kod vikendice, da li je bio pozvan ili ne, ne znam, i tada mu je gospodin Medić rekao: «Idi po kameru i idi ovo da snimiš!». Znači, ja sam čuo da mu je rekao da ide po kameru. To je meni u sećanju.

PREDSEDNIK VEĆA: Da, to ste rekli kad ste iznosili odbranu. Da li ima još nešto? U redu, hvala Vam. Recite.

NATAŠA KANDIĆ: Ako mogu da pitam, pošto je sada Petrašević pitao svedoka da li zna da li su zarobljenici dovedeni ili zarobljeni od strane «Škorpiona». Da li on zna kako su dovedeni zarobljenici, da li ima neka saznanja?

PREDSEDNIK VEĆA: Petrašević je to rekao u svojoj odbrani. On je to rekao, govorio je o tome. Jeste, jeste, govorio je o tome. Imate to u transkriptu. U redu je, to je rečeno. Imamo to pitanje, to imamo u transkriptu. U redu je. Imamo to, to ćete videti. Rekao je on. Pa što da mu ponavljamo isto pitanje?

NATAŠA KANDIĆ: Može li da kaže?

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate kako su dovezeni?

OPT. PETRAŠEVIĆ PERO: Ja mogu samo da ponovim. Ja ne znam. Znam samo posle iz priče, a to mislim da sam već rekao.

PREDSEDNIK VEĆA: To je rekao, to imate u transkriptu, videćete čim ga dobijete. Ja se sećam, iako nemam transkripte, verovatno se i mnogi ovde sećaju. U redu, hvala Vam, možete da se vratite.

Zamolićemo Aleksandra Medića da dođe.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Dobar dan svima, dobar dan Slobodanu.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobar dan. Čuli ste iskaz svedoka?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Da, jesam.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li želite nešto da prokomentarišete, nešto da pitate?

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Pa evo, imam komentar. Prvo da ga pitam, a imam i jedan komentar. Ja sam već dao izjavu da je moja puška sve vreme bila gore dignuta, a on je pominjao ovamo kako smo držali puške uperene prema zarobljenicima. Da li je on mislio i na mene? Na kaseti će se videti da ja držim pušku skroz gore visoko.

PREDSEDNIK VEĆA: On je rekao zaista da su svi držali prema zarobljenicima, tako je rekao.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Da li može da se seti baš da li smo svi držali?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne mogu sad tačno da odgovorim na to pitanje. U tim momentima nisam pratio samo tebe.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: Dobro, znači najbolje je da se pogleda kaseta.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Najbolje, da.

OPT. MEDIĆ ALEKSANDAR: I hteo bih da dam komentar u vezi sa svojom šalom sa jednim zarobljenikom. Ne volim ni da ponavljam te vulgarne reči, nisam vulgaran. Ja se jesam našalio i to stoji, ali ja da sam znao da će ti zarobljenici biti streljani. sigurno ne bih to uradio, to je više bila šala.

PREDSEDNIK VEĆA: U redu, hvala. Možete se udaljiti.

Aleksandar Vukov? Da li su Vama obezbedili stolicu danas? Ja sam zaboravila da Vas pitam na početku.

Znači, Vi nemate pitanja i zamolila bih Branislava Medića još da pristupi.

Dobar dan, gospodine Mediću.

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Dobar dan.

PREDSEDNIK VEĆA: Čuli ste iskaz svedoka detaljno, danas i juče?

OPT. MEDIĆBRANISLAV: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Vaša odbrana i njegov iskaz se razlikuju u određenim delovima. Prvo, ako želite da prokomentarišete, da mu postavite pitanje, potom ćemo vas suočiti? Izvolite.

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Pitanja nemam..

PREDSEDNIK VEĆA: Nemate neki komentar na njegov iskaz, eventualno? Da nešto kažete?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Mislim da u svemu tome što je rekao nije baš sve istina. Jedino da ga pitam samo nešto u vezi sa tim snimanjem. Rekao je da nije bio upoznat sa snimanjem i da na tom snimku egzekucije ne postoji vreme, datum i šta ja znam. Da li je on znao da namontira to ili nije?

PREDSEDNIK VEĆA: Šta, izvinite?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Na snimanju?

PREDSEDNIK VEĆA: Da namontira to?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Na egzekuciji nemamo snimljeno vreme, datum i šta ja znam?

PREDSEDNIK VEĆA: Pa on je rekao da misli da to nije radilo. Da li ste Vi znali, uopšte, da rukujete tim? Možda je radilo a Vi niste znali, u tom smislu? Da li je to?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nisam ni znao.

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Posle te egzekucije kaže da je snimao teren i šta ja znam. Da li tamo to postoji?

PREDSEDNIK VEĆA: Određeno vreme i datum, i to? Da li znate posle kad ste snimali, znači ne egzekuciju, nego one kasnije aktivnosti, da li tu postoji određeno vreme i datum, da li se sećate?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: To ja nisam ništa dirao. Moje je bilo da upalim kameru i da stisnem «play», i to je to.

PREDSEDNIK VEĆA: «Play»? I to je sve, znači, što ste Vi uradili?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, nije problem, nego samo da znamo na šta se odnosi. Dobro, da li imate još neko pitanje?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Nemate? Molim vas, stanite tamo jedan preko puta drugog.

Sud donosi

REŠENJE

da se izvrši suočenje između svedoka SLOBODANA STOJKOVIĆA i opt. BRANISLAVA MEDIĆA na okolnosti razlike u njihovim iskazima.

Vrši se suočenje pa se konstatuje:

PREDSEDNIK VEĆA: Da li imate još nešto da kažete na još neku okolnost od ovih što sam ja nabrojala i gde su razlike u vašim iskazima? Ja sam vam predočila gde su razlike, pa, eventualno, ako imate još nešto da kažete.

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Nemam šta da kažem, znam samo da komandant to jutro tamo nije bio. Kako je mogao da mu naredi, to ja ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa eto, u tom delu, tu vam se razlikuju iskazi. Odgovorite mu ako hoćete, naravno.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nemam šta da mu odgovorim, ja sam već rekao gde je komandant bio i gde si ti bio i gde su svi bili. Znači, on tu nije bio, sačekalo bi se da dođe.

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Nemam više ništa.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro.

PREDSEDNIK VEĆA: Izvolite? Pričajte, znači vas dvojica.

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Razlika je u prevozu.

PREDSEDNIK VEĆA: Razlika je prvo da li je naređeno pre svega, razlika je u Vašem onom o nekim oficirima koje Vi pričate, koji se pojavljuju koji su tu na terenu, koji se vraćaju sa vama u pincgaueru, znači, razlika je onako dosta ključnih stvari, e pa sada o tom delu?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Pa ja ostajem pri mom da.

PREDSEDNIK VEĆA: Pitajte njega, ja znam da Vi ostajete, nego pitajte njega, ako imate šta da ga pitate?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Šta da ga pitam?

PREDSEDNIK VEĆA: Rekli ste hoćete suočenje pa zato kažem, suočite se sa njim.

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Mogu samo da ga pitam da li sto posto može da garantuje da je on sedeo sa mnom u kamionu kad smo vozili zarobljene?

PREDSEDNIK VEĆA: Eto to je osnovna činjenica, odatle se kreće.

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Ja mislim da je Pera Petrašević izjavio da je sedeo na sanduku.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, nije tako. Vi razgovarate sada da li se ti sećaš da li sam baš ja sedeo, ja se sećam ili se ne sećam, tako se priča kada pričate.

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Ja kažem da nisi sedeo sa mnom. Nisi bio u kabini.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi mu sada odgovorite ma jesam sedeo sećam se ili nešto bilo šta, ako možete da odgovorite? Ne, ja mu samo hoću da mu kažem da ima mogućnost da odgovori na način na koji on objašnjava, kako može?

ADV. JEVRIĆ ZORAN: Pa vi ste mu rekli...

PREDSEDNIK VEĆA: Da neka odgovori da sam i rekla.

ADV. JEVRIĆ ZORAN: Čini mi se da ste danas malo prešli u zaključivanje koje je izvan konteksta vođenja postupka. Vi zaključujete i pitate, kad zaključujete. Vi pitate svedoka da li je to, jel tako, on kaže tako. Ja ne bih da Vi zaključite nego samo prenesete pitanje i kažete svedoku da odgovori sa da ili ne. Nemojte da zaključujete Vi ili ja. Verujte mi uzećemo transkripte i videćete da ste Vi danas celo vreme zaključivali i onda svedok kaže jeste tako je. Ja bih samo zamolio. Završio sam. Nema tu ljutnje, sad se Vi meni obraćate kao da ja ne mogu primedbu da dam.

PREDSEDNIK VEĆA: Ni slučajno kolega. Može svako da, pa vidite u toku postupka da ja bar poštujem sve vaše primedbe. Hvala na ovome što ste rekli. Ja mislim da nije tako zaista i vrlo se trudim da nikako slučajno ne odgovaram unapred, ali to ćemo videti kad dođe transkript. Sad se oni suočavaju. Svi znamo šta su rekli, kako su rekli. Uopšte ema potrebe šta ja imam tu da zaključim iz njihovih iskaza, rekli su detaljno. Nikakvih problema nema. Apsolutno se slažem sa vama, mislim da je ova primedba bila malo prenaglašena, ali je ja poštujem. Dobro nema problema. Izvolite suočite se ako hoćete, ako nećete nikakav nije problem? Jel ste Vi rekli da hoćete zato smo došli do suočenja, ako hoćete? Evo ponovite Vi još jednom.

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Ako moće sa sto posto da potvrdi da je bio sa mnom u kamionu onda? Ja kažem da nije bio on u kamionu. Da li je bio u sanduku odstrag, kako je došao, to ne znam, ali sa mnom u kamionu bio nije.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi imate nešto da kažete njemu?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nema ja šta da mu kažem. Bio sam.
PREDSEDNIK VEĆA: Da li imate još nešto na još neku okolnost od ovih što sam ja nabrojala gde su razlike u vašim iskazima? Ja sam vam predočila gde su razlike, pa eventualno na to ako imate još nešto?

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Nemam šta da kažem znam samo da komandant to jutro tamo bio nije. Kako je mogao da mu naredi to ja ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa eto u tom delu tu vam se razlikuje iskaz? Odgovorite mu ako hoćete, naravno?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nemam šta da mu odgovorim ja sam to već rekao gde je komandant bio i gde si ti bio i gde su svi bili. Znači, da on tu nije bio sačekalo bi se da dođe.

OPT. MEDIĆ BRANISLAV: Nemam više pitanja.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro

Konstatuje se da svako ostaje pri svom dosadašnjem iskazu.

Suočenje je završeno.

PREDSEDNIK VEĆA: Ovako, da Vam kažem. Pošto je, naravno, jedno od osnovnih pitanja da li ćemo izvoditi kao dokaz ovu kasetu ili CD, ili kako je već nazivamo, da bismo mogli uopšte da odlučimo o tom predlogu i o svim predlozima dalje. Mi ćemo sada da pustimo ovo što imamo u prisustvu svedoka koji je tu, i koji će se naravno izjasniti da li je to što je snimljeno on snimao zaista, da li se toga seća, da li se odvijalo tim tokom događaja ili ne. Pošto je svedok tu, on će nam naravno izvršiti na neki način identifikaciju lica, bez obzira koliko mi znali ili ne znali ko je ko, i ukazati na sve ono što je izneo u svojoj odbrani. Posle toga mi ćemo biti u mogućnosti da odlučimo o ovom dokazu.

Zato ću zamoliti režiju da nam sada prebaci, čim svedok dođe, naravno. Izvolite.

PREDSEDNIK VEĆA: Evo nas još jedanput posle pauze. Ja sam sada saopštila ovde prisutnima u sudnici, a sada ću i Vama. Mi ćemo sada da pustimo ovaj film koji ste Vi snimali, da biste se Vi izjasnili da li on odgovara zaista onom što ste Vi snimali. Ja ću Vas zamoliti da u toku ovoga filma, gde god bude trebalo da se zaustavi, da kažete. Zaustavićemo da nam kažete da li je to tim redosledom koji Vi pamtite da ste snimali, da biste se Vi izjasnili da li on odgovara zaista onome što ste Vi snimali, da li je eventualno tu nešto propušteno, obrisano, izbačeno, da li ima nešto više nego što Vi pamtite i uopšte da li bilo šta što budete videli odudara, odnosno nije saglasno sa onim što Vi se sećate da ste snimili. Naravno da ćemo Vas zamoliti da nam i identifikujete ta lica koja tu budemo videli, bez obzira da li ih mi prepoznajemo ili ne. Vi najbolje znate da nam kažete ko je ko, gde se nalazi i slično. Da li me razumete?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Ako nema nikakvih problema, možemo onda da krenemo?

SA VIDEO-ZAPISA: Ne sekiraj se ti za mene. Šta se treseš, pička ti materina... Da siđeš dole, a ti na staro mesto! Ukakili se.

PREDSEDNIK VEĆA: Evo, izvolite. Hoćete da vratimo?

ČLAN VEĆA-SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Gospodine Stojkoviću, videli ste. Početak ovoga snimka je deo zapisa sa zarobljenima u tovarnom sanduku?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

ČLAN VEĆA-SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Da. Ja sam Vas pitao juče pa Vi odgovoriste da se ne sećate da ste snimali nešto tamo kod vikendice?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

ČLAN VEĆA - SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Snimljen je ovaj deo u tovarnom sanduku. Da li je to snimljeno?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Sad vidim da jeste.

ČLAN VEĆA - SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Da li ste to snimili?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Jesam.

ČLAN VEĆA - SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Da li je to snimljeno kod vikendice ili je to snimljeno ovde gde ste se zaustavili i kad ste se zaustavili?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ovo je snimljeno kod vikendice, pred polazak.

ČLAN VEĆA - SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Pred polazak?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Hoćete li nam sad identifikovati ova lica koja vidite ovde pored kamiona? Ko su oni? Vratićemo malo pa ćete videti. Recite gde, je ovo. Sada, da li možete da nam kažete samo ko je ko?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ovo je sad Aleksandar Medić.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro.

Na 35.03 da je opt. Medić Aleksandar.

Ispred kamiona, ovaj sa puškom? To ćemo vratiti.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ovo je Pera Petrašević.

PREDSEDNIK VEĆA: Da, ispred kamiona je.

Pera Petrašević na 35.17.

Desno, ova dvojica, jedan sa crvenom beretkom?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Davidović.

PREDSEDNIK VEĆA: Davidović? A ovaj drugi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ovaj ćelavi je Momić.

PREDSEDNIK VEĆA: **A bez beretke, ćelavi je Momić na 35.25.**

SA VIDEO-ZAPISA: Hajde ovamo, sedite u ovu stranu. Ovamo, ovamo. Sedi tamo, glavu prebaci. Brzo. Tako, klanjaj, pička vam materina. Brže, brže.

PREDSEDNIK VEĆA: Ovo «brže, brže», da li možete utvrditi ko to kaže?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Davidović.

PREDSEDNIK VEĆA: Sad, ovo je bilo pitanje ,ova reč koju smo mi čuli malopre. Šta kažu, da li možete da utvrdite šta kažu?

SA VIDEO-ZAPISA: Zekan, idi brzo kreći ka...Tamo, tamo. Sedi tamo... Glavu prebaci, sedi tamo, brzo. Tako klanjaj, pička vam materina. Brže, brže.

PREDSEDNIK VEĆA: To je Davidovićev glas?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ovo je Perin, ja mislim.

PREDSEDNIK VEĆA: Ovo «brže, brže»?

«Brže,brže» na 36.03.

Kažete da je glas Pere Petraševića koji kaže «brže, brže»?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: A ovo sad? Šta je izgovorio? Da li možete da utvrdite?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Probajte još jedanput.

PREDSEDNIK VEĆA: Sledeći glas koji se čuje na...

SA VIDEO ZAPISA: ... Ma nemam ništa jebi ga. Ajde izlazi napolje iz kamiona. Brzo, brzo, ajde izlazi napolje iz kamiona. Ajde ovamo sedite u stranu. Brže, brže. Tako. Sedi tamo, sagaj se tamo.

PREDSEDNIK VEĆA: Ovaj koji kaže "sedite tu na ovu stranu"?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nisam razumeo štaje rekao.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je to sedi tamo, brzo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Davidović je kao da kaže alo, alo, tako nešto.

SA VIDEO ZAPISA: ... ajde izlazi napolje iz kamiona. Ajde ovamo sedite u ovu stranu...

PREDSEDNIK VEĆA: To je Davidović?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

SA VIDEO ZAPISA: ... sedi tamo sagaj se tamo...

PREDSEDNIK VEĆA:

Na 35.46 osoba koja kaže brže, brže je Davidović.

SA AUDIO ZAPISA: ...Opa, tamo. Kad si Srbe ubijao nisi čekao, pička ti materina. Tako. Zekan idi...

PREDSEDNIK VEĆA: Čiji je to glas?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Moj.

PREDSEDNIK VEĆA:

Na 36. 16 lice koje kaže ''Zekan idi po bateriju" je glas svedoka Stojkovića.

SA VIDEO ZAPISA: ...brzo okreći kamion i doteraj. Rikla mi baterija...

PREDSEDNIK VEĆA: To je isto Vaš glas?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

SA VIDEO ZAPISA: ...pička joj materina...

PREDSEDNIK VEĆA: Ovo lice koje sedi, čuči pored?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pera Petrašević.

PREDSEDNIK VEĆA:

Na 36. 33 lice koje čuči pored zarobljenih je Pera Petrašević.

SA VIDEO ZAPISA: ...ništa, dvojicu ćemo ubiti, četvoricu ćemo pustiti. Koji budu najbolji. Dole glavu...

PREDSEDNIK VEĆA: Da li prepoznajete ove glasove? Oni nisu baš jasni i tekst ne čujem baš najbolje. Da li Vi možda prepoznajete ko govori?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja mislim da je govorio sad ovaj treći ali ne zna šta je govorio.

SA VIDEO ZAPISA: ...ma kakve vode, jebala te voda.

PREDSEDNIK VEĆA: Sad ćemo da vratimo.

SA VIDEO ZAPISA: ...ništa dvojicu ćemo ubiti, a četvoricu ćemo pustiti...

PREDSEDNIK VEĆA: To je to.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: To je nešto Pera pričao ali ne znam šta.

PREDSEDNIK VEĆA:

Na 36,55 Pera Petrašević koji kaže, koliko ja mogu da razumem, četvoricu ćemo pustiti tako nešto je rečeno.

Sad ćemo da vratimo samo to da vidimo.

SA VIDEO ZAPISA: ...crkla mi baterija. Ajde... tako. Nema priče tišina, ajde. Kake vode jebala te voda...

PREDSEDNIK VEĆA: Ovo ko kaže "kakva voda"?

Na 37,15 Davidović kaže kakva voda, jebala te voda.

Jel tako?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da

SA VIDEO ZAPISA: ...Jel si ti Srbima davao vode kad si ih ubijao. Marš...

PREDSEDNIK VEĆA: Recite nam ko je ovo sa beretkom?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Davidović.

PREDSEDNIK VEĆA:

Znači, na 37,46 sa beretkom crvenom je Davidović.

Iza njega bliže nama sa kačketom ko je to?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pera Petrašević?

PREDSEDNIK VEĆA: Je Pera Petrašević? Pored njega lice koje se vidi iz profila?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Momić.

PREDSEDNIK VEĆA: Je Momić. Ko je ovo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Aca.

PREDSEDNIK VEĆA:

Na 37,49 sa automatskom puškom podignutom ukoso i sa beretkom je Aleksandar Medić.

Je li tako?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

SA VIDEO-ZAPISA: (Čuje se pucanj.)

PREDSEDNIKVEĆA: To je taj pucanj, je li?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko puca?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Momić.

PREDSEDNIK VEĆA:

Na 38,05 čuje se pucanj koji je ispalio Momić.

SA VIDEO-ZAPISA: ...jebo te..što ti dao debele čarape... ja bih isto kad bi me ti uhvatio, mamicu ti jebem...koliko ima odavde do... imamo gostiju...

PREDSEDNIK VEĆA: Ko to kaže?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Davidović.

PREDSEDNIK VEĆA:

Na 39,30 «imamo gostiju» tekst koji izgovara Davidović.

SA VIDEO-ZAPISA: ...di ćemo ih odvesti...

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Aleksandar Vukov

PREDSEDNIK VEĆA:

Na 39,54 lice koje se vidi je Vukov Aleksandar. Iza njega još dva lica.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da, ali ne znam kako se zovu. Znam da su jednog zvali Šiptar, ali ovog drugog, znam samo nadimak...

Znači, možemo dalje.

SA VIDEO-ZAPISA: ...jesi li ti lopov bio kad tako prstima dobro radiš... Kad doneseš, znaš, Momiću, onda jedan nek kaže to su ti, ti zarobljeni, tu, tu, tu, razumeš... Ovo ovako malo snimamo sad... Čekaj, trebao si, Momiću, prvo nešto reći malo, jebi ga... Hajde, diži se, napred, napred, jedan za drugim... Jala, jala... Pazi... zajebo film... Napred idi još... Jebeš, pa i ovaj je gotov... Ej, bre, Bugaru, u pičku materinu, jebem ti mamu, možeš i ti da završiš sa njima... Jeste, majke mi, ali izdržaće snimanje, radi... Pa jebi ga... Aj, momci... Stani tu glavu dole... dole glavu, dole glavu... Bog te jebo, ovaj je isti kao onaj gore... Dole glavu... Hajde... Čuješ ti, hajde, hvataj bre... Hajde, hvataj bre, hvataj, hajde ovamo, hajde, hajde, polako, polako, hajde, hajde... Jebo ti Bog mater, čekaj... Tako blizu, a tako daleko... Njega ćemo kada ovu dvojicu sredimo... Šta ćemo jel' ćemo ih tako... Hajde, hajde, nemoj da gledaš... Vuci ga, hajde vuci ga... Hajde, hajde... Hajde, hajde vuci brzo... Prebaci... Pazi, nemoj u zid, jebi ga... Čekaj, čekaj da malo

snimim... Još ja trčim... Druga tura... Uđi unutra, ovaj živ... Matori... čekaj stani, izađi napolje.

Nemoj da opališ. Čekaj ti, stoko... Čekaj, imam još tri metka. Jebi ga... Jebi ga ti bi sad sve... Nemoj ići, da ispalim ova tri metka... Stani, jebi ga... hajde, ispali... Ova budala puca...Tamo snimi...

PREDSEDNIK VEĆA: Izvolite.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: O samom izvršenju streljanja, ja mislim da nedostaje jedna sekvenca.

PREDSEDNIK VEĆA: Na livadi ili...?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Na livadi, i ja mislim na kraju da nema snimka kad su poslednja dvojica streljana, i mislim da nema Davidovića kako je overavao.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi to na livadi što ste rekli da mislite da nedostaje, šta je to bilo po Vašem sećanju? Da li se sećate šta je to bilo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pa ne znam, nešto mi se ne slaže. Možda sam i zaboravio, pošto nisam ni gledao kasetu, ali sad ovaj snimak kad sam video, mislim da sam snimio i druge kad su pucali. Ovde se samo vidi Pera i Brane kako su pucali, a nedostaju Davidović i Momić, i nedostaje i Aca. Mislim da sam ja to snimio u krupnom planu. Koliko se ja sećam, mislim da sam tako snimio.

PREDSEDNIK VEĆA: Taj deo na livadi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Na livadi.

PREDSEDNIK VEĆA: A što se tiče ovoga što ste rekli u vikendici?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Kad je bilo ispred vikendice, koliko se sećam da nedostaje... Mislim da sam snimio ovu dvojicu koji su pucali u njih, jer ovde tog dela uopšte nema. Ovde je samo kraj, kad su oni već ubijeni. E, sad tu izgleda da nedostaje nešto.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta ste nam Vi rekli, ko je pucao u njih?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko se ja sećam, da sam rekao da je Momić i ne mogu da se setim. Ne mogu sad da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa znate ko je bio?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Znam ko je bio, ali sad ne mogu da se setim, malo me je ovo sve... Ja mislim da sam rekao da su Momić i Brane, ne mogu sad da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: Ima li potrebe da Vam vratimo još neki deo, da vidite da li je to to?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pa, koliko sam ja video ovaj poslednji deo, nedostaje snimak, nema snimka.

PREDSEDNIK VEĆA: Nema samog pucanja, nego ima ono?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nema samog pucanja, samo ima kraj.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li još, pored ove dve sekvence koje ste rekli, na livadi i pucanja na kraju, da li ima još nešto što nedostaje, po Vašem sećanju?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pa ne znam, možda ću se setiti, malo dok se to slegne, jer ja snimak nisam nikad gledao. Ovo je prvi put da ja gledam ovaj snimak. Ne znam ni šta sam snimio.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali sećate se toka samog događaja, da li to odgovara snimku?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Mislim da se sećam ovog zadnjeg dela, sigurno se sećam i sećam se da nedostaje kako je Davidović overavao i nedostaje priča oko toga.

PREDSEDNIK VEĆA: Na livadi?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Na livadi, da. Kako je Davidović overavao.

PREDSEDNIK VEĆA: Ovo što smo videli sada, svi ovde prisutni, da li to odgovara onom što ste Vi snimali lično?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: U potpunosti, ovo što smo videli tako kako smo videli?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Da, samo nedostaje tih par sekvenci, ja mislim da nedostaje.

PREDSEDNIK VEĆA: Što se tiče redosleda događaja?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko sam ja zapamtio, koliko se sećam, mislim da nema redosleda pri streljanju.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, redosled događaja? Kamion, izlazak, ležanje, odlazak, da li to odgovara Vašem sećanju?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: To je u potpunosti sve u redu. Jeste da sam ja bio zaboravio neki deo, ali...

ČLAN VEĆA - SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Da li je nešto dodato u odnosu na ono što ste Vi snimili? Kažete da nedostaje, a da li je nešto dodato?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne znam, morao bih provesti duže vreme da to analiziram. Ne mogu sad, ovog momenta, da se setim svega. Morao bih malo da gledam pa da mi se vrati sećanje, da se setim šta se to tačno dešavalo.

ČLAN VEĆA-SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Da li ste razumeli šta Vas pitam? Da li tu ima nečega što Vi niste snimili?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko sam video, nije dodato ništa.

PREDSEDNIK VEĆA: To. Da li ima nešto što ste videli, a da se ne sećate, da izgleda kao da je dodato, da Vi niste snimili? To Vas pita kolega?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: U redu, hvala. Da li ima još nekog ko želi nešto da kaže? Da li Vi želite nešto da kažete, pošto ste videli kasetu, nešto što Vas, eventualno, nismo pitali, što smatrate da je bitno u vezi sa svi ovim?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Mogu samo ponoviti da ti delovi nedostaju, a sad, pošto nisam gledao kasetu, ne mogu da stvorim sliku šta se tačno dešavalo u tim momentima, ali da nedostaje - nedostaje. Koliko se ja sećam, nije redosled isti u samom događaju. Od tada kad je došlo do streljanja pa do kraja svega toga, nedostaje snimak, nema ga, izostaje snimak.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, to ste rekli. Izvolite.

NATAŠA KANDIĆ: Da li svedok može da se seti šta nije snimio, a da zna da se dogodilo?

PREDSEDNIK VEĆA: Sad nam je to rekao. To sam ja sad pitala.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: U vezi sa čim, ne znam?

NATAŠA KANDIĆ: Pa od polaska iz vikendice.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, ne, nije to rekao. On samo kaže da je više toga snimio, a da sad toga nema.

NATAŠA KANDIĆ: Ne, ne. Ja pitam, pošto se on seća vrlo dobro, šta nedostaje?

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro?

NATAŠA KANDIĆ: Ja ga sad pitam da li se seća da se nešto dogodilo, a da on nije snimio zato što je bio okrenut na drugu stranu ili zbog nečeg drugog.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ima nešto, da li se sećate?

NATAŠA KANDIĆ: Logično je da se seća i ovog drugog.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se još nešto bitno dogodilo a da niste uopšte snimili, ne da je izbrisano, nego da uopšte niste snimili? Ima li nešto od značajnih događaja da niste snimili u ovom redosledu dešavanja?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne znate. Da je bilo nešto a da niste snimili iz bilo kojih razloga, da ste se negde okrenuli, da Vam baterija nije radila ili bilo šta drugo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pa jesmo. Ima, ima taj deo, to sam zaboravio da ima, ima deo kad smo došli kamionom i kad je Brane išao po bateriju. Ima tu jedan deo gde nema uopšte snimka, nisam imao bateriju.

PREDSEDNIK VEĆA: A da li se nešto bitno tu desilo?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Nije se desilo ništa bitno, isto kao sad što se ovde videlo.

PREDSEDNIK VEĆA: Jer se ništa nije dešavalo. Oni tada leže?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Oni su ležali i to je to. To je period, ne znam tačno koliko traje, kad kamera uopšte nije radila.

PREDSEDNIK VEĆA: U suštini je pitanje...

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ovde se ne vidi presek.

PREDSEDNIK VEĆA: Razumem Vas, u suštini je pitanje, a ja ću se nadovezati na njega. Sam događaj, znači od momenta kada se kamion zaustavlja do povratka, da li traje duže nego što ste Vi snimali na kaseti?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pa ne znam sad.

PREDSEDNIK VEĆA: Kažete da nešto niste snimili?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Znam da sam jedno određeno vreme snimao dok je baterija radila. E sad tu ima jedan period, možda nekih 5, 6, 10 minuta, koji nisam snimio. Znam sigurno da nisam snimio, jer je baterija bila stala.

PREDSEDNIK VEĆA: A po Vašem sećanju, da li se u tom periodu nešto dešavalo,ili se samo čekala baterija?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Koliko ja znam, nije se ništa dešavalo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je to vezano za ovaj prvi peridod kad se ide po bateriju?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Jer se moralo, sva dešavanja su se morala snimiti, znači nije se ništa dešavalo zato što baterija nije snimala, pardon kamera.

NATAŠA KANDIĆ: Imam još jedno pitanje. Znamo da dvojica unose tela ove četvorice, ali on to ne snima, ne vide se tela ove četvorice, bar ja ne vidim?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ja sam video.

PREDSEDNIK VEĆA: Unose, vidi se kad nose.

NATAŠA KANDIĆ: Kad unose u vikendicu?

PREDSEDNIK VEĆA: Da, da, vidi se da nose.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Pa nisam ja mogao proći kroz taj prolaz, pa da stavim ispred vikendice, pa da se vraćam nazad. Mislim, nema logike.

PREDSEDNIK VEĆA: Da, on je pratio do vikendice u tom pravcu.

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Tamo gde sam bio tako sam i snimao kako odnose tela. I kad se vrate, onda dođu do kamere.

PREDSEDNIK VEĆA: Da, ne sam momenat kad unose tela unutra, nego ceo put do vikendice je pratio.

NATAŠA KANDIĆ: Da. Da li je on snimao iz te sobe, tamo gde se nalaze kreveti, da li je ulazio unutra? Je li snimao odatle nešto?

SVEDOK STOJKOVIĆ SLOBODAN: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro.

Ki.V.7/2005

Prepis snimka VHS kasete

sa Godinjskih Bara – Trnovo

Dobrovoljci, dobrovoljci, (čuje se smeh i više glasova). Regularni.

Nisu ono što su došli organizovano u autobusu.

Ne, ne.

Nije ništa dozvoljeno.

Ne sekiraj se ti za mene.

Šta se treseš pička ti materina.

Pođeš gore po Vuka...

Mi ćemo ga zvati da siđe dole a ti idi na staro mesto.

Jesi čuo.

Okej.

Ala smrde mamu im jebem.

Ko tvorovi.

Iskakili se.

Sad će Vuk da se siđe odozgore.

Bugare jel imaš upaljač.

Ma nemam ništa jebiga.

Neka sjednu tu, mogu odavde peške, razumeš,

Ajde izlazite napolje, ajde, diž se, ajde brže, ajde ovamo sedite usrani.

Tamo, tamo, ajde brže.

Krenite tamo....

Bravo, sedi tamo, brzo, tako....pička vam materina, brže, brže, brže.

Brže, ajde, ajde, skači.

Opa.

Tamo, dok si Srbe ubijao nisi čekao, pička ti materina.

Na zemlju dole.

Lezi dole.

Tako, i ova dvojica, pruži se, tako, pruži noge.

Tako.

Zekan, idi brzo, okreći kamion i doteraj, riknula mi baterija, tu pička joj materina, brzo, brzo.

(čuje se zvuk kamiona).

Pa ništa, dvojicu ćemo ubiti, četvoricu ćemo...
Koji budu najbolji, dole glavu.
Koji je 79. godište.
Šta kažeš.
Koga.
Vode, makar bila iz barice.
Nema priče, tišina.
Kakve vode, jebla te voda.
Tišina.
Ti si Srbima davao vode, kad si bio, jel da, marš.
Tišina, bez priče.
Šta kažeš. Šta nisi nikad.
Kakvi je to, jel roleks.
Jebo te Alija što ti dao debele čarape u njima da ratuješ.
.....i ja isto ne bi kada bi me ti uvatio, mamicu ti jebem.
Koliko ima odavde do Vuka, Bugar, koliko ima odavde do Vuka.
Evo ide Vuk.
Ide, jel.
Imamo gostiju.
Ti samo malo skloni se.
Jesi li ti lopov bio kada tako prstima dobro radiš.
Kad doneseš, znaš Momiću, onda jedan nek kaže, ti, ti, ti zarobljeni, tu, tu, tu, razumeš, to ovako malo snimamo sad.
Čekajte, trebo si Momiću prvo nešto reći jebiga.
Napred, napred, ajde, jala, jala.
Kog prvog, jel ovog.
Legni dole, lezi, ne lezi nastranu mamu ti jebem.
Ti idi tamo. Pomeri se još. Napred. Napred idi još.
Zekan stani da promenim....ej.
Jebeš, pa i ova je gotova.
Idi Bugar u pičku materinu.
Jebem ti mamu, hoćeš i ti sa njima.
Jeste majke mi, ali izdržaće snimanje, radi.
Jebiga, metni drugu onu.
Jesi uvatio sve.

Ma da.

Ajde momci.....stani tu, stani tu, glavu dole.

Dole glavu.

Bog te jebo ovaj isti kao onaj gore, ko da su braća.

Dole glavu, dole glavu.

Ajde.

Ajde, vataj, vataj bre, ajde, hvataj bre. Ajde vataj, vataj, hajde vamo, hajde, hajde. Polako, polako, ajde, ajde.

O jebo ti bog mater.

Čekaj da ja probam, čekaj matori.

Promašio si.

Ma promašio sam kurac.

Pa jesi.

Ne znam ovoga, (smeh) majku jebo svoju.

Vuci ga, ajde brže malo.

Tako blizu a tako daleko.

Šta.

Kaže treba i kamermana.

I njega ćemo kad ovu dvojicu sredimo (smeh).

Šta ćemo, oćemo ih tako sve. Smrdiće nam tu.

Pušio je pa ga cigare guše.

Ajde, ajde nemojte da gledate, nisi valjda gadljiv.

Vuci ga, ajde vuci ga.

Ajde, ajde, vuci, vuci, brže.

Ajde, ajde. Ajde, ajde, vuci, brže.

Pazi nemoj u zid jebiga.

Čekaj, čekaj da malo snimim.

Puši jebem ga ja.

Još ja trčim.

Druga tura.

Druga tura.

Uđi unutra.

...ovaj je živ.

Matori izađi napolje.

Stani, stani.

Čekaj, nemoj rafal tući.
Skloni se ti malo desno.
To je to.
A stoko. Čekaj imam još tri metka.
E jebiga, ti bi sada sve u pičku materinu.
Ima jedan dobio je kroz glavu mogao bi...
Momci, ja mislim da je to to.
Čekaj, stani nemoj ići da ispalnm još ova tri metka.
Čekaj ovaj još diše u pičku materinu, stani jebiga.
Valter brani Sarajevo, ti nemaš to Bugaru.
Imam još tri metka šta ću.
Ajde ispali, jebiga.
Čekaj ova budala puca.
Gospodo draga, ja više i da oću ne mogu.
Jebote mozak, ko će pohovati.
Sa bubrezima onako, taze,
Idi tamo snimi.
Neću te sada, ne sekiraj se.
(muzika – narodna pesma).
Da mi je to doživiti.
Hoćemo li promeniti kasetu.
Jebiga polako.

Prepis sačinila
Katica Lekić, sekretarica istražnog sudije Milana Dilparića

Izvod iz transktipta audio zapisa sa glavnog pretresa od 11. 04. 2006

Saslušanje svedoka DUŠANA KOSANOVIĆA:

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi, Vi ste reki da ste išli na sva tri terena?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde je bio prvi teren?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Prvi teren je bio Ličko Petrovo Selo, to je bilo1994. u jedanaestom mesecu.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko Vam je saopštio da idete?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa saopštio je isto iz komande, znači Boca je preneo. Išao je na sastanak i onda je preneo tu vest u našu komandu.

PREDSEDNIK VEĆA: A šta ste radili Vi na prvom terenu, kakvo Vam je bilo zaduženje, Vama lično?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Na prvom terenu, nažalost, meni je pred sam teren umro otac, tako da nisam otišao odmah s jedinicom na teren. Posle sam zamolio Bocu da mi sredi da dođem za njima na teren i mene je pozvao Mrgud Miovanović, pokupio me u selu Tovarnik i išao sam s njim na teren.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta ste tamo Vi radili?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa ništa, bio sam normalno vojnik.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste bili vozač možda ste imali neku drugu funkciju?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne, bio sam običan vojnik.

PREDSEDNIK VEĆA: Vojnik? A na drugom terenu?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da, ja ću reći odmah: na taj prvi teren sam poneo foptoaparat pa sam slikao neke slike tako da je bio uspomena sa tog terena.

PREDSEDNIK VEĆA: To je kamera ili fotoaparat?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne, fotoaparat. Na drugom terenu, znači, 1995. godine u Kladuši, u selu Podzvizd, tu sam poneo kameru. Uzeo sam je od druga Dragana Momića i poneo sam sa sobom baš zbog tih uspomena, zato što su mi bile drage uspomene. Onda sam poneo kameru tako da sam beležio razne jedinice.

PREDSEDNIK VEĆA: Odake Vam ideja da ponesete kameru, zašto ste je poneli, šta je bio cilj toga?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa kažem Vam, pošto sam tamo slikao na prvom terenu i bile su uspomene, jednostavno mi je pala ideja na pamet da ponesem kameru, da zabeležim neke stvari, događaje jedinice, šta se odvijalo u jedinici.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li Vi znali da rukujete kamerom?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da, znao sam da rukujem.

PREDSEDNIK VEĆA: I Vi je nosite na drugi teren i sve vreme je imate?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da, sve vreme je imam.

PREDSEDNIK VEĆA: I kada je vraćate tom vlasniku?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Kameru vraćam po povratku u Đeletovce, odazim kod tog druga Dragana Momirovića, on je imao opremu. Onda sam kasetu umnožio i podelio po jedinici, komandantu i...

PREDSEDNIK VEĆA: Pričamo o povratku sa drugog terena, tada ste vratili kasetu?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da, snimio sam kasetu, presnimio sam pet-šest kaseta i podelio sam Peri Petraševiću, Momiću, Boci i uglavnom umnoženo je dosta takvih kaseta.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo da Vas pitam, pošto nismo jasno to opredeili. Je li to presnimavanje kaseta i to sve što radite bilo posle trećeg terena ili posle drugog terena?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Posle drugog terena, kad smo došli iz Kaduše.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, znači to nam je jasno. Koliko ste Vi ostali na drugom terenu?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa ne znam tačno koliko smo dana bili. Uglavnom, u jedinici nam se pojavila bakterija salmonela i tu smo prekinuli teren, bilo je dosta bolesnih.

PREDSEDNIK VEĆA: I vraćate se u Đeletovce?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: A kada idete na treći teren? Koji je to teren?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Na treći teren idemo u šestom mesecu, ja

mislim da je tačno u šestom mesecu, idemo na Treskavicu, u Trnovo. I tada isto nosim kameru sa sobom.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko Vam je rekao da idete na taj teren? Ko je Vama lično to saopštio?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Meni lično? Pa išao sam na taj teren jednostavno.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li Vam neko rekao: «Idemo za pet dana, za deset dana, na teren taj i taj»? Kako ste znali da idete?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne, ne znam koliko dana, uglavnom Boco je došao i saopštio je da treba da idemo na taj teren. I onda je rečeno pred jedinicom i normalno se spremamo, kao i za svaki drugi teren.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako ste išli do tog terena, do Treskavice?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Imali smo par autobusa, kamione, išli smo preko Šida. Onda smo došli do sela Višnjićevo, tu smo iši kroz šumu, onda smo zaobišli UNPROFOR, prešli smo preko mosta na Rači i ušli smo u Repubiku Srpsku.

PREDSEDNIK VEĆA: A kako ste zaobišli taj UNPROFOR?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Zaobiši smo ga tu u selu Višnjićevo, ušli smo kroz šumu i preko sela Rača tačno izašli na most prema Bosni.

PREDSEDNIK VEĆA: Kada se dešava taj put, u toku dana ili noći?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: U toku dana, poslepodne.

PREDSEDNIK VEĆA: A kada stižete tamo, je li dan ili noć?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Dolazimo preko dana.

PREDSEDNIK VEĆA: U toku dana?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Na Pale, i sa Pala smo sprovedeni na Jahorinu, tu smo na Jahorini bili jedno dva dana, ne znam tačno koliko. Odatle odazimo u Trnovo.

PREDSEDNIK VEĆA: Kada idete za Trnovo sa Jahorine? Da li idete po danu ili noću?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Po danu idemo.

PREDSEDNIK VEĆA: Isto po danu?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I stižete kada, u toku dana ili u toku noći?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: U toku noći smo došli.

PREDSEDNIK VEĆA: A koliko dugo ste putovali?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa išli smo preko planine, ne znam tačno koliko smo dugo putovali.

PREDSEDNIK VEĆA: Kad ste stigli do Trnova, gde ste otišli, gde ste se locirali, šta se tu dešava?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Boca je najpre otišao u komandu i onda se tamo dogovorio i uglavnom smo smešteni u vikendice pored Trnova.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde ste se Vi smestili?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ja sam se smestio u kuću zajedno sa komandantom i sa njegovim telohraniteljima.

PREDSEDNIK VEĆA: A kako se to desilo da ste Vi baš sa njima?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa kako, kažem Vam da sam ja bio dobar drug sa njim i šta ja znam, valjda sam mu bio drag, draga osoba, kao i on meni. I ne znam kako da Vam kažem, uglavnom sam bio stalno sa njim, na svim terenima smo zajedno spavali.

PREDSEDNIK VEĆA: I Vi ste bili stalno sa njim i na terenu?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta je bila Vaša obaveza na tom terenu u Trnovu?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ništa posebno. Kad smo izazili na teren, izlazio sam i ja, uvek sam nosio tu opremu, pušku i sve, i nosio sam sa sobom kameru.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko ste Vi bili na terenu?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ja misim da sam bio oko 11 dana, ne znam tačno.

PREDSEDNIK VEĆA: To je jedna linija, je li tako?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Molim?

PREDSEDNIK VEĆA: To gde ste bili 11 dana, to je jedna linija? Kako se zove taj teren?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa tu smo bili, izlazili smo normalno gore na teren i vraćali se dole u vikendice.

PREDSEDNIK VEĆA: Kolika je bila udaljenost između tih vikendica i tog terena?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa dosta je bilo daleko.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko otprilike, možete li odrediti?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne znam tačno kilometražu, ali bilo je dosta udaljeno.

PREDSEDNIK VEĆA: Možete li otprilike da kažete koliko je trajala vožnja, ili ste išli peške? Kako ste išli? Koliko je to trajalo otprilike?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa išli smo peške.

PREDSEDNIK VEĆA: Dva kilometra, tri, pet? Možete li odrediti bio šta? Vidim da je zamrznuta slika.

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da, sad Vas čujem.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li nas čujete Vi?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Čujem Vas sada.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo nam je zamrznuta slika. Recite, šta kažete, ne možete da odredite koliko je daleko bilo?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne mogu tačno, ne znam. Bilo je dosta daleko.

PREDSEDNIK VEĆA: Možete li orijentaciono odrediti?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa šest kilometara, možda.

PREDSEDNIK VEĆA: Na to sam mislila. Evo, samo momenat jedan, pošto je nama slika nešto malo u problemu pa da vidimo da istrpimo sve, mi smo vrlo trpeljivi, nikakav problem nije to za nas. E dobro, sada je normalno stanje. Samo da Vas pitam, znači oko pet km ste rekli?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Možda je bilo više ili manje.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako ste vi dolazili od vikendica do tog terena?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Prvo, išli smo peške, to sam već zabeležio na kameru, a posle napada teren je bio sve dalji, zato što smo mi prodirali u neprijateljsku teritoriju.

PREDSEDNIK VEĆA: To nismo razumeli što ste zadnje rekli.

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa znači da je linija bila sve dalja zato što smo mi osvajali teritorije, svakim danom je bio sve dublji ulazak.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li do tamo išli nekim prevozom?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa slušajte, kad sam bio prvo smo išli peške do gore, a posle je dopremljeno prevozom.

PREDSEDNIK VEĆA: Koji je to prevoz bio? Čime se moglo ići?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa znam da je dopremano i sa konjima i sa kamionima.

PREDSEDNIK VEĆA: Dokle je kamion mogao da ide?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa recimo u podnožje linije, kako da kažem.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je bila blizu ta suprotna, muslimanska? Da li je bila blizu mestu do kojeg ste dolazili kamionom?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa bila je blizu, da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je tu bilo pucnjave kada ste Vi išli?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa da, ugavnom se prevozilo konjima, pa su gađani konji i oprema.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko ste se Vi menjali? Koliko ste ostajali na liniji?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa ne znam tačno, uglavnom su se vodovi menjali zbog odmora.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi lično, koliko često ste silazili do vikendica?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ja lično? Pa kažem Vam, bio sam samo kad smo išli prvi put na liniju, bio sam gore zajedno sa komandantom.

PREDSEDNIK VEĆA: A drugi put, kada se to promenila linija, niste išli?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne, nisam bio.

PREDSEDNIK VEĆA: Prvi put kad ste išli, koliko ste dugo bili, koliko dana?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa zanoćili smo tu.

PREDSEDNIK VEĆA: Jednu noć?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: I sutradan smo se vratili dole.

PREDSEDNIK VEĆA: Za vreme boravka Vašeg u Trnovu, koliko ste ukupno bili u Trnovu? Vaša jednnnca koliko biva dugo, koliko boravi?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Oko 20 dana, ja mislim.

PREDSEDNIK VEĆA: Za tih 20 dana, Vi ste samo jednu noć proveli na liniji?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da. Ja sam posle otišao, nisam bio 20 dana, ja sam otišao rannje. Ja sam otišao ranije sa terena.

PREDSEDNIK VEĆA: A posle koliko dana odlazite?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa posle 10 dana, ja misim.

PREDSEDNIK VEĆA: A za tih 10 dana samo ste jednu noć proveli na liniji?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: A šta ste radili ostalih 9 dana i 9 noći?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Bio sam dole u komandi.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta ste tamo radili?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa ništa, snimao sam oko jedinice.

PREDSEDNIK VEĆA: Vaš zadatak je bio da snnmate? A šta ste snimali kad niste na terenu? Gore su bitke, a Vi sedite u Trnovu gde se ništa ne dešava, u tim vnkendicama? Šta ste tamo snimali?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa snimao sam, eto.

PREDSEDNIK VEĆA: Ja pitam šta ste snimali. Ne znam ja šta.

SVEDOK KOSANOVIĆ DŠKO: Pa jedinicu, jednostavno rad jedinice.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako rad jedinice?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa nije cela jedinica bila gore.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa objasnite mi.

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa kažem, nije cela jedinica, bio sam sa komandantom dole u komandi.

PREDSEDNIK VEĆA: Taj deo jedinice koji nije bio gore na liniji, gde se ratovalo, gde se pucalo, taj deo koji je bio dole, šta je on radio?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Odmarao.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa šta ste onda Vi snimali, kako odmaraju?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa da.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi ste snimali kako odmaraju?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa da, snimao sam događaje.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa jesu li to događaji što odmaraju?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa dobro, bio sam sa komandantom dole u jedinici.

PREDSEDNIK VEĆA: A da li ste išli gore na teren da snimate one koji ratuju stvarno?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa kažem Vam, prvi dan sam bio gore, to se vidi na snimku.

PREDSEDNIK VEĆA: I to što ste snimili, snimili ste? To nije bilo toliko interesantno, verovatno, pa niste imali šta da snimite u odnosu na ove što se odmaraju?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi, dole gde je komandant znači gde Vi to snimate, šta se dole dešava sem što ovi spavaju. Da li se nešto dešava, da li je održan neki sastanak, da li neko dolazi, da li komandant odlazi?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Komandant je išao skoro svako veče na sastanak.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li vam neko dolazi tu?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne, niko nam nije dolazio. Komandant je odlazio u Trnovo na sastanke.

PREDSEDNIK VEĆA: Kada komandant odlazi, ide li neko sa njim?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa idu njegovi telohranitelji.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste Vi nekada išli?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne, nisam.

PREDSEDNIK VEĆA: Sem u Trnovo, da li je on išao još negde?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa odlazio je na Jahorinu.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko puta?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa ne često, ne znam tačno koliko puta.

PREDSEDNIK VEĆA: Za tih 10 dana, koliko ste Vi?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Dok sam ja bio?

PREDSEDNIK VEĆA: Da, koliko puta, jednom, dvaput, šta mislite?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa možda dvaput da je bio.

PREDSEDNIK VEĆA: Tom prilikom, da li isto obezbeđenje ide sa njim?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je obezbeđenje uvek, svugde ide sa njim?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se nekad desilo da neko ne ode sa njim negde?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa desilo se, dešavalo se i to.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko često bi se desilo da ne ode?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa ne znam koliko često, desilo se.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi znate lično da se desilo da je on negde otišao bez obezbeđenja?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa ne znam tačno baš lično, ali desilo se.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa kako je moguće? Nije logično da njega obezbeđuju, a sad on ide bez obezbeđenja?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa dobro. Znači, ako je otišao na sastanak, neko je možda ostao dole u kući da nije otišao s njim. Išao je i Davidović Sobodan sa njim, ali nije stalno išao.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, ja Vas nisam pitala da li su svi članovi obezbeđenja uvek išli s njim, nego sam Vas pitala da li se moglo desiti da on ode negde bez obezbeđenja. Sa dvojicom, trojicom, sa jednim, ali ide obezbeđenje s njim, ide neko od članova. Da li me razumete?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa nije se to dešavalo.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, uvek je neko bio s njim?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da, uvek je neko bio s njim.

PREDSEDNIK VEĆA: Uvek je neko bio s njim, a neko je možda i ostao eventualno, da ne idu svi?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa to morate objasniti. Dobro. Isto je bilo i kad je išao na Jahorinu?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa da,moglo se desiti.

PREDSEDNIK VEĆA: Sem Vas, obezbeđenja i komandanta, da li je još neko spavao u toj vikendici?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Spavao je Slobodan Davidović.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je još neko pored njega spavao?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Znači, u sobi smo spavali Davidović, Boco, Pero Petrašević Momić i ja,.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je bila još neka soba u toj istoj vikendici, u kojoj je neko drugi spavao?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa ja mislim da je u garaži bio magacin sa hranom, da je tu, ne znam, spavao neki Čengić.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li slučajno znate gde je Stojković Slobodan bio?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne znam u kojoj je on vikendici bio.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je bio tu?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Bio je tamo, ali ne znam u kojoj vikendici.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne. Da li je bio tu sa Vama dole u toj bazi ili je išao na teren?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa bio je tamo.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde, nisam razumela, gde je bio Stojković Slobodan?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa bio je isto na tom terenu, ali nije spavao s nama u sobi.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne. Pitala sam da li je Stojković Slobodan išao na liniju tu gde je teren, ili je bio dole u vikendicama zadužen za nešto?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa on je bio zadužen za prehranu tu.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa zato Vas pitam. Da li je tu ostajao kod vikendice ili je išao na teren?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ostajao je kod vikendice.

PREDSEDNIK VEĆA: A gde je Vukov Aleksandar?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa Vukov Aleksandar je odlazio sa jedinicom, sve zavisi kako je koji vod išao gore. Imao je i Vukov Aleksandar isto, kako da kažem, svoj odmor i šta ja znam, a Stojković je odlazio kad smo išli svi isto, išao je gore na liniju, bio je gore na liniji.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je Vukov Aleksandar silazio sa linije, da li je dolazio u vikendice?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa jeste, imao je normalno odmor kao i svi.

PREDSEDNIK VEĆA: Kao i svi se menjao?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Nije li on ostajao nešto duže od ostalih na terenu?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa Vukov Aleksandar je većinom bio zadužen za tu liniju, kako da kažem.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Vukov Aleksandar.

PREDSEDNIK VEĆA: Na koji način je bio zadužen?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa on je regulisao šta je trebalo na liniji, govorio je Boci šta se dešavalo, i šta ja znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta je govorio Boci?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa šta se dešava na liniji.

PREDSEDNIK VEĆA: A kako mu je to govorio?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa kada siđe dole tražio je trebovanje, šta treba od municije, šta treba od naoružanja.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi kažete «kada siđe dole», a malopre ste mi rekli da je silazio normalno u smene. Ja Vas sad pitam da li je on gore bio ili je silazio?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa gledajte, on i kad je na odmoru, ode gore do linije pa obiđe, šta ja znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je postojala neka druga komunikacija? da li je postojala neka radio-veza, bilo kakva?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa bila je, normalna stvar.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa jesu li se mogli sporazumeti putem te veze sa onima gore koji su na liniji?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa mogli su.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li to funkcnonisalo?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Jeste, funkcionisalo je.

PREDSEDNIK VEĆA: Mogle su se preneti razne odluke, naređenja komandira?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Moglo se?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da, moglo je.

PREDSEDNIK VEĆA: A da li se dešavalo da bude u prekidu ta veza, pa da se ne može komunicirati?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa sasvim normalno, bilo je i prekida.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa da li je više funkcionisala ili nije funkcionisala?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa ne znam, nisam bio na radio-vezi, ali dešavalo se sigurno.

PREDSEDNIK VEĆA: A šta se radilo u tim slučajevima kad se veza prekine, a vest treba da se prenese?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa verovatno je neko morao da ode i da obavesti.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi znate da se to dešavalo ili pretpostavljate, kažete «verovatno»?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Tačno ne znam, sigurno.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi niste prisustvovali takvim vrstama dogovora?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da, nisam prisustvovao.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li slučajno znate kako se komuniciralo na tim vezama? Da li se normalno govorilo ili putem nekih šifri?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Putem šifri se govorilo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate neku šifru?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Sve se govorilo putem šifre.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate neku šifru da nam ovde kažete, recimo «to je za to, ovo je za ovo»?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne, ne znam stvarno.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste tada znali šifre?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Možda sam znao, ali stvarno sad ne mogu da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste čuli da je nekad neko spomenuo šifru «paket»?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa tu nije spominjana šifra «paket».

PREDSEDNIK VEĆA: Šta to znači «tu nije spominjana», a gde jeste?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa spominjana je na Kladuši, «paket» je bila šifra, ali ovde nije.

PREDSEDNIK VEĆA: A na ovom terenu nije spominjana?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Dok ste tu, Vi sad snimate, je li tako?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Imate tu kameru i snimate. Šta se sada Vama dešava? Zašto Vi odlazite sa terena?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa, normalno, kad naveče ležimo u sobi, a pričamo o događajima, šalimo se i ovo i ono. Pričali smo tako o nekim

događajima i, kako da kažem, ja sam protivrečio komandantu i to se njemu nije svidelo.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta ste rekli komandantu?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa kažem Vam, mi smo pričali o događajima što su nam se dešavali pre, na primer u školi i šta ja znam, u ljudstvu koje poznajemo. I neke sam stvari protivrečio komandantu i njemu se to baš nije svidelo. Sutradan je bio ljut na mene i rekao mi je da je najbolje da se vratim u Đeletovce.

PREDSEDNIK VEĆA: Kakva je to bila vrsta razgovora kad se toliko naljutio da Vas vrati?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa, pazite, nije on baš hteo da primi neke stvari, kako da kažem, šale na svoj račun. Pa pričali smo o jednom našem drugu kog sam ja branio, a s kojim je on bio u zavadi. Ja mislim da mu je verovatno to smetalo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je to dovoljan razlog da Vas zbog toga vrati sa terena?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Jeste, dovoljan.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate da je još nekada u nekoj sličnoj situaciji postupio ako bi mu neko protivrečio, ako bi smeo? Da li je uopšte smeo neko da mu protivreči?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa slušajte, ko mu je protivrečio, taj je dobio batina, a mi smo tad bili drugovi. Jednostavno, bio se naljutio, video sam to sutradan, i ja mislim da je to pravi razlog zašto sam ja otišao.

PREDSEDNIK VEĆA: Spominje se i neka Vaša bolest. Ima li to neke veze s Vašim povratkom?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da, to su spominjali, ali nisam bio bolestan, to je bila glupost.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi kome ostavljate kameru kada odlazite.

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Kamera ostaje u sobi. Kameru sam ostavio dole i posle sam video da je Vukov snimao kamerom po liniji, a samu egzekuciju je snimio Stojković Slobodan.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je Stojković još nešto snimao sem toga?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa video sam da je snimao Stojković, ali on nikad nije pre snimao.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta nikada nije pre radio?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pre nije nikad snimao kamerom.

PREDSEDNIK VEĆA: Nije pre toga? Dobro. I šta se sad dešava? Osim Stojkovića i Vukova, da li je još neko snimao?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa po snimku, koliko sam ga ja gledao, primetio sam da je imao samo Vukov i Stojković.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Da li ste Vi nekad pričali sa Stojkovićem u vezi sa tim što je on snimao?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne, nisam nikada.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li spominjali nešto?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa nisam ja baš s njim bio neki drug. Nismo pričali o tom događaju, kako da kažem.

PREDSEDNIK VEĆA: A recite mi kako dolazi sada kamera do Vas. Ona je ostala na terenu, a Vi ste otišli?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Po povratku jedinice u Đeletovce, meni se vraća kamera i normalno kaseta koja je bila u kameri.

PREDSEDNIK VEĐA: Ko Vam vraća kameru?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne znam tačno, ne mogu Vam reći tačno ko mi je tačno u ruke dao, ali mi se uglavnom vraća kamera sa kasetom.

PREDSEDNIK VEĆA: To je ona mala VHS kasetica?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Ona za kameru?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa VHS kaseta.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta Vi sad radite sa kamerom i kasetom?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Znači, sa kamerom i kasetom odlazim, a tu je bilo još i slika, i radim slike kod Dragana Momirovića.

PREDSEDNIK VEĆA: Kod koga?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Umnožio sam kasetu.

PREDSEDNIK VEĆA: Kod koga radite to, nisam čula ime?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Dragana Momirovića, od koga sam dobio i kameru. Znači, izradio sam slike i kod njega umnožio još jedno 5-6 kaseta.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo, molim Vas, objasnite postupak. Imate VHS kasetu. Sa te VHS kasete to treba da se skine na šta, na CD ili na šta?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa snima se to normalno na VHS kasetu. Samo sam je presnimavao na druge kasete.

PREDSEDNIK VEĆA: Sa te jedne presnimavate na druge, iste takve?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da, iste takve.

PREDSEDNIK VEĆA: Pošto mi nekada nemamo saznanja o nekim stvarima. Sud baš ne mora sve da zna. Objasnite mi, molim Vas, tu VHS kasetu. To je mala kaseta koja se stavlja, po mom saznanju koje možda nije potpuno, u kameru?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Nije to baš mala kaseta.

PREDSEDNIK VEĆA: Kolika je?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa šta ja znam, to je standardna VHS kaseta.

PREDSEDNIK VEĆA: Kao kutija šibice, je li tako?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Kao CD?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Kaseta kao knjiga.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, ona velika kao za plejer, je li takva kaseta?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da, takva kaseta.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, takva kaseta je bila u kameri, ona sasvim velika?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Sada Vas razumem. I sa te takve kasete Vi presnimavate na iste takve kasete?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Na iste takve kasete.

PREDSEDNIK VEĆA: To su one kasete za video i za plejere, one velike, stare, nekadašnje?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, samo da raščistimo o čemu se radi jer je to veoma važno. Osim na kasete, da li ste Vi nekada prebacivali kasetu na neku drugu formu, znači na CD ili na DVD?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne, nisam nikada.

PREDSEDNIK VEĆA: Ni na koju drugu formu, da kažem sad, modernizovaniju?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne, nikad.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko takvih VHS kaseta Vi pravite od te originalne?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pet ili šest.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi to lično radite?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ja lično radim.

PREDSEDNIK VEĆA: Kod tog Dragana, kojeg ste spomenuli?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: A šta taj Dragan ima? Kakvu radnju?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa on ima fotografsku radnju, bavi se s fotografijom. Tada još nije imao radnju, u kući je to radio.

PREDSEDNIK VEĆA: I to Vi radite u radnji ili u kući?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Kod njega u kući.

PREDSEDNIK VEĆA: Presnimavanje vršite kod njega u kući?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Da li on zna šta se nalazi na tim kasetama kad Vi to radite?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Normano da nije trenutno znao, posle je gledao snimak.

PREDSEDNIK VEĆA: Kada Vi presnimavate, pre nego što ste presnimili, da li ste pregledali kasetu?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste videli egzekuciju?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste znali da je to snimljeno pre nego što ste počeli da gledate?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Bilo je priče, ai nisam znao tačno šta se događalo na kaseti.

PREDSEDNIK VEĆA: Posle koliko dana od Vašeg odlaska iz Trnova Vi dolazite do kasete i do kamere? Kad se oni vraćaju?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Istoga dana kada su došli u Đeletovce, znači, posle desetak dana.

PREDSEDNIK VEĆA: Vi ste se vratili iz Trnova i otišli u Đeletovce, je li tako?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da tu sve vreme budete? Da li vi iz Đeletovaca imate neku komunikaciju sa njima tamo u Trnovu?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne znate? Kada ste Vi saznali da se na kaseti nalazi neka egzekucija?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa kad sam gledao kasetu.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa ja sam Vas pitala jeste li saznali pre toga da ima neka

egzekucija, a Vi ste rekli «da».

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa ne, saznao sam da je bilo nekih ubistava kad se jedinica vratila u Đeletovce, ali egzekuciju sam video kad sam gledao kasetu.

PREDSEDNIK VEĆA: E, upravo Vas to pitam. Kad ste saznali za to, pre nego što su se oni vratili?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne, kad je jedinica došla u Đeletovce.

PREDSEDNIK VEĆA: Kada je jedinica došla, a pre nego što ste gledali kasetu?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li tako, u tom međuvremenu? Vi ste prvo saznali, pa ste onda uzeli kameru i kasetu i otišli da je odgledate?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: A ko Vam je to rekao da postoji nešto tako, da li se sećate?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa ne mogu sad tačno da se setim zato što je odmah bilo priče.

PREDSEDNIK VEĆA: A kakve priče je bilo?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Bilo je priča, uglavnom.

PREDSEDNIK VEĆA: Kakve priče?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa bilo je priče da su neki streljani, ne znam kako da vam objasnim. Uglavnom, bilo je priče da je bilo streljanja.

PREDSEDNIK VEĆA: Neki vojnici su pričali o tome, pa ste Vi čuli, je li tako?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. I kad ste Vi pogledali kasetu, to ste videli na njoj?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da, video sam to.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta ste Vi uradili? Jeste li nekako reagovali? Jeste li pitali šta se i kako desilo?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne, nisam ništa pitao. Znači, umnožio sam kasete i podelio.

PREDSEDNIK VEĆA: A što ste umnožili kasete?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Zašto sam umnožio?

PREDSEDNIK VEĆA: Da.

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa bilo je normalno da se umnoži kaseta jer su svi voleli da imaju kasete kao i sa prvog terena.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste umnožili kasete i sa ovim događajem, egzekucijom?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li Vi lično posle te kasete dali određenim osobama?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Lično Vi iz ruke ste dali po principu «evo tebi, evo tebi»?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I svaki od njih je imao na presnimljenoj kaseti egzekuciju?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Nije se moglo desiti da kod nekog to nije bilo?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Kome ste lično dali Vi u ruke?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa znači, dobio je Pera Petrašević, dobio je Momić, Bugar je imao kasetu.

PREDSEDNIK VEĆA: Kome ste Vi dali, prvo to?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Odneo sam u komandu i ostavio sam kod Boce u komandi i dobio je Pero Petrašević, Milorad Momić, Aleksandar Medić, Boco je dobio kasetu i ne znam još ko je.

PREDSEDNIK VEĆA: Kad ste Vi došli u komandu i doneli te kasete, šta ste Vi reki komandantu?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa nisam ništa, dao sam kasetu.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li rekli: «Evo ti kaseta, na kasetama se nalazi to i to»? Jeste li mu rekli šta se nalazi? Trnovo, teren, šta?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne, nisam mu rekao šta se nalazi, nikad nisam govorio šta se nalazi na kaseti, dao sam kasetu.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo ste predali kasete?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: A je li on onda ovima drugima davao? Peri Petraševiću i ovima što ste sad nabrojali?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Uzeli su. Pero Petrašević je bio uz njega i oni su odmah uzeli kasetu.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste li Vi bili prisutni kad je on to uzeo?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa jesam, naravno.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je još uzeo kasetu u Vašem prisustvu?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa kažem Vam, Milorad Momić, Pero Petrašević, Aleksandar Medić.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste nešto komentarisali posle uzimanja te kasete?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi znate da li su oni pregedali kasetu?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne znam, ali kaseta je bila gledana posle po četama, po vodovima.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali ne znate za njih? Da li su oni lično pregedali?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne znam, nisam sa njima gledao.

PREDSEDNIK VEĆA: Hoćete reći da se kaseta javno prikazivala? Kažete, po vodovima?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa javno se prikazivala.

PREDSEDNIK VEĆA: A gde se to javno prikazivala? Da li je bio neki televizor, video, šta je bilo?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa u spavaonici je bio video i televizor i gledalo se.

PREDSEDNIK VEĆA: I tu se gledalo A kako Vi to znate da se gledalo? Jeste li Vi prisustvovali nekom takvom gledanju?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa sasvim normalno, bio sam na primer u nekom vodu što smo ga zvali «peti korpus», tu sam baš gledao kasetu.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi da li postoji ikakva mogućnost da Medić Slobodan ne zna ništa u vezi sa tom kasetom i u vezi sa egzekucijom. Postoji li mogućnost i da nije dobio kasetu i da je nije gledao?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne, nije postojala ta mogućnost.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li uopšte postoji mogućnost da neki drugi ljudi, koji su došli do te kasete, nisu saznali da postoji kaseta sve do Haga?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne, svi su gledali kasetu, tu nema govora.

PREDSEDNIK VEĆA: Zato što, iz onog što Vi pričate sada, proizilazi da je to otprilike bio jedan događaj kome su svi prisustvovali. Iz nekih iskaza, kažu ljudi ovde nama, između ostalih i okrivljeni, da nisu gledli kasetu. Okrivljeni kaže da nije ni znao za kasetu sve do momenta dok nije prikazana u Hagu?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa ja ću Vam reći da je kaseta posle dospela u videoteku «Laser» u Šidu i gledalo ju je dosta građana Šida, da ne kažem da je gledao naš celi bataljon.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je ikako moguće da se desilo da komandant tu kasetu nije video, da nije znao za nju, da nije znao za događaj i da ne zna ništa u vezi s tim?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne, morao je znati.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi mislite da se ovaj događaj, po Vašoj proceni, pošto niste naravno bili prisutni tu, uopšte mogao dogoditi bez njegovog znanja? Ja znam šta se Vi rekli istražnom sudiji.

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Nije se mogao dogoditi bez njegovog znanja, ali hoću da kažem da on nije režiser tih ubistava.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta to znači, da je njemu neko nešto naredio?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Gledajte, ja ću Vam reći. Mi smo u Đeletovcima imali hrvatske zarobljenike. Ti zarobljenici nisu ni ošamareni od strane pripadnika naše jedinice. Znači, ovi ljudi nisu bili ni naši zarobljenici, oni su jednostavno dovedeni tamo i to je neko drugi naredio, da se ti ljudi tamo pobiju.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako to mislite? Kome je taj drugi naredio?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa ako je Boco naredio Peri Petraševiću i njima, što su oni dali u iskazu, ja ne mogu da kažem kad nisam čuo Bocinu naredbu. Znači, Boci je bilo naređeno da se ti ljudi pobiju. Boco nije tražio: «Dovedite mi ljude pa da ubijamo.»

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je neko mogao da naredi direktno ovim ljudima da streljaju, a da to ne zna Slobodan Medić?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi znate da li je Slobodan Medić?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Možda ako su telohranitelji poznavali nekog komandanta kome je Boco bio podređen. Možda se to moglo desiti.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se tako nešto m o g l o desiti?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Moglo se to desiti ako su telohranitelji poznavali komandanta kome je Boco bio podređen. Verovatno je imao uticaj da naredi njima, ali u ovom slučaju ne znam, ne bih rekao da se to desilo.

PREDSEDNIK VEĆA: A Vi ste malopre upravo nama objašnjavali da se ništa nije moglo u jedinici desiti bez znanja komandanta. I ako bi se eventualno desilo, da bi on odmah posle toga saznao, ali da je u principu to bila retkost.

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Znači, ako je neko drugi naredio, on je saznao, nema tu priče.

PREDSEDNIK VEĆA: Da je saznao?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ali u ovom slučaju on je znao za to.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li iz priče znate da li je on naredio? Pošto znam da niste očevidac. Znam šta ste rekli u istrazi, zato Vas to pitam.

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne znam stvarno da je on naredio. Kažem Vam, znači, imali smo zarobljenika. On nikad nije naredio da se zarobljenici pobiju, zato ne mogu da kažem da je on naredio, ja to nisam čuo.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali kako Vi to objašnjavate? Vrlo detaljno objašnjavate kako je uopšte došlo do tih ubistava, objasnite nam sad i ovo. Nešto ste pričali u vezi sa Srebrenicom i tako nešto? Ako se ne sećate, ja ću Vas podsetiti.

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa može.

PREDSEDNIK VEĆA: To je onaj deo kada ste objašnjavali, pitao Vas je istražni sudija odakle su uopšte ti ljudi, ti muslimanski zarobljenici, šta se s njima dešava. Onda ste Vi rekli ovako: «Od tog dolaska u Đeletovce čuo sam oko tih ubistava da su autobusi poslani iz Srebrenice da bi se ti ljudi ubijali po liniji, da se rasterete grobnice oko Srebrenice. Da bi se ubijali po liniji, tako da su Musimani njih

mogli uzimati kao vojnike na liniji. Znam sigurno da da je Slobodanu Mediću dato više tih zarobljenika da se pobiju, ali se on pobunio i nije hteo da se...». To je strana 27. iz istrage. To je Vaš iskaz, je li tako?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ja ću ovako kazati. Ja nisam spominjao nikakve autobuse, da su autobusi dovozili u našu jedinicu. Autobusi nisu ni mogli da dođu do Trnova, znači nisu mogli da dovezu zarobljenike u Trnovo. Ja sam rekao ovako: da je Boco dao, da je komanda tražila našeg vozača; da je zbog tih dešavanja oko Srebrenice, od Boce tražen vozač autobusa i kamiona, i da je Boco poslao tamo Đuru Mileusnića da vozi kamion, i tog Bracu iz valjda Bogatića, ne znam kako se zove, da ih je poslao tamo u ispomoć.

PREDSEDNIK VEĆA: Da, ali rekli ste i ovo dalje, ovo nije izmislio istražni sudija?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne, rekao sam da je bilo priče da su ti ljudi, zarobljenici, dovođeni na liniju i da je tu bilo ubistava. Čuo sam da je to bilo, da su dovezli tih šest ljudi, da su hteli još više, ali da je Boco bio ljut i da se pobunio protiv toga da naši ljudi streljaju.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, to je znači ovo isto, samo što ste ovde rekli «autobusi», ne bi on to izmislio, ali to je ista suština.

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ja hoću da kažem zato što sam čuo da su neki svedoci spominjali autobuse, tj. da su kod nas dovoženi autobusi i da je ubijano po liniji. U stvari, u Trnovo nisu ni mogli da dođu autobusi, a kamoli na liniju. Ovo kažem jer sam video da su neki svedoci davali iskaz da je dovezeno tri autobusa i da je ubijano po liniji.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne do linije, nismo shvatili do linije, nego do nekog dela.

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa nije mogao autobus ni do Trnova da dođe, a ne do nekog dela.

PREDSEDNIK VEĆA: A da li je bilo autobusa u Trnovu, u samom mestu?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne, mi nismo došli tamo autobusom, autobusi su nam ostali na Jahorini.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je bilo nekih drugih autobusa, nečijih drugih, gradskih ili prigradskih? Da li ste ih videli?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne znam, mi smo uglavnom došli preko planine, tu autobusi nisu mogli da idu.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne. Naravno preko planine ne bi mogli da idu, to bi bilo teško postići. Ali da li ih je bilo u samom mestu? Na to sam mislila.

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne, nismo boravili u mestu pa nisam ni video.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste Vi nekad odlazili do Trnova?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne, nisam, samo sam prolazio.

PREDSEDNIK VEĆA: Kada ste samo prolazili? Kada ste dolazili i odlazili, je li tako?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I to je sve? To je sav Vaš prolazak kroz Trnovo?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, po onome što ste sad izneli, kažete da je Medić Slobodan znao za događaj i znao za kasetu koju je video, je li tako? To proizlazi iz ovoga što ste sad izjavili? Samo malo, kolega, molim Vas, nemojte me remetiti, zaista. Vi ste rekli da ste čuli, Vi ste rekli da ste mu dali kasetu, je li tako?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I rekli ste da mislite da je nemoguće da on ne zna za događaj i da ne zna za kasetu i slično, je li tako?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Nemoguće je da ne zna.

PREDSEDNIK VEĆA: Nemoguće je da ne zna? Da li ste Vi nekad s njim pričali u vezi s tim događajem?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne, nisam nikad.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste eventualno čuli bilo kakav komentar u vezi sa tim?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Nikada nije spominjao.

PREDSEDNIK VEĆA: Nikada nije spominjao? Dobro. I šta se sada dešava? Ta kaseta odazi u taj video klub i tamo se umnožava i svako može da je uzme ako hoće da je gleda. Je li tako?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I Vi kažete da znate da su je ljudi gledali maksimalno, je li tako?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Da, maksimalno je gledana po gradu.

PREDSEDNIK VEĆA: Ta originalna, koja je bila kod Vas, koja je iz kamere uzeta, gde ona završava?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Originalna kaseta je bila kod mene i, normalno, to je gledao ko god je došao kod mene, tražio je da gleda kasetu. Bilo je priče, ali pošto su bila ta ubistva na kaseti, ja sam presnimio još jednu kasetu, gde sam kompletno skinuo ta ubistva. Tako da sam onome ko je dolazio da gleda kod mene kasetu onda davao da gleda kasetu bez ubistava. A ovu originalnu kasetu sam sakrio.

PREDSEDNIK VEĆA: Sem tog dela gde je kompletna egzekucija skinuta, da li ste na ovoj kaseti tj. na nekoj od njih koju ste posle presnimavali sa originalne, izostavljali neki deo eventualno?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne, nisam nikada.

PREDSEDNIK VEĆA: Kompletno je snimljeno kako je išla egzekucija?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Kaseta originalna je original.

PREDSEDNIK VEĆA: Sa tog originala da li ste neke kopije eventuano presnimili, ali bez nekog dela te egzekucije? Da li ste, na primer, snimili samo dve trećine egzekucije, a niste neki deo?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste nešto izbrisali ili dodali? To Vas pitam.

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Nisam ništa, na ovoj kaseti što sam ostavio da se gleda izbrisao sam kompletno ubistva, egzekuciju, a ova kaseta je ostala originalna.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta ste radili sa originalnom kasetom?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Sakrio sam je u kući. Imam jedan sef i tu sam je sakrio.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta ste posle toga radili s njom?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Pa ovako. Posle toga sam držao kasetu, onda je nastala frka posle suđenja u Podujevu, pošto je Nataša Kandić izjavila Slobodanu Mediću da će da se sretnu još za Treskavicu zbog ovih ubistava. Verovatno je on njoj rekao da neće njeno vreme nikada ni doći, ali poklopilo se da je njeno vreme došlo. Naravno, došao je jedan dan Aeksandar Medić, ja nisam bio toliko zainteresovan za to suđenje, pa me to nije interesovalo puno. Jedan dan je došao Aleksandar Medić i tražio je kasetu, kao: «Poslao me Boca po kasetu.» Ja sam rekao da nemam tu kasetu i on je otišao. Onda slede događaji. Znači, 2004. godine bio sam u kući. U stvari, postoji jedan čovek, Miroslav Grkinić, sa kojim ja nisam pričao još od tih ratnih dana. Pošto sam se bavio lovom, a i on je došao u to moje selo u lov, tu smo se pomirili. Posle je pričao, dolazio je kod mene, kao sviđa mu se tu u selu tu bi on da proda stan i da pređe u to selo da kupi kuću. I tako kroz razgovor pita da li imaš onu

kasetu sa Treskavice. Ja sam rekao da imam, a on je pitao da li može da dođe da gleda. Ja sam mu dao tu kasetu gde je skinuta ta egzekucija. On je gledao i posle jedno par dana došao je kod mene i rekao: «Ma daj, nemoj zezati, daj mi ono konkretno da gedam!» I ja sam mu dao tu originalnu kasetu i rekao sam: «Nemoj da se zezaš, nemoj da imam problema, pregedaj i vrati.» On mi kaže: «Nisam mali, vratiću ti.» I ništa, dao sam. On je normano dolazio, tu stanovao kod mene u selu i kasnije je kupio kuću.

PREDSEDNIK VEĆA: Je li Vam vratio?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Molim?

PREDSEDNIK VEĆA: Kasetu, je li Vam vratio?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: Slušajte, kaseta je bila kod njega, on nju kao gleda i jedan dan me tu kad sam išao sa pijace sreo me Pero Kec pred kafićem «Kolos» i rekao mi je da je Grkinić prodao kasetu u Tuzli, i kaže sa njim zajedno su Buca Crnobrnja i Dane Šandor prodali nekom advokatu u Tuzli kasetu, da je to prijatelj Daneta Šandora. Ja sam odatle otišao kdo Grkinića u stan, bila mu je sama žena. Tražio sam Grkinića, došao je i pitao sam ga šta je to uradio, bojao sam se, naravno, za svoju familiju. On mi je nudio stan, da mi da stan i kao da ja ništa o tome ne pričam. I ispričao mi je da su tu umešani taj Buca Crnobrnja i Dane Šandor, da je to prijatelj Daneta Šandora i da su oni kasetu dali i da je kaseta data Haškom tribunalu.

Posle toga sam normalno bio nervozan i uplašen. Išao sam u devetom mesecu, došao je Grkinić po mene i rekao je da ljudi iz Haškog tribunala hoće da razgovaraju sa mnom. Otišao sam na taj prvi sastanak. Međutim, u hotelu sam sreo tog advokata kod kog me je Grkinić odveo i on je rekao da istražitelji taj dan neće doći. Ja sam rekao da me ne zanimaju nikakve pare od te kasete, razgovaraću sa Haškim tribunalom, ali da me ne interesuju pare što su oni imali sa time. Sutradan smo ponovo otišli, sastao sam se sa Haškim istražiteljima, gde sam gledao kasetu. Znači, to je bilo u devetom mesecu 2004. Posle tog razgovora smo se još sastali jednom i ja sam ih zamolio da ne bih da dolazim više tu kod tog advokata u Tuzlu. Ako nešto ima, da možemo razgovarati u Beogradu. I posle tog događaja, znači, posle mog prvog razgovora sa Haškim istražiteljima, ja sam otišao kod Pere Petraševića u kafić i pitao sam gde je Pero Petrašević. Naravno, uplašio sam se, hteo sam da mu kažem da sam ja bio na razgovoru i da sam gledao kasetu. Uplašio sam se, bila je tamo njegova konobarica koja je radila u lokalu. Ja sam je pitao i ona mi je rekla da je Pero Petrašević na pecanju u Hrvatskoj.

Posle toga dolaze, znači posle tog vremena, Pero Petrašević i Aeksandar Medić dolaze kući kod mene. Nisam bio u kući, bio mi je brat. Pera Petrašević je rekao: «Šta Grkinić i Sova misle? Biće im mala Srbija.» I ovo i ono, pretio je. Aleksandar Medić je ćutao. Posle svih tih dešavanja i razgovora u Tuzli, uvek sam se sretao

sa Perom Petraševićem. On mi je govorio. U stvari, ja sam se onda, posle tog njegovog dolaska u moju kuću, ja sam se ponovo sreo sa Perom Petraševićem u selu Berkasovo, i on mi je ispričao: «Ja nisam prodao kasetu ni za jedan...» On pita šta hoće Grkinić, ja mu kažem da on hoće pare. On mi je rekao: «Pazi, ima tu neko veći od mene, otići će ti glava s ramena.» I još tako dva-tri puta smo se sreli i ja sam imao pritisak. Hteo sam da se odvojim od Grkinića i od ovih ljudi, otišao sam kod Jovana Mirila u kuću, znao sam da je on u kontaktu sa Natašom Kandić, zamolio sam ga da odemo kod Nataše Kandić i da joj ispričam šta mi se dešava. Otišli smo kod nje, ja sam ispričao celi događaj i zamolio je ako može da pomogne, bojao sam se za porodicu. Ona je rekla da će pokušati, stupila je u kontakt valjda sa Humanitarnim fondom u Bosni. Oni su joj rekli da imaju kasetu i ona me je zamolila da odem da probam da uzmem kasetu u Tuzli, da ja tražim kako ona ne bi tražila redovnim putem. Ako mogu da joj dostavim kasetu, ona će imati razloga da mi pomogne.

Ja sam dva puta odlazio sa Jovanom Mirilom autom koji nam je Nataša Kandić dala u Tuzlu, i nisam dobio kasetu. Onda sam opet napao Mirosava Grkinića da mi donese kasetu, da smo u pitanju moja porodica i ja. On je otišao u Bosnu i bio je tamo 7-8 dana, i doneo je kasetu. Ja sam tu originanu kasetu odneo Nataši Kandić, to je baš originalna kaseta. Onda je Mirosav Grkinić hteo da obavi isto razgovor sa Natašom Kandić i on je obavio razgovor. U stvari, ja sam ga pitao zašto je to uradio, on je rekao da su mu Boco i Mrgud Milanović oduzeli sedam šlepera južnog voća još onda, i da su uzeli klanicu iz Mirkovaca, i da će on da im se osveti.

Ja sam, znači ,dao Nataši Kandić tu originalnu kasetu i to je bilo kod Nataše Kandić. Posle tih pretnji i svega što se dešavalo u Šidu, Haški Tribunal je prihvatio da me zaštiti i otišao sam 7. maja iz Srbije.

PREDSEDNIK VEĆA: Rekli ste da ste gledali tu kasetu kad ste došli u Tuzlu,da su Vam je tamo pokazali kad ste bili kod tog advokata. Je li ona bia u potpunosti ista kao ona što ste je Vi snimali? Ista ona, nije ništa tu menjano?

SVEDOK KOSANOVIĆ DUŠKO: U potpunosti ona što sam ja snimao.

Izvod iz transkripta audio zapisa sa glavnog pretresa od 3. 07. 2006.

Saslušanje svedoka TOMISLAVA KOVAČA:

PREDSEDNIK VEĆA: Na ovom suđenju raspravljamo o činjenicama u vezi sa događajima koji su se desili na Godinjskoj bari u blizini Trnova, u vezi sa ubistvom nekoliko ljudi koji su bili pripadnici muslimanske nacionalnosti. To je, da kažemo, osnov zbog čega su oni ovde, a zbog čega ste Vi pozvani kao svedok. Mi imamo određenu dokumentaciju iz koje smo videli da ste Vi u tom periodu obavljali određenu funkciju u Republici Srpskoj Krajini.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne, u Republici Srpskoj.

PREDSEDNIK VEĆA: U Republici Srpskoj, dobro. Pa ćete nam reći šta ste radili, koja funkcija Vaša je bila, u kom periodu, koliko dugo ste to obavljali, s kim ste tada kontaktirali i da li Vam je poznato nešto i šta u vezi sa «Škorpionima». Izvolite?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ja sam u to vreme koje vas interesuje, u prvoj polovini 1995. godine, bio zamenik ministra MUP-a Republike Srpske. Ujedno sam bio komandant policijskih snaga Republike Srpske. Bio sam tada po činu general i komandovao sam svim štabovima policijskih snaga na prostoru Republike Srpske.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li u toku cele 1995. godine, pošto ste rekli «u prvoj polovini»?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Pa u prvoj polovini 1995. sam bio zamenik ministra, dok sam u drugoj polovini, u septembru mesecu, postavljen za ministra MUP-a Republike Srpske.

PREDSEDNIK VEĆA: U devetom mesecu?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde je bilo Vaše sedište?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Moje sedište je bilo na Palama.

PREDSEDNIK VEĆA: U to vreme ko je bio ministar? Vi ste bili zamenik?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ministar je bio Žika Rakić u to vreme, Žika Rakić je bio ministar MUP-a.

PREDSEDNIK VEĆA: I bili ste komandant policijskih snaga u to isto vreme u prvoj polovini 1995. godine?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Da, bio sam komandant policijskih snaga, znači kompletnih policijskih snaga MUP-a Republike Srpske.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Pre nego što ste postali zamenik ministra, odnosno komandant policijskih snaga, šta ste bili?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Na početku rata sam bio komandir Stanice policije na Ilidži, u toku rata načelnik Stanice javne bezbednosti Ilidža. Sa tog mesta u avgustu mesecu sam postavljen za pomoćnika ministra za policiju, i od tada sam postavljen za komandanta policijskih snaga MUP-a Republike Srpske, pa sve do kraja rata.

PREDSEDNIK VEĆA: Pre toga, sem što ste bili komandir policijske stanice, da li ste još nešto radili vezano za policiju, s obzirom da ste imali vrlo visoku funkciju za vreme 1995. godine?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: U toku rata sam bio u jednom navratu vršilac dužnosti ministra, bio sam pomoćnik ministra MUP-a Republike Srpske, u 1994. godini sam postavljen za zamenika ministra Republike Srpske, u septembru za ministra.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko Vas je postavio?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Postavila me je Vlada Republike Srpske svaki put. Pre rata sam bio šef policije i u jednom delu Sarajeva, bio sam inspektor Državne bezbednosti, bio sam komandant policijskih snaga na Kosovu i tako, kao što smo svi pripadnici.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi ko je tada bio predsednik Vlade Republike Srpske?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Predsednici su se menjali.

PREDSEDNIK VEĆA: U momentu kad ste Vi postavljeni, 1995. godine? Sve vreme govorimo o ovom periodu koji nas interesuje.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Godine 1995. je bio Dušan Kozić, kad sam postavljen za ministra, mislim da je bio Dušan Kozić i kad sam postavljen za zamenika ministra. Pre njega je bio Lukić, pre Lukića mislim da je bio gospodin Đerić. Tri predsednika Vlade su se promenile u toku rata u Republici Srpskoj.

PREDSEDNIK VEĆA: U ovom periodu, pošto nas interesuje upravo taj period 1995. godine, cela 1995. godina, ali recimo neki period juni, juli, maj? To nam je najaktuelniji deo. Kao zamenik ministra, kakve poslove ste Vi obavljali?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Kao zamenik ministra obavljao sam razne poslove, naravno, menjao sam ministra. Moram reći da je taj ministar bio stariji čovek i da nije bogzna koliko obavljao operativno svoju dužnost. Znači, ove

operativne aktivnosti svakako, s obzirom na moju funkciju i na čin, bile su na meni. Znači, operativne aktivnosti MUP-a sam uglavnom ja vodio.

PREDSEDNIK VEĆA: Republike Srpske?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Republike Srpske, da. Operativno u smislu borbe protiv kriminala i, s obzirom da je rat bio, u smislu komandovanja policijskim jedinicama. Znači, u onom domenu gde je i kako zakon dozvoljavao, gde se policija uključivala direktno u borbena dejstva. S druge strane smo imali nekih drugih problema, gde smo upotrebljavali jedinice na prostoru Republike Srpske u obračunu sa kriminalnim grupama, paravojskama i svim onim što rat nosi. Znači, imali smo jednu intenzivnu aktivnost, da ne kažemo još druge stvari: posle pada Republike Srpske Krajine kretanje izbeglica na tim prostorima, stalni pad teritorija, uspostavljanje vlasti na određenim teritorijama ili saniranje određenih područja, kao i sve ono što u ratu donosi velika kretanja na nekom prostoru i svakako velike bezbednosne probleme, gde su potrebne policijske snage. Tako da smo mi imali u toku rata, što u aktivnom što rezervnom sastavu, negde do 25.000 pripadnika policije. Znači, sa svim tim je trebalo operativno rukovoditi, obezbeđivati logistiku, držati ih u punom i borbenom i operativnom sastavu i kontrolisati njihovu zakonitost rada ako su vršili policijske poslove, odnosno saradnju sa Vojskom Republike Srpske ako su bili u borbenim dejstvima. Jer su uglavnom bili pod njihovom komandom kada su vršili borbena dejstva.

PREDSEDNIK VEĆA: Na koji način se obavljala ta saradnja sa vojskom?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Saradnja sa vojskom se obavljala na način kako je zakon propisivao, a zakon je jasno propisivao da u svim linijama u zonama odgovornosti određenih korpusa, kako bi bio raspoređen kompletan naš odbrambeni sistem Republike Srpske, da na svakom delu gde je u zoni odgovornosti gde dejstvuje i gde se uključuje MUP, on ide pod komandu nadležnog korpusa, odnosno nadležnog komandanta na prostoru koji je odgovoran za konkretno, određeno područje, izuzev ako nije u nekim aktivnostima posebno sastavljena zajednička komanda. Čak je u nekim specijalnim aktivnostima mogao da bude i na njihovom čelu ili neko od pripadnika specijalnih jedinica, ili neko od pripadnika MUP-a, ali opet je bio pod komandom, pod globalnom komandom Vojske Republike Srpske.

PREDSEDNIK VEĆA: Jedinice MUP-a su uvek bile pod komandom vojske, je li tako? To hoćete da kažete, u vreme ratnih dejstava, je li tako?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Znači, u zoni izvršavanja zadataka, to je u zonama odgovornosti. Naravno, ukoliko bi bilo u unutrašnjosti upada terorističkih jedinica i toga svega, tada su jedinice postajale samostalne. Unutrašnjost je van zone borbenih dejstava, i u unutrašnjosti teritorije jedinice MUP-a su mogle samostalno da deluju u borbi protiv terorizma.

PREDSEDNIK VEĆA: U tom periodu je bilo aktuelno trnovsko ratište. Šta Vi znate o tome?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Od 1995. godine muslimanske snage su pokrenule jednu opsežnu vojnu aktivnost u cilju slamanja snaga srpske vojske na prostoru Sarajeva i na prostoru Trnova. Koristili su u punoj meri još i određene probleme koji su se dešavali unutar Republike Srpske, sukoba vojnog i policijskog rukovodstva, tako da je i taj prostor Sarajeva ostao poprilično nepopunjen i nebranjen. Svakako da je Vrhovna komanda Republike Srpske donela jednu odluku i zatražila pomoć od svih, sa svih onih prostora koji su nam mogli pomoći, pre svega od RS Krajine, sa kojom smo imali i vojne ugovore i imali smo u 1995. godini zajedničku komandu. Pomoć smo tražili od Srbije i od svih ostalih pravoslavnih zemalja i zemalja koje su htele da nam pomognu, jer je ukupno bila izrazita ugroženost svih prostora i svih linija na ratištu u Bosni i Hercegovini, što je prouzrokovano padom glavnog dela RS Krajine i ulaskom Hrvatske vojske direktno na prostor Bosne i Hercegovine. Tako smo, uz sve naše protivrečnosti, bili izuzetno oslabljeni i faktički pred vojnim porazom na određenim prostorima, a naročito u okolini Sarajeva, gde nismo smeli dozvoliti taj vojni pad, jer bi to prouzrokovalo i pad Republike Srpske i, sa druge strane, sigurno bi ugrozilo negde 150.000 civila, koji ne bi mogli biti izvučeni na tom prostoru.

PREDSEDNIK VEĆA: Izvinjavam se, jedan od takvih dopisa, da kažem, ne znam kako da kažem, podnesaka, mi imamo u spisima. Vi ste ga potpisali upravo u vezi sa ovim sad što ste rekli.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Možete predočiti samo.

PREDSEDNIK VEĆA: Upravo u vezi sa ovim gubitkom ljudi i potrebom da se muškarci koji su sposobni za vojne aktivnosti uključe upravo u to. Ja ću Vam pokazati naravno posle na dokument-kameri, pošto imamo da je to potpisano. Imamo Vaše ime i prezime. Da li ste Vi to zaista potpisali i dali naredbu da se to učini?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne znam kome i za koga je ta naredba.

PREDSEDNIK VEĆA: Ministarstvo unutrašnjih poslova, Policijska stanica Pale, Sarajevo, Policijska stanica Vogošća, datum je 6. 7. 1995. godine, to je jedan od izveštaja. Pokazaću Vam ja sve pa ćete Vi kazati da li je to Vaš potpis i da li ste Vi zaista dali naredbu da se napiše. Samo nam možete sad završiti ovaj deo odgovora na ono što smo Vas pitali.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Moram da kažem da postoje dva niza naredbi koji stoje sa mojim imenom i prezimenom: jedan je kao komandant štaba Policijskih snaga Sarajevo, a drugi je kao ministar.

PREDSEDNIK VEĆA: Zamenik ministra?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: I jedne i druge su mogli da potpisuju umesto mene moji pomoćnici jer je takva tehnologija rada bila u samim državnim organima Ministarstva unutrašnjih poslova. Jedan je potpis ministra, a više ima pomoćnika koji mogu zbog operativnosti da potpisuju.

PREDSEDNIK VEĆA: A napiše i ono «za" verovatno?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ako imate originalni dokument, videćete da je potpisano.

PREDSEDNIK VEĆA: Videćete Vi.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ako je čisto štampani, ali mislim da nema uopšte razloga da ja...

PREDSEDNIK VEĆA: Da, naravno, mi Vas samo pitamo.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: ...stojim iza tih njihovih naredbi, da ne diskutujemo o sadržaju naredbe. Ne znam na šta se odnosi, ne znam za ovaj postupak koji Vi vodite.

PREDSEDNIK VEĆA: Pokazaću Vam ja, pa ćete Vi reći da li je to Vaš potpis.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Kažite šta je. Mi pričamo o suštini, nije bitno.

PREDSEDNIK VEĆA: Pitala sam Vas za taj teren Trnovo. Šta se tamo dešavalo i kakva su Vaša saznanja?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Onda je to mnogo jednostavnije. Ja sam taj prostor svakako dobro poznavao, jer sam rođen u Sarajevu i jer sam ja krenuo sa tog prostora. Bio sam, znači, na početku rata na samoj Ilidži, koja se delom naslanja na Trnovo. Veoma dobro znam taj prostor i bio sam svakako jedan od osnivača srpskih snaga na tom prostoru, tako da mi je jasan svaki deo prostora i šta se dešavalo na svim tim ratištima. Ako mislite konkretno na Trnovo i trnovsko ratište, gde su bile ove jedinice koje su došle u pomoć iz RS Krajine, za koju verovatno sada vodite, odnosno ne verovatno nego sigurno...

PREDSEDNIK VEĆA: A koja je to jedinica?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Vidite kakav je način bio, odmah ću vam reći, da uđemo, kad ste već pitali vezano za to trnovsko ratište. Trnovsko ratište, to je magistralni put Sarajevo – Trnovo i bila je bitka oko njega, to je namjera bila muslimanskih snaga da preseku tu komunikaciju i spoje se prema Goraždu i prema Glini i naravno sa njihovim globalnim ukupnim planovima koje su imali, naravno, kroz tu aktivnost bi došlo do zaokruženja Sarajeva i Pala i tu je bila ključna odsudna bitka na tom prostoru. Mi smo za to znali i na tom prostoru smo stalno trpeli gubitke, jer smo stalno imali udare i to je aktivnost, na tom delu su jednostavno obične vojne snage nisu mogle da izdrže i mi smo u tom jednom delu stalno kao parcipirali i davali policijske snage i znači imali celu

jednu policijsku taktičku grupu i stalno smo davali policijske snage na tom delu gde smo branili upravo tu najkritičniju tačku. Naravno, u sklopu borbene linije i zone odgovornosti Sarajevsko-romanijskog korpusa, znači nismo to samostalno radili, ali smo na tom dijelu, znači od predela Trnovo, to je predeo Kijevo – Trnovo i taj svod koji se naslanjao svod između preklapanja Treskavice, Igmana i prema Jahorini, znači sa udarom na liniji Dobrog Polja, udarom na taj glavni dio, na taj magistralni put i jedan deo Dobrog Polja i drugi deo veoma bliži prema Sarajevu, znači, drugi deo je Kijevo, to je prostor veoma blizu, znači to je prostor 20-ak km od ulaza samog u Sarajevo. Na te dve tačke smo mi bili kao MUP angažovani i vodili smo i te kako računa o tom prostoru.

PREDSEDNIK VEĆA: U okviru Sarajevsko-romanijskog korpusa? Ko je tada bio, da kažemo, ko je u tom korpusu?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Mislim da je bio general Milošević.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako ste rekli?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: General Milošević je bio komandant Sarajevsko-romanijskog korpusa, mislim komandant brigade na tom prostoru koji je držao kompletnu tu teritoriju, mislim da je bio, ne mogu sad tačno da kažem, ali mislim, nisam mogao da se pripremim i verovatno mi nisu sve te, mislim da je bio potpukovnik Šehovac je bio komandant brigade. Sarajevsko-romanijski korpus je imao više brigada i svaka brigada je imala svoju zonu odgovornosti.

PREDSEDNIK VEĆA: Sad mi recite jel vojska postupala po naredbama upravo komandanta ovog korpusa?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Naravno, po svim.

PREDSEDNIK VEĆA: Iako je ona pripadala policiji ona je postupala po?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Policiji, jer policija je, nije vojska pripadala policiji.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, vojska? Ovaj o kome Vi kažete? Samo dozvolite da Vam postavim pitanje. Upravo ta grupa za koju ste rekli da je sačinjavala iz policije, ja Vas pitam da li se ona potčinjavala takođe naredbama vojnim?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Kako da ne, morala je, jer vođenje ukupno, odbrambenih aktivnosti na tom delu je bilo nemoguće bez ukupne koordinacije, na primer na tom delu policijske snage su bile na jednom prostoru kao pešadijske dok potpunu artiljerijsku podršku je isključivo imala iz zajedničkih artiljerijskih brigada Sarajevsko-romanijskog korpusa, tako da mislim po načinu i ratovanju i taktici nijednog momenta nije moglo drugačije da bude, već je moralo da bude jedan ukupan sistem, jedan zaokruženi sistem komande kao što u svim vojskama je to i na svim prostorima jedino moguće. Šta smo mi imali specifično da smo taj prostor sa tim jedinicama kako su na tom delu stalno su trpljeni

ogromni gubici, mi smo, obzirom da lokalne jedinice nisu mogle da zanavljaju svoje jedinice zato je MUP držao te prostore, parcipirao na tim prostorima i stalno smo obnavljali i dovodili nove jedinice iz drugih delova Republike Srpske a poslije i jedinica pomoć kao što je i ova jedinica bila.

PREDSEDNIK VEĆA: Koja ova?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ova jedinica je došla kao rezultat.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo recite koja ova?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ja sad namjerno govorim jer priča o «Škorpionima" i kojekakvim nazivima koje vi sada koristite koji su se pojavili u zadnje vrijeme, tada su, meni barem ili nama, bile nepoznate. Oni su za nas došli kao jedinica, kombinovana jedinica RS Krajine iz Erduta.

PREDSEDNIK VEĆA: Republike Srpske Krajine?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Republike Srpske Krajine iz Erduta i oni su nama došli zvanično kao državna, kao pomoć jer mi smo u to vrijeme već imali zajedničku pomoć.

PREDSEDNIK VEĆA: Zaustavite molim Vas pošto govorite o važnim detaljima pa moramo Vas zaustaviti. Ta jedinica, čija je ona bila vojna ili policijska, po Vašim saznanjima?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Po mom saznanju ona je bila, Mrgud je tada bio, Milavanović koji je posle, iako smo mi tražili te jedinice da dođu nama, kad je raspad prvi bio Krajine, tada su se njihove jedinice, kada je ostalo samo u Slavoniji, faktički istočna Slavonija, tada su se njihove jedinice faktički sve utopile u okviru jedne jedinice, znači, odbrambene jedinice i tada su te koje su oni imali jedinice su prešli iz policijske i pošto su imali, koliko znam, po njihovoj organizaciji su one prešle sve pod ministarstvo odbrane, tako da sam ja posle saznao da je Mrgud u Ministarstvu odbrane a da nije u MUP-u, znači on je poslat ispred Ministarstva odbrane, jer nama to uopšte nije bilo bitno odakle su poslate.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo malo. Znači, Vi kažete da je ova jedinica koju sada nazivamo «Škorpioni" pripadala, u stvari bila vojna jedinica, a ne policijska jedinica?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Vojna jedinica RS Krajine.

PREDSEDNIK VEĆA: To Vas pitam?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: RS Krajina je pretrpela, oni su faktički veoma labavi već bili, u raspadu su bili jer je kninski deo već pao bio kad su nam to poslali i oni su uspeli da oforme jednu jedinicu u rangu tri čete su poslali, mislim da su bile u rangu tri čete, malo manje čete, poslali su ih nama kao pomoć.

PREDSEDNIK VEĆA: Odakle su oni došli?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Oni su došli iz Erduta kod nas. Znači, taj deo veoma dobro znam jer dolazak bilo kojih jedinica sa bilo kojih prostora nije moglo biti bez koordinacije sa mnom.

PREDSEDNIK VEĆA: Polako, molim Vas, nemojte tako brzo govoriti da možemo da Vas pitamo. Ta jedinica koja kažete da je došla tada kod vas iz Erduta, da li je imala ikakav svoj naziv, ako nije «Škorpioni" da li je imala neki drugi?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne, ona je za nas bila, obzirom da su te stvari ipak bile delimično i tajne, mislim da nismo mnogo, ona je za nas došla kao jedinica RS Krajina.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate kad je došla?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ona je došla na početku, na proleće negde na početku '95. godine.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste Vi čuli da je takva neka jedinica postojala pre negde na toj teritoriji sa nekim drugim civilnim zadacima, iako ste Vi na toj teritoriji, kažete odlično poznajete?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Kako mislite da bi ta jedinica, za nas je to jedinica koja je poslata, znači, mi smo u to vreme dobili.

PREDSEDNIK VEĆA: Odakle je poslata?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Poslata je iz RS Krajine iz Erduta.

PREDSEDNIK VEĆA: A koliko ljudi je brojala?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Pa ne mogu tačno da se setim, ja sam imao 25.000 ljudi pod komandom, mislim da je ta jedinica bila u rangu tri čete, da li malo manje čete.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko je to ljudi?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: To bi moglo biti negde, jer oni su čete drugačije, možda negde između 120 i 150 ljudi moglo doći.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, to nije mali broj ljudi. Odakle sad tih 120 do 150 ili ne znam koliko 200 ljudi, odakle odjedanput da se oni oforme?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Nisu oni odjedanput, molim Vas.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa ja Vas zato pitam, objasnite mi Vaše saznanje? Ne bih Vas ja pitala. Čekajte samo da se dogovorimo. Kad Vas ja pitam morate me saslušati, jer ne možemo u isto vreme govoriti zbog transkripta neće se moći skinuti, a ja ću Vas saslušati kad Vi budete govorili. Izvolite?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ta jedinica je došla kao rezultat dogovora i odluka zajedničke komande Republike Srpske i Republike Srpske Krajine. U 1995. godini, već u 1994. godini Republika Srpska i Republika Srpska Krajina su imali ne neku jako izraženu organizaciju, ali su imali već zajednički štab vojnih snaga. 1995. godine usled pada RS Krajine svega što se dešavalo došlo je do objedinjavanja komandi, barem formalno i možda više deklerativno komandi Republike Srpske i Republike Srpske Krajine i kroz tu saradnju koja se dešava, znači mi smo, da kažem na jednoj odluci, obzirom na ugroženost Republike Srpske ili napada na naše prostore od strane hrvatske vojske i svih drugih stranih plaćenika koji se više nisu libili da vode otvorenu koaliciju protiv Republike Srpske jer su već slomili RS Krajinu, mislim u ovom delu u Kninu, jasno nam je bilo da bez pomoći nećemo moći da vojno opstanemo obzirom na koaliciju koja je bila već udružena, koja je ratovala protiv snaga Republike Srpske i u tim našim odnosima i dogovorima rukovodstvo Republike Srpske Krajine, to što je ostalo u Osijeku smogli su snage i uspeli su da nam pošalju jedinicu, da nam pošalju neku jedinicu u rangu tri čete. Nas to tada nije interesovalo ni koja je ni kakva je, već dovoljno nam je bilo, mi smo znali uopšte o kakvom, niti nas je to interesovalo o kakvim se profilima radi ni kakve su i šta su te jedinice. Nama je bilo dovoljno jedna stvar da te jedinice dođu, da su obučene, da su imale učešće i s druge strane da se potpuno povinuju pod komandu prilikom ulaska u Republiku Srpsku pod komandu policije, a onda iza toga pod komandu vojnih snaga, odnosno ratište na koje idu i tako je bilo i ovog puta.

PREDSEDNIK VEĆA: Kome je ta jedinica po Vama pripadala, vojsci ili policiji?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Jel mislite na RS Krajinu ili dok je ratovala?

PREDSEDNIK VEĆA: Mislim ova jedinica o kojoj sad pričamo?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Kome su pripadali RS Krajina ili kad su došli?

PREDSEDNIK VEĆA: U momentu događaja o kome mi pričamo, znači govorimo o maj, juni, juli 1995. godine kada vi tražite ispomoć i kada dolazi ta jedinica? Pitam kome je ona pripadala?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ona što se tiče RS Krajine, znači ona je za nas pripadala RS Krajini.

PREDSEDNIK VEĆA: Vojsci?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: I pripadala je gospodinu Milanoviću, on je bio pomoćnik ministra vojni.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, nije njemu lično pripadala, pitam Vas kojoj organizaciji vojnoj ili policijskoj pripada, nije jednom čoveku pripadala?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ; Znate kako, ona je došla u organizaciji gospodina Milanovića Mrguda, ona je došla u njegovoj organizaciji, on je organizovao tu jedinicu i on je poslao nama tu jedinicu. Znači, on je bio po funkciji tada pomoćnik ministra, pomoćnik vojnog ministra. Tada mislim da su oni bili u raspadu, oni su imali objedinjene funkcije.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta to znači?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Pa imali su objedinjene da su oni već imali pad celokupnog rukovodstva i prostora u ovom delu glavnom kninskom tako ovaj slavonski deo koji je ostao to je deo bio već jedan redukovan kako sam i ja gledao.

PREDSEDNIK VEĆA: Nismo razumeli ko je dvostruki, mislite policijske i vojne, pošto idete dosta u širinu pa samo moramo Vas malo usmeriti?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne, moram da vam kažem u širinu jer vidim da ja vam mogu, pitate me nešto što mene u tom momentu, što nas u tom momentu nije interesovalo.

PREDSEDNIK VEĆA: A sad ću ja da Vam objasnim zašto Vas pitam. Ova jedinica po svim koji su do sad dali iskaze u ovoj sudnici, znači, od okrivljenih do svedoka koje smo saslušali, nije sporno da je bila oformljena mnogo ranije kao jedinica koja je obezbeđivala naftna polja u Đeletovcima i da je ona u momentu ratnih dejstava prerasla u jedinicu, ratnu jedinicu. Znači, ona, ljudi iz nje brojčano su bili veći nego što ste Vi rekli, ali nije bitno sad da li je 200 ljudi ili 150, uglavnom ona je postojala još od 1992. godine i obezbeđivala kompletna naftna polja, a to je veliki broj bušotina za koji su svi znali, pa i Vi naravno i Vlada i ministarstva za koje su znali i u Vladi i u ministarstvu, znači u kompletnoj Republici Srpskoj i Srpskoj Krajini. Znači, to je jedno veliko područje gde je bilo zaposleno oko 300 ljudi i svi oni nesporno tvrde da su oni pre ratnih dejstava tu radili, a za vreme ratnih dejstava da su postojali jedna vojna jedinica koja kao takva odlazi na Trnovo, a Vi sada kažete nama da je to jedinica za koju Vi nikada niste čuli ranije, a upravo tu ste u blizini, znači tog dela gde su Đeletovci i to je jedna jedinica od koje svi, koji su tu svedočili, takođe nam kažu da su znali od ranije za tu jedinicu da ona nije tek oformljena kao što Vi kažete od nekih delova koji su se sada tu spojili u jedno, da je ona takva postojala, da je samo u jednom momentu prerasla i da je kao takva otišla na Trnovo. Da li Vi znate o tome nešto?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ja ponovo kažem da me uopšte to nije interesovalo i da ja taj sastav jedinica RS Krajine kako su organizovale, kako su radile, nisam znao niti me je to uopšte u tom momentu.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste znali?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Da Vam samo predočim kako je to izgledalo.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo momenat da Vas pitam pa ćete nam Vi reći. Da li ste Vi znali za postojanje naftnih polja u Đeletovcima?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Vidite nešto, za postojanje naftnih polja sam znao u osnovnoj školi, a ko ih je koristio i kako.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste Vi znali?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta ne, nisam Vas ni pitala, kako znate šta ću Vas pitati?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Pa ne, pitate me da li sam znao.

PREDSEDNIK VEĆA: Pitam Vas da li ste znali za postojanje, Vi kažete da jeste, pa sad nisam izgovorila sledeće pitanje, a, Vi ste već rekli ne.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Kažite.

PREDSEDNIK VEĆA: Sledeće pitanje – da li ste znali da se ta naftna polja obezbeđuju?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Način eksploatacije, način obezbeđenja naftnih polja to sam čuo posle u zadnje vreme kako se krenulo, uopšte nisam znao.

PREDSEDNIK VEĆA: Izvinite molim Vas, samo malo da Vas pitam ja pa ćete Vi objasniti, samo ovo ću da Vas pitam. Da li sem naftnih polja u Đeletovcima postoje još neka naftna polja na toj teritoriji?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ja uopšte u obliku kako Vi iznosite pitanje, postojanje naftnih polja niti sam za njih znao niti su me interesovali.

PREDSEDNIK VEĆA: Sad ste rekli da ste znali iz osnovne škole?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Mogu da znam kao neko iz osnovne škole da postoje naftna polja, a u osnovnoj školi se ne uči da specijalne snage obezbeđuju naftna polja, to nisam znao.

PREDSEDNIK VEĆA: Ja Vas zato pitam. Vi ste obavljali veoma visoke funkcije, niste Vi neko ko nije upućen, ko je radio neke obične poslove. Kao ministar ili zamenik ministra ili kao šefovi svih jedinica, je prosto nelogično po logici mojoj a Vi mi objasnite drugačije ako je, da Vi ne znate da neka jedinica ili neki ljudi obezbeđuju naftna polja tako velika, jer to je kažu ljudi oko 80 bušotina, da li je moguće da Vi kao ministar nemate poznavanja takve prirode? Ako nemate objasnite zašto nemate? Ako imate kako? Razumete? Ja ne razumem.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Jednostavno ću Vam reći. U vremenu onom u kojem sam ja radio kao ministar, takve stvari mene nisu interesovale. Moja aktivnost je bila opredeljena prema neprijatelju jer smo 24 sata ratovali. U vremenu kad su ove jedinice došle, u to vreme su na naše prostore dolazili hiljadu

ljudi, došla je jedinica iz MUP-a Srbije od 500 ljudi koja je otišla na jedan drugi pravac, došli su hiljade dezertera koji su pokupljeni od Srbije do Rusije i do ne znam gde, do Grčke, gde ih nismo kupili i dovodili jer je bio odsudni trenutak odbrane i sada u momentu kad imate hiljadu ljudi koji dolaze u naše sabirne centre gde imamo jednu grčevitu borbu za opstanak jer dnevno gine i do stotine ljudi i gde su nam ugroženi prostori jer gde su pitani ugroženi životi 100.000 civila jer mislite u tom momentu da me u jednom momentu interesovalo i da sam mogao da razmišljam da li su ti ljudi bili na naftnim poljima i ja želim danas da govorim i svedočim s aspekta momenta događanja onoga kako se tada događalo, a ne da svoju neku gradim sliku ili da gradim neku sliku na osnovu zadnjih ovih nekoliko godina što čujem šta je ko radio u RS Krajini, u Vojvodini i ne znam u bilo kom. To je moje gledanje kad me pitate.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo se zaustavite malo. Vi morate da govorite ovde o onom Vašem ličnom saznanju, a ne saznanju iz novina ili iz priča, to nas uopšte ne interesuje, mi to znamo. Znači, o Vašem ličnom saznanju. Ja Vas pitam, obzirom na Vašu funkciju i zadatke koje ste obavljali, ova jedna jedinica za koju sami njeni pripadnici a i drugi koji su svedočili kao svedoci kažu da je bila jedna ugledna, čuvena jedinica za koju su svi znali, a Vi kažete da niste nikad čuli za njeno postojanje, to je prilična degradacija ovakve jedne jedinice kako je oni drže na jednom visokom nivou. Osim toga, Vi kažete hiljade nekih ljudi su dolazili. Ovo nisu neki ljudi, to je jedinica koja je bila stalna, koja je postojala, znači nije ona odjednom dovedena tada 1995. kao ove druge. Znači, to je nešto što postoji 1992. godine kao takva koja je bila čuvena na toj teritoriji, bar tako oni kažu, svi oni kažu i optuženi i ostali, da se za tu jedinicu dobro znalo, da je ona bila veoma ugledna jedinica i da nije tek tako oformljena na brzaka u jednom momentu kad je to bilo potrebno i dovedena, nego da je njena tradicija mnogo veća. E sad, obzirom na ovu činjenicu, obzirom na Vaš položaj, nije logično da Vi ne znate da oni postoje ili je možda Vi imate razlog zašto ne znate. Pitanja ćemo posle, molim Vas dozvolite, ja sad hoću tišinu. Ako trebate pauzu napravićemo. Razumete šta Vas pitam?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ja Vas potpuno razumem, ali ja Vas molim, ja jasno govorim i meni ne trebaju nikakvi posebni uvodi da bi stvarao neki sud ili mišljenje zašto znam ili ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Nemate Vi šta da sudite i da mislite, Vi imate samo ovde da govorite što Vas pitam, a nemate Vi da sudite, Vi ste svedok, razumete, u toj funkciji ste ovde?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: To i podvlačim da sam svedok naravno. Nije meni prvo suočenje vezano za ovaj slučaj u odnosu na sve dosad koji su sa mnom razgovarali vezano za ove jedinice. Za mene ova jedinica, kao i sve ostale jedinice u tom momentu čoveka koji je imao pod komandom više desetina ovakvih jedinica koji su svi bili za sebe heroji ili slabići ili gubitnici ili

dobitnici. Za mene uslov bilo kakvih dolaska jedinica na prostor kod nas je bio da ta jedinica bude, da nema identifikaciju, da je sposobna jedinica i da dolazi da se bori za odbranu srpskog naroda na tom području, tako da neke uvodne, neki uvod ili nešto, nama nije bilo potrebno uopšte nama ljudima koji smo već 4 godine intenzivno ratovali. Znači, nama koji smo već sami po svom položaju, po svojoj osposobljenosti svi mi koji smo komandovali mi smo već bili vodili specijalne jedinice i prije rata bili obučavani u onom sistemu. Uzmite mene, neko ko je završio kriminalistiku Fakultet bezbednosti koji je vojni policijski oficir i koji je bio instruktor u svim tim oblastima i u ratu naravno koji je prošao više zemalja za obuku, za borbu protiv terorizma, za borbu i neko ko je sa 34 godine postao general i vojni i policijski, jel mislite da ja treba da imam neku predrasudu posebnu o nekoj jedinici od 150 ljudi da znam da me interesuje šta su sve radili. Mene je interesovalo kako će se kod mene ponašati i kako će da ratuju na tom prostoru gde su došli koji su uslovi.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo momenat jedan. Sad Vi kažete da je ta jedinica došla iz Erduta, oni svi kažu da su došli iz Đeletovaca?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Način ophođenja i komandovanja između ministarstva Republike Srpske i ministarstava Srbije i ministarstava RS Krajine je veoma jasan. U komunikaciji u svemu onome što ja znam što smo mi dobili da će se jedinica, da će jedinica da krene iz Erduta i za nas je ta jedinica krenula iz Erduta.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali oni nisu krenuli iz Erduta?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Pa to nas ne interesuje, mislim da nije.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, ali čekajte, morate znati odakle kreće jedinica i odakle dolazi, ne može da vas to ne interesuje?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Mislite da ja moram znati sve.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa kako kažete da imate sve te funkcije koje imate?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Zašto mislite da ja moram znati.

PREDSEDNIK VEĆA: Čekajte, ja sad Vas pitam, pa nemojte mi upadati u reč, ne znam zašto. Možemo razgovarati normalno. Pitam Vas kako je moguće da Vi ne znate odakle, mogla je doći neka druga jedinica, ako kažete ovi iz Erduta dolaze, mogla je doći neka druga, Vi ne znate njeno ime, a ovi dolaze iz Đeletovaca, to su znači potpuno dva različita smera?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne, ne nemojte. Ovako da bi završili ovu temu na dolazak, ja u to doba, sve ostalo će biti neka nagađanja sugestivna. Ja sam u momentu obavešten kad je ta jedinica došla u naš kamp u Jahorinu, dobio sam obaveštenje u komandnoj liniji da je došla jedinica iz RS Krajine na Jahorinu, da su došli u određenom sastavu i gde sam im izdao nalog da samo mogu jednu

noć da prenoće i istog momenta da idu za Trnovo i da se uključe jer je bilo teško stanje na ratištu da se uključe u Trnovu da idu pod komandu naše taktičke policijske.

PREDSEDNIK VEĆA: Kome ste izdali tu naredbu?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Tu naredbu sam izdao Karišik Milenku koji je bio moj zamenik komandanta štaba policijskih snaga u Sarajevu.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste Vi nekad čuli za Slobodana Medića?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: To sam sad čuo, ali tada nisam čuo to ime. Za mene je komandant bio neko drugi te jedinice i ja znam ko je bio komandant.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Vaso Mijović je tada došao kao komandant te jedinice, tako da za mene Slobodan Medić kao komandant jedinice uopšte do tog nivoa do mene nikada nije došlo.

PREDSEDNIK VEĆA: A ko je bio Vaso Mijović?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Vaso Mijović je bio čovek pukovnik, dobro šta je posle bio. Vaso Mijović je čovek bio koga sam ja prije toga jednom upoznao kao komandanta isto neke dobrovoljačke jedinice na prostoru Bratunca. Posle sam znao, za mene je došao kao čovek gospodina Milanovića Mrguda i pripadao je tada vojno policijskim snagama RS Krajine, Vaso Mijović. On je menjao u toku rata kratko, znam da je bio u MUP-u Srbije i da je zbog nekog da li saobraćajnog udesa ja mislim da su ga odstranili i onda je posle otišao u RS Krajinu je prešao.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, ali kako povezujete ovu jedinicu sa njim, to nam objasnite šta je on bio, komandant te jedinice ili kako?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Vaso Mijović je došao kao komandant te jedinice koja je, koliko ja znam koja se sastojala iz tri čete, znači sastojala se iz tri čete ta jedinica. Vaso Mijović je došao kao komandant te jedinice.

PREDSEDNIK VEĆA: On je bio komandant jedinice?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Te jedinice je bio Vaso Mijović.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je to ta o kojoj Vi pričate jedinica «Škorpioni“ koju mi sad identifikujemo da je ista jedinica?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: To je ta jedinica.

PREDSEDNIK VEĆA: To je ta, znači nema šanse da je neka druga pa da ste je Vi zamenili?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: To je ta jedinica.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, i Vi znate da je njihov komandant te jedinice Vaso Mijović, sve vreme?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Da, sve vreme.

PREDSEDNIK VEĆA: A za ovoga okrivljenog za koga Vas ja sada pitam, Vi ne znate?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Znam, pretpostavljam da je mogao biti taj komandir možda jedne čete tamo.

PREDSEDNIK VEĆA: Slobodan Medić, nikad niste čuli za njega u to vreme, ne sada, nego u to vreme?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Niste s njim kontaktirali?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Niste mu izdavali neke naredbe ili bilo šta slično?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, to je u odnosu na njega? I šta se sada dešava, Vi ste znači dali naredbu, kažete kome ste tad dali naredbu?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Dao sam komandi štaba policijskih snaga Karišik Milenku i zameniku komandanta specijalne jedinice Ljubiši Borovčaninu.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. I oni su prenosili te naredbe?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Naravno, oni su odmah uzeli pod komandu i stavili i dali nalog da krenu sa.

PREDSEDNIK VEĆA: I kome su oni direktno, da li znate, preneli naredbu?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Vasi Mijoviću.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta su preneli, da se prenoći jednu noć?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Dali su naredbu da idu na prostor trnovsko ratište i da se jave tamo komandantu taktičke grupe, policijske, mislim da je tamo bio Ljubiša Borovčanin i da idu pod komandu, da imaju tačno da im se znači u sklopu te dalje taktičke grupe dobiju zadatke, vojne zadatke na tom prostoru. To je ono bilo toliko da smo mi sa vrha MUP-a se uključivali.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi znate šta je bilo sa tom jedinicom, jel tako ispoštovano da je bila jednu noć na Jahorini?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Pratili smo, i te kako smo pratili vojno ponašanje te jedinice.

PREDSEDNIK VEĆA: A što i te kako?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Zato što je to bilo ključno, to je bila ključna tačka ratišta.

PREDSEDNIK VEĆA: Zbog ratišta?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Pa naravno, to je najteže ratište bilo, najključnija tačka u odbrani Sarajeva i Republike Srpske, znači zbog toga.

PREDSEDNIK VEĆA: I šta znate dalje o aktivnostima i kretanjima ove jedinice?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Znam da je ta jedinica bila da su je kao to što zna se kad dođu takve nove jedinice da ove postojeće jedinice ih postave na najteže tačke, znači tačno mislim da se sećam dobro svake kvote da je negde kvota Ilovice, Gradište i neke tačke, tačno znam jer tu su najviše.

PREDSEDNIK VEĆA: Jel znate te Godinjske Bare, gde je to?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Kako da ne. Gde su na tom prostoru, znam da su odmah na taj prostor da su postavljeni, znači na najtežem tom prostoru i znam po dolasku posle Vase Mijovića u jednome momentu dolazio do mene gde je stalno tražio veću artiljerijsku podršku.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate kada su postavljeni tu?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Onog momenta kad su došli, ne mogu tačno da se setim.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate kada je to bilo?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne mogu da se setim kada je to bilo.

PREDSEDNIK VEĆA: Koji mesec?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Znam da je to bilo '95. godina u proleće '95. godine, ne mogu tačno.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali ne možete opredeliti detaljnije?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne mogu.

PREDSEDNIK VEĆA: I oni su postavljeni, kažete, na te kvote?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Na tom prostoru, to je dužinski.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliki je taj prostor?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Taj prostor po meni koji je, gde su ih stavili 10-ak km dužne linije ratišta na kojem su oni bili, najmanje 10-ak km.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate koliko oni ostaju na tom terenu?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Oni su ostali, malo su duže ostali, znam da je traženo od mene da se oni povuku u jednom momentu jer su trpeli, bili su izdani, trpeli su tamo i određene gubitke i međutim, mi nismo to dozvoljavali jednostavno nismo imali drugih mogućnosti, moralo se ostati tamo do kraja i naše jedinice, te jedinice ostale su tamo duže nego što su na rov oni koji su došli.

PREDSEDNIK VEĆA: A ne znate koliko bi to bilo vremena?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Mislim da su bili tu par meseci, možda su čak bili par meseci na tom prostoru, da su ono koliko znam da već u zadnjem momentu da je već došlo do iznurivanja skorome raspadu tih jedinica i pritisak da je tad dozvoljeno, da smo mi uspeli da konsolidujemo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate nešto o njihovim aktivnostima, kako su oni uspeli da se izbore sa neprijateljskim snagama?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Oni su po onome što smo mi dobijali na tom prostoru, na toj liniji, zato smo i držali bili su izuzetno uspešni i veoma dobro su taj taktički zadatak obavljali.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je Vas o tome obaveštavao?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Mene je o tome obaveštavao Ljubiša Borovčanin, komandant taktičke grupe i obaveštavao me je komandant posebnih jedinica policije koji je bio na tom prostoru Šehovac Goran.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate ko je njih obaveštavao?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Oni su bili neposredno u komandi te taktičke grupe i neposredno su sa njima bili u operativnim aktivnostima, nije ih morao niko obaveštavati jer su pratili te aktivnosti na komandnom mestu na kojem su bili, na koje sam i ja dolazio, mogli su tačno da prate svako ponašanje iza leđa, to je jedna visinska tačka gde su mogli da prate ponašanje svakog pojedinca kako se bori.

PREDSEDNIK VEĆA: A gde je komandno mesto bilo, to o kome pričate sad?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: To je bilo jedno brdo, jedno uzvišenje, jedna kvota, s druge strane magistralnog puta, to je znači ispravno, nije to bilo u nekom objektu.

PREDSEDNIK VEĆA: U blizini Trnova?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: U blizini, između Sarajeva i Trnova.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko je udaljeno od Trnova, da li znate, od mesta samog?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Možda desetak. To mesto je bilo od Trnova udaljeno možda 10-ak km.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate jel su oni bili locirani negde, da li su imali negde mesto, neke kuće, vikendice, jel su negde bili?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Oni su bili locirani uz prostor, uz tu liniju koju su branili, znači najviše što su mogli. Ja sad ne mogu tačno da kažem u kojoj su kući gde bili, a najviše koliko su oni mogli biti od linije koju su neposredno držali kad nisu na toj smeni najviše što su mogli biti udaljeni negde do kilometar i po do dva, više nisu bili udaljeni. Znači, bili su negde na tim prostorima, bilo je tu vikend kuća, naselja. Znači, sav taj prostor je bio prostor vikend kuća gde su obično naše, obično su naše jedinice koristile za smeštaj jer nisu mogli, obzirom na ratište, nisu mogli ići ni u kakve kasarne, zbirne objekte.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate koliko je tu ukupno bilo ljudi?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Pa ja ne znam, znam da su bile tri čete, ono što znam da su bile tri čete. Neke su čete manje, neke veće, da li su bile tri čete od 50, 60 ljudi, znači tu negde.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je tu u tim vikendicama bila neka komanda, da li Vi znate?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Pa ne znam. Znam da je bila ova komanda, da je komanda taktičke grupe bila, znači ona je znam to mesto, ona je suprotno od nje, ona je daleko visinski, to je jedan visinski predeo koji je bio dobar za osmatranje, jer nije tako blizak pešadijski, nije tako blizak. Znači, tu je trebalo i do sat vremena da se sa tog mesta dođe do tih dole vikendica i te linije, koje su bile izuzetno dobro, obzirom na visinsku tačku, za posmatranje rada te jedinice. Znam gde je ta taktička grupa, to je sasvim druga planina, znači obronak Jahorine gde je bila komanda te grupe taktičke a oni su ispod imali, dok ove niže komande svaka četa ili jedinica je imala svoju tu komandu negde na najbližem mogućem mjestu.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi znate ko je komandu obaveštavao o tim događajima?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Kako mislite?

PREDSEDNIK VEĆA: Šta se dešava u jedinici, ipak je neko podnosio referat toj komandi?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Oni su imali liniju svojih komandanata, komandira, imali su potpuno, potpuno se jasno znalo, imali su komandiri četa, oni su izveštavali svoje komandire, komandante bataljona i ovaj Vaso je bio tu u rangu komandanta, znači komandanta bataljona. To je bio rang njegovog komandanta bataljona, on je kao takav bio potčinjen komandantu naše taktičke

grupe a ovaj je bio potčinjen komandantu dole brigade na tom prostoru. Komandant brigade je bio potčinjen komandantu korpusa. Eto to je.

PREDSEDNIK VEĆA: Ovaj Vasović kao komandant bataljona, da li znate gde je on bio lociran?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: On je bio tamo na tom prostoru.

PREDSEDNIK VEĆA: U toj, što kažete, uzdignutoj komandi?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Tu je bio na tom prostoru.

PREDSEDNIK VEĆA: A da li je bila neka komanda u Trnovu, u gradu, u mestu Trnovu, da li znate?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: U gradu?

PREDSEDNIK VEĆA: Jel svi spominju da je bila?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: U Trnovu je bila komanda naših posebnih jedinica policije PJP.

PREDSEDNIK VEĆA: U Trnovu?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne samo za to gde su, mi smo imali još policijskih snaga pored ovog dela, mi smo imali naše posebne jedinice policije iz svih delova Republike Srpske, znači na tom prostoru uvek je bilo negde oko 400-500 policajaca koji su se borili na tom prostoru. Još jedna naša komanda je, naše učešće je mnogo šire bilo na tom prostoru nego što je ova, ovaj bataljon.

PREDSEDNIK VEĆA: E sad mi recite ovaj Vasović kao komandant bataljona, šta je on bio po činu?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: On se predstavljao da je bio po činu pukovnik, pukovnik je bio po činu.

PREDSEDNIK VEĆA: Vojni?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Pa tada kada je došao bio je vojni, policijski.

PREDSEDNIK VEĆA: U ovom momentu o kojem govorimo, o trnovskom ratištu, vojni?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Vojni je bio? I on je bio znači obaveštavan o svim događajima i kasnije je on prenosio svima vama redom kako se već išlo?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne, nije on nama prenosio. Tu je bila komanda u kojoj je on bio, komanda je dobijala sve podatke zajedno sa njim i oni su po svojoj liniji obaveštavali, po vojnoj taktičkoj liniji su vojno obaveštavali komandu brigade, ovaj komandu korpusa.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa to?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Nas su obaveštavali u onom delu koliko im je trebalo zbog saradnje sa komandnog korpusa da im pomognem i koliko je trebalo materijalno-tehničkih sredstava, municije i ostalo da im posebno pomognemo, u zameni ljudstva.

PREDSEDNIK VEĆA: U vezi naredbi, ko je davao naredbe ovoj jedinici? Rekli ste da je određeno da drže?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Faktičke naredbe ovoj jedinici, znači, sve taktičke naredbe ovoj jedinici je davao komandant brigade u zoni, vojni komandant brigade u zoni odgovornosti na kojoj su delovali. Znači, sve naredbe vojne.

PREDSEDNIK VEĆA: Komandant brigade?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Komandant brigade.

PREDSEDNIK VEĆA: A ko je bio komandant brigade?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Komandant brigade je bio potpukovnik Šehovac, mislim da je on bio na tom prostoru.

PREDSEDNIK VEĆA: A ko je njemu dao naredbe ili je on samostalno donosio?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Nije bilo nigde samostalno.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, sve kreće od komandanta ovog korpusa?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Komandanta korpusa, jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: I onda on daje naredbe svim nižim i nižim dok ne dođe do samih izvršilaca?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Da, s tim što imaju pravo na taktičko mesto gde se bore, oni imaju nivo naredbi. Znači, u momentu kada brane određeni prostor, tada je samostalan u naredbama, svaki komandant čete, komandant bataljona samostalno rukovodi svojom jedinicom jer tad je već nemoguće drugačije da se radi. Znači, u zoni taktičkih vršenja borbenih dejstava komandant te jedinice komanduje sa njima.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači to bi bio?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: To je momenat kad su već u borbenim dejstvima. Kad su u borbenim dejstvima naravno da svaki komandir, komandant neposredno komanduje sa svojom jedinicom. Naredbe on dobija sa, ali naredbe su već unapred zadate, tako da nema posle potrebe dobijanja naredbi kako će se ponašati kada je već nastupila borbena, oni su već bili tu u odbrani tog prostora,

tako da im posebnih naredbi nije trebalo, sem da brane tačno zonu. Oni su uvek imali globalnu naredbu i taktičku naredbu koji prostor moraju da brane.

PREDSEDNIK VEĆA: A eventualno da je trebalo da se pomere ili nešto slično, da se pomere sa linije levo, desno?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Sa šire, van svog taktičkog mogu u liniji da se pomeraju taktičke grupe.

PREDSEDNIK VEĆA: A ko bi im to naredio u okviru?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: To bi im ova komanda taktičke grupe mogla da naredi, znači da se pomere, to je komandant brigade i zajedno sa našom tom komandom, komandant vojne brigade zajedno sa našom komandom policijskom. Znači, oni bez komandanta brigade nisu mogli da menjaju ni unutar brigade nisu mogli tačke posebne položaje da menjaju.

PREDSEDNIK VEĆA: To je taj Šehović?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Šehovac.

PREDSEDNIK VEĆA: Šehovac, koji ste rekli? Dobro. Recite mi kako ste uopšte bili zadovoljni njihovim aktivnostima i ono što ste Vi obaveštavani kako se dešava na ovom ratištu?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Onoliko smo bili zadovoljni koliko su držali tu liniju, znači to je bilo dovoljno, to je sav nivo koji je do nas dolazio, znači da li ta jedinica drži svoju, da li ostvaruje svoj taktički zadatak ili ne ostvaruje. Znači, to je sve bilo u tom domenu i imali smo izveštaje da su oni ostvarivali svoj taktički zadatak, da su branili taj svoj prostor, znači imali su striktan prostor koji su branili i oni su taj svoj prostor, nismo imali izveštaja da su ti prostori padali na njihovom prostoru. Na njihovom prostoru nije bilo pada linije, znači u potpunosti su ostvarili svoj taktički zadatak.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate kako su oni bili naoružani?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Pa oni su naoružani bili pešadijski nisu mogli drugačije ni biti naoružani, oni su došli sa svojim ličnim pešadijskim naoružanjem, drugo nisu.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta to podrazumeva?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: To podrazumeva automatsko oružje i poluautomatske pištolje i ništa drugo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su nešto u toku boravka tamo još imali drugo od naoružanja?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Oni su imali u sklopu taktičkih grupa koji su bili, imali su podršku našu, naših oklopnih sredstava MUP-ovih ko je imao ili artiljerijskih sredstava koje je imao sarajevsko-romanijski korpus.

PREDSEDNIK VEĆA: A odakle je ta podrška dolazila?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Pa podrška je dolazila u zavisnosti od taktičke, npr. jer je imala svoj jedan taktički, baš gde sam ja veoma često dolazio, znači gde je bio udar prema toj artiljeriji, oni su faktički i pešadijski i branili pristupe, pravce kretanja grupa prema toj artiljeriji, znači ta artiljerija je bila iza njih 10-ak km i tu je bio celi, znači tu su bili pukovi koji su ih podržavali u zavisnosti i od potrebe taktičke, da li da su više cenili raketne bacače, da li haubice, da li bacače, u zavisnosti ono što je taktički u datom trenutku bilo potrebno u zavisnosti od kretanja neprijatelja, daljine neprijatelja, veličine snage i ostalo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su oni mogli kontaktirati sa tom podrškom svojom?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Oni su mogli da kontaktiraju preko komandanta taktičke grupe, znači oni su mogli da kontaktiraju sa artiljerijom, znači komandiri nisu mogli sa tom, nego komandiri su mogli da kontaktiraju sa nižim kalibrima artiljerije koji su bili u sastavu taktičkih grupa, to je najviše sa minobacačima do ranga minobacača 120 mm. Do tog nivoa su oni mogli komandiri četa da komuniciraju, imali su taj rang, taj nivo artiljerijski su imali kao podršku na nivou tih taktičkih grupa.

PREDSEDNIK VEĆA: Zašto su oni dobili naredbu da se povuku sa terena?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne znam na koju naredbu mislite.

PREDSEDNIK VEĆA: Krajnju da se povuku, da su završili i da odlaze?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Pa zadnju naredbu dobili su kada je njihov, oni su bili do te mere tu već iscrpljeni, iznureni da po dogovoru i zahtevu Milanovića, on je prije to zahtevao kad smo mi sakupili snaga da ih zamenimo i svakako da više njihovo stanje je bilo, bili su jako iznureni, iscrpljeni i svakako da dalji boravak na tom mestu da bi trpeli sigurno velike gubitke i da bi došlo do rasula jedinice. To je bio zadnji momenat da se takve jedinice povuku.

PREDSEDNIK VEĆA: I tada su bili povučeni? Dobro, da li znate gde su oni otišli odatle?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Za nas su, mi znamo da su napustili, organizovano napustili prostor kao jedinica organizovana da napusti prostor Republike Srpske.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali ne znate gde su otišli?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Pa otišli su ne znamo koji granični prelaz su prešli, ja pretpostavljam da su prešli granični prelaz prema istočnoj Slavoniji tada, mislim da su tu trebali preći, sad da li tačno, ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne znate dalje njihovo kretanje gde su završili?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne, nije mene sa tog nekog aspekta onog momenta kad su završili dejstva i kada su se izvukli nas to više nije interesovalo, bilo je bitno da se napusti prostor, takve jedinice organizovane da napuste prostor da ne bi kao jedinice dolazile, da ne bi došlo do nekontrolisanog ponašanja, znači uvek nam je bilo bitno da ih bezbedno ispratimo sa prostora.

PREDSEDNIK VEĆA: Da Vas pitam, o ovom mestu Trnovo i ovo gde Vi kažete ta kvota gde je bila na Godinjskim Barama, koliko je to udaljeno od Srebrenice?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: To je udaljeno od Srebrenice nekih, ja mislim da je 120 do 150 km, zavisi kojim putem idu, 120 do 150 km.

PREDSEDNIK VEĆA: A taj položaj koji su oni držali, a koji ste Vi rekli da je određeno da drže, u odnosu na suprotne snage koliko je to bilo udaljeno?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Kako mislite?

PREDSEDNIK VEĆA: Položaje koje su suprotne snage, muslimanske snage držale, koliko je bilo udaljeno od mesta koje su oni držali?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Jel mislite muslimanske snage gde su dejstvovali?

PREDSEDNIK VEĆA: Da?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Oni su bili na 100 metara jedni od drugih, oni su bili u stalnom kontaktu.

PREDSEDNIK VEĆA: Blizu znači?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Upadali jedni drugima, taktički upadali. Oni su bili u neposrednom kontaktu, ne bi bila pešadijska ni artiljerijska jedinica, oni su bili na nekim mestima na 100 m linije jedna od druge su bile udaljene, od 100 do 1.000 metara.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi možete opredeliti eventualno ako bi Vam pokazali kartu koju imamo, da li možete opredeliti tačno to mesto gde se nalazila ova jedinica?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Mogu reon, ne mogu sad tačno da li jedna četa, druga, svakako da mogu reon.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ima neko ime ili nekim slučajem?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ako pogledam videću, to su mali, to su mala, to su padine imaju i nazive svoje i prostor znači. Ja znam da je to prostor Ilovica, Kijevo, Trnovo, znači to je taj prostor, što bi rekli civilni prostor, sad ono sa vojnih karata, to su tačke koje konkretno mesto su držali ne mogu to, mislim nije me to mnogo.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, pa to pitam, pošto imamo kartu da li bi mogli na karti opredeliti ako bi Vam pokazali, zato Vas pitam, pa da Vam pokažemo posle?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Znam u jednom momentu.

PREDSEDNIK VEĆA: Pokazaćemo posle pošto nam je karta u kabinetu, pa ćemo posle pokazati.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Znam u jednom momentu kad sam obilazio taj teren, kad sam dolazio na komandno mesto, znam na kom su bili.

PREDSEDNIK VEĆA: Evo sad ćemo Vam pokazati, zamolićemo režiju da nam prebace na dokument kameru da nam pokažu ovaj deo koji mi imamo na karti, Vi ćete sada videti pa ćete nam reći da li možete, a imamo i veliku kartu, a ovo je sad fotokopija pa ako možete ovde da opredelite pošto je to najuži deo gde bi to otprilike bilo? Ja ću zamoliti režiju da prebacite samo. Hvala. Uključeno je. Jel možemo da vidimo nešto šta se dešava? Evo odlično. Evo, ako možete sada da vidite ovde je Trnovo a ovde je znači su ta da kažem manja mesta o kojima Vi pričate. Jel možete malo da povučete kartu u desno, da se vidi ovaj levi deo više. Samo malo pa da vidimo da li možete da opredelite, evo vidite ova mesta Tošići i ovo, Gradac. Recite Vi kako.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Malo znači, podižite gore Trnovo da ide prema. Znači, još.

PREDSEDNIK VEĆA: Ako Vam je zgodno da priđete ovde bliže karti, jel možete, imate mikrofon? Ajte uključite molim Vas, neka priđe svedok bliže karti, ovde je mikrofon. Izvolite priđite ovde molim Vas. Možete tu iza svejedno, pošto imate tu mogućnost da Vi pomerite kartu i u isto vreme imate mikrofon pa možete da.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ovo gde sam ih ja nalazio, druga karta mi treba, a ne ova. Znači, ono kad sam ih ja prvi, to nije ovo, ovo je jedan deo ratišta, ima drugi deo prema Sarajevu ratište. To nije ovaj deo karte. Tamo gde sam ih ja obilazio to nije ovaj.

PREDSEDNIK VEĆA: Ništa, posle kad budemo napravili pauzu donećemo veliku kartu koju imamo s tog terena.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ovo nije prema Treskavici, ima drugi deo, to nije Trnovo, to je već Kijevo, približava se prema Sarajevu.

PREDSEDNIK VEĆA: Nije problem, donećemo veliku gde je veći deo obuhvaćen pa ćete nam na njoj, eventualno ako ste u mogućnosti, reći. E sad mi recite za vreme tog boravka i u vezi ove jedinice, da li znate da se bilo šta desilo neuobičajeno, znači da li ste čuli da se desila neka egzekucija, neko ubistvo Muslimana, da li bilo šta ste čuli u vezi tog događaja, sem ovoga sada, naravno s televizije i slično, u to vreme?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne, nikada nisam dobio bilo kakav izveštaj, ni usmeni, ni pismeni da je ova jedinica učestvovala u bilo kakvoj egzekuciji, da je imala bilo kakav, čak šta više jedino što znam da su oni u jednom momentu bili zarobili neovisno prije Srebrenice, da su oni bili zarobili nekog, da su imali jednog zarobljenika kojeg su predali snagama, ta taktička grupa, da li su to oni zarobili, neko od njih ili, ali ta taktička grupa je imala zarobljenika i da su ga predali.

PREDSEDNIK VEĆA: A gde ste čuli da su zarobili?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Dobio sam izveštaj, neću da kažem da je to ova jedinica njihova taktička grupa imala zarobljenika, ali to je za zarobljenike vezano za taj prostor, to je prostor prije događaja Srebrenice bio.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, a koji je to prostor?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: To je ovaj prostor gde su na ratištu imali zarobljenika, imali vojnog zarobljenika.

PREDSEDNIK VEĆA: Ta jedinica koja je bila?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Pa taktička njihova grupa, ne znam da li je neko konkretno iz te jedinice.

PREDSEDNIK VEĆA: Koja je bila na nekom prethodnom ratištu, pa je na tom prethodnom ratištu imala zarobljenike, jel to hoćete da kažete?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne, ova jedinica je došla prije događaja u Srebrenici je ova jedinica došla. Znači, ona je imala svoj borbeni prostor gde su celo vreme bili na prostoru trnovskog ratišta.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, pa?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Na tom prostoru smo mi imali nekog zarobljenika, znači prije događaja u Srebrenici ta taktička grupa je imala.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali ne znate da li su uopšte oni? Podatak koji ste sad rekli prvi put čujem.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne znam da li su oni konkretno, samo znam da je njihova taktička grupa.

PREDSEDNIK VEĆA: A šta podrazumevate pod tim njihova taktička grupa?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: To je znači grupa gde su se oni nalazili, bilo je više naših jedinica i jedna od jedinica su bili i oni, sad da li je neko, isti je komandant taktičke grupe, da li je njihov bataljon ili neko drugi.

PREDSEDNIK VEĆA: Nemamo takvo saznanje od njih, zato Vas ja to pitam, od njih nismo čuli, od nikoga?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Sad me pitate nešto, ja Vam govorim šta jedino znam sa tog prostora. Drugo, ne znam ni o bilo kakvim zarobljenicima.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste ikada čuli za film, videli, pročitali u novinama, događaj zbog čega se ovde sudi?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: To sam video verovatno kad i vi svi. To sam video kada se počelo s tim u javnosti da se objavljuje taj film, koliko to ima, par godina.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, gde ste videli Vi to?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: To sam video na televiziji.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta ste videli?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Pa video sam taj film, čin egzekucije nekih tamo vojnika, šta su vojnici.

PREDSEDNIK VEĆA: Egzekucija vojnika?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Mi ih tako gledamo tamo, oni su za mene.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne pitam Vas samo šta kažete, ne čujem Vas pošto dosta govorite brzo i tiho?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Video sam egzekuciju nekih zarobljenika, vojnika, to sam video.

PREDSEDNIK VEĆA: A da li ste videli ko vrši egzekuciju?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Osobe, likovi koji su to vršili meni nisu bili poznati.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste eventualno u uniformama koje su imali na sebi mogli pretpostaviti ko su ti ljudi?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su Vam te njihove uniforme uopšte bile poznate?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne. Mislim, ne nešto u odnosu na sve druge uniforme.

PREDSEDNIK VEĆA: Nisu se razlikovale?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ja ih nisam posebno gledao. Znači, nisam ih posebno promatrao, nisam bio na tom taktičkom nivou da sam dolazio direktno u njihove rovove, to nisam.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste uopšte nekada videli nekoga iz jedinice «Škorpioni", sa oznakom «Škorpioni" na kapi, na njihovim reverima i to?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne, nisam ih registrovao. Možda su mogli da nose ne znam šta ja ih uopšte nisam.

PREDSEDNIK VEĆA: Niste nikad ni videli kako izgledaju?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne, na ratištu sam sretao, na ratištu su drugačije malo obeležavani, na ratištu sam sretao njihovog komandanta Mijovića koji je imao, da li je imao belu ili crvenu oznaku zbog raspoznavanja tog dana. Svaki dan te jedinice nose druge oznake zbog raspoznavanja u odnosu na neprijateljske vojnike, jer sve su uniforme, uglavnom su sve uniforme iste. Znači, svaka jedinica se obeležava samo dnevno.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vam je tada Mijović nekad spominjao da postoji neka jedinica koja se zove «Škorpioni"?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne, na tom nivou, to mene ta komanda ne interesuje.

PREDSEDNIK VEĆA: Znam da Vas ne interesuje, pošto vidim da Vas dosta toga ne interesuje, nego usput da li Vam je spomenuo ime jedne jedinice koja se zove «Škorpioni"?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Nisu to za nas bili uopšte.

PREDSEDNIK VEĆA: Pitam da li Vam je spomenuo, nije bitno da li je Vama bitno, pitam da li ste čuli nekada da postoje neki «Škorpioni", pošto svi pričaju da su svi znali za njih godinama, pa Vas pitam da li ste Vi sa tog terena čuli uopšte da postoji? Ne morate čuti ako niste?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Sada ću vam reći nešto. U toj jedinici, znači u toj gde su oni konkretno bili, sama naša specijalna jedinica, znači naša koja je specijalna jedinica MUP-a, zvanično specijalna jedinica MUP-a, oni interno su imali dvadeset svojih naziva, jedni su se zvali «Plavi" ili «Crveni".

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, mene interesuju samo «Škorpioni"?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Govorim šta te jedinice, znače, da ne bi neke stvari išle u instituciju, sve te ratne jedinice, sve jedinice koje imaju svoj zvaničan naziv, bilo koja, imate brigadu koja ima naziv npr. Gardijska brigada, oni imaju svoje podznakove oni se zove «Panteri" npr., znači sve su te jedinice, nema jedinica na ratištu koja nije imala neki svoj taktički ratni naziv zbog morala, zbog neke specifične stvari. Nas po komandama ukupno, mi nikada nismo

mogli takvu... da radimo, za nas su to bile jedinice, ako je Gardijska brigada, Gardijska brigada, ako je bila Prva romanijska, Prva romanijska.

PREDSEDNIK VEĆA: Sve ste nam to već objasnili.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ja Vam govorim genezu kako su se pojavili neki nazivi.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, e sada.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Sigurno su oni imali te svoje nazive, ali to su njihovi ratni taktički nazivi, nisu službeni nazivi.

PREDSEDNIK VEĆA: Bez obzira na to što po komandi Vas nije interesovalo, niste znali nazive, da li ste nekada neobavezno van komande čuli da postoje neki, kao što postoje ti «Plavi", «Zeleni", «Crveni", da li ste ikada čuli da neko zove nekog «Škorpione", da na tom terenu postoji?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Mislim da sam čuo na Palama da spominju te jedinice, da se spomene, da je neko spomenuo.

PREDSEDNIK VEĆA: Te jedinice ili ta jedinica?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne, da spominju «Škorpion", međutim mi smo imali komandanta jedne jedinice koji je isto imao naziv lično Škorpion, znači naš komandant brigade, onaj komandant jedne jedinice je imao lično, znači to su bili taktički zadaci.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, ja sve razumem to što Vi pričate, ali ja Vas uopšte to ne pitam. Ja Vas znači samo pitam da li ste Vi kao čovek usput negde čuli, mnogi su čuli, pa da li ste i Vi čuli?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Verovatno da jesam.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali ništa ne znate detaljnije o tome da nam kažete?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Zašto, ja Vas pitam da li znate, a zašto je već sledeće?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Vidite, o ovoj jedinici kao taktičkoj grupi, veoma dobro znam njihovo borbeno delovanje na tom prostoru. Ako hoćete da vam kažem, kao što sam već rekao, ova grupa kad je došla, kako se ponašala, koji taktički zadatak je izvršavala na tom reonu, ko je došao je veoma dobro znano. Znači, da Vam odmah budem jasan, ja to veoma dobro znam koji je taktički zadatak i kako su ga izvršavali oni koji su ga dobili i kako su ga izvršavali. To znam o toj grupi, a druge stvari, znači nižeg nivoa, odnosa, komunikacije njihove, neslužbenih naziva, ne možete očekivati od nekoga ko komanduje sa 25.000 ljudi da zna, jer na stotina njihovih dnevnih pseudo-naziva oni koriste taktički.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, ali ovo je naziv koji je trajao duže i nije bio pseudonim nego su dugo trajali?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Možda je za nekoga duže trajao. Za mene je trajao mesec i po dana, dva meseca koliko su bili, možda sad traje ovde godinama ta priča.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne ovde, nego tada?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Možda njima traje kao jedinica, verovatno po ratištima, možda njima to dugo traje.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, ja Vas pitam Vaše saznanje, znate, ne znate, čuli, niste čuli, to je Vaše?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Za mene su bile jedinice pod komandom Vase Mijovića i Ljubiše Borovčanina.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, u vezi ove egzekucije ništa ne znate u to vreme samo ste videli?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Niti je ikad postojao bilo kakav dokument u izveštaju MUP-a i sa tog ratišta i sa bilo kog ratišta, znači da je ova jedinica tako nešto ili delovala ili ljudi iz te jedinice da su nešto učinili da se ovo desilo. Znači nikada to nismo dobili ni pisano ni usmeno. Ja sam prvi put za to saznao sa televizije, gledajući na televiziji i tad kad sam prvi put to video nisam verovao da je to ta jedinica uradila, niti mogu danas da verujem da su to uradili. Moram da verujem ako su to uradili, ali ne mogu da je to ta jedinica uradila i zašto je uradila.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li možete pretpostaviti ko bi mogao dati takvu naredbu da se tako nešto izvrši?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Sa taktičkog nivoa niko. Znači, sa nivoa taktičkog niko. Znači, sa nivoa taktičkog nivoa, komandnog, taktičkog, niko naredbu nije mogao dati.

PREDSEDNIK VEĆA: Nije mogao dati?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Nije mogao dati.

PREDSEDNIK VEĆA: A da li je dao?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ja ne znam da je dao, ako Vi znate, ako imate.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, ja Vas pitam Vaše saznanje, Vas saslušavam?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je uopšte mogao doneti takvu odluku, da li Vi možete da pretpostavite?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne, ne mogu da pretpostavljam jer po komandnoj, ono što znam da, ne mogu tu, jednu nezakonitu odluku, takvu naredbu nije mogao izdati niko. Ko je i zašto je izdao to najbolje znaju, svoje odgovore mogu dati ljudi koji su to uradili.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, samo pitamo da li Vi znate to, mislim šta sad oni znaju? Dobro i ništa ne znate kasnije o toj jedinici da li je nastavila da postoji, da li je ona rasturena, kako je završila, kad se završilo to što se završilo na terenu, Vi nemate saznanja?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Evo da Vam kažem, to je bila '95. godina, znači to je bilo vreme, opet ponavljam, intenzivnih ratnih dejstava na prostoru gde su padali i drugi delovi Krajine, znači jedan deo gde se jednostavno nije vodilo dnevno računa ni o gubitku stotine vojnika. Mi smo tih dana imali za jedan dan gubitak stotinu vojnika na Majevici, gde smo znači imali u Krajini, da su gradovi dnevno padali. Zašto ja to iznosim, što kažem šta nas sve nije u tom trenutku moglo da interesuje, jer ste imali dnevno, znači takve intenzivne aktivnosti gde su dnevno, nestajale cele brigade, gde su i gradovi nestajali baš u to vreme, onda mislim sa stanovišta neke vrhovne komande kojoj smo pripadali, ne mogu, nismo vodili, nismo mogli ni imali vremena da vodimo uopšte računa o mrtvim.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, znači ne znate šta je bilo, samo toliko, ne morate toliko objšnjavati?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Pa hoću da Vam objasnim.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo da Vas pitam da li znate ko je dao oružje ovoj jedinici, da je tako nazovemo? Ko je naoružao direktno?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ova jedinica je došla po direktnom dogovoru između Milanovića i nas, ona je došla, znači, bio je dogovor da dođe opremljena, pešadijski opremljena i obučena jedinica, da nam ne šalju dezertere, jer mi smo imali naše dezertere.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate ko je naoružao jedinicu?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ona je za mene došla naoružana, RS Krajina je naoružala, znam da su došli iz Erduta i imali su nivo naoružanja su imali pešadijskog oružja kad su došli.

PREDSEDNIK VEĆA: Po Vašem saznanju, da li je ova jedinica pripadala vojsci Republike Srpske Krajine?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Pa po mom, realno, objektivno, morala je da pripada jer sve jedinice su morale da pripadaju na tom putu, takve su imale stanje, sve jedinice su bile faktički pod komandom vojske Republike Srpske Krajine.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je u tom periodu bilo nekih jedinica koje su se tako jednostavno oformile i došle na ratište?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Nisam to pratio, ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: A za ovu konkretno?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ja zaista ne znam, istočnu Slavoniju, objektivno nisam pratio, objektivno sam više pratio drugi deo koji se naslanja na Knin.

PREDSEDNIK VEĆA: Za ovu jedinicu konkretno znate da je pripadala vojsci Republike Srpske Krajine?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Došli su, za nas su zvanično došli.

PREDSEDNIK VEĆA: I od njih dobijali naređenja i sve što je bilo potrebno?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Znači, i oni su tražili da ih povuku, prepiska je bila između nas i Milanović Mrguda, znači on je za nas institucija, pomoćnik ministra je bio za odbranu, znači sa njim smo to radili kao sa institucijom.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate ko im je dao uniforme eventualno?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne znam. Sve jedinice, pretpostavka je da jednu jedinicu ako šalje jedno ministarstvo onda mora da daje uniforme, to je kod nas tako bilo.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, u redu. Samo ću Vas sada pitati, pošto ja više sada nemam šta pa će nastaviti članovi veća da Vas pitaju ukoliko budu imali pitanja. Samo ću Vam pokazati par ovih pismena koje imamo i Vaše tu potpise, recimo jedan od tih. Isto ću zamoliti na dokument kameru ćemo da prebacimo, samo da mi kažete da li je to Vaš potpis i da li je to nešto što ste Vi eventualno, izveštaj koji ste Vi podneli? Jedan od njih je taj i još ću Vam. Molim vas režiju da prebaci na dokument-kameru. Hvala Vam. Samo da se okrenemo drugačije, e tako. Evo vidite tu je recimo jedan od tih. Da li je to Vaš potpis? Spustite malo dole da vidimo gore.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Samo izoštrite, samo da pročitam. Vjerovatno da jeste, mislim nema razloga da. Jeste taj dokument.

PREDSEDNIK VEĆA: Da jeste?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Sad tačno potpis gledam ali nije bitno. Znači, jeste to je komunikacija koja je bila između mene i...

PREDSEDNIK VEĆA: Samo radi transkripta da kažemo da se radi o dokumentu koji ima oznaku 03591014 Ministarstvo unutrašnjih poslova, Kabinet ministra Pale, poslovni br. K/M 764/95 od 23.06.1995. godine. Evo Vam još jedan.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Nije mi jasno kakve ovaj dokument ima veze sa ovom jedinicom?

PREDSEDNIK VEĆA: Molim Vas, pa ne pitate Vi nas, mi Vas pitamo. Pitamo Vas da li je to Vaš potpis, radi toga da li ste Vi to potpisali i da li je to neka od naredbi koju ste Vi izdavali, samo u toj funkciji, ništa nema nikakve veze? Dokument br. 03590861 Republika Srpska, Ministarstvo unutrašnjih poslova, br. K/P-1-278/95 od 12.06.1995. godine. Evo videćete tekst koji je. Ovde zaista piše za Vas da je neko potpisao, ali piše i sam tekst pa da nam kažete da li je to jedno od stvari. Izvolite? Da li ste upoznati s ovim tekstom uopšte?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ovo nije moj potpis, ali sam potpuno sa ovom aktivnošću upoznat i saglasan.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Imamo još jedan, ima još nekoliko koji nisu tako bitni, ali evo ovaj možemo, takođe nosi oznaku 03590849 Republika Srpska, Ministarstvo unutrašnjih poslova, Kabinet ministara, broj K/P-1-299/95 od 17.06.1995. godine. Evo izvolite, izjasnite se još na ovaj, pa ako bude neko imao predloga za eventualno još neki dokumenat koji se zaista nalazi ovde, ja sam izdvojila ovaj, smatrala sam da su oni najbitniji pa Vi? Molim Vas ponovo da se vratimo na dokument-kameru, samo imamo još jedan dokumenat pa ćemo onda da završimo u ovom momentu. Hoćemo moći da se vratimo na dokument-kameru? Hvala. Samo da se izjasni da li je upoznat s ovim. Sve to imate.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne znam da li sam ga potpisao, ali iza ove aktivnosti, znači iza ove aktivnosti stojim apsolutno.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, to je samo bilo, znači ništa nije posebno značajno, mi to imamo u spisima predmeta i svi naravno branioci, punomoćnici su to dobili pa smo samo hteli da vidimo ovaj Vaš potpis i da li ste upoznati s ovim što smo Vam prezentovali. To je što se tiče mene, možemo vratiti ponovo na sudnicu.

ČLAN VEĆA-SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Ja pred sobom imam, predsednik veća je odlučio da Vam to predoči, da to i vidite, jer to je telegram jedan koji je upućen između ostalog i Vama. Naslovljen je telegram, teleks u stvari, kao malopre ono što ste videli od 24. 07, on kaže ovako, izveštava: «Da je noć na trnovskom ratištu protekla mirno. Izvršena je smjena jedinice MUP-a Srbije «Škorpije», četom Posebne jedinice policije Banja Luka, smjena izvršena bez problema». Dakle, Savo Cvjetinović sa istrurenog komandnog mesta izveštava i Vas, između ostalog, o tome kako je izvršena smena jedinice MUP-a Srbije «Škorpije», MUP-a Srbije?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: To sam objašnjavao mnogo i nekim drugim sudovima. Jednostavno, ta nepreciznost vođenja te jedince kao MUP-a Srbije je i kod Save Cvjetinovića i Karišika Milenka, mog zamenika i kod ostalih su to

namerno radili, poturali su MUP Srbije kao zbog jednog moralnog stanja da su mislili dole borci da nas je pomagao u to vreme MUP Srbije što nije tačno. Nisu nas pomagali, nit su nas, Milošević nas tada blokirao i vodio ka porazu i to je istina.

ČLAN VEĆA-SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Ovo sam Vam pročitao i zbog nečeg drugog.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: ...nije šanse bilo da taj MUP Srbije, pak šta više smo bili izblokirani i sa gorivom i sa svim i svesno su nas vodili da izgubimo rat.

ČLAN VEĆA-USDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Ovo sam Vam pročitao i zbog nečeg drugog zato što Vi kažete kako je za Vas komandant te jedinice sastavljene iz tri čete jačine oko 120 do 150 ljudi bio pukovnik Mijović. Međutim, Mijović, opet jednim telegramom od 19.07. 1995. godine obaveštava MUP Republike Srbije, jedinicama za ATD, pretpostavljam Antiteroristička dejstva, dakle to je, on kao komandant jedinice za ATD, Antiteroristička dejstva izveštava MUP Republike Srpske na Palama da je jedinica za ATD MUP-a Republike Srbije dobila naređenje da se do 12 časova, 20.07.1995. povuče iz zone borbenih dejstava u reonu Trnova, radi odlaska na druge zadatke, a evo videli smo ono malopre «Škorpije» napuštaju taj lokalitet 5 dana kasnije. E sad kako to povezujete sa onom Vašom tvrdnjom da je komandant i ove jedinice bio Mijović?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Koje jedinice?

ČLAN VEĆA-SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Ove jedinice «Škorpije» koja je, znači posle njega praktično ostala 5 dana na ratištu?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Kako mislite da je ostala posle njega?

ČLAN VEĆA-SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Pa iz onog telegrama malopre Save Cvjetinovića, proizlazi da su oni napustili u toku 24-og?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: To su zamke.

ČLAN VEAĆA-SUDIJA VESTO KRSTAJIĆ: Nisu zamke, to su neka dokumenta.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Zamke su da ne bi mi, ja imam niz dokumenata koje je neko oformljavao i pisao, da li su moji komandanti ili drugi i koji su dosta u načinu oslovljavanja i preciznosti netačni i koji su u datom trenutku možda taktički, znači, ne možemo govoriti o nekom kvalitetnom ili je možda taktički namerno zamena. Suština priče je da taj Vaso Mijović tražio da se oni celo vreme u nekom tom zadnjem vremenu su bili izdani i tražili da se povuku i on je pkušavao sa raznim fingiranjima depeša, raznih fingiranjima depeša da napravi pritisak da se oni vrate. Ja sam znao za to i nisam hteo u to vreme ni da ga primim ni da se čujem sa njim jer nisam dozvolio to pomeranje jedinice do momenta dok mi nismo obezbedili njima zamenu i sva je to priča oko Vase

Mijovića. Gde je Vaso Mijović bio u toku rata, kad je bio, kad je bio u MUP-u Srbije, kad je bio u RSK Krajine, ja to ne mogu tačno da ocenim, jer je dolazio po različitim, u ratu je dolazio jednom smo se sretali u ratu kao pripadnik MUP-a Srbije kad smo obezbeđivali Miloševića kad je dolazio na Jahorinu, drugi put je došao kao pripadnik RSK Krajine i ja znam logično šta se dešavalo tako da ja status Vase Mijovića ne mogu da. Za nas je bio tad u statusu pripadnika RSK Krajine, takav je došao i tako se ponašao. Kad je hteo da izvuče jedinice, pokušavao je da pravi pritiske da izvuče jer objektivno je bilo stanje u jedinici.

ČLAN VEĆA-SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Da li to znači da oni u stvari, da Mijović s ovom jedinicom za ATD nije napustio taj teren Trnova 19.07. kako obaveštava MUP Republike Srpske na Palama, a «Škorpije» videli smo iz ove depeše Cvjetinovića oni napuštaju smene izvršene 24.07. nesporno, da li to znači da je on ostao, da on to samo obavestio i fingirao?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ja samo da kažem, da li je on ostao ili nije ostao, znači da li je on lično ostao do zadnjeeg dana, ja to ne mogu da znam. Ja mogu samo da znam, mogu da vjerujem da je ako su naši komandanti izvestili kad je izvršena zamena tih jedinica, vjerovatno sigurno izvršeno tada, a da li je sam Vaso Mijović koji dan prije otišao ili nije sa tog terena, postoji moogućnost, obzirom kako se znao ponašati i da je otišao a možda i nije.

ZAMENIK TUŽIOCA: U stavu gde navodite ko sve učestvuje, između ostalog i MUP Republike Srbije, šta to znači Srbije?

SVEDO, TOMISLA KOVAČ: Srbije? To sam vam rekao da su pomoćnik, moj zamenik komandant štaba i komandant PJP-a na terenu su uveli jednu terminologiju MUP-a Srbije da postoje snage MUP-a Srbije više iz jednog moralnog čina, međutim, tamo nije postojala snaga MUP-a Srbije, to je bila jedinica iz tri čete. Snage MUP-a Srbije nisu postojale. Znači, to se odnosi na jednu ili četa, tri čete, mada sam ih ja doživeo kao zajedničku, kao jednu jedinicu.

ZAMENIK TUŽIOCA: Hvala dovoljno je. Hoćete sledeći?*

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Advokat Dragoljub Todorović, punomoćnik oštećenih. Prvo, mislim da je u dva navrata svedok rekao da je već bio Knin pao. Da li je to rekao, da li je bio tad pao Knin.

Zamenik tužioca za ratne zločine Bogdan Stanković, koji je zastupao optužnicu u ovom predmetu, uporno se trudio da u zapisnik ne udje ništa što bi ukazivalo da su organi i naoružane formacije države Srbije i Jugoslavije učestvovale u ovom događaju i uopšte u ratu na prostoru bivše SFRJ. Međutim, kako je to bilo vrlo jasno i potpuno očigledno i kako su punomoćnici žrtava to pitanje stalno isticali i potencirali, tužilac Stanković je izgubio živce pa je, na glavnom pretresu 5 jula 2006. napao punomoćnike sledećim rečima: «Ja takođe moram da se složim sa kolegama braniocima. Najzad, definitnvo sud mora da zauzme stav o procesnoj poziciji zastupnika oštećenih. Ne mislim konkretno nego načelno mislim da se pozicija jako zloupotrebljava i da se ide van konteksta onog što državna tužba zastupa kako u ovom tako i u drugim predmetima».

PREDSEDNIK VEĆA: Da je Knin pao?

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: U kom momentu?

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Kada se vodila ova operacija u Trnovu. Kada su došli ovi vojnici, to je rekao da je kriza u Republici Srpskoj Krajini.

PREDSEDNIK VEĆA: Da to je rekao, da je kriza?

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Da je ostala samo Slavonija i tako dalje.

PREDSEDNIK VEĆA: Da, ali nisam čula da je Knin pao, ne znam. Jeste li spominjali da je Knin pao?

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Sad je rekao Oluja je bila, sad je malo pre rekao je.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, pa šta u vezi toga pitanje je?

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Ne samo da raspavimo to, jel to je.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je u to vreme Knin pao?

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Da li je bila, Oluja se desila i to.

PREDSEDNIK VEĆA: I da li se Oluja desila?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ja ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Odgovarate veću?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Veću da odgovaram.

PREDSEDNIK VEĆA: Ja Vam, da, pitanje postavlja druga, ja ću Vam to pitanje?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Gestikulacija ide, ovo ovako ponašanje, izmišljanje nečega što ja nisam rekao i ne želim da.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, mi sada. Ja Vas pitam, nemojte se obraćati?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Nisam spominjao ni jednog momenta Knin.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo odgovorite direktno?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Znao sam da su intenzivne aktivnosti na Republiku Srpsku Krajina i to nije neka Krajina, to je tamo neki moj narod i znači bili smo i te kako su bili već ugroženi, napadnuti sa svih strana i operacije su bile paralelne na svim delovima, napad na srpski deo.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, samo je pitao da li je Knin tada pao?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ko je šta, prije, kasnije, ne znam zašto Vam je to bitno.

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Bitno je zato.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Uopšte ne znam zašto je bitno. Znate Vi kad je Knin pao.

PREDSEDNIK VEĆA: U ovom momentu. Izvinjavam se, samo malo, polako. U ovom momentu hoće član veća nešto da pita pa samo u ovom momentu?

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Gospodine Kovač, nije, niko ništa to ovde ne izmišlja Vi i jeste pomiljali Knin, evo ja sam sebi pribeležio ovako «oni su za nas došli kao kombinovana jedinica Republike Srpske Krajine, po mojim saznanjima to je vojna jedinica Republike Srpske Krajine, kninski deo je već pao i oni su napravili, objedinili sve svoje snage".

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači ipak ste rekli, eto?

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Dakle, niko tu ništa ne izmišlja nego Vi ste pominjali i to, i sad Vas osnovano punomoćnik pita, da li je u tom momentu kada su oni došli kod Vas Knin već bio pao ili ne. Po Vama.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo to odgovorite, jeste, nije, to nije komplikovano pitanje, recite?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Tad za nas nije. Šta sad, Vi znate jel pao ili nije. Kad je pao Knin. Eto ja ne znam, ja ne mogu da se.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa recite, znate il ne znate, ništa drugo Vas ne pita?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Pa za mene je Knin kao Knin tada, reći ću organizacija nije.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne morate tolko dugačko odgovarati na pitanja, znate ili ne znate?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Mogu da Vas upozorim nešto. Ja sam.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne možete Vi mene upozoravati ništa. Mogu samo ja Vas.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Nemojte mi nametati da govorim nešto što Vi hoćete.

PREDSEDNIK VEĆA: Ja Vas pitam da li znate, pita Vas punomoćnik?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne znam, ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa, to tražimo, odgovorite. Ne zna?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Eto ne znam, oni znaju.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa ništa dalje ne treba. Samo ne znate. Molim Vas nemojte dalje, ne znate, ne znate. Izvolite?

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Pored ovoga što je.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta hoćete sad? Znači ne znate za Knin kad je pao. Šta je sledeće?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Znam za Zapadnu Slavoniju kad je pala.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, sad smo, za Knin je pitanje, ne mogu Vas pitati nešto što Vas ne pita. Jeste li još nešto pitali, sem Knina?

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Ne, pitaću sad polako.

PREDSEDNIK VEĆA: Izvolite?

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: A hoću da kažem, pošto je kolega Krstajić rekao da je pominjao Knin, dobro je, inače mi ne bi verovali ovde.

PREDSEDNIK VEĆA: Da, dok ne bi dobili transkripte ne bi.

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Sreća da je to rekao. A drugo rekao je pored toga i da je ostala samo Slavonija, tada pod Republikom Srpskom Krajinom. Ali nema veze. Sada kad se radi o sarajevsko-romanijskom korpusu, pomenuo je da je to komandovao general Milošević, a rekao je da je ispod njega bila neka brigada, ne zna kako se zove i ja sam zapisao da je komandovao potpukovnik Šehovac.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ali mislim da je tamo na tom prostoru.

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: E, dobro. A onda je to isto lice koga ste kasnije pomenuli da je bio komandant ove posebne policijske jedinice.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Nije isto.

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Isto se preziva Šehovac. Vrlo je ovako prezime je specifično.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Nije, nije. Pa jeste šta ćete kad smo, plemenski smo se borili, šta ćete.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro?

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Dobro, dobro. Samo znači to nije isto.

PREDSEDNIK VEĆA: Nije isto lice, samo ima isto prezime, dva lica koja imaju isto prezime. U redu?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Jeste.

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Da, dobro slažem se.

PREDSEDNIK VEĆA: U redu?

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Rekao je svedok da je, ništa nije moglo da se preduzme bez koordinacije sa njim u vezi sa dolaskom ovih jedinica. Pa ja želim. Ove pomoći. Pa želim da pitam u čemu se to ogledalo njegovo učešće kod bilo traženja pomoći bilo ko dolazi, kako dolazi, šta traži. U čemu se.

PREDSEDNIK VEĆA: U kom smislu se ta Vaša direktno, pošto ste rekli da ste Vi tu, zaista ste to rekli?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Moja je zakonska. Evo kako, jednostavno. Ja sam u momentu kad sam menjao ministra, znači vođen sam bio, protivio se, bio član vrhovne komande. Druga stvar niko, valjda niko osim komandanta policijskih snaga nije bez njegovog odobrenja nije mogao iz druge države i sa drugih prostora da pošalje neke nove jedinice bez odobrenja mene kao komandanta. To reguliše taktika, to reguliše zakon i ostalo. Znači ako dolazi neko iz druge države, kako će to neko mimo, u odnosu na funkciju ministra, zamenika ministra i komandanta policijskih snaga da uradi nego taj. To je zakonska, znači to je iz zakona, to se izvlači direktno iz zakona.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa ne ništa Vas, on Vas samo pita šta ste Vi radili, ništa drugo?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Pa ja sam bio tamo.

PREDSEDNIK VEĆA: Mi to ne znamo?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Zamenik ministra.

PREDSEDNIK VEĆA: Znate, šta je funkcija ministra ne znamo, pa nam Vi objasnite, ništa drugo?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Eto, uzmite, pogledajte opis ministra, zamenika ministra i komandanta policijskih snaga u zakonu pa ćete videti da je.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa Vi ste već to radili pa nam Vi objasnite da mi ne gledamo?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Eto, ja sam bio član.

PREDSEDNIK VEĆA: Jer Vi ste svedok, dužni ste da odgovarate na pitanja koja Vam postavimo.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ja sam bio član vrhovne, znači prisustvovao sam, kad nema ministra u vrhovnoj komandi i svakako da sam kao komandant policijskih snaga bio i zadužen za svu pomoć u ljudstvu koja je dolazila, koja je išla prema, znači jedinice koje su išle prema MUP-u, naravno da sam ja bio i zadužen za prihvat njihov, sve druge jedinice koje su od dole vođene, MUP,

policija Republike Srpske kontrolisala granicu i dolazak drugi vojnih eventualno jedinica ukoliko bi se pojavile, nije moglo bez koordinacije sa mnom obzirom na mesto i funkciju koju sam obavljao. Znači, ako ne bih ja izdao nalog pograničnim stanicama policije i ako ne bih imao najavu kretanja bilo kakvih vojnih jedinica, znači ne bi mogao taj prostor biti oslobođen ni obezbeđen.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Takve jedinice prvo bi pale.

PREDSEDNIK VEĆA: U redu. Hvala?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Tako sam i američke snage dočekao kada su došle.

PREDSEDNIK VEĆA: Hvala?

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Kaže da je, da se jedinica, tako u jednini kaže, jedinica Republike Srpske Krajine okupila na Jahorini sa tri čete, da li je, jel to bila jedinstvena, jedna jedinica ili je bila kombinacija jedinica koja je sastavljena na Jahorini.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi znate, znači o ovoj jedinici o kojoj ste pričali, zaista ste pričali o njoj, da li je to bila jedinstvena ili ne?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Za nas je došla u isto vreme kao jedinstvena jedinica i pod komandom jednog čoveka. Za nas je jedinstvena jedinica.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro?

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: A da li je on. Dobro za njih u redu, slažem se.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Za nas za komandu, kako možete da kažete.

PREDSEDNIK VEĆA: Nemojte odgovarati dok Vam ja ne postavim pitanje?

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Gospođo predsedavajuća, dakle ja pitam da li je postojala mogućnost da dođu tri različite jedinice pa da se objedine pa, na Jahorini, pa.

PREDSEDNIK VEĆA: On je jasno rekao?

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Dobro. Da je jedinstvena. Dobro.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne možemo sad da pitamo pet puta. Za njega je jedinstvena.

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Dobro. Na pitanje člana veća da li su jedinice MUP-a Srbije dolazile tu, on je rekao da ne, da oni nisu uopšte tu i da nisu, čak da su bili neprijateljski raspoloženi prema njima, nekako ovako

ignorantski. A kako je došlo do toga da ovih 500 ljudi za koje smo kasnije čuli, po pitanju tužioca, iz MUP-a Srbije koji su bili saobraćajci, da oni dođu, ko ih je pozvao na osnovu kojih pregovora.

PREDSEDNIK VEĆA: Na kakav način su oni došli u Vašu pripomoć?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Prvo bih zamolio gospodina da me ne vređa, ja nikad nisam mogao reći da su jedinice Srbije mogle biti neprijateljske prema nama. Ja sam spominjao Miloševića, ja sam spominjao Miloševića i govorio sam, tačno sam dao naznaku da nam nije dao nikakvu pomoć, ove jedinice saobraćajci su došli na osnovu razgovora mene i pokojnog Badže Stojičića, da uspe da, to su znali i svi međunarodni, ovi jelte, da uspe da nam pošalje tu pomoć kao klasičnu, u klasičnom vršenju policijskih poslova. U toku rata je postojala policijska saradnja između MUP-a Republike Srpske i Republike Srbije, a to su i međunarodni faktori podržavali i nikada ne bi mogli neke aktivnosti zajedničke odraditi, poput izvlačenja i oslobađanja mnogih stranih vojnika na ratištima da takve saradnje nije bilo. Znači to je bila klasična.

PREDSEDNIK VEĆA: U redu?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Tih petsto ljudi su došli kao klasična policijska, kao klasična policijska saradnja ne kao vojna saradnja.

PREDSEDNIK VEĆA: U redu, hvala. Dobro?

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Svedok je rekao da je komanda bila zadovoljna sa ovom jedinicom koja je dobro držala liniju i nije bilo padanja i proboja linije fronta. Da li zna da su tu, da li mu je poznato da su na toj liniji fronta koju je držala ova jedinica bile još neke jedinice.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate da je još bilo nekih jedinica?

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Baš uz duž te linije, jedni do drugih.

PREDSEDNIK VEĆA: Na toj liniji, znači gde je bila i ova jedinica smeštena?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Kako da ne. Tu je bila naša, druge posebne jedinice, bila su delovi brigade ove sarajevsko-romanijskog korpusa. Iza leđa su im stalno bile po nekolike naše specijalne jedinice koje su im, koje su im pomagale u jačim napadima u odbrani pri jačim ofanzivama. Kako da ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Hvala.

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Da li su tu bili jedinica Srpska dobrovoljačka garda, Željka Ražnatovića Arkana.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate, dal je bila?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Na tom ratištu nikada u tom vremenu, nikada, nikakva Srpska dobrovoljačka garda nije bila, nit je u vremenu već '95. godine

mogla da se pojavi neka jedinica sa takvim nazivom. Isključivo se mogla pojaviti jedinica kao deo jedinice MUP-a Srbije, Vojske Jugoslavije ili MUP-a RS Krajine ili vojske RS Krajine.

PREDSEDNIK VEĆA: U redu, hvala?

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Kaže da je Vasa Mijović nekoliko puta tražio artiljerijsku podršku. Od koga?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Prije svega, ja nisam rekao da je Vaso Mijović tražio artiljerijsku podršku i, tada sam iznosio način, o načinu ratovanja i kako je ova jedinica bila u sastavu taktičke grupe i kako je, znači da su bili jedinstveni sa sarajevsko-romanijskim korpusom, tako da su oni imali streljačko, pešadijsko naoružanje kod sebe a artiljerija je bila na nivou korpusa i njima je taktički korpus davao artiljerijsku podršku prilikom napada muslimanskih snaga a ne nikako po zahtevu Vase Mijovića i da traži neko posebno artiljeriju za sebe ili za nekog drugog.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro?

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Ne za sebe, nego za jedinicu.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Dobro?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Pa mislim da uopšte imena nisu bitna.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, jasno je, fino ste sve objasnili. Dobro?

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Ali to je izjavio.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, evo sad je precizirao.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Nikada ja nisam rekao da je Vaso Mijović.

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Sad menja.

PREDSEDNIK VEĆA: Sad je detaljno objasnio?

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Dobro. Kaže da su ovim dejstvima ove jedinice, da se viša komanda, on, da su se informisali od Ljubiše Borovčanina, komandanta taktičke grupe i posebne policijske jedinice Gorana Šehovca a dal, sad mene interesuje, on je nešto rekao ali nisam ja baš dobro razumeo. Kaže bili su u vezi sa... Kako je informacije dobijao Borovčanin koji je prenosio njima.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li on zna od koga je dobijao?

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Da li zna od koga je dobijao i na koji način.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi znate od koga je Borovčanin?

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: I Šehovac.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Borovčanin je bio na ratištu, Šehovac je bio direktno, oni direktno su bili na ratištu, znači oni su imali direktno, jer su direktno operativno komandovali i direktno su imali informacije.

PREDSEDNIK VEĆA: Sa ratišta, obojica?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Nije stvar informacija kao nekih informacija, oni su sa ratišta u tom delu te.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro u redu, rekli ste ratišta?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Taktičke grupe bilo jedinstveno i oni su imali neposredan uvid.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, hvala?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Znači nisu im trebale posebne informacije imali su neposredan uvid u.

PREDSEDNIK VEĆA: Izvolite?

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Svedok je rekao da je na Palama čuo da se priča o nekim Škorpionima. Da li je to bila, da li se, tu priču što je on čuo na Palama, da li se odnosila na ovu jedinicu koja je ratovala u Trnovu.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi znate jel se odnosilo na ovu jedinicu na tu koja je trebala da ide na Trnovo ili ne?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne, ja sam čuo naziv Škorpioni da spominju Škorpione, uopšte nisam jedinicu nit me je to interesovalo nit mi je uopšte bilo bitno.

PREDSEDNIK VEĆA: U redu. Dobro?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Da li je ova jedinica ili neka druga.

PREDSEDNIK VEĆA: Hvala?

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Dobro. Da li je ova jedinica, ta iz Republike Srpske Krajine, da li on ima saznanja o tome, da li je imala neke veze sa MUP-om Srbije ili RDB Srbije, pominje Badžu Stojičića.

PREDSEDNIK VEĆA: Ova jedinica koja je došla da li je imala neke veze, da li znate?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ja ne znam, ne mogu sad na osnovu pitanja da razlučim, jer vi sudite Srbiji, državnoj bezbednosti Srbije ili.

PREDSEDNIK VEĆA: Molim Vas bez takvih upada. Vi ste svedok ovde. Ja ne znam šta se nalazite uvređeno, Vi kao da ste okrivljeni, tako se ponašate. Vi ste svedok, dužni ste da govorite istinu, ja Vam postavljam pitanja. Ako pitanja

nisu dobro oformljena ja Vam preformulišem i ne možete Vi sad nas pitati zašto mi pitamo to. Mi Vas pitamo, Vi ste dužni sem onih pitanja za koja sam Vas upozorila da niste dužni da odgovarate. Da li Vi znate dal ta jedinica, kako je postavio pitanje punomoćnik odgovorite, da li je pripadala MUP-u Srbije il ne znate.

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Ne da li je pripadala, da li je imala bilo kakve veze.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li je imala veze, da li znate. Samo nam kažite znate il ne znate?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Moram da odgovorim, obzirom da znam gde vam idu ova vaša pitanja.

PREDSEDNIK VEĆA: Nemojte, odgovarate veću, a naša pitanja ne idu nigde idu u cilju utvrđivanja istine?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Vezano za ovaj, zastupnike, obzirom da vama nije cilj utvrđivanja odgovornosti ovih ljudi.

PREDSEDNIK VEĆA: Ja Vas molim da tako neke?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Samo momenat da završim, molim Vas.

PREDSEDNIK VEĆA: Neću Vam dozvoliti uopšte, zaista, nego ću Vas opomenuti zaista kao svedoka jer ima odgovarajuće mere po zakonu koje se mogu preduzeti prema svedoku. Vi nemate prava da ovde izvodite neke Vaše komentare na takvom nivou, to ste mogli u nekoj drugoj funkciji, ovde ne sada. Odgovorite jednostavno na pitanje, znate, ne znate. Da li se sad sudi ovom ili onom to je nešto što ovde nećemo dozvoliti nikome, ne samo Vama da kažete, nego bilo kome. Kao svedok sam Vam lepo rekla da ste dužni da govorite istinu i ono što znate. Mi Vas pitamo, da li imate saznanje da je ova jedinica imala neke veze sa MUP-om, Vi kažete da ili ne i to je sve što tražimo od Vas?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: MUP Srbije ovde nije na vašu žalost bio prisutan i ja sam glavni svedok koji će vam, koji će vas onemogućiti da optužite MUP Srbije i Srbiju za ućešće u Srebrenici.

PREDSEDNIK VEĆA: To su komentari koje sam Vam rekla da se izuzmete zaista?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Dobro, ja sam izjavio kaznite me.

PREDSEDNIK VEĆA: Zaista treba da se izuzmete od komentara.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Kaznite me, u državi Srbiji za ovu izjavu, kaznite me.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, izuzmite se, ja Vam lepo kažem. Uopšte ne znam Vaša reakcija zašto je. Vi zaista se neobično ponašate?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Šta ćete volim Srbiju pa zato.

PREDSEDNIK VEĆA: A što ćete Vi, što se tako ponašate neobično, mislim. Ja ako ste se umorili ja ću napraviti pauzu, što se nalazite Vi uvređenim.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne, ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Svedok ste pitamo Vas normalno u vezi nekog ozbiljnog ovde dela za koje se sudi, a Vi nešto kao da ste Vi krivi tako se ponašate.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne daj bože.

PREDSEDNIK VEĆA: Odgovorite na pitanje, znate ne znate i gotovo. Izvolite dalje?

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Još jedno pitanje. Svedok je rekao da je gledao film na televiziji o egzekuciji. Da li su ovi koji su streljani bili u uniformama na tom filmu koji je on gledao.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste Vi videli na tom filmu koji ste gledali da lica koja su streljana su imala uniformu na sebi?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Pa oni su bili klasično obučeni kao što su svi pripadnici vojske muslimanske u Srebrenici bili obučeni. 70% su onako bili obučeni.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su imali uniformu je pitanje?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ja sam rekao kako su bili obučeni.

PREDSEDNIK VEĆA: Niste rekli, kako pita Vas da li su imali?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Sad ne mogu da razlikujem. Nisam registrovao da li klasična uniforma nisam ne mogu da razaznam to.

PREDSEDNIK VEĆA: Hvala. Izvolite?

NATAŠA KANDIĆ: Da li je. Možemo da pitamo svedoka rekao je da je vlasnik kompanije. Da nam kaže kakva je to kompanija.

PREDSEDNIK VEĆA: To je privatno njegovo, to je njegov posao i privatno?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Reći ću.

PREDSEDNIK VEĆA: Jedino ako on želi?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Reći ću. Reći ću gospođi, reći ću joj, reći ću joj.

PREDSEDNIK VEĆA: Izvolite. Recite veću?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Reći ću Vam gospođo kakva je to kompanija kad Vi kažete kol'ko ste dobili novca za lobiranje za tužbu protiv Srbije.

PREDSEDNIK VEĆA: Molim Vas nećemo na takav način da vodimo. Prekinuću postupak zaista?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Isti je odgovor kao što ona meni to kaže.

PREDSEDNIK VEĆA: Vaše, ja sam pitanje kao što ste i sami videli odbila, Vi ste imali mogućnost privatno ako želite da odogovorite, a ja Vas pitam, ne pita Vas ona, ne pita Vas punomoćnik. Ja odgovarate na pitanja ovog veća ovde, a ne na pitanja drugih?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Dobro, odgovorio sam.

PREDSEDNIK VEĆA: Izvolite?

NATAŠA KANDIĆ: Mi smo ovde imali prilike da čujemo svedoke, neke od njih, pripadnike «Škorpiona" koji su nam objasnili da su čuli, da oni znaju da su čuli, da su bili na sarajevskom, odnosno trnovskom ratištu zato što je ta kao podrška tada bosanskim snagama, policiji i vojsci upravo zbog ofanzive Srebrenice. Da je to bila jedna simulacija napada na Sarajevo. Pa me zanima da li gospodin svedok nešto zna o tome i da li, kad je on uopšte čuo za ofanzivu u Srebrenici.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ja sam za tu simulaciju čuo kad sam čuo Vaše iskaze u zadnjih godina o toj simulaciji da je došla ta jedinica za napad na Srebrenicu, toliko sam čuo.

NATAŠA KANDIĆ: Na Sarajevo.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: I mislim da, da Vi na tome radite a ja sam.

PREDSEDNIK VEĆA: O tome niste čuli u tom momentu, ja Vas pitam, u momentu dešavanja, ja pitam Vas?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Dobro. Da odgovorim.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste čuli ili niste čuli?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Nikada nikakvog organizovanog načina nije bilo i ovi ljudi su došli, došli su ovi i sve druge jedinice da brane srpski narod u Bosni i koji je tada bio ugrožen kao kad su napadale više zemalja, više članica NATO pakta, ga u to doba bombardovali, hrvatske snage sa svojih šest brigada su bile na prostoru, na ratištu, prostoru Republike Srpske i druge muslimanske snage, odmer snaga je tada bio sedam naprema jedan u korist neprijatelja, mi tada nismo, na žalost, moram da kažem rado bih to danas rekao da nas je tad Milošević podržao u bilo čemu, nažalost tada nismo imali nikakvu pomoć već smo bili sasečeni i izblokirani. To je prava istina.

PREDSEDNIK VEĆA: U redu, hvala.

NATAŠA KANDIĆ: Opet nije odgovorio na pitanje kada je saznao za tu ofanzivu.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa nije čuo, kaže tek sad zadnjih godina, rekao je?

NATAŠA KANDIĆ: Kada je saznao za ofanzivu u Srebrenici.

PREDSEDNIK VEĆA: Čekajte samo malo, ja Vas pitam. Hoćete molim Vas. Ja kad Vam postavim pitanje, do tog momenta ne možete da odgovarate?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Kažite Vi.

PREDSEDNIK VEĆA: Kada je čuo za ofanzivu?

NATAŠA KANDIĆ: U Srebrenici.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste čuli i kada ste čuli za ofanzivu na Srebrenicu. Pa kažem, kada ste. Jeste čuli?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Čuo sam.

PREDSEDNIK VEĆA: Kada ste čuli?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Čuo sam u kabinetu Radovana Karadžića kada me je molio, tražio da idu dve policijske jedinice, da je došlo do pada, da će doći do pada Srebrenice i tada je znači, to je znači, to je neko sad da kažem koje je to vreme, nije ono sporno.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate kada je to bilo?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne mogu da se setim koji je to datum.

PREDSEDNIK VEĆA: Godina, mesec?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Bilo je '95-ta. Znao sam ja za sukobe u Srebrenici i za ofanzivu.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, samo Vas je pitala za ofanzivu?

NATAŠA KANDIĆ: Pitala sam ga za ofanzivu.

PREDSEDNIK VEĆA: U redu, rekli ste sada?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Jasno. Ali da ne mešamo jedinicu ovu sa.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, ofanziva?

NATAŠA KANDIĆ: Ofanziva, ofanziva.

PREDSEDNIK VEĆA: Ofanziva, rekli ste sad. Dobro izvolite dalje?

NATAŠA KANDIĆ: Pa evo, ja samo, ovaj smo već dokument imali na grafoskopu pa možda poslednji paragraf gde piše: «dana 06.jula".

PREDSEDNIK VEĆA: Molim Vas vratite na dokument-kameru još jedanput. Evo samo da nam vrate pa da vidimo. Režija, ako može da vratimo na dokument-kameru još jedan put, ovaj?

NATAŠA KANDIĆ: Toje 56/95.

PREDSEDNIK VEĆA: Hoćemo moći da dobijemo. E, hvala lepo. Recite koja tačka Vas interesuje?

NATAŠA KANDIĆ: Poslednji paragraf. Dana 06.07.'95, u ranim jutarnjim časovima, satima, počela je ofanziva na Srebrenicu, o svim interesantnim događajima na tom ratištu blagovremeno ćemo vas obaveštavati.

PREDSEDNIK VEĆA: Izvinjavam se, ja ne vidim šta Vi čitate?

NATAŠA KANDIĆ: Komandant štaba.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne čekajte, nije to to, da vidimo šta čitate. Recite mi datum?

NATAŠA KANDIĆ: 56/95.

PREDSEDNIK VEĆA: Molim?

NATAŠA KANDIĆ: Od 06. jula '95.

PREDSEDNIK VEĆA: Jel to ova druga?

NATAŠA KANDIĆ: Imali smo taj, imali smo taj.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa čekajte, nije nam to stavljeno. Ova druga jel tu. To je od 06.07, jel tako, ta?

NATAŠA KANDIĆ: Tako je, tako je.

PREDSEDNIK VEĆA: Evo izvolite. Dana, jel to 06.07.'95, jel odatle pitate. Jedinica petog korpusa.

NATAŠA KANDIĆ: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Nego?

NATAŠA KANDIĆ: Zadnji paragraf.

PREDSEDNIK VEĆA: Dana 06.07.'95, u ranim jutarnjim satima počela je ofanziva na Srebrenicu, o svim interesantnim događajima na tom ratištu blagovremeno ćemo vas obavestiti. Izvolite pitanje?

NATAŠA KANDIĆ: Komandant štaba. Svedok malo pre kaže da je on znao za, ovaj, za događaj u Srebrenici, odnosno da se iz Srebrenice stalno napadalo. Pa da nam objasni kako ovde on iz njegovog štaba, on kao komandant štaba kaže

počela je ofanziva za Srebrenicu. To nikako ne znači ono što je on rekao. Da na Srebrenici počinje.

PREDSEDNIK VEĆA: Da niste znali kada je. Evo ovde piše znači da?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Pre svega da ne vadimo kontekst. Da se vratimo na dokument. Ovo je izveštajni dokument MUP-a i ovo je dežurna služba koja kumulativno dobija sve, sa svih ratišta i od vojske i od policije, objedinjava, objedinjava znači kompletno sve.

PREDSEDNIK VEĆA: Informacije?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Sve informacije objedinjava, kumulativno radi, cirkularno i šalje informativnoj, šalje prema predsedniku.

NATAŠA KANDIĆ: Ja sam samo htela.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Molim Vas pustite me da završim.

PREDSEDNIK VEĆA: Čekajte, pa nećete Vi držati red u sudnici?

NATAŠA KANDIĆ: Kontradiktorno onome što on, što prethodno.

PREDSEDNIK VEĆA: Molim Vas momenat, oboje. Da li znate za ovaj dokumenat. Da li ste ga ranije nekad videli dok Vam nije sad predočen?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ovaj su dokumenti, ovakvi, ovakvi dokumenata je svaki dan bilo, ovakvih, ovo su, ovo je.

PREDSEDNIK VEĆA: Na tom dokumentu je Vaše ime i prezime?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ovo je dnevni dokument.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: A moja funkcija na ovom dokumentu.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi znate za taj dnevni dokumenat od tog dana od 06.07.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Samo da razjasnimo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate ja Vas pitam?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Da razjasnimo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da ili ne mi odgovorite, da li znate?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ja Vas molim.

PREDSEDNIK VEĆA: Ja Vas konkretno pitam da li znate za ovaj dokumenat?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ovo je cirkularni dokument.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa dal znate za taj cirkularni?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: I ovakav dokumenet se svaki dan pravi.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Da li znate za ovaj cirkularni?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Pustite me da završim, molim Vas.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne možete Vi dizati ton?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne mogu da podnesem Vaše tendenciozno.

PREDSEDNIK VEĆA: Molim Vas, ja Vas opominjem, u zapisnik zvanično molim vas unesite da se opominje svedok zbog ponašanja u sudnici?

Sud donosi

R E Š E NJ E

OPOMINJE SE svedok zbog ponašanja u sudnici.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate za ovaj dokument ili ne znate. Jednostavno odgovorite sa da ili ne?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ovakvi dokumenti su dnevni dokument, za opšte sve dokumente u globalu znam da se, da li je ovaj konkretni, pojedinačan, znam, ne mogu da potvrdim dal konkretno ovaj dokument, ovo je dnevno izveštavanje.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li na dnevnim dokumentima svim stoji Vaše ime i prezime?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Na svim stoji moje ime i prezime.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači to bi podrazumevalo da za njih znate?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Potpisuju šefovi dežurnih službi potpisuje, nije, ne potpisujem ja.

PREDSEDNIK VEĆA: Pošto je Vaše ime i prezime podrazumevalo bi da za dnevne dokumente Vi znate?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Za ovo suđenje ste se svi trebali pripremiti. Da znate način funkcionisanja policijskih snaga.

PREDSEDNIK VEĆA: Molim Vas, da li znate za dokumenat koji je ovako potpisan svojim potpisom?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne mogu da se izjasnim da li ga konkretno znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne možete, ne možete, recite?

NATAŠA KANDIĆ: A moje pitanje ponovo dodatno. Da li je tada 06. jula, zvanično, zvanično obaveštenje bilo da počinje ofanziva na Srebrenicu ili ovo što nam on kaže, napad iz Srebrenice.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta znate u vezi ovog dvoje, znači ovaj dnevni dokument ili ovo što ste malopre rekli?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Uopšte ja ne bih oko Srebrenice. Nisam učestvovao u rukovođenju, komandovanju ni u kakvim sadejstvima oko Srebrenice. Znači, da li je, ko je prvi koga napao u Srebrenici to ja ne znam, kako su krenula dejstva, al sigurno znam da je Srebrenica nameštena i da je ostavljena da bi.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, hvala Vam odgovorili ste. Znači on ne zna o tome?

NATAŠA KANDIĆ: Dobro. Molim Vas sledeće. Da li svedok može da nam objasni značenje i vezu sledećih termina sa onim što on stalno govori, jedinica, jedinice, čete neke, borbena grupa, zatim.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo recite gde je to, pošto moramo da kažemo?

NATAŠA KANDIĆ: Borbena grupa je u dokumentu, u dokumentu 02970836, potpisnik Ljubiša Borovčanin, zatim dokument koji smo sad imali prilike da vidimo, gde se kaže u specijalne jedinica MUP-a Republike Srpske, Srbije i Republike Srpske Krajine, borbena grupa, zatim združene snage kao i borbena grupa policije u sastavu pa se onda nabrajaju tri jedinice MUP-a.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, a šta je pitanje?

NATAŠA KANDIĆ: Pitanje je, pošto se u svim dokumentima u kojima je negde on potpisnik, negde su za njega potpisali drugi, u kakvoj su vezi, ono što on kaže jedinice na trnovskom ratištu i ove borbene grupe, da li je to jedno isto ili su različite.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, da li je to terminološka samo razlika ili ima neke formacijske razlike?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: To nema nikakve veze, zvanično su kod nas samo jedinice, a u nekim taktičkim zahvatima pojedini komandanti koriste određenu terminologiju, konkretno ovo borbena grupa gde se spominje ona, nju, ona nije u klasičnom našem, ovaj, kod nas postoji taktička grupa, to što su dali, napravili grešku pa pišu borbena grupa to nema veze, da li taktička, borbena grupa to je nestručan naziv borbena grupa, svugde treba da stoji taktička grupa. To nema veze.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, u redu?

NATAŠA KANDIĆ: Zašto se u svim dokumentima kaže.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Nađite nekoga... da razgovaramo, pa ćemo vam objasniti.

NATAŠA KANDIĆ: Bilo da je borbena grupa, bilo da su združene snage bilo da su specijalne jedinice, svuda se nabrajaju snage Republike Srpske Krajine, Republike Srpske.

PREDSEDNIK VEĆA: Objasnio je to, to nam je objasnio i malopre i sada ponovo?

NATAŠA KANDIĆ: Molim Vas, sad ponovo pitanje. Da li je na trnovskom ratištu bilo pripadnika MUP-a Srbije.

PREDSEDNIK VEĆA: Rekao je, to smo pitali više puta?

NATAŠA KANDIĆ: Molim Vas, dajte nam na grafoskopu dokumenat, one depeše ima u sudskim spisima najmanje dvadeset.

PREDSEDNIK VEĆA: A to nam je objašnjavao?

NATAŠA KANDIĆ: Koji pokazuju.

PREDSEDNIK VEĆA: Malopre smo pitali, on je objašnjavao?

NATAŠA KANDIĆ: Čekajte, čekajte molim Vas, imamo depeše kojima se svakodnevno njegov potčinjeni Cvjetinović izveštava, izveštava o odvoženju pripadnika MUP-a Srbije u bolnicu u Foču. Da nam objasni to.

PREDSEDNIK VEĆA: On je objasnio odakle taj naziv i ko su predstavljali pripadnici i dal ih je bilo?

NATAŠA KANDIĆ: Ne, ne, molim Vas, ovo ranjenici, oni koji su ranjeni na, ovaj, depeše o tome da su tog dana.

PREDSEDNIK VEĆA: Molim Vas dajte mi broj depeše da možemo da predočimo, ne možemo napamet?

NATAŠA KANDIĆ: Pa ima dvadeset tih depeša u sudskoj dokumentaciji.

PREDSEDNIK VEĆA: Dajte jednu od dvadeset bilo koju?

NATAŠA KANDIĆ: Pa evo, ja mogu da nađem, ali ima dvadeset.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa ćemo predočiti, ne možemo napamet da govorimo?

NATAŠA KANDIĆ: Dvadeset depeša u kojima se.

PREDSEDNIK VEĆA: Bilo koju od tih dvadeset, nije problem?

NATAŠA KANDIĆ: Izveštava o tome da sa trnovskog ratišta u bolnicu u Foči je, su prebačeni ti i ti pripadnici MUP-a Srbije. Pa znači da nam objasni.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ja ponovo, jel mogu?

PREDSEDNIK VEĆA: Samo malo dok ne dobijemo. Da Vam predočimo da znamo o čemu se radi, ne možemo napamet. Nemojte molim Vas komentarisati, hoćete pauzu, jel ste se umorili, nemojte molim Vas ovako, nemojte. Čekajte samo da ovo, pa ćemo odmah posle toga Vi. Sem ako nemate primedbu na ovo. Ma ne znam, nego da ne pravimo znate gužvu, možemo. Nemojte molim Vas, stvarno ne bih želela uopšte da dajete komentare, primedbe, mi možemo da odložimo suđenje za danas do sutra?

ADV. mr LEVAJAC ZORAN: Predsednice veća, molim Vas dajte pauzu.

PREDSEDNIK VEĆA: Molim Vas ja sad govorim?

ADV. mr LEVAJAC ZORAN: Jel ovakav način postupka, vođenja postupka, jednostavno iscrpljuje čoveka, dajte pauzu, ja ne mogu da izdržim ovo.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne iscrpljuje, mogu ja, izdržaću ja.

PREDSEDNIK VEĆA: Stvarno, Vas iscrpljuje?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ja mogu, ja sam naviko da izdržavam.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako kolega Vas iscrpljuje pobogu, pa Vi ste valjda navikli na suđenja, ne bi trebalo da Vas iscrpi, zašto Vas iscrpljuje, ja ne znam šta Vas iscrpljuje?

ADV. mr LEVAJAC ZORAN: Ovakav način vođenja postupka me iscrpljuje, a ne suđenje.

PREDSEDNIK VEĆA: A na koji način, ja ne znam šta?

ADV. mr LEVAJAC ZORAN: Mogu da sedim deset sati na suđenju.

PREDSEDNIK VEĆA: A šta Vas iscrpljuje ovde?

ADV. mr LEVAJAC ZORAN: Objasniću kad budem došo na red.

PREDSEDNIK VEĆA: E pa dobro, onda ne morate se sad javljati, nemojte biti tako žustri, polako, što pravite atmosferu nepotrebno, svedoka ispitujemo ko i tolike svedoke?

ADV. mr LEVAJAC ZORAN: Predsednice veća Vi je pravite a ne ja.

PREDSEDNIK VEĆA: Ja mislim da grešite veoma. Nemojte molim Vas više, dovoljno je kolega, nemojte da Vas opominjem a sledeći put ću Vas sigurno opomenuti za Vaše ponašanje, prema tome. A, naravno to ide svojim tokom po zakonu. Da li ste našli dokumenat na koji se pozivate?

NATAŠA KANDIĆ: Znate šta mi je problem, spisi su toliko nesređeni, ja to mehanički, dajte pauzu pet minuta.

PREDSEDNIK VEĆA: Jel možete Vi da se?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ja ću odgovarati nije.

NATAŠA KANDIĆ: Pauzu pet minuta.

PREDSEDNIK VEĆA: Izvolite, ako hoćete recite i bez toga, ako ne mi ćemo Vam predočiti?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ja, sad ću biti precizan, svaka priča o pripadnicima MUP-a Srbije, ja sam jasno rekao da su i oni koristili iz taktičkih razloga, ako imate ta imena, kad ste već imali imena ko su ti ljudi, jeste li proverili da li su ti ljudi zaista pripadnici MUP-a Srbije u to vreme bili i imaćete jasan dokaz. Ja kažem da nisu bili pripadnici MUP-a Srbije, da nisu došli kao pripadnici MUP-a Srbije i spreman sam danas da odgovaram sve vezano za ovaj, za ove nesretne ljude, što se desilo s nesretnim ljudima, ali sam spreman i da branim, ja sam taj, i drago mi je da sam preživeo i da današnjeg dana da vam kažem. Ja sam taj jedini koji po zakonu, po funkciji mogu da Vam kažem u to vreme da li je – da li su neke jedinice bile iz Srbije, RS Krajine, Rusije. Znate da smo imali Rusa, Rusije, Grčke, iz Grčke smo imali jedinica i to da Vam kažem, iz svih pravoslavnih zemalja smo imali pomoći, ja sam taj jedini koji to mogu reći, drago mi je da sam živ do današnjeg dana da ovo mogu da izjavim.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Znači kažete to nisu bili?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Srbija nije bila tada.

PREDSEDNIK VEĆA: Nisu pripadnici, završili smo?

NATAŠA KANDIĆ: Pitanje, sad da nam objasni, odakle ovi pripadnici MUP-a Srbije i bolnici.

PREDSEDNIK VEĆA: Objasnio je sada?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: To nisu pripadnici MUP-a Srbije.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa sad je objasnio da nisu bili pripadnici, ne možemo ga naterati da kaže drugo nešto?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Nađite, dovedite ih.

PREDSEDNIK VEĆA: U redu, odgovorili ste na pitanje. Izvolite sledeće pitanje?

NATAŠA KANDIĆ: Pa onda to znači da su to, da su to falsifikati.

PREDSEDNIK VEĆA: Sledeće pitanje?

NATAŠA KANDIĆ: Svedok je rekao da je na Palama razgovarao sa predsednikom tadašnjim Republike Srpske, Karadžićem u to vreme, kad je to bilo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li se sećate, kada ste tad razgovarali?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: To je negde bilo već na početku sukoba u Srebrenici, ne mogu sasvim da kažem dal je bio deveti, deseti, koji je bio, ne mogu tačno sad da kažem.

NATAŠA KANDIĆ: Dobro, ko je u to vreme, odlično deveti, deseti.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne znam koji je.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, dobro, nema problema?

NATAŠA KANDIĆ: Ko je u to vreme iz Republike Srbije bio u poseti Republici Srpskoj.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi znate?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Niko.

PREDSEDNIK VEĆA: Čekajte molim Vas, ja Vam postavljam pitanje?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Niko nije bio u poseti, ne možete ih vezivati sa ovim odnosom.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa nisam Vas ništa pitala?

NATAŠA KANDIĆ: Molim Vas, molim Vas.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta je bilo Vaše pitanje?

NATAŠA KANDIĆ: Molim Vas, svedok, ja ga pitam ko je u to vreme iz Republike Srbije bio u poseti na Palama devetog, desetog.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi znate dal je neko bio u poseti?

NATAŠA KANDIĆ: On mora da zna.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ja mogu da znam, trebao bi da znam ako je neko bio bitan.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa da li je bio zato Vas pitam?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: U to vreme sa aspekta vojno-policijskog nije niko bio bitan, ja nemam tu informaciju.

PREDSEDNIK VEĆA: U redu, nije, nije, samo kažite Vi?

NATAŠA KANDIĆ: On je zamenik ministra policije, znači on je osoba koja mora da zna da je, to se čulo.

PREDSEDNIK VEĆA: Postavite pitanje, nemojte dati, to je pitanje sugestivno?

NATAŠA KANDIĆ: Da li je Jovica, da li ste Jovicu Stanišića videli tada na Palama.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste Vi tada videli Jovicu Stanišića?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ovaj.

PREDSEDNIK VEĆA: Da ili ne, samo nam to odgovorite?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Jovica Stanišić tada nije bio nikad na Palama, on je bio godinu dana ranije kada je izvlačio strane vojnike.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, nije bio u redu, hvala, dovoljno?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ja znam.

NATAŠA KANDIĆ: Dobro, ja Vas upućujem na izjavu Berovića.

PREDSEDNIK VEĆA: Nije bio, izvolite sledeće pitanje. Dobro, dobro, sledeće pitanje?

NATAŠA KANDIĆ: Sledeće pitanje je, da li je.

PREDSEDNIK VEĆA: Hoćemo li pitanje?

NATAŠA KANDIĆ: Da li je, danas je nekoliko puta pominjao Vasilija Mijovića, jednom je onako dovoljno nejasno čak i rekao da je on Državna bezbednost Srbije, da li može da nam kaže tačno u kom svojstvu se tamo nalazi Vasilije Mijović.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta je on bio po funkciji i kome je pripadao?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Vaso Mijović je tada zvanično došao kao deo snaga Republike Srpske Krajine, po mom saznanju ovi su ga iz Državne bezbednosti isterali bili, imao je neku saobraćajnu nesreću, da li neku decu pogazili ili tako nešto i zvanično je došao kao čovek Mrguda Milanovića, kao čovek RS Krajine, nije se smeo ni javiti prema ovima iz Srbije jer je bio u velikoj nemilosti sa njima u to vreme.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro?

NATAŠA KANDIĆ: Kaže nije se mogao javiti ovima iz Srbije.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne.

NATAŠA KANDIĆ: Kojima iz Srbije na trnovskom ratištu.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne, ne, ne. Govorim o.

NATAŠA KANDIĆ: Pa na trnovsko ratište, isključivo o tome govorimo.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, ne?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Molim Vas da ne iznosite te.

PREDSEDNIK VEĆA: Nemojte molim Vas, nemojte Vi, pa nemojte, što Vi na to odgovarate, ako sam Vam rekla, odgovarate kad Vas mi pitamo, ne možete tako da reagujete?

NATAŠA KANDIĆ: Ovo je sledeće, svedok je rekao da se on obraća, da su tražili pomoć od Republike Srpske Krajine, od Srbije, od koga neposredno je tražio pomoć.

PREDSEDNIK VEĆA: Kome ste se obraćali prilikom traženja pomoći?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: To je Vrhovna komanda Republike Srpske poslala, na jednoj od sednica poslala je zvanično, znači dokument, dokumente su zvanično poslali putem prepiske kako se, kako to prepiska između predsednika republika, predsednika vlada. Mi smo doneli odluku da se obrati znači, doneli jedno i saopštenje i odluku da tražimo pomoć ne samo od Srbije već od svih zemalja i Srbije i Rusije.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, samo kojoj instituciji ste se obraćali, to Vas pita?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Nismo se mi obraćali već Vrhovna komanda.

PREDSEDNIK VEĆA: Kome se ona obraćala?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Odnosno predsednik republike se verovatno obratio predsedniku Srbije i Jugoslavije, verovatno ja mu nisam zavirivao u dokumenta.

PREDSEDNIK VEĆA: U redu hvala?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Demokratska smo zemlja bili i nisam ih špijunirao.

NATAŠA KANDIĆ: Dal se svedok lično obraćao nekom u Srbiji, Jovici Stanišiću za pomoć.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste se Vi nekome, nećemo imenovati. Da li ste se Vi bilo kome obraćali?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Jesam, kako da ne, kako da ne. Stalno sam zvao, molio.

NATAŠA KANDIĆ: Dobro, šta Vam je odgovorio kad ste tražili.

PREDSEDNIK VEĆA: Čekajte, da pitamo ko?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Molio Jovicu, molio Badžu da mi pomognu, govorili su mi jednostavno Milošević ti ništa pomoć neće, niti možemo pomoć.

NATAŠA KANDIĆ: Nego idite preko.

PREDSEDNIK VEĆA: Molim Vas, pa svedok odgovara, nećete mu Vi stavljati reči u usta, pobogu?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Šta Vi hoćete da kažete?

PREDSEDNIK VEĆA: Molim Vas odgovarate na ono pitanje koje Vam postavim ja. Ne možete tako. Da li, molili ste za pomoć, jel tako. Jel ste to rekli da nije sporno?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Da, da.

PREDSEDNIK VEĆA: Izvolite, dalje pitanje?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Hoćete da me navedete da kažem da sam.

NATAŠA KANDIĆ: Šta je odgovorio.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta kažete, a šta, odgovorili su Vam da neće da vam pruže pomoć?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Rekli su nam da ne mogu, da Milošević ne da, da ne mogu nam pomoć.

PREDSEDNIK VEĆA: Odgovorio, rekao je, odgovorio je da neće?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Jedino što mi je Badža poslao saobraćajce.

NATAŠA KANDIĆ: A, da li su dali neki savet kako da.

PREDSEDNIK VEĆA: On je odgovorio da mu nisu dali pomoć, tražio je nisu mu dali?

NATAŠA KANDIĆ: Pa kako je to primljeno onda u Republici Srpskoj.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Sa ogorčenjem.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako je primljeno, već nam je rekao kako je primljeno?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Rekli smo da je Milošević, rekli smo da je Milošević izdajnik, da nas je izdao, tako smo primili sa ogorčenjem.

NATAŠA KANDIĆ: Dal može da nam objasni, ovde smo čuli od svedoka da su te borbene grupe specijalne policije na trnovskom ratištu nosili uniformu sa oznakom srpskog MUP-a, trobojku, jel može to da nam prokomentariše, kako.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi znate jesu li nosili i ako znate kako je došlo do toga?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Svi su nosili trobojke i to velike, to je oznaka srpskog naroda i trobojka je bila i u Republici Srpskoj i u Republici Srpskoj

Krajini i u Srbiji i ako ste videli trobojke dobro ste videli, neke druge znake ne znam, ne mogu da se izjasnim.

NATAŠA KANDIĆ: Ja lično ne znam da je to.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, dobro, nemojte komentarisati odgovore?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne znate.

PREDSEDNIK VEĆA: Nemojte komentarisati odgovor svedoka?

NATAŠA KANDIĆ: Nije bilo jasno, svedok je reko navodeći to da u jednom trenutku posle dvadesetog odlaze te jedinice sa trnovskog ratišta pa u jednom trenutku kaže da je Mrgud s kojim je i dogovarao dolazak traži da jedinice odu a posle toga kaže kako je Vasilije Mijović tražio da odu, šta je.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa je pitanje?

NATAŠA KANDIĆ: Pa šta je.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je tražio da ode ta jedinica sa trnovskog ratišta ako se sećate

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: I jedan i drugi ovaj koji je.

PREDSEDNIK VEĆA: Obojica?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Koji je glavni koji je poslao ove dole operativno, da.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, dobro, obojica su tražili. Izvolite?

NATAŠA KANDIĆ: Pa čekajte, ko je onda tu glavni, s kim on kao zamenik ministra ima.

PREDSEDNIK VEĆA: On je rekao sada da su dvojica tražila?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Imao sam sa.

PREDSEDNIK VEĆA: A objašnjavao nam je malo pre sve hijerarhiju, tako da to znate?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Mrgud je glavni bio.

NATAŠA KANDIĆ: On svakih pet minuta kaže nešto.

PREDSEDNIK VEĆA: Izvolite dalje pitanje, u redu, dalje pitanje bez komentara molim Vas samo pitanje?

NATAŠA KANDIĆ: Nešto potpuno suprotno.

PREDSEDNIK VEĆA: Molim Vas bez komentara bilo koje vrste, primedbe na iskaz svedoka to možete da date, ali sad u ovom momentu bez komentara?

NATAŠA KANDIĆ: I ovaj, ja bih se ponovo vratila na ovaj dokument sa oznakom 64-95 zato što je.

PREDSEDNIK VEĆA: Jel to ovaj koji imamo sad?

NATAŠA KANDIĆ: Jeste.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne, ne nije, kod mene je 56.

PREDSEDNIK VEĆA: To je onaj malo pre?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: 66. Daj da vidimo.

NATAŠA KANDIĆ: Imamo i ovaj smo imali na grafoskopu.

PREDSEDNIK VEĆA: 64/95, evo?

NATAŠA KANDIĆ: Ostalo je nejasno da se on sklonio, neko se negde sklanja.

PREDSEDNIK VEĆA: Postavite samo pitanje. U obliku pitanja?

NATAŠA KANDIĆ: Da kaže, da li je on, da li je on video ovaj dokument pa se sklonio, zašto se sklanja u Bijeljinu.

PREDSEDNIK VEĆA: To je detaljno objasnio?

NATAŠA KANDIĆ: U vreme kad.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne bih ga ponovo pitala?

NATAŠA KANDIĆ: Pa nije, molim Vas.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste, potpuno detaljno, videćete u transkriptu, pitali smo ga deset puta to pitanje i ja kao predsednik i ostali i tužilac. Objasnio je kako se sklanjao, zašto, šta mu je bio cilj i sve ostalo, nećemo ponavljati. Izvolite?

NATAŠA KANDIĆ: Onda, jel može da nam kaže, on je rekao ta je, ta je naredba morala da bude ovaj, da bude sprovedeno. Šta to znači.

PREDSEDNIK VEĆA: Objasnio je i to, zato pošto potiče od Vrhovne komande?

NATAŠA KANDIĆ: Da li onda to znači, ja pitam pošto mi je bilo vrlo teško da razumem šta svedok govori. Da li je, da li su te jedinice, koje, ta mešovita četa združenih snaga MUP-a Republike Srpske Krajine, Srbije i Republike Srpske, da li su oni raspoređeni na lokaciju negde oko Srebrenice.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Da odgovorim na ovo.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate Vi to?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Te jedinice znači, ta jedinica nikada nije bila raspoređena na lokaciji oko Srebrenice i nije u tom delu, ta naredba nije realizovana.

PREDSEDNIK VEĆA: U redu, nije, nije?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ono što ja znam.

NATAŠA KANDIĆ: Pa dobro, pošto postoji ovaj dokument da li svedok poseduje dokument koji to može da dokaže.

PREDSEDNIK VEĆA: Čime. Šta dokument da nisu otišli na taj teren. Da li ima neki takav dokumenat da oni nisu?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Jeste, srećom ostao sam živ pa mogu da Vam kažem, hoćete da Vam pripremam dokumente kako ste navikli da Vam dokazujem nešto što nismo uradili, imate li Vi ikakvo viđenje i saznanje i imate sve ove pripadnike ove jedinice neka kažu da li su napuštali tu zonu odgovornosti ili nisu.

PREDSEDNIK VEĆA: U redu, odgovorili ste na pitanje. Dobro, dobro u redu je?

NATAŠA KANDIĆ: Svedok je rekao da je od taktičke grupe saznao kada su zarobili jednog zarobljenika.

PREDSEDNIK VEĆA: Jeste, rekao je?

NATAŠA KANDIĆ: Što je meni iskreno zapanjilo koliko je on dobijao precizne informacije, jedan zarobljenik.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro?

NATAŠA KANDIĆ: Jel može da nam kaže nešto o drugom zarobljenicima, kako.

PREDSEDNIK VEĆA: Čekajte šta?

NATAŠA KANDIĆ: Da nam objasni kako je moguće da nije znao za ovu šestoricu zarobljenika.

PREDSEDNIK VEĆA: To sam ga pitala, rekao je. Pitali smo ga dal je znao, rekao je da nije, nije, ne možemo sada da?

NATAŠA KANDIĆ: Pa dobro, al kako onda.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa ne možemo sada?

NATAŠA KANDIĆ: U odnosu na ovu svoju tvrdnju kako onda.

PREDSEDNIK VEĆA: To je sada već Vaše zapažanje i primedbe na iskaz?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Mogu odgovoriti kako sam znao.

PREDSEDNIK VEĆA: Nemate šta da odgovorite jer ste već odgovorili, ja sam Vas pitala to, rekli ste?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Zato što nam je odao položaje sve, ispričao, pa sam znao.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Izvolite dalje?

NATAŠA KANDIĆ: Da li je imao prilike da vidi izveštaj, dopunski izveštaj komisije Vlade Republike Srpske o Srebrenici, o događajima od 11-19. jula. Dopunski izveštaj iz septembra, iz septembra 2004.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate o čemu se uopšte radi?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne znam uopšte, nije, nisam član vlade i ne živim tamo i nisam vidio uopšte. Ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne znate za taj. Dobro?

NATAŠA KANDIĆ: Pa ovo je za komentar. Tamo u tom, u tom.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali nemamo ni mi taj dopunski protokol da bi mi to predočili svedoku znači ne možemo mu postaviti pitanje, konkretno?

NATAŠA KANDIĆ: Pa dobro, ja sam donela taj podnesak da tražimo, pa mi smo mogli do sada i da.

PREDSEDNIK VEĆA: Traženo je, sve je to već obavljeno, kad budemo dobili možete pitat sad ne možemo?

NATAŠA KANDIĆ: I da ga dobijemo. Zato što čitav danas provodimo dan u tome da nam svedok tvrdi da ne postoje združene snage, da ne postoje Škorpije, te jedinice a sa druge strane postoje dokumenti o tome i postoji taj izveštaj u kome jedna vlada iznosi.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, to ću shvatiti da je to primedba na iskaz svedoka. Da li imate. Dobro je. Da li imate još pitanja. Molim Vas. Da li ima još pitanja?

NATAŠA KANDIĆ: Nema.

PREDSEDNIK VEĆA: E dobro. Hvala. Znači ovo zadnje smo shvatili kao komentar na iskaz svedoka. Napravićemo pauzu ako ste saglasni. Jedno dvadesetak minuta i Vi malo da se odmorite. Pa ćemo onda, još su nam ostali branioci i optuženi sa pitanjima.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Dobro. Onda ću iskoristiti ovu priliku nevezano za tu kartu, opet da se vratim na odbranu optuženog Slobodana Medića koji je priznao ovde i nije to sporno da je on komandant ove jedinice znate, od 110, 115 ljudi, iz Đeletovaca. On tvrdi u svojoj odbrani, on

tvrdi u svojoj odbrani da je komandovao jedinicom, da je to jedinica u sastavu Vukovar, vojska Republike Srpske Krajine u sastavu Vukovarskog korpusa kojim komanduje tada general Lončar, a imaju svoju vojnu poštu. Dakle u sastavu su Vojske Republike Srpske Krajine. Da su u tom svojstvu tamo otišli po zadatku dakle, da su u tom svojstvu tamo otišli, da su tamo na tom terenu bili i Arkanovci on to zna, bili su i Arkanovci, nisu imali nikakavih sa njima dodirnih tačaka u smislu ni na liniji da su nešto povezani, da su pod nekom zajedničkom komandom i da je tamo bila jedna jedinica MUP-a, Republike Srpske Krajine kojom je komandovao izvesni Plavi. MUP-a Republike Srpske Krajine.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Pričate o jedinicama.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Kojom je komandovao izvesni Plavi. Pa da li Vas to eventualno nešto podseća, asocira to.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ja sam stalno rekao, govorio, stalno sam govorio da su to tri čete.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Plavi.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: To su tri čete. Za mene su to tri čete, verovatno je gospodin komandovao sa jednom od tih četa. Mada oni možda imaju.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Da, da.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Neku fikciju da komanduju sa ne znam čim velikim, mislim da je imao.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Ne, ne on ne spori, komandovao je sa tih 110, 115 ljudi.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: On kad govori o komandi on je, on je bio od prilike kolko mogu da vidim ranga komandira ojačane čete, od prilike, kolko mogu da vidim.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Tako je.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Mada on sebi verovatno, kroz ta ratišta daje uloge neke velikih, komandanata, to je jedan običan komandir, po meni, ja i gledam to, jedan obični komandir čete, njih su bile tri čete, da li su ih držali zajedno ili su ih razdvajali, u svakom trenutku, da li su ih držali zajedno ili su ih razdvajali, znači da li su u tom, znači u zavisnosti od potreba, taj komandant taktičke grupe tamo je bio, kako je mogo, mogo je da ih razdvoji i drži.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Ne, on tvrdi da nisu oni bili, ni pod kakvom zajedničkom komandom u tom nekom smislu.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Pa dobro, to Vam ne može.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Sa tom četom policije Plavog nego, je onda direktno pretpostavljam starešina bio komandant sarajevsko-romanijskog korpusa. Il tako nekako.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: To je jedna, mislim, da je to jedno elementarno neznanje njemu nije mogao biti al to njega.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Nego to bi morao biti neko niži u Vojsci Republike Srpske.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Njemu nije mogao biti pretpostavljeni komandant sarajevsko- romanijskog korpusa. Njemu je mogo biti komandant konkretno komandant brigade na tom prostoru, komandant brigade.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Ovaj Šehovac.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Neki, da li taj potpukovnik Šehovac, drugi niži komandant mu je mogao biti ispod toga je komandant sigurno bio iz policije komandant taktičke policijske grupe. Znači taj drugi mu je bio, dal ga je on registrovao, kolko ga registrovao kolko nije, ja sad u to ne mogu da, ili možda nekad oni žele sebe da vezuju direktno za ovaj, za komandante korpusa, znate komandant korpusa ima, sarajevsko-romanijskog korpusa imao je pod svojom komandom u tom momentu najmanje nekih možda 15000 do 20000 ljudi, zamislite da, kad bi njemu bili direktno potčinjeni komandiri četa, kakva bi to komanda bila. Ali dobro, mislim, ja gledam sad sa komandnog i stručnog.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Pa dobro, on je govorio o nekom specifičnom položaju te jedinice u smislu da su oni bili neka kopča između dva korpusa, sarajevsko-romanijskog i hercegovačkog u, u toj jednoj celini ratišta na tom delu.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Jasno, da Vam kažem, to jeste specifičan taktički položaj, nikad nije položaj jedinice, tačno da je taj položaj na prostorima gde se vezivala Treskavica i ovaj drugi hercegovački korpus da su oni bili, znači to su takve vrleti i gde imate na puškomet se vide, a da bi došli jedan korpus do drugoga treba im dva dana peške da se kreću da bi došli do te tačke. Jer to su te vrleti tamo gde su oni sad, po specifičnosti, možda specifičan taktički položaj da, a specifičan položaj neki poseban te jedinice ili veza nešto, to ja ne.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Dobro.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Mislim na, to ja gledam.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, hvala. Ja ću sada da zamolim okrivljene da li imaju pitanja ili eventualno komentare ili eventualno primedbe na iskaz ovog svedoka. Izvolite Mediću?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Dobar dan.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobar dan?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Prvo želim da se upoznam sa gospodinom, pošto nisam imao prilike da se upoznam a, ovaj, bio sam tamo '95. godine. Ja sam Medić Slobodan – Boca.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Sad registrujem, jeste.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Onda želim da iskomentarišem ovo pošto je gospodin rekao malopre da je meni bio komandant Milošević. Između subordinacije komandanta korpusa i naniže ja se nisam mogao setiti svakog imena koje je meni bio. Meni su mnogi ljudi komandovali, za ovih ratova koje sam vodio od '91. do 2000. godine, nažalost. Meni su komandovali Muslimani, na muslimanskoj strani protiv Muslimana i toga je bilo, tako da ja nisam rekao da je meni bio komandant Milošević nego da sam bio u sastavu komande generala Miloševića i njega se jedino sećam kao čoveka koji je bio na vrhu te komande, a pukovnika, potpukovnika, majora i tako dalje, ja ne mogu da se setim, nemam amneziju ali prošlo je dosta godina, ne mogu da se setim, ovaj, svih stvari. A to da smo mi bili nešto specifično podređeni govori i ova situacija da posle '95. godine, nikad nisam prešao Bosnu i da nikad nisam više otišao tamo. A na njen poziv da sam otišao odma i da nisam tamo ilustrovao ni svoje ime ni prezime, ni nadimak ni tako dalje, nego sam se odmah utopio u šume bosanske i uvatio se puške i branio srpske grobove koji su bili tamo. To je moj zadatak bio i moje viđenje tad te situacije koja je bila tamo. Nisam gledao u ljude, slabo gledam u ljude ja sam tamo gledao u neprijatelja a što se tiče gospodina on je hronologiju dobro ovde izjasnio i dotakao se jednog imena kojeg ću ja, kojeg sam ja i komentarisao, a to je gospodin Vaso Mijović. To kako su oni na nivou na kojem je gospodin bio, pričali, to on najbolje zna, za mene je Vaso Mijović je samo ime, isto kao što je i Tomo Kovač bio ministar tad, za mene je samo ime. Ja se sećam nekih nadimaka ljudi koji su tamo prolazili tim vrletima i koji su komandovali i rečeno je tako, tako i tako, ja ne mogu da se setim, evo ja čoveka nisam nikad ni vidio, možda sam čuo glas njegov ili ovaj stas, da znam da je debeo bio kad je bio mlađi i tako dalje, ali čoveka nisam ni video nikad, i to nije bitno uopšte. A šta je bitno u ovome svemu, ja mislim da je u ovome svemu bitno to što on kaže da smo mi kroz sve ovo prošli i ostali živi. Ja mislim da čovek koji je radio ono što je neprimereno, ne da kažem hrišćanstvu, može da bude i alahu, da ne može mirno da prođe kroz život i da dočeka neku starosnu dob a da se ogrešio o neke kodekse života. Mislim da je to jedna elementarna stvar koji svaki ljudski duh preživljava, i da čovek koji pokrade dođe u situaciju da se, da digne ruku na sebe a ne ko je radio protiv nekog, raznorazne interese, sad neću da se obazirem na šta, neću da aludiram apsolutno ništa. Drago mi je što sam upoznao čoveka, možda ne u ovoj situaciji, da nije došlo do ove situacije možda ga nikad ne bi ja ni upoznao.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Gospodine Mediću, pa eto pošto Vi u stvari niste postavili pitanje svedoku, nego dajete neka objašnjenja i praktično komentare na kazivanje svedoka, suština ono što sam ja prezentovao svedoku mislim da izvesno nisam pogrešio, dakle Vi se sećate jednog, jedino tog imena i mi to razumemo, znate, ali u suštini Vi tvrdite da ste Vi bili, Vaša jedinica kojom Vi komandujete Vi ste bili u, pod komandom Vojske Republike Srpske, sad ko je tu sve u tom lancu komandovanja do generala Miloševića to je sad nebitno.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Tačno.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Međutim, svedok ovde danas kaže da ste vi bili jedna od tri čete kojom komanduje Vasilije Mijović.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: I to sam ja iskomentarisao.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Vi niste.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ja sam nesporno je.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Pitanje za Vas jeste, da li je Vama, da li je to tačno što tvrdi svedok, da li je Vama neposredno pretpostavljeni bio Vasilije Mijović kao što se to.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa ne znam da li je meni Vaso Mijović bio.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Svedok tvrdi, znate.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ja ne znam, ja sam dao iskaz i gospodi iz Haškog tribunala i za Vasu Mijovića sam rekao samo za jednu situaciju, kad sam se sreo u Trnovu sa njim i to je bilo vezano za moje nošenje oružja, ja sam nosio oružje preko ramena, ja imam tu pasiju da nosim pušku kao kolac, i čovek je naišao sa dva, i znam dobro s kim je naišao, sa dva nećaka i ako čovek sa dva nećaka predstavlja ovaj, neku taktičku grupu to za mene nije komandant, razumete. Ja sam to rekao i gospodi iz Haga. Na kom nivou je gospodin ministar i tadašnji Zamenik ministra odbrane razgovarali to nije moje, moje zna se, ja sam odveo 120-130 ljudi tamo, ja sam otišao po zadatku, ja sam svoj zadatak završio, ja sam kontaktirao i to sam reko, ja ne bežim od toga, ja sam kontaktirao sa Milanom Milanovićem, sa Vasom Mijovićem nikada nisam kontaktirao. Vaso Mijović za mene je nepoznanica, ja stojim iza toga što sam rekao, na nivou Ministarstva policije, odnosno odbrane naše, tadašnje Republike Srpske Krajine, kakav je dogovor bio to je gospodin rekao. Što bi ja morao da znam Vasu Mijovića, Vasa Mijović meni nikada nije izdao naređenje. Ja sam dobijao naređenje od ljudi koji su bili na tom prostoru, spomenuo sam jedan nadimak ako ste ga zapamtili i rekao sam Ćena.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: To je Šehovac Goran.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Bravo. Ja sam čovek koji pamti likove a ne pamtim imena. Da li postoji taj čovek?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: To je Šehovac Goran komandant PJP-a za Sarajevski centar bezbednosti.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da li je on mogao biti tamo,

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Da.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pitajte još gospodine nešto.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Ne, ne, rekli ste Plavi.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Plavi je nešto drugo.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Vi ste rekli Plavi.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Plavi je čovek.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: To nije Vasilije Mijović.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne. Plavi je komandir čete.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Policije neke.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Policije iz Erduta.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Republike Srpske Krajine.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Bravo.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Tako ste rekli, pa Vas sad pitamo.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Čovek koji je došao sa 70-80 momaka koji su bili mešovita ekipa Vukovar, Erdut, Baranja.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Da.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: To sam reko. I kad spominjem ove Arkanove ljude to kažem da je bio pokojni Kajman, to je pukovnik jedan Željkov koji je bio u sastavu Vojske Republike Srpske Krajine, znači nikako u Tigrovima, nego u sastavu Vojske Republike Srpske Krajine. Imao je svoje neke momke između ostalog nešto iz vojske i tako dalje i tu je bila jedna ekipa od 50, 55, 60 ljudi. Termin da li je njima ostao Željkovi, to je nešto drugo, to su te tri čete sa kojima se ovde barata i tačno je tako da je u Erdutu bilo Ministarstvo odbrane i da je sa nivoa Ministarstva odbrane Milan Milanović mogao da razgovara sa gospodinom ministrom tada. Šta sam ja za njega bio, dobro je rekao jedan mali komandir čete, odnosno komandant bataljona jer sam imao zadatke, ja sam čuvao Đeletovce, imao sam tamo, ostavio sam 350-400 ljudi i izvuko sam 110, 115, 120 ljudi i otišao, priključio se ovoj ekipi i otišao za Bosnu da im pomognem, to je nesporno, tamo sam bio u ulozi toga i toga, nikakva specijalni

status ja nisam imao, ja sam tamo bio običan prašinar koji je radio gde god je šta trebalo da se radi, ja sam radio, uopšte se nisam libio da vodim konja ili da vozim džip. Razumete.

PREDSEDNIK VEĆA: Imate li pitanja. Izvolite, Vi ste želeli?

ADV. JEVRIĆ ZORAN: Samo jednu stvar da rasčistimo, da bude jasna, da li je na trnovskom ratištu ikad i jednu naredbu Vaso Mijović izdao Slobodanu Mediću.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, meni lično, ne.

ADV. JEVRIĆ ZORAN: Mislim, čisto da rasčistimo neke stvari.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Mislim da ne budemo u zabludi, da ja, ne bežim od moje odgovornosti niti se stidim bilo koga, ja prvi put vidim čoveka, ja pozdravljam njega, on me nikada ne bi upoznao da nije došla ova situacija, ja sam mnoge grobove spašavao, kako srpske tako i muslimanske, tako isto i kad je Babo zvao, tako smo isto otišli ja nisam znao gde idem.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ako dozvolite, da razjasnimo kako funkcioniše jedna taktička grupa. Vaso Mijović je neosporno ovu grupaciju doveo i zato ja stalno spominjem tri čete, za mene su oni kao jedinstvena grupacija, to što se oni znaju ili ne znaju između sebe, Kajman ili kako se zovu Plavi i ostali to je njihova stvar to uopšte nas ne interesuje, oni su kao grupacija, kao takva grupacija kao jedinica koje su došli i došli su sa čovekom koji im je bio, koji im je bio Vaso Mijović. Oni su došli u taktičku grupu na prostor Trnova, u toj taktičkog grupi svaka jedinica, četa ili vod mogli su da ih rasporede na jednu, drugu, treću stranu, ja sad vidim da su oni bili na sasvim drugoj strani, da sam ja ovu drugu jedinicu, koja je druga jedinica bila, znači kad sam obilazio, kad sam gledao drugu jedinicu koja je bila sa njihovih prostora, oni su znači tamo mogli, činjenica je da egzistiraju, da neposrednu naredbu vojno-taktičku naredbu, vojno-taktičku naredbu ne dobiju nikad od Vase Mijovića, već da dobiju od, jedan da dobije Šehovca Gorana, jer Goran je bio komandant te linije. Sad Šehovac Goran je Vama bio komandant na tom prostoru, komandant linije, jel tako, na tom delu, i on je imao i Vašu grupu i svoje pripadnike i još druge, on je tu bio komandant i on nam je taktičke zadatke davao. U drugom delu je bio neki drugi komandant, komandant linije na jednom drugom dijelu, možda je tad došla neka druga četa, bila na tom drugom delu, znači da vi niste jedni do drugih bili al ste sa aspekta strateškog ratovanja za nas svi bili na prostoru, za nas su svi bili na prostoru Trnova, to je jedna celina, prostor Trnova. Gde je koja četa učestvovala, kako je bila raspoređena to je stvar te komande taktičke grupe. A Vaso je tamo bio u toj taktičkoj grupi koja je, znači on je mogao da učestvuje, da izdaje negde naredbe konkretne al nije morao da izdaje naredbe, znači ako

su oni u poziciji bili u tu jedinicu o kojoj sad govori, Šehovac Goran je Šehovac Goran, zvani Čena, znači on je, da pojasnim on je komandant osim jedinica policije za Sarajevski centar za taj deo Sarajevskog centra inače je komandir i Stanice policije Vojkovići bio. To je jedan znači, a njegov prezimenjak il dal mu je rođak, mislim da mu dođe i rođak Šehovac potpukovnik je bio komandant brigade na tom celom, znači komandant brigade pod čijom komandom je sve to zajedno bilo. Tako da.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ovo je jedno objašnjenje kako je on mogao da, kako je on mogao da ne dobija naređenja.

PREDSEDNIK VEĆA: Direktno od njega da?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: I samo još nešto da iskomentarišem.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: S tim što je meni malo, meni malo čudno da se on s Mijovićem da oni nisu imali, sad vidim kako su došli, da nisu imali tu neku srednju vezu sa Mijovićem.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, izvolite, recite?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Dal je to, ta komunikacija dal je bila frekventna prema Foči i Kalinoviku, dal su naše snage Bosanske tuda funkcionisale redovno.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne razumem, u Foči i Kalenoviku to su dvije.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Pa kažem od Trnova, od mislim.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Tamo je već bio drugi korpus.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, da.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Vi ste bili u Trnovu.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, da, prema Zubovima gore.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Tamo na drugom delu je bio drugi korpus.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Prema Zubovima gore, Đokinom tornju gore.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Drugi korpus. Da Đokinom tornju.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Bravo, da.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Tu je došlo do razdvajanja, tu su vam, tu je i do pucanja dolazilo, linija kolko znam.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, zatvarao sam taj deo, znam.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: I bila je slabija komunikacija, objektivno znači bila je slabija komunikacija.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da. Dal su se menjale jedinice tu. Na tom delu, na tom delu.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Kako da ne.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Dobro, mislim to je.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: I menjali su se, to su bili najteži delovi.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Da, to je jako bitno.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: To su bili najteži delovi, gore se nije moglo izdržati dugo, to su bili veoma teški uslovi života.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Jel imate još nešto da pitate ili da iskomentarišete?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Nemam za sad ništa.

PREDSEDNIK VEĆA: Hvala lepo. Možete se vratiti. Za Medića, pa ne bih, sve zavisi kako je da vidimo?

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Može, kako god da je, nema problema.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, ne, ja ću da odlučim da li ćemo da pitamo?

NATAŠA KANDIĆ: Jel može Boca da nam kaže, je li se on viđao sa Plavim i Kajmanom, jel su imali neke sastanke, dogovore.

OPT. MEDIĆ SLOBODAN: Ne, nisam se viđao.

NATAŠA KANDIĆ: Pa kako onda.

PREDSEDNIK VEĆA: Hvala, nije, pa sad kako nije, nije se viđao. Nemojte sada, rekao je da nije se viđao i jedno pitanje da li smo. U redu, hvala Vam, možete da se vratite?

NATAŠA KANDIĆ: Jel mogu, našla sam ove.

PREDSEDNIK VEĆA: Evo, čekajte samo da završimo, sad okrivljeni postavljaju pitanja pa ne možemo sad svaki čas da prekidamo. Ako nemate više pitanja, komentara, hvala. Petrašević Pera da li ima neko pitanje. Hvala. Medić Aleksandar pitanja nema. Vukov Aleksandar, nemate ni Vi, da li imate neki komentar u vezi ovih lokacija eventualno, ako nešto želite da kažete, izvolite. Hoću, hoću izvinjavam se, malo sam pogrešila redosled ali nema problema. Pa on nam je zadnji, on je zadnji, prvo je Vukov pa onda Branislav?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Dobar dan.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobar dan. Izvolite, samo da u vezi karte smo pokazivali svedoku a Vi ste vrlo detaljno objašnjavali, pa da li ima nekih?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: U načelu se slažemo, pošto onaj prvi teren od dva dana koji ja napominjem, baš se nalazi severno, ta komunikacija koja je iz Trnova vodi, ja ne mogu da odredim tačno koliko smo otišli uglavnom je to desno od te komunikacije koja vodi prema severu iz Trnova, to bi od prilike moglo da bude to o čemu ste Vi govorili. A mi smo proveli tu dva dana, i nakon toga smo se spustili kako sad to sve na karti stoji prema zapadu, možda nešto malo.

PREDSEDNIK VEĆA: I to je ovaj drugi teren koji je pokazan?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: To je od prilike u globalu, bio bi apsurd da čovek koji je bio na takvoj funkciji da može tačno da pozicionira određene jedinice, pogotovu takvog, takvu malu formaciju. Ali u suštini se slažemo.

PREDSEDNIK VEĆA: Izvinjavam se što Vas prekidam, zamolila bih samo mikrofon da se ugasi, jer nećemo moći da, e hvala. Dobro, da li imate eventualno nešto da pitate svedoka, sem ovog komentara u vezi lokacije?

OPT. VUKOV ALEKSANDAR: Ne, ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Ništa. Hvala Vam lepo. Medić Branislav da li imate Vi nešto da pitate svedoka. Nemate, hvala. Izvolite?

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Ostalo mi je, ostalo mi je samo da vidim još ovo. Vi ste bili ako sam dobro shvatio tada tom jednom prilikom ili u više navrata.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Jednom prilikom sam bio.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Jednom prilikom, sa Pala.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Ne, ne, bio sam, bio sam, u to doba sam ja dolazio stalno, al sam jedne prilike se interesovao, to je negde na početku čim su došli, to sam rekao, gde je ta jedinica, šta radi, kako se ponaša i gde je ta jedinica.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Dobro. Sa Pala ste došli na.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Naravno, da.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Sa Pala, pošto ste Vi tamo stalno na Palama. Ako sam dobro shvatio.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Da, da.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Preko Jahorine ili kojim putem ste došli tamo.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Bila su dva puta, jedan je bio preko Trebevića, koji je bio opasniji, to je asfaltni, drugi je bio preko Jahorine i Tvrdinića, koji je bio bezbedniji, bezbedniji operativni put.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Kakav je bio ovaj put preko Jahorine.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Pa preko Jahorine moglo se terenskim vozilima ići, nije moglo luksuznim, nije bio primeren za luksuzna vozila, mada su, moglo se i tu, ali se uništavala vozila.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Da li su tim putem mogli proći kamioni.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Da.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Autobusi.

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Pa ne znam kolko su autobusi, znam da su kamioni mogli, sad kolko autobusi, jer možda su mogli leti, autobusi su mogli proći u letnjem delu.

ČLAN VEĆA – SUDIJA VESKO KRSTAJIĆ: Dobro.

PREDSEDNIK VEĆA: Tužioče izvolite, želeli ste da pitate?

ZAMENIK TUŽIOCA: Da li je svedok razgovarao sa istražiteljima Haškog tribunala, ako jeste kad, da li je sačinjavan zapisnik, dal ga je potpisivao.

PREDSEDNIK VEĆA: Izvolite?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Više puta jesam za mnogo stvari, obzirom na funkciju koju sam bio, mnogo što šta ih interesovalo, razne godine, od '92. oko Srebrenice svakako da. Ali ne zbog, najmanje zbog ove grupe.

PREDSEDNIK VEĆA: Dal ste potpisivali zapisnik prilikom iskaza koji ste dali?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Pa neke jesam, neke nisam.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Ja se nadam da nema više pitanja za svedoka, dosta smo ga pitali danas. Da li Vi želite nešto da kažete na kraju što Vas nismo pitali i što smatrate da je bitno ili eventualno što smatrate da biste želeli reći?

SVEDOK TOMISLAV KOVAČ: Pa ja mogu da kažem da kao čoveku i kao pripadniku Srpskog naroda i kao u to vreme komandantu policijskih snaga, da mi je prije svega krivo što se desilo našem narodu, određeni slučajevi i to u '95-oj godini, gde smo se tokom celog rata borili da eliminišemo sve negativnosti u našem narodu i Republici Srpskoj, da je došlo do, da je došlo do uopšte slučaja Srebrenica i da se svakako ja kao čovek i svi pripadnici policije o slučaju Srebrenice od prvog dana smo se distancirali kao ljudi i kao komanda i mislim da

tu postoji jedna odgovornost konkretnih ljudi koji su dozvolili jedno bezvlašće u vojnim operacijama i da kroz jedno bezvlašće u vojnim operacijama u jednom građanskom ratu su se desile određene stvari, znači, a te stvari se zovu, znači i ubistva vojnih zarobljenika što nije svojstveno, nije nam bilo svojstveno tokom te četiri godine rata, govorim o regularnim jedinicama policije i vojske, borili smo se protiv toga, nije svojstveno našem narodu, desilo se to na kraju '95. godine, i sve to što se desilo, desilo se, nije u interesu bilo ni nas ni Republike Srpske ni srpskog naroda ni Srbije i mogu da kažem da taj slučaj, znači, jer je i povezan sa ovim slučajem danas, nikad nije bio nikakav rezultat bilo kakvog ordiniranog i bilo kakvog dogovora o nekakvom poduhvatu, pogotovo ne zločinačkom poduhvatu u nameri da se unište civili i vojnici a da svakako svi ljudi koji su odgovorni za konkretne, za konkretna stanja, pre svega ljudi znači sa visokim komandnim dužnostima koje smatram najodgovornijim, za Srebrenicu, koji su učestvovali uz Srebrenicu a i dole niže, da moraju da snesu svoj teret odgovornosti, da moraju lično da snesu svoj teret odgovornosti pa i do mene, da ovaj slučaj Srebrenica ne bi ostao, prošli taj, nažalost što je ostao prošli vek 21. kao, 20. vek kao jedan pečat, jedan pečat koji se pribija našem narodu pored svih stradanja koje smo imali i u tom samom ratu koji je bio stravičan, taj građanski rat, gde smo imali sami kao narod mnogo tih stradanja pogotovu smo imali mnogo stradanja u Srebrenici i nije se smelo nekontrolisano dozvoliti da tamo dođe do osveta jer tamo je bilo zaista jedno teško stanje, ja se nadam da sam vam danas sa mojim iskazom kolko-tolko doprineo da imate jedno razaznavanje ukupne te situacije, šta se dešavalo i među nama Srbima u Republici Srpskoj i ukupno jedna naša pozicija '95. godine. Hvala, ja Vam se izvinjavam ako sam u nekom momentu prešao preko nekih pravila i mera ali to je možda jedan osećaj, vraćanja mene na neka ratna zbivanja od prije nekih petnaestak, dvanaest ili petnaest godina, pa verovatno i nekad emocije i prorade pa sam možda malo emotivan u nekom trenutku, a ne profesionalan!

PREDSEDNIK VEĆA: Hvala lepo. Ovim bi završili Vaše saslušanje.

02970837

MUP
CIJALNA BRIGADA POLICIJE
IKM - TRNOVO DEPESSA BR:113/95 "DD» SS
DANA:30,06.1995.GOD.

SSTAB POLIC JE - PALE
SSTABIPOL.SNAGA – VOGOSSCCA
SBP JANJA

DANA 29.06.'95.GOD. BORBENA GRUPA POLICIJE U SASTAVU IV SOP, VIISOP I ODRED POLICIJE ,»KAJMAN»(MUP SRBIJE) U SASTAVU SA OFANZIVNIM SNAGAMA VRS UVODILE SU NAPAO HA OBJEKAT LUCHEVIK KOI JE POD NEPRIJATELJSKOM KONTROLOM A OD IZUZETNOG JE ZNACHAJA ZA KONTROLU KOMUNIKACIJE TRNOVO - SARAJEVO.
U TOKU DANA NISMO USPJELI OVLADATI NAVEDENIM OBJEKT M, OBZIROM
DA SMO OD VRS DOBILIPOGRESSNE PODATKE O RASPOREDU NJIHOVIH LINIJA ODBRANE, TAKO DA SE NAPAO PRETVORIO U NASILNO IZVIDJANJEHU TOME SMO TACHNO UTVRDILI POZICIJE NEPRIDATELJA I IZVRSSILI KOREKTURU VATRE NA SREDSVIMA ZA VATRENU PODRSSKU. DANAS NASTAVLJAMO NAPAD NA NAVEDENI OBJEKAT, ISTOVREMENO POLICIJSKE SNAGA DRZZE LINIJEU KRAGUJEVAC - HUM I NA TOM PRAVCU VRSSI SE IZVIDJANJE JER JE TO SLEDECCI PRAVAC NAPADA ZA NASSE SNAGE. U BORBAMA 29.06,'95. RANJENA SU DVA PRIPADNIKA SBP (PO JEDAN IZ IV I VII SOP),DVA IZ MUP SRBIJE.
PRISLIZANJEM V SOP NA OVAJ TEREN POLICIJSKE SNAGA SU ZNATNO OSVJEZZENE, MEDJUTIM EFIKASNOS POL. SNAGA NA OVOM PRAVCU DOVEDENA JE OZBILJNO U PITANJE. NAIME, IIIISOP TREBINJE U BORBENOM SMISLU PRESTAO JE DA POSTOJI - JUCHE NISU IMALI NI JEDNOG POLICAJCA ZA NAPAD, A NA TERENU SU OSTALA SAMO CHETVORICA STARJESSINA.
IV SOP - JANJA JE ZBOG VISSEDNEVNOG ANGAZZOVANJA U KOJEM JE IMAO VELIKI BROJ RANJENIH, IZUZETNO PREMOREN I BEZ KVALITETNOG ODMORA NIJE MOGUCCE NJEGOVO BORBENO ANGAZZOVANJE.
OBZIROM DA JE PREDHODNIH DANA ZBOG PROBOJA LINIJA VRS PREMA TRNOVU D0S3L0 DO UVODJENJA DODATNIH SNAGA PJP, TRENUTNO POKU-SSAVAMO DA ZONU ODGOVORNOSTI POLICIJE

SVEDEMO NA PRETHODNO STANJE. SAD JE ANGAZZOVANO 6 CHETA PJP, A PRIJE 20 DANA LINIJU SU DRZZALE 3 CHETE. VECC DANIMA RESPEKTIVNE SNAGE HERCEGOVACHKOG KORPUSA LIJEVO OD NAS NEMAJU NIKAKVOG POMAKA SST0 KOMPLETNU OFANZIVU UMRTVLJUJE. TAKO DA NA KOMPLETNOM FRONTU DOLAZI DO ISCRPLJENJA SNAGA BEZ IKAKVIH POMAKA.

ZAMJEN K KOMADANTA SBP
LJUBISSA BOROVCHPYMOWXMFBNB

02970836

MUP
SPECCJALNA BRIGADA POLICIJE
IKM - TRNOVO
BROJ:118/95 "DD» SS
DANA:01.07.1995.GOD.

MUP
ZAMJENIKU MINISTRA - BIJELJ1NA
- SSTAB POLICIJE PALE (KOMADANTU)
- SSTAB POLICIJSKIH SNAGA VOGOSSCCA
- SBP JANJA
DANA 30.06.1995.GOD. NA TRNOVSKOM RATISSTU NASTAVLJENE SU ZAPOCHETE AKTIVNOSTI PREDHODNOG DANA .BORBENA GRUPA U SASTAVU V SOP, VII SOH TE PO DVA VODA IZ ODREDA "KAJMAN», "PLAVI» I "SSKORPIJA» (MUP SRBIJE) NAPADALE SU NA OBJEKAT LUCHEVIK. TOM PRILIKOM V SOP NAPREDOVAO JE PRAVCEM:BRDJAK (895) - JAICCA KAMEN - KOTA 1012 I DALJE KA OBROVCU. NA OVOJ LINIJI NEPRIJATELJ JE RAZBIJEN GDJE JE PRETRPIO GUBITKE, A ZAROBLJENA SU DVA
MINOBA CACHA 10 MM I NESSTO PJESSADISKOG NA0RU2ZANJA UZ KVALITETNE PISANE DOKUMANTE. UKOLIKO BI SE JOSS NEZNATNO NAPREDOVALO KA OBROVCU BIO BI OSJECHEN OBJEKAT GRADINA (939) CHIME
BI PUT TRNOVO - VOJKOVICC POSTAO PROHODAN.
OCHEKUJEMO DA CCE ZA 1-2 DANA OVAJ ZADATAK SITI IZVRSSEN.
I DALJE JE PRISUTAN PROBLEM POSSTOVANJA DOGOVORA SA KOMANDOM SRK OKO SADEJSTVA I PREUZ1NANJA LINIJA,.
U JUCHERASSNJIM BORBAMA SBP IMALA JE 4 LAKSSE RANJENA PRIPADNIKA A SNAGE MUP-A SRBIJE 3 LAKSSE RANJENA PRIPADNIKA.
IV SOP - JANJA NALAZIO SE U REJONU RATISSTA NA ODMORU U SELU TOSSICCI.
S POPODNEVNIH SATIMA ROKICC DRAGASS. PRIPADNIK IV SOP SJEDECCI ZAJEDNO U DRUSSTVU SA VISSE PRIPADNIKA OVOG ODREDA JE RUCHNOM BOMBOM OD KOJE JE SMRTNO STRADAO UBIOPAROVICC MELENTA, HRIPADNIK IV SOP, A RANJENA SU JOSS 4 PRIPADNOKA ODRADA OD KOJIH JEDAN TEZZE. SVI SE NALAZE U BOLNICI U SRBINJU. POCHINILAC JE ZADRZZAN

U PROSTORIJAMA S.P.TRNOVO,A U TOKU JE ORGANIZACIJA UVIDJAJA, JOSS JEDNOM NAPOMINJEM DA SE SNAGE SBP PREMORENE I DA KRAJNIM NAPORIMA NAPORIMA IZVRSSAVAJU POSTAVLJENE ZADALKE SSTO SE POSEBNO ODNOSI NA III SOP KOJI BE U POTPUNOSTI "RASPAO», A
IV SOP JE NA OVOM TERNU IMAO 2 POGINULA PRIPADN1A I 27 RANJENIH, TAKO DA PREDLAZZEM NJIHOVO IZVLACHENJE SA TERENA I POVRATAK U MATICHNE BAZE.

ZAMJENI KOMADANTA SBP
LJUBISSA BOROVCHANIN

CJB SRBINJE
BROJI 16-162/95 DX - SB
DANA: 05. 07. 1995. GODINE

SSTAB KOMANDE POLICIJSKIH SNAGA

03592533

P A L E

DANA 04. 07. 1995. GODINE U POSLIJE PODNEVNIM CHASOVIMA SA RATISSTA TRESKAVICE. DOVEZZENI SU NA HIRUSSKO ODJELJENJE BOLNICE U SRBINJU:

1. POPADICC DEJAN, SIN VELJKA, RODJEN 1971. SODINE U DALJU, ZADOBIO POVREDE PO NOGAMA I RUKAMA I

2. SICH GORAN, RODJEN 1970. GODINE U BARU, ZADOBIO POVREDE NADKO-LENICE I U PREDJELU TRBUHA.

OBA POVRIJEDJENA SU PRIPADNICI MUP-A SRBIJE, RDI SE 0 TEZZIM TJELESNIM POVREDAMA PA SU U TOKU DANASSNJES DANA (05. 07. 1995.) GODINE PREVEZZENI NA VMA. DO DRUGIH BEZBJEDNOSNO-INTERESANTNIH PODATAKA NIJESMO DOSSLI.

V.D. NACHELNIK CENTRA
RADE RADOVICC

CJB SREBINJE
BROJ: 16-166/95 DD-SS
DANA: 6. 7. 1995. GODINE

03592534

MUP RS PALE
- SSTAB KOMANDE POLICIJSKIH SNAGA

VEZA: FEPESSA MUP-A RS BROJ: 50/95 OD 1.7.1995. GODINE.-

DANA 5.7.1995.GODINE U POSLEPODNEVNIM CHASOVIMA SA TRNOVSKOG RATISSTA DOVEZZENI SU NA HIRUSSKO ODELENJE U SRBINJU, PRIPADNICI MUP-A SRBIJE 0 TO:

1. RISTOVICC MILOSAVA MIL0RAD, RODJEN 1962. GODINE, EKSPLOZIVNA POVREDA OBE POTKOLENICE, IZVRSSENA AMPUTACIJA, PODLEGAO,

2. UROSSEVICC RADENKA MILOVAN, RODJEN 1948. GODINE, NOVINAR RTV SRBIJE NA ZADATKU U SASTAVU MUP-A SRBIJE, EKSPLOZIVNA POVREDA LEVE POTKOLJENICE I GLAVE, TEZZA POVREDA.

3. STOISSICC VLADA DRAGISSA, RODJEN 1963. GODINE, KONTUZIJA PO TELU /UGRUVAN/ I LAKSSA TJELESNA POVREDA.

4. RADISSICC MIROSLAV, EKSPLOZIVNA POVREDA GLAVE KOMATOZNO STANJE TEZZA TJELESNA POVREDA.

UROSSEVICC MILOVAN I RADISSICC MIROSLAV U TOKU DANASSNJEG DANA PREVEZZENI NA VMA U BEOGRAD.

NA KALINOVACHKOM RATISSTU, U TOKU DANASSNJEG DANA, NEMA PROMENA STANJA NAVEDENOG DEPESSOM BROJ: 156/95 OD 5.7.1995. GODINE.

VD NACHELNIK CENTRA
RADE RADOVICC

За КОМАНДАНТ ШТАБА
Томислав Ковач

REPUBLIKA SRPSKA
MINISTARSTVO UNUTRAŠNJIH POSLOVA
KABINET MINISTRA
Broj: 64/95
Datum:10.07.1995.godine

03591294

- Komandantu specijalne brigade policije
- Štab komande policijskih snaga Trnovo
- Štab komande policijskih snaga Vogošća
- Štab komande policijskih snaga Bijeljina
- CJV Zvornik
- CJV Sarajevo
- Kamp za obuku policije Jahorina

Na osnovu naređenja Vrhovnog komadanta oružanih snaga Republike Srpske,a u cilju slamanja neprijateljske ofanzive iz zaštićene zone Srebrenice

N A R E Đ U J E M

1. Izdvojiti dio snaga MUP-a RS koji učestvuje u borbenim dejstvima na Sarajevskom ratištu i uputiti kao samostalnu jedinicu u rejonu Srebrenice u toku sutrašnjeg dana 11. 07.1995.godine.

2. U sastav jedinice ulaze Drugi specijalni odred policije iz Šekovića, prva četa PJP CJB Zvornik, mješovita četa združenih snaga MUP-a..RSK-a, Srbije i Republike Srpske i četa iz kampa centra za obuku Jahorina.

3. Za komandanta jedinice MUP-a određujem Ljubišu Borovčanina Zamjenika komandanta specijalne brigade policije.

4. Izvlačenje čete združenih snaga MUP-a RSK-a, Srbije i Republike Srpske sa trnovskog ratišta izvršiti u toku noći.Okupljanje jedinice izvršiti 11.07.1995. godine do 12časova u Bratuncu ispred SJB, osim Drugog specijalnog odreda policije koji će pokret ka odredištu izvršiti 11.07.1995.godine u popodnevnim satima,

5.Komadant jedinice je dužan po dolasku na odredište stupiti u vezu sa Načelnikom štaba Drinskog korpusa generalom Krstićem.

republika srbija
mup republike srbije
jedinica za atd

03592198

str.pov.broj:50/95 dd ss
19.07.1995.godine

dostaviti: mup republike srpske - pale

obavjesstavamo vas da je jedinica za atd mup-a republike srbije dobila naredjenje da se do 12,00 chasova 20.07.1995.godine povuche iz zone b/d u reonu trnova radi odlaska na druge zadatke.

potrebno je preduzeti mere kako se ne bi narussila odbrana i ugrozili postignuti rezultati.

k o m a n d a n t
p u k o v n i k
vasilije mijovicc

Republika Srbija
TUŽILAŠTVO ZA RATNE ZLOČINE

KTRZ.br.3/05
09.10.2006. godine
Beograd

OKRUŽNOM SUDU U BEOGRADU
Veću za ratne zločine

BEOGRAD

VEZA: Vaš broj KV-6/05

Na osnovu ovlašćenja iz čl.46. st.2. tač.3., čl.265. st.1., čl.266. i čl.341. Zakonika o krivičnom postupku, menjam **OPTUŽNICU** pod gornjim brojem od 07.10.2005. godine

Protiv:

1. MEDIĆ SLOBODANA,

2. PETRAŠEVIĆ PERE,

3. MEDIĆ ALEKSANDRA,

4. VUKOV ALEKSANDRA,

MEDIĆ BRANISLAVA, sa ličnim podacima kao u dosadašnjem toku postupka,

ŠTO SU:

Dana 16. ili 17. jula 1995. godine, za vreme građanskog rata u tadašnjoj Republici Bosni i Hercegovini, vođenog između pripadnika oružanih snaga srpske, hrvatske i muslimanske nacionalnosti, na mestu zvanom Godinjske bare u blizini Trnova, kao pripadnici paravojne formacije pod nazivom «Škorpioni", koju je formiralo preduzeće «Naftna industrija Republike Srpska Krajina" radi čuvanja naftnih bušotina u selu Đeletovci i okolini, a vojno delovala u sastavu «Vojske Republike Srpske Krajine", kršeći pravila Međunarodnog prava, i to:

čl.3. st.1. tač.1-A, IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vreme rata od 12. avgusta 1949. godine, ratifikovane od Narodne Skupštine

FNRJ («Službeni list FNRJ“ br.24/50) i protivno članu 4. st. 2-A i članu 13., II Dopunskog protokola uz ovu konvenciju,

-zajedno sa više NN pripadnika jedinice od kojih su neki poznati pod nadimcima «Miša Turčin“ i «Đole Šiptar“ lišili života šest zarobljenih lica muslimanske nacionalnosti, od kojih su do sada identifikovani i to:

FEJZIĆ SAFET, rođen 1978. godine, **ALISPAHIĆ AZMIR**, rođen 1978. godine, **SALKIĆ SAIT**, rođen 1975. godine, **SALKIĆ SIDIK**, rođen 1959. godine, **IBRAHIMOVIĆ SMAIL**, tako što je opt. **MEDIĆ SLOBODANU**, komandantu pomenute jedinice, naređeno od NN pretpostavljenog starešine iz Vojske Republike Srpske, u čijem sastavu je dejstvovala jedinica «Škorpioni“, da liše života navedena lica koja su dovežena iz Srebrenice, te je on naredio opt. **PETRAŠEVIĆ PERI, MEDIĆ ALEKSANDRU, MEDIĆ BRANISLAVU,** te **MOMIĆ MILORADU** i **DAVIDOVIĆ SLOBODANU**, prema kojima je postupak razdvojen, da u blizini borbenog položaja, na mestu gde je bilo borbenih dejstava streljaju zarobljenike predstavljajući da su u tim dejstvima poginuli, o čemu je radio vezom obavestio svog zamenika opt. **VUKOV ALEKSANDRA**, koji se nalazio na položaju, nakon čega su zarobljenici preveženi kamionom iz Trnova u pravcu položaja jedinice i na dogovorenom mestu iskrcani iz vozila i ležeći licem okrenuti zemlji, okruženi opt. **PETRAŠEVIĆ PEROM, MOMIĆ MILORADOM, DAVIDOVIĆ SLOBODANOM, MEDIĆ ALEKSANDROM** i **MEDIĆ BRANISLAVOM,** koji su u rukama imali automatske puške, sačekali opt. **VUKOV ALEKSANDRA,** koji se posle izvesnog vremena pojavio u pratnji više neidentifikovanih pripadnika jedinice, među kojima su bili i oni sa napred navedenim nadimcima, i koji je sa umišljajem pomogao ostalim prisutnim okrivljenim u izvršenju krivičnog dela, tako što je, kao jedini od okrivljenih koji je znao teren u blizini borbenog položaja, rekao opt. **PETRAŠEVIĆ PERI** gde da izvrše streljanje zarobljenika, a zatim naredio pripadnicima jedinice koji su došli sa njim da im pomognu u tome, nakon čega su svi sproveli zarobljenike, koji su išli putem prema položaju, opkoljeni naoružanim pripadnicima jedinice, sa koga su skrenuli prema spaljenim vikendicama, i kod objekta Zvizdić Hasana, dok su opt. **MEDIĆ ALEKSANDAR** i ostali neidentifikovani pripadnici jedinice pomagali ostalim okrivljenim da izvrše streljanje čuvajući stražu da zarobljenici ne pobegnu, opt. **PETRAŠEVIĆ PERA, MEDIĆ BRANISLAV, MOMIĆ MILORAD** i **DAVIDOVIĆ SLOBODAN,** streljali četiri zarobljenika pucajući im u leđa, te nakon što su preostala dva zarobljenika preneli leševe streljanih do kuće, i njih streljali dok su ležali licem prema zemlji u unutrašnjosti spaljene vikendice pucajući im u leđa i u glavu, nakon čega su leševi pobijenih, od strane NN lica, kasnije, poliveni benzinom i spaljeni;

- čime su opt. MEDIĆ SLOBODAN, MEDIĆ BRANISLAV i PETRAŠEVIĆ PERO izvršili krivično delo ratnog zločina prema civilnom

stanovništvu iz čl.142. st.1, kao saizvršioci; a opt. MEDIĆ ALEKSANDAR i VUKOV ALEKSANDAR krivično delo ratnog zločina prema civilnom stanovništvu iz čl.142. st.1. u vezi čl.24. KZ SRJ, kao pomagači.

ZAMENIK TUŽIOCA ZA
RATNE ZLOČINE
Vladimir Vukčević

K.V.6/2005

OKRUŽNI SUD U BEOGRADU – Veće za ratne zločine, u veću sastavljenom od sudija mr Gordane Božilović-Petrović, predsednika Veća, i sudija Veska Krstajića i Vinke Berahe-Nikićević, članova Veća, u krivičnom predmetu protiv optuženih Medić Slobodana i dr., zbog krivičnog dela ratni zločini protiv civilnog stanovništa iz člana 142 st.1 KZ SRJ, po optužnici Tužilaštva za ratne zločine KTRZ 3/05 od 07.10.2005. godine, dana 26.09.2006. godine, doneo je sledeću:

N A R E D B U

ODREĐUJE SE veštačenje VHS kasete, video snimka događaja sa mesta zvanog Godinjske bare u blizini Trnova koji su napravili pripadnici formacije «Škorpioni" u julu mesecu 1995. godine.

Veštačenje se poverava prof. dr Slobodanu Jovičiću, sa Instituta za eksperimentalnu fonetiku i patologiju govora iz Beograda ul. Gospodar Jovanova 35.

O b r a z l o ž e nj e

Pred ovim sudom u toku je krivični postupak protiv optuženog Medić Slobodana i dr., zbog krivičnog dela ratni zločini protiv civilnog stanovništva iz člana 142 st.1 KZ SRJ, a po optužnici Tužilaštva za ratne zločine u Beogradu KTRZ 3/05 od 07.10.2005. godine.

U dokaznom materijalu za ovaj predmet nalazi se VHS kaseta, – video snimak aktivnosti jedinice «Škorpioni", za vreme njihovog boravka na planini Treskavica, u blizini Trnova, a na mestu zvanom Godinjske bare.

Kako se na ovoj VHS kaseti nalazi i snimak egzekucije oštećenih a sada pokojnih, to je u toku dokaznog postupka predloženo da se obavi veštačenje ovog snimka od strane veštaka-stručnjaka iz ove oblasti.

Sud je ovaj predlog prihvatio i odredio veštačenje VHS kasete, te isto poverio prof. dr Slobodanu Jovičiću sa Instituta za eksperimentalnu fonetiku i patologiju govora.

Potrebno je da veštak obavi veštačenje ove VHS kasete i da uporedi sa veštačenjem koje je prethodno obavio sa CD-a istog događaja te da se izjasni da li ostaje pri svom pismenom nalazu i mišljenju od dana 29.08.2006. godine.

Takođe je potrebno i da se izjasni da li na ovoj VHS kaseti se nalaze određeni audio ili video snimci koji nisu prikazani na CD-u, te ukoliko isti postoje da i taj deo izveštači i sačini odgovarajući transkript.

Potrebno je da veštak svoj pismeni nalaz i mišljenje dostavi sudu u tri identična primerka u roku od 30 dana od dana prijema naredbe.

PREDSEDNIK VEĆA – SUDIJA
mr Gordana Božilović-Petrović

OKRUŽNOM SUDU U BEOGRADU
Veće za ratne zločine
Predmet: broj K.V.6/2005
PREDSEDNIKU VEĆA
Sudija mr Gordana Božilović-Petrović

I Z V E Š T A J
o veštačenju VHS kasete u postupku protiv optuženog Slobodana Medića i dr.

Veštak:
Beograd, 24. 11. 2006. godine **Dr Slobodan Jovičić**

I. VEŠTAČENJE

Naredbom predsednika veća u predmetu K.V.6/2005, sudije mr Gordane Božilović-Petrović iz Okružnog suda u Beogradu — Veće za ratne zločine, imenovan sam dana 26. 9. 2006. godine za veštaka u pomenutom predmetu.

I.1. PREDMET VEŠTAČENJA

Predmet veštačenja prema naredbi je analiza audio-video snimka koji se nalazi na priloženoj VHS kaseti.

Neposredno treba veštačiti deo snimka koji se odnosi na egzekuciju, a koji je definisan priloženim transkriptom uz VHS kasetu i koji je napravljen u sudu.

(Komentar: video-materijal može da bude i bez audio-snimka, ovde je upotrebljen izraz „audio-video“ koji naznačuje postojanje i audio i video snimka sinhrono.)

I.2. ZAHTEVI VEŠTAČENJA

Neposredni zahtevi za veštačenje su:

a. Sačiniti transkript razgovora koji je vođen između učesnika u događaju čiji snimak se nalazi na VHS kaseti;

b. Izvršiti segmentaciju video-materijala na kadrove i utvrditi broj kadrova (pod kadrom se podrazumeva neprekinuti segment snimka koji je načinjen u kontinuitetu snimanja);

c. Po mogućstvu utvrditi da li na snimku postoje delovi koji su naknadno «izbacivani» ili «ubacivani» u sam snimak;

d. Ukoliko veštak nađe u toku rada na veštačenju i neke druge važne podatke, takođe je potrebno da upozna sud sa njima i da ih prezentuje.

I.3. MATERIJAL ZA VEŠTAČENJE

Kao materijal za veštačenje dobio sam:

2. Naredbu suda potpisanu od strane predsednika veća u predmetu K.V.6/2005, sudije mr Gordane Božilović-Petrović;

3. Spornu VHS kasetu (jedan komad) na kojoj se nalazi audio-video material;

4. Transkript uz VHS kasetu koji je napravljen u sudu i koji jasno definiše segment snimka koji je predmet veštačenja.

I.4. SADRŽAJ VEŠTAČENJA

Veštačenjem je potrebno:

- analizirati i obraditi video-snimak,

- analizirati i obraditi audio-snimak.

Sadržaj veštačenja se sastoji od:

- pripreme audio i video-materijala za računarsku analizu;

- segmentacije video-materijala na kadrove primenom odgovarajućeg softvera;

- analize kontinualnosti kadrova u cilju analize moguće manipulacije;

- auditivne analize audio-materijala u cilju izrade transkripta (analiza podrazumeva primenu perceptivne, fonetske i lingvističke metodologije);
- perceptivne, fonetske i lingvističke analize govornih signala u cilju analize mogućih manipulacija na audio-snimku;
- računarske analize govornih i akustičkih signala primenom matematičkih algoritama, u okviru više softverskih paketa, u cilju analize mogućih manipulacija na audio-snimku.

I.5. SPECIFIKACIJA MATERIJALA ZA VEŠTAČENJE

Materijal za veštačenje se sastojao iz sledećeg:

1. Jedna VHS kaseta proizvođača TDK HS bez ikakvih oznaka.
2. Jedan tekst sa oznakom: «Ki.V.7/2005, PREPIS SNIMKA VHS KASETE sa Godinskih Bara – Trnovo», na 4 strane (lista), sa kucanim potpisom: «Prepis sačinila Lekić Katica.»

Sa Izveštajem o veštačenju oba ova materijala vraćena su Sudu.

I.6. PRIPREMA MATERIJALA ZA VEŠTAČENJE

Snimak sa VHS kasete je prekopiran u računar i sva dalja obrada je vršena pomoću računara i različitih softvera koji su omogućavali dobijanje pojedinih rezultata neophodnih za veštačenje.

Prvi korak je bio razdvajanje audio-snimka od video-snimka, kako bi se mogli nezavisno analizirati.

I.7. KVALITET AUDIO I VIDEO-MATERIJALA

Kvalitet video-materijala je dovoljno dobar za potrebe veštačenja.

Kvalitet audio-materijala je specifično pitanje iz nekoliko razloga:

1. Pošto je reč o izradi transkripta, to znači da je neophodno razumeti i transkribovati sve glasove koji se nalaze na snimku.
2. Pošto je snimak pravljen na otvorenom prostoru, postoji visok nivo ambijentalnog šuma, buke i drugih smetnji.

3. Pošto je snimak pravljen na otvorenom prostoru, govornici su bili na veoma različitim udaljenostima, što značajno utiče na smanjenje razumljivosti sa uvećanjem rastojanja od kamere.

4. Veliki deo govornog materijala se sastoji od istovremenog govora više osoba, kada je nemoguće razdvojiti govornike radi izrade transkripta.

5. Govornici najčešće nisu bili u kadru, tako da se nije mogao koristiti postupak čitanja sa usana u cilju uvećanja pouzdanosti transkribovanog materijala.

6. Dodatna degradacija kvaliteta govornog signala nastala je limitiranjem njegovog intenziteta (u analizi audio-signala ova činjenica će biti dokumentovana), što je dodatno otežalo postupak transkripcije.

Navedeni elementi su učinili izradu transkripta veoma kompleksnim postupkom.

I.8. POSTUPAK VEŠTAČENJA

Veštačenje se sastoji od sledećih postupaka:

1. Postupak analize video-materijala u cilju kadriranja;

2. Postupak analize audio-materijala u cilju izrade transkripta;

3. Postupak analize audio-materijala u cilju utvrđivanja eventualnih manipulacija;

4. Postupak integralne analize audio-video materijala u cilju utvrđivanja eventualnih manipulacija na video-materijalu.

Postupci analize audio-materijala (prethodno naznačeni postupci 2. i 3) obuhvataju sledeće postupke:

a. Akustičku analizu akustičkog ambijenta,

b. Fonetsku analizu snimljenih glasova,

c. Lingvističku analizu snimljenih glasova,

d. Upotrebu posebnih matematičkih algoritama u analizi govornog signala.

II. ANALIZA VIDEO-ZAPISA

2.1. POSTUPAK ANALIZE

Raspoloživi audio-video snimak sa VHS kasete učitan je u programski paket Vegas 4.0 koji omogućava editovanje i analizu video-snimka.

Iz dobijenog integralnog snimka analiziran je samo deo koji se odnosi na dobijeni transkript. Taj segment snimka traje od 00:00:00.25 do 00:23:05.20 (čas:min:sek.sl, gde je sl – broj slika u narednoj sekundi, maksimalan broj slika u sekundi je 30). Njegovo trajanje je iznosilo 00:23:04:25, odnosno 23 minuta, 4 sekunde i 25 slika u 5-oj sekundi.

Zahtev je da se odredi broj kadrova u relevantnom delu snimka.

To je rađeno na sledeći način: snimak je editovan i vremenski podešen tako da se dobiju sve elementarne slike tj. do nivoa od 30 sličica u jednoj sekundi. Na ovako editovanom snimku analizirane su susedne slike u smislu kontinualnosti prelaza sa jedne na drugu.

2.2. KADRIRANJE

Pod jednim kadrom je ovde podrazumevana kontinualna sekvenca slika snimljena bez zaustavljanja snimanja, ss jedne strane, i sa druge - bez naglih prelazaka na potpuno novi objekat, predeo, likove i sl.

U analiziranom delu snimka na taj način se došlo do 26 kadrova, različitih dužina trajanja. U donjoj tabeli dati su nazivi, vremenske granice ovih kadrova i trajanje kadrova.

Red. br.	Početak *[č:m:s.sl]*	Kraj *[č:m:s.sl]*	Dužina *[č:m:s.sl]*
Kadar 1	00:00:00.25	00:00:27.04	00:00:26.09
Kadar 2	00:00:27.04	00:01:10.00	00:00:42.26
Kadar 3	00:01:10.00	00:02:54.22	00:01:44.22
Kadar 4	00:02:54.22	00:09:58.10	00:07:03.18
Kadar 5	00:09:58.10	00:10:10.12	00:00:12.02
Kadar 6	00:10:10.12	00:10:33.08	00:00:22.26

Kadar 7	00:10:33.08	00:13:16.15	00:02:43.07
Kadar 8	00:13:16.15	00:14:14.25	00:00:58.10
Kadar 9	00:14:14.25	00:14:27.19	00:00:12.24
Kadar 10	00:14:27.19	00:15:16.15	00:00:48.26
Kadar 11	00:15:16.15	00:15:30.12	00:00:13.27
Kadar 12	00:15:30.12	00:16:16.06	00:00:45.24
Kadar 13	00:16:16.06	00:16:43.11	00:00:27.05
Kadar 14	00:16:43.11	00:16:44.02	00:00:00.21
Kadar 15	00:16:44.02	00:17:17.09	00:00:33.07
Kadar 16	00:17:17.09	00:19:24.04	00:02:06.25
Kadar 17	00:19:24.04	00:19:43.10	00:00:19.06
Kadar 18	00:19:43.10	00:20:17.21	00:00:34.11
Kadar 19	00:20:17.21	00:20:25.19	00:00:07.28
Kadar 20	00:20:25.19	00:20:31.04	00:00:05.15
Kadar 21	00:20:31.04	00:20:43.13	00:00:12.09
Kadar 22	00:20:43.13	00:20:56.09	00:00:12.26
Kadar 23	00:20:56.09	00:21:33.17	00:00:37.08
Kadar 24	00:21:33.17	00:21:57.06	00:00:23.19
Kadar 25	00:21:57.06	00:22:22.05	00:00:24.29
Kadar 26	00:22:22.05	00:23:05.20	00:00:43.15

Dalja analiza audio-signala je rađena po naznačenim kadrovima.

2.3. ANALIZA AUDIO I VIDEO-SINHRONIZACIJE

Na VHS snimku nije uočen nesinhronizam tona i slike.

To se najbolje uočava kod praćenja govora lica čija se usta vide na snimku ili kod pucanja u žrtve, kada se pucanj čuje istovremeno sa trzajem oružja ili žrtve.

2.4. ANALIZA DISKONTINUITETA U SLICI

Analiza diskontinuiteta u slici podrazumeva diskontinuitete na granicama kadrova i eventualne diskontinuitete koji mogu nastati namernom manipulacijom u smislu isecanja ili umetanja pojedinih delova snimaka.

Analiza kontinualnosti kadrova nije pokazala da postoji manipulacija u smislu isecanja ili umetanja pojedinih delova drugih snimaka. Naime, scene svih kadrova teku potpuno kontinualno.

III. ANALIZA AUDIO-ZAPISA

3.1. ANALIZA KVALITETA SIGNALA ZAPISA

Na slici 1 prikazan je snimak celog audio-signala koji je predmet ovog veštačenja.

Prvo što se uočava jeste veoma dosledno ograničenje signala. Ova pojava nastaje najčešće kod presnimavanja, kada se previše pojača audio-signal pa sistem za snimanje ne može da snimi prejake signale i zato ih ograničava. Na slici 2 je ova činjenica dokumentovana delom snimka gde se pojavljuju pucnji (uokvireni deo snimka) i govorni signal, koji su svedeni na isti nivo, kao i snimkom na slici 3, gde se govorni signal nalazi u šumu visokog nivoa i koji je vidno amplitudski ograničen.

Drugo, zbog previše pojačanog signala kod presnimavanja, došao je do izražaja povećani nivo šuma, što je uočljivo na svim slikama dole.

Oba efekta u znatnoj meri utiču na smanjenje razumljivosti govornog signala i na otežano formiranje transkripta.

3.2. ANALIZA POTENCIJALNIH MANIPULACIJA

Bilo kakve manipulacije na govornom signalu mogu se uočiti kombinovanom perceptivnom, lingvističkom i računarskom analizom.

U analiziranom snimku, i pored visokog nivoa šuma, perceptivnom i lingvističkom analizom nisu uočeni nikavi sporni detalji koji bi ukazivali na eventualne manipulacije signalom. Računarskom analizom su proveravani delovi signala gde perceptivna i lingvistička analiza nisu mogle dati pouzdan zaključak zbog visokog nivoa šuma, ali ni ona nije potvrdila postojanje spornih segmenata.

IV. KOREKCIJA ZAPISA TRANSKRIPTA

4.1. POSTUPAK FORMIRANJA ZAPISA TRANSKRIPTA

Iz spornog audio-video snimka izdvojen je audio-snimak.

Za pravljenje kvalitetnog transkripta potreban je kvalitetan snimak govornog signala. U ovom veštačenju na raspolaganju je bio audio-snimak pravljen na otvorenom prostoru, gde je bio visok nivo šuma, uz dodatni šum nastao usled presnimavanja. Karakteristike ovakvog snimka su sledeće:

- u svim kadrovima se po pravilu nalazi više govornika;
- u značajnom delu snimaka govornici se preklapaju, tj. istovremeno govore;
- govornici se nalaze na veoma različitim udaljenostima od mikrofona na kameri, pa je i njihov i intenzitet i kvalitet snimljenog glasa veoma različit;
- u snimcima postoji značajan nivo ambijentalne buke koja utiče na čujnost glasova i njihovu razumljivost;
- ambijentalna buka je veoma različita i nestacionarna, od šuma vetra i drveća do buke motora ili muzike.

Sve navedene činjenice su uticale na vrlo kompleksnu proceduru formiranja transkripta. Procedura se sastojala iz nekoliko iteracija:

1. U prvom koraku vršeno je auditivno preslušavanje snimka i pravljena je osnovna struktura teksta transkripta.
2. U drugom koraku vršeno je naknadno preslušavanje osetljivih (slabo razumljivih) segmenata, uz primenu računarske obrade signala i dopunjavanje i korigovanje osnovnog transkripta.

U tekstu transkripta korišćene su sledeće konvencije:

1. Označavanje govornika nije moglo da se uradi pojedinačno, jer ima mnogo govornika koji najčešće nisu u kadru, pa se ne mogu ni vizuelno identifikovati.
2. Označavanje govornika je vršeno sa MG – za muški glas i ŽG – za ženski glas. Svaki govornik je nosio jednu od ovih oznaka i u nastavku tekst koji je izgovorio.

3. Pošto je reč o slobodnoj govornoj komunikaciji sa dosta prekida i nedorečenih misli, u transkript su unošene sve identifikovane reči, pa čak i delovi reči.

4. Za nerazgovetne delove teksta upotrebljene su tri tačke ili je eksplicitno naznačen nerazumljiv tekst.

5. Radi lakšeg praćenja transkripta, naznačavani su i drugi akustički događaji kao što su: pucanj, nerazumljiv govor u šumu, smeh, čuje se govor u pozadini, i druge opservacije.

6. Transkripti su rađeni po izdvojenim video-kadrovima.

4.2. VHS – ZAPIS TRANSKRIPTA

1. Kadar

ŽG: Šta su? Dobrovoljci.

ŽG: Aj, sjet ...

MG: Se... (nadalje biva preklopljen sledećim glasom).

MG: Dobrovoljci ... (nerazumljivo), (čuje se smeh i više glasova).

ŽG: A čije ovo.

MG: Regularni...

MG: Znam.

MG: Nisu ono što su došli organizovano u autobusu.

ŽG: Ne, ne, a zna se da su dobrovoljci.

MG: (preklapa se ženski i muški glas koji kašlje – ne razume se).

MG: ... službi zabranjeno.

MG: Evo ja, ako je zabranjeno, ništa drugo.

ŽG: Jel – (muški smeh) nije ni nama dozvoljeno.

MG: Meni jeste.

ŽG: Nama nije i to dozvoljeno.

2. Kadar

MG: (nerazumljiv)

MG: Do- dole lezi.

MG: (Z)ima je (nije sigurno zbog pojave snažnog udara).

MG: Sedaj.

MG: (nerazumljivo zbog maskiranja udarcima, akustičkim impulsima)

MG: Ne sekiraj se ti za mene, hm-hm.

MG: ... uzmi vodu.

MG: Ovaj ...

MG: Šta se treseš pička ti materina.

MG: Voziš li gore, Vuka radi.

(nerazumljivo)

MG: Mi smo zvali da siđe dole, a ti id' na staro mesto.

MG: Da.

MG: A lakat moj.

MG: Jes čuo.

MG: Okej.

MG: Al' smrde, mamu im jebem.

MG: K'o tvorovi.

MG: 'skakili se.

3. Kadar

MG: Gde je Vučić?

MG: Sad će Vučić da ti siđe odozgore.

MG: (nerazumljiv govor u šumu).

MG: Bugare, jes pono upaljač.

MG: Ma nemam ništa, jebiga.

MG: Imam ja upaljač.

MG: Aj nek sjednu tu, nek ... malo .., mogu ovde peške ...

MG: Razumeš.

MG: E, bole me kurac!

MG: Ajde izlaz napolje iz kamiona.

MG: Ajd', ajde, diž se, diž se, diž se, brzo, ajde brže.

MG: Ajde ovamo sedte u stranu.

MG: Diži se.

MG: Brže, brže, brže.

MG: ... nerazumljivo!

MG: Vamo, vamo.

MG: Tamo, tamo, da.

MG: Ajde, ajde, brže.

MG: Sedi samo, sagaj se tamo u za tu.

MG: Glavu prema, prema tamo.

MG: ... i sedi tamo, brzo.

MG: Tako klanjaj, pička vam materina.

MG: brže, brže...

MG: Tamo gledaj!

MG: Brže.

MG: ajde, ajde, ajde, ajde skači – skači.

MG: Opa...

MG: Kad si Srbe ubijo, nisi čekao, pička ti materina.

MG: Glavu dole (preklapa se sa prethodnim glasom)

MG: Na zemlju glavu.

MG: Lez dole.

MG: Ovako pruži se, jel ova dvojica... pruži se.

MG: Ti ne kleči.

MG: Brzo.

MG: Ajde.

MG: Tako.

MG: Zekan, idi brzo, okreći kamion i doteraj.

MG: Riknula mi baterija.

MG: Čekaj dok bate ...

MG: U pička joj materina.

MG: Materinu.

MG: Brzo, brzo, Zekan.

MG: Idi.

MG: Tu samo.

(čuje se zvuk kamiona)

4. Kadar

(čuje se zvuk kamiona).

(čuje se nerazumljivo priča zarobljenika i razgovor dvojice)

MG: Ništa, dvojicu ćemo ubit, četvoricu ćemo pustit...

MG: Koji budu najbolji, dole glava.

MG: Ubi osam.

MG: Ma ubite me... (zarobljenik)

MG: Koji je 79. godište.

MG: Šta kažeš.

MG: Ubite me, dajte mi samo vodu... (zarobljenik)

MG: Koga?

MG: Vode mi, kakva bila barica. (zarobljenik)

MG: Ništa, nema priče, tišina, ajde.

MG: Pa kake vode, jebla te voda.

MG: Dajte tom čoveku.

MG: Ti s Srbima davo vode, kad si ubijo, jel da.

MG: ... (zarobljenik)

MG: Marš.

MG: Jebem ti mater u pičku.

MG: Tišina, bez priče (ovaj i prethodni glas se preklapaju).

MG: Od vas ja nisam pr..., jebem mu.

MG: Ha, ha, ha.

MG: Šta kažeš.

MG: Ni ti nisi pr...

MG: Šta nisi nikad?

MG: Kreni priču.

(pucnji)

(ovde ima dosta šuma (razgovor je vrlo nerazumljiv) pusti ... jebem te Milorade ... pusti bre ... pusti, šta pričaš ... roleks satovi ... pa dobro satovi čoveče, šta ti je to jel' roleks? ...)

MG: A, stao...

MG: Pa daj onda vidi šta ti je stalo ... pa da.

MG: (nerazumljivo)

MG: Jebo te Alija što ti dao debele čarape u njima da ratuješ.

MG: A šta si radio.

MG: (nerazumljivo)

MG: Da, da, i ja isto ne bi kad bi me ti uvatio, mamicu ti jebem u pičku.

MG: (nerazumljivo)

MG: Kolko ima odavde do, do Vuka, Bugar.

MG: kolko ima odavde do Vuka?

MG: Evo ide Vuk.

MG: (nerazumljivo) Zatrese.

MG: Ide. Jel.

MG: Aha.

MG: Imamo gostiju.

MG: Nek sačeka to tamo.

MG: To je samo malo kloni se.

MG: Skloni se malo.

(čuje se razgovor u dubokom šumu)

MG: Mi ćemo ih ovde što smo ... pa mi ćemo ih.

(čuje se razgovor u dubokom šumu)

(dugo traje šum)

MG: To ti je lopov.

MG: Jes' ti lopov bio, kad tak prstima dobro radiš.

MG: Aha (zarobljenik).

MG: Kad doneseš, znaš Momiću, onda jedan nek kaže: To su, ti, ti, ti zarobljeni, tu, tu, tu,

MG: Razumeš.

MG: To ovak malo snimamo sad.

(govor u šumu)

MG: Ajdemo.

MG: Aj diž se.

MG: Čekaj, trebo si Momiću prvo nešto reći malo jebiga.

(nerazumljivo)

MG: Ništa, ništa, ajdee.

MG: Ajde.

MG: Pusti...

MG: Ajmo tamo, napred, napred, jedan za drugim – ajde, jala, jala.

(šum)

MG: Pazi, budeš zajebo film ti si sledeći, haha.

(šum)

5. Kadar

(kratko i nerazumljivo)

6. Kadar

(čuju se koraci, kašljucanje i zviždukanje)

MG: De si špijun, bravo.

7. Kadar

MG: Kog prvog ... jel ovog.

MG: Povedite tamo ... lezi, dole, klekni dole, lezi aj.

MG: Samo nek ti na ...

MG: Lezi, ne lezi na stranu mamu ti jebem ... vamo lezi ... aj, aj

MG: Otiđite tamo ... pomeri se još, napred, još napred idi ... okreni se tamo ...

(pucnji)

MG: Ajde bre, ajmo, ajde još napred idi ... napred idi još ... pička mu materina.

MG: Zekan stan da promenimo ...

MG: Jebeš, pa i ova je gotova.

MG: Jes snimo bar ove.

MG: Idi Bugar u pičku materinu.

MG: Jebem ti mamu, oš i ti da završiš sa njima.

MG: Lažeš.

MG: Jeste majke mi, ali izdržaće snimanje, radite.

MG: A jebi ga, meći drugu onu.

MG: (nerazumljivo)

MG: Jesi uvatio pucnjavu?

MG (Bugarin): Ma da.

MG: ... Ova dvojica...

MG: Aj momci, ... se, vi ste sretni dobitnici, vi ćete to gledati ...

MG: Ništa.

MG: Aj tu, stani tu – glavu dole.

MG: ...

MG: Đole skini ...

MG: Koji još krklja?

MG: Vidi ovog.

MG: To je normalno, ne?

MG: ....

MG: Dole glavu, dole glavu.

MG: ... Dođ vamo nađi, ovaj, biću ja ću skinut ...

MG: Bog te jebo, ovaj isti ko onaj, gore, ko da su braća.

MG: Dole glavu, dole glavu.

8. Kadar

MG: Ajde.

(pucnji, čuje se i govor)

MG: Ajde, ajde vataj, vataj bre, čuješ ti, ajde, vataj bre.

MG: Dođi ovamo ti.

MG: Ajde vataj bre, vataj, ajde vamo.

(čuje se glas zarobljenika ali ne razume)

MG: Ajde, ajde.

MG: Polako, polako, ajde, ajde.

(opet pucnji ali i nerazumljiv govor u pozadini)

MG: O jebo ti bog mater.

MG: Pusti da ga ja probam, koji... čekaj matori. (pucanj)

MG: Promašio si.

MG: Ma promašio sam kurac.

MG: Pa jesi.

(kratko i nerazumljivo)

9. Kadar

MG: Ne znam ovoga si malo zakačio.

(čuje se glas)

MG: (kroz smeh) Majku jebo svoju.

MG: Šta ra...

10. Kadar

MG: Kuda gledaš.

MG: ...

MG: Vuci ga, aje va..., ajd brže tamo.

MG: Tako blizu, a tako daleko.

MG: Šta, ne sviđa ti se ovo?

(čuje se govor)

MG: Šta?

MG: Kaže – treba i kamermana ...

MG: (kroz smeh) I njega ćemo kad ovu dvojicu sredimo (smeh).

(čuje se nerazumljiv govor)

MG: Šta ćemo, oćemo i(h) tako ostavit sve.

(čuje se nerazumljiv govor)

MG: Usmrdiće vam tu ...

(čuje se nerazumljiv govor)

11. Kadar

(kratak deo – na početku se čuje nerazumljiv govor)

12. Kadar

MG: Pušio je pa ga cigare guše.

MG: Ajde, ajde nemoj da gledaš, nisi valjda gadljiv.

MG: (u pozadini se čuje) Dobro je Đole, stani tu...)

MG: Idi tamo ja ću ovamo...

MG: Vuci ga ajde, vuci ga.

MG: Ajde, ajde.

13. Kadar

MG: Ajde, ajde – vuci, vuci, vuci, brže to

(izgleda da se čuje glas zarobljenika)

14. Kadar

MG: ... Prebacim...

15. Kadar

MG: ... zagrabiš ovo ej.

MG: Odstojanje vidimo ...

MG: A možete ove dvoje dovatit ...

MG: Ajmo, pokret, pokret ...

MG: Ajde brže.

MG: Ima l' ko da puca.

(ima nerazgovetne priče)

MG: Pazi nemoj u zid, jebiga.

(isprekidan dijalog: ...

Možda su sretni dobitnici ... Dobro – pucanj).

16. Kadar

(čuju se u pozadini glasovi)

MG: Čekaj, čekaj da malo snimim.

MG: Čekaj.

MG:A?

MG: Čekaj da šojka to ...

MG: Daj bože ...

MG: Jebem ga ja.

MG: Ha, jebiga.

MG: Još ja trč', još ja trčim.

MG: Druga tura.

MG: Druga tura.

MG: Uđi unutra.

MG: ... Ovaj je živ.

MG: Matori!

MG: Dođi ovamo! (preklapa se sa prethodnim)

MG: Čekaj, čekaj, čekaj, čeka...

MG: Šta je?

MG: Stani.

MG: Čekaj.

MG: Izađ napolje.

MG: Stan(i), stani.

MG: Nemoj rafalno tući.

MG: Nemoj blizu.

MG: Čekaj, čekaj.

MG: ... skloni se ti malo desni ... (ovaj i prethodna dva glasa se znatno preklapaju)

MG: Ajd beži napolje.

MG: Vidi ga ma...

(3 pucnja)

MG: To je to.

(2 pucnja)

MG: Čekaj da vidim ovoga ovamo. Da bi ja vidio šta je, šta nijesam.

MG: Ha stoko.

MG: A?

MG: Čekaj, imam još tri metka.

MG: Aaaa.

MG: E jebi ga, ti bi sad sve, u pičku materinu.

MG: Taj bi oživeo.

MG: A?

MG: Taj bi mogo oživit.

MG: Mogao ...

MG: Šta.

MG: Pa ima jedan dobio kroz glavu mogo bi oživit.

MG: Momci...

MG: Ja mislim da je to.

MG: Čekaj stani, nemoj ić da ispalim još ova tri metka.

MG: Ma čekaj ovaj diše još u pičku materinu.

MG: Stani jebi ga.

MG: Valter brani Sa- ti snimaš Bugar.

(3 pucnja)

MG: Nemoj bez veze tuć.

MG: Ima jedno još tri metka šta će...

MG: Pa ostavi...

MG: Ajd ispali, jebiga

(preklopljeni glasovi)

MG: Ček, ova budala puca.

(3 pucnja)

MG: Gospodo draga...

MG: Ko je sa mnom, oružje digni gore.

MG: Ja više ni da oću ne mogu.

MG: Ajd ne seri ...

MG: Trebate mozak.

MG: Jebo te mozak, ko će pohovati?

MG: Ko voli s bubrezima, onako, taze.

17. Kadar

(čuje se govor u pozadini)

MG: Idi tamo snimi, ovaj, veliki.

(čuje se govor u pozadini)

18. Kadar

(čuje se ragovor)

MG: To, to je sve šifra...

19. Kadar

(nema govora)

20. Kadar

ŽG: He.

MG: Neću te sad, ne sekiraj se.

(govor i smeh u pozadini)

21. Kadar

ŽG: Jel idu il ne idu?

MG: Pitaj.

ŽG: Ide Aca?

22. Kadar

(Glasovi u pozadini)

23. Kadar

(Muzika – narodna pesma, u pozadini u početku čuje se ženski glas).

24. Kadar

MG: Ka njima...

(muzika – narodna pesma, čuju se muški glasovi).

MG: Najlepši život – vako, imati jedno krdo konja i ...

MG: Da mi je to doživiti.

MG: Viš ovu sad da imam.

MG: E, ovo.

MG: Tako, ...

25. Kadar

MG: ... Pređte na-napred, ovamo.

(muzika – narodna pesma)

ŽG: ...

MG: Hoćemo li promeniti, ovaj, kasetu.

MG: Ne, ne dobro je.

MG: ...

MG: Što meni godi ...

MG: Da.

MG: Aj da nema problema.

MG: ne pušim.

MG: Mi smo ti bre sve antipušači – sportski tipovi ovako.

ŽG: Tako vas ...

26. Kadar

(čuje se rad motora kamiona u vožnji)

MG: ...Sad na desno ...

MG: Beverli hil ...

MG: Znaš šta, ovaj ...

MG: ... Treba ić kamerom po onome.

MG: Leti sfinga.

MG: Jebiga polako.

MG: ...Pa dobro, na pijaci nema ...

MG: Pozatvarano sve.

(čuje se muzika i nerazgovetan razgovor).

ZAKLJUČAK I MIŠLJENJE

1. **Analiza video-materijala na VHS kaseti pokazala je da nema bilo kakvih intervencija na video-materijalu.**

2. **Analiza audio-materijala na VHS kaseti pokazala je da je audio-materijal nastao presnimavanjem kasete, gde je audio-signal previše pojačan, usled čega je govorni signal amplitudski limitiran i usled čega je šum znatno pojačan.**

3. **Analiza audio-materijala na VHS kaseti pokazala je da nema bilo kakvih intervencija na audio-materijalu.**

4. **Zbog lošeg kvaliteta audio-zapisa, transkript je rađen na principu – *maksimalnog izvlačenja govorne informacije,* te su moguće manje nepreciznosti na nivou glasova ili dela reči.**

Izvod iz transkripta audio zapisa sa glavnog pretresa od 24. 10. 2006.

Saslušanje svedoka MILANA MILANOVIĆA:

PREDSEDNIK VEĆA: Sada nas interesuje da li Vi nešto znate i šta znate o jedinici koja se zove «Škorpioni». Da li ste čuli za tu jedinicu, da li znate kome je ona pripadala, da li ste Vi imali nekog kontakta sa njom, da li znate gde je dejstvovala i zbog čega? I sve što znate u vezi s tim?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Poznam tu jedinicu, ona je bila na prostoru Istočne Slavonije, Baranje i Zapadnog Srema, po mojoj proceni, iako je prošlo 10 godina, i više. Ona je osnovana posle ratnih dejstava, negde u decembru ili januaru, u decembru 1991. godine ili januaru 1992. godine. Pošto su prestala ratna dejstva, formirala se vlast u Republici Srpskoj Krajini, kao i u Istočnoj Slavoniji, i uspostavila se privreda na celom prostoru, da se počne da se radi. I tako je u tom delu, Đeletovcima, postojala naftna industrija, u stvari postojale su bušotine za naftu koje je trebalo sačuvati.

Sećam se jednoga dana direktor, čini mi se prvi direktor Naftne industrije Krajine Petar Golubović, došao je kod mene i lično i pismeno, i rekao da je našao 15-20 ljudi iz okoline Đeletovaca i da ih je zaposlio u NIK, od sad ću govoriti skraćeno NIK, da ih je zaposlio u toj radnoj organizaciji na obezbeđenju tih 20-ak bušotina koje su bile na samoj liniji razgraničenja prema Hrvatskoj, neke čak i 10 metara od same linije razgraničenja. Tražio je pomoć da se ti ljudi naoružaju i opreme. Tad je kod nas bila još Teritorijalna odbrana pod komandom Jugoslavenske narodne armije, pošto je Jugoslavenska narodna armija bila na prostoru Republike Srpske Krajine april-maj 1992. godine, kada stupa rezolucija Saveta bezbednosti i dolaze Ujedinjene nacije na prostor kako cele Republike Srpske Krajine, tako i Slavonije, Baranje i Zapadnog Srema. U tom periodu, znači, od decembra 1991. do januara 1992. godine došao je direktor pismeno i lično. I ja sam u dogovoru sa političkim strukturama i tadašnjim komandantom teritorijalne odbrane, čini mi se da je bio pukovnik Sladojević, dogovorio da se ta jedinica stavi pod komandu Teritorijalne odbrane, pošto čuva ujedno i granicu i naftonosna polja, a direktor je predložio da on njih plaća, tako da su i oni plaćali od tog prvog dana sve do aprila-maja 1996. godine, dok nije potpisan sporazum i dok se nije jedinica povukla sa prostora.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači posle maja 1992 JNA nema više udela na ovoj teritoriji.

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Godine 1993, ne mogu se tačno setiti kojeg datuma, Hrvati krše rezoluciju Saveta bezbednosti i napadaju Medački Džep uz velike civilne žrtve i veliko razaranje. Tada političko telo i vojni vrh Republike

Srpske Krajine, u dogovoru sa Ujedinjenim nacijama, krši rezoluciju, pošto su je već Hrvati prekršili. I u dogovoru sa njima, uzima teško naoružanje i oruđe i tehniku iz skladišta «duplog ključa» i formira se ponovo teritorijalna odbrana, tj. Srpska vojska Krajine.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali to opet nema veze sa vojskom jugoslovenskom? Ni to kad je pod ključem uzeto?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Ne, ne, rekao sam «Krajine», znači Srpska vojska Krajine.

PREDSEDNIK VEĆA: To je 1993. godina?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: To je 1993. i Srpska vojska Krajine ostaje u Republici Srpskoj Krajini, sve do maja 1995. godine u Zapadnoj Slavoniji, avgusta u Kninskoj Krajini i ovde kod nas jedini prostor koji nije vojno pao, nego je potpisan Erdutski sporazum. Dobili smo dve godine, pa ko hoće, da ostane.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, to je do Erdutskog sporazuma. Sad nas interesuje sledeće. U tom periodu 1995. godine, da li ta srpska vojska u Republici Srpskoj Krajini ima kontakta sa Jugoslovenskom narodnom armijom? Da li se odvijaju neki pregovori, potpisuju sporazumi, dogovori, bilo šta slično?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: To nikad nije rešeno šta je tačno bilo i kako je bilo. Oficiri, svi oficiri znači koji su ostali u Republici Srpskoj Krajini, rodom su iz Republike Srpske Krajine ili Bosne i Hercegovine. Oni su ostali na prostoru i neki od njih su ostali kao rukovodeći kadar u vojsci. Ja ne mogu tačno sad da kažem, ali sam čuo samo priče da su ti oficiri bili na platnom spisku Vojske Jugoslavije i da je oformljen 35. i četrdeset i neki kadrovski centar, gde su oni tu platu primali, a bili su raspoređeni kod nas. Koliko ja znam, komandant, znači Ministarstvo odbrane nije imalo nadležnosti ni tada u Saveznoj Republici Jugoslaviji ni u Srbiji i Crnoj Gori. Do skoro je bio zakon da vojska sama rukovodi i komanduje. Iznad nje je samo Vrhovni savet odbrane, a ne ministarstvo, ministarstvo je bilo više kao servis. Ja ne znam da li je njima neko komandovao, mom komandantu korpusa znam da niko nije komandovao. Čak i kad je dobijao neke odluke iz Knina koje smo mi smatrali da nisu u redu, nije ih poštovao. Više smo bili samostalni zato što smo bili fizički odvojeni na 800 kilometara i onda je teško bilo rukovoditi i komandovati.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Od koga ste Vi dobijali naređenja?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Ja sam dobijao naređenja do avgusta 1995. godine iz ministarstva iz Knina, a posle, kako je to palo, napravili smo Sremsko-Baranjsku oblast i Vrhovni savet odbrane. I tada je to političko telo rukovodilo tih nekoliko meseci dok nije bio potpisan sporazum.

PREDSEDNIK VEĆA: Taj Vrhovni savet odbrane se odnosio samo na teritoriju Republike Srpske Krajine?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Samo na teritoriju Republike Srpske Krajine.

PREDSEDNIK VEĆA: I Vi ste od njega dobijali naredbe koje je trebalo sprovoditi? Sad ste to rekli?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste pored njega još od nekog primali naredbe?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Ni od koga nisam primao naredbe.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste primali naredbe od nekoga iz Srbije?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate da li je neko drugi Vaš, znači ministar ili neko drugi, dobijao naredbe od komande iz Srbije?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Pošto sam ja bio pomoćnik ministra odbrane od početka, znači kako se formirala Republika Srpska Krajina, najpre Slavonija, Baranja i Zapadni Srem, pa nakon nekoliko meseci i Republika Srpska Krajina, ja sam siguran da u Slavoniji, Baranji i Zapadnom Sremu niko nije donosio nikakve odluke van Slavonije, Baranje i Zapadnog Srema.

PREDSEDNIKVEĆA: Niko?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Niko.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, a recite mi sledeće. Ovo što ste spomenuli Erdut, šta se tamo dešavalo?Šta je to bilo u Erdutu?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: U Erdutu je bila smeštena najpre Vlada Slavonije, Baranje i Zapadnog Srema, pa kada je formirana Republika Srpska Krajina, ostalo su dva-tri detaširana ministarstva u dvorcu u Erdutu. A pored dvorca, na nekih 500 metara, bio je jedan vojni objekat bivše Jugoslavije, koji je pripadao teritorijalnoj odbrani.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su tu bile neke specijalne jedinice na obuci? Da li imate takva saznanja?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: U kojem periodu mislite?

PREDSEDNIK VEĆA: Pa recimo od 1993. do 1995? Da li je taj bio poznat?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: U početku taj centar je bio za obuku, da se našalim, svi su se onda obučili. Već 1992. i 1993. nije bilo više obuke.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko se tu obučavao, policija ili vojska?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: U samom startu se obučavala vojska. Posle se obučavala isključivo policija Republike Srpske Krajine.

PREDSEDNIK VEĆA: Od 1993. godine?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Pa, otprilike tako.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ste Vi, kao ministarstvo odbrane, imali kontakata sa čelnicima policije?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Na koju policiju mislite, Republike Srpske Krajine?

PREDSEDNIK VEĆA: Ja ne znam, to ćete mi Vi odgovoriti.

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Ministarstvo je svakodnevno imalo kontakt sa policijom.

PREDSEDNIK VEĆA: Sa policijom Republike Srpske Krajine. A sa policijom Srbije?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Negde u septembru ili oktobru, ne mogu se sad tačno setiti kojeg dana, prvi komandant teritorijalne odbrane.

PREDSEDNIK VEĆA: Koje godine, izvinjavam se?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Godine 1991. Prvi komandant Teritorijalne odbrane Istočne Slavonije bio je Ilija Kojić. On je ranjen negde u septembru ili oktobru i ne znam kako, tad sam bio pomoćnik ministra za saobraćaj, mesto njega je došao Radovan Stojčić Badža kao komandant Teritorijalne odbrane Slavonija, Baranja i Zapadni Srem. Pozato je da je on bio u policiji Srbije. Kako je on došao, kojim putem i po čijoj naredbi, da li je došao po naredbi ili dobrovoljno, ja ne znam. Eto, to je taj kontakt. Sad ne mogu da kažem da je to kontakt sa policijom, on je tad bio komandant Teritorijalne odbrane Slavonija, Baranja i Zapadni Srem.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo da Vas pitam. Kome je onda pripadala Teritorijalna odbrana? Vojsci ili policiji, ili je bila samostalna?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Tad, znači u septembru-oktobru, sve do aprila-maja 1992. godine, Teritorijalna odbrana je bila pod komandom Savezne Republike Jugoslavije.

PREDSEDNIK VEĆA: Posle toga me interesuje. Interesuje me godina 1995.

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Godine 1995. pod čijom je komandom bila Teritorijalna odbrana? Pod Vrhovnim savetom odbrane Republike Srpske Krajine.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači pod vojnom, pod vojskom je bila?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Pod vojskom.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne pod policijom?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Ne pod policijom.

PREDSEDNIK VEĆA: Zato Vas pitam. Da li pod vojskom ili pod policijom?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Od 1995. nije bila Teritorijalna odbrana, 1995. godine je bila Vojska Republike Srpske Krajine.

PREDSEDNIKVEĆA: Dobro.

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: A u septembru-oktobru 1991. godine bila je Teritorijalna odbrana.

PREDSEDNIK VEĆA: Nas interesuje uglavnom ovaj period 1995. godine. U tom periodu da li je bilo saradnje sa policijom?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Policijom Republike Srpske Krajine?

PREDSEDNIK VEĆA: Sa policijom Srbije?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Pa pošto je znači Radovan Stojčić Badža bio komandant Teritorijalne odbrane Slavonija, Baranja i Zapadni Srem, prešao je u Republiku Srbiju posle ratnih dejstava. Mi smo imali, ja sam lično imao prijateljske kontakte sa Stojčićem.

PREDSEDNIK VEĆA: Do kada je on bio komandant?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: On je bio negde do decembra 1991.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Ja samVas pitala za taj period u 1995. godini.

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Pa ponekad smo imali kontakte, te prijateljske kontakte smo ostavili da traju i dalje.

PREDSEDNIK VEĆA: Osim prijateljskih? Ja sam mislila na profesionalne, znači neke naredbodavne i slične kontakte?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Ne, ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Zajedničke?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Nisu postojale nikakve naredbodavne veze. Da li je bilo nekih kontakata? Mislim da je bilo nekih stručnih kontakata, u nekom pomaganju, recimo, na kurs da idu.

PREDSEDNIK VEĆA: A u pogledu zajedničkog dejstvovanja?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Ne, nikada.

PREDSEDNIK VEĆA: Nije bilo?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Sad se vraćamo na «Škorpione». Rekli ste mi da je to bila grupa od 20-ak ljudi kada su osnovani sa ciljem da obezbeđuju naftna polja. Šta se dešava sa njima dalje?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Znači, oni su formirani krajem 1991. ili početkom 1992. Oni su tu i dalje obezbeđivali ta naftonosna polja u tom periodu kada su «plave brigade» preuzele prostor i došle Ujedinjene nacije. Morali su se presvući i pasti pod Ministarstvo unutrašnjih poslova Republike Srpske Krajine, zato što su bili na samoj liniji razgraničenja uz «ček-pointe» Plavih šlemova. I oni to rade sve do 1993. godine. Godine 1993, kada je bio napad dole na Republiku Srpsku Krajinu, formira se Vojska Republike Srpske Krajine, i oni tad idu pod komandu Slavonsko-baranjskog korpusa u Vukovaru.

PREDSEDNIK VEĆA: Pod komandu vojske?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Pod vojsku, da.

PREDSEDNIK VEĆA: U tom periodu oni i dalje obezbeđuju naftna polja?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: I dalje obezbeđuju naftna polja.

PREDSEDNIK VEĆA: I nemaju nikakva dejstva u smislu borbenih dejstava i slično?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Pa pošto su bili tu Plavi šlemovi, i to što su čuvali bila je velika vrednost. Hrvati su to verovatno isto uvažavali, na tom prostoru nije bilo ratnih dejstava na liniji razgraničenja, jer da je bilo, došlo bi do velike, velike ekološke katastrofe.

PREDSEDNIK VEĆA: Kada kreću ratna dejstva, znači i kada kreću ti tereni, gde se ratuje? Da li Vi znate da li ova jedinica ide na neke terene? Da li Vam je poznato?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Pa poznato mi je, pošto smatram da smo imali jednu od jačih odbrana na prostoru bivših ratišta. Znači, linija nikad nije pomerena ni napred ni nazad, mi smo pomagali Republiku Srpsku Krajinu, donji deo, i slali smo pomoć Republici Srpskoj Krajini. Većinom je to bilo od 1993. do 1995. godine do avgusta. Otprilike da je jedan naš bataljon bio ispomoć Republici Srpskoj Krajini.

PREDSEDNIK VEĆA: Koji je to bataljon bio?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Bataljon vojske.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo momenat. Šta Vam je? Nemojte, molim Vas. Ne može, ne može, ne može. Nemojte sada, sve ćete pitati posle, imaćete pravo da postavljate pitanja.

ADV. DRAGOLJUB TODOROVIĆ: Ne, nemam pitanje, nego mislim da je zabuna.

PREDSEDNIK VEĆA: Ništa, on će ispraviti ja ću... Molim Vas, samo polako, nemojte upadati, sada on priča, pa ćemo sve raščistiti. Imamo vremena, ceo dan imamo. Nemojte, molim Vas. Ono što Vas pitamo u ovom momentu, svi će imati pravo da Vas pitaju.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite nam koji je to bataljon. Rekli ste da je jedan bataljon otišao u ispomoć. Koji je to bataljon bio? Da li je imao svoj naziv?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Ima, reći ću Vam tačno, 54 meseca mi smo slali po bataljone vojske, 54 puta na smenu po mesec dana da se pomogne Republici Srpskoj Krajini, znači Kninu, Lici, Kordunu, Baniji itd.

PREDSEDNIK VEĆA: Što se tiče ovih dejstava u Bosni, da li su tamo odlazili?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: A u Bosni šta se dešavalo? Ja pretpostavljam da su naše jedinice, da bi došle do pomoći Kninskoj Krajini i donjem delu Krajine, morale proći kroz Bosnu.

PREDSEDNIK VEĆA: Upravo?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: To su ljudi iz Republike Srpske videli da mi svaki mesec dana šaljemo smenu i u jednom momentu oni su tražili, ne mogu se setiti preko koga, da se njima jednim bataljonom pomogne na mesec dana, da im pomogne Slavonija, Baranja i Zapadni Srem. Ja sam tih dana bio u Beogradu i otišao sam na kafu kod Radovana Stojčića Badže. On mi je rekao: «Što im ne pomogneš ako možeš?» Kaže: «U teškoj su situaciji, ne znam jesu li ti rekli.» Ja kažem: «Jesu mi rekli.» Ali nešto se nećkam pošto je već u međuvremenu pala Zapadna Slavonija, znači Hrvati već zveckaju oružjem, i znalo se u tom političkom, policijskom i vojnom krugu da postoji mogućnost da će Hrvati napasti ili donji deo Krajine ili Slavoniju, Baranju i Zapadni Srem, pa sam onako malo razmišljao. I to kada mi je Radovan Stojčić Badža rekao da su zaista u teškoj situaciji, ako bi mogli da im pomognemo. Znači, nije mi naredio, nego mi je samo tako rekao kako sam ja Vama rekao. Ja sam došao u Slavoniju i Baranju i seo sam sa političkim i vojnim krugom i rekao sam šta traže, a i oni su već to čuli. Donosim odluku da im pošaljemo jedan bataljon vojske kao pomoć Republici Srpskoj.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde odlazi taj bataljon?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Taj bataljon, koliko sam ja znao, odlazi na prostor oko Sarajeva. Ja sam toliko tad, u tom momentu, znao.

PREDSEDNIK VEĆA: Kad je to, kad se to dešava, koja je godina?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: To se dešava 1995. godine, negde u junu ili julu.

PREDSEDNIK VEĆA: Koji je to bataljon?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Ja sam održao sastanak sa vojnim i policijskim vrhom i donesena je odluka da vojska da jedan deo ljudi. Znači, ona je dala «Škorpione» i deo SDG-a, a policija je dala, mislim da je ukupno bilo tri ojačane čete. Znači, jedna četa su bili «Škorpioni», ojačana jedna četa, ojačana SDG. I Posebne jedinice milicije Republike Srpske Krajine su dale jednu ojačanu četu. I te tri čete su otišle na prostor Sarajeva.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, «Škorpioni» su bili među njima, je li tako?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. I šta se tamo dešava, da li Vi znate? Gde oni završavaju, u stvari?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Ja ništa nisam znao, nisam imao kontakt. Možda me je nekoliko puta Slobodan Medić nazvao, pošto smo se lično znali. Pitao sam ga kako je i da li je sve u redu. Ja sam imao sledeći običaj: kada je neki od tih 54 bataljona išao, obično na ispraćaj dođe predsednik Opštine, pomoćnik ministra odbrane, glavni policajac u oblasti, predsednik oblasti itd. I običaj je bio da se ljudi posebno posete. Ja ne znam ko ih je vodio i kako su išli, ali ja sam došao da ih posetim negde pred sam kraj njihovog boravka. Sećam se tačno da nisam mogao njima prići danju nego noću. I noću smo izvršili smenu i povukli se sa tog ratišta, tj. iz Trnova.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde ste ih Vi posetili?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Ja sam ih posetio u mestu Trnovo.

PREDSEDNIK VEĆA: Baš u Trnovu ste ih posetili?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: U Trnovu.

PREDSEDNIK VEĆA: Gde je to bilo, gde su oni bili locirani, gde ste se Vi s njima videli?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Ja to teško mogu reći. Ja sam došao noću preko nekih brda. Tu su me sproveli i iz tog mesta nisam nigde ni izlazio. Ne znam da li su spavali, izvršena je smena i mi smo se noću, dok ne svane, pošto su Muslimani držali položaje koji su imali pregled na tom mestu preko dana, mi smo se noću povukli i izašli iz Bosne i vratili se u Slavoniju.

PREDSEDNIK VEĆA: A oni su ostali tu u Trnovu?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Ne, ne, oni su krenuli sa mnom.

PREDSEDNIK VEĆA: Svi «Škorpioni» su se tada sa Vama povukli?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Tako je.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, Vi ste došli prosto po njih, da se oni vrate?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Pa, recimo, ako je to bio trideseti dan, ako su oni bili u smeni na mesec dana, ja sam došao, znači, poslednji dan.

PREDSEDNIK VEĆA: O kom mesecu se radi, da li Vi znate? Da li se sećate koji je to mesec 1995.godine?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Pa da li se radi o junu ili julu, to ne mogu sad tačno reći.

PREDSEDNIK VEĆA: I oni se tada kompletno vraćaju sa tog terena?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Kompletno se vraćaju s tog terena. Zašto sam ja otišao tamo? Zato što sam se malo plašio da ne ostanu duže, a očekivali smo napad na Slavoniju, Baranju i Zapadni Srem. Međutim, napad nije bio na zapadu Slavonije, jer su u roku od nekih 15-20 dana, ili najdalje mesec dana, Hrvati napali Kninsku Krajinu.

PREDSEDNIK VEĆA: Sem Vas, ko je otišao još u posetu u Trnovo?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Da li je neko išao pre mene, ja to ne znam.

GGREDSEDNIK VEĆA: Ne. Sa Vama koliko ljudi ide?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Sa mnom je samo išao moj vozač.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo Vi i vozač?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: I Vi ste preneli tu vrstu naredbe, da kažem, Mediću da treba da se povuče?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Ne, ne naredbe, znalo se da treba da idu.

PREDSEDNIK VEĆA: Već je prethodno bilo određeno?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta je svrha Vašeg odlaska? Vi sami lično odlazite, zašto ste išli?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Pa obično su na ratište odlazili ljudi, tako da ljudi dobiju samopouzdanje.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali to je već kraj, dolazite po njih i oni se vraćaju. Što baš u tom momentu? Što niste na početku ratišta otišli? To bi bilo nekako logičnije, barem meni. Možda ćete Vi objasniti?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Nisam mogao otići zato što smo se bojali da će nas Hrvati napasti, a drugi razlog mog odlaska je što sam se plašio da bi oni iz Republike Srpske mogli zahtevati da ostanu još duže nego što je dogovoreno, a dogovoreno je mesec dana. Ovamo nam je pretila neposredna ratna opasnost i trebalo je da se vrate na svoje mesto.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je doneo naredbu o povlačenju sa njihovog terena?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Naredbu je izdao komandant Vojske Republike Srpske koji je na tom prostoru.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je tada bio komandant, da li znate?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Ja se ne mogu setiti, ali kad smo tu noć odlazili, čini mi se da nas je primio neki oficir, da li se prezivao Milošević. Onako kratko je to trajalo, ratno stanje itd., dva-tri minuta se obratio da kaže da se zahvaljuje na dolasku itd.

PREDSEDNIK VEĆA: Taj Milošević je bio komandant čega sve?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Ja mislim da je on bio komandant korpusa, ali ne znam njihovu šemu i sistematizaciju Vojske Republike Srpske.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li to znači da su «Škorpioni» u tom momentu potpadali pod taj korpus u kojem im je bio, da kažemo, taj Milošević pretpostavljeni?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Da, to je normalna stvar. Kada manja jedinica dođe u ispomoć većoj jedinici, pogotovu u korpus Vojske Republnke Srpske, pada pod komandu tog korpusa u zoni odgovornosti.

PREDSEDNIK VEĆA: Koliko je ljudi imao taj korpus kojim je komandovao Milošević?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Ja ne znam koliko je njegov korpus brojao, ali korpus može da broji otprilike 10-20.000 ljudi.

PREDSEDNIK VEĆA: I taj Milošević je komandovao celim tim korpusom?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate šta je s tim Miloševićem bilo?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta je danas s njim, je li živ čovek? Nemate bilo kakve informacije o njemu? Šta je on bio, general?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Ja mislim da on nije živ.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate šta je bio po činu, general, pukovnik?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Da li je bio tad pukovnik ili..?

PREDSEDNIK VEĆA: Šta je bio po činu?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Najmanje pukovnik, ili general.

PREDSEDNIK VEĆA: Pa zato i pitam, zato što je to veliki broj.

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Najmanje pukovnik, a možda je bio general, ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je bio iznad njega? Od koga je on primao naređenja?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Pa običaj je da komandant korpusa prima naređenja od komandanta vojske.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Znači, direktno od komandanta vojske. A ko je bio komandant vojske 1995. godine?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: U Republici Srpskoj?

PREDSEDNIK VEĆA: Da, kojoj su potpali «Škorpioni»?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Ja mislim... Ne da mislim, nego Ratko Mladić.

PREDSEDNIK VEĆA: Ratko Mladić? Znači, taj Milošević je primao naređenja direktno od Ratka Mladića? Da li bi tako proizlazilo? Potrebno je da nam malo objasnite, pošto mi nemamo saznanja iz vojnih krugova o hijerarhiji, sastavu. Objasnite nam to malo.

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: U Republici Srpskoj su isto napisali Zakon o odbrani.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, nema veze. Samo Vas pitamo.

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Ali ide Vrhovni savet odbrane, komandant vojske, komandant korpusa, komandanti brigada, komandant bataljona itd.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, ispod korpusa je brigada?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Brigada, bataljon.

PREDSEDNIK VEĆA: A kako su se formacijski nazivali «Škorpnoni»,?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Oni su, 1993. kada je proglašeno ratno stanje i kada je formirana Vojska Republike Srpske Krajine, od strane komande korpusa tretirani kao specijalni bataljon.

PREDSEDNIK VEĆA: Bataljon? Koliko bataljon broji ljudi?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Bataljon može da broji od 300 do 700 ljudi.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Da li su oni kao bataljon prvo pripadali nekoj brigadi pa tek onda korpusu, ili su direktno bili podređeni korpusu?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Oni su samo pripadali plavoj brigadi kad nije bilo ni teritorijalne odbrane ni vojske.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne. Interesuje me 1995. godina, teren Bosna.

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Godine 1995. su potpadali direktno pod komandu korpusa.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. A kako se sad izbegla ta formacijska brigada, jer ste mi rekli: «korpus, brigada, bataljon»? Kako se sad izbeglo da pripadaju brigadi?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Može, ako komandant korpusa odluči da proglasi tu jedinicu kao specijalnu. Onda ona može biti odgovorna neposredno komandiru korpusa.

PREDSEDNIK VEĆA: Tako da su oni direktno potpadali pod korpus i pod Miloševića, je li tako?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Ne, ne.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite, objasnite nam?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Godine 1995. u Slavoniji oni su bili direktno pod komandom korpusa kao specijalni bataljon. Odlaskom u Republiku Srpsku, oni su bili pod komandom ili korpusa ili brigade, ja ne znam, ali nas je primio to zadnje veče na par minuta komandant korpusa. Da li je tu bio komandant brigade u zoni odgovornosti, ja ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: A kako Vi to ne znate, s obzirom na funkciju koju Vi obavljate? Da li su pripadali brigadi ili korpusu na terenu,?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Ja ne znam, nisam se interesovao, nisam ih ja doveo da sam ih predao nekome, nego sam samo ja došao.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Ali s obzirom na Vašu funkciju, Vi ipak dolazite tu, obilazite «Škorpione», kako ne znate kome su oni direktno podređeni?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Nisam se uopšte interesovao. Kada sam došao tu noć, bila je priprema za polazak, komandant Medić mi je rekao: «Idemo na 2-3 minuta da se pozdravim sa komandom korpusa i da idemo.» I ja sam pošao sa njim, uopšte me nije zanimalo. Ja sam celu tu provedenu noć bio u mislima u Slavoniji, jer svakog momenta je mogao biti napad na Slavoniju.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Samo da Vas još nešto pitam. Znači, Vi ste rekli da su «Škorpioni» tada oformljeni kao specijalna jedinica. Da li ste tako nešto spomenuli u jednom momentu? Malopre ste rekli da su bili specijalna jedinica koja može direktno pripadati korpusu ako se ona označi kao specijalna? Jesu li «Škorpioni» bili specijalna jedinica?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Jesu.

PREDSEDNIK VEĆA: Kakav su naziv direktno imali?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Naziv?

PREDSEDNIK VEĆA: Pitam kako su se tretirali formalno. «Specijalna jedinica vojske Republike Srpske Krajine» ili kako?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Imali su oni, sad ne znam po formaciji, imali su oni stručni naziv po formaciji, recimo 101. odred ili bataljon, ili ne znam, 105. Imali su neku šifru.

PREDSEDNIK VEĆA: Jesu li imali u svom nazivu to «Specijalna jedinica»?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Jesu.

PREDSEDNIK VEĆA: Specijalna jedinica ili specijalni bataljon, ili nešto slično?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: jeste.

PREDSEDNIK VEĆA:Specijalna jedinica čega?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Vojske Republike Srpske Krajine.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su ikakve veze oni imali sa policijom?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Govorimo o 1995. godini?

PREDSEDNIK VEĆA: Da, o 1995. godini.

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Nisu nikakve veze imali sa policijom.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li su pre toga «Škorpioni» imali veze sa policijom?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Imali su od maja 1992.

PREDSEDNIK VEĆA: Samo u tom periodu koji ste objasnili, na početku ovog osnivanja?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Posle toga, od momenta kad potpadaju, kako ste Vi rekli, pod Vojsku Republike Srpske Krajine, oni u tom statusu ostaju sve do rasformiranja? Da li bismo tako mogli da zaključimo?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Šta je obeležje da oni potpadaju pod Vojsku Republike Srpske Krajine, tj. da su deo vojske?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Obeležja im daje uniforma, znak vojske na jednom ramenu, znak jedinice na drugom ramenu i obeležje na kapi.

PREDSEDNIK VEĆA: To je što se tiče unpforme? Kakvu uniformu su oni nosili u Bosni, da li znate? Bili ste u poseti, znate sigurno.

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Pa vidite, možemo se pohvaliti da smo mi imali najbolje uniforme na prostoru cele bivše Jugoslavije, znači imali su svi maskirne uniforme.

PREDSEDNIK VEĆA: Vojne maskirne?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Da.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko je njima dostavljao uniforme? Odakle su ih dobijali, da li znate?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Pa uniforme su dobijali isključivo preko korpusa, korpus je dobijao od Vojske Republike Srpske Krajine, a vojska je dobijala od ministarstva.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, redovnim tokom kao isvaka druga vojska, tako su i oni dobijali uniforme, je li tako?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Možda može biti neki izuzetak, da je komandant direktno sa direktorom, recimo, NIK-a dogovorio pa su nekada...

PREDSEDNIK VEĆA: Da su šili njima specijalno?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Šili te unpforme, da.

PREDSEDNIK VEĆA: Ali sve u okviru tog vojnog, da kažem, znanja da se na taj način radi?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Sve u okviru vojnog znanja.

PREDSEDNIK VEĆA: Ko im je omogućavao plate? Jesu li oni imali plate kao vojska?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Onp su isključivo dobijali plate od Naftne industrije Krajine.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako je to moguće, pošto Naftna industrija Krajine nije potpadala pod vojsku, je li tako, a oni su bili vojska?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Ja sam probao, a probaću još jednom kratko da objasnim. Znači, nisam siguran, ali mislim da se radi od 20-ak bušotpna koje se nalaze na samoj liniji razgraničenja. Oni su čuvali ta naftna polja i granicu, pošto je otprilike 70% budžeta Republike Srpske Krajine išlo iz Naftne industrije Krajine. Znači, većinom se vojska snabdevala, a 99% budžeta Republike Srpske Krajine išao je na vojsku i odbranu. Znači, vojska je dobijala sredstva iz budžeta i opremala se uniformama i sl.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li to znači da se iz budžeta tog NIK-a, znači Naftne industrije Krajine, finansirali i neki drugi odredi vojske osim «Škorpiona», ako kažete da je bilo 70 posto budžeta?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Jeste, bilo je nekad izuzetnih slučajev,a da je radna organizacija NIK direktno odobravala sredstva Slavonsko-baranjskom korpusu mimo Knina, ali uz saglasnost.

PREDSEDNIK VEĆA: Čiju?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Kninsku.

PREDSEDNIK VEĆA: Koga u Kninu?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Pa vojske i ministarstva.

PREDSEDNIK VEĆA: To Vas pitam. Dakle, ministarstva, vojnog ministarstva, ministarstva odbrane?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Da, jer bilo je perioda da je bila prekinuta komunikacija fizička između Slavonije, Baranje i Zapadnog Srema, i donjeg dela Krajine.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li znate što Vas pitam? Odakle pravo, ili da kažem obaveza ili nadležnost, u rukovodećem Upravnom odboru u tom NIK-u, znači ljudima koji su tu u upravi, da oni šalju pare kome hoće? Ko je to određivao, da li je određivala vojska, predsednik države, premijer? Ko je određivao?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: To je određivala vlada.

PREDSEDNIK VEĆA: Znači, vlada je određivala da će oni finansirati «Škorpione», finansirati druge odrede, Peti odred? To je vlada odredila, to se znalo, o tome postoji nekakva zvanična dokumentacija?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Pa trebalo bi da postoji. Sad da li je to sačuvano ili nije, ne znam. Uglavnom, nijedan dinar se nije mogao, nijedna litra nafte, a slušam tu priče, otuđiti ili odneti bez Vlade Republike Srpske Krajine. Da Vam objasnim za naftne bušotine. Mi smo presekli naftovod Krk-Pančevo, ušli smo u naftovod i presekli ga, i direktno smo sirovu naftu, znači iz zemlje, gurali u rafineriju Pančevo, pošto mi nemamo tamo rafineriju. Znači, to je sirova nafta koja se ne može upotrebljavati, ne može se prodavati, ne može ništa. Ona je iz Pančeva isključivo raspoređivana, čovek je bio iz Vlade Republike Srpske Krajine iz Knina, sedeo je u Pančevu i on je raspoređivao gde ide i šta. Znači, niko drugi nije mogao.
NATAŠA KANDIĆ: Sada jedno pitanje, svedok je pomoćnik ministra odbrane, onda posle na kraju; vrši funkciju ministra odbrane, odakle prima platu
PREDSEDNIK VEĆA: Vi kao pomoćnik ministra odbrane odakle ste primali platu?

SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Ja sam primao platu iz Beograda, a drugu koju sam primao u Krajini davao sam celo vreme jednoj porodici pgonulog borca, to nije bilo nešto veliko, ali uglavnom primam iz Beograda
PREDSEDNIK VEĆA: Sve vreme primate dok obavljate funkciju?
SVEDOK MILAN MILANOVIĆ: Nije baš sve vreme, recimo od '93 možda do '96 i ostalog momenta čim sam prešao ovao dobio sam otkaz i nisam dobio platu.

Izvod iz transkripta audio zapisa sa glavnog pretresa od 12. 03. 2007

Saslušanje svedoka – oštećenog OSMAN SALKIĆ:

PREDSEDNIK VEĆA: Ako se sećate, vi ste svedočili u ovom predmetu 25.01.2006. godine. Nije bitno da li se sećate datuma. Sada ću vam objasniti zašto smo vas ponovo pozvali. Prilikom prepoznavanja lica sa slike koju smo vam tada pokazali, vi ste nam tada rekli da je na fotografiji koju ćemo vam i sada pokazati 6081 da ste prepoznali lice po Alispahić Azmir, a takođe i na fotografiji broj 80. Desilo se da prilikom iskaza Salkić Hane, to je majka Salkić Saiba da je ona doduše vidno uzbuđena prilikom prepoznavanja ukazala na istu osobu na koju ste i vi ali da je to njen sin Saib Salkić. Ona je zaista letimično pogledala fotografije i pokazala na istu osobu tvrdeći da je to njen sin Saib. Međutim, vi i Alispahić Nura, majka Alispahić Azmira, rekli ste da se radi o Azmiru. Upravo radi utvrđivanja ovakvih, da kažemo, nesuglasica mi smo vas pozvali još jedan put. Da li je tačno da vi poznajete i Azmira i Sidika i Saiba?

SVEDOK OSMAN SALKIĆ: Jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: Sada ću zamoliti režiju da nam prikaže fotografije, to je znači fotografija 6081. Dok nam režija to pokaže recite nam u međuvremenu da li ste vi poznavali ova lica do kojih je došlo do promene?

SVEDOK OSMAN SALKIĆ: Jesam, naravno svu trojicu.

PREDSEDNIK VEĆA: Svu trojicu ste poznavali?

SVEDOK OSMAN SALKIĆ: Jesam

PREDSEDNIK VEĆA: I Saiba ste dobro znali?

SVEDOK OSMAN SALKIĆ: Da, da.

Konstatuje se da je na fotografiji 0471-6081 svedok rekao da se radi o Alispahić Azmiru.

PREDSEDNIK VEĆA: Molim vas sledću fotografiju?

SVEDOK OSMAN SALKIĆ: Prvi sagnuti Salkić Sidik, sa rukama na leđima i drugi Alispahić Azmir.

Konstatuje se na fotografiji 0471-6080 da je svedok izjavio da je prvo lice u pognutom položaju Salkić Sidik, dok je drugo lice koje se nalazi iza njega, Alispahić Azmir.

PREDSEDNIK VEĆA: Molim vas sledeću fotografiju. E sada, ovo je fotografija sa koje ste i tada vršili prepoznavanje.

Konstatuje se da se prikazuje fotografija 0471-6088

PREDSEDNIK VEĆA: Od lica koja ovako leže u ovom položaju, da li nam možete reći, koga prepoznajete i da li uopšte nekoga prepoznajete i koga?

SVEDOK OSMAN SALKIĆ: Sa moje strane, znači drugi je Alispahić Azmir.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi samo ovako, gledano fotografiju sa desne ili sa leve strane?

SVEDOK OSMAN SALKIĆ: Znači, moja desna strana, znači drugi je Alispahić Azmir. Znači jasno se vidi ovo, ruke na leđima okrenut glavom.

Desno posmatrano na fotografiji, drugo lice je Alispahić Azmir.

PREDSEDNIK VEĆA: Da, to je ustvari bila ta problematična. Da li još prepoznajete nekoga?

SVEDOK OSMAN SALKIĆ: Pa, po svemu onome kako sam gledao, čitav snimak, treći bi bio Salkić Sidik, znači do njega.

A treće lice sa desno gledajući je Salkić Sidik.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li na ovoj fotografiji uopšte ima Sajida?

SVEDOK OSMAN SALKIĆ: Pa, evo, posle svih ovih događaja, ono, ja ga zaista nisam hteo ni prošli put spomenuti, jer ga ja lično nisam mogao prepoznati. Znači, da budemo načisto, isto kao što ne bih voleo da neko odgovara za nešto što nije uradio, tako ne želim da kažem da je to neko koga ja nisam prepoznao.

PREDSEDNIK VEĆA:Znači, samo šta vi lično, bez obzira na priče, na dodatne informacije kojih je sigurno puno bilo. Ovako gledajući sliku, koga možete prepoznati, samo za to lice da kažete, jer nam je to jedino bitno.

SVEDOK OSMAN SALKIĆ: Azmira i Sidika, tu sam rekao.

PREDSEDNIK VEĆA: Hvala vam, možemo još ovu sledeću, beše 87 fotografija, pošto je i sa nje vršeno prepoznavanje.

Konstatuje se da se radi o fotografiji 0471-6087

PREDSEDNIK VEĆA: Koga ovde prepoznajete?

SVEDOK OSMAN SALKIĆ: Pa, sada meni je ovo prvo nejasno što vidim kao pola čoveka ovde.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, ovde se vidi jasno pet lica?

SVEDOK OSMAN SALKIĆ: Jeste, znači prvi je Alispahić Azmir.

SVEDOK OSMAN SALKIĆ: Do njega je ponovo Salkić Sidik.

Prvi desne strane je lice označeno je Alispahić Azmir, a do njega Salkić Sidik.

PREDSEDNIK VEĆA: Tako ste potpuno isto rekli i prilikom saslušanja na ovom glavnom pretresu kada je bilo.

SVEDOK OSMAN SALKIĆ: Ja koliko se sećam, rekao sam prošli put da sam lično poznavao Sidika, Saiba i Azmira, ali ni u jednom momentu nisam rekao da se Saib negde nalazi.

PREDSEDNIK VEĆA: I pri tome ostajete da vi Salkić Saiba na fotografijama ne prepoznajete?

SVEDOK OSMAN SALKIĆ: Nisam.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li imate tu još, molila bih vas ako možete da pokažete onu fotografiju gde su licima okrenuti, gde se vidi da idu jedan za drugim pa su licima okrenuti, ako možemo malo da tu gde je više lica, gde nisu pojedinačno, kako koračaju, pa da vidimo. Tu, ja bih vas molila.

Radi se o fotografiji broj 03639711

PREDSEDNIK VEĆA: Da li ovde nekoga prepoznajete?

SVEDOK OSMAN SALKIĆ: Malo je nejasna, ali evo, plava košulja, prvi je Salkić Sidik, drugi je Alispahić Azmir.

Prvo lice sa desne strane pognute glave je Salkić Sidik, dok iza njega ide Alispahić Azmir.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li na ovoj fotografiji eventualno ima Salkić Saiba, po vašem viđenju?

SVEDOK OSMAN SALKIĆ: Ja nisam siguran da jeste.

PREDSEDNIK VEĆA: Sigurni ste da ga nema?

SVEDOK OSMAN SALKIĆ: Pa, nisam, mislim ono, jasno ga ne vidim, ne bih zaista želeo da.

PREDSEDNIK VEĆA: Ne, ne, ni trebate zaista, samo ono što stvarno možete da tvrdite. U redu. Ja mislim da je ovaj broj fotografija dovoljan. Da li smatrate da treba još fotografija prikazati? Da li ima pitanja nekih, eventualno? Nema.

Konstatuje se da je svedok u potpunosti ostao pri onome što je rekao na glavnom pretresu i da je izvršio prepoznavanje na taj način.

Saslušanje svedoka – oštećenog BEKTO DELIĆ:

PREDSEDNIK VEĆA: Mi smo dobili podatke da je Delić Juso indentifikovan kao jedna od žrtava ovog događaja o kome se sudi u ovom krivičnom predmetu pred našim sudom. Recite mi, šta je on vama bio?

SVEDOK BEKTO DELIĆ: To mi je brat.

PREDSEDNIK VEĆA: Recite mi, koliko je bio star, koje je on godište?

SVEDOK BEKTO DELIĆ: Znači rođen je 23.03.1970. godine u Osmači – Srebrenica.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Recite mi, šta znate o tom događaju, gde je on otišao, kako je otišao, sa kim je otišao, šta mu se desilo, da li nešto znate? Da li ste vi živeli zajedno u tom periodu?

SVEDOK BEKTO DELIĆ: Da, znači od samog početka rata smo bili zajedno. Živeli smo zajedno sve do samog pada Srebrenice. Kada sam krenuo iz Srebrenice 11. jula nisam krenuo zajedno sa njim. Na selu ili brdu Bunjimu mimoišao sam se sa njim i prošao pored njega negde oko 1 sat noću. Bila je tmurna noć pa ga nisam video. Čuo sam njegov glas kada mi je rekao: "Sretno brate". Bio sam tada momak nisam imao ženu i nisam imao dece. Juso je bio oženjen, i mao je dvoje dece, koje ima i dan danas, hvala Bogu. Rekao sam mu: «Nemoj se ti sekirati za mene, sekiraj se za sebe, ja nemam ni kučeta ni mačeta". Znači, negde oko 12 sati napustio sam to mesto Bunjim. Od tada, pa sve do ulaska u slobodnu teritoriju ja ga nisam video, ali imam svedoke koji su ga videli i uhvaćenoga i negde oko Kamenice, iznad Kravice, da je viđen, da je iznemogao i da nije mogao dalje. Tu ga je video moj rođeni tetić, dete od tetke, video je da ga je ubila nekakva obuća koju je imao na sebi, da su mu noge bile pune prišteva i žuljeva, kako god hoćete i da nije mogao dalje. Moj tetić je skinuo nekakve plitke cipele, koje možete da pogledate na slajdu i na snimku i dao mu, da bi mu ublažio bol na nogama. Međutim, na lokalitetu negde Milići - Vlasenica ili preciznije Kasaba – Milići, videla ga je kćer moje amidžinice uhvaćenog. Znači, ne smao njega nego je videla grupu ljudi ali nije poznavala nikoga osim njega. Ona mi je potvrdila da se na mom bratu nalazi potpuno identična odeća u kojoj je on pogubljen. Ja sam video snimak video prvi put kada je prikazan na Federalnoj televiziji ja sam ga prepoznao. Nisam mogao ostati u mestu gde sam sedeo, jer sam prestao da dišem u tom momemtu kada sam ga video. Ustao sam i izašao napolje da malo dođem sebi. Vratio sam se ponovo pogledao dnevnik u 10.30. Federalna televizija je ponovo pustila film. Tada sam malo došao u dilemu da li je on ili nije on, pošto mu je lice ubijeno toliko da ne mogu da prepoznam. A ti ljudi koji su to radili koji su sada iza mojih leđa, mogu slobodno reći ako su ljudi, da je ta osoba bila slična meni, jer on je bio dosta sličan meni, kosa i visina i šta ja znam, i ova ako hoćete sagetost u leđima i sve to ja sam sačekao reakciju tog naroda našeg pošto je nestala sila ljudi, sačekao sam da vidim šta

će taj narod hoće li se ko pojaviti da kaže da je to njegov brat, sin ili šta ja znam. Nije prošlo dugo vremena objavila je ta Federalna televizija da se identifikovalo, tj. poznalo, prepoznalo, da se radi o Dini nekakvom, o Đoziću nekakvom, šta ja znam. Ja sam tada prestao zagledati se u te sličnosti, da li je to on ili nije on. Ako, velim prepoznala je majka, jeste sličan mom bratu ali nije on. Dana 1. februara ove godine došla mi je novinarka sa dokazom DNK analize da se radi o mom bratu. Zatečen verujte sa jednom velikom neugodnošću, prihvatio sam to. Sa ženom sam porazgovarao rekla mi je da je dobila nalog od Komisije za traženje zatvorenika, tj. Amora Mašovića da se proba pronaći Jusina familija i da ja kao brat, ili već neko drugi, da probam prepoznati na tom snimku je li Juso ili nije Juso. Ja sam otišao, znači otišao sam sa njima do Tuzle, do njihovog tog ureda i rekao: «Dajte mi taj CD snimak. Je li to ubijanje? I dajte mi fotografije. Imate li kakvih fotografija?» Dali su mi CD snimak i jednu fotografiju na kojoj sam ga ja video, o ovoj fotografiji je znači reč. Kada sam video ovu fotografiju, mada je ova mutna, kada sam video na kompjuteru čistu fotografiju, došao sam do činjenice da se radi o mom bratu, jer ova košulja u kojoj je on ubijen tačno je bila naša košulja. Lice, kao što vidite ovde, zaista se ne može prepoznati, ali se može prepoznati, evo, vidite ovaj deo i pogledajte ovaj deo. A ako gledate ovaj deo potiljka i ako gledate ovaj deo potiljka, znači, možete prepoznati da se radi o jednoj gotovo identičnoj osobi. Pregledao sam taj CD snimak, i nazvao sam odmah tog mog tetića da ga pitam. On je njega našao tamo u šumi sa nogama poprištenim: «Kakve si mu ti dao cipele? I sećaš li se kakva je na njemu bila odeća?». On mi je rekao da mu je dao onakve cipele bez šnira, da li se to kod vas ovde u Beogradu kaže bez šnira, drugačije ne znam, i da su plitke cipele. Ja sam zaustavio CD gledajući ga i video sam da se na njegovim nogama nalaze cipele bez šnira, otprilike kafenkaste boje. E onda sam dalje, znači, zaustavljajući te CD-ove, tj. snimke, video sledeće. Ovo je jakna koju je on sebi skrojio pre nego što se oženio, samo što se to dobro na snimku ne vidi. U ovoj jakni je on ubijen, samo što mu je ta jakna spala sa ramena, pošto je bio prekrišten, znači svezan. Postava je bila kao plavkasta, svetlucava, ali se može videti na pojasu te jakne da je reč o ovoj jakni. A sad o ostaloj odeći. Što se tiče pantalona, pantalone su bile farmerke, danas farmerki ima gdegod želiš naći, pa farmerke ne možeš prepoznati. Ali ovu sliku sam ja, znači, doneo mirnodopsku, gde je on snimljen, slikan, fotografisan, pre rata, vidi se da se ta jakna nije mogla izmisliti u ratu. Znači, to je ta jakna. Druga stvar, imam ovde jedan snimak gde se on nalazi, ako mogu da Vam pokažem, časnom sudu, gde se nalazi, ne znam da li Vam je poznata ova slika, kamion bez cirade. Radi se o kamionu, otprilike «150», bez cirade, gde se on nalazi svezan. Nije udaran ovde.

PREDSEDNIK VEĆA: Mi ćemo Vam sada pokazati fotografije.

SVEDOK BEKTO DELIĆ Ne znam da li Vi imate tu sliku na internetu ili nemate, ja ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Mi ćemo Vam to pokazati.

SVEDOK BEKTO DELIĆ: Ali ovde može da ga prepozna svako. I znači, onda sam pozvao ja rodbinu, što imam nekih daicića, imam te familije, da utvrdimo još sto posto je li to on, je li to ta osoba, jer deset godina je prošlo, nije se videlo. I onaj snimak kada ih vode na streljanje, kada ga vode povezanih ruku i kada gledam njegovu figuru, ovaj deo i sagnutost ovde u leđima, nema sumnje apsolutno da to nije on. Mislim, ja govorim ono što zaista smatram istinom i ja nisam hteo da dođem ovde da blefiram bilo koga. Ja da sam se mogao prijaviti odmah da je to moj brat, ja nisam bio siguran... Međutim, DNK analiza je pokazala.

PREDSEDNIK VEĆA: To je sledeće što Vas hoću pitati. U vezi sa DNK analizom. Kako se to odvijalo? Vi ste prijavili? Da li ste Vi prijavili? Kako je postupak tekao?

SVEDOK BEKTO DELIĆ: Mi smo svi preživali, Srebreničani, i majke i braća i sestre i deca, davali krv nekakvim ljudima koji su dolazili i uzimali tu krv. I ja apsolutno nisam insistirao nikome da vidi po toj krvi da li je to to ili nije to. Ta se krv nalazi gde se nalazi, ja ne znam. Ti kojima smo mi davali te uzorke krvi, analizom, znači, majčine krvi i njegovih sinova, utvrdili su da se radi o njemu.

PREDSEDNIK VEĆA: Da li Vi imate taj izveštaj DNK?

SVEDOK BEKTO DELIĆ: Meni to niko nije dostavio, a da li mi je trebalo dostaviti ili mi nije trebalo dostaviti, ja ne znam.

PREDSEDNIK VEĆA: Kako znate, kako ste saznali?

SVEDOK BEKTO DELIĆ: To me je obavestio Amor Mašović, predsednik Komisije za traženje nestalih. Ja sam bio kod njega u uredu, on mi je pokazao snimak kada su ih pronašli gore kao raznesene. Šta ja znam šta je sve bilo tu, to odelo i kosti što su pokupili. On kaže da je analizom materine krvi i sinova Denisa i Elvisa utvrđeno da se radi o Jusi Deliću. Znači, mi apsolutno nismo tipovali na to, da budemo jasni, pa da sada sumiramo da to nije nameštено, ili ovo-ono.

Mene je obavestila novinarka Almasa, ne znam joj prezime, vrlo nepripremljena, kao sa neba u rebra. Došla je pred kuću i kaže: «Imate li Vi koga nestalog?»

Kažem: «Imam.»

«Koga imaš nestalog?»

«Imam brata Jusu i brata Ejuba.»

«Da li Vam je ko šta javio?»

«Nije.»

«Niko vam ništa nije javio?»

«Nije.»

Ona kaže: «Od državne Komisije za traženje nestalih osoba mi smo dobili kao nalog da obavestimo familiju Juse Delića da je pronađen tu i tu.»

«Kako pronađen?» Kaže: «DNK analizom.» I eto, ja sam kasnije vršio tu analizu, znači sličnosti tražio, te sličnosti da utvrdim je li ili nije. I kada sam došao do saznanja i utvrdio da to zaista jeste on, znači nisam imao obraza da se ne prijavim, da ne dođem ovde. Nisam imao, nisam imao ljudskosti u sebi da ne dođem ovde i da ne kažem da to nije moj brat.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro. Mi ćemo Vam sada pokazati neke fotografije, upravo ove o kojima nam Vi govorite, a Vi ćete nam reći da li prepoznajete svog brata. Ja ću zamoliti režiju da nam pusti ove fotografije, one zajedničke, znači gde idu, gde su u redu.

SVEDOK BEKTO DELIĆ To će biti na monitoru ovde?

PREDSEDNIK VEĆA: Da, da, samo momenat jedan da prebace. Evo sada ćete viditi. Evo, vidite. Da li prepoznajete na fotografiji broj 0363-9711?

SVEDOK BEKTO DELIĆ: Osoba ovde u sredini, treća i odozdo i odozgo, kako god krenete, to je to.

Konstatuje se da se svedoku pokazuje fotografija broj 0363-9711. Treća osoba gledano i spreda i otpozadi jeste Juso Delić.

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, idemo dalje.

Fotografija broj 0363-9695.

SVEDOK BEKTO DELIĆ: Evo, možete ovde pogledati malo ovu sagnutost u leđima. Ako možete malo pogledati znači ovaj deo, kao kada bih ja stao bočno, ovaj deo potiljka, znači. Evo vidite, malo ovo uho, po čemu smo mi karakteristični. Da, nema tu dileme da li je on ili nije on.

Konstatuje se da se svedoku pokazuje fotografija broj 0363-9695, svedok izjavljuje da je to Juso Delić.

PREDSEDNIK VEĆA: Imate li Vi još nešto da kažete? Ako nemate, možete da idete, slobodni ste. Hvala Vam što ste došli. Obezbeđen je zajednički prevoz i za ovog svedoka, tako da nema problema.

SVEDOK BEKTO DELIĆ: Što se tiče mene, ja čekam Vaše, šta ćete Vi reći, šta ćete Vi presuditi. Samo za ovo, ja kao brat ubijenog nikakvu milost ne primam, nikakvo sažaljenje od tih ljudi ne primam. Samo tražim kaznu.

PREDSEDNIK VEĆA:U redu.

SVEDOK BEKTO DELIĆ: I mogao bih im ja postaviti pitanje, pošto sam gledao jednu emisiju sa Medićevim bratom, kada govori da njegov brat nije takav. Šta bi zadesilo tog Medićevog brata da je prepoznao svog brata kako ga ubijaju Muslimani? Da se suoči sa tim Muslimanom, šta bi mu rekao? Da li bi mu rekao: «Izvini, jarane, bilo je pa prošlo.» Znači, tražim osudu maksimalnu. Milost nikakvu, pokajanje nikakvo. Ovo hoću da kažem. Rekli su da im je naređeno da pobiju, ali nije im niko naredio da ne daju vode. Jasno se na snimku vidi da ti ljudi traže vode. Oni mu psuju majku balijsku: «Jesi li ti davao kada si ubijao Srbe?» Ti momci, apsolutno, to su dečaci, ova trojica momaka imaju petnaest godina. Kakva njegova vojska? On mu puca iznad glave, znači ne da mu vode. Ne može me ubediti apsolutno da mu je naređeno da pobije ljude, da on to nije hteo. Možda mu je naređeno, ali je i dobrovoljno to radio. Da nije dobrovoljno to radio, dao bi vode. Ja bih dao vode, jer ako bi me neko naterao da ubijem nekoga, a ja nisam za to, rekao bih: «Evo ti vode, napi se. Moram te ubiti, ali evo ti vode, napi se.»

PREDSEDNIK VEĆA: Dobro, hvala Vam.

Izveštaj sa suđenja pripadnicima *Škorpiona* od 12.03.2007. web site FHP: www.hlc-rdc.org

Na glavnom pretresu 12.03.2007. saslušana je sestra nestalog Saiba Salkića, Sajma Salkić. Ona je pregledala sve fotografije i na njima je prepoznala samo Sidika Salkića koji joj je brat od strica. Ni na jednoj fotografiji nije prepoznala svoga brata Saiba. Posebno joj je ukazano na fotografije na kojima je njena majka Hana prepoznala sina Saiba, ali svedokinja nije mogla da potvrdi da se na tim fotografijama nalazi njen brat. Ona je od početka sumnjala da je njena majka pogrešila prilikom prepoznavanja ali je ćutala jer se nije usudila da protivreči majčinom instinktu.

Bosna i Hercegovina
Босна и Херцеговина
Bosnia and Herzegovina

Institut za nestale osobe
Институт за нестала лица
Missing Persons Institute

Broj: 01-40-39/2007 Datum: 14.03.2007. godine

Na br:K.V.br. 6/2005

REPUBLIKA SRBIJA
OKRUŽNI SUD U BEOGRADU
VIJEĆE ZA RATNE ZLOČINE

ul. Ustanička br. 29

B E O G R A D

Predmet: *Dostava podataka o žrtvama sa lokaliteta Godinjske bare kod Trnova.-*

Vezano za vaš dopis gornji broj od 13.03.2007. godine obavještavamo vas da su Alispahić Azmir, Fejzić Safet, Ibrahimović Smail, Salkić Sidik, Salihović Dino i Delić Juso prijavljeni kao nestale osobe Državnoj komisiji za traženje nestalih osoba BiH, čiji je pravni sljednik Institut za nestale osobe BiH, Međunarodnom Komitetu Crvenog Križa (MKCK) i Međunarodnoj komisiji za nestale osobe (ICMP).

Porodice svih navedenih nestalih osoba dale su krv na temelju čega je i utvrđen konačni (Alispahić Azmir i Fejzić Safet) i preliminarni identitet (Ibrahimović Smail, Salkić Sidik, Salihović Dino i Delić Juso), te vam u prilogu dostavljamo DNK-izvještaje o podudaranju DNK izolirane iz skeletnih ostataka žrtava i DNK izolirane iz krvi preživjelih srodnika žrtava.

U skladu sa obavezom preuzetom tokom svjedočenja na glavnom pretresu održanom 12.03.2007. godine pred tim Vijećem dostavljamo vam i podatke kojima raspolažemo a koji se odnose na generalije i okolnosti nestanka svake od šest žrtava, kako slijedi:

1) **ALISPAHIĆ AZMIR** sin **ALIJE** rođen 02.10.1978. godine u Srebrenici, državljanin BiH, po nacionalnosti Bošnjak, prema izjavi porodice isti se nalazio u koloni koja se kretala šumom iz Srebrenice ka Tuzli. Imenovani je posljednji put viđen živ u regiji Kamenice, općina Bratunac, 12. jula 1995. godine, prilikom pokušaja da pređe asfaltnu cestu i rijeku Jadar.

2) **FEJZIĆ SAFET** sin **SAKIBA** rođen 03.01.1978. godine u mjestu Mošci općina Srebrenica državljanin BiH, po nacionalnosti Bošnjak, prema izjavi porodice isti je bio u grupi od oko 15.000 osoba koja se kretala šumom iz Srebrenice ka Tuzli a posljednji put je viđen živ prilikom ulaska u šumu 11. jula 1995. godine.

3) **IBRAHIMOVIĆ SMAIL** sin **JUSE** rođen 10.08.1960. godine u mjestu Hrnčići općina Bratunac državljanin BiH, po nacionalnosti Bošnjak, prema izjavi porodice isti se nalazio u koloni koja se kretala šumom iz Srebrenice ka Tuzli. Imenovani je posljednji put viđen živ u regiji Nove Kasabe, općina Vlasenica, 12. jula 1995. godine.

4) **SALKIĆ SIDIK** sin **MEHMEDA** rođen 02.03.1959. godine u Srebrenici, državljanin BiH, po nacionalnosti Bošnjak. Prema izjavi porodice isti se nalazio u koloni koja se kretala šumom iz Srebrenice ka Tuzli, a posljednji put je viđen živ 12. jula 1995. godine na području Pobuđa u mjestu Kamenica općina Bratunac.

5) **SALIHOVIĆ DINO** sin **HAJRE** rođen 26.06.1979. godine u mjestu Soloćuša općina Srebrenica, državljanin BiH, po nacionalnosti Bošnjak, prema izjavi porodice isti je bio u grupi od oko 15.000 osoba koja se kretala šumom iz Srebrenice ka Tuzli a posljednji put je viđen živ prilikom ulaska u šumu 11. jula 1995. godine

6) **DELIĆ JUSO** sin **ALIJE** rođen 23.03.1970. godine u mjestu Osmače općina Srebrenica, državljanin BiH, po nacionalnosti Bošnjak, prema izjavi porodice isti je bio u grupi od oko 15.000 osoba koja se kretala šumom iz Srebrenice ka Tuzli a posljednji put je viđen živ prilikom ulaska u šumu 11. jula 1995. godine.

Iz naprijed navedenog je vidljivo da su Alispahić Azmir, Fejzić Safet i Salihović Dino u vrijeme njihove likvidacije još uvijek bili maloljetni, tj. Azmir je imao oko 16 i po godina, Safet 17 i po godina i Dino oko 16 godina.

Dostavljamo vam i izvode iz Knjige nestalih osoba na teritoriji Bosne i Hercegovine MKCK sačinjene 31.01.2003. godine (peto izdanje) iz kojih su vidljivi i podaci o registraciji imenovanih u Bazi podataka MKCK.

Prilozi:
- *DNK izvještaj za Alispahić Azmir broj 1690/03*
- DNK izvještaj za Salkić Sidik broj 8516/06R
- DNK izvještaj za Delić Juso broj 8463/06-R
- Izvodi iz Knjige MKCK od 31.01.2003. godine (6x)

v.d. člana Kolegija direktora
INO
Amor Mašović

Republika Srbija

TUŽILAŠTVO ZA RATNE ZLOČINE

KTRZ.br.3/05
16.03.2007. godine
Beograd
NM/MS

OKRUŽNI SUD U BEOGRADU
Veću za ratne zločine

BEOGRAD

VEZA: Vaš br.KV.br.6/05

Na osnovu ovlašćenja iz čl.341. st.1. Zakonika o krivičnom postupku, na osnovu izmenjenog činjeničnog stanja na glavnom pretresu, vršim izmenu optužnice KTRZ. br.3/05 od 07.10.2005. godine koja je izmenjena našim aktom KTRZ.br.3/05 od 09.10.2006. godine i to tako što u dispozitivu optužnice, koji je opisan u aktu ovog Tužilaštva od 09.10.2006. godine u delu od 17. reda iza reči: «zarobljenih lica muslimanske nacionalnosti" izostavljam deo teksta sve do 21. reda i to do reči: «tako što je" i označavam da u ovom delu dispozitiva optužnice tekst treba da glasi: **«i to Fejzić Safeta, rođenog 1978. godine, Alispahić Azmira, rođenog 1978. godine, Salkić Sidika, rođenog 1959. godine, Ibrahimović Smaila, rođenog 1960. godine, Salihović Dinu, rođenog 1979. godine i Delić Jusu, rođenog 1970. godine".**

Istovremeno, preciziram izmenjenu optužnicu KTRZ.br.3/05 od 09.10.2006. godine u delu dispozitiva koji se odnosi na pravnu kvalifikaciju krivičnog dela koje se optuženima Medić Slobodanu, Medić Branislavu i Petrašević Peri stavlja na teret i to u 3. redu ovog dela dispozitiva gde se navodi da se radi o krivičnom delu iz čl.142. st.1., a bez navođenja oznake Krivičnog zakona (radi se o štamparskoj grešci) i to tako što iza oznake «142. st.1." dodajem oznaku Zakona: **«KZ SRJ".**

ZAMENIK TUŽIOCA
ZA RATNE ZLOČINE
Nebojša Marković

Izveštaj sa suđenja pripadnicima *Škorpiona* od 3 i 4.04. 2007. web site FHP: www.hlc-rdc.org

Na glavnim pretresima 3. i 4.04. 2007. godine izneli su svoje završne reči zamenik tužioca za ratne zločine, punomoćnici oštećenih, branioci okrivljenih kao i okrivljeni. Okrivljeni su u svojim završnim rečima prihvatili završne reči svojih branilaca.

Završna reč tužioca

Tužilac je ostao u potpunosti pri preciziranoj optužnici, jer smatra da je u toku dokaznog postupka nesumnjivo utvrđeno da su optuženi izvršili krivično delo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva za koje su optuženi.

Optuženi Slobodan Medić, Aleksandar Vukov i Branislav Medić u svojim odbranama u toku dokaznog postupka ne priznaju izvršenje krivičnog dela. Optuženi Slobodan Medić tvrdi da tog dana kada se zločin dogodio nije bio u Trnovu i prema tome nije dao nikakvu naredbu za sterljanje zarobljenika i da o tom streljanju nije ništa znao dok se snimak egzekucije nije pojavio na televiziji. Odbrana optuženog Aleksandra Vukova ide u tom pravcu da on ništa nije znao o naredbi da zarobljenici treba da budu streljani, da se na mestu egzekucije našao iz drugih razloga i da u vezi sa streljanjem nije imao bilo kakvih radnji. Optuženi Branislav Medić se brani tako što kaže da je bio prisutan u blizini spaljenih vikendica u mestu Godinjske bare, gde su streljani bošnjački civili, ali da u njih nije pucao.

Optuženi Pera Petrašević priznaje izvršenje krivičnog dela. Navodi da je optuženi Slobodan Medić kao komandant jedinice *Škorpioni* svom obezbeđenju, među kojima se nalazio i on, naredio da streljaju zarobljenike i da je on morao izvršiti naređenje učestvujući u njihovoj egzekuciji. Optuženi Aleksandar Medić je priznao da je bio u pratnji zarobljenih civila po naređenju svog komandanta Slobodana Medića ali da nije znao da zarobljenike treba streljati i da kritičnom prilikom nije pucao u njih.

Odbrane optuženih Slobodana Medića, Aleksandra Medića, Aleksandra Vukova i Branislava Medića ne treba prihvatiti jer su u suprotnosti sa svim izvedenim dokazima:

i.iz iskaza brojnih svedoka i optuženih Pere Petraševića i Aleksandra Medića proizlazi da je kritičnog dana optuženi Slobodan Medić bio u bazi *Škorpiona* u Trnovu i da je on izdao naređenje da se zarobljenici streljaju. To je potvrdio i svedok Slobodan Stojković, koji je perd sudom rekao da mu je komandant Slobodan Medić naredio da egzekuciju snimi kamerom.

ii. Odbrana optuženog Vukova se ne može prihvatiti iz više razloga, i to na osnovu prikupljenih dokaza tokom dokaznog postupka. Pre svega, nesumnjivo je utvrđeno

da optuženi Slobodan Medić i njegovi telohranitelji, optuženi Pera Petrašević i Bransialv Medić nikada nisu bili na prvoj borbenoj liniji. Optuženi Branislav Medić je dolazio samo do mesta gde je dovožena hrana za pripadnike *Škorpiona* koji su bili na liniji fronta. Iz tog razloga je potpuno normalno da im mesto za egzekuciju pokaže Aleksandar Vukov koji je stalno bio na liniji fronta, koji je poznavanje terena ubedljivo demonstrirao u toku glavnog pretresa. On je došao sa tri vojnika i razgovarao sa optuženim Petraševićem pa je jasno da je njegov dolazak bio u funkciji lociranja mesta za egzekuciju, jer telohranitelji Slobodana Medića to nisu znali. Pored toga, optuženi Vukov se vratio na liniju fronta ali je ostavio trojicu vojnika koji su učestvovali u streljanju zarobljenika.

iii.Što se tiće optuženog Branislava Medića njegova krivica je dokazana. Na video snimku, koji je izveden kao dokaz, vidi se da Branislav Medić puca u zarobljenike. To potvrđuju optuženi Pera Petrašević i Alesandar Medić kao i svedok Slobodan Stojković.

iv. Na glavnom pretresu su izvedeni dokazi koji nesumnjivo potvrđuju da je optuženi Aleksandar Medić znao da zarobljenike vode na streljanje, što prozlazi iz celog konteksta događaja a posebno iz razgovora koji Aleksandar Medić vodi sa zarobljenikom Azmirom Alispahićem, što se jasno vidi na video snimku. Pored toga, on je od početka dešavanja pa do kraja sve vreme bio sa telohraniteljima koji su vršili streljanje, obezbeđivao da eventualno neko od zarobljenih ne pokuša bekstvo.

v. Optuženi Petrašević je priznao izvršenje krivičnog dela za koje je optužen. To priznanje je potvrđeno video snimkom, iskazama drugih optuženih i iskazima svedoka.

Nije sporno da je u vreme događaja postojao oružani sukob u BiH, između bošnjačkog, srpskog i hrvatskog naroda. Takođe nije sporno da su postojale i samoproglašene i u smislu pravila međunarodnog javnog prava nepriznate državne tvorevine, Republika Srpska i Republika Srpska Krajina. Takve tvorevine se u žargonu nazivaju takozvane, para i slično, a samim tim i organi «tih država" imaju isti prefiks (takozvani ila para). U toku postupka prikupljeni su brojni dokazi da je jedinica *Škorpioni* paravojna oružana formacija jer je delovala pod komandom vojnih organa te dve para države.Međutim, u konkretnom slučaju ta paravojna oružana formacija *Škorpioni* morala se pridržaviti pravila međunarodnog humanitarnog prava, propisanim IV Ženevskom konvencijom i II Dopunskim protokolom.

Optuženi treba da budu oglašeni krivim i kažnjeni po zakonu uzimajući u obzir sve olakšavajuće i otežavajuće okolnosti na strani svakog pojedinačno optuženog.

Završna reč punomoćnika žrtava advokata Dragoljuba Todorovića

Ovaj sudski postupak ima osobene karakteristike i izrazite specifičnosti u odnosu na skoro sve slične postupke. Naime, u ovom postupku postoje sve vrste dokaza koji se inače pojavljuju u krivičnim postupcima. Pre svega, postoji izuzetano validan materijalni dokaz. Ceo događaj je snimljen kamerom i nalzi se na VHS kaseti. Taj snimak je izveden kao dokaz. Na njemu se jasno vidi kompletan događaj koji je predmet optužbe. Pored toga, postoji dokaz izveden veštačenjem, koje je obavio ekspert za kompjutere. Veštak je pregledao VHS kasetu i našao da je snimak autentičan i da nema intervencije ni na video ni na audio materijalu. Saslušan je u svojstvu svedoka pripadnik *Škorpiona* koji je kamerom snimio ceo događaj. I on u potpunosti potvrđuje autentičnost sadržaja snimka. Optuženi Pera Petrašević je u potpunosti priznao izvršenje krivičnog dela i ne dovodi u sumnju autentičnost snimka. Postoji delimično priznanje optuženog Aleksandra Medića koji takođe potvrđuje da se događaj odigrao kako proizlazi iz svih drugih izvedenih dokaza.

U sudskoj praksi redak je slučaj da postoje materijalni dokazi, dokazi veštačenjem, dokazi iskazima svedoka očevidaca i priznanjem optuženih. U ovom predmetu postoje svi navedeni dokazi i među njima nema protivrečnosti. Imajući sve to u vidu, u ovoj krivično pravnoj stvari sve bitne okolnosti koje se tiču krivičnog dela i izvršilaca su utvrđene.

Pravna kvalifikacija u odnosu na optužene Aleksandra Vukova i Aleksandra Medića koju je dao tužilac u preciziranoj optužnici ne odgovara stanju stvari u spisima predmeta. I optuženi Aleksandar Vukov i optuženi Aleksandar Medić su odgovorni da su kao saizvršioci sa ostalim optuženim počinili krivično delo ratni zločin protiv civilnog stanovništa a ne kao pomagači, kako im je stavljeno na teret preciziranom optužnicom.

Tužilac je u završnoj reči pravilno ocenio činjenično stanje u vezi sa radnjama izvršenja optuženog Vukova. Tačno je da je on jedini znao bezbedno mesto za streljanje, između baze i linije fronta, i da je zbog toga došao na mesto gde su kasnije streljani zarobljenici, da je razgovarao sa optuženim Petraševićem, koji nikada ranije nije bio na tom mestu, pa je očigledno da mu je Vukov dao instrukcije gde da se izvrši streljanje. Pored toga, optuženi Vukov je ostavio trojicu svojih vojnika da obezebeđuju mesto i učestvuju u streljanju zarobljenika. Činjenično stanje u odnosu na optuženog Vukova prezentirano u završnoj reči tužioca u direktnoj je suprotnosti sa pravnom kvalifikacijom dela koja je data u preciziranoj optužnici, kojom je Aleksandar Vukov označen kao pomagač u izvršenju krivičnog dela ratni zločin protiv civilnog stanovništva. Očigledno je, međutim, da se radi o potpuno dokazanom saizvršilaštvu optuženog Vukova sa ostalim optuženim u izvršenju dela.

Optuženi Aleksandar Medić nija nikakv pomagač. Od poečtka do kraja, u kontekstu celog događaja, on je aktivni učesnik. Ima istu poziciju kao optuženi Pera Petrašević. Pored toga, na video snimku se jasno vidi da Aleksandar Medić zna gde ide i zbog čega ide i da nema govora da nije znao da će zarobljenici biti streljani. To ubedljivo potvrđuje njegov dijalog sa zarobljenikom, maloletnim Azmirom Alispahićem, koji se vidi na video snimku i koji potvrđuje svedok Slobodan Stojković. Naime, optuženi Aleksandar Medić pita Azmira da li je prcao a na njegov odgovor da nije, optuženi mu kaže i da neće. Te njegove reči su jasne i precizne, nema nikave dileme da je optuženi Aleksandra Medić aktivni učesnik celog događaja i saizvršilac krivičnog dela ratni zločin protiv civilnog stanovništva.

Tužilac je neuobičajeno precizirao optužnicu u toku dokaznog postupka. Optužnicu je precirao pre nego što je obavljeno veštačenje video snimaka i pre saslušanja eksperta koji je veštačio video snimak. To veštačenje u velikoj meri osvetljava ulogu Aleksandra Medića i da je optužnica precizirana nakon veštačenja sigurno da Aleksandar Medić ne bi bio optužen samo kao pomagač.

Prilikom odlučivanja o kazni sud mora imati u vidu izuzetnu brutalnost krivičnog dela, maltretiranje, ponižavanje i fizičko zlostavljanje zarobljenika pre streljanja. Takođe treba imati u vidu da su četvorica zarobljenika bili maloletni.

Završna reč punomoćnice žrtava Nataše Kandić

Istražni spisi pokazuju da je istraga u jednom trenutku prekinuta. Isto se dogodilo i sa dokaznim postupkom. Transkripti jasno pokazuju da se na suđenju išlo u pravcu utvrđivanja činjenica o statusu jedinice *Škorpioni* i veza sa regularnim formacijama Srbije i drugih država u regionu a onda se jasno vidi da sud odustaje od toga.

Uporno insistiranje tužioca da su *Škorpioni* paravojna jedinica, najpre u prvobitnoj, zatim u izmenjenoj optužnici, kao i u završnoj reči, u kojoj kaže da je u dokaznom postupku utvrđeno da je reč o klasičnoj paravojnoj formaciji protivreči dokumentima Haškog tribunala, koji su bili dostupni svim učesnicima u postupku. Od trenutka kada je ta dokumentacija postala dostupna tužiocu, on je morao to uzeti u obzir. Osim toga, pred sudom je saslušan svedok Tomislav Kovač, bivši minsitar polciije Republike Srpske, koji nijednog trenutka nije sporio da su on i njegovi saradnici potpisali depeše i izveštaje u kojima se jedinica *Škorpioni* opisuje kao jedinica MUP-a Srbije ili jedinica organa unutrašnjih poslova Republike Srbije. On je neubedljivo osporavao nešto drugo. Naime, tvrdio je da su tako opisivali *Škorpione* i još neke jedinice da bi podigli moral srpskim borcima na terenu, da bi borci znali da im MUP Srbije pomaže, a da u stvari to nije bilo tačno. To njegovo pozivanje na borce na terenu je nelogično pre svega zbog toga što nema nijednog dokumenta koji je upućen borcima na

terenu nego su svi naslovljeni na funkcionere MUP-a Republike Srpske. Tome treba dodati i iskaz svedoka Kovača u kojem on kaže da nije bilo moguće da na teritoriju Republike Srpske dođe neka paravojna formacija. Mogle su doći samo regularne formacije iz Srbije i Republike Srpske Krajine.

Osnovni razlog zašto tužilac, a sud to prihvata, kvalifikuje *Škorpione* kao paravojnu formaciju je presuda Međunarodnog suda pravde od 26.02.2007. Međunarodne sudije su zaključile da nema dokaza da je jedinica *Škorpioni* delovala na Trnovskom ratištu za račun Republike Srbije. Te sudije su uvažile prigovor tima odbrane Srbije da sud ne prizna validnost depeša i izveštaja u kojima se *Škorpioni* opisuju kao jedinica MUP-a Srbije jer tužilačka strana (BiH) nije dostavila originale. Postavlja se pitanje da li bi međunardone sudije uvažile taj prigovor da su imale na raspolaganju transkript glavnog pretersa od 3.07.2006. iz kojeg se jasno vidi da svedok Kovač, visoki policjski funkcioner Republike Srpske, nijednog ternutka ne spori da predočene kopije izveštaja i depeša ne odgovaraju originalima.

Izvesno je da će presuda sadržati zaključak da su *Škorpioni* paravojna formacija. Međutim, svakome ko u budućnosti bude proučavao sudske spise predmeta biće jasno da je u pitanju strategija da se u suđenjima za ratne zločine sve drži na individualnom nivou, i da se mora zaustaviti ispitivanje ko je iznad optuženih, kao i učešće institucija Srbije. Optuženi Slobodan Medić je ostao u svojoj odbrani dosledan patriota, on ne priznaje da je naredio izvršenje krivičnog dela i ne otkriva naredbodavce. Na suđenju optuženi su sačuvali tajnu o direktnoj umešanosti Srbije. Zahvaljujući tome na suđenju nije utvrđeno ništa više od onoga što pokazuje video snimak.

Jedna od posledica tretiranja *Škorpiona* kao paravojne formcije je da žrtve neće imati pravo na tužbu za naknadu štete. Time pravda neće biti zadovoljena. Suđenjima poput ovog prestaje da važi princip da sud utvrđuje istinu van svake sumnje. Ako se tužioci pojavljuju kao branitelji kriminalnih institucija i kriminalnih grupa, umesto da budu zaštitnici pravde i interesa žrtava, a u ovom slučaju nije samo šest žrtava nego sedam, osam hiljada, onda se postavlja pitanje kojim instrumentima će se utvrđivati potpuna istina.

Završne reči branilaca optuženih
Branilac optuženog Slobodana Medića, advokat Miroslav Perković:

Tokom postupka nije izveden nijedan dokaz koji bi ukazivao na to da je Slobdoan Medić izdao naredbu za streljanje zarobljenika. U preciziranoj optužnici tužilac prihvata da optuženi Aleksandar Medić i Aleksandar Vukov nisu znali da će zarobljenici biti streljani. Ta činjenica govori o tome da optuženi Pera Petrašević ne govori istinu kada je rekao da mu je komandant Slobodan Medić naredio da

strelja zarobljenike. Naime, nije sporno da su i Pera Petrašević i Aleksandar Medić bili telohranitelji optuženom Slobodanu Mediću i da su bili sa njim kada je on, prema Petraševićevim rečima, naredio da se zarobljenici streljaju. Postavlja se logično pitanje kako onda Aleksandar Medić ne zna da će doći do streljanja, kako Aleksandar Vukov takođe ne zna za streljanje ako je kontaktirao sa komandantom, kako u svojoj odbrani navodi optuženi Petrašević.

Da je optuženi Slobodan Medić hteo da fingira pogibiju zarobljenika iz Sreberenice tako što će ih dovesti u blizinu linije fronta, on bi naredio da im se obuku uniforme i njihove bi leševe rasporedio na rastojanju od 50,100 i više metara a ne bi ih ostavio u civilu i na jednom mestu. Potpuno je nelogično i ljudskom umu neshvatljivo da se izda naređenje da se jedan takav događaj snima kamerom. Postavlja se pitanje da li je optuženi Slobodan Medić naredio da se snimaju i takvi detalji, koji se vide na snimku, kao što je pečenje zmije, umivanje i druge svakodnevne aktivnosti vojnika na teernu.

Što se tiče psovki koje su optuženi upućivali zarobljenicima, to je kuraženje, to je strah, oni tu glume nešto što ustvari nisu, zbog stresa jer se radi o teškom delu.

Tokom postupka nije raspravljeno kako su ti zarobljenici došli u bazu jedinice. O tome se najpreciznije izjašnjavao optuženi Branislav Medić. Iz njegove izjave proizlazi da je neko drugi naredio celu tu operaciju hapšenja i likvidacije zarobljenika, neko sa višim činom. Pored toga, na Trnovskom ratištu, po svedočenju Tomsialava Kovača, bilo je 10. do 15.000 vojnika, pa kako je moguće da komandant jedne male jedinice na nivou čete izda jedno tako ozbiljno naređenje kao što je streljanje zarobljenika. Nije jasno zbog čega nije optužen Slobodan Stojković, koji je snimio egzekuciju. Na snimku se vidi da Stojković, dok snima, govori:"ima, ima još baterije, radite, radite". Zatim se vidi da savetuje egzekutore kako da se nameste dok ih on snima, pa kaže da se nameste ovako ili onako. Postoji sumnja da on nije optužen da bi teretio Slobodana Medića.

Branilac optuženog Pere Petraševića, advokat Zoran Levajac:

Drugooptuženi Pera Petrašević je odlučio da se u ovom krivičnom postupku brani istinom i samo istinom. Izneo je iskreno priznanje i najdublje pokajanje. U jednom trenutku, pod surovim okolnostima koje rat sa sobom nosi, čoveka Peru Petraševića je pobedio vojnik Pera Petrašević. Zbog toga je Pera Petrašević pred sudom rekao. «pred bogom sam sigurno kriv ali da li sam kriv što sam u ratnim uslovima izvršio naređenje, to ćete vi proceniti". Dakle, Pera Petrašević je precizno i jasno priznao da je izvršio naređenje komandanta Slobodana Medića, da je on disciplinovani vojnik i da za njega u tom momentu nije bilo dileme da li da izvrši naređenje ili ne. Kao disciplinovani vojnik on je po povratku sa streljanja podneo svom komandantu raport da je naređenje izvršeno. Takvo

priznanje Petraševića potvrđuje kazivanje optuženog Alaksnadra Medića i svedoka Slobodana Stojkovića.

Izdavanje naredbe da se ta egzekucija snimi nije normalna.

Nema dokaza da je šest zarobljenika doveženo iz Srebrenice. Takođe nema dokaza da su ti zarobljenici bili civili. Činjenica da su nosili pojedine delove vojničke uniforme ukazuje da nisu bili civili. Poerd toga, u tom ratu mnogi borci nisu imali kompletnu vojnu uniformu a bilo je slučajeva da su i maloletna lica učestvovala u vojnim formacijama.

Nije pouzdano utvrđeno u okviru koje jedinice Vojske Republike Srpske je delovala jedinica *Škorpioni*.

Jedinica *Škorpioni* nije paravojna formacija. Ona je bila specijalana jedinica Vojske Republike Srpske Krajine i neposredno podređena Vukovarskom korpusu i imala je svoju vojnu poštu. Ta jedinica je bila pod političkom kontrolom vlade Republike Srpske Krajine. Kada je deo jedinice delovao na terenu Trnova, delovao je pod komandom Vojske Republike Srpske.

Video kaseta nije originalan dokument. Veštak Slobodan Jovičić je našao da je ta kaseta presnimavana. Takođe iz iskaza svedoka Slobodana Stojkovića vidi se da on na snimku nije video sve događaje koje je snimio.

Sud treba da ima u vidu iskreno priznanje i kajanje optuženog Petraševića, kao i činjenicu da nije osuđivan, da ja izbeglica iz Osijeka, da ja ta ratna kataklizma ostavila na njega teške posledice i da je krivično delo izvršio u okolnostima u kojima se ne bi snašli ni iskusniji ni znatno stariji ljudi

Glavni pretres: 4. 04. 2007.
Završne reči odbrane optuženih
Branilac optuženog Aleksandra Medića, advokat Željko Fajfrić:

Aleksandar Medić kritičnog dana nikome nije uskratio život. On toga dana nije pucao. Aleksandar Medić nije ubio. Da Aleksandar Medić nije pucao potvrdio je optuženi Petrašević, koji to najbolje zna. To je potvrdio jedini autentični svedok u ovom postupku, Slobodan Stojković. Da Aleksandar Medić nije pucao i da nije ubio potvrđeno je i izmenjenom optužnicom. Međutim, treba naglasiti da Aleksandar Medić nije pucao svojom voljom. On nije zakasnio da puca. Nije bio sprečan da puca. Nije mu blokirala puška. Jednostavno, on nije hteo da puca, on je odlučio da ne puca. On je jedini koji tog dana nikoga nije ubio, sa napomenom da se to odnosi i na optuženog Vukova.

Pošto Aleksandar Medić, po svojoj sopstvenoj odluci, nije nikoga ubio niti je uopšte pucao mora biti oslobođen svake odgovornosti.

Branilac optuženog Aleksandra Vukova, advokat Zoran Levajac:

Optuženi Aleksandar Vukov je nevin čovek. Ne postoji nijedan dokaz za njegovu krivicu. Jedini greh Vukova je što je bio pripadnik jedinice *Škorpioni* i što se spletom okolnosti u pogrešno vreme našao na pogrešnom mestu.

Precizirana optužnica je čista konstrukcija u odnosu na Vukova. Nijedan njen stav koji se odnosi na Vukova nije utemeljen na bilo kakvim dokazima.

U optužnici se tvrdi da je komandant Slobodan Medić obavestio Aleksandra Vukova o streljanju zarobljenika koje će izvršiti njegovi telohranitelji. Za to nema nikakvih dokaza. Optuženi Slobodan Medić tvrdi da tog dana nije bio u Trnovu.

Navodi optužnice da je Vukov pokazao egzekutorima mesto za streljenje nisu tačni. Za to nema nikakvog dokaza. Niko od saslušanih ne kaže da je Vukov odredio mesto za streljanje. Takođe nema nijednog dokaza da je Aleksandar Vukov doveo trojicu svojih vojnika da učestvuju u streljanju.

Pošto tokom suđenja nije izveden nijedan dokaz koji bi ukazivao na to da je Vukov uradio bilo šta što mu se stavlja izmenjenom optužnicom na teret, on mora biti oslobođen.

Branilac optuženog Branislava Medića, advokat Zoran Jevrić:

Ovaj postupak je vođen da se zadovolji puka forma kako bi se stvorili formalni uslovi da se optuženima izrekne kazna. Tužilaštvo i sud služili su samo da procesuiraju ono što je Fond za humanitarno pravo osmislio, pripremio i dostavio Tužilaštvu i Sudu a da pri tom ni Sud ni Tužilaštvo nisu vršili nikakve provere vrednosti onoga što im Fond za humanitarno pravo dostavlja. Svi dokazi koje je Fond za humanitarno pravo dostavio Tužilaštvu i Sudu su prihvatani od ovih organa bezrezervno i nekritički. To se najbolje može videti iz činjenice da se u toku postupka više puta menjala lista navodno stradalih. Sve te liste, Sud i Tužilšatvo su prihvatali bez ikakave provere, pa i identifikaciju jedne žrtve od strane majke na video snimku, da bi nakon te identifikacije predstavnici Fonda obavestili Sud da se radi o grešci.

Predstavnici Fonda za humanitarno pravo su sami dovodili svedoke, smeštali ih u Beogradu, dovodili ih u sud, razgovarali sa njima pre suđenja, određivali termin kada mogu biti saslušani a Sud je sve to prihvatao.

Sud je dozvolio predstavnicima Fonda za humanitarno pravo da sprovode svoju istragu van optužnice i okolnosti vezanih za optužnicu. Fond za humanitarno pravo je želeo po svaku cenu da u ovaj postupak uvuče Republiku Srbiju, kako bi se nakon završetka postupka dobila naknade štete od Republike Srbije. Na insistiranje Fonda za humanitarno pravo da se utvrdi status jedinice *Škorpioni*

Sud je svim mogućim instancama u zemlji i inostranstvu slao molbu da se izjasne u vezi sa tim iako to nema nikakve veze sa ovim postupkom i optužnicom.

Da su se Tužilaštvo za ratne zločine i Sud stavili na stranu Fonda za humanitarno pravo a protiv optuženih postoje sledeći dokazi: Fond je pribavio kopiju kopijine kopije, nekakve kasete, ta kopija kopijine kopije je dalje prerađivana i tako prerađena je dostavljena Tužilaštvu, a Tužilaštvo Sudu. Sud je kopiju kopijine kopije kasete na kojoj su vršene brojne prepravke izveo kao dokaz iako Haški tribunal nije prihvatio ovu kasetu kao dokaz.

Optuženog Branisalva Medića sud treba da oslobodi i prema njemu ukine pritvor.

K.V.6/2005

U IME NARODA

OKRUŽNI SUD U BEOGRADU-Veće za ratne zločine, u veću sastavljenom od sudija mr Gordane Božilović-Petrović, predsednika veća, Veska Krstajića i Vinke Beraha-Nikićević, članova veća, sa zapisničarem Natašom Arsić, u krivičnom predmetu protiv opt. Medić Slobodana, čiji je branilac adv. Perković Miroslav, opt. Petrašević Pere, čiji je branilac adv. Levajac Zoran, opt. Medić Aleksandra, čiji je branilac adv. Fajfrić Željko, opt. Vukov Aleksandar, čiji je branilac adv. Levajac Zoran i opt. Medić Branislava, čiji je branilac adv. Jevrić Zoran, zbog krivičnog dela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142 st. 1 KZSRJ, po optužnici Tužilaštva za ratne zločine RS KTRZ br. 3/05 od 07.10.2005.godine, izmenjenoj dana 09.10.2006.godine, nakon održanog glavnog i javnog pretresa dana 05.04.2007.godine doneo je, a dana 10.04.2007. godine u prisustvu zamenika Tužioca za ratne zločine Nebojše Markovića, optuženih i njihovih branilaca, te punomoćnika oštećenih adv. Todorović Dragoljuba i Nataše Kandić, javno objavio sledeću:

P R E S U D U

Optuženi,

MEDIĆ SLOBODAN, zv.»Boca» iz Novog Sada ul. Petefi Šandora broj 136, rođen 18.09.1966.godine u Vinkovcima, od oca Radivoja i majke Ranke rođene Ralić, Srbin, državljanin SCG, završio srednju Poljoprivrednu školu, radi na farmi, mesečno zarađuje oko 1.000 evra, nema nepokretne imovine, oženjen, otac dvoje dece, vojsku služio 1988/89.godine u Prištini, neosuđivan

PETRAŠEVIĆ PERO, iz Šida, ul.Čajkovska broj 35, rođen 14.04.1969. godine u Osijeku, od oca Ratomira i majke Ružice rođene Perić, Srbin, državljanin SCG i Republike Hrvatske, završio srednju tekstilnu školu, po zanimanju ugostitelj, mesečno zarađuje oko 200 evra, nema nepokretne imovine, oženjen, otac dvoje dece, vojsku služio 1989/90 u Bitolju, vodi se u VE SO Šid, osuđivan

MEDIĆ ALEKSANDAR, zv.»Aca» i «Žara», iz Šida, ul.Cara Dušana broj 111, rođen 01.01.1967.godine u Vinkovačkim Banovcima, od oca Milovana i majke Milene rođene Mandić, Srbin, državljanin SCG, završio srednju Poljoprivrednu školu, po zanimanju zemljoradnik, mesečno zarađuje oko 9 000 dinara, nema nepokretne imovine, razveden, otac jednog maloletnog deteta, vojsku služio 1986/87 u Kraljevu i Nišu, osuđivan

MEDIĆ BRANISLAV, zv.»Zekan» i «Brane», iz sela Stjenovci, ulica Brilova broj 75, Opština Šid, rođen 19.08.1966.godine u Vinkovačkim Banovcima, od oca Neška i majke Marije rođene Matošević, Srbin, državljanin SCG, završio srednju školu, po zanimanju mehaničar, radi kao vozač u privatnoj firmi, mesečno zarađuje oko 300 evra, od nepokretnosti poseduje kuću na adresi stanovanja, oženjen, otac četvoro dece, neosuđivan,

K R I V I S U

Što su:

Neutvrđenog dana tokom Jula meseca 1995.god., za vreme građanskog rata u tadašnjoj Republici BiH, vođenog između pripadnika oružanih snaga srpske, hrvatske i muslimanske nacionalnosti, na mestu zvanom Godinske Bare, u blizini Trnova, kao pripadnici paravojne formacije pod nazivom "Škorpioni», koju je formiralo preduzeće "Naftna industrija Republike Srpske Krajine» radi čuvanja naftnih bušotina u selu Đeletovci i okolini, a vojno delovala u sastavu "Vojske Republike Srpske Krajine», kršeći pravila međunarodnog prava i to:

član 3 stav 1, tač. 1-A, IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vreme rata, od 12. 08.1949.godine, ratifikovane od Narodne skupštine FNRJ /Sl. list FNRJ br. 24/50 i protivno članu 4 stav 2-A i članu 13 II Dopunskog protokola uz ovu konvenciju,

zajedno sa više NN pripadnika jedinice od kojih su neki poznati pod nadimcima "Miša Turčin» i "Đole Šiptar», lišili života šest zarobljenih lica muslimanske nacionalnosti i to Fejzić Safeta, rođenog 1978.godine, Alispahić Azmira, rođenog 1978, Salkić Sidika, rođenog 1959.godine, Ibrahimović Smaila, rođenog 1960.godine, Salihović Dinu, rođenog 1979.godine i Delić Jusu rođenog 1970.godine,

tako što je opt. Medić Slobodan, komandant pomenute jedinice, naredio opt. Petrašević Peri, Medić Aleksandru, Medić Branislavu, te Momić Miloradu i Davidović Slobodanu, prema kojima je postupak razdvojen, da u blizini borbenog

3

položaja, na mestu gde je bilo borbenih dejstava, streljaju zarobljena lica, predstavljajući da su u tim dejstvima poginuli, nakon čega su zarobljena lica prevezena kamionom iz Trnova u pravcu položaja jedinice i na dogovorenom mestu iskrcana iz vozila, ležeći licem okrenuti zemlji, okruženi optuženima Petrašević Perom, Medić Aleksandrom i Medić Branislavom, te Momić Miloradom i Davidović Slobodanom, koji su u rukama imali automatske puške, nakon čega su svi sproveli zarobljena lica koja su išla putem prema položaju,

opkoljena naoružanim pripadnicima jedinice, sa kog puta su skrenuli prema spaljenim vikendicama, i kod objekta Zvizdić Hasana, dok su optuženi Medić Aleksandar i ostali neidentifikovani pripadnici jedinice pomagali ostalim optuženima da izvrše streljanje, čuvajući stražu da zarobljenici ne pobegnu, opt. Petrašević Pera, Medić Branislav, Momić Milorad i Davidović Slobodan streljali četiri zarobljena lica pucajući im u leđa, te nakon što su preostala dva zarobljena lica prenela leševe streljanih do kuće i njih streljali, dok su ležali licem prema zemlji u unutrašnjosti spaljene vikendice, pucajući im u leđa i glavu, nakon čega su leševi pobijenih, od strane NN lica, kasnije, poliveni benzinom i spaljeni,

- čime su optuženi Medić Slobodan, Medić Branislav i Petrašević Pero izvršili krivično delo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz člana 142 stav 1, u vezi člana 22 KZ SRJ, kao saizvršioci, a opt. Medić Aleksandar krivično delo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1 u vezi člana 24 KZ SRJ, u pomaganju,

Pa ih sud primenom napred navedenih zakonskih odredaba i članova 4, 42, 44, 45 i 54 KZ, i čl.356 ZKP-a,

O S U Đ U J E

I opt. MEDIĆ SLOBODANA na kaznu zatvora u trajanju od 20 (dvadeset) godina,

II opt.PETRAŠEVIĆ PERU na kaznu zatvora u trajanju od 13 (trinaest) godina,

III opt. MEDIĆ ALEKSANDRA na kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina,

IV opt. MEDIĆ BRANISLAVA na kaznu zatvora u trajanju od 20 (dvadeset) godina.

U smislu odredaba člana 63 KZ, u izrečene kazne zatvora optuženima Medić Slobodanu, Petrašević Peri, i Medić Branislavu se uračunava vreme provedeno u pritvoru i to od dana lišenja slobode, pa do pravnosnažnosti ove presude, a najduže do isteka rokova propisanih u stavu 3 i 4 člana 146 ZKP-a.

Optuženom Medić Aleksandru u izrečenu kaznu zatvora uračunava se vreme provedeno u pritvoru od dana lišenja slobode, pa do 10.04.2007.godine.

Na osnovu odredaba člana 196 st.1 u vezi člana 193 st.2 ZKP-a, **OBAVEZUJU SE** optuženi da na ime paušala isplate iznose od po 50.000,00

(pedesethiljada) dinara, te svi optuženi solidarno na ime troškova ovog krivičnog postupka islate iznos od 914.609,90 dinara, a sve u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude pod pretnjom prinudnog izvršenja.

Na osnovu člana 206 st.3 ZKP-a, porodice oštećenih se za ostvarivanje imovinsko-pravnog zahteva upućuju na parnicu.

II

Na osnovu člana 355 stav 1 tačka 3 ZKP-a,

Optuženi VUKOV ALEKSANDAR, zv.»Vuk», iz Bačke Palanke, ul. 20 Oktobra br.131, rođen 17.05.1973.godine u Vinkovcima, od oca Mladena i majke Ljubice, rođene Babić, Srbin, državljanin SCG, završio Srednju školu unutrašnjih poslova, penzioner, ratni vojni invalid, mesečna primanja oko 50 000 dinara, vojsku nije služio, vodi se u VE SO Bačka Palanka, poseduje kuću i automobil, neosuđivan,

OSLOBAĐA OD OPTUŽBE

da je:

sa umišljajem pomogao optuženima Medić Slobodanu, Petrašević Peri, Medić Aleksandru, Medić Branislavu, na taj način što ga je opt. Medić Slobodan, komandant pomenute jedinice, koji je naredio ostalim optuženima da streljaju šest zarobljenih lica muslimanske nacionalnosti i to Fejzić Safeta, rođenog 1978.godine, Alispahić Azmir, rođenog 1978, Salkić Sidika, rođenog 1959.godine, Ibrahimović Smaila, rođenog 1960.godine, Salihović Dinu, rođenog 1979.godine i Delić Jusu rođenog 1970.godine, o tome obavestio radio vezom, dok se nalazio na položaju, da bi ga ostali optuženi sačekali, te nakon što se posle izvesnog vremena pojavio u pratnji više neidentifikovanih pripadnika jedinice, među kojima su bili i oni sa nadimcima «Miša Turčin» i «Đole Šiptar», kao jedini od optuženih koji je znao teren u blizini borbenog položaja, rekao opt. Petrašević Peri gde da izvrše streljanje zarobljenih lica, a zatim naredio pripadnicima jedinice koji su došli sa njim da im pomognu u tome,

- čime bi izvršio kriv. delo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1 u vezi člana 24 KZ SRJ, u pomaganju.

Troškovi krivičnog postupka u ovom delu padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Obrazloženje

1. OPTUŽNICA

Optužnicom Tužilaštva za ratne zločine RS KTRZ br. 3/05 od 07.10.2005. godine, koja je izmenjena podneskom Tužilaštva od 09.10.2006.godine, opt. Medić Slobodanu, opt. Petrašević Peri i opt. Medić Branislavu stavljeno je na teret izvršenje krivičnog dela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142 st.1 u vezi člana 22 KZSRJ, u saizvršilaštvu, a opt. Medić Aleksandru i opt. Vukov Aleksandru krivično delo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142 st.1 u vezi člana 24 KZSRJ, u pomaganju.

U svojoj završnoj reči, zastupnik javne tužbe je zaključio da je, imajući u vidu odbrane optuženih, kao i veliki broj izvedenih dokaza, krivica svakog od optuženih na nesumnjiv način dokazana, i predložio da sud optužene oglasi krivim i osudi po zakonu, uzimajući u obzir sve okolnosti i pojedinačne uloge i doprinose u izvršenju konkretnog krivičnog dela, smatrajući da se svrha kažnjavanja može postići samo ukoliko sud svim optuženima izrekne maksimalne kazne za krivično delo iz člana 142 st.1 KZSRJ. Posebno je naglasio činjenicu da su kritičnom prilikom lišeni života mladi ljudi, pa čak i deca, jer su trojica oštećenih imali manje od 18 godina, kao i to da su optuženi prilikom izvršenja dela postupali krajnje neljudski prema žrtvama, a sa druge strane istakao postojanje olakšavajućih okolnosti na strani optuženog Petraševića, koji je priznao izvršenje dela i izrazio svoje najdublje kajanje, te svojim držanjem u toku krivičnog postupka doprineo da se utvrdi istina, kao i optuženog Medić Aleksandra, koji iako nije priznao izvršenje krivičnog dela, svojim iskrenim držanjem i nesumnjivim kajanjem jasno manifestovao svoj odnos prema predmetnom događaju, dok je od olakšavajućih okolnosti na strani Vukov Aleksandra istakao njegovo zdravstveno stanje i postojanje visokog stepena invaliditeta.

U završnoj reči, punomoćnik oštećenog adv. Dragoljub Todorović, izjavio je da smatra da je izvedenim dokazima tokom postupka, a pre svega izvedenim dokazom u vidu snimka zločina, te priznanjem optuženog Pere Petraševića i Aleksandra Medića, kao i delimičnim priznanjem optuženog Branislava Medića krivica optuženih nesumnjivo dokazana. Punomoćnik oštećenih se posebno osvrnuo na veštačenje VHS kasete sa snimkom egzekucije, koje je pokazalo da na ovom snimku nije bilo intervencija, te da se bez ikakve sumnje radi o autentičnom snimku, bez mogućnosti da se predmetni događaj nije dogodio onako kako se to vidi na snimku. Punomoćnik je, između ostalog, ukazao i na bezobzirnost i bezosećajnost optuženih koji, po njegovim rečima, nisu pokazali ni malo ljudskosti ni sažaljenje prema oštećenima, što je po njemu otežavajuća okolnost, koja traži najstrožu kaznu za sve optužene.

Punomoćnik oštećenih, Nataša Kandić, u završnoj reči najviše pažnje posvetila je statusu jedinice «Škorpioni», ističući nelogičnost i neubedljivost objašnjenja da se radi o paravojnoj formaciji, kako je to navedeno u optužnici, iznoseći svoje mišljenje da je ova jedinica deo MUP Srbije i da je kao takva uzela učešće na trnovskom ratištu, što je po njenom mišljenju potvrđeno dokumentacijom koja je pribavljena od Haškog tužilaštva, u kojoj se jedinica «Škorpioni» pominje kao jedinica MUP Srbije odnosno jedinica Organa unutrašnjih poslova Republike Srbije.

Oštećeni su se pridružili krivičnom gonjenju protiv optuženih i istakli imovinsko-pravni zahtev.

2. IZJAŠNJAVANJE OPTUŽENIH PO OPTUŽBI

- Optuženi Medić Slobodan je izjavio da ne priznaje izvršenje krivičnog dela koje mu se optužnicom stavlja na teret i da ne priznaje svoju krivičnu odgovornost.

- Optuženi Petrašević Pera je izjavio da priznaje izvršenje krivičnog dela koje mu se optužnicom stavlja na teret, a izjašnjavajući se o svojoj krivičnoj odgovornosti, da je u konkretnom slučaju izvršavao naređenje pretpostavljenog.

- Optuženi Medić Aleksandar je izjavio da ne priznaje izvršenje krivičnog dela koje mu je optužnicom stavljeno na teret i da se ne oseća krivim.

- Optuženi Vukov Aleksandar je izjavio da ne priznaje izvršenje krivičnog dela koje mu je optužnicom stavljeno na teret i da ne priznaje svoju krivičnu odgovornost.

- Optuženi Medić Branislav je izjavio da ne priznaje izvršenje krivičnog dela koje mu je optužnicom stavljeno na teret, kao i da ne priznaje svoju krivičnu odgovornost.

3. IZVEDENI DOKAZI

Sud je u dokaznom postupku izveo sledeće dokaze:

3.1 Saslušao u svojstvu svedoka oštećene:

- dana 25.01.2006. oštećenu Fejzić Hanu, oštećenu Muhić Safetu, oštećenu Alispahić Nuru i svedoka Salkić Osmana,

- dana 26.01.2006.godine oštećenu Salkić Hanu i oštećenog Ibrahimović Semira,

- dana 22.07.2006.godine, oštećene Salkić Saimu, oštećenog Delić Bektu i svedoka Salkić Osmana,

3.2. Saslušao svedoke:

- Stojković Slobodana dana 23.02 i 24.02.2006.godine,
- Galijaš Igora dana 13.03.2006.godine,
- Vučenović Branislava dana 13.03.2006.godine,
- Manojlović Srđana dana 14.03.2006.godine,
- Opačić Đuru dana 15.03.2006.godine,
- Mileusnić Đuru dana 15.03.2006.godine,
- Vujadinović Milivoja dana 11.05.2006.godine, -Bogatić Bratislava dana 11.05.2006.godine, -Dmitrović Petra dana 12.05.2006.godine, -Olujić Radoslava dana 19.06.2006.godine, -Hovan Damira dana 20.06. godine, -Delić Željka dana 21.06.2006.godine, -Kovač Tomislava dana 03.07.2006.godine, -Mirilo Jovana dana 05.07.2006.godine, -Grkinić Miroslava dana 05.09.2006.godine, -Šandor Danila dana 26.09.2006. godine, -Gavrić Dragana dana 23.10.2006.godine -Milana Milanovića-Mrguda dana 24.10.2006.godine, -Momirović Dragana dana 31.01.2007. godine,
- Amora Mašovića, člana Međunarodne komisije za nestale, dana 12.03.2007.godine,

3.3. Uz saglasnost stranaka pročitana je:

-izjava svedoka-oštećenog Salkić Saidina data pred Međunarodnim krivičnim tribunalom za gonjenje lica odgovorih za ozbiljne povrede međunarodnog prava, počinjene na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991.godine, od 22.07.2005.godine

3.4. Saslušao putem video linka svedoke:

- Kosanović Duška dana 11.04 i 12.04. 2006.godine,
- svedoka «A» dana 12.04. i 13.04.2006.godine,

3.5. Saslušao sudske veštake:

-prof. dr. Slobodan Jovičić dana 25.09.2006.godine i dana 05.12.2006. godine

-prof. dr.Aleksandrić Branimir dana 04.09.2006.godine,

-neuropsihijatar dr.Blagojević Miodrag dana 31.01.2007.godine,

3.6. Pismeni dokazi:

Na saglasan predlog stranaka sud je pročitao pismena koja se nalaze u spisima predmeta i to:

3.6.1. Zapisnike

- zapisnik o pretresanju stana i drugih prostorija Ministarstva unutrašnjih poslova broj 1906/05-2 od 02.06.2005.godine, u Šidu u ul.Cara Dušana, za Aleksandra Medića,

-zapisnik o pretresanju stana i drugih prostorija Ministarstva unutrašnjih poslova broj 1906/05-3 od 02.06.2005.godine, na ime Vukov Aleksandra, u Bačkoj Palanci,

-zapisnik o pretresanju stana i drugih prostorija MUP-a 05/3 – 1905/05-1-2 od 02-06.2005.godine, na ime Petrašević Pere,

-zapisnik o pretresanju stana i drugih prostorija Ministarstva unutrašnjih poslova Ku.31/05 od 06.06.2005.godine, na ime Momić Anke,

-zapisnik o pretresanju stana i drugih prostorija Ministarstva unutrašnjih poslova Ku.31/05 od 06.06.2005.godine na ime Medić Kate,

-potvrdu o privremeno oduzetim predmetima MUP-a Ku.31/05 od 06.06.2005.godine, na ime Medić Kate

3.6.2. Dokumentaciju koja se odnosi na identitet žrtava:

- fotodokumentacija koja se odnosi na eshumaciju leševa od 18.05.1999. godine,

- izveštaj-dokumentacija o eshumiranim žrtvama Federalne komisije za nestale osobe Bosne i Hercegovine broj 01-41-844/2003 od 16.04.2003.godine

- izveštaj Instituta za nestale osobe Bosna i Hercegovina broj 1-40-49/2007, od 14.03.2007.godine,

- izveštaj Instituta za nestale osobe broj 01-40-15/07 od 02.02.2007. godine,

- DNK izveštaj na ime Ibrahimović Smaila,

- DNK izveštaj na ime Fejzić Safeta,

- DNK izveštaj na ime Salihović Dine,

- izveštaj Instituta za nestale osobe od 14.03.2007.godine,

- izveštaj Instituta za nestale osobe od 14.03.2007. 01-40-37/2007,

- rešenje Kantonalnog suda u Sarajevu broj Kri. 83/98 od 25.03.1999. godine,

- zapisnik o eksumaciji i obdukciji Kantonalnog suda u Sarajevu Kri.br. 83/98 od 28.04.1999.godine,

- izveštaj o kriminalističko-tehničkoj pretrazi lica mesta broj 1037/99 od 18.05.1999.godine,

- zapisnik o saslušanju svedoka-veštaka pred Kantonalnim sudom u Sarajevu od 28.09.1999.godine,

-veštačenje tragova vatrenog oružja Sektora kriminalističke policije-odeljenja kriminalističke tehnike od 09.08.1999.godine-Ministarstva unutrašnjih poslova Sarajeva, sa mišljenjem

-predlog dokaza na okolnosti utvrđivanja identiteta šeste žrtve od dana 24.10.2006.godine

-dana 12.03.2007.godine, izvršio radnju prepoznavanja preko fotografija žrtava,

- izvršio uvid u fotografije oštećenih iz fotodokumentacije u spisima označenih brojevima od 03639681 do broja 03639721,

3.6.3. Pismenu dokumentaciju koja se odnosi na jedinicu «Škorpioni»:

-izveštaj Ministarstva unutrašnjih poslova Resor javne bezbednosti specijalne antiterorističke jedinice broj 228/06 od 13.02.2006.godine

-izveštaj Bezbednosno informativne agencije broj 02-2143 od 20.02.2006.godine,

-izveštaj Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srbije, broj 1519/06-2 od 20.02.2006.godine,

-dopis Ministarstva odbrane Vojno bezbednosne agencije Beograd od 02.03.2006.godine,

-dopis Ministarstva odbrane Vojno istorijski institut-vojni arhiv od 02.03.2006.godine,

-izveštaj Ministarstva odbrane-Sektora za ljudske resurse-uprave za organizaciju od 24.02.2006.godine,

- dopis Ministarstva odbrane vojnoistorijskog instituta-Vojni arhiv od 19.04.2006.godine,

- izveštaj Ministarstva odbrane-Uprave za organizaciju od 12.04.2006. godine,

- dopis Ministarstva za ljudska i manjinska prava od 11.05.2006.godine, -izveštaj Ministarstva pravde Bosne i Hercegovine od 21.04.2006.godine, -izveštaj Ministarstva odbrane Bosne i Hercegovine od 17.04.2006.godine, - izveštaj Ministarstva pravosuđa Republike Hrvatske od 6.marta

2006.godine,

- dopis Ministarstva pravosuđa Republike Hrvatske-Kazneni odel od dana

14.marta 2006.godine,

- dopis Ministarstva pravde Bosne i Hercegovine od 08.05.2006.godine,

- dopis Ministarstva unutrašnjih poslova direkcija policije od

23.06.2006.godine,

- dopis Ministarstva pravde Republike Srbije broj 326/1-205-01 od

18.07.2006.godine

- izveštaj Ministarstva odbrane Republike Hrvatske, od 18. avgusta

2006.godine

- dopis Ministarstva unutrašnjih poslova od 06.02.2007.godine,

- službena beleška sa glavnog pretresa od 23.01.2006.godine koju je sačinio

opt. Medić Slobodan, iz dva dela

- naredba Naftne industrije Krajina od 08.11.2004.godine,

- izveštaj Naftne industrije Krajina od 10.09.1994.godine,

- opis događaja Naftne industrije Krajina, od 05.09.1994.godine,

- izveštaj Vojne pošte 9189 Đeletovci- dežurni u kasarni,

- izveštaj Vojne pošte 9189 Đeletovci- dnevne zapovesti, službena beleška,

- skica kampa i položaj linija sačinjen od strane opt. Vukov Aleksandra

dana 13.04.2006.godine,

- službena beleška sačinjena na glavnom pretresu dana 24.01.2006. godine od strane opt.Vukov Aleksandra

3.6.4. Pismenu dokumentaciju koja se odnosi na optužene:

- rešenje o rasporedu na radno mesto Naftne industrije Krajina broj 963 od 30.05.1994.godine na ime Vukov Aleksandra,

- izveštaj Ministarstva unutrašnjih poslova Ku.31/05 od 24.06.2005. godine, o proveri državljanskog statusa za optuženog Medić Slobodana, i ostale optužene,

- dopis Vojnog odseka Sremska Mitrovica, Pov.broj 3-1 od 04.01.2006. godine,

- dopis Vojnog odseka Novi Sad Int.1-11 od 18.01.2006.godine na ime Vukov Aleksandra,

- dopis Vojnog odseka Novi Sad-Vojni odeljak Bačka Palanka broj 1-12 od 12.01.2006.godine,

- izveštaj Opštine Bačka Palanka Opštinske uprave- odeljenja za društvene delatnosti br.IV-04-580-sl/06 od 20.01.2006.godine na ime Vukov Aleksandra,

- peticija naslovljena na ime Vukov Aleksandra 569/362,

- statut šaranske federacije Srbije i Crne gore,

- rešenje Ministarstva za ljudska i manjinska prava od 19.03.2004.godine, na ime šaranske federacije,

- ocena Vojne pošte broj 549-Bitolj,

- izvod iz odredaba Zakona o vojnoj obavezi,

- Pravilnik o vršenju vojne obaveze,

- zaključak Srpske oblasti Slavonija-Baranja i Zapadni Srem broj 02-5-5/1-1992od 21.01.1992.godine,

- podnesak branioca opt. Vukov Aleksandra adv.Zorana Levajca od 20.06.2006.godine sa prilozima i to:

1. Uput na stacionarno lečenje od 12.12.2000.godine, na ime Vukov Aleksandra,

2. Izveštaj specijaliste ortopeda Doma zdravlja Bačka Palanka od 13.12.2004.godine, na ime Vukov Aleksandra,

3. Otpusna lista Klinike za plastičku hirurgiju i ortopediju VMA na ime Vukov Aleksandra od 18.03.1996.godine,

4. Otpusna lista Klinike za traumatologiju i ortopediju VMA od 20.10.2005.godine, na ime Vukov Aleksandra,

5. Otpusnica zdravstvenog centra «Sveti Sava» od dana 26.08.1995. godine, na ime Vukov Aleksandra,

6. Uput za stacionarno lečenje Kliničkog centra «Sveti Sava» Vukovar od 13.03.1996.godine, na ime Vukov Aleksandra,

7. Nalaz Doma zdravlja dr.Mladen Stojanović-Bačka Palanka od 13.12.2001.godine, na ime Vukov Aleksandra,

8. Nalaz istog Doma zadravlja od 19.01.2001.godine, na ime Vukov Aleksandra,

9. Konsultacije iz urologije Ortopedsko hirurške klinike od 13.05.2005. godine sa uputom,

- otpusna lista sa epikrizom KPD bolnice Beograd od dana 07.06.2005. godine na ime Vukov Aleksandra,

- fotokopija zdravstvenog kartona pritvorenika na ime Vukov Aleksandra, Okružnog zatvora u Beogradu,

- vojna knjižica broj 121927 na ime Petrašević Pere,

- službena legitimacija na ime Petrašević Pere broj 0578,

- vojna legitimacija na ime Petrašević Pere broj 002415,

3.6.5. Izveštaje iz KE za optužene:

- izveštaj Republike Hrvatske-Ministarstva pravosuđa-Uprave za kazneno pravo-Odelenja za kaznenu evidenciju iz Zagreba od 09.02.2006. godine na ime Medić Slobodana,

- izveštaj Republike Hrvatske Ministarstva pravosuđa-Uprave za kazneno pravo-Odelelja za kaznene evidencije od 09.02.2006.godine na ime Vukov Aleksandra,

- izveštaj Republike Hrvatske-Ministarstva pravosuđa od 09.02.2006. godine na ime Medić Aleksandra,

- izveštaj Republike Hrvatske Ministarstva pravosuđa od 09.02.2006. godine na ime Medić Branislava,

- izveštaj Republike Hrvatske Ministarstva pravosuđa od 09.02.2006. godine na ime Petrašević Pere,

- dopis Županijskog suda u Vukovaru-Kazneni odel od 13.marta 2006. godine

- izveštaj iz kaznene i prekršajne evidencije SUP-a Sremska Mitrovica od 08.08.2005.godine, na ime Medić Aleksandra,

- izveštaj iz kaznene i prekršajne evidencije SUP-a Sremska Mitrovica od 08.08.2005.godine, na ime Petrašević Pere,

- izveštaj iz kaznene i prekršajne evidencije SUP-a Sremska Mitrovica od 08.08.2005.godine, na ime Medić Branislava,

- izveštaj iz kaznene i prekršajne evidencije SUP-a Bačka Palanka od 09.08.2005.godine na ime Vukov Aleksandra,

- izveštaj iz kaznene i prekršajne evidencije SUP-a Novi Sad od 09.08.2005. godine, na ime Medić Slobodana

3.6.6. Nalaze i mišljenja sudskih veštaka:

- nalaz i mišljenje veštaka neuropsihijatra dr.Miodraga Blagojevića, na ime Medić Slobodana od dana 20.07.2005.godine,

- nalaz i mišenje veštaka neuropsihijatra dr.Miodraga Blagojevića, na ime Medić Branislava od dana 20.07.2005.godine,

- nalaz i mišljenje veštaka neuropsihijatra dr.Miodraga Blagojevića, na ime optuženog Vukov Aleksandra od dana 19.07.2005.godine,

- nalaz i mišljenje veštaka neuropsihijatra dr.Miodraga Blagojevića, na ime Petrašević Pere od dana 19.07.2005.godine,

- nalaz i mišljenje lekara neuropsihijatra dr.Miodraga Blagojevića, na ime Medić Aleksandra od dana 20.08.2005.godine,

- izveštaj Instituta za sudsku medicinu Medicinskog fakulteta u Beogradu od dana 29.06.2006.godine na ime Vukov Aleksandra sa mišljenjem od strane komisije sudskih veštaka,

- izveštaj o veštačenju CD-a, prof.dr.Slobodana Jovičića od 29.08.2006. godine,

- nalaz i mišljenje veštaka Slobodana Jovičića u vezi veštačenja VHS kasete od 24.11.2006.godine

3.6.7. Ostalu dokumentaciju:

- dopis Fonda za humanitarno pravo od dana 13.06.2006.godine,

- presuda na ime Slobodana Davidovića Županijskog suda u Zagrebu-kazneni odjel prvog stupnja

- topografska karta 1:25000 Sarajevo 4-2-Ilovica 525-2-4 Sarajevo,

- zahtev za pomoć Tužilaštva međunarodnog krivičnog suda za bivšu

Jugoslaviju broj SRM 1117-a,

- dopis zamenika šefa istražnog odeljenja Tribunala broj 20060426-02 od 14.07.2006.godine,

- fotografije pripadnika jedinice «Škorpioni» iz fotodokumentacije u spisima predmeta

3.6.8.Pismenu dokumentaciju Haškog tribunala, koja je pregledana prikazivanjem preko monitora a koja se nalazi u posebnom dodatku u spisima predmeta i koja je taksativno nabrojana:

- Dopis zamenika ministra MUP Republike Srpske Tomislava Kovača upućen ministru Unutrašnjih poslova Republike Srbije i ministru Unutrašnjih poslova Republike Crne Gore br.K/P-1-278/95 od 12.06.1995.godine,

- Dopis zamenika ministra MUP Republike Srpske Tomislava Kovača upućen ministru MUP-a Srbije i ministru MUP-a Crne Gore br.K/P-1-299/95 od 17.06.1995.godine,

- Dopis zamenika ministra MUP Republike Srpske Tomislava Kovača upućen Predsedniku Republike Srpske, br.K/P-764/95 od 23.06.1995.godine,

- Pregled saznanja sa i oko ratišta od 26.06.1995.godine,

- Pregled saznanja sa i oko ratišta od 30.06.1995.godine,

- Depeša zamenika komandanta SBP Ljubiše Borovčanina, br.113/95 od 30.06.1995.godine,

- Depeša zamenika komandanta SBP Ljubiše Borovčanina, br.118/95 od 01.07.1995.godine,

- Izveštaj SJB Srbinje, V.D načelnika centra Rade Radovića, br.16-162/95 od 05.07.1995.godine,

- Izveštaj SJB Srbinje, V.D načelnika centra Rade Radovića, br.16-166/95 od 06.07.1995.godine,

- Izveštaj Komandanta štaba Tomislava Kovača, br.56/95 od 06.07.1995. godine,

- Izveštaj SJB Srbinje, V.D.načelnika centra Rade Radovića, br.16-175/95 od 08.07.1995.godine,

- Naredba Komandanta štaba Tomislava Kovača, br.64/95 od 10.07.1995.godine,

- Obaveštenje Komandant-pukovnika Vasilija Mijovića, br.50/95 od 19.07.1995.godine,

- Izveštaj SJB Srbinje V.D.načelnika centra Rade Radović, br.16-01-411/95 od 21.07.1995.godine,

- Raport Komandanta štaba IKM Save Cvjetinovića, br.150/95 od 24.07.1995.godine,

- Depeša V.D.nečelnika centra Rada Radovića, br.16-01-178/95 od 24.07.1995.godine,

- Raport V.D.načelnika centra Rada Radovića, br.16-01-183/95 od 28.07.1995.godine,

- Dopis Zamenika ministra Tomislava Kovača, br.K/bl-85 od 30.09.1995.godine,

- Naredba Predsednika Republike i Vrhovnog komandanta OS RS Radovana Karadžića, br.01-1775/95 od 30.09.1995.godine,

- Rešenje-naredba o ekshumaciji i obdukciji tela, br. Kri-83/98 od 25.03.1999.godine,

- Zapisnik o ekshumaciji i obdukciji br.Kri-83/98 od 28.04.1999.godine,

- Izveštaj i kriminalističko-tehničkoj pretrazi lica mesta, br.1037/99 od 18.05.1999.godine,

- Zapisnik o saslušanju svedoka-veštaka Kri.83/98 od 28.09.1999. godine,

- Veštačenje tragova vatrenog oružja br.01/2.8-04-03-4558 od 09.08.1999.godine MUP Sarajevo-Kanton Sarajevo-Federacija BiH,

- Spisak nestalih lica,

- Dopis Federalne komisije na nestale osobe, br.01-41-844/2003, od 16.04.2003.godine,

- DNK izveštaj za Alispahić Azmira,

- DNK izveštaj za Fejzić Safeta,

- Dozvola za sahranu umrlog br.178/2003, na ime Fejzić Safeta,

- Dozvola za sahranu umrlog br.117/2003, na ime Alispahić Azmira.

3.7. Video snimak

- prikaz CD sa snimkom egzekucije

- pregled audio i video VHS kasete koja se odnosi na događaj na Trnovu

4. ODBIJENI PREDLOZI:

Sud je:

-odbio predlog da se u dokaznom postupku saslušaju svedoci Smajić Zoran, Kovinčić Dejan i Kovljan Predrag,

-odbio predlog da se u svojstvu svedoka sasluša svedok Šimšić Predrag,

- odbio predlog da se u svojstvu svedoka sasluša svedok Dr.Radinović Radovan,

- odbio predlog da se od Haškog tribunala pribavi izjava svedoka Tomislav Kovača,

- odbio predlog da se od Haškog tribunala pribave iskazi svedoka B129, C017, izjava Generala Obrada Stevanovića, Aleksandra Vasiljevića, izjava svedoka C025 iz predmeta Slobodana Miloševića,

- odbio predlog da se u svojstvu svedoka sasluša Frenki Simatović,

- odbio predlog da se u svojstvu svedoka ponovo sasluša svedok Vasilije Mijović,

- odbio predlog da se u svojstvu svedoka neposredno sasluša svedok Enver Hogić,

- odbio predlog da se u svojstvu svedoka sasluša Naser Orić,

- odbio predlog da se u svojstvu svedoka saslušaju Crnobrnja Buca i Juroš Petar,

- odbio predlog da se u dopunu dokaznom postupka ponovo sasluša svedok Grkinić Miroslav,

- odbio predlog da se pribavi izveštaj iz kaznene i prekršajne evidencije za svedoka Jovana Mirila,

- odbio predlog da se od MUP-a Srbije zatraže podaci o licima koji su kao bolesnici navedeni u dopisima a koja su bila lečena u bolnici u Foči,

- odbio predlog da se pribavi od Haškog tribunala izjava optuženog Medić Slobodana koju je dao pred ovim tribunalom,

- odbio predlog da se ponovo pribavi nalaz iz Srebrenice, iz razloga što je sud u više navrata tražio pribavljanje ovog nalaza od nadležnih organa a od istih to nije dobio do sada,

- odbio predlog za ponovnim veštačenjem od strane tima veštaka optuženih u ovom krivičnom predmetu,

- odbio predlog da se u svojstvu svedoka sasluša Nataša Kandić,

- odbio predlog branioca adv.Zorana Jevrića da se u dopunu dokaznog postupak sasluša u svojstvu svedoka Škrba Slobodan, kao suvišan,

- odbio predlog za neposrednim saslušanjem oštećene Salihović Zulejhe i oštećene Mubine Bernt

5. ZAKLJUČAK

Na osnovu izvedenih dokaza, ceneći svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima, imajući u vidu i odbrane optuženih, a sve u smislu člana 352 ZKP, utvrđeno je činjenično stanje kao u izreci presude.

6. ODBRANE OPTUŽENIH

6.1.Optuženi Medić Slobodan

Optuženi Medić Slobodan je u svojoj odbrani, iznetoj na glavnom pretresu, negirao svoju odgovornost i ulogu u izvršenju krivičnog dela, koje mu je optužnicom stavljeno na teret. Izjavio je da nikada nije preneo ili izdao naredbu nekom od svojih vojnika da izvrše streljanje zarobljenika.Smatra da je sporni događaj bio incident koji se dogodio bez njegovog znanja i učešća.

Optuženi je objasnio da je godine 1991. živeo u selu koje se zove Đeletovci, na čijoj teritoriji su se od ranije nalazile naftne bušotine, ali su objekti Naftne industrije ostali prazni, porušeni, opljačkani i van upotrebe. Kada je tokom 1992. godine formirana Naftna industrija Krajine optuženi sa petnaestak do dvadeset ljudi organizuje interno obezbeđenje NIK, imajući u vidu da su se neke od bušotina nalazile i na samoj granici sa Hrvatskom. Obezbeđenje je funkcionisalo 24 časa, u smenama.On je bio šef obezbeđenja, a njegov zamenik bio je Vučenović Branislav. Pripadnici obezbeđenja imali su uniforme koje su dužili još iz 1991. godine, zelene, maskirne, nosili su automatsko oružje i pištolje. Potrebu za angažovanjem većeg broja ljudi u obezbeđenju inicirala je situacija da je veliki deo teritorije bio na samoj liniji razdvajanja sa Hrvatskom, a ta teritorija iznosila je otprilike 15 do 20 kilometara i u dubini oko 30 do 40 kilometara. U početku je jedinica nosila naziv «Odred Boca», u leto godine 1993. optuženi dobija status komandanta i tada jedinica dobija naziv «Škorpioni», te jedno vreme ova dva naziva paralelno egzistiraju. Oba naziva jedinici dao je on, kao komandant jedinice.

Optuženi je dalje objasnio da godine 1993. «Škorpioni» kao interno obezbeđenje Naftne industrije Krajine dolaze pod komandu Vojske Republike Srpske Krajine, od koje dobijaju oružje, a kao bataljon formacijski su pripadali vukovarskom korpusu Vojske Republike Srpske Krajine, tako da su imali i svoju vojnu poštu. Od komande Korpusa primali su naređenja. Komandant Korpusa je prvo bio pukovnik Sladojević, a zatim general Lončar. U to vreme, brojčano stanje je 200 – 300 ljudi. Jedinica je imala dve čete, komandir jedne čete bio je Medić Dragan (brat prvooptuženog), a njegov zamenik Rakić Zoran, a komandir druge čete bio je Opačić Đura, zvani «Čoke», njegov zamenik bio je Dmitrović Pero.Takođe je formiran i izviđački vod, čiji komandir je jedno vreme bio Vukov Aleksandar. U jedinici je postojala i kuhinja, radni vod i nabavna služba. Kuhinju je vodio Vučenović Branislav.

Dalje u odbrani navodi da je on bio komandant jedinice, a da je pored njega postojala i komanda koja je brojala 15 -20 ljudi, koju su sačinjavali komandiri odeljenja, komandiri vodova, komandiri četa, kao i njegov zamenik Vukov Aleksandar.Odluke su donošene zajedno od strane njega i komande, na taj način što bi se, po prijemu naređenja od strane komande Vojske Republike Srpske Krajine, sastajao sa svojom komandom i dogovarao o sprovođenju tih odluka u delo. Odluka koja je doneta i preneta od strane komande Vojske Republike Srpske Krajine se morala sprovoditi, a oni su, komanda i on kao komandant, vršili konkretizaciju načina izvršenja te odluke.

O svim licima koji su radili u obezbeđenju vodila se kartoteka, gde su se beležili lični podaci lica koja su zapošljavali. Kartoteka je bila firmi u Vinkovcima, odnosno u Direkciji NIK (Naftna industrija Krajine), koja je kasnije izgorela zajedno sa celom kartotekom. Svi zaposleni su imali radne knjižice u koje se upisivalo vreme koje su proveli u jedinici, odnosno u firmi i te radne knjižice nalazile su se kod zaposlenih. Takođe, zaključivan je i ugovor o radnom odnosu sa licima koja su se zapošljavala. Na nivou komande donošena je odluka o postavljanju određenih lica na određena rukovodeća mesta, za komandire četa, za njihove zamenike i sl. On, kao komandant, dostavljao je predlog u vezi ovih delatnosti, a komandant korpusa je to verifikovao. Ljudi koji su stupali u jedinicu dobijali su kompletnu garderobu, što znači čizme, čarape, opasač i uniformu. Uniforme nisu bile ujednačene, bile su različite, od crnih do zelenih, maskirnih i sl, a svako je imao tri do četiri para. Na glavama su nosili beretke, crne i crvene. Nabavka garderobe vršena je preko firme koja je to nabavljala i plaćala, a garderoba se šila u Srbiji. Sve to je finansirala Naftna industrija Krajine. Optuženi je objasnio da je on, kao komandant, izdavao naređenja, a u njegovom odsustvu, mogao je da komanduje njegov zamenik ili komandiri četa. Optuženi je imao svoje obezbeđenje, u kom su bili Davidović Slobodan, drugooptuženi Petrašević Pera, trećeoptuženi Medić Aleksandar i Momić Milorad. Petoptuženi Medić Branislav je radio tehničke stvari, u smislu

popravljanja kamiona i mašina i upravljanja kamionom. Što se tiče voznog parka, imali su kamione i džipove. Disciplina u jedinici bila je dobra, poštovala se hijerarhija. Inače, jedinica «Škorpioni» prestala je da postoji 14.05.1996. godine, posle Dejtonskog sporazuma, kada dolazi do primopredaje oružja.

Prvi teren, na koji je jedinica poslata, bio je prema Bihaću, i to planina Plješevica, u novembru mesecu 1994. godine.Optuženi je dobio poziv od komande Republike Srpske Krajine i naredbu da se ode na teren i da organizuje muslimansko stanovništvo koje je bilo raseljeno. U to vreme predsednik Republike Srpske Krajine je bio Milan Martić, a komandant Vojske RSK je bio izvesni Čeleketić. Kada su završili zadatak, vratili su se u Đeletovce i tu su ostali sve do aprila meseca 1995. godine.

Na drugi teren-Velika Kladuša kreću u aprilu mesecu 1995. godine. Zadatak im je bio da se na položaju zamene jedinice, koje su takođe došle iz Republike Srpske Krajine. Naređenje je stiglo od strane komandanta korpusa, a to je bio Dušan Lončar. Na sastanku u komandi korpusa u Vukovaru dobija naređenje da se ide na teren, gde ostaju petnaestak dana, jer su imali trovanje vodom. Posle toga se vraćaju u Đeletovce. Za vreme terena u Kladuši, u kontaktu su sa Vojskom Republike Srpske Krajine. Optuženi često kontaktira sa generalom Miletom Novakovićem.

Optuženi je objasnio da je po naređenjima koja je dobijao morao da postupa, oko tih naređenja nije bilo dogovora. On dobijenu naredbu prosleđuje svojim ljudima i to komandirima četa i zameniku na redovnim sastancima, koji se organizuju u toku dana. Za vreme dok je optuženi bio komandir u jedinici «Škorpioni», nije mu poznato da je neko drugi, sem njega, primio naredbu, a da mu je nije saopštio, pre ili posle izvršene radnje, a dodao je da: «i ako je bilo ja ne znam, ali mislim da je bilo bez posledica»[1]. Optuženi je izjavio da je Vukov Aleksandar bio u mogućnosti da donosi određene odluke u trenutnim situacijima, s tim što je posle toga imao obavezu da obavesti prvooptuženog o onom što je preduzeo, i to o suštinskim stvarima, ali ne i o detaljima. Nije se dešavala da neka odluka bude doneta, a da on kao komandant o tome nije obavešten. U određenim konkretnim situacijama na terenu, Vukov Aleksandar mogao je samostalno da procenjuje i donosi odluke. Objasnio je da je bilo moguće i da neko promeni odluku koju je on kao komandant donosio i dodao da je dosta stvari verovatno prošlo bez njegovog znanja. Dalje navodi da je bilo moguće da na terenu on nešto naredi vojnicima neke druge jedinice ili, pak, da neko od viših činova iz druge jedinice naredi nešto njegovim vojnicima, s obzirom da se poštovala hijerarhija, tako da je običan vojnik morao da poštuje čin. On je po činu potpukovnik a Vukov Aleksandar je bio kapetan.

Naredbu da se krene na treći teren - Trnovo dobija od komandanta korpusa, odnosno zamenika ministra odbrane tadašnje Republike Srpske

Krajine, Milana Milanovića. Na Trnovo kreće 100-115 ljudi, a sa njima kamioni i džipovi. Dolaze na Jahorinu, gde su prespavali jednu noć u hotelu «Šator». Autobusi, kojima su doveženi pripadnici jedinice, ostaju na Jahorini, a kamionima sutradan kreću ka Trnovu. Jedao deo ljudi, sa delom naoružanja ostao je na Jahorini. U toku noću spustili su se do Trnova i optuženi svoju jedinicu smešta u vikend naselje, u blizini Trnova. Posle toga, odlazi na sastanak u komandu koja je bila smeštena u samom mestu Trnovo i tamo dobija određena naređenja i uputstva, informacije o lokaciji neprijatelja, položajima, kvalitetu samog terena, kao i situaciji koja vlada u ostalim jedinicama koje funkcionišu na terenu. Komandant Sarajevsko-romanijskog korpusa bio je general Milošević. Inače, na ovom terenu bilo je i policijskih snaga koje su dovođene iz Zvornika, Bijeljine i drugih delova Republike Srpske, i oni su hijerarhijski bili podređeni vojsci.

Na Trnovu su imali improvizovano komandno mesto u jednoj kući. Ostatak jedinice bio je raštrkan po okolnim kućama. Borbeni položaj jedinice bio je udaljen od komandnog mesta otprilike tri do pet kilometara. Do borbenih redova uglavnom se moralo ići pešice, zbog konfiguracije terena, a jedan deo su savlađivali i kamioni, pa čak i konji koji su nosili hranu. Na ovom terenu Vukov Aleksandar je komandir izviđačkog voda i zamenik prvooptuženog. Vukov je takođe bio smešten u jednoj od vikendica, ali je uglavnom bio na liniji, a do komandnog mesta dolazio je nekoliko puta, kada se za to ukazala potreba. Optuženi se na ovom terenu nalazio sa Vukov Aleksandrom da bi se dogovarali o bezbednosnoj situaciji, o procenama, o rasporedu jedinice i o svim drugim pitanjima. Takođe je sa njim komunicirao i putem radio stanice, radio veze.Na ovom terenu ostaju mesec dana, a posle toga vraćaju se u Đeletovce.

U jedinici je kameru nosio Duško Kosanović zvani Sova koji je snimao dešavanja na terenu, ali mu optuženi nikada nije naređivao šta da snima, već je ovaj to radio po svom nahođenju. Osim Kosanovića, svedok Stojković Slobodan, zvani Bugarin takođe je snimao kamerom.

U toku 1995. godine optuženi nije imao nikakvih saznanja o kritičnom događaju. Sporni snimak sa egzekucijom je video na televiziji B-92, kao deo sa suđenja Slobodanu Miloševiću. U vezi sa tim kaže: «konkretno da sam znao, mislim, ja sam iskren čovek i jako dobro razumem ovu situaciju sada. Verujte da se taj, da se to snimalo, leba ne bi najeo. Ubio bih ga ja kao zeca što je to snimao. Znači, ovo sada odgovorno ja kažem pred Vama, ja bih ga kao zeca ubio». [2]

O svojim aktivnostima spornog dana kaže da je rano ustao i išao da organizuje sve redovne delatnosti. Sa njim je krenuo vozač i Srđan Manojlović.

---

1 transkript audio zapisa sa glavnog pretresa od 20.12.2005.godine, str.37/79

Išao je do komande, kako bi preuzeo materijalno-tehnička sredstva. On i Srđan Manojlović su bili u džipu, a treće lice je vozilo kamion «110». Tamo su izvršili dislokaciju jedne haubice, pa su se na tom poslu zadržali neko vreme.

O samom događaju detalje je saznao je od petooptuženog Medić Branislava, koji mu je ispričao o događaju, dva sata posle prikazivanja filma u Hagu. Medić Branislav je ispričao prvooptuženom Medić Slobodanu da je kritičnog dana krenuo u redovnu nabavku hleba i na putu bio zaustavljen od strane oficira Republike Srpske, koji su se interesovali gde su locirane jedinice Željka Ražnatovića i «Škorpiona», a kada im je Medić Branislav rekao da je on iz «Škorpiona», rekli su mu da ih prati kamionom i tako su zajedno došli do kraja nekog puta gde su se zaustavili i tom prilikom je, po rečima Medić Branislava, iz vozila-pincgauera izašlo šest ljudi, za koje su mu pomenuti oficiri rekli da su ti ljudi tu u cilju razmene, dalje mu je rekao da razmena nije obavljena, već su ljudi pobijeni i to vatrenim oružjem, ali Medić Branislav prvooptuženom nije preneo nikakve detalje u vezi sa tim.

Optuženi tvrdi da nije dobio nikakvu naredbu u vezi streljanja Muslimana, niti je bilo kakvu naredbu sprovodio, niti je bilo šta znao o ovom streljanju. Pretpostavlja da je neko drugi mogao da primi ovakvu naredbu i da je, eventualno, sprovede bez obaveze da njega obavesti, bilo pre ili posle događaja, u slučaju ako on nije bio prisutan. Gledajući film, prepoznao je ljude iz jedinice «Škorpioni», između ostalih Medić Branislava, Davidovića, Momića.

Optuženi dalje u svojoj odbrani navodi da su Vukov Aleksandar i Petrašević Pera bili dosledni i dostojni u vezi sa svim što su radili. Ni jednu ozbiljnu odluku ili akciju nisu preduzeli bez znanja komandanta, do ovog kritičnog događaja, barem optuženi za nešto ozbiljnije nije znao. Na njih nikada nije imao primedbe, smatrao ih je dobrim momcima, Vukov Aleksandar bio je požrtvovan, završio je vojne škole, bio je pošten i bez ikakve «mrlje», on je specifičan, samoinicijativan lik – to znači da je znao da proceni situaciju i da odgovori na situaciju, znao je da funkcioniše.

Što se tiče Medić Branislava, sa njim nije kontaktirao nikada posle ovog događaja, što znači od raspada jedinice 1996.godine, pa sve do 2005. godine, kada je saznao za događaj i video snimak egzekucije na televiziji. Medić Branislav je održavao tehnička sredstva u jedinici, vozio je kamion, bio je dobar i poslušan vojnik i uvek je poštovao naređenja starijih. Za Momić Milorada optuženi je rekao da je odrastao sa njim i poznaje ga od detinjstva. Medić Aleksandar mu je kum i odrasli su zajedno. Petrašević Peru je 1994. godine doveo Vukov Aleksandar i on ga je prihvatio i imao je dobro mišljenje o njemu. Davidović Slobodan je stariji od njega deset godina, ali mu je bio odan.

---

2 transkript audio zapisa sa glavnog pretresa od 20.12.2005. godine, str. 49/79

Kada mu je predočeno da je optuženi Vukov Aleksandar rekao da je optuženi, kao komandant, isključivo donosio odluke i da nije postojala komanda, optuženi je odgovorio da on nije mogao da zna za svaki detalj koji se dešava u jedinici.Na danje predočavanje odbrane opt. Vukova, koji je izjavio da je o ozbiljnim stvarima, o krupnim stvarima, isključivo odlučivao Medić Slobodan i da je za takve stvari morao da zna, optuženi je odgovorio da je normalno da je za takve stvari znao. Na tvrdnju Vukov Aleksandra da mu je spornog dana Slobodan Medić naredio da siđe dole da preuzme pakete optuženi je odgovorio da je tog jutra kontaktirao sa Vukov Aleksandrom, kao i obično, da se ne seća u koje vreme se čuo sa njim, da ne može da garantuje da mu je rekao da siđe po «pakete», ali da mu sigurno nije rekao da sačeka zarobljenike, već je trebalo da sačeka neke «maljutke», koje na kraju nije dočekao iz tehničkih razloga, jer je pošiljka zakasnila.

Sud je potom prvooptuženom predočio deo njegove odbrane gde navodi da je on optuženog Vukov Aleksandra postavio za zamenika komandanta odnosno da ga je postavila komanda tj. on zajedno sa komandom, dok je optuženi Vukov Aleksandar izjavio da on nije bio zvanično postavljen za zamenika komandanta već da se tako pričalo, a optuženi Medić Slobodan je odgovario da je na to mesto morao da stavi čoveka u koga ima poverenje i da ga imenuje, jer taj čovek automatski preuzima odgovornost, a to je imenom i prezimenom bio Vukov Aleksandar. Za njega je znao komandni kadar Vukovarskog korpusa odnosno njegov uži kadar.Na pitanje da li je Vukov Aleksandar mogao da ne zna da ga je optuženi imenovao za svog zamenika, optuženi Medić Slobodan je odgovario da je Vukov Aleksandar suštinski obavljao funkciju zamenika, iako formalno možda nije dobio nekakvu odluku za to.

Komentarišući odbranu trećeoptuženog Medić Aleksandra prvooptuženi Medić Slobodana je rekao da opt. Medić Aleksandar zna da je on, medić Slobodan, prek čovek i da je uvek radio onako kako je trebalo da se radi, i da on, Medić Aleksandar, zna šta bi mu sledovalo kada bi se vratio a da nije uradio to što je trebalo da uradi, odnosno kako je to rekao svojim rečima: «U civilstvu se to kažnjavalo na jedan način, a u ratu se znalo šta znači ne uraditi ono što mu se naredi». [3]

U svojoj završnoj reči, branilac optuženog Medić Slobodana, izjavio je da nema dokaza da je njegov branjenik počinio krivično delo koje mu je optužnicom stavljeno na teret, naročito nakon prekvalifikacije optužnice, odnosno prihvatanjem od strane tužilaštva da Medić Aleksandar i Vukov Aleksandar nisu imali saznanja šta će se desiti sa zarobljenicima, a u situaciji kada je Aleksandar Medić samo video Medić Slobodana kritičnog dana u blizini kamiona sa zarobljenicima, ali nije čuo da je komandant nekome izdao naredbu u vezi postupanja sa zarobljenicima. Po mišljenju ovog branioca, istinu

je ispričao optuženi Medić Branislav, koji jedini objašnjava kako su zarobljenici dospeli do jedinice «Škorpioni». Takođe, po njegovom mišljenju u konkretnom slučaju se optuženom Medić Slobodanu ne može suditi za komandnu odgovornost, već isključivo za izdavanje naredbe, a u tom smislu postoji samo izjava optuženog Petrašević Pere, dok niko od saslušanih svedoka-bivših pripadnika «Škorpiona», nije čuo, ni video, da je Medić Slobodan naredio da se izvrši egzekucija. S obzirom na izneto, predložio je da sud oslobodi njegovog branjenika i ukine mu pritvor.

Iznoseći svoju završnu reč, optuženi Medić Slobodan se pridružio završnoj reči svog branioca, naglasivši da on o kritičnom događaju ima mišljenje, koje će zadržati za sebe, a da će vreme pokazati ko je bio u pravu.

6.2. Optuženi Petrašević Pero

U svojoj odbrani iznetoj pred istražnim sudijom i na glavnom pretresu, optuženi Petrašević Pero je priznao izvršenje krivičnog dela koje mu je optužnicom stavljeno na teret i detaljno opisao ceo događaj. Optuženi je izjavio da je u jedinicu «Škorpioni» stupio 1995.godine, krajem marta meseca, pošto je ostao bez posla, odnosno pošto je jedinica kojoj je pripadao rasformirana. U međuvremenu je saznao da je u «Škorpionima» i Vukov Aleksandar koga poznaje od 1993.godine, jer su bili u istom vodu u Srpskoj dobrovoljačkoj gardi, znači Arkanovim tigrovima. Vukov Aleksandar ga je uputio na Medić Slobodana koji mu je rekao da za nekoliko dana idu na teren na Veliku Kladušu i da može da pođe sa njima. Prvo saznanje za optuženog Medić Slobodana ima od '92.godine. Naime, u to vreme je bio pripadnik I Specijalne jedinice, koja je bila smeštena na području Naftne industrije Krajine, i u njihovim prostorijama je prvi put imao priliku da vidi Slobodana Medića, koji je tada bio komandir odreda «Boca», koji je brojao oko 20-30 ljudi. Kada je došao u jedinicu odmah je postavljen u vod izviđača i sa vodom izviđača je i otišao za Veliku Kladušu. Ne seća se da je prilikom stupanja u jedinicu bilo šta potpisao, sem kad su dobijali plate, u radnoj knjižici mu nije upisan staž a u vojnoj knjižici mu je upisan čin poručnika. Inače, činove je u vojnu knjižicu upisivao Manojlović Srđan, s tim što je Slobodan Medić kao komandant odlučivao o tome ko će koji čin dobiti. Automatsku pušku je zadužio dan pre ili na sam dan polaska na teren u Veliku Kladušu. Kada je stupio u obezbeđenje Slobodana Medića, dobio je od oružja još i Škorpion (pištolj), i to iz razloga što su često išli u Srbiju, gde nije mogao da nosi automatsku pušku. Kasnije je umesto «škorpiona» dobio pištolj CZ 99. Optuženi je na terenu u Trnovu od oružja imao automatsku pušku i «škorpion». Aleksandar Medić je imao svoj privatni pištolj, dok je Momić Milorad imao magnum 357, a Slobodan Davidović pištolj kalibra 7,65mm, s

3 transkript audio zapisa sa glavnog pretresa od 22.12.2005. godine, str. 74/81

tim što su svi imali i automatsku pušku. Inače oružje koje su posedovali iznosili su iz jednog magacina, a pretpostavlja da je oružje u taj magacin stizalo iz garnizona iz Vukovara. Kada je stupio u jedinicu imao je svoju uniformu, kao pripadnik jedinice «Škorpioni» dobio je crni i maskirni kombinezon, takođe su dobili crne i crvene beretke, ali optuženi je nosio crni kačket koji je dobio u prethodnoj jedinici, a na uniformama su nosili oznake škorpiona. Misli da je iznad mača i škorpiona postojala trobojka u sklopu njihovog grba. Na kapama su takođe nosili metalne škorpione. Optuženi je imao i legitimaciju-internu, sa fotografijom, imenom i prezimenom,činom,oznakom vojne pošte i potpisom komandanta. Na smeđim koricama je pisalo «Službena legitimacija», a nosio ju je svakodnevno, bila mu je potrebna kada bi odlazio u Šid bez komandanta, priliskom prelaska punkta.Takođe, jedinica «Škorpioni» je imala svoju ratnu zastavu, koja je crne boje, na kojoj je škorpion, i iznad nje natpis «Škorpioni». Plata u jedinici mu je bila 250 maraka. Osim plate, komandant je pripadnicima jedinice odobrio po 40 litara nafte ili benzina nedeljno, za lične potrebe.

Na čelu jedinice «Škorpioni» bio je Slobodan Medić i «Odred Boca» je bukvalno on organizovao od nekolicine ljudi. U komandni kadar pored napred spomenutih mogao se ubrojati i Manojlović Srđan, koji nije imao konkretan raspored već je bukvalno radio sve što bi mu rekli. Vukov Aleksandar je bio komandir izviđača a jedno vreme se provlačila priča da je on zamenik komandanta. Međutim, po saznanju optuženog Petraševića on nije imao veću platu od njih niti je njemu i ostalima mogao bilo šta da naredi, ali su ga ljudi poštovali, što je zaslužio svojim postupcima. Jedinica «Škorpioni» bila pod komandom Vukovarskog korpusa, odnosno pod komandom generala Dušana Lončara. Pretpostavlja da su i oružje dobijali iz komande Vukovarskog korpusa. Ovaj utisak da pripadaju Vukovarskom korpusu stekao je između ostalog zbog toga što su često išli na sastanke kod generala Lončara ili je on dolazio kod njih, a takođe je komandant Medić išao na sastanke sa Milanom Milanovićem-Mrgudom u Vukovarsku kasarnu. Na ove sastanke komandant Slobodan Medić išao je uvek sa obezbeđenjem.

Jedinica «Škorpioni» imala je dve čete, vod izviđača, kuhinju i radni vod. Dve čete su držale liniju, i redovno se menjale na položaju, misli da je u njihovoj zoni odgovornosti bilo oko 12 kilometara, ta linija inače vodi prema Bosutu, prema teritoriji Hrvatske. Svaka četa imala je oko 120-130 ljudi, izviđači su brojali 30-tak ljudi a radni vod je bio dosta brojan, pošto je non-stop bilo nešto u izgradnji. Izviđači su postavljali mine po liniji, kontrolisali da li je bilo nekih upada na njihovu teritoriju, izlazili su čak do Bosuta, znači do zone gde straža nije bila postavljena. Radni vod brojao je oko stotinu ljudi, uglavnom je izvodio građevinske radove. Vukov Aleksandar bio je komandir izviđača, komandir prve čete bio je Dragan Medić, njegov zamenik je bio Rakić Zoran, komandant druge čete Opačić Đuro i njegov zamenik Dmitrović Pero. Nabavku i kuhinju vodio je

Vučenović Branislav a njegov zamenik bio je Stojković Slobodan-Bugarin. Ne zna ko je vodio radni vod. Vukov je na terenu u Trnovu bio komandir izviđača ali ne i zamenik komandanta, što optuženi zaključuje iz činjenice da on nije imao nikakva posebna ovlašćenja ni privilegije.Sve aktivnosti jedinice «Škorpioni» finansirala je Naftna industrija Krajine. Slobodan Medić je zaveo jaku disciplinu u jedinici. On je bio dobar komandant ali jako strog tako da se ta disciplina u jedinici zasnivala na nekom strahopoštovanju prema njemu. Sve odluke vezane za jedinicu donosio je Slobodan Medić. Drugi su mogli da iznose predloge i da ponešto sugerišu ali on to nije često uvažavao. Dakle krajnje odluke je uvek donosio sam, odnosno isključivo je on donosio sam odluke. Odluku ko će biti komandiri, komandanti četa ili uopšte ko će imati koju funkciju u jedinici takođe je donosio sam Slobodan Medić.

Optuženi je dalje u svojoj odbrani izjavio da nije postojala mogućnost da neko nešto uradi a da ne dobije naređenje od Slobodana Medića, odnosno da mu nije poznato da je iko ikada doneo neku važnu odluku umesto njega. Ukoliko komandant nije trenutno bio u jedinici, možda je i postojala mogućnost da neko nešto odluči ali bi ga u najkraćem mogućem vremenu obavestio o tome, tako da bi ta odluka ipak bila doneta uz njegovu saglasnost. Dakle nije bilo moguće da neko donese neku odluku a da ne obavesti komandanta o sprovođenju te odluke, dakle on nema saznanje da je takva odluka doneta. Prema njegovom saznanju komandant čete kao i Vuk kao komandir izviđača nisu mogli doneti neke ozbiljnije odluke na terenu, a da komandant ne bude obavešten o tome.

Posle tri dana od njegovog dolaska u jedinicu krenuli su na teren u Veliku Kladušu, tačnije mesto Podzvizd. Bili su stacionirani u jednoj školi i tamo su boravili između 10 i 15 dana, kada je došlo do velikog trovanja vodom, zbog čega su se vratili u Đeletovce. Na ovaj teren su otišli kao ispomoć Fikretu Abdiću, odnosno njegovim jedinicama. Naredbu da se krene na ovaj teren doneo je Slobodan Medić. Po povratku sa terena u Velikoj Kladuši, Slobodan Medić mu je saopštio da je od tog trenutka njegov jedini zadatak da bude stalno uz njega, odnosno da vodi brigu o njemu, znači postao je član njegovog obezbeđenja.

U obezbeđenju Slobodana Medića su već bili Momić Milorad i Medić Aleksandar. To je bila standardna postava obezbeđenja, jedino im se na terenima priključivao Slobodan Davidović.Od kada je postao član obezbeđenja Medić Slobodana rečeno mu je da niko drugi ne može da mu naređuje osim komandanta i on je slušao i izvršavao bez pogovora njegova naređenja, nikada nije odbio ni jedno naređenje. Komandant je u svom vozilu imao radio-stanicu preko koje je mogao da stupi u kontakt sa svojim ljudima bilo u bazi bilo na terenu, kada je odsutan, ili bi pak preko telefona, kada je to bilo moguće stupao u kontakt s ljudima iz jedinice, dakle nikada jedinicu nije ostavljao bez kontakta

sa njim.Veza je je održavana i putem motorola a komuniciralo se putem šifara, a optuženom nisu bile poznate šifre koje su se koristile prilikom komunikacije.

Odluku o kretanju na teren u Trnovo, on i ostali članovi obezbeđenja, čuli su od komandanta. Koliko se on seća odluka je bila doneta u Erdutu, gde je komandant išao na sastanak. Na ovom terenu trebalo je da budu 30 ili 40 dana. Pretpostavlja da je odluku o polasku komandant prvo saopštio komandirima a komandiri svojim ljudima, jer je cela jedinica pred polazak postrojena i rečeno im je u početku da idu na Sarajevo.Na ovaj teren krenula je pojačana četa, sa 150-170 ljudi, smeštena u dva ili tri autobusa. Autobusi su bili civilni. Pored autobusa krenula su i dva kamiona TAM 110 ili 150, a komandant i njegovo obezbeđenje išli su kratkim džipom-pajerom, a kasnije im je dovežen i drugi džip. Takođe je išla i hladnjača sa hranom a išao je šleper koji je prevozio, naoružanje i municiju.Išli su preko Šida, na Marović i na selo Višnjićevo. Tada su skrenuli i jedan deo puta išli kroz neku šumu, nekim prtenim putem i iz te šume su jednostavno izašli pred most. Prešli su most, ušli u Bosnu, došli do Bijeljine i nekim njemu nepoznatim putem otišli do Pala.Na Palama su se zadržali oko pola sata a onda nastavili put i stigli na Jahorinu, gde su bili stacionirani u hotelu Šator. Na Jahorini ostaju dva ili tri dana, za to vreme Slobodan Medić je imao par sastanaka, između ostalog išli su do nekog hotela u kome su bili Milan Milanović-Mrgud i Ilija Kojić. Na Jahorini je bilo dosta vojske, između ostalog jedna jedinica iz Erduta.

Kada su sa Jahorine krenuli u Trnovo bila je noć, putovali su oko četiri sata, išli su nekim prtenim putem. Seća se da su imali problema u putu, jer su im se par puta kamioni zaglavljivali, išli su pod ugašenim svetlima. On i ostali članovi obezbeđenja do Trnova su došli džipom sa komandantom, a ljudi koji su autobusima stigli do Jahorine u Trnovo su prebačeni kamionima, s obzirom da su autobusi ostali na Jahorini. Inače, na Jahorini su dobili i dodatne kamione, kako bi prevezli svih 150 ljudi do Trnova. Dakle, svi ljudi iz jedinice koji su krenuli na teren bili su smešteni u te kamione, hladnjaču i džip. Takođe su krenuli kamioni sa oružjem koji su krenuli još iz Đeletovaca.

Kada su stigli do Trnova, Slobodan Medić se odlučio za smeštaj u ovom vikend naselju, što se kasnije pokazalo kao dobra varijanta, jer su izbegli mogućnost granatiranja. Ove vikendice bile su udaljene od komande u Trnovu dva do tri kilometra. U vikendici koja je izabrana za njihovu komandu, dakle komandu «Škorpiona», osim komandanta bili su smešteni, pored optuženog Petraševića još i Aleksandar Medić, Slobodan Davidović, Momić Milorad, Kosanović Duško i neki konobar Miki. Ne zna gde je bio smešten Medić Branislav, a iza njihove vikendice bili su smešteni Vučenović Branislav, Stojković Slobodan i Dmitrović Pero. Udaljenost između kuće, odnosno vikendice u kojoj je bio smešten Vukov Aleksandar od vikendice u kojoj su se nalazili

komandant i njegovo obezbeđenje bila je između 50 i 80 metara. Komanda u Trnovu bila je u jednoj zgradi, odnosno kući na sprat, u kojoj je bila kancelarija glavnokomandujućeg za tu akciju u Trnovu. Video je tog čoveka ali ne zna njegovo ime. Za vreme boravka na ovom terenu komandant svakodnevno, nekad i po dva puta dnevno odlazi na sastanke u komandu u samom Trnovu, sa kompletnim obezbeđenjem. Odnosno, mogao je eventualno da izostane neko iz obezbeđenja, ali komandant nikada nije išao na teren bez nekoga od njih. Konkretno, nikada nije otišao negde da sa njim nije bio optuženi Petrašević. Kada su išli na sastanke u Trnovo, optuženi je u vozilu uvek sedeo iza komandanta a dok je trajao sastanak komandanta je čekao ispred vrata.

Za snimanje u jedinici bio je zadužen Duško Kosanović, kamera je prisutna u jedinici kada su krenuli za Trnovo, a ne može da se seti da li je bila prisutna i na terenu u Velikoj Kladuši. Kosanović je snimao bukvalno sve, gde idu, šta rade, uopšte čitav njihov boravak na terenu. Inače, Kosanović je kameru uzeo od svog prijatelja iz Šida, Momirović Dragana. Kosanović je dozvolu za snimanje dobio direktno od komandanta Slobodana Medića, odnosno nije mogao snimati ništa bez njegove dozvole. Sam Slobodan Medić odredio je da umesto Kosanovića za kameru bude zadužen Slobodan Stojković, kada je Kosanović vraćen u Đeletovce. Seća se da je spornog jutra Slobodan Medić rekao Slobodanu Stojkoviću da ide po kameru i da snimi egzekuciju.

Po dolasku u Trnovo najpre su držali jednu liniju, koja je bila udaljena nekih 500 metara do kilometar od asfaltnog puta. On i ostali članovi obezbeđenja posetili su jednom ovu liniju, sa komandantom. Vukov Aleksandar bio je uglavnom na liniji, optuženi ga je viđao dva, tri puta kada je dolazio po naređenju, kako bi mu bila saopštena neka informacija koja nije mogla biti preneta putem veze ili zbog baterije. Za sve vreme dok su držali tu drugu liniju komandant nikada nije otišao do nje, verovatno jer je imao veliko poverenje u komandira čete kao i u samog Vukova. Za snabdevanje jedinica na liniji hranom, koristila su se razna sredstva, između ostalog i ljudi sa konjima, koji su nosili ovu hranu. Snabdevanje municijom i vojnim sredstvima funkcionisalo je na isti način. Vukov Aleksandar ili komandiri četa su bili jedini kompetentni u jedinici «Škorpioni» da kažu da li je do jednog određenog mesta bezbedno, odnosno da posle toga više nije bezbedno za kretanje, a vozačima bi se reklo koje je to mesto ili bi u tom momentu neko sačekao vozače baš na tom mestu, onda bi se kasnije znalo da se dolazi tačno do tog mesta, odnosno da se ne ide dalje. Međutim, optuženi nije čuo da je tog spornog jutra neko rekao vozačima dokle treba da idu, njemu je rečeno samo da uđe u vozilo, on je ušao u koš kamiona i seo skroz do kraja.

Toga jutra (pre nego što će krenuti na izvršenje zadatka), neko ga je probudio i rekao mu: «Silazi dole, treba te Boca». Ustao je, pogledao niz stepenice

i video Slobodana Medića koji mu se obratio rečima: «Siđi dole, imam zadatak za vas».[4] Optuženi je shvatio da ima zadatak za članove obezbeđenja, što znači za njega, Momić Milorada, Aleksandra Medića i Slobodana Davidovića. Sišao je dole i video je nekih desetak, petnaest ljudi koji su stajali oko kamiona. Između ostalih, seća se da je Stojković Slobodan stajao na ćošku vikendice. Tada se optuženom Petraševiću Slobodan Medić obratio rečima: «Idite i pobijte ove ljude»[5]. U tom trenutku nikoga nije bilo u njegovoj blizini, ali je siguran da je ove reči mogao da čuje Stojković Slobodan. Optuženi nije čuo da je komandant još nekom članu obezbeđenja izdao ovakvo naređenje. U trenutku kada je sišao ispred vikendica komandant Slobodan Medić je bio na nekoliko metara od kamiona i u tom momentu mu je naredio da uđe u kamion i ispratio je taj njegov ulazak unutra. Ne može da se seti imena svih ljudi koji su spornog jutra stajali u blizini kamiona, kada su oni kretali na izvršenje ovog zadatka. Seća se samo Stojković Slobodana, Medić Aleksandra, Momić Milorada i Branislava Medića.

Što se tiče naredbe koju je dobio od komandanta on je shvatio da treba da uđe u vozilo i jednostavno izvrši tu naredbu, i tako je i odreagovao, jer nije ni obučen da postavlja neka suvišna pitanja ili uopšte da dovodi u pitanje izvršavanje naređenja. Međutim, priznaje da je bio na neki način zatečen, jer nije mogao da veruje da će ikada dobiti takvu naredbu zbog čega je bio u nekoj vrsti šoka, ali je ipak preovladalo to što je vaspitan da izvršava naređenja odnosno da ne postavlja pitanja kada mu se izda naređenje.

Još jednom je ponovio da nije siguran, odnosno da nije čuo da je komandant izdao naređenje bilo kome osim njemu, ali po logici stvari ostali optuženi nisu mogli biti tu bez njegovog naređenja. Takođe, ne može da objasni zbog čega je on preuzeo ulogu nekog ko rukovodi ovom akcijom, pretpostavlja zbog toga što je njemu komandant izdao tu naredbu, jednostavno je osećao da on treba da izvrši taj zadatak. Na pitanje da objasni zašto je baš njima (ljudima iz svog obezbeđenja) poverio zadatak takve vrste, optuženi je objasnio da je verovatno takav zadatak trebalo da izvrše najodaniji ljudi i da to bude u tajnosti pa je zato komandant njih odabrao.Inače, to je bila jedina situacija kada je komandant ostao bez svog obezbeđenja, barem tu na terenu u Trnovu.

Optuženom nije poznato kada je dovežen kamion sa zarobljenicima, ni da da li je ovaj kamion pripadao njihovoj jedinici ili možda vojsci Republike Srpske.Oni su u jedinici imali vojne kamione tzv.110-ke, ili 150-ke, odnosno dva kamiona koji su bili u blizini vikendica.Objasnio je da su ta dva kamiona koje je posedovala jedinica i taj džip uvek bili na istom mestu odnosno u nekom šljiviku pre ulaska u dvorište vikednice. Kada je pitao Slobodana Medića ko su ljudi u kamionu, on mu je odgovorio da su to zarobljeni muslimanski vojnici. Kada je pogledao u koš kamiona video je ljude koji leže na podu. Zarobljenici su

bili u civilu, odnosno ni jedan od njih nije imao uniformu. Jedan od zarobljenika imao je razbijen nos, bio je krvav, ali se videlo da to nije sveža povreda. Kada su izašli iz kamiona primetio je da su neki imali malo duže nogavice, neki malo kraće, neki su imali zimske čarape, a izjašnjavajući se u vezi sa tim da li su bili civili ili vojnici, navodi da je to u ovom slučaju bilo diskutabilno, s obzirom da su znali da muslimanski vojnici ne idu u napad samo u uniformi, već i u civilu, na taj način što uzmu neke lonce i lupaju sa štapovima po loncima i tako stvaraju buku.

Put do mesta egzekucije trajao je desetak, petnaest minuta. Ne seća se ko je bio sa njim u košu kamiona osim Slobodana Stojkovića, a pretpostavlja da su u kabini bili i Aleksandar Medić i Momić Milorad, pošto se ne seća da su bili u košu sa njim, kao i vozač, s tim što ne zna ko je vozio kamion. Kada su izašli, oko kamiona su bili Momić Milorad, Medić Aleksandar i Slobodan Davidović, kao i Stojković Slobodan. Branislav Medić je takođe tu. Oko kamiona nema, njemu, nepoznatih lica. Zarobljenici su izašli iz kamiona i legli pored puta, s tim što ne može da se seti ko im je naredio da legnu. U trenutku kada su izašli iz kamiona, nije mogao da opredeli koliko je od njih bilo udaljena muslimanska linija, pa čak ni koliko je bila udaljena njihova jedinica na liniji, a kasnije iz kontakta sa Vukovim saznaje da je ta udaljenost od linije gde su bili njihovi ljudi, 200-300 metara. Dok su zarobljenici ležali, Aleksandar Medić je razgovarao sa njima, sve dok Momić Milorad nije ispalio jedan rafal iznad njihovih glava kako bi prestali sa pričom. Za to vreme Stojković Slobodan je stalno insistirao da se razgovora sa zarobljenicima, kako bi se saznalo ko su, odakle su, zbog čega je i on sam čučnuo i porazgovarao sa njima, i tada prvi put saznaje da su iz Srebrenice, da je najstariji od njih '59. godište a najmlađi '79.godište.

Nakon ovog razgovora sa zarobljenicima došao je Vukov Aleksandar, i to iz pravca za koji je naknadno saznao da je linija. Vukov je došao sa još dvojicom ili trojicom vojnika, s tim što su se kretali formacijski, što znači da su jedan od drugog bili na udaljenosti od 15 do 20 metara. Vojnici, koji su došli sa Vukov Aleksandrom kritičnom prilikom, su mu poznati ali ne zna njihova imena.Kada je prišao Vukovu, on mu se obratio pitanjem da li je stigao paket za njih. Inače, «paket» je bila šifra za municiju, hranu i slično, i kada neko dobije naređenje da siđe po «paket» to znači da treba da siđe do mesta dokle vozila mogu da idu i pokupi ono što je stiglo za njih. Rekao je Vukovu da nije upoznat da li u kabini kamiona ima paket za njega, a kada ga je Vukov pitao ko su ovi, misleći na zarobljenike objasnio je da su to neki zarobljenici, da su tu zbog nekog zadatka i to je bila sva njihova konverzacija. Vukov je još dodao da je bez potrebe silazio, da sluti napad i da mora da se hitno vrati na liniju, zbog čega se okrenuo i otišao.

---

[4] transkript audio zapisa sa glavnog pretresa od 21.02.2006. godine, str. 39/67
[5] transkript audio zapisa sa glavnog pretresa od 21.02.2006. godine, str. 40/67

Optuženi je kasnije saznao da je optuženi Vukov dobio naređenje od samog Slobodana Medića da siđe dole po paket, a što je značilo da je on trebao da siđe do mesta dokle inače idu vozila i da pokupi ono što mu je poslato. Vukov je, pre nego što se okrenuo i otišao na liniju, nešto rekao jednom od svojih izviđača, pretpostavlja da mu je rekao da treba da ostanu i sačekaju taj paket, a da on mora da ide jer je potrebniji gore na liniji.

Skoro je siguran da Vukov Aleksandar nije znao za njihov zadatak. Optuženi nije znao da Vukov treba da siđe i upravo mu je zato i prišao kad ga je video. Koliko on poznaje Vukova, to je čovek koji nije voleo da se petlja u takve stvari. Takođe, on Vukovu konkretnom prilikom nije rekao šta će uraditi sa zarobljenicima, jer se to po njegovom mišljenju Vukova i nije ticalo,s obzirom daVukov Aleksandar njemu nije mogao ništa da naredi, njemu je nadređeni bio samo Slobodan Medić i ono što on kaže to je neprikosnoveno.

Komentarišući okolnost da se na snimku čuje, odnosno vodi razgovor između vojnika da treba da siđe Vukov Aleksandar odnosno stiče se utisak da se on čeka, optuženi je odgovorio da misli da je taj razgovor bio u tom kontekstu gde se nalazi linija gde su njihovi ljudi, jer je ipak Vukov Aleksandar najodgovorniji na tom delu njihove linije, bez obzira što je postojala i četa. Dakle, kada se postavlja pitanje gde je Vuk, zapravo se misli na to gde je linija koju drže njegovi izviđači. Po njegovom sećanju Vukov Aleksandar je stigao u trenutku kada se kamion sa baterijom još uvek nije vratio, i tu pronalazi razlog zbog čega su Vukovi ljudi ostali, dakle da sačekaju kamion i da provere da li je stigao neki paket za njega.

Optuženi je objasnio da je krenuo na obilazak terena tek pošto je Vukov Aleksandar otišao, jer je u međuvremenu došla baterija za kameru, a shvatio je i da što pre treba da obave taj zadatak a kako je ranije registrovao neke stvari u okolini, sada je samo izabrao najbolje mesto na kome će se izvršiti ta egzekucija. Pre toga nije osmatrao teren, odnosno ništa se nije dešavalo zbog toga jer su čekali bateriju, odnosno znao je da ne sme ništa da se radi a da se to ne snimi. Nakon obilaska terena i nakon dolaska Zekana odn. Branislava Medića sa baterijom, formira se kolona zarobljenika i ljudi iz jedinice i dolazi se do jedne livade, u koju ulaze desetak do petnaest metara. U tom trenutku su udaljeni od vikendica nekih desetak metara. Pored njega tu su još Momić, Davidović, Aleksandar Medić, Branislav Medić, tu je snimatelj i izviđači, koji su došli sa Vukov Aleksandrom. Objasnio je da je za mesto egzekucije izabrao livadu, a ne vikendicu, jer je u vikendici postojala mogućnost rikošeta. Posle toga je neko odredio dvojicu da se odvoje i legnu sa strane i u tom momentu on je rekao prvom zarobljeniku da iskorači, kada je on iskoračio on je opalio prvi rafal, a posle toga su počeli da pucaju sa leve i sa desne strane. Ne može sa sigurnošću da tvrdi ko je sve pucao s obzirom da je bio u šoku, tako da bi sve ostalo bilo

nagađanje. Dalje je objasnio da je pre pucanja u prvog zarobljenika rekao istome da iskorači, da se odvoji od ostalih i tek onda pucao. Znači, zarobljenici nisu bili jedan do drugog. Takođe, misli da je izabrao tog jednog, jer je bio prvi u koloni, bez ikakvog drugog razloga. Ne može biti siguran da li ga je tim pucnjem on lišio života, ili ga je života lišio neko ko ga je kasnije overavao, jer u tom smeru nikada nije ni razmišljao, zna samo da je pucao u tog čoveka, a da li je smrt nastupila odmah ili kasnije to ne zna. U trenutku kada je on pucao u ovog prvog zarobljenika, seća se da su dvojica dole legli a ostali su ostali tu gde su zaustavljeni i tada je počela pucnjava. Misli da su svi držali uperene puške prema zarobljenicima, osim Aleksandra Medića, koji je držao cev podignutu prema gore.

Kada su ubijena prva četvorica zarobljenika neko je odvezao ostalu dvojicu i rekao im da prenesu tela ubijenih u vikendicu i tada je čuo nečije reči: «tu dvojicu ostavi meni». Ne seća se ko preostaloj dvojici zarobljenika naređuje da prenesu tela četvorice ubijenih, ali kada su prišli vikendici i kad su ova dvojica zarobljenika bila unutra, opet su se čuli pucnji i posle toga kada je ušao u vikendicu video je da su i ova dvojica mrtvi. Telo jednog od dvojice preostalih zarobljenika bilo je na ostaloj četvorici, dok je drugo telo bilo na vratima u drugu prostoriju. Nije siguran, odnosno ne može da se seti da li su oni ubijeni sa vrata vikendice ili je neko ušao unutra, niti zna ko bi to bio. Samo zna da on nije pucao. Takođe, ne može sa sigurnošću da tvrdi da li su svi vojnici došli do vikendice, odnosno da li je neko do njih možda ostao na livadi. Nakon što je ušao u vikendicu i video da su preostala dvojica zarobljenika mrtvi, prokomentarisao je nešto u smislu da je gotovo i da treba da krenu nazad.

Tek na snimku optuženi je video da je Zekan (Branislav Medić) rekao da mu je ostalo još tri metka i da je ispalio ta tri metka na udaljenosti od metar ili dva od vrata vikendice, dakle nije ulazio unutra, s tim što još jednom naglašava da je on to video na snimku a nije mogao da se seti sam te situacije. Optuženi je objasnio da je od trenutka kada je primio naređenje osećao neku uznemirenost odnosno nelagodnost i da je siguran da su se tako i ostali osećali, bez obzira što su glumili da je sve u redu, da je sve pod kontrolom, da su navikli na te stvari, ali upravo po načinu na koji su se šalili i po njihovim komentarima bilo je očigledno da pokušavaju da sakriju strah i uznemirenost. Što se tiče overavanja, na snimku se takođe vidi da je Slobodan Davidović «overavao» onu četvoricu na livadi, a za dalje ne zna. Nakon što su izvršili zadatak vratili su se u komandu, tamo ih je dočekao komandant, kome je ovaj optuženi saopštio da je naređenje izvršeno, odnosno da su zarobljenici pobijeni. U tom trenutku u njegovoj blizini su i Davidović, Momić, Medić Aleksandar, pošto svi idu da čiste oružje. Seća se da je tom prilikom Medić Aleksandar bio predmet šale, s obzirom da je tvrdio da nije pucao i u tom izrugivanju je najglasniji bio Momić Milorad. Zbog toga je optuženi sledećeg dana kada su čistili oružje, obratio pažnju na

pušku Medić Aleksandra i video da je kanap koji je provukao kroz pušku čist. Inače, Medić Aleksandar nije odgovarao na ove prozivke da je kukavica i slično, što nije pucao, već je samo ćutao. Objašnjavajući zašto komandant Slobodan Medić nije kaznio Medić Aleksandra ako ovaj nije pucao, odnosno nije izvršio njegovu naredbu, optuženi je rekao da on i ne zna da li je komandant Medić Aleksandru uopšte izdao bilo kakvo naređenje u smislu da ide i ubije ove ljude ili mu je samo rekao da ide sa njima. Ako mu nije dao naredbu, onda nije bilo razloga da ga kažnjava što nije pucao.

Što se tiče priče da su zarobljenici nakon što su streljani, zapaljeni, izjavio je da ne zna ništa o tome. Seća se jednog momenta posle egzekucije, kada su sa komandantom bili u vozilu, da je Vukov Aleksandar preko motorole tražio gorivo, misleći na municiju, a komandant je prokomentarisao ima vremena, zbog čega je optuženi pretpostavio da je komandant mislio da Vukov traži benzin za spaljivanje leševa. Vukov je bio uporan za to gorivo, rekao je da će poslati nekog dole i insistirao da pogledaju bolje šifre, objasnivši na kraju da im ne treba bukvalno benzin, već da su ostali bez municije.

Kada su tog istog dana krenuli na Jahorinu, idući kroz neki put kroz šumu, susreli su se sa vozilom u kome je bio komandant čitave te akcije, ne zna kako se zove, zna ga samo iz viđenja, i kada su stali vozilima jedni pored drugih čuo je kako je ovaj komandant upitao Slobodan Medića da li su pobili «one», a Medić Slobodan je rekao da jesu, a na pitanje je li to sigurno pokazao je na njih koji su sedeli s njim u vozilu i rekao «odradili su moji ljudi».[6] Na Jahorini su prenoćili i vratili se u Trnovo tek ujutru. Tom prilikom, na Jahorinu je išao komandant, Momić Milorad, Medić Aleksandar i optuženi. Ne može da se seti da li je sa njima tada bio i Slobodan Davidović.

Sa Medić Slobodanom je pričao u vezi sa spornim događajem, u tom smislu što ga je pitao čemu snimanje svega toga, a on mu je rekao da se ne brine, da će taj snimak biti obrisan. Međutim, kada su se vratili u Đeletovce čuo je od ljudi koji nisu bili na terenu da komentarišu to streljanje i kada je Slobodanu Mediću to spomenuo i pitao šta će biti sa tim, on mu je rekao da se ništa ne sekira, i da je čak dosadan što mu to stalno spominje. Njemu je bilo jasno da je to sve gotovo, odnosno da nad time više nemaju kontrolu kada je video koliko je ljudi to gledalo. Na pitanje kako je znao da su ti ljudi komentarisali streljanje na osnovu kasete a ne iz neke priče, optuženi je odgovorio da su oni doslovce rekli da su to videli na kaseti. Naime, ljudi su kasetu uzimali u videoteci «Laser», što znači da je tamo presnimavano i to dosta kaseta i to je bila javna tajna o postojanju te kasete. Presnimavanje su verovatno vršili radnici koji rade u tom klubu. Kasetu sa ovim streljanjem on je dobio po povratku sa terena i to lično od Kosanovića i kada je video ponovo ceo događaj na kaseti shvatio je da se tu previše stvari vidi i da će ga to pratiti čitav život. Kada je pogledao kasetu

imao je utisak da nije sve snimano, odnosno da nije non-stop snimano, da ima prekida, ali ono što se vidi to se zaista i desilo. Na pitanje da još jedanput uporedi snimak egzekucije koji je video u Đeletovcima, prvi put nakon egzekucije, kao i onaj deo koji je video kod istražnog sudije, optuženi je objasnio da je siguran da sve nije snimano. Znači, ako je celokupan događaj trajao negde 45 minuta na snimku je 10, 15, ili 20 minuta. Ono što je video u Dnevniku i što je video kod istražnog sudije to su samo delići koji odgovaraju tom kompletnom snimku, odnosno pred istražnim sudijom nije video kompletan snimak i ne može da proceni da li je to to. Ne može da tvrdi da je bilo šta brisano sa kasete, odnosno da je izostavljeno.

Optuženi je izjavio je da mu pojam Ženevske konvencije nije skroz nepoznat ali da nikada nije znao šta ona obuhvata, odnosno da nije imao prilike da se upozna sa njenim odredbama u vezi postupanja sa ratnim zaroljenicima, sa civilnim stanovništvom i ranjenicima.Dalje navodi da, dok je bio u vojsci ili u svim tim jedinicama u kojima je boravio za vreme ratnih dejstava, nikada nije čuo da postoje naređenja koja se ne moraju izvršiti.

Iznoseći svoje mišljenje o ostalim optuženima, izjavio je da je Medić Branislav bio izuzetan majstor, izuzetan mehaničar, da nije postojao kvar koji on nije umeo da otkloni. Na terenu u Trnovu vozio je jedan od kamiona. Inače njegova rođena sestra udata je za Slobodana Medića. On je jedan smiren i pristojan čovek, retko ko je mogao da se naljuti na njega. Poštovao je i izvršavao sva naređenja svog komandanta.Za Medić Aleksandra navodi da je korektan, pošten, častan čovek i pre svega moralna osoba. On je bio u obezbeđenju Slobodana Medića jer je njegov kum i Slobodan Medić je voleo da bude u njegovom društvu jer je Aleksandar bio uzuzetno duhovit i uopšte je zračio pozitivnom energijom. I on je poštovao i izvršavao sve naredbe svog komandanta. Nije mu poznato da je ikada mogao nešto sam da odluči, da donese odluku bez znanja Slobodana Medića. Za Vukov Aleksandra rekao je da je prilično zatvoren čovek, nepristupačan, odnosno dozvoljava pristup samo posebnim ljudima, vodi računa kada se šali i sa kim se šali. On je jedan karakteran, čestit, pošten čovek, koji poseduje izuzetne vojne sposobnosti. Sve naredbe koje je dobijao od Slobodana Medića je i izvršavao. Čak i kada je imao nešto drugačije mišljenje morao je na kraju da ispoštuje ono što mu je komandant naredio. Nije postojala ni najmanja mogućnost da on nešto uradi kada komandant nije prisutan, odnosno da nešto naredi a da ovaj to ne sazna.

Optuženi je objasnio da je njegovo postupanje i učestvovanju u spornom događaju bilo posledica toga da je on vaspitavan da izvršava naređenja, odnosno da zna da je dobar vojnik upravo onaj ko bez pogovora izvršava naređenja

6 transkript audio zapisa sa glavnog pretresa od 21.02.2006. godine, str. 56/76

pretpostavljenog, a da je naređenje koje je dobio spornog dana bilo nešto sa čim se prvi put susreo, odnosno ni jednog momenta nije ni pomišljao da može ikada dobiti takvo naređenje, što je izazvalo jednu vrstu straha kod njega za sopstveni život jer kada vidi kako Slobodan Medić posle deset godina u sudnici tvrdi da bi «ubio nekoga ko zeca» pita se šta bi mu tek učinio pre deset godina da nije izvršio to naređenje.Optuženi je objasnio da su u ratu obučavani za razne varijante i da podnose sve i svašta, ali nikada nisu bili obučavani kako da žive sa tim kada učine nešto tako kao što su učinili. To je njemu palo jako teško i dan danas nije uspeo da to savlada. On bi možda vremenom i potisnuo iz svog sećanja taj događaj ali s obzirom da postoji snimak, to će verovatno gledati i njegova deca i unučad i to je ono što ga boli i prati sve vreme. Razlog zašto se ranije nije sam prijavio je taj da ne bi ugrozio i ostale učesnike ovog događaja. Inače, sam on se osećao sve vreme loše imao je neku vrstu psihoze, često je gubio kontrolu nad svojim postupcima. Međutim, svom komandantu bi bio zahvalan da bude onakav kakav je bio i da jednostavno izađe ispred svih i kaže da im je naredio da urade to što su uradili. Takođe bi voleo da on kaže da Vukov Aleksandar nema veze sa tim, jer on to dobro zna, takođe i da zna da Medić Aleksandar nije pucao, jer se i on sam šalio na njegov račun, a sada ćuti. Jednostavno, ima utisak da to nije onaj komandant kakav je nekad bio, da ga on pamti kao dobrog komandanta koji je brinuo o njima, koji je odgovarao za svoje postupke, a sada se ne ponaša u skladu sa tim.

Prilikom suočenje sa optuženim Medić Slobodanom, opt.Petrašević Pera je izjavio da stoji iza svega što je izjavio odnosno da je sve što je izjavio istina a da se opt. Medić Slobodan skriva iza gnusnih laži. Ostao je pri tvrdnji da je Slobodan Medić lično njemu naredio da se zarobljenici streljaju. Komentarišući odbranu petooptuženog Medić Branislava izjavio je da misli da je ovaj loše naučen šta treba da izjavi.

U svojoj završnoj reči, branilac optuženog Petrašević Pere je izjavio da je njegov branjenik, kao jedan od učesnika egzekucije nad šestoricom zarobljenika, povlačeći obarač, samo izvršavao naređenje svog komandanta, o čemu govore i izvedeni dokazi tokom ovog krivičnog postupka. Branilac je dodao da, po njegovom mišljenju, nema dovoljno dokaza da se u konkretnom slučaju radi o žrtvama-civilima, jer pojedini delovi odeće, koji su oštećeni imali na sebi, govore u prilog tezi da bi se moglo raditi o vojnicima. Takođe, po mišljenju ovog branioca, nema dovoljno dokaza da su šestorica zarobljenika, kritičnom prilikom, dovežena iz Srebrenice, niti da je optuženom Slobodanu Mediću, komandantu jedinice «Škorpioni» naređeno od NN pretpostavljenog starešine iz Vojske Republike Srpske, da liši života zarobljenike. Branilac optuženog Petrašević smatra da nema dovoljno dokaza da je jedinica «Škorpioni» delovala kao paravojna formacija, već da se radi o specijalnoj jedinici Vojske Republike Srpska Krajina, neposredno podređenoj komandi Vukovarskog korpusa, koja

je imala i svoju vojnu poštu, što potvrđuju izvedeni dokazi, a najpre svedočenje visokih vojnih i policijskih funkcionera Republike Srpske Krajine i Republike Srpske. Po mišljenju branioca optuženog Petraševića video kaseta o događaju sa Trnova ne može se koristiti kao dokaz, na osnovu koga bi se utvrdile pravno relevantne činjenice za ovaj krivični postupak, jer se po njegovom mišljenju radi o neoriginalnom dokumentu odnosno kaseti koja je nastala presnimavanjem sa originalne kasete, što, po ovom braniocu, definitivno znači da se radi o neoriginalnom primerku, tim pre što je i sam veštak utvrdio u svom nalazu da su manjkavosti na audio materijalu nastale upravo presnimavanjem. Pored toga, svedok Stojković Slobodan, koji je snimao događaj i imao priliku da vidi snimljeni materijal, smatra da se ovaj snimak koji je prezentiran pred sudom ne slaže sa snimkom koji je video neposredno po povratku sa Trnova. Kada govori o svom branjeniku, branilac ističe da se radi o čoveku koji je kritičnom prilikom postupao po naređenju, u ratnim uslovima, gde vladaju drugi zakoni, kada se plašio za sopstveni život, a da je u situaciji kada je on mogao da odlučuje, zarobljenike poslao na razmenu, o čemu je detaljno kazivao svedok Gavrić. Dalje od olakšavajućih okolnosti navodi priznanje njegovog branjenika, činjenicu da je svojim priznanjem dao pun doprinos pravilnom i potpunom utvrđivanju činjeničnog stanja, njegovo iskreno pokajanje, kao i izvinjenje porodicama oštećenih.

Iznoseći svoju završnu reč, optuženi Pera Petrašević, je izjavio da u celosti prihvata reč svog branioca. Zatim je još jednom ponovio da je tokom ovog krivičnog postupka govorio istinu, da ništa nije prećutao, da je postupao po naređenju svog pretpostavljenog, jer je obučavan da poštuje naređenja, da se ništa od svega ne bi desilo da je kojim slučajem on mogao da donosi odluku o tome. Naglasio je da oseća duboko kajanje zbog onoga što je uradio i da će ga to osećanje pratiti do kraja života.

6.3. Optuženi Medić Aleksandar

U svojoj odbrani iznetoj u istražnom postupku i na glavnom pretresu, trećeoptuženi Medić Aleksandar izjavio je da se ne oseća krivim i da nije izvršio krivično delo koje mu je optužnicom stavljeno na teret. Dalje je objasnio da tokom 1993-94. - dolazi u jedinicu «Škorpioni», preko opt. Medić Slobodana, koga poznaje od detinjstva i venčani su kumovi. Od strane prvooptuženog raspoređen je na liniju i uz komandanta. Osnovni zadatak jedinice bio je čuvanje naftnih polja. Linija razdvajanja između Republike Srpske Krajine i Republike Hrvatske bila je reka Bosut, gde se nalazilo 84-85 bušotina koje su oni obezbeđivali i eksploatisali. U momentu kada on pristupa jedinici ona već nosi naziv «Škorpioni».Pristupanjem u jedinicu dobijali su dva-tri kompleta uniformi, između ostalih i maskirnu uniformu, na glavama su nosili beretke, crne i crvene, a oznaku Škorpiona nosili su na kapama ili na rukavu, s tim što

su sa desne ili sa leve strane uniforme imali i mač sa četiri ocila. Optuženi je bio običan vojnik i nije nosio nikakav čin. Prvooptuženi je imao čin potpukovnika. Od oružja su imali automatske puške M70, snajpersko naoružanje, trocevke, artiljerijsko oružje, minobacače, a neki su nosili i pištolje. Prilikom svakog odlaska na teren dobijali su potpuno nove puške i novo oružje. Oružje su uzimali iz magacina u Đeletovcima. Od vozila tu su bili vojni kamioni 150-ke i džip, a bila je i jedna hladnjača. Jedinica se sastojala od dve čete, radnog voda, intendantske službe i izviđača. Vukov Aleksandar je bio zamenik komandira i komandir izviđača, imao je dve funkcije. Ne zna kome su «Škorpioni» pripadali, pričalo se MUP-u Srbije – državnoj bezbednosti, kao i vukovarskom korpusu – korpusu Vojske Republike Srpske Krajine. Optuženi Medić Slobodan redovno je odlazio na sastanke u Ilok, Pajzoš i Vukovar, u korpus, a optuženom nije poznato sa kim se tamo sastajao.

Prvi teren na koji je išao bila je Velika Kladuša, aprila 1994. godine. Dolaze u mesto Podzvizd i smeštaju se u jednu napuštenu školu. Ostaju od 14 do 19 dana, jer tada dolazi do trovanja hranom. Na ovom terenu imao takođe je imao zaduženje da bude uz komandanta. Na ovom terenu uz komandanta su Petrašević, Momić Milorad, Davidović Slobodan i on. Sem Davidovića, njih trojica su bili komandantova stalna pratnja. Oni su išli sa komandantom na sastanke, ali istima nisu prisustvovali. Po mišljenju optuženog Pera Petrašević je bio na neki način prvi čovek u obezbeđenju, bio je najsposobniji, on je uvek sedeo iza komandanta u džipu, a dok je komandant bio na sastanku, ostajao je ispred vrata.

Pred odlazak u Trnovo komandant im je saopštio da se ide u Sarajevo, po naredbi Vojske Republike Srpske, kao ispomoć istoj. Kreće se sa dva ili tri autobusa, kreću i kamioni 110-ke i 150-ke i džipovi, vojska je u autobusima, civilnim. Dok su boravili u Trnovu, jedan džip bio je stalno na Jahorini a jedan na terenu sa komandantom. U Trnovu nije video nikad nikakve autobuse. Dolaze do Jahorine i smeštaju se u Hotel «Šator». Kamioni 110-ke su takođe došle s njima na Jahorinu. Na Jahorini je bilo vojske, ali on ne zna koje. Objašnjava da ih je jednom prilikom obišao sada pok. Nikola Koljević. Misli da je Vlada Republike Srpske bila smeštena u obližnji hotel «Bistrica» gde je prvo-optuženi često odlazio. Sa Jahorine za Trnovo optuženi kreće džipom, sa komandantom. Sa njima kreću i vojni kamioni i zatim se spuštaju do Trnova i bivaju smešteni u neke vikendice. On se smestio u vikendici sa prvo-optuženim. To je bila njihova privremena komanda. U istoj vikendici bili su Momić i Petrašević, za ostale nije siguran. U Trnovu je bila viša komanda Vojske Republike Srpske i tu je prvo-optuženi primao zadatke, pretpostavlja od njihovih starešina. Na sastanke prvo-optuženi je uvek išao sam. Na ovom terenu, po njegovom mišljenju, bilo je između 150 i 200 ljudi. Prvu liniju primaju od vojske Republike Srpske jer menjaju neku njihovu jedinicu, tu ostaju par dana pošto je u međuvremenu

došlo do napada muslimanskih snaga na položaje. Posle par dana se četa razmenjuje, jedni odlaze u bazu na odmor, privremeno, a drugi ostaju na liniji. Hranu nose sa sobom u rancima. Prvo-optuženi je zajedno sa njima na liniji. Vukov Aleksandar je non-stop na liniji i sa jednom i sa drugom četom. On nije silazio do vikendica. Komandant bio je strog, vojnički, ali ne nasilan, vodio je računa o disciplini, nije se mogla doneti odluka, a da komandant to ne zna. Njemu nije poznato da se desila situacija da je komandant odsutan, pa da neko u međuvremenu donese neku značajnu odluku. Ne veruje da je neko od komandira četa mogao doneti neku značajnu odluku, pa ni Aleksandar Vukov, jer bi morao izvestiti komandanta o tome. Ne zna da se nekada desilo da je trebalo doneti neku važnu odluku a da komandant nije bio prisutan. U slučaju da se i donela takva odluka komandant je morao biti obavešten. Znači, sve odluke donosio je komandant a komandant je bio strog: «komandantova je bila i prva i poslednja».[7] Na pitanje suda da li je neko streljan zbog nekog neizvršenja neke naredbe, optuženi objašnjava da nije bilo odbijanja naređenja.

Komunikacija na terenu obavljala se preko radio veze između štaba i linije. Radio stanicu imao je komandant i komandiri četa i vodova i oni su držali motorole sa sobom. Kada su se trebale preneti neke važne odluke u smislu neke akcije da se krene ili da se vrati ili da se povuče ili da se napreduje, to se takođe prenosilo radio vezom ali šifrovano. Komandiri su znali šifre, optuženi nije. Još jednom je objasnio da je glavna komanda bila u Trnovu gde je prvo-optuženi odlazio na sastanke, ali bilo kakva vrsta uže komande u njihovoj jedinici nije postojala. Tu je bila samo neka vrsta privremene komande gde su se komandiri obraćali komandantu.

Objasnio je da su njihove borbene linije bile daleko od komandnog mesta odnosno od baze oko pet kilometara, da su do tamo jedan deo puta išli vozilima a potom konjima ili peške, a kamion sa zarobljenicima zaustavio se oko kilometar i po od borbene linije, ali tačno mesto gde su se oni nalazili sa kamionom ne može da locira, zna samo da je to u pravcu borbenih linija.

Kosanović Duško bio je zadužen za kameru koju je doneo od svog prijatelja iz Šida. On je snimao pokrete jedinice, odlazak na teren, boravak na terenu i ostalo. Optuženi misli da on nije mogao nešto da snimi, a da komandanta ne obavesti o tome. Kada je Kosanović Duško otišao sa terena u Trnovu, Stojković Slobodan je preuzeo kameru, tako da komandant ima saznanje da je kamera sa njima i da ide na teren od samog pokreta iz Đeletovaca. Stojković Slobodan mu je rekao da mu je komandant naredio da preuzme kameru od Kosanovića. Po njegovom mišljenju Stojković Slobodan i Kosanović Duško su beležili i snimali sve u dogovoru sa komandantom, ali nije bio prisutan kada je komandant izdavao naredbu da se nešto snimi.

Spornog jutra između 6 i 7 sati ležao je u krevetu u vikendici u sobi. Čuje komandantov glas koji kaže: «neka ide i Žara, idite po Žaru, da ide sa vama».[8] Njegov nadimak je bio i Žara i Aca. Objasnio je da je bio budan kada je čuo ovaj glas, da je ležao u krevetu, da dolazi neko od vojnika i prenosi mu da je komandant naredio da ide na zadatak. Uzima pušku, oblači se i silazi. Ništa ne pita o kakvom zadatku se radi, jer je to komandantovo naređenje, a on je običan vojnik. Bez ikakvog dvoumljenja, siguran je da je čuo komandantov glas. Naredbe je uvek izvršavao, i kao vojnik u JNA i u ratu, a što se tiče odbijanja naredbe, smatra da se u ratu na to ne može ni pomisliti, jer misli da nekom ko ne bi ispoštovao naredbu sledi preki vojni sud i streljanje, jer naredba je naredba, a njegovo nije da komentariše, već da je izvršava. Toga jutrao obučen je kao i obično u crnom kombinezonu, a kada je sišao video je komandanta gde sedi pod nekim šljivikom, udaljen oko 15 do 20 metara, a kamion sa zarobljenicima se nalazi na putu, na udaljenosti od možda 50-ak metara.

Optuženi zatim prilazi kamionu, penje se u sanduk kamiona i vidi zarobljenike koji leže, broj vojnika u sanduku ne može da opredeli. Kamion je imao ciradu,koja je bila spuštena. Napred se nalazi vozač Medić Branislav i misli da su dva lica bila pored njega. U sanduku kamiona bio je on i bio je Petrašević, bio je Momić milorad, a za Davidovića misli da je bio napred u kabini. Za Stojković Slobodana misli da je bio u kabini, kada su krenuli kamionom sa zarobljenicima.

Siguran je da su prošli kroz Trnovo jer se tim putem ide prema liniji.Što se tiče zarobljenika jedan od njih je imao debele zimske čarape, jedan vojničke čizme, jedan je možda imao maskirnu uniformu, ali nije siguran. Nisu bili obučeni u uniforme, ležali su na leđima, na strani ili na stomaku, on ništa u vezi tih lica nije pitao, dobio je naredbu da ide na zadatak, «a neko je obavešten šta treba da radi». Kada je čuo komandantov glas koji govori da se ide po njega i da se on spremi da ide na zadatak, to je za njega bilo dovoljno. Pretpostavlja da su u kamionu bili muslimani. Voze se 15 do 20 minuta i za to vreme zarobljenici ćute, a oni međusobno kontaktiraju. Kada su se zaustavili iz kabine izlazi Stojković, kao i Medić Branislav, koji je vozio kamion, tu je i Davidović, dakle kompletno obezbeđenje prvooptuženog je prisutno, kao i čovek sa kamerom. Zatim iz kamiona izlaze zarobljenici, njih šestorica, i ležu na zemlju pored puta. Pripadnici jedinice stoje i čekaju, optuženi ne zna šta se čeka, to traje nekih 10 do 15 minuta, za koje vreme pričaju između sebe. U jednom momentu on je počeo da priča sa zarobljenikom, a Momić mu je naredio da prekine da priča i ispalio jedan metak preko ramena treće-optuženog i rekao mu da ne priča sa zarobljenicima, posle čega je on prestao da priča. U jednom momentu se pojavljuje Vukov Aleksandar, dolazi iz grmlja, verovatno sa linije, peške, sa

7 transkript audio zapisa sa glavnog pretresa od 22.12.2005. godine, str. 8/81

trojicom ili četvoricom vojnika, Petrašević mu prilazi i nešto pričaju, on nije čuo sadržaj priče i Vukov Aleksandar se okreće i odlazi u nepoznatom pravcu, a zarobljenici se dižu i kreću. Razgovor sa Petraševićem obavljen je na udaljenosti od 10 do 15 metara od njega i sa te udaljenosti nije čuo šta su razgovarali, jer oni nisu ni glasno razgovarali, a ni dugo, njihovom razgovoru niko nije bio prisutan osim njih dvojice.

Posle toga Vuk odlazi, a Petrašević produžava u pravcu vikendica. Vojnici koji su došli sa Vukovim ostaju sa njima. Nakon što Vukov odlazi, neko je naredio pokret i ubrzo kreću i oni. Vojnici koji su došli sa Vukom su tu, tu je prisutan i Medić Branislav. Kada su krenuli, zarobljenici su u sredini, a oni idu sa strane, opt. Medić Aleksandar ide sa leve strane, a Momić ide s desne strane, i to paralelno sa zarobljenicima, dok Stojković Slobodan od napred snima.

Kada su krenuli prema vikendicama, pomislio je da će zarobljenike zatvoriti u njih, međutim, kada su skrenuli sa asfaltnog puta i došli do sredine poljane, optuženi je na trenutak zastao i čuo pucanj, a kada se okrenuo video je Đoleta Šiptara kako puca rafalnom paljbom, a da pre toga nije čuo da je neko naredio da se strelja ili da se stane.

Optuženi je objasnio da je pucnjava počela pojedinačno, posle i rafalno, da je on podigao glavu i video u tom momentu Đoleta Šiptara gde puca rafalno na zarobljenike, a na snimku je video i opt. Petraševića i opt. Medić Branislava da pucaju. Kada je podigao glavu video je puške napred navedenih lica koje su bile usmerene u pravcu zarobljenika, a njegova puška bila je skroz gore okrenuta, nije bila repetirana, okrenuta je uvis, držao ju je u ruci s obzirom da nisu imali remenike i nisu je mogli nositi na ramenu. To kako je njegova puška bila podignuta u vazduh to znači da ne želiš nikog da povrediš.

Dalje navodi da su svi zarobljenici posle pucnjave ležali na zemlji, da bi u sledećem momentu video dvojicu koji se dižu i ustaju, te mu u tom momentu nije bilo jasno šta se dešava, odakle se oni dižu, jer je mislio da su mrtvi, objašnjava da je bio šokiran, da se sve desilo u trenutku. Kada su se ova dvojica podigli preneli su tela ostale četvorice u pravcu vikendice, ali se ne seća da li je to neko naredio. Prenose ih tako što ih drže za noge i ruke, a zatim ih ostavljaju unutra u vikendici, koja je udaljena oko 50 metara, dok on za to vreme stoji sa ostalim vojnicima i ne priča ni sa kim, jer je bio šokiran. Petrašević i Medić Branislav stoje i pričaju. Zatim se seća da je Momić Milorad rekao da njemu ostave tu dvojicu zarobljenika i Momić je tada pucao u tu dvojicu, tako što je stajao ispred vikendice i pucao kroz otvor prozora, dok su ova dvojica zarobljenika bili u vikendici.

---

8 transkript audio zapisa sa glavnog pretresa od 22.12.2005. godine, str. 20/81

Objašnjava da na CD-u nema dela gde Momić puca u zarobljenike. Zatim, koliko se seća misli da onda unutar vikendice ulaze Medić Branislav i Davidović Slobodan i da oni pucaju u već mrtve zarobljenike. Za sebe kaže da on nije pucao i da ga kasnije proziva Momić Milorad «pizdo jedna nemaš muda, zašto nisu pucao, zašto nisi izvršio naređenje». On ništa ne odgovara, vraćaju se kamionom u bazu. On vidi celo vreme i u vikendici i ispred vikendice Stojković Slobodana koji snima od dolaska do odlaska.

Kada su se vratili u bazu, izlaze iz kamiona, ulaze u komandu i tu u dvorištu gde su vikendice Pera Petrašević se obraća komadantu Slobodanu Mediću rečima: «komandante, naređenje je izvršeno, paketi su likvidirani».[9] On lično to čuje. Posle toga prvo-optuženi se obraća i njemu rečima: »Žara, jel si se prekalio»[10], a on samo prolazi jer mu nije bilo ni do čega. Objašnjava da je jedan od zarobljenika kojeg su ubili ličio na njegovog rođenog brata i da je zbog toga bio još više pogođen. Kada je Petrašević Pera rekao komandantu da su oni izvršili zadatak, komandant na to ništa nije odgovorio. Posle toga su čistili naoružanje, a on nije to radio zato što je njegova puška bila čista. On se vratio u sobu i legao, jer ga je strašno pogodio taj događaj.

Objasnio je da ni sa kim nije komentarisao sporni događaj, pa ni sa ostalim optuženima. Znao je da postoji kaseta, bila je po video klubovima, to je bila javna tajna.Optuženi je kasetu gledao po dolasku sa terena, na kaseti je snimnjeno sve ovo što je optuženi ispričao, a bilo je još nekih stvari kojih se seća a koje nije video kada mu je kasetu prikazivao istražni sudija. Naime, video je da je Momić Milorad na kraju u toj kući overavao oštećene. Zbog toga mu je Duško Kosanović, koji je u rodbinskim odnosima sa Momićem i to na taj način što su Duška Kosanovića otac i Momić Milorada majka rođeni brat i sestra, rekao da ne može da da ovu kasetu Nataši Kandić, s obzirom da je Momić Milorad na tom snimku. Pretpostavlja da je Kosanović Duško obrisao deo kasete gde Momić Milorad puca, da bi tu kasetu predao ili prodao Nataši Kandić, a to zaključuje iz činjenice što mu je Kosanović Duško rekao da ne može kasetu da proda pošto se na snimku vidi da Momić puca, a do prodaje kasete ipak dolazi, a na kaseti nema dela gde Momić puca. Znači, Momić Milorad puca iz automatske puške, Davidović Slobodan puca iz pištolja, i tako «overavaju» zarobljenike. Inače, kaseta se nalazila u videoteci «Laser», bila je presnimavana i ko god je hteo mogao je kasetu da vidi. Momirović drži fotografsku radnju i on je vlasnik kamere koju su nosili na teren.

Za svedoka Mirilo Jovana optuženi kaže da on ide redom i nudi ljudima iz Republike Srpske Krajine «Natašine papire» za neke informacije ili neke fotografije, da je ovu informaciju saznao od lica zvanog «Ćevap» kome je lično Jovica Mirilo to nudio, da mu je jednom prilikom, kada ga je optuženi sreo,

«Ćevap» rekao da Jovica Mirilo i Duško Kosanović prodaju kasetu i da su mu nudili «papire» za bilo koju informaciju, da sve što zna treba da kaže u kancelariji kod Nataše Kandić. Dalje je objasnio da je Mirilo Jovan iz Šidskih Banovaca a optuženi iz Vinkovačkih Banovaca, da ga poznaje dugo, da zna da je problematična osoba, da se znaju deset godina, ali se nisu družili, da o njemu dosta ima posrednih saznanja, da je on neradnik, da je sa njim imao sukob Stoparić Goran i on i njegov brat, odnosno da mu je napao brata da misli da je psihopata, da je čuo da u svojoj kući ima detaširano predstavništvo Fonda za humanitarno pravo. Navodi da on nije bio u njegovoj kući i nije video taj centar, nije video ni da dolaze novinari niti neke druge ljude, da su sve to posredna saznanja.

Kada je trećeoptuženom predočena odbrana prvooptuženog Medić Slobodana i u vezi delova odbrane gde se njihovi iskazi razlikuju, trećeoptuženi je ostao pri svom kazivanju i još jednom naglasio da njemu komandant direktno nije naredio ništa u vezi sa streljanjem zarobljenika, ali ga je čuo dok je ležao to jutro u vikendici i ponovio deo koji je već izneo u svojoj odbrani. Optuženi je ponovio da nije bio prisutan kada je prvooptuženi naredio snimanje, kada je on kamermanu rekao da snima, ali je po njegovom mišljenju morao znati za snimanje jer je bio informisan o svemu što se dešava u jedinici. Dodao je još da osim prvooptuženog niko nije mogao da naređuje u jedinici i da nikad nije čuo da je neko drugi naredio nekom nešto, osim prvooptuženog

Objašnjavajući još jednom zašto nije pucao u zarobljenike kada je dobro znao preku narav prvooptuženog, te kako se nije uplašio u tom momentu da će biti streljan pošto nije izvršio naređenje, trećeoptuženi je izjavio da nije imao direktnu naredbu od komandanta u vezi streljanja, pa se zbog toga i nije uplašio kazne. Kada mu je predočeno da je u okviru svoje odbrane rekao da nije pucao zato što se «prepao», odgovario je: «I prepao sam se i nisam imao naredbu».[11]

U svojoj završnoj reči, branilac optuženog Medić Aleksandra, istakao je da njegov branjenik nije kriv, da on kritičnog dana nije nikoga ubio, jer nije ni pucao u zarobljenike. Pri tome je istakao da Medić Aleksandar nije pucao jer nije hteo da puca, ne zbog toga što je zakasnio da puca, što je bio sprečen da puca, što se uplašio, već zato što je odlučio da ne puca. Učešće njegovog klijenta je minimalno, čak slučajno, na mesto streljanja nije išao svojevoljno, čak nije znao gde ide, još manje šta će se tamo dogoditi. Dakle, kod Aleksandara Medića ne postoji ni direktni, ni eventualni umišljaj, jer kod njega nije bilo volje da se izvrši ovo krivično delo, niti ga je želeo. Njegov branilac smatra da on ničim nije doprineo da se kritični događaj odigra, jer nije naredio streljanje, nije odredio mesto streljanja, niti je pucao, on je na licu mesta bio po naređenju, on ništa

9 transkript audio zapisa sa glavnog pretresa od 22.12.2005. godine, str 39/81
10 transkript audio zapisa sa glavnog pretresa od 22.12.2005. godine, str. 39/81

nije mogao da uradi da se događaj zaustavi, mogao je samo da ne puca, i to je uradio. Branilac se osvrnuo i na svedočenje svedoka «A» u ovom postupku, sa tvrdnjom da on nije mogao biti očevidac egzekucije, kao i na video kasetu sa snimkom streljanja, koja, po njegovom mišljenju, nije celovita. Branilac je dalje istakao da na audio zapisu sa pomenute kasete nije zabeleženo da njegov branjenik izgovara reči: «i nećeš», koje eventualno ukazuju na njegov umišljaj odnosno saznanje da će zarobljenici biti lišeni života. Predložio je da sud oslobodi njegovog branjenika i ukine mu pritvor.

U svojoj završnoj reči, optuženi Medić Aleksandar se pridružio završnoj reči svog branioca, dodajući da kao vojnik u ratnim uslovima nije mogao da uradi više od onoga što je uradio, dakle da ne puca u zarobljenike, još jednom ponovio da nije znao gde ide kada je dobio naređenje da se priključi grupi i izrazio saosećanje sa bolom i tugom rodbine nastradalih.

6.4. Optuženi Vukov Aleksandar

U svojoj odbrani datoj pred istražnim sudijom i na glavnom pretresu Vukov Aleksandar je negirao izvršenje krivičnog dela koje mu je optužnicom stavljeno na teret.

Po njegovom saznanju jedinica «Škorpioni» postoji od 1992.godine, kada joj je osnovna delatnost bila zaštita naftnih polja. On u jedinicu dolazi 01.aprila 1994.godine. Seća se da su figurirala dva naziva jedinice, «Odred Boca» i «Škorpioni», s tim što misli da je zvaničan naziv bio «Škorpioni» u momentu kada je on došao u jedinicu. U početku je bio raspoređen u četu i provodio vreme na poslovima obezbeđenja linije, a zatim prelazi u izviđački vod, posle izvesnog vremena postaje komandir odeljenja u izviđačkom vodu, a zatim 1995. godine, komandir izviđačkog voda. Objasnio je da nikavim formalnim aktom nije postavljen za zamenika komandanta što znači da nikakav pismeni akt nije bio donet o tome, takođe nije mu poznato da je prvooptuženi bilo kada javno svim prisutnima u jedicinici saopštio da je neko dobio neku funkciju, te mu nije poznato da je to saopštio ni za njega. Ova funkcija pomoćnika komandanta ili zamenika isključivo se odnosila na zonu odgovornosti Đeletovaca i naftnih polja, a što se tiče terena striktna funkcija i zaduženje bio je izviđački vod i to komandir voda, ali bez obzira na ovo i na terenu su ga u jedicini tretirali kao zamenika komandanta, s obzirom da je svaki slobodan trenutak provodio s vojskom, obično su mu se ljudi obraćali sa nadimkom «Vuk» a ponekad i «zameniče». U aprilu mesecu 1995.godine, posle povratka sa terena iz Velike Kladuše biva smenjen sa pozicije komandira izviđačkog voda.

---

11 transkript audio zapisa sa glavnog pretresa od 22.12.2005. godine, str. 80/81

Optuženi je objasnio je da je u vreme odlaska jedinice u Cazinsku krajinu, novembra 1994.godine, neformalno vršio funkciju zamenika komandanta i u isto vreme bio je komandir izviđačkog voda. Nakon povratka iz Velike Kladuše biva smenjen sa funkcije komandira izviđačkog voda ali su i dalje njegova zaduženja i poslovi bili vezani za izviđački vod.

Dalje je naveo da prilikom dolaska u jedinicu nikakav formalni akt nije potpisao, niti je dobio bilo kakvu potvrdu ili bilo šta slično o stupanju u radni odnos. Imali su rešenja o privremenom radnom odnosu sa «Naftnom industrijom Krajina» i to na tri meseca a kasnije je to produžavano. Pre «Škorpiona» bio je u Srpskoj dobrovoljačkoj gardi i to od 06.09.1993.godine pa negde do 20.marta 1994.godine. Što se tiče uniforme, u početku je nosio svoju uniformu, kasnije je dobio kombinezon «Čempresmaška»- taman dezen i beretke, a nakon toga dobija i dvodelnu zimsku uniformu kao i kombinezon sa NATO maskom. Kada je došao u «Škorpione» imao je svoje oružje, a od jedinice dobija automatsku pušku i pištolj CZ 9mm. Po sistematizaciji radnih mesta bio je kapetan, ali je imao rešenje za pešadijskog poručnika, misli da je plata bila oko 250-300 maraka. Jedinica je bila formirana u dve čete, postojao je izviđački vod, posle se formira i kuhinja kao i radni vod, komandant jedinice je bio Medić Slobodan.

Kao zamenik komandanta povremeno je obavljao i ovu funkciju, i to kada prvooptuženi nije prisutan u bazi. Disciplina u jedinici se strogo poštovala, zaduženja su deljena naniže u hijerarhijskoj piramidi i tako su se sprovodila. Zaduženje su dobijali od komandanta Slobodana Medića, komandant je bio «Alfa i Omega» u toj jedinici. U globalu nijedno bitnije pitanje nije se moglo rešiti bez komandanta, glavne odluke mogao je donositi isključivo komandant, za neke manje značajne odluke, nije bila potrebna konsultacija sa komandantom, to je mogao da odradi i on kao zamenik, bez njegovog znanja, ali čim bi se čuli, optuženi bi ga izvestio kakve su promene u pitanju i eventualno primio neka nova zaduženja. Nikada nije došao u situaciju da donese neku značajnu odluku bez njegove naredbe, a nije ni imao mogućnost da na nivou cele komande donese bilo kakvu odluku. Jednom prilikom došli su neki oficiri Vojske Republike Srpske sa zahtevom da se preuzme određeni položaj a komandant nije bio prisutan, jer je bio na nekom sastanku na Jahorini te on nije mogao da donese nikakvu odluku na svoju ruku bez komandanta, pa je putem radio-veze konsultovao komandanta. Optuženi je izjavio da mu nije poznato da je doneta neka odluka od strane nekog drugog pripadnika jedinice a da se o tome komandant ne obavesti, to bi bio u neku ruku prekršaj discipline, i još jednom naglasio da su se naređenja strogo poštovala. Komanda nije postojala u klasičnom smislu, sve odluke donošene su od strane komandanta, a komandni kadar je dolazio u kancelariju komandanta i u zoni odogovornosti primao zaduženja i odlazio

nakon toga na izvršenje. Oni su mogli samo da daju neku sugestiju, glavnu reč je imao komandant.

Obezbeđenje komandanta činili su Petrašević Pero, Momić Milorad, Medić Aleksandar i Davidović Slobodan. Oni su non-stop bili u njegovoj pratnji. Nije mu poznato da su oni od komandanta dobili neko zaduženje ili da su otišli bilo gde bez njega, niti veruje da je postojala mogućnost da oni odu da nešto urade bez njegove saglasnosti, a disciplina u jedinici je bila besprekorna, komandant je bio autoritet za sve.

Pred polazak za Trnovo dobili su informaciju od komandanta da treba da pripreme određen broj ljudi, da se popune borbeni kompleti, oprema i da se počne sa pripremama za polazak. Nije mu poznato od koga je komandant dobio takvu naredbu, a po njegovom saznanju on je često bio u kontaktima sa komandantom Vukovarskog korpusa, a tada je komandant bio general Dušan Lončar. Kada su se pripremili za kretanje vojska je utovarena u autobuse, oprema se tovari u kamione i preko Sremske Rače prelaze u Bosnu, zatim idu na Pale i dolaze na Jahorinu. Na Jahorini noće jednu noć i sutradan kompletna vojska je natovarena u pet kamiona TAM-150 i tek probijenim putem koji je inžinjerija probila silaze u reon Trnova. Dok su bili na Jahorini bilo je prilično vojske raznih formacija, seća se da je bilo pripadnika Sarajevsko-romanijskog korpusa. Komandant je na Jahorini odlazio na neke sastanke ali mu nije poznato sa kim.

Kada su stigli do Trnova zaustavili su se na periferiji i bili smešteni u vikend naselje. On se smešta u jednu vikendicu a komandant takođe od tih objekata uzima jednu vikendicu za svoj smeštaj, smeštaj radio veze i nekog priručnog magacina. Udaljenost između objekta gde se optuženi smestio i mesta gde se komandant smestio bio je oko 200 metara, a linija je u odnosu na vikendice gde su se smestili bila udaljena otprilike četiri ili pet kilometara. On sa svojim izviđačkim vodom na toj liniji ostaje do kraja terena, ne vraća se do vikendica već je sve vreme na liniji, samo je u par navrata silazio do vikendice, i to tri ili četiri puta za dvadesetak dana koliko je bio konstantno na liniji, i to uglavnom u noćnim uslovima, dok za taj ceo period dok on boravi na liniji komandant nijedanput nije bio na liniji. Što se tiče komunikacije, jedna motorola je bila kod njega, druga kod komandanta, a imali su je i komandiri četa i njihovi zamenici, veze su bile prilično loše, ali su uspeli da kontakatiraju. Bilo kakva odluka koja je bila važnija uspevala se preneti u oba pravca na neki način. Kada su u pitanju šifre, koje su korišćene u jedinici prilikom komunikacije radio vezom, optuženi je objasnio da šifra «Lovćen 204»-znači mrtav, «Lovćen 304»-znači ranjen, «Viski 55» -znači kakva je sutuacija, «Viski 56»-da je sve u redu, «Labud 3»-znači posrednik a «paket»-znači hrana, municija.Za zarobljenike nisu imali nikakvu šifru jer zarobljenike nisu ni imali.

Spornog dana primio je informaciju radio vezom da siđe po «pakete». Tu naredbu da siđe dobio je od komandanta lično. Bila je vrlo štura i kratka: «Siđi dole po paket».[12] Pod šifrom «paket» podrazumevalo se sledovanje, a sledovanje je podrazumevalo hleb, municiju, konzerve, baterije za radio vezu, projektile za minobacače i slično. Nije bila praksa da lično silazi, uglavnom je slao ljude koji nisu trenutno bili na zaduženju, osim kada je bila u pitanju neka bitna informacija. Po «paket» je krenuo sa dva ili tri čoveka, to mesto gde je trebalo da siđe bilo je udaljeno 20-30 minuta hoda, zbog konfiguracije terena. Pod tim «Siđi dole» podrazumevalo se da siđe na tačku do koje je dolazilo vozilo, a to je bila krajnja tačka do koje vozilo može uopšte da dođe da ne bi bilo izloženo direktnoj ili indirektnoj vatri neprijateljskih strana i uvek je silazio do te tačke, a onda do komande išao peške. Ta tačka se, inače, nalazila oko 300 metara ispod krajnjeg levog krila položaja, odnosno položaja koji je četa držala, četiri do pet kilometara od komande. Vozači su dobro poznavali taj teren i oni su uvek dolazili do te tačke, jer je to bilo najbezbednije. Komandant nije taj deo terena poznavao i nije znao gde je ta krajnja tačka ali vozači su znali, te su oni postupali po naredbi komandanta i vozili do te tačke. Kada je dobio naredbu, istog momenta je krenuo i kad je posle 20-30 minuta stigao zatiče Petrašević, koji mu dolazi u susret i vidi neku grupu ljudi koji leže pored puta. Bilo mu je čudno da Petrašević bude tu, s obzirom da on nije radio na donošenju sledovanja, jer to nije bilo u opisu njegovog posla, a kada ga pitao odakle on tu, Petrašević mu je odgovorio da je tu po drugom zadatku, a u vezi sledovanja koje je trebalo da stigne za njega rekao mu je da ne zna da li je neko nešto gurnuo u kamion, da treba da se proveri. Optuženi je bio prilično revoltiran kada je ustanovio da je uzalud silazio, jer je imao prilično napetu situaciju na liniji. Ostavio je svoje ljude da vide da li je u kamionu ta pošiljka za njega, jer kamion za vreme njegovog boravka nije bio tu, s obzirom da Petrašević nije znao da li je za njega nešto doneto, i nakon toga se vratio na liniju. Komunikacija sa Petraševićem je kratko trajala, možda minut, od ljudi koji leže na zemlji udaljen je 30-40 metara, a ljudi koji su sišli sa njim bili su iza njega, i u toku njegovog razgovora sa Petraševićem oni stižu do njih, ali ne može da oceni da li su čuli razgovor. Optuženi je dodao da je pitao Petrašević ko su ljudi koji su ležali pored puta, a Petrašević je odgovorio: «Neki zarobljenici»[13], i to je bio kraj komunikacije. Objasnio je da je morao odmah da se vrati na liniju s obzirom da ne zatiče to zbog čega je došao, a već samo njegovo odsustvo sa linije predstavlja problem. Objasnio je da ljude koji su došli sa njim ostavlja na licu mesta, zato što nije utvrdio da li je ta pošiljka eventualno u kamionu, te je potrebno da to oni provere, a on se vraća na liniju, ne okrećući se da vidi šta se dalje dešava. Takođe je izjavio da je on tip čoveka koji ne postavlja suvišna pitanja, da od 14 godina nosi uniformu i prilično se pridržava vojne organizacije i discipline. Dok je odlazio nije čuo nikakvu pucnjavu iz pravca koji je ostavio. Posle toga otišao na drugi deo linije i kada se vratio zatekao je ljude koje je ostavio dole na putu, koji su mu rekli da

za njih nije bilo ništa, a takođe mu ništa nisu rekli u smislu nekog dešavanja na mestu gde ih je ostavio. Ne zna koji su ljudi tom prilikom išli sa njim, a na fotografijama kod istražnog sudije video je te ljude koje poznaje po nadimcima, «Đole Šiptar», «Bobo», «Miša Turčin».

Za egzekuciju je prvi put čuo pred kraj terena ili čak po povratku u Đeletovce. Poznato mu je da je Kosanović Duško nosio kameru i da je snimao na terenu Velike Kladuše, kao i teren na Trnovu, a kada je u određenom periodu bio odsutan iz Trnova, Stojković Slobodan je nastavio sa snimanjem. Za snimak egzekucije saznao je u razgovoru sa nekim licima, nije znao ko je to uradio, niti se o tome raspitivao, s obzirom da se sa takvim postupkom nije slagao. Kasetu je video prilikom prikazivanja procesa suđenja Slobodanu Miloševiću i tom prilikom je prepoznao vojnike iz jedinice «Škorpioni». Prepoznao je optuženog Petrašević, Momić Milorada, optuženog Medić Aleksandra i Davidović Slobodana. Dana 25. avgusta 1995.godine, bio je povređen u širem reonu sela Đeletovci u zoni odgovornosti naftnih postrojenja, posle toga je bio prebačen na hirurško odeljenje u Vukovaru pa zatim helikopterom u Beograd. Penzioner je, ima status ratnog vojnog invalida i taj status je dobio dve do tri godine posle ranjavanja, invalidninu dobija iz Republičkog budžeta.

O Medić Slobodanu kaže da je bio autoritativan, korektan, bitan za procenu situacije u pozadini, vodio je računa o ljudstvu i bio korektan prema svima. Petrašević Pera je ozbiljan, odgovoran, pošten, poznaje ga iz Srpske dobrovoljačke garde, jer su bili u istom vodu, kao član obezbeđenja prvooptuženog bio je vrlo odgovoran i bez pogovora je izvršavao zadatke prvooptuženog. Medić Aleksandra je slabo poznavao i za njega zna da je dobar momak, da je korektan. O Medić Branislavu kaže da je njega najmanje poznavao, zna da je bio mehaničar, zna ga kao izuzetnog majstora i kao šaljivdžiju.

U svojoj završnoj reči, branilac optuženog Vukov Aleksandra, istakao je da tokom postupka nije izveden nijedan dokaz koji bi ukazao na krivicu njegovog branjenika, te da je njegov jedini greh što se našao na pogrešnom mestu, u pogrešno vreme. Obrazlažući svoj zaključak, branilac je naveo da je Vukov Aleksandar negirao u svojoj odbrani da je od optuženog Slobodana Medića čuo za naredbu da se zarobljenici streljaju, a Medić Slobodan u svojoj odbrani negira da je takvu naredbu ikada izdao.S druge strane, optuženi Vukov Aleksandar je nedvosmisleno naveo kakav je razgovor vodio sa optuženim Medić Slobodanom. Po mišljenju branioca, nema nijednog dokaza na osnovu koga bi se utvrdila činjenica da je optuženi Vukov sa umišljajem pomogao izvršiocima ovog krivičnog dela, odnosno nema dokaza, na osnovu koga se može utvrditi da je Vukov Aleksandar rekao optuženom Petrašević Peri gde da

12 transkript audio zapisa sa glavnog pretresa od 23.12.2005. godine, str. 19/62

izvrši streljanje zarobljenih lica, niti dokaza da je Vukov Aleksandar naredio pripadnicima jedinice koji su došli sa njim na lice mesta, da Petraševiću i ostalim optuženima koji su učestvovali u egzekuciji zarobljenika, pomognu u tome. Branilac je, takođe, ukazao na deo optužnice, gde se navodi da su svi optuženi, dakle i Vukov Aleksandar, sproveli zarobljenike do spaljenih vikendica, gde je izvršena egzekucija, navodeći da se radi o konstrukciji koja niti je tačna, niti je moguća, s obzirom da je tokom postupka dokazano da se optuženi Vukov vratio na borbeni položaj pre nego što su lica sprovedena do mesta egzekucije. Branilac optuženog Vukova se takođe osvrnuo na navode optužnice, koji se odnose na dovođenje zarobljenika iz Srebrenice, smatrajući da nema dokaza za ovakvu tvrdnju, kao ni čvrstih dokaza da se radi o zarobljenicima-civilima. Branilac je dalje naveo da nema dovoljno dokaza da je jedinica «Škorpioni» delovala kao paravojna jedinica, već da se radi o specijalnoj jedinici u okviru Vojske Republike Srpska Krajina, pod komandom Vukovarskog korpusa, koja je na teren Trnova otišla po naredbi pretpostavljene komande Vojske Republike Srpske Krajine, a na zahtev odnosno na molbu nadležne komande Republike Srpske. Po mišljenju branioca, nema dokaza da je Vukov Aleksandar bio zamenik komandanta vojne jedinice «Škorpioni», odnosno nikada nije bio donet formalni akt o imenovanju Vukova na tu funkciju. S obzirom da nijednim izvedenim dokazom nije utvrđena krivica njegovog branjenika, predložio je da sud u odnosu na optuženog Vukov Aleksandra donese oslobađajuću presudu, te ukine pritvir prema njemu.

U završnoj reči, optuženi Vukov Aleksandar je izjavio da je saglasan sa završnom reči koju je izneo njegov branilac.

6.5. Optuženi Medić Branislav

U svojoj odbrani iznetoj na glavnom pretresu, opt. Medić Branislav izjavio je da je u decembru 1993.godine kao mehaničar za održavanje vozila, stupio u jedinicu koja je bila zadužena za obezbeđenje Naftnih polja Republike Srpske Krajine u Đeletovcima. Objasnio je da je u rodbinskim vezama sa prvooptuženim Medić Slobodanom, jer je njegova sestra udata za Slobodana. Po njegovom ličnom ubeđenju jedinica «Škorpioni» je pripadala vojsci Republike Srpske Krajine. Od njih su dobijali oružje i municiju, tako da su u svom magacinu u Đeletovcima imali automatske puške-kalašnjikov, PKT mitraljeze, zolje, minobacače 62, bombe, pištolje.Za vreme boravka u ovoj jedinici imao je zdravstveno osiguranje, bio je prijavljen, imao je redovnu platu, imao je godišnji odmor, sve redovno kao u bilo kojoj drugoj firmi.Prilikom dolaska u jedinicu predao je svoju radnun knjižicu.Stupanjem u jedinicu dobio je jedan šareni kombinezon i jedan crni. Dobio je takođe i beretku, jednu crnu

---

transkript audio zapisa sa glavnog pretresa od 23.12.2005. godine, str. 24/62

i jednu crvenu, od oružja je dobio kalašnjikov i pištolj. Nikada nije učestvovao u oružanim dejstvima dok je bio u ovoj jedinici. Kada je on stupio u jedinicu misli da se zvala ili «Škorpioni» ili «Odred Boca» ili su egzistirala oba naziva. Kasnije dobijaju grb škorpiona, koji su kačili na uniformu sa leve strane. Plata je bila redovna i iznosila je oko 200-250 maraka, u protivrednosti u dinarima, a dobijali su i gorivo za svoje potrebe. Jedinicu su sačinjavale **d**ve čete, radni vod, izviđači, kuhinja, mehaničar. Prvooptuženi je bio komandant jedinice, a čete i vodovi imali su svoje komandire.

Obezbeđenje komandanta Slobodana Medića činili su Aleksandar Medić, Momić Milorad i Pera Petrašević. Komandir jedne čete je bio Medić Dragan a njegov zamenik bio je Rakić Zoran dok je komandir druge čete bio Opačić Đuro zvani Čoke a njegov zamenik Dmitrović Pera, komandir izviđačkog voda bio je Vukov Aleksandar. Jedinicom je komandovao prvooptuženi,a ukoliko je on odsutan nekog bi ovlastio da ga menja. To se dešavalo u slučajevima kada se ide na teren, dok ga je na terenu, kada je odlazio na sastanke, menjao najviši po činu posle njega, a to su bili komandiri vodova.

Slobodan Medić je bio takav da ga svaki vojnik može poželeti za komandanta, bio je strog, disciplina je bila dobra, a to se postizalo ugledom i čvrstom rukom a to znači da nije bilo pogovora kada nešto naredi. Što se tiče mera kažnjavanja jedino je postojao otkaz. On zna par ljudi koji nisu slušali naređenja u pogledu straže ili su se napili na straži pa su zbog toga dobili otkaz. Što se tiče spornog događaja, iznoseći svoje mišljenje da li se mogao desiti i bez znanja komandanta, navodi: »Da, ako on nije bio tu, možda, mislim da je moglo». Zatim objašnjava da je odluke koje su se ticale pomeranja jedinica komandant donosio u dogovoru sa komandirima četa i zamenikom, a što se tiče ozbiljnijih odluka, tvrdi da ih je komandant takođe donosio u dogovoru sa potčinjenim. Inače, obično su se dogovarali komandant i njegov zamenik. Komandant je odlazio na sastanke sa predstavnicima vojske Republike Srpske Krajine i kada bi se vratio u bazu onda je delio zadatke potčinjenima, a on je izdavao naredbe. Na pitanje da li zna da je neko drugi doneo neku važnu odluku sem komandanta, odgovario je da ne zna. A na pitanje da li je bilo moguće da neko donese neku odluku a da se posle ne saopšti komandantu, odgovario je da je bilo moguće i dodao da je moguće da se dogodi neki propust.

Na teren Velika Kladuša 1994.godine ide jedna četa od oko 100 ljudi, ide se kamionima i autobusima. Komandir je sazvao čete i rekao im je da je dobio naredbu da se ide na teren, na koji teren i koliko dana a posle saziva komandire u svoj štab i obaveštava ih o tome. Obaveštava i njega, da bi sredio vozila. Optuženi misli da je komandant naredbu dobio od komande vojske Republike Srpske Krajine. Cilj ovog terena bila je ispomoć srpskom narodu u Bosni. Optuženi se na terenu otrovao, pa je bio odvezen u bolnicu u Velikoj

Kladuši i posle toga je vraćen za Đeletovce. Misli da su ostali na terenu oko 15 dana i posle se vraćaju za Đeletovce.

Pred polazak na teren-Trnovo komandant-prvooptuženi je skupio jedinicu i rekao im da se ide na teren, nakon čega je sazvao potčinjene na dogovor. I na ovaj teren se išlo kao ispomoć srpskom narodu u Republici Srpskoj. Pretpostavlja da je komandant naređenje dobio od komande Republike Srpske Krajine. Krenulo je otprilike 150 vojnika smeštena u dva autobusa, jedan šleper, jedan džip, hladnjača za hranu i dva vojna kamiona, 150-ke. Jedan kamion vozi on, a drugi Đura Mileusnić. Oružje su poneli sa sobom iz Đeletovca osim neke sitnije municije, a ostalo što im je trebalo uzeli su u Trnovo iz komande bosanskih jedinica, a maljutke, bombe, granate za minobacače i ostale stvari doneli su sa Jahorine. Oružje je prenošeno kamionima.Putovali su preko Rače do Bijeljine a zatim do Pala, a s Pala na Jahorinu, gde se smeštaju u neki hotel. Sutradan im je prvooptuženi saopštio da kreću dalje. Krenuli su noću jer je bilo sigurnije. Razdaljina između Jahorine i Trnova je oko 30-tak kilometara. Do Trnova vojska se prevezla vojnim kamionima. Kada su stigli u Trnovo komandant je otišao na razgovor sa bosanskim oficirima i onda ih je neko ko je poznavao teren povezao do vikend naselju, koje je otprilike udaljeno kilometar od sela. On se smešta kraj komande, spavao je u kamionu pored kuće gde je komandant i njegovo obezbeđenje. Jedan broj ljudi odlazi na liniju sa Vukov Aleksandrom a ostali ostaju u vikendicama. Udaljenost od mesta gde je smeštena komanda pa do prvih linija je otprilike 3-4 kilometra, a vazdušnom linijom oko 2 kilometra severno. Udaljenost od mesta do koga može doći kamion bezbedno do linije je otprilike 300-400 metara**.** Radio veze funkcionisale su loše, bio je slab domet a teren brdovit. Kada ne bi uspeli da stupe jedni sa drugima u kontakt dolazio je čovek sa linije koji je donosio informacije lično komandantu**.** Optuženi je lično nekom prilikom preneo neku informaciju između Vuka i komandanta.

Objasnio je da su po dolasku na teren, posle par dana, on i drugi vozač bili raspoređeni u komandu u selu da razvoze ljudstvo, namirnice, municiju i da im je to komandant naredio, s obzirom da bosanska vojska nije imala vozila i da su oni zaista to prevozili svaki dan, s tim što su jedan dan u nedelji imali slobodno.

Opisujući jutro kada se desio sporni događaj, rekao je da ga je tog jutra Manojlović Srđan probudio oko 05,30 časova, i rekao mu da treba da idu na Jahorinu. Inače, on i Manojlović Srđan su bili u vikendici gde je boravio komandant. Kada se komandant probudio on je rekao da on ne ide, već umesto njega ide Đuro sa drugim kamionom, tako da optuženi ne odlazi sa komandantom na Jahorinu, a komandant odlazi sa džipom i sa kamionom 150-kom. U to vreme Medić Aleksandar, Momić, Davidović i Pera Petrašević, spavali su na spratu. Objasnio je da je oko 07,00 časova trebalo da se ide po hleb

i da posle vozi taj hleb na liniju, da je to inače on obavljao, s tim što je ponekad po hleb išao i Đura. Po hleb se išlo u pekaru u Trnovu. I tog jutra je krenu put Trnova i kada je hteo da izađe sa šljunkanog puta na asfalt naišla su dva vojna vozila- pincgauer i zaustavila se. Pitali su ga da li zna gde je komanda jedinice koja je došla iz Vukovara, pa pošto je rekao da zna, iz vozila je izašao jedan oficir, misli da je potpukovnik ili pukovnik, i rekao mu da se vrati i da ih odveze do komande. Nakon toga, on je krenuo kamionom ispred njih odnosno oni su išli za njim, sa oba pincgauera, i tako se on ponovo vraća nazad do komande. Dakle, vraćaju se ponovo do mesta gde su vikendice i parkiraju se i tada ova vojna lica kažu da imaju zarobljenike i da ih moraju pretovariti kod njih u kamion, pošto jedno vozilo mora da ide nazad, i potom se u kamion prebacuje šest zarobljenika. Optuženi je izjavio da ova lica nikada ranije niti posle nije video, niti ih je prepoznao nekad na televiziji, o njima ništa ne zna u smislu imena, prezimena, nadimaka i slično. Stariji pukovnik, po njegovoj proceni, imao je pedesetak godina, bio je sed, nosio je oficirsku kapu Republike Srpske a mlađi je imao oko trideset godina. Zarobljenici prelaze u njegov kamion a ta vojna lica odlaze u komandu. Optuženi tada od ovih vojnih lica čuje da su zarobljenici pripadnici muslimanske vojske, koji su skinuli uniforme i da su ih oni zarobili, kao i to da je trebalo da bude neka zamena, da ovi zarobljenici budu razmenjeni za zarobljene Srbe, ali da su ti Srbi poubijani, izmasakrirani. Objasnio je da su zarobljenici u kamionu bili vezani, sa rukama na leđima, da nisu bili obučeni kao vojnici već da su bili u civilnom odelu i da su sedeli u kamionu, na podu. Gore pomenuta vojna lica, koja su im ostavila zarobljenike, pripadala su vojsci Republike Srpske, prepoznao je kape koje su imali na glavi i oznake Vojske Republike Srpske, zna da je jedan od njih bio potpukovnik ili pukovnik a da je drugi bio niži oficir.

Objasnio je da se ovi oficiri Vojske Republike Srpske u komandi, u razgovoru sa napred navedenim licima (Perom Petraševićem, Momić Miloradom, Davidović Slobodanom i Medić Aleksandrom) zadržavaju pet do deset minuta i posle toga dolaze do njega i kažu mu da okrene kamion. Sada do kamiona dolazi Pera Petrašević, Momić, Medić Aleksandar i Davidović, kao i Stojković Slobodan sa kamerom. Potpukovnik Vojske Republike Srpske mu je tada rekao da tera prema liniji gde su njihovi, što znači prema mestu gde se nalazi Vukov Aleksandar i on je oterao kamion do mesta dokle sme da vozi, a to je otprilike 300-400 metara od linije. Dobro je znao gde je to mesto jer je svaki dan dotle vozio donoseći hranu i municiju. Kada su svi zajedno došli do tog mesta, on zaustavlja kamion i tada se istovaraju zarobljenici, on otvara stranicu kamiona da svi izađu, a kad su izašli napolje zarobljenicima je neko naredio da legnu na zemlju. Posle toga, jedan od oficira Vojske Republike Srpske, za koga misli da je potpukovnik, kaže da mu se nešto tu ne sviđa, da nešto nije u redu i da on mora da ode do komande. Za to vreme Stojković sve snima, zatim jedan od tih vojnih lica i njihov vozač sedaju i pincgauer i odlaze, a optuženi ostaje sa

kamionom i posle posle par minuta Stojković mu kaže da ide da donese drugu bateriju, pošto je ova prazna i ne može da snima. On se vraća u komandu u Trnovo, pošto su se tamo nalazile baterije na punjenju, gde se zadržao otprilike 30 minuta, s tim što je u međuvremenu otišao i po hleb i uzeo dve manjerke hrane i sa tim svim stvarima ponovo se vratio na liniju Kada je došao, već se vratio i taj potpukovnik, nakon čega se kreće prema liniji sa zarobljenicima.

Dolaze do jednog mesta otprilike 100-150 metara dalje, zatim skreću u jedan šljivik, u livadu pored nekih vikendica. Oko zarobljenika se tu nalaze, pored njega i obezbeđenja prvooptuženog, i ova vojna lica, a kamion ostaje parkiran na mestu gde je bio, kao i ovi pincgaueri. Vukov Aleksandra ni jednog momenta ne zatiče tu na licu mesta, s obzirom da je odlazio do Trnova, ali zatiče trojicu ili četvoricu ljudi , za koje su mu objasnili da su došli sa Vukovim, koji je morao da se vrati na liniju, a oni su ostali da sačekaju hranu, tako da i oni polaze sa njima i sa zarobljenicima, s tim što on ne zna imena tih lica, niti ih je pre toga video. Kada su prešli na tu livadu neko je rekao zarobljenicima da legnu što su oni i učinili, zatim su pregledali teren i vikendice i posle toga su se vratili tu gde su bili zarobljenici. Ne može da opredeli ko je otišao da vidi taj teren i vikendice, on nije. On stoji kod zarobljenika, svi pripadnici jedinice imaju oružje i to automatske puške, za sebe kaže da je imao pištolj kao i još nekoliko njih, a moguće je da su svi imali pištolje.

Kada su se lica, koja su išla u izviđanje terena, vratila, počelo je streljanje. Da li je neko naredio da se puca ne zna. Objašnjava da mu je pao mrak na oči i da ne može da se seti kako je počelo, niti kako je teklo streljanje. Ne može da opredeli ko je stajao u njegovoj blizini levo ili desno, a ne zna ko je sve pucao, svi su držali puške u rukama u pravcu zarobljenika koji su tu bili prisutni, puške su bile uperene prema zarobljenicima. Za sebe kaže da on nije pucao, da on jeste stajao tu zajedno sa svima ali da nije pucao, objašnjava da nije mogao da puca iz straha. Ne može da opredeli koliko je dugo trajalo to pucanje misli da je streljano u tom momentu četvoro i da su oni preneseni u vikendicu i to tako što su dvojica koja su ostala živa prenosili jednog po jednog. Od mesta gde je izvršeno streljanje pa do vikendice otprilike je 20-30 metara, tela su preneli do vikendice i stavili ih unutra a kada je poslednji unešen u vikendicu tada su i ova dvojica, koja su ih unosili, ubijeni. Objašnjava da je u tom momentu počela pucnjava i da su njih dvojica ubijeni. I svi ostali su prišli vikendicama i sada svi se nalaze u krugu blizu vrata ove vikendice. Ne zna ko puca. ali misli da su pucali kroz vrata. Za sebe kaže da on ne puca, jer je ispred njega bilo ljudi koji su bili bliže vratima a on je stajao dalje od vrata. Ne seća se da li je nešto pričao tom prilikom. Objasnio je da je njegova puška uperena u tom momentu prema vikendici u kojoj se nalaze tela zarobljenika, ne zna koliko ima metaka u pušci. Izjavljuje da ni jednog momenta nije uzimao pištolj u ruke. Misli da posle toga niko ne ulazi da bi proverio da li su ova lica zaista ubijena.

Posle ovoga vraćaju se nazad, trojica ili četvorica vojnika koja su došla sa linije uzimaju hranu i nose je a ostali se vraćaju se u komandu, istim putem kojim su i došli, za to vreme uglavnom ćute i idu prema kamionu a ne može da se seti da li je neko nešto pričao ili da li je neko nešto komentarisao, pretpostavlja zbog toga što su svi bili u nekom strahu, te nikome nije bilo ni do priče. Posle ovog događaja otišao je u komandu u Trnovo da preveze neku municiju, a što se tiče vremena kada se vratio komandant, misli da se vratio te večeri odnosno video je njegov džip, ali komandanta nije video.

Za oficire Vojske Republike Srpske ne može da opredeli gde stoje za vreme egzekucije, ali misli da su bili sa njima. Ne zna da li je neko od njih pucao, ne seća se gde oni odlaze posle egzekucije. Verovatno je neko od tih lica naredio da se puca.

Što se tiče poštovanja komandi, kada bi se izvršila gradacija između naredbi koje bi dali neka vojna lica, kao što su ova bila, i naredbe koje bi dao komandant, prvenstveno su poštovane naredbe komandanta. Objasnio je da kritičnom prilikom nisu imali način da stupe u kontakt sa komandantom da bi ga eventualno pitali šta da rade u ovakvoj situaciji, jer nisu imali radio vezu, ali su to pokušali dok su bili ispred vikendice u komandi preko veziste, kada im to nije uspelo jer je on bio nedostupan.

Optuženi je izjavio da on nikada ništa u vezi spornog događaja nije rekao komandantu Medić Slobodanu, niti bilo kome drugom, a ne zna da li je neko komandanta obavestio o ovom događaju. On misli da je komandant saznao za ovaj događaj kada je prikazan film u Hagu, jer ga je tek tada pozvao telefonom i pitao ga za snimak i tada mu je optuženi prvi put u kratkim crtama objasnio šta se dogodilo**.** Inače, u međuvremenu, od rata na ovamo, oni su se viđali dosta često ali nikad se nije našao u situaciju da mu ispriča za ovaj događaj. Kaže da on nije ispričao zato što ga je bio strah i da nije voleo da priča o tome.Kada je optuženom predočeno da je najpre rekao da na livadi nije uopšte pucao kao ni ispred vikendice, a da je kasnije rekao da je pucao, ali ne u vikendicu, izjavljuje: «Imao sam tri metka i opalio sam u vazduh».[14]

Objasnio je da je spornu kasetu gledao godinu, dve posle događaja, te da na kaseti nije bilo snimka o streljanju. Bili su snimci o nekim drugim aktivnostima u jedinici, ali ovog nije bilo. Kaže da je kasetu imao Kosanović Duško, koji mu je doneo ovu kasetu u Đeletovce, da je on uzeo kasetu i samostalno gledao kod kuće. Deo sa streljanjem prvi put je video kada je prikazan na B 92, i to ne sve kompletno. Kaže da mu je sve to što je video na kaseti nekako zbrkano, misli da je nešto ubačeno, nešto izbačeno, ima nekih delova za koje se ne seća da su se uopšte dešavali tako, ali s obzirom da nije ni video kompletnu kasetu, nije potpuno siguran u to. Pre svega, primetio je da na snimku Momića ima malo a on je bio tamo, pa pošto je on Kosanovićev brat od tetke, sumnja da je

Kosanović prerađivao tu kasetu i da je izbacivao delove gde je Momić. Kada je gledao snimak koji je prikazan na B 92, prepoznao je na tom snimku sebe, na začelju kolone.

Kada je petooptuženom predočena razlika u pogledu dela njegovog iskaza i iskaza prvoptuženog gde objašnjavaju postupak donošenja odluka i sprovođenje komandantove odluke, petooptuženi je odgovorio da je to funkcionisalo tako da su se odluke zajednički donosile, pa pošto sud ukazuje da tako nije rekao ranije, objasnio je da je mislio da se komandant najpre dogovorao sa ostalim članovima komande a onda saopštavao kakav je dogovor, i to se smatralo odlukom. Ovu tehnologiju dogovaranja na sastancima zna jer je prisustvovao par puta sastancima u vezi odlaska na teren. Kaže da su komandu sačinjavali komandant, komandiri četa, zamenici komandira četa i oni su svi zajedno odlučivali.

Objasnio je da je cela jedinica znala da je Vukov Aleksandar bio zamenik komandanta, na pitanje da li zna da je nekim zvaničnim aktom postavljen na to mesto, odgovara da ne zna.

Vukov Aleksandar je bio zamenik komandanta i komandir izviđača. Medić Aleksandra zna od rođenja, odrasli su zajedno, Peru Petraševića poznaje slabo, Davidovića zna od ranije, pošto je on iz susednog sela, Momića takođe poznaje, jer je iz susednog sela. Svi ovi ljudi bili su odani komandantu i izvršavali su njegove naredbe, bez pogovora, nema saznanja da su mogli nešto da urade bez njegove naredbe.

Kada je sud predočio petooptuženom da je drugooptuženi Petrašević Pera izjavio da je on, petooptuženi, prilikom događaja u vikendici rekao da ima još tri metka, i da je ta tri metka ispucao u vikendicu, a da se to čuje i na kaseti, petooptuženi je odgovario da je istine da je pucao ali ne u vikendici. Kada mu je predočeno da je on sam rekao da je njegova puška bila usmerena baš u pravcu vikendice, optuženi odgovara da je bila, pa pošto mu je ponovo predočeno da je opt. Pera Petrašević rekao da on puca sa ta tri metka u vikendicu, on odgovara da nema komentar. Kada mu je dalje predočen i deo odbrane trećeoptuženog Medić Aleksandra, koji je takođe izjavio da je petooptuženi pucao u vikendicu, odnosno da kasnije puca u mrtve zarobljenike, petooptuženi izjavljuje: «nemam komentar»[15]**.** Na pitanje trećeoptuženog Medić Aleksandra da li se seća da je Momić Milorad imao neke primedbe na to što on nije pucao, petooptuženi izjavljuje da je čuo da je Momić rekao za trećeoptuženog da je pička što nije pucao, i da su ga i drugi zafrkavali zbog toga, ali najviše Momić.

---

14 transkript audio zapisa sa glavnog pretresa od 23.01.2006. godine, str. 79/87
15 transkript audio zapisa sa glavnog pretresa od 23.01.2006. godine, str. 79/87

U svojoj završnoj reči, branilac optuženog Medić Branislava, zaključio je da iz izvedenih dokaza tokom ovog krivičnog postupka, i to onih dokaza koji su po njegovom mišljenju izvedeni na zakonit način i samim tim relevantni za odlučivanje, ne proizilazi činjenica da je optuženi Medić Branislav učinio delo koje mu je optužnicom stavljeno na teret. Dalje je naveo da je tačno da je optuženi Medić Branislav bio prisutan na mestu egzekucije, da je video ono što je izneo u svojoj odbrani, ali da Medić Branislav nije nikoga ubio, da je on vozač, a ne vojnik, da je nelogično da bi neko tražio od jednog vozača i mehaničara da učestvuje u streljanju, pored toliko vojnika u jedinici. Branilac petooptuženog je u završnoj reči stavio primedbe na način utvrđivanja identiteta oštećenih-žrtava, doveo u pitanje činjenicu da su lica navedena u optužnici zaista stradala na lokalitetu Godinjskih bara, osvrnuo se na svedočenje Amora Mašovića, sa primedbom da se radi o licu koje po njegovom mišljenju nije stručno da daje svoje mišljenje o tome kako se vrši utvrđivanje identiteta stradalih lica putem DNK, izneo svoje mišljenje da se na kaseti na kojoj je snimak egzekucije ne može zasnivati presuda, jer se ne radi o valjanom dokazu, već o nekoj kopiji kopije, zatim stavio primedbu na odluku suda da odbije predlog ovog branioca da sudski veštak-neuropsihijatar ponovo obavi veštačenje njegovog branjenika, i to na okolnosti stanja kolektivne agresivnosti učesnika u ratnim događajima od 1992-1995. godine u Bosni i Hercegovini i drugim ratištima, sa posebnom analizom uticaja kolektivne agresivnosti na psihičko stanje svesti i volje optuženih u vreme kritičnih događaja, koji su predmet ovog postupka, zaključivši na kraju da su na ovaj način optuženima uskraćena ustavom i zakonom zagarantovana prava na odbranu, a posebno pravo na pravično suđenje garantovano članom 6 Evropske konvencije o ljudskim pravima. Predložio je da sud oslobodi njegovog branjenika i ukine mu pritvor.

U svojoj završnoj reči, optuženi Medić Branislav prihvatio je u celosti reč svog branioca i dodao još jednom da kritičnog dana nikog nije ubio, kao ni pre, ni posle toga.

7. UTVRĐIVANJE ČINJENIČNOG STANJA

7.1. Socijalistička Federativna Republika Jugoslavija

Kraljevina Srba, Hrvata i Slovenaca stvorena je 01.decembra 1918. godine. Državnu vlast su vršili kralj, vlada i Privremeno narodno predstavništvo. Od juna meseca 1914.godine, pa do smrti Kralja Petra I, avgusta 1921.godine, kraljevsku vlast je umesto kralja vršio regent prestolonaslednik Aleksandar. Prva zajednička vlada nove države, Ministarski savet kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca, formirana je 20.decembra 1918.godine, vlada je imala koalicioni karakter, u nju su ušli, srazmerno svojoj brojnoj snazi, predstavnici svih važnijih stranaka «sva tri plemena». Privremeno narodno predstavništvo Kraljevina

Srba, Hrvata i Slovenaca je sazvano Regentovim ukazom od 24.februara, a počelo da radi marta 1919.godine.

Kraljevina SHS priznata je posebnim aktom od strane SAD-a, Francuske i Velike Britanije, a mirovnim ugovorom od strane Austrije, Bugarske, Mađarske i Italije. [16] Prvi Ustav ove države donet je 28.06.1921.godine, poznat kao Vidovdanski ustav, i po njemu ona je bila ustavna, parlamentarna i nasledna monarhija. Naziv države po Vidovdanskom ustavu je Kraljevina Srba, Hrvata i Slovenaca. Jezik je definisan kao srpsko-hrvatsko-slovenački. Kralj je imao uobičajena ovlašćenja monarha i šefa države. Narodna skupština je bila jednodomna, a treći centralni organ vlasti je Ministarski savet. Ministri su odgovarali Kralju i Narodnoj skupštini. Po ovom ustavu Kraljevina Srba, Hrvata i Slovenaca je bila jedinstvena država. 03.oktobra 1929.godine, donet je Zakon o «nazivu i podeli Kraljevine na upravna područja». Po ovom zakonu izmenjen je naziv države, službeni naziv države je Kraljevina Jugoslavija, a takođe je izvršena jača koncentracija i centralizacija državne uprave. Ova država postojala je do 1941.godine.

Dana 27.03.1941.godine, izvršen je državni udar i on se može smatrati delimično revizijom ustava iz 1931.godine i formirana je nova vlada, kralj Petar II Karađorđević je preuzeo kraljevsku vlast, a kralj i vlada 14. i 15.aprila 1941. godine napuštaju zemlju i potpisuju bezuslovnu kapitulaciju.

Vlada koja se našla u emigracija je od strane savezničkih zemalja priznavana kao jedini legitimni i ustavni predstavnik Kraljevine Jugoslavije i nosilac njenog državnopravnog i međunarodnopravnog kontinuiteta, time je poštovan i integritet državne teritorije, ni jedna saveznička vlada nije priznala deobu Jugoslavije.

Aprila 1941.godine formiran je vojni komitet na čelu sa Josipom Brozom Titom, a u junu 1941.godine, obrazovan glavni štab narodnooslobodilačkih partizanskih odreda Jugoslavije, kao vrhovno vojno rukovodstvo za celu zemlju i kao vrhovni organ vlasti.

Dana 29.11.1943.godine, u Jajcu na Drugom zasedanju AVNOJ-a, donete su važne odluke ustavnog i političkog karaktera. Jedna od najvažnijih odluka je Odluka o izgradnji Jugoslavije na federativnom principu. Na osnovu ove odluke priznato je pet konstitutivnih naroda i šest federalnih jedinica i to Srbija, Slovenija, Hrvatska, BiH, Crna Gora i Makedonija kao ravnopravne federalne jedinice Demokratske Federalne Jugoslavije, a kasnije su formirane Autonomna pokrajina Vojvodina i Autonomna pokrajina Kosovo i Metohija i priključene Federalnoj Srbiji. Država koja je stvorena 29.novembra 1943. godine, formalno nije dobila ime, ali u unutrašnjim i međunarodnim aktima se naziva Demokratska Federativna Jugoslavija. Ovaj naziv priznat je tek posle

međunarodnog priznanja izvršenih promena u Jugoslaviji od 07.marta 1945. godine.

Dana 29.11.1945.godine, na Prvoj sednici Ustavotvorne Skupštine proglašena je Federativna Narodna Republika Jugoslavija i donet Prvi ustavotvorni akt. Ovim aktom je formalno ukinuta monarhija i proglašena Republika. Država je definisana kao «Savezna Narodna Država republikanskog oblika zajednica ravnopravnih naroda koji su slobodno izrazili svoju volju da ostanu ujedinjeni u Jugoslaviji».[17]

Ustavotvorna skupština je na zajedničkoj sednici oba doma 31.01.1946. godine, usvojila i proglasila Ustav Federativne Narodne Republike Jugoslavije. Na osnovu ovog Ustava, narodne republike su tokom decembra 1946. i januara 1947.godine, donele svoje republičke Ustave. Autonomne pokrajina Vojvodina i Autonomna oblast Kosovo i Metohija su svoje statute donele maja 1948. godine, a Skupština NR Srbije ih je potvrdila oktobra 1948.godine, čime je bilo završeno ustavno konstituisanje Srbije. «Ovaj Ustav je uspostavio jedno etatističko društveno i centralističko državno uređenje, koje je isključivalo svaki oblik pluralizma - ideološkog, svojinskog, političkog i dr».[18]

Jugoslavija je ustavom definisana kao «Savezna narodna država republikanskog oblika, zajednica ravnopravnih naroda, koji su na osnovu prava naroda na samoopredeljenje, uključujući pravo na odcepljenje, izrazili svoju volju da žive zajedno u federativnoj državi». Federalne jedinice su bile nosioci suvereniteta koji je bio ograničen u meri u kojoj je to pravo pripadalo saveznoj državi.[19]

Zakonima iz 1950, 1952. godine i Ustavnim zakonom o osnovama društvenog i političkog uređenja FNRJ od 1953.godine, dolazi do promena i početka izgradnje sopstvenog oblika socijalističkog društvenog uređenja u Jugoslaviji, «samoupravljanja», kojim se menja celokupno društveno i političko uređenje zemlje, a 06.aprila 1963.godine, država dobija novi naziv Socijalistička Federativna Republika Jugoslavija.

Ova država prestala je da postoji 1991.godine istupanjem Slovenije, Hrvatske i Makedonije, a zatim Bosne i Hercegovine 1992.godine iz Federacije. Preostale Republike Srbija i Crna Gora su formirale novu zajednicu SR Jugoslaviju, a 2003.godine Državnu zajednicu Srbije i Crne Gore, da bi na referendumu 21.maja 2006.godine, Crna Gora istupila iz Državne zajednice i stvorila svoju samostalnost.

---

16 Lj.Krkljuš, Pravna istorija Srpskog naroda, «Službeni glasnik», Beograd 2007.godina, str.297.

7.2. Bosna i Hercegovina

Bosna i Hercegovina (BiH) je država u jugoistočnom delu Evrope, smeštena na zapadu Balkanskog poluostrva. Sa severa, zapada i jugozapada graniči se sa Hrvatskom, a sa istoka sa Srbijom, na jugoistoku sa Crnom Gorom. Glavni grad je Sarajevo. Na krajnjem jugu BiH izlazi na Jadransko more.

BiH se sastoji od dve geografske i istorijske celine, bosanskog dela na severu i hercegovačkog na jugu. Stanovništvo BiH čine tri konstitutivna naroda: Bošnjaci, Srbi i Hrvati i određeni broj pripadnika nacionalnih manjina. Religijski stanovništvo je podeljeno na muslimane, pravoslavce i katolike. Službeni jezici su bosanski, hrvatski i srpski.

BiH je bila jedna od republika bivše SFRJ. U oktobru 1991.godine, BiH je izglasala suverenost, a nezavisnost je stekla 01.03.1992.godine, nakon odluke građana BiH o samoopredeljenju. Međunarodno je priznata u aprilu 1992. godine, a u Ujedinjene nacije primljena je u maju 1992.godine.

U aprilu 1992.godine, na teritoriji BiH izbija rat, koji se neslužbeno završava 21.11.1995.godine, Dejtonskim sporazumom. Konačni sporazum je potpisan u Parizu 14.12.1995.godine. Ovim Dejtonskim sporazumom BiH je potvrđena kao samostalna i suverena država. Prema ovom sporazumu BiH se sastoji iz dve administrativne jedinice: Federacija BiH i Republika Srpska, te Brčko distrikta, koji ima poseban status, i ne pripada nijednom entitetu. Entiteti nastaju zbog velikih promena u etničkoj strukturi zemlje. Federacija BiH podeljena je na 10 kantona, koji imaju svoju kantonalnu vladu i koji se nalaze pod upravom Federacije. Poslednji nivo političke podele BiH su opštine, ima ih ukupno 137, od kojih su 74 u Federaciji BiH, a 63 u Republici Srpskoj. Opštine takođe imaju svoju vladu i službe. BiH ima svoja četiri službena grada: Banja Luka, Mostar, Sarajevo, Istočno Sarajevo.[20]

7.3. Istorijske prilike-nastanak Republike Srpske Krajine

Početkom 90-ih godina prošlog veka došlo je do raspada bivše SFRJ i otcepljenja njenih bivših republika.Republika Hrvatska proglasila je nezavisnost od SFRJ 25. juna 1991. godine. Evropska ekonomska zajednica je 15. januara 1992. godine objavila priznanje nezavisnosti Slovenije i Hrvatske. Srpski narod, koji je živeo na teritoriji ove republike, odlučio je da na referendumu odluči o svojoj budućnosti i nastavku života u Republici Hrvatskoj. Tim referendumom, velikom većinom glasova, izglasano je odvajanje od Republike Hrvatske i stvaranje nove države, Republike Srpske Krajine. Dana 19. decembra 1991.

17 Lj.Krkljuš, Pravna istorija Srpskog naroda, op.cit. str.396.
18 Lj.Krkljuš, Pravna istorija Srpskog naroda, op.cit, str.370-(R.Marković).
19 Lj.Krkljuš, Pravna istorija Srpskog naroda, op.cit.str.371.

godine Ustavotvorna skupština SAO Krajine u Kninu usvojila je prvi ustav Krajine i proglasila Republiku Srpsku Krajinu, koja tako započinje svoju faktičku samostalnost, koja je trajala sve do 4. avgusta 1995. godine, kada u akciji «Oluja» hrvatska vojska osvaja većinu teritorija, koje su bile deo Republike Srpske Krajine, čime ona faktički prestaje da postoji. Republiku Srpsku Krajinu činile su Severna Dalmacija, Lika, Kordun, Banija, Zapadna Slavonija, Istočna Slavonija, Baranja i Zapadni Srem. U toku svoje državnosti, Republika Srpska Krajina je imala tri predsednika, a jednom su održani parlamentarni i predsednički izbori. Dana 1. decembra 1993. godine zvanično je formirana i Srpska vojska Krajine. Zvanične oznake Republike Srpske Krajine su bile grb i zastava, koja je bila sastavljena od tri boje u jednakim poljima od gore prema dole: crvena, plava, bela. Na sredini zastave nalazio se dvoglavi orao sa krunom, koji je predstavljao i grb Krajine. Nezavisnost Republike Srpske Krajine nije priznala ni jedna država sveta, uključujući i tadašnju SR Jugoslaviju.[21]

7.4. Formiranje obezbeđenja NIK

Imajući u vidu odbrane optuženih, te iskaze brojnih svedoka, pre svega bivših pripadnika jedinice «Škorpioni», koji su se izjašnjavali pred sudom na okolnosti formiranja, organizacije obezbeđenja Naftne industrije Krajina (NIK), a čije odbrane i iskaze je u ovom delu sud u potpunosti prihvatio, kao jasne, logične i međusobno saglasne, kao i pismenu dokumentaciju, utvrđeno je sledeće:

U mestu Đeletovci, u Istočnoj Slavoniji, gde su od ranije postojale naftne bušotine, počelo se sa proizvodnjom nafte, u okviru novoformirane Naftne industrije Krajine, koja se formira otprilike u periodu decembar 1991.-januar 1992.godine. Neke od ovih bušotina bile su na samoj liniji razgraničenja prema Hrvatskoj, zbog čega se javila potreba da se ove bušotine obezbede, odnosno sačuvaju od eventualnih napada sa Hrvatske strane i iz istih razloga Naftna industrija Krajine je organizovala ljude iz okoline Đeletovaca da rade na obezbeđenju ovih bušotina. U početku je u obezbeđenju radilo 20-30 ljudi, radilo se 24 sata, po smenama. Šef obezbeđenja, od samog formiranja, bio je optuženi Slobodan Medić, a njegov zamenik, u početku bio je Vučenović Branislav.

Iz odbrane optuženog Medić Slobodana, u delu gde govori o formiranju jedinice «Škorpioni», utvrđeno je da je optuženi u proleće 1992.godine, u mestu Đeletovci, u okolini Vinkovaca, formirao jednu grupu ljudi, sastavljenu od meštana iz tog kraja, koja je imala zadatak da obezbeđuje naftne bušotine, koje su od ranije postojale na toj teritoriji. Ideja o pokretanju naftnih bušotina

20 radi se o opštepoznatim činjenicama, a izvori istih su u raznim istorijskim dokumentima, koje zbog obimnosti nećemo posebno navoditi na ovom mestu

i organizaciji ljudi u vidu obezbeđenja istih, potekla je od vlasti novoformirane Republike Srpske Krajine. Potreba za obezbeđenjem bušotina postojala je iz razloga što je veliki deo teritorije sa bušotinama bio na granici sa Hrvatskom. Kako se proizvodnja nafte povećavala, povećavao se i broj ljudi koji obezbeđuje bušotine, pa je taj broj u trenutku kada je jedinica rasformirana, u proleće 1996.godine, iznosio oko 500. U početku je radilo 20-30 ljudi, radilo se 24 sata, po smenama, 3-4 čoveka smenjivalo se na 8-10 sati. Optuženi je imao funkciju šefa, čoveka koji je organizovao ljude i posao, a njegov zamenik bio je Vučenović Branislav, koji je od prvog dana bio sa njim. On je vodio evidenciju o zaposlenima, o platama zaposlenih, a takođe je bio zadužen za nabavku materijalno-tehničkih sredstava.

Iz iskaza svedoka Vučenović Branislava sud je utvrdio da je ovaj svedok funkciju zamenika Slobodana Medića obavljao od formiranja obezbeđenja NIK, da je u okviru ove funkcije vodio papirologiju i plate, da je u početku mogao zajedno sa komandantom da odlučuje i o prijemu ljudi u jedinicu, te da je ovu funkciju obavljao sve do odlaska na prvi teren, nakon čega zamenik postaje Vukov Aleksandar. Što se tiče sistematizacije u okviru obezbeđenja NIK, iz iskaza ovog svedoka sud je utvrdio da je pored komandanta obezbeđenja i njegovog zamenika, postojao i šef smene, dok su svi ostali bili radnici obezbeđenja.

Iz iskaza svedoka Stojković Slobodana, sud je utvrdio da je u obezbeđenje NIK stupio u junu-julu 1992.godine, zajedno sa Vučenović Branislavom. U obezbeđenje NIK došao je po nagovoru optuženog Medić Slobodana, koga je poznavao od ranije, ali najviše iz finansijskih razloga. U početku je u obezbeđenju bilo 20-tak ljudi, svedok je obavljao funkciju vozača i radio na vezi. Sve vreme provedeno u jedinici upisano mu je u radnu knjižicu, ali se ne seća da je potpisivao neko rešenje odnosno zaključio ugovor sa NIK.

Ostali optuženi i saslušani svedoci-bivši pripadnici jedinice «Škorpioni» o formiranju jedinice imaju saznanja, koja su uslovljena momentom stupanja u jedinicu.

Tako sud iz odbrane optuženog Petrašević Pera, koji je stupio u jedinicu «Škorpioni» tek 1995. godine, utvrđuje da je za optuženog Medić Slobodana čuo još 1992. godine, kada je Medić bio komandir odreda «Boca», koji je tada brojao 20-30 ljudi. Dalje, ovaj optuženi navodi da je jedinica «Škorpioni» držala u svojoj odgovornosti liniju razgraničenja prema Hrvatskoj u dužini od 12 km, da je u jednom trenutku brojala 500-550 ljudi, a iz odbrane optuženog Vukov Aleksandar utvrđeno je da ovaj optuženi zna da jedinica postoji od 1992. godine, da joj je osnovna delatnost bila zaštita naftnih polja i da je komandant

20 radi se o opštepoznatim činjenicama, a izvori istih su u raznim istorijskim dokumentima, koje zbog obimnosti nećemo posebno navoditi na ovom mestu

jedinice bio optuženi Slobodan Medić. Iz odbrane optuženog Medić Aleksandra sud je utvrdio da je osnovni zadatak jedinice bio čuvanje naftnih polja, da je linija razgraničenja sa Hrvatskom bila reka Bosut, da se tu nalazilo više od 80 bušotina, koje su oni obezbeđivali, i koje su eksploatisane od strane NIK. Iz odbrane optuženog Medić Branislava utvrđeno je da je u jedinicu stupio u decembru 1993.godine, kao mehaničar za održavanje vozila, da je za vreme boravka u ovoj jedinici imao zdravstveno osiguranje, da je imao redovnu platu i godišnji odmor. Prema njegovom saznanju, zadatak jedinice je bio obezbeđenje naftnih polja Republike Srpske Krajine u Đeletovcima.

Iz iskaza svedoka Opačić Đure sud je utvrdio da je u jedinicu «Škorpioni»- tada obezbeđenje NIK stupio tokom 1992.godine, da ga je primio Vučenović Branislav, da je stupanjem u jedinicu zaključio ugovor o radnom odnosu, najpre na određeno vreme, a zatim i na neodređeno vreme i da mu je vreme provedeno u jedinici u radnoj knjižici upisano kao radni staž. Kada je stupio u jedinicu, njegovo radno mesto je bilo «čuvar na polju», kako je to navedeno u prvom rešenju, da bi u kasnijem stajalo samo «radnik obezbeđenja». Kada je obezbeđenje preraslo u vojnu formaciju, ovaj svedok je u početku bio običan vojnik, da bi kasnije bio izabran za komandira druge čete, i to krajem 1993, početkom 1994.godine.

Iz iskaza svedoka Dmitrović Petra utvrđeno je da je u jedinicu stupio tokom 1993. godine, preko Vučenović Branislava, s tim što je od ranije poznavao i Slobodana Medića, koji je pristao da ga primi u jedinicu, jer je kao šef obezbeđenja NIK odlučivao o prijemu ljudi. Kada je stupio u jedinicu, ona se zvala «Odred Boca». Mesec dana nakon dolaska u jedinicu, dobio je rešenje kao «radnik internog obezbeđenja Naftne industrije Krajina». Svedok se seća da je po dolasku u jedinicu predao svoju radnu knjižicu, a takođe se seća da je neko knjižice zaposlenih nosio u Naftnu jedinicu Krajine, zbog čega misli da mu je vreme provedeno u «Škorpionima» uračunato u radni staž.

Iz iskaza svedoka Kosanović Duška, koji je stupio u jedinicu u maju mesecu 1993.godine, utvrđeno je da u jedinici u početku obavljao funkciju vozača izviđača, da je kasnije prešao u jedinicu Medić Dragan, gde je takođe radio kao vozač,a potom dužio magacin, u kome se nalazila oprema prve čete. Dolaskom u jedinicu, potpisao je ugovor sa Naftnom industrijom Krajine.

Iz iskaza svedoka «A», sud je utvrdio da je u jedinicu «Škorpioni»- obezbeđenje NIK stupio 1992.godine, preko optuženog Medić Slobodana, koga je od ranije poznavao. Zadatak jedinice bio je zaštita tadašnje granice Republike Srpske Krajine i naftnih pogona NIK. Svedok je odmah po dolasku upućen u izviđački vod. Prilikom stupanja u jedinicu nije zaključio nikakav ugovor, u radnoj knjižici mu nije upisan staž.

Iz iskaza Vujadinović Milivoja, sud je utvrdio da je u jedinicu stupio u septembru 1993.godine. U to vreme jedinica je nosila naziv «Odred Boca» i zadatak joj je bio da čuva naftna polja, kao obezbeđenje NIK. Kada je stupio u jedinicu, raspoređen je na mesto referenta nabavke, posao mu je bio održavanje i nabavka goriva, maziva i rezervnih delova. Po dolasku u jedinicu, predao je radnu knjižicu i sve vreme provedeno u «Škorpionima mu je evidentirano u istoj. Takođe je sa NIK zaključio ugovor o stalnom radnom odnosu.

Iz iskaza svedoka Mileusnić Đure, sud je utvrdio da je u jedinicu stupio 1993.godine, da je jedinica već nosila naziv «Škorpioni», da je bio raspoređen na mesto vozača, da je prilikom stupanja u jedinicu potpisao ugovor sa NIK, da mu je u radnu knjižicu upisan radni staž, na ime boravka u jedinici.

Iz iskaza svedoka Galijaš Igora, utvrđeno je da u jedinicu «Škorpioni» stupa u julu mesecu 1994.godine, kada i zasniva radni odnos u obezbeđenju NIK. Radio je u radnom vodu, na poslovima održavanja u kasarni. U radnoj knjižici upisan mu je radni staž, na ime godinu dana provedenih u obezbeđenju NIK. U vojnoj knjižici, takođe mu je upisano vreme provedeno u jedinici.

Iz iskaza svedoka Bogatić Bratislava, sud je utvrdio da je u jedinicu «Škorpioni» stupio u junu 1995.godine, da mu je vreme provedeno u jedinici upisano u vojnu knjižicu. U jedinici je obavljao funkciju vozača. Poznato mu je da je jedinica pre rata čuvala neke bušotine.

Iz iskaza svedoka Olujić Radoslava, utvrđeno je da je u jedinicu «Škorpioni» stupio krajem 1994.godine, i istog dana otišao na teren, na ličko ratište. Po povratku sa terena, potpisao je ugovor sa NIK.U vojnoj knjižici mu je upisano vreme provedeno u jedinici. U jedinici je bio raspoređen u izviđački vod.

Iz iskaza svedoka Delić Željka, sud je utvrdio da je u jedinicu «Škorpioni» stupio u februaru mesecu 1994.godine, kada je i raspoređen u izviđački vod. U okviru izviđačkog voda, u Đeletovcima su vršili nadgledanje terena, odnosno naftnih polja. Po dolasku u jedinicu zaključio je ugovor o radu, kao radnik obezbeđenja NIK, ali mu vreme provedeno u njoj nije upisano u radnu knjižicu.

Iz iskaza svedoka Hovan Damira, utvrđeno je da je u jedinicu «Škorpioni» stupio dan pre odlaska jedinice na teren Trnova. Bio je raspoređen u izviđački vod, a motiv dolaska u jedinicu bio je regulisanje vojne obaveze, jer je čuo da nakon boravka na ratištu ne mora da služi vojni rok. Bio je raspoređen u izviđački vod, čiji je komandir u to vreme bio Vukov Aleksandar. Kada je stupio u jedinicu nije ništa potpisao, nije nosio radnu ili vojnu knjižicu i nikada nije

dobio neku potvrdu o radnom odnosu, niti je zaključio neki ugovor. Vreme provedeno u jedinici nije mu uračunato ni u radni, ni u vojni staž.

Iz iskaza svedoka Manojlović Srđana, sud je utvrdio da je u jedinicu «Škorpioni» stupio početkom 1994.godine, u činu starijeg vodnika I klase, da bi kasnije dobio čin majora. Inače, u jedinicu je stupio kao dobrovoljac, tako da nije prekidao radni odnos u JNA. Vreme provedeno u jedinici «Škorpioni» nije mu upisano ni u radnu, ni u vojnu knjižicu. Jedinica «Škorpioni» radila je na obezbeđenju naftnih polja, činili su je uglavnom ljudi iz okoline Đeletovaca. Naftna polja su se obezbeđivala 24 časa, čete su se smenjivale na sedam dana. Svedok je zadužen za organizaciju mobilizacijskih poslova, kao i za vođenje evidencije. Radio je 24 sata, s obzirom da je bilo ratno vreme. U okviru pozadine radio je, pre svega, nabavku opreme, naoružanja, municije. Njegovo formacijsko mesto je bilo pomoćnik komandanta za pozadinu, potom pomoćnik komandanta za ORMO poslove, pomoćnik komandanta za vođenje evidencije obuke i svega ostalog.

Napred navedeno u smislu organizacije i sistematizacije u okviru obebeđenja NIK-a sud je utvrdio i iz pismene dokumentacije i to: iz Rešenja o rasporedu na radno mesto Naftne industrije Krajina broj 963 od 30.05.1994. godine na ime Vukov Aleksandra, Naredbe Naftne industrije Krajina od dana 08.11.2004.godine, Izveštaj Naftne industrije Krajina od 10.09.1994.godine, Opis događaja Naftne industrije Krajina, od dana 05.09.1994.godine.

7.5. Jedinica «Škorpioni»-formiranje, naziv i organizacija

Utvrđujući činjenice koje se odnose na formiranje i organizaciju jedinice «Škorpioni» sud je saslušao veliki broj svedoka, te je iz odbrane optuženih i iskaza ovih svedoka, kao i pismene dokumentacije utvrdio sledeće:

7.5.1 Formiranje jedinice

Kada je 1993. godine izvršen napad na Republiku Srpsku Krajinu od strane Hrvatske i formirana Vojska RSK, obezbeđenje NIK prerasta u vojnu jedinicu i dolazi pod komandu Slavonsko-baranjskog korpusa, koji je imao sedište u Vukovaru. Iste godine ova jedinica dobija naziv «Škorpioni». Optuženi Medić Slobodan dobija status komandanta jedinice u leto 1993. godine. Pre statusa u okviru Vojske RSK, jedinica «Škorpioni» jedno vreme bila je pod jurisdikcijim MUP Republike Srpske Krajine, i to po dolasku pripadnika UN na prostor RSK, odnosno Istočne Slavonije, Baranje i Zapadnog Srema, dakle negde od maja 1992. godine i u tom statusu je bila sve do 1993.godine, odnosno do pomenutog napada Hrvatske na RSK.

Kada je formirana Vojska RSK, komanda korpusa tretirala je jedinicu «Škorpioni» kao spec. bataljon. Od trenutka kada potpadaju pod Vojsku RSK, ova jedinica dobija naređenja isključivo od komande Slavonsko- baranjskog korpusa kome su formacijski-teritorijalno pripadali.Na čelu ovog korpusa od 1994. godine bio je general Lončar.Pre njega ovu funkciju je obavljao pukovnik Bogdan Sladojević

U ovom delu, koji se odnosi na status jedinice «Škorpioni», odnosno njenu transformaciju od službe obezbeđenja NIK do zvaničnog pripadanja Vojsci RSK, najviše podataka sudu pružio je u svom iskazu svedok Milan Milanović-Mrgud, koji je tokom 1994, 1995 i 1996. godine, tačnije sve do 28. aprila 1996. god. obavljao funkciju pomoćnika Ministra odbrane Republike Srpske Krajine, čijem iskazu je sud u potpunosti poklonio veru, s obzirom da se radi o licu koje je, zbog funkcije koju je obavljao u ovom periodu, bio u mogućnosti da sudu pruži ove podatke, uzimajući iskaz ovog svedoka kao istinit i verodostojan, jer nijednim drugim izvedenim dokazom nije doveden u sumnju, a isti je potvrđen i pismenim dokazima, koje je sud izveo na ove okolnosti.

Iz iskaza svedoka Milana Milanovića sud je utvrdio da je jedinica «Škorpioni» u vreme svog formiranja, u periodu decembar 1991-januar 1992. godine, kao interno obezbeđenje NIK, stavljena pod komandu Teritorijalne odbrane, tada još u sastavu JNA, koja se na prostoru RSK zadržala sve do maja 1992. godine. Sam svedok je, u dogovoru sa političkim strukturama RSK i komandantom TO pukovnikom Sladojevićem, predložio da se jedinica stavi pod komandu TO, pošto ujedno čuva i granicu i naftna polja. Pre toga, direktor NIK Petar Golubović došao je lično kod svedoka i zatražio da se u NIK zaposli 15-20 ljudi iz okoline Đeletovaca na obezbeđenju 20-ak bušotina, koje su bile na samoj liniji razgraničenja prema Hrvatskoj. Iz tih razloga, odlučeno je takođe da NIK finansira ovo obezbeđenje, tako da su ti ljudi primali platu od samog formiranja obezbeđenja, pa do potpisivanja Erdutskog sporazuma odnosno rasformiranja jedinice «Škorpioni». Iz iskaza svedoka Milanovića utvrđeno je i to da je TO Slavonije, Baranje i zapadnog Srema, koja je formirana početkom ratnih dejstava u Hrvatskoj bila pod komandom Jugoslovenske narodne armije sve do aprila-maja '92.godine kada na snagu stupa Rezolucija Saveta bezbednosti, kada dolaze plavi šlemovi i kada se gasi Teritorijalna odbrana i svo teško naoružanje ide pod sistem duplog ključa. TO prelazi u civilstvo, a ostaju «plave brigade», od čega su dve formirane na prostoru Slavonije, Baranje i zapadnog Srema i to jedna u Vukovaru a jedna u Belom Manastiru. «Plave brigade» bili su policajci koji su na sebe preuzeli obavezu da čuvaju granicu prema Hrvatskoj a zajedno sa ovim brigadama raspoređene su i snage Ujedinjenih nacija koje su postavile svoje «ček pointe» na liniji razgraničenja prema Hrvatskoj. Dakle «plave brigade» zamenile su TO. «Plave brigade» formirane su od strane Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srpske Krajine, s obzirom da se JNA povlači u

tadašnju Saveznu Republiku Jugoslaviju i više je nema na prostoru Republike Srpske Krajine.

U toku 1993.godine Hrvati krše Rezoluciju Saveta bezbednosti i napadaju Medački džep, uz velike civilne žrtve i velika razaranja. Tada se u dogovoru političara i vojnog vrha Republike Srpske Krajine, a takođe i u dogovoru sa Ujedinjenim nacijama, krši Rezolucija, koju su Hrvati već prekrišili, i u dogovoru sa Ujedinjenim nacijama uzima se teško naoružanje, oruđe i tehnika iz skladišta «duplog ključa», te se ponovo formira Teritorijalna odbrana ali sada u okviru Srpske vojske Krajine. Ova vojska nema više veze sa JNA. Inače, prvi komandant Teritorijalne odbrane istočne Slavonije, tokom 1991.godine, bio je Kojić Ilija, koji je ranjen negde u septembru ili oktobru te godine, nakon čega je na ovo mesto došao Radovan Stojičić Badža, kao komandant Teritorijalne odbrane Slavonije, Baranje i Zapadnog Srema. Svedoku je poznato da je on došao iz policije Srbije, ali nije mu poznato kojim putem je došao na ovu funkciju i po čijoj naredbi. Sve do aprila-maja 1992.godine, teritorijalna odbrana je bila pod komandom Savezne Republike Jugoslavije, a tokom 1995.godine TO nije ni postojala veće je postojala Vojska Republike Srpske Krajine. Kako je svedok Milanović objasnio sudu, zvanična odluka, naredba ili dokument o pripajanju jedinice «Škorpioni» vojsci RSK, mogla je biti doneta, po njegovom mišljenju, od strane komandanta korpusa ili komandanta vojske RSK, a ista se verovatno nalazi u Hrvatskoj, jer je celokupna dokumentacija Vojske i Vlade RSK, ostala u Kninu, nakon «pada» tog dela Krajine.

Napredi iznet o proizilazi i iz dopisa MUP Republike Hrvatske-Ravnateljstvo policije-uprava kriminalističke policije od 06.03.2006.godine, u kome stoji da isti ne raspolažu dokumentacijom o osnivanju i delovanju paravojne skupine «Škorpioni», već samo operativnim saznanjima da je ova paravojna formacija oformljena na teritoriji Hrvatskog Podunavlja, da joj je zapovednik bio Slobodan Medić zv. Boca, da je kroz formaciju prošlo nekoliko stotina osoba, da im je oružje i opremu pribavljao Milan Milanović zv. Mrgud, bivši ministar u vladi Republike Srpske Krajine, da im je sedište bilo u samom središtu Đeletovaca, a da im je glavni zadatak bio osiguravanje naftnih polja i otpremne stanice INA u Đeletovcima, kao i stalni nadzor fronta uz reku Bosut. Dalje, iz ovog pisanog akta sud proizilazi da su se svi pripadnici «Škorpiona» vodili na popisu zaposlenih «Naftne industrije Krajina», koja je formirana u Đeletovcima, i od koje su dobijali plate. da su «Škorpioni» kao formacija egzistirali do 14.05.1996. godine, kada su Đeletovce i tamošnja naftna postrojenja bez otpora predali pripadnicima UNTAES, i kada je većina pripadnika «Škorpiona» otišla u SCG, dok je jedan deo ostao u Republici Hrvatskoj.

Iz iskaza svedoka Milanovića takođe je utvrđeno da je komandant korpusa mogao da odluči da proglasi jednu jedinicu kao specijalnu i da ona

u tom slučaju bude odgovorna neposredno komandi korpusa, kao što je to bio slučaj sa jedinicom «Škorpioni». Kao spec. jedinica, «Škorpioni» su imali svoj formacijski naziv, i to 101. ili 105. bataljon, a takođe su u svom nazivu imali i oznaku spec. jedinica. Iz iskaza svedoka Vučenović Branislava sud je utvrdio da je ovaj svedok prisustvovao jednom sastanku Korpusa RSK, koji je bio stacioniran u Vukovar, i da je tom prilikom rešen status jedinice tako što su postali bataljon Vojske RSK, s tim što zvaničnu odluku o tome nije nikada video.Na tom sastanku rešeno je, između ostalog, da će jedinica svu opremu odnosno municiju dobijati iz Vukovara, a plate i dalje od NIK-a. O pripadnosti «Vukovarskom» korpusu u svojoj odbrani govori i optuženi Petrašević Pera, inače pripadnik obezbeđenja Medić Slobodana, koji pominje česte sastanke komandanta Medić Slobodana sa generalom Lončarom, kao i sa Milanom Milanovićem Mrgudom, u Vukovarskoj kasarni.Takođe, iz odbrane optuženog Vukov Aleksandra sud je utvrdio da on ima saznanja da je Medić Slobodan često bio u kontaktu sa komandantom korpusa u Vukovaru.

7.5.2. Naziv jedinice

Jedinica «Škorpioni» ovaj naziv dobija u leto 1993. godine, od strane njenog komandanta, ovde optuženog Slobodana Medića. U to vreme jedinica broji 200-300 ljudi. Pre toga, jedinica je nosila naziv «Odred Boca», takođe po svom komandantu. Jedno vreme ova dva interna naziva paralelno egzistiraju.

Iz dela odbrane optuženog Slobodana Medića, koji se odnosi na formiranje jedinice, sud je utvrdio da u leto 1993.godine optuženi dobija status komandanta jedinice «Škorpioni» i da tada ona dobija ovaj naziv. U to vreme brojčano stanje je oko 300 ljudi. Pre toga, dok je jedinica odnosno obezbeđenje NIK brojala znatno manji broj ljudi, jedinica je nosila naziv «Odred Boca». Oba naziva jedinici je dao optuženi Slobodan Medić.

7.5.3. Organizacija jedinice

Komandant jedinice, Slobodan Medić, imao je svoje obezbeđenje u kom su bili Davidović Slobodan, optuženi Petrašević Pera, optuženi Medić Aleksandar i Momić Milorad. Optuženi Medić Branislav u jedinici je održavao vozni park i obavljao posao vozača. U organizacionom smislu jedinica se sastojala od dve čete, izviđačkog i radnog voda, kuhinje i nabavne službe. Komandir jedne čete bio je Medić Dragan, brat optuženog Medić Slobodana, a njegov zamenik Rakić Zoran. Komandir druge čete bio je Opačić Đura, zvani «Čoke», a njegov zamenik bio je

Dmitrović Petar.Komandir izviđačkog voda od dolaska u ovu jedinicu 1994. godine, bio je optuženi Vukov Aleksandar, koji kasnije obavlja i funkciju zamenika komandanta. Čete su brojale 120-150 ljudi, izviđački vod oko 30, a

radni vod oko stotinu ljudi. Što se tiče voznog parka, u jedinici su imali džipove i kamione. Pripadnici jedinice «Škorpioni», pristupanjem jedinici dobijali su dva-tri para uniformi, između ostalih i maskirnu, a od oružja bili su zaduženi uglavnom automatskom puškom. Na glavama su nosili beretke, crne ili crvene. Od obeležja, imali su oznaku Škorpiona na kapama ili na rukavu, a na uniformi su pored toga imali i mač sa četiri oštrice. Jedno vreme su na uniformi nosili i trobojku. Jedinica «Škorpioni» snabdevana je oružjem iz centralnog magacina korpusa, u Vukovaru.Osim ovog magacina, svaki bataljon imao je svoj priručni magacin, pa tako i ova jedinica. U*niforme pripadnika «Škorpiona» obezbeđivane su isključivo preko Naftne industrije Krajina.*

Činjenice u ovom delu, koji se odnosi na organizaciju i sastav jedinice, sud je takođe utvrdio kako iz odbrana optuženih tako i iz iskaza svedoka-bivših pripadnika «Škorpiona», i to Stojković Slobodana, Kosanović Duška, svedoka «A», Manojlović Srđana, Olujić Radoslava, Opačić Đure, Vučenović Branislava, Hovan Damira, Delić Željka, Dmitrović Petra, Vujadinović Milivoja, Galijaš Igora, Mileusnić Đure i Bogatić Bratislava.

Iz iskaza svedoka Manojlović Srđana, koji je u jedinici «Škorpioni» obavljao funkciju pomoćnika komandanta za pozadinu, odnosno pomoćnika komandanta za organizaciono-mobilizacijske poslove, utvrđeno da su pripadnici jedinice dobijali uniforme preko Naftne industrije Krajine i da su se šile po narudžbini, a kako je on bio zadužen i za nabavku uniformi i za nabavku oružja, poznato mu je da su oružje dobijali od Vukovarskog korpusa, na taj način što je pisan zahtev komandi Korpusa, da se oružje preuzimalo u jednoj šumi kod Vukovara, odakle bi ga neko od vozača iz jedinice prevezao u magacin u Đeletovcima, odakle je oružje izdavano vojnicima uz revers.

Iz odbrane optuženog Vukov Aleksandra utvrđeno je da je funkciju zamenika komandanta obavljao, bez formalnog akta o postavljenju, da se funkcija zamenika odnosila na zonu odgovornosti Đeletovaca i naftnih polja. Optuženi Vukov je objasnio da je na mesto komandira izviđačkog voda postavljen 1995. godine, ali je u aprilu iste godine smenjen sa te pozicije. I pored toga, na terenu je njegovo striktno zaduženje bio izviđački vod.

Što se tiče ličnog obezbeđenja komandanta Slobodana Medića, o tome govore kako optuženi, tako i svedoci-bivši pripadnici jedinice. Iz odbrane optuženog Medić Aleksandra sud je utvrdio da su on, Petrašević Pera i Momić Milorad bili «komandantova stalna pratnja», da su išli sa komandantom na sastanke, ali da istima nisu prisustvovali. Optuženi Petrašević u svojoj odbrani je objasnio da je za vreme boravka na terenu Trnova komandant Slobodan Medić odlazio svakodnevno na sastanke u Trnovo, gde se inače nalazila kancelarija glavnokomandujućeg (Vojske Republike Srpske) za tu akciju u Trnovu, i to sa kompletnim obezbeđenjem, s tim što bi se ponekad moglo desiti da neko iz

obezbeđenja izostane, ali je optuženi Petrašević siguran da komandant nikada nije išao bez nekog od njih. Takođe i iz odbrane optuženog Vukov Aleksandra sud je utvrdio da su Petrašević Pera, Medić Aleksandar, Momić Milorad i Davidović Slobodan članovi obezbeđenja komandanta, koji su non-stop bili uz njega. Dodao je da mu nije poznato da su oni otišli bilo gde bez njegovog znanja, a ne veruje ni da je postojala mogućnost da odu i urade nešto bez njegove saglasnosti. Svedik Bogatić Bratislav, bivši pripadnik «Škorpiona» seća se da je optuženog Petraševića stalno viđao u blizini Slobodana Medića. Prilikom čestih dolazaka u Šid, zajedno sa njima dolazili su i Aleksandar Medić i Momić Milorad.Svedok Slobodan Stojković izjavio je da Slobodan Medić bez svog obezbeđenja, u kome su bili Petrašević Pera, Medić Aleksandar i Momić Milorad i Davidović Slobodan, nikada nije išao na teren.I po mišljenju Vučenović Branislava, koji je jedno vreme obavljao funkciju zamenika Slobodana Medića, komandant nigde nije išao bez svog obezbeđenja, koje su činili Pera Petrašević, Medić Aleksandar, Momić Milorad, kao i Davidović Slobodan.Svedok Olujić Radoslav, takođe bivši pripadnik «Škorpiona» navodi četiri-pet ljudi, koji su stalno bili u okruženju komandanta, između ostalog Petrašević Pere, potom lica sa nadimkom Žara (nadimak Aleksandra Medića), a tu je bio i Momić Milorad. Njihov zadatak je bio da zaštite život komandanta, zbog čega su stalno bili uz njega. Po mišljenju ovog svedok, ovi ljudi su mu bili apsolutno odani, zbog čega i smatra da nije postojala mogućnost da odbiju neko njegovo naređenje.

7.6. Aktivnosti jedinice «Škorpioni»- tereni

Jedinica «Škorpioni» išla je na tri terena.Prvi teren, na koji je jedinica poslata, bio je prema Bihaću, u novembru 1994. godine.Po obavljenom zadatku, vraćaju se u Đeletovce i tu ostaju do aprila meseca 1995. godine, kada kreću na drugi teren-Velika Kladuša, gde ostaju 15 dana. Na treći teren-Trnovo kreću krajem juna meseca.

Iz odbrana optuženih i iskaza svedoka-bivših pripadnika jedinice «Škorpioni» utvrđeno je da je jedinica «Škorpioni» išla je na tri terena.Prvi teren, na koji je jedinica poslata, bio je prema Bihaću, tačnije planina Plješevica, u novembru 1994. godine. Na drugi teren-Velika Kladuša kreću u aprilu mesecu 1995. godine. Na ovom terenu ostaju 15 dana i posle trovanja vodom vraćaju se u Đeletovce. Na treći teren-Trnovo kreću krajem juna meseca.

Iz odbrane optuženog Medić Slobodana sud je utvrdio da je pred odlazak na teren prema Bihaću dobio poziv od komande vojske RSK i primio naredbu da se ode na ovaj teren, radi organizovanja muslimanskog stanovništva, koje je bilo raseljeno. Naređenje da se krene na drugi teren –Veliku Kladušu stiglo od komandanta Slavonsko-baranjskog korpusa, generala Dušana Lončara. Što se tiče trećeg terena-Trnovo, naredba je potekla od zamenika ministra

odbrane tadašnje RSK Milana Milanovića-Mrguda, a što je utvrđeno i iz iskaza pomenutog svedoka, koji je sudu objasnio da je pre odlaska na ovaj teren, održao sastanak sa vojnim i političkim vrhom RSK i tom prilikom je doneta odluka da jedan deo ljudi bude poslat kao ispomoć Republici Srpskoj. U daljem izlaganju, svedok Milanović je objasnio da su bile ukupno tri čete koje su krenule put Sarajevskog ratišta. Jedna je bila ojačana četa «Škorpiona», potom ojačana četa Srpske dobrovoljačke garde, kao i posebna jedinica milicije RSK. Takođe, iz iskaza ovog svedoka sud je utvrdio da je lično došao po jedinicu «Škorpioni», pred kraj njihovog boravka na ovom ratištu i zajedno sa njima se vratio u Đeletovce. Svedok Kovač Tomislav, koji je u spornom periodu zamenik ministra MUP Republike Srpske, potvrđuje u svom iskazu navode svedoka Milanovića, te je sud iz njegovog iskaza utvrdio da je jedinica «Škorpioni» došla na područje Trnova kao deo jedinice Republike Srpske Krajine iz Erduta, što je ovom svedoku poznato, jer u to vreme dolazak bilo koje jedinice sa bilo kog prostora nije mogao proći bez koordinacije sa njim.Ova jedinica došla je kao rezultat dogovora i odluke zajedničke komande Republike Srpske i Republike Srpske Krajine, i to u organizaciji Milana Milanovića Mrguda.

7.6.1. Trnovo

Trnovo se nalazi u Federaciji BiH, to je jedna od opština Sarajevskog kantona, locirana južno od Sarajeva. Trnovo je jedna od najređe naseljenih opština u Kantonu. Najveći procenat stanovništva čine Bošnjaci, a u malom procentu Srbi.

U dokaznom postupku a u cilju tačnog utvrđivanja geografskog i topografskog položaja kako naselja Trnovo tako i obližnjih područja na kojima se nalazila jedinica «Škorpioni» sud je izvršio uvid u topografska kartu Sarajevo 4-2-Ilovica 525-2-4 Sarajevo i skicu kampa i položaja borbene linije koju je sačinio optuženi Vukov Aleksandar koji je, kako je to napred navedeno, sve vreme proveo na terenu-liniji, te mu je dobro poznat položaj ovog područja.

Činjenice, koje se odnose na pripreme i odlazak na teren-Trnovo, kao i smeštaj u samom Trnovu nisu sporne i sud je iste utvrdio kako iz odbrana optuženih, tako i iz iskaza saslušanih svedoka-bivših pripadnika «Škorpiona», i to Stojković Slobodana, Kosanović Duška, svedoka «A», Manojlović Srđana, Olujić Radoslava, Opačić Đure, Vučenović Branislava, Hovan Damira, Delić Željka, Dmitrović Petra, Mileusnić Đure i Bogatić Bratislava:

Jedinica «Škorpioni» kreće put Trnova kao ojačana četa, sa 150-170 ljudi, smeštenih u dva-tri autobusa.Autobusi su bili civilni, a pored njih krenula su i dva kamiona tzv. TAM-ovi (110-ka ili 150-ka). Komandant Slobodan Medić krenuo je džipom-Pajerom, zajedno sa svojim obezbeđenjem.Kasnije je dovežen i drugi džip.Pored ovih vozila, išla je hladnjača sa hranom i šleper, koji

je prevozio naoružanje i municiju. Po dolasku na Jahorinu, bili su smešteni u hotelu «Šator».Sa Jahorine kreću put Trnova, u toku noći, sporednim putevima, kamionima u kojima su smešteni i ljudi i municija. Autobusi, kojima su došli do Jahorine, ostaju na Jahorini, a put Trnova kreće i hladnjača kao i džip, sa komandantom.

Optuženi Slobodan Medić u svojoj odbrani je naveo da su put Trnova krenuli sa 100-115 ljudi, da su krenuli sa džipovima i kamionima preko Jahorine, da su na Jahorini prespavali jednu noć u hotelu «Šator», nakon čega su kamionima sutradan krenuli prema Trnovu, a da su autobusi, sa jednim delom ljudi i naoružanja ostali na Jahorini.

Optuženi Petrašević Pero detaljno opisuje put iz Đeletovaca do Trnova, pa tako sud utvrđuje da su išli preko Šida, na Morović i selo Višnjićevo, gde su skrenuli sa puta i jedno vreme išli kroz neku šumu, prtenim putem, a iz te šume potom izašli na neki most i preko njega ušli u Bosnu. Došli su najpre do Bijeljine, odatle na Pale, gde su se zadržali oko pola sata, a zatim nastavili prema Jahorini, gde su ostali dva-tri dana, da je tamo bilo dosta vojske, između ostalog i jedna jedinica iz Erduta, da je Slobodan Medić za vreme boravka na Jahorini imao par sastanaka, između ostalog i sa Milanom Milanovićem i Ilijom Kojićem.

Optuženi Medić Aleksandar, u svojoj odbrani navodi da je na Jahorini bilo dosta vojske, te da je jedinicu jednom prilikom posetio i Nikola Koljević.

Optuženi Vukov Aleksandar u svojoj odbrani opisuje da je vojska, prilikom polaska na teren Trnova, utovarena u autobuse, dok je oprema spakovana u kamione, da su u Bosnu ušli kod Sremske Rače, potom došli na Pale i odatle na Jahorinu, gde su proveli jednu noć, da bi sutradan kompletna vojska natovarena u pet kamiona TAM 150, tek probijenim putem, sišla u Trnovo.

Takođe i optuženi Medić Branislav u svojoj odbrani je izneo da su iz Đeletovaca krenuli sa dva autobusa «Šid transa», da je oružje prenošeno kamionima, da jedan kamion vozi on a drugi svedok Mileusnić Đura, da je po dolasku u Trnovo komandant Medić otišao na razgovor sa nekim bosanskim oficirima, i da ih je nakon toga neko ko je poznavao teren, poveo do vikend naselja, u kome su se smestili.

Svedok Vučenović Branislav, u svom iskazu objašnjava da je na teren u Trnovo krenula samo jedna četa, izviđački vod i ljudi koji su bili zaduženi za kuhinju. Vojnici su bili smešteni u autobuse, kojima su stigli do Jahorine. Za Trnovo kreću dva kamiona i hladnjača.

Svedok Manojlović Srđan, u svom iskazu navodi da su na treći teren Trnovo krenuli krajem juna meseca 1995. godine, u večernjim časovima. Od

Đeletovaca do Jahorine išli su sporednim putevima, noću, iz bezbednosnih razloga. Na teren je krenula jedna četa, šleper sa oružjem, hladnjača sa hranom, dva kamiona i džip.U džipu se vozio komandant, sa ljudima koji su inače išli sa njim, kao njegovo obezbeđenje, i to Petrašević Pero, Medić Aleksandar, Davidović Slobodan. Kamione su vozili Mileusnić Đuro i Medić Branislav, a hladnjaču Stojković Slobodan. Autobusi, kojima su vojnici preveženi do Jahorine, bili su civilni, iz Vukovara.Na Jahorini su bili smešteni u hotel «Šator», gde su proveli jedan dan. Za Trnovo kreću u toku noći, kamionima, jer autobusi nisu mogli da idu tim putem.

U svom iskazu svedok Bogatić Bratislav navodi da je put Trnova, iz Đeletovaca krenulo 10-ak kamiona, da su veliki kamioni ostali na Jahorini, dok su manja vozila krenula ka Trnovu. U ovim kamionima nalazila se vojna oprema, odeća i obuća, a u kamionu koji je vozio svedok bila je i rezervna nafta, benzin i konzerve sa hranom. Dalje je utvrđeno da je ovaj svedok sa kamionom koji je vozio ostao na Jahorini, dok je ostatak jedinice boravio u Trnovu.

Svedok Mileusnić Đuro, takođe vozač u jedinici, izjavio je da su autobusi kojima su došli do Pala odnosno Jahorine, bili civilni, da je on, kao vozač u jedinici, zadužio jedan kamion, koji je vozio sve vreme dok su bili na terenu.

Svedok Olujić Radoslav takođe navodi da je na teren Trnova krenulo 100-120 ljudi, da su do Jahorine došli autobusima, koji tu i ostaju, da oni put Trnova kreću sa kamionima, gde stižu u toku noći i smeštaju se u neko vikend naselje. Od prevoznih sredstava išli su još hladnjača sa hranom i džip.

Svedok Opačić Đuro navodi da im je odluku da kreću na teren u Trnovo, saopštio komandant Slobodan Medić. Krenuli su sa dva-tri autobusa, išao je jedan šleper sa municijom i težim stvarima i hladnjača sa hranom. Svedok je objasnio da su najpre stigli na Pale, gde su sačekali neku vezu, a zatim otišli na Jahorinu i smestili se u hotel «Šator». Za Trnovo su krenuli noću i stigli pred zoru, idući nekim putem koji je prethodno probila inžinjerija.

Svedok Delić Željko izjavio je da mu je odluku o polasku na teren Trnova saopštio komandir njegove čete, Đuro Opačić, desetak dana pre polaska, dok im se pred sam polazak na teren obratio i komandant Slobodan Medić, koji im je rekao da idu na Jahorinu. Sa sobom su poneli lično naoružanje, vojnici su prevezeni autobusima, a pored autobusa išao je i kamion sa municijom i kamion sa hranom. na Jahorinu su stigli u jutarnjim časovima.Za Trnovo kreću kamionima, jer autobusi ostaju na Jahorini.

Svedok Dmitrović Petar, izjavio je da je na teren Trnova krenulo oko 100 ljudi. Osim informacije da idu na teren u Bosnu, ni jednu drugu informaciju nisu dobili, niti su je tražili. Od prevoznih sredstava imali su dva autobusa, takođe

su išle dve 110-ke, odnosno 150-ke, a to su vojni kamioni kao i hladnjača i džip, kojim je išao Medić Slobodan. Autobusi kojima su ljudi prevezeni do Jahorine bili su civilni i oni ostaju na Jahorini. U ovim vojnim kamionima koji su takođe krenuli iz Đeletovaca bila je municija, oprema, vreće za spavanje i slično. Osim 150-ke i 110-ke, u Trnovo je krenula i hladnjača. Komandant Slobodan Medić krenuo je džipom. Pretpostavlja da su sa Slobodanom Medićem u džipu bili ljudi koji su uvek išli sa njima a to su bili Pera Petrašević, Medić Aleksandar, Slobodan Davidović, Momić Milorad. Oni su verovatno činili njegovo obezbeđenje. Dalje je utvrđeno da na Jahorinu stižu negde ujutru, provode tamo čitav dan, i u toku noći kreću za Trnovo. Do Trnova su išli nekim putem koji je bio sveže napravljen, išli su pod takozvanim ratnim svetlima. Došli su do mesta Trnova gde ih je neko sačekao i uputio u obližnje vikend naselje.

Svedok Hovan Damir naveo je da je na teren u Trnovo krenulo oko 150 ljudi, smešteno u civilne autobuse. Najpre su stigli na Pale, potom na Jahorinu, gde su prespavali u nekom hotelu, nakon čega su krenuli za Trnovo. Pored autobusa, iz Đeletovaca su krenuli kamioni i jedna hladnjača. Na čelu kolone bio je komandant u džipu.

Svedok Stojković Slobodan izjavio je da je odluku da se krene na teren Trnovo čuo od Vučenović Branislava. Na put je krenulo oko 100 ljudi, od prevoznih sredstava išli su autobusi, vojni kamioni, hladnjača i džip, kojim je krenuo komandant Slobodan Medić sa svojim obezbeđenjem, i to Momić Miloradom, Petrašević Perom, Davidović Slobodanom i Medić Aleksandrom. Najpre su stigli na Jahorinu, gde borave jedno vreme, a zatim kreću u Trnovo, gde stižu u ranim jutarnjim časovima.

Svedok «A» je u svom iskazu naveo da je na put krenulo nekoliko autobusa, dva kamiona, hladnjača, terensko vozilo i jedan džip. Objasnio je da su na ovaj teren krenuli u poslepodnevnim časovima, da su do graničnog prelaza Rača stigli u sumrak, da su zatim otišli na Jahorinu, gde su ostali jednu ili dve noći. Autobusi, kojima su stigli do Jahorine, ostaju tamo, a oni sa vojnim vozilima odnosno kamionima kreću do Trnova. Na Trnovo kreću noću i stigli su u ranu zoru.

Iz iskaza svedoka Kosanović Duška utvrđeno je da im je odluku o kretanju na teren Trnova saopštio komandant Slobodan Medić. Na teren kreću sa par autobusa i kamiona, išli su preko Šida, preko sela Višnjićevo, pa su najpre stigli na Pale, potom na Jahorinu, gde su proveli dva dana. U Trnovo stižu u toku noći.

Dolaskom u Republiku Srpsku, na teren Trnova, jedinica«Škorpioni» bila je u sklopu borbene linije u zoni odgovornosti Sarajevsko-Romanijskog korpusa

Vojske Republike Srpske. Na čelu Sarajevsko-Romanijskog korpusa tada je bio general Milošević.

Od trenutka dolaska na teren u Trnovu jedinica «Škorpioni, kako sud utvrđuje iz iskaza svedoka Milanovića, postupa po naredbama komandanta korpusa Vojske Republike Srpske, u konkretnom slučaju generala Miloševića, iz čega se može zaključiti da jedinica na tom terenu nema nikakve veze sa matičnim korpusom i isključivo je pod komandom ili korpusa ili brigade u zoni odgovornosti.

Iz iskaza svedoka Kovač Tomislava sud je utvrdio detalje o trnovskom ratištu, između ostalog da je u geografskom smislu trnovsko ratište bio magistralni put Sarajevo-Trnovo i da je vođena velika bitka za njega,jer je namera muslimanskih snaga bila da preseku tu komunikaciju i spoje se prema Goraždu i Glini sa svojim snagama. Na taj način bi došlo do zaokruženja Sarajeva i Pala i to bi bila ključna bitka na tom prostoru. Srpske snage su na tom prostoru stalno trpele gubitke i obične vojne snage nisu mogle da izdrže same u tom delu te su im u pomoć pristupale policijske snage, sve u sklopu borbene linije u zoni odgovornosti Sarajevsko-Romanijskog korpusa. Postojala je jedna cela policijska taktička grupa koja je branila tu najkritičniju tačku. Dakle,snage MUP-a koje su delovale na ovom prostoru takođe su potčinjene vojnim starešinama. Na tom prostoru jedinice su stalno obnavljane, odnosno dovođene su nove jedinice iz drugih delova Republike Srpske kasnije i jedinice ispomoći, kao što je bila jedinica «Škorpioni». Svedoku Kovaču jedinica «Škorpioni» nije bila poznata od ranije. Za njega je ona bila deo jedinice RSK, koja je u rangu tri ojačane čete stigla na trnovsko ratište iz Erduta pod komandom Vase Mijovića, u to vreme pukovnika, mada ga je pre toga upoznao kao komandanta neke dobrovoljačke jedinice na prostoru Bratunca.Vaso Mijović je, sa pomenutom jedinicom, došao kao čovek Milana Milanovića-Mrguda, dakle pripadao je vojno-policijskim snagama RSK. Dalje, iz iskaza ovog svedoka sud je utvrdio da svedok sa Slobodanom Medićem nikada nije lično kontaktirao, odnosno da njemu nikada nije izdavao nikakve naredbe, već je naredbe izdavao samo komandantu štaba policijskih snaga u Sarajevu Karišik Milenku i zameniku komandanta specijalih policijskih jedinica Ljubiši Borovčaninu, koji su, po njegovom saznanju naredbe prenosili Vasi Mijoviću, da je bio obavešten kada je ova jedinica stigla u njihov kamp na Jahorini i da im je izdat nalog da tu mogu samo da prenoće i da nakon toga krenu za Trnovo, gde je trebalo da se jave komandantu taktičke grupe Ljubiši Borovčaninu.

Iz iskaza svedoka Kovač Tomislava utvrđeno je, takođe, da je čitavo trnovsko ratište, odnosno vojska koja je ratovala na tom prostoru, organizovana po principu opštinskih brigada.Polazeći od takve organizacije, taktičke naredbe jedinici «Škorpioni» izdavao je komandant brigade u toj zoni odgovornosti, a to

je bio potpukovnik Šehovac, s tim što je sve kretalo od komandanta korpusa, koji je davao naredbe nižim izvršiocima. Dalje, iz iskaza ovog svedoka je utvrđeno da je u toku samih borbenih dejstava, svaki komandant čete odnosno bataljona samostalno rukovodio svojom jedinicom, jer je tada već nemoguće drugačije postupati, a što se tiče naoružanja jedinice bili su naoružani pre svega pešadijskim naoružanjem, odnosno došli su sa svojim ličnim pešadijskim naoružanjem, drugo nisu dobijali. To podrazumeva automatsko oružje i poluautomatske pištolje. Što se tiče artiljerijske podrške oni su u sklopu svoje taktičke grupe imali podršku oklopnih sredstava MUP-a Republike Srpske, odnosno artiljerijskih snaga koje je imao Sarajevsko-Romanijski korpus. Ta artiljerija je bila iza njih 10-ak kilometara, tu su bili «pukovi» koji su ih podržavali u zavisnosti od potrebe, dakle tu se podrazumevaju raketni bacači, haubice, jednostavno ono što je u datom trenutku bilo potrebno u zavisnosti od kretanja neprijatelja, od daljine neprijatelja, snage neprijatelja i ostalog.Svedok je još jednom naglasio da su Ljubiša Borovčanin i Šehovac Goran bili direktno na ratištu, da su imali direktne inforamacije o tome šta se dešava na terenu, tako da nije bilo potrebe da se oni informišu o stanju na terenu. Taktička grupa je bila jedinstvena tako da su imali neposredan uvid u zbivanja. Oni su bili neposredno u komandi te taktičke grupe i neposredno su sa njima bili u operativnim aktivnostima, oni su pratili sve aktivnosti na tom komandnom mestu i mogli su tačno da prate ponašanje svakog pojedinca Na pitanje da li je u samom Trnovu postojala neka komanda, svedok je izjavio da je u Trnovu bila komanda njihovih posebnih jedinica. Što se tiče Vasa Mijovića svedok je izjavio da on njima nije prenosio informacije sa terena, jer je na tom terenu bila komanda koja je dobijala sve podatke i onda su oni po vojnoj liniji obaveštavali komandu brigade, odnosno komandu korpusa. Njih su obaveštavali samo u onom delu koliko im je bilo potrebno zbog saradnje sa komandom korpusa, i to u smislu neke materijalno tehničke podrške, odnosno pomoći.

Po dolasku u Trnovo, komandant Slobodan Medić odlučuje da jedinicu smesti u jedno vikend naselje, u blizini samog mesta Trnovo.U vikendici, u kojoj je bio smešten komandant Slobodan Medić, bili su smešteni i optuženi Petrašević Pera, optuženi Medić Aleksandar, Slobodan Davidović, Momić Milorad i Kosanović Duško.Ova vikendica bila je ujedno i improvizovano komandno mesto «Škorpiona» na ovom terenu.Ostatak jedinice bio je smešten po okolnim kućama.Borbeni položaj jedinice bio je udaljen od komandnog mesta otprilike 3-5 kilometara.Veze između komande i linije odvijala se preko motorola, koje su, pored komandanta, posedovali komandiri četa i njihovi zamenici.Do linije se jednim delom išlo kamionom, a potom peške, zbog konfiguracije terena.Hrana i municija se često dostavljala konjima, koje su pozajmljivali od meštana.

Činjenice vezane za smeštaj jedinice u Trnovu takođe su utvrđene iz iskaza optuženih i saslušanih svedoka-bivših pripadnika «Škorpiona», i to

Stojković Slobodana, Kosanović Duška, svedoka «A», Manojlović Srđana, Olujić Radoslava, Opačić Đure, Vučenović Branislava, Hovan Damira, Delić Željka, Dmitrović Petra, Mileusnić Đure i Bogatić Bratislava. Svedok Opačić Đura, komandir jedne od četa, izjavio je da je za vreme boravka u Trnovu uglavnom bio na liniji, da su se u početku smenjivali svaka dva dana, za koje vreme je par puta sišao do baze, dok su poslednjih petnaest dana neprekidno držali liniju i odatle krenuli kući.Ovaj svedok se takođe seća da su po dolasku u Trnovo prvo držali položaj koji su zvali «Lisičja glava», a potom zauzeli ovu drugu liniju, koju su držali do kraja.I optuženi Petrašević pominje u svojoj odbrani liniju koju su zauzeli po dolasku u Trnovo, koja je bila udaljena 500m-1km od asfaltnog puta i koju je zajedno sa komandantom jednom posetio.Što se tiče druge linije, po njegovom saznanju, komandant nikada nije otišao do nje. Kada je reč o Vukov Aleksandru, on je uglavnom sa izviđačima bio na liniji, njega je optuženi Petrašević video 2-3 puta kod vikendica, kada je trebalo da mu se saopšti neka informacija, koja nije mogla biti preneta putem radio veze.I sam Vukov je izjavio da je za 20-ak dana samo par puta sišao do vikendica, da komandant Slobodan Medić nijedanput nije bio na liniji. Svedok Hovan Damir, koji je na Trnovu bio u izviđačkom vodu, izjavio je da se kamionom nije išlo skroz do linije već do nekog mosta, odakle su išli peške.Od tog mesta do linije pešaka se išlo 15-20 minuta. Što se tiče funkcionisanja veza, optuženi Vukov Aleksandar objašnjava da su veze bile prilično loše, ali da su uspevali da sve bitne informacije prenesu u oba pravca.Inače, motorole su imali on, komandant, komandiri četa i njihovi zamenici. U komunikaciji su korišćene i šifre. Po njegovim rečima, šifra «paket» podrazumevala je sledovanje, a sledovanje je značilo hleb, municiju, konzerve, baterije za radio vezu, projektile za minobacače i sl. Svedok Opačić Đuro izjavio je da se za municiju i hranu mogao koristiti izraz «paket».

Kosanović Duško doneo je kameru u jedinicu kada su krenuli na drugi teren u selo Podzvizd, blizu Velike Kladuše i tada kreće da snima događaje u jedinici. Ova kamera je sve vreme sa njim na drugom terenu. I na trećem terenu, u Trnovu, nosi kameru sa sobom. Kada je nakon nekoliko dana vraćen sa ovog terena, kameru preuzima Stojković Slobodan, koji je snimio i sporni događaj. Kada se jedinica vratila u Đeletovce, Kosanoviću je vraćena kamera, sve sa kasetom koja je bila u kameri. Nakon toga, Kosanović odlazi sa kamerom i kasetom kod Momirović Dragana, od koga je i dobio kameru. Kod njega je ovu kasetu umnožio u 5-6 primerka i to na taj način što je sa jedne VHS kasete presnimavao na drugu. Kasetu, na kojoj je sporni događaj, Kosanović je dao Slobodanu Mediću, kao i Peri Petraševiću, Momić Miloradu i Medić Aleksandru, koji su tom prilikom bili sa njim.

Iz iskaza svedoka Stojković Slobodana sud je utvrdio da je došao do kamere na taj način što se Kosanović Duško razboleo a komandant je dao njemu kameru rekavši mu «evo ti kamera», i to dan ili dva pre kritičnog događaja. Po

njegovom mišljenju kamerom je trebalo da se snimi sve što su radili u jedinici, kako bi to komandant imao za uspomenu.

Iz iskaza svedoka Kosanović Duška utvrđeno je da je kameru pozajmio od svog druga Momirović Dragana, koji je imao fotografsku radnju. Takođe je u svom iskazu objasnio da mu Slobodan Medić nikada nije naredio šta da snima, već je to radio po svojoj volji, s tim što je komandant znao da svedok snima događaje u jedinici.

Originalna kaseta sa egzekucijom, kako je utvrđeno iz iskaza Kosanović Duška bila je kod njega u kući, sakrivena u sefu. Pored ove kasete, imao je još jednu, sa koje je izbrisao egzekuciju. Presnimavanje sa kasete na kasetu obavljeno je u radnji Momirović Dragana, odnosno u njegovom stanu, u kome se nalazila tehnika potrebna za presnimavanje. Saslušan u svojstvu svedoka, Momirović Dragan je izjavio da je Kosanović Duško dolazio u dva navrata kod njega kako bi presnimavao neku kasetu, s tim što on nije pitao o kakvoj se kaseti radi, niti je sam video snimak sa te kasete. Svedok je objasnio da je presnimavanje obavljano s videa na video, jer kompjuter tada nije posedovao.

8. KASETA

Iz iskaza svedoka Kosanović Duška, iskaza svedoka Mirilo Jovana, te svedoka Šandor Danila utvrđen je dalji put ove kasete, koja se na kraju našla u Haškom tribunalu.

Iz iskaza navedenih svedoka, koje je sud prihvatio u ovom delu, nalazeći da su međusobno saglasni, logični i ubedljivi, utvrđeno je da je svedok Kosanović Duško predao originalnu kasetu sa snimkom egzekucije Nataši Kandić, sa kojom je stupio u kontakt preko Mirilo Jovana. Iz iskaza svedoka Mirilo Jovana, takođe je utvrđeno da se Kosanović Duško njemu obratio za pomoć, jer je imao neke probleme sa kasetom, odnosno sa nekim ljudima koji su mu uzimali kasetu i nosili nekom advokatu u Tuzlu, zbog čega se Kosanović uplašio da više nema kontrolu nad kasetom, da će se pojaviti više kopija te originalne kasete i snimak pojaviti u javnosti, zbog čega bi on imao velikih problema. Inače, svedok Mirilo je izričit u svojoj tvrdnji da je u ovom slučaju bio samo posrednik između Nataše Kandić i Kosanović Duška, a nikako inicijator predaje kasete Fondu za humanitarno pravo. Tom prilikom Kosanović je, kako je dalje utvrđeno iz iskaza svedoka Mirilo Jovana, rekao da je original kasetu dao Grkinić Miroslavu da je pogleda, a da mu je ovaj nije vratio. Svedok Kosanović i svedok Mirilo, dalje u svojim iskazima navode da su u cilju da povrate kasetu išli dva puta u Tuzlu, ali da pri tom nisu uspeli da dobiju kasetu, te da je na kraju sam Grkinić Miroslav vratio kasetu Kosanović Dušku, kojom prilikom je bio prisutan i Mirilo Jovan, i nakon čega je Kosanović Duško kasetu predao Nataši Kandić.

Svedok Šandor Danilo, u svom iskazu na glavnom pretresu, naveo je da ga je pre 4 godine Juroš Petar pitao da li poznaje nekog pravnika u Bosni, koji bi mu pomogao u vezi nekih nekretnina, a svedok ga je povezao sa svojim prijateljem Enverom Hogićem, koji je bio predsednik suda Udruženog rada, a u to vreme sudija Višeg suda tuzlanskog kantona, da bi kasnije prešao u advokate. Dogovorili su se da se nađu sa Enverom u Bijeljini, a pre toga mu je Juroš Pera zvani «Kec» rekao da se u stvari radi o nekoj kaseti, za koju može da se uzme dosta para. Tada se u priču uključio i Buca Crnobrnja, koji je zajedno sa njim i Juroš Petrom otišao na prvi sastanak sa Enverom Hogićem u Bijeljinu, i upravo on od Envera tražio pare za kasetu, da bi se u kasnije pojavio Miroslav Grkinić, i to godinu dana posle cele ove priče. Drugi put su u Bijeljinu išli Buca Crnobrnja, Juroš Petar, Grkinić Miroslav i svedok. Svedok je izjavio da on tada nije prisustvovao razgovoru između Envera Hogića i pomenute trojice, tako da ne zna da li je Enver rekao kome će dati kasetu i da li će im za nju dati neke pare. Sledeći susret sa Enverom Hogićem bio je u Tuzli, išla su sva četvorica, i tom prilikom je Grkinić tražio od Envera neki novac, a Enver mu je dao 100 evra ili 100 maraka, nakon čega je Buca Crnobrnja izvadio kasetu i predao je Enveru. Svedok se posle ovog događaja nije sastajao sa Jurošem, Crnobrnjom i Grkinićem, odnosno sreo je jednom prilikom Bucu Crnobrnju, koji mu je rekao da nije naplatio kasetu. Svedok je još izjavio da je snimak egzekucije prvi put video na televiziji.

Imajući u vidu izjave svedoka Kosanović Duška i svedoka Mirilo Jovana, koje je sud iz napred navedenih razloga prihvatio, sud nije poklonio veru iskazu svedoka Grkinić Miroslava, u delu gde objašnjava da on nema nikakave veze sa spornom kasetom na kojoj se nalazi snimak egzekucije, te da njegov kontakt sa advokatom Enverom Hogićem iz Tuzle ima veze sa ostavinskim postupkom, u kome je njegova žena jedan od naslednika, zbog čega mu je trebala stručna pomoć pomenutog advokata.

Ovakva tvrdnja svedoka Grkinića u suprotnosti je i sa iskazom svedoka Šandor Danila, koji takođe u svom iskazu pominje Grkinić Miroslava, kao jedno od lica koja su bila zainteresovana za spornu kasetu, i koji je zajedno sa njim, Bucom Crnobrnjom i Juroš Petrom odlazio najpre u Bijeljinu, a potom i u Tuzlu, kako bi kasetu ponudio advokatu Enveru Hogiću, odnosno preko njega pokušao da kasetu ponudi zainteresovanim licima, za neku novčanu nadoknadu. Naime, kako je svedok Šandor Danilo prijatelj pomenutog Envera Hogića, to je za sud prihvatljivo i logično da je svaki kontakt sa ovim advokatom išao preko njega, da sud nije našao razlog zbog čega bi Šandor Danilo pominjao Grkinić Miroslava ako isti nije imao veze sa spornom kasetom, a kako je ovakav iskaz svedoka Šandora u skladu sa iskazima svedoka Kosanovića i svedoka Mirila, to je sud prihvatio iskaz ovog svedoka, bez obzira što je u svom izlaganju na glavnom pretresu imao izvesnih odstupanja u odnosu na iskaz dat pred istražnim sudijom, kada

nije pominjao advokata Envera Hogića i susrete sa njim, prihvatajući njegovo objašnjenje da mu u vezi nekih činjenica možda nisu bila postavljena precizna pitanja, a da je neke stvari prećutao iz razloga što je dobijao razne pretnje.

9. EGZEKUCIJA

Činjenice, koje se odnose na samu egzekuciju, sud je utvrdio iz odbrana optuženih Petrašević Pere i Medić Aleksandra, kao i iz iskaza svedoka Stojković Slobodana.Ove odbrane, kao i iskaz pomenutog svedoka, sud je prihvatio, kao logične i ubedljive, te međusobno saglasne, a isti su potvrđeni izvedenim dokazom u formi video snimka egzekucije, koji je nastao kritičnom prilikom, kada je svedok Stojković kamerom, koju je u jedinicu doneo Kosanović Duško, snimio pogubljenje šestorice muslimana.

Iskaz optuženog Petraševića je jasan, nedvosmislen i dosledan: toga jutra Slobodan Medić, lično, rekao mu je da ide i da pobije zarobljenike.Takođe, ovaj optuženi nije čuo da je tom prilikom komandant još nekom članu obezbeđenja izdao ovakvo naređenje, ali se seća njegovih reči: «Siđi dole, imam zadatak za vas», što je njemu značilo da ima zadatak za članove svog obezbeđenja, odnosno za njega, Momića, Aleksandra Medića i Slobodana Davidovića. Iz iskaza optuženog Medić Aleksandra utvrđeno je da je spornog jutra čuo komandantov glas i reči: «Neka ide i Žara, idite po Žaru, da ide sa vama», nakon čega dolazi neko od vojnika i prenosi mu da je komandant naredio da ide na zadatak. Kada je sišao ispred vikendice video je komandanta koji je sedeo pod nekim šljivikom, udaljen 15-20 metara od kamiona, a kada je ušao u sanduk kamiona video je zarobljenike koji su ležali na podu. Dalje, iz iskaza svedoka Slobodan Stojkovića utvrđeno je da ga je kritičnog dana neko probudio s porukom da ga zove komandant i da ponese kameru jer treba nešto da snimi.Kada je došao pred komandu, tu su već bili Medić Aleksandar, Medić Branislav, Petrašević Pera, Momić Milorad i Davidović Slobodan, a tu je bio i komandant Medić Slobodan, koji mu se obratio rečima: «idi to snimi», bez bližih objašnjenja.

Nakon toga, ulaze u kamion, da bi posle 2-3 kilometra vožnje došli do mesta gde su zarobljenici izašli iz kamiona i legli pored puta. Dalje, iz iskaza svedoka Stojkovića utvrđeno je da je snimio izlazak zarobljenika iz kamiona i odlazak do mesta gde su legli potrbuške, jedan do drugog, da je tada primetio da mu se prazni baterija i rekao Medić Branislavu da ode da donese baterije, koje su ostale u kamionu u kome je prethodne noći spavao, da se, dok su čekali bateriju, pojavljuje Vukov Aleksandar, koji prilazi Petraševiću i razgovara sa njim nekih pet minuta. I optuženi Medić Aleksandar pominje dolazak optuženog Vukova, koji po njegovim rečima dolazi iz grmlja, sa linije, sa 3 ili 4 vojnika, prilazi optuženom Petraševiću, sa kojim kratko razgovara, pri čemu optuženi ne čuje sadržaj razgovora, a potom se okreće i odlazi u nepoznatom pravcu.

Optuženi Petrašević izjavljuje da je po njegovom sećanju Vukov naišao dok su čekali povratak Medić Branislava sa baterijom, da mu je Vukov prišao, da njih dvojica neko kraće vreme razgovaraju, da ga je Vukov pitao da li je stigao «paket» za njih, misleći na neko sledovanje u vidu oružja ili hrane, koje se vozilom dostavljalo za njih sa linije, da je pogledom pitao za zarobljenike, i kada je čuo da je u pitanju neki zadatak, a da za njega ništa nije stiglo, okrenuo se i otišao nazada na položaj.Odlazak Vukov Aleksandra video je i Medić Aleksandar, a svedok Stojković Slobodan je siguran da nije prisutan za vreme egzekucije.

Dalje sud utvrđuje iz odbrane okr. Petrašević i odbrane okr. Medić Aleksandra da Petrašević, nakon odlaska Vukov Aleksandra i donošenja baterije za kameru, kreće u obilazak terena, a optuženi Petrašević je objasnio da je najpre proverio da je teren čist i da je bezbedno, a potom izabrao najbolje mesto gde će se izvršiti ta egzekucija. Nakon toga svi zajedno su krenuli, tako što su zarobljenici išli u sredini kolone, jedan iza drugog, dok su ih pripadnici jedinice «Škorpioni» okruživali sa svih strana, išli su tako pedesetak metara, i kada su stigli do ivice neke livade došlo je do raspoređivanja zarobljenika, tako što su četvorica zarobljenika izdvojena, a dvojica legla na zemlju, nakon čega je optuženi Petrašević izdvojio jednog od te četvorice, rekao mu da iskorači i kada je on to učinio pucao je u njega, posle čega je ostalim zarobljenicima naređeno da krenu još korak ili dva napred i svi su počeli da viču na njih i da pucaju, i sa leve i sa desne strane. Iz iskaza optuženog Petrašević utvrđeno je da su u tom trenutku pored njega Momić Milorad, Medić Aleksandar, Davidović Slobodan i Medić Branislav, Vukovi izviđači i snimatelj tj. Stojković.

Iz iskaza optuženog Medić Aleksandra sud je utvrdio da on nije čuo da je neko naredio da počne streljanje, da je pucnjava bila najpre pojedinačna, a potom rafalna, da je video lice sa nadimkom Đole Šiptar kako puca, a da je na snimku video da pucaju i Petrašević Pera i Medić Branislav, da on, Medić Aleksandar, nije pucao, da je njegova puška bila je okrenuta na gore, u vazduh. Optuženi Petrašević potvrđuje reči optuženog Medić Aleksandra, navodeći da misli da su svi gore pomenuti pripadnici jedinice, koji su stajali pored njega, držali uperene puške prema zarobljenicima, osim Aleksandra Medića, koji je držao cev podignutu prema gore, a da Aleksandar Medić nije pucao kritičnom prilikom u zarobljenike naveo je i svedok Stojković, koji se seća da je ovu činjenicu saznao kasnije iz razgovora Momića i Davidovića, koji su prozivali ovog optuženog, odnosno seća se da se Momić obratio Medić Aleksandru rečima «Pičko jedna, što nisi pucao?», a kasnije je i sam svedok, prilikom čišćenja oružja, video da je puška Medić Aleksandra čista, odnosno da iz nje nije vršeno ispaljivanje, te ovu činjenicu sud prihvata kao utvrđenu. Dalje sud utvrđuje da je nakon što su četvorica zarobljenika ubijena, neko naredio ostaloj dvojici da ustanu, i nakon što su im odvezali ruke, oni su preneli tela četvorice ubijenih do vikendice, koja se nalazila 10-ak metara od mesta gde je bila pucnjava, pa kada kada su

prišli vikendici i kada su ova dvojica zarobljenika već bila unutra, opet su se čuli pucnji i kada je optuženi Petrašević ušao u vikendicu video je da su i ta dvojica mrtvi. Iz iskaza svedoka Stojković Slobodana sud je utvrdio da su, u trenutku kada su dvojica zarobljenika uneli četvoricu koja su streljana, svi ljudi iz jedinice stajali ispred ulaza u vikendicu, držeći u rukama automatske puške, što se vidi i na snimku egzekucije, a ovaj svedok misli da su tom prilikom pucali Momić Milorad i Medić Branislav, dok je siguran da Medić Aleksandar nije pucao, a čuo je da je Medić Branislav, nakon što su svi zarobljenici ubijeni, rekao da su mu ostala tri metka i da ne zna šta da radi sa njima, ali nije video u kom su pravcu ispaljeni. Optuženi Petrašević je izjavio da na snimku vidi da optuženi Medić Branislav kaže da mu je ostalo tri metka, s tim što misli da je te metke ispalio na udaljenosti od metar ili dva od vrata vikendice, odnosno da nije ulazio unutra.

Iz odbrane optuženog Petraševića utvrđeno je da su se nakon što su izvršili zadatak, vratili u komandu, gde ih je dočekao komandant, kome je optuženi Petrašević saopštio da je naređenje izvršeno odnosno da su zarobljenici pobijeni. Susret sa komandantom, ovde optuženim Slobodanom Medićem nakon izvršenog zadatka potvrđuje u svojoj odbrani i optuženi Medić Aleksandar, koji je čuo da se optuženi Petrašević obratio optuženom Medić Slobodanu rečima: «Komandante, naređenje je izvršeno, paketi su likvidirani», dok je njega komandant dočekao rečima: «Žara, jesi li se prekalio?».

10. OŠTEĆENI

Iz iskaza svedoka-oštećene Fejzić Hane i svedoka-oštećene Muhić Safete, majke i sestre Fejzić Safeta, utvrđeno je da je njihova porodica do 1992. godine živela u selu Mišići, opština Srebrenica. Kada je počeo rat, da bi izbegli granatiranje, prešli su u selo Mihaljine, a nakon toga, negde u martu 1993. godine, krenuli su za Srebrenicu, gde su jedno vreme živeli u domu kulture, a nakon toga prešli u kamp kućice, u mestu Zeleni jadar, gde su živeli sve do 1995. godine, dok ponovo nisu krenule da padaju granate. Zbog granatiranja su krenuli put Srebrenice, prebacivali se ceo dan, stigli tokom noći i smestili se u jednu kuću iznad opštine. Sutradan je opet krenula pucnjava. Safet i njegov otac su krenuli u šumu, sa grupom muškaraca, da se probiju do mesta Kazani, koji su u to vreme bili muslimanska teritorija, dok su Hana i Safeta krenuli prema Potočarima. Nakon toga ih više nikada nisu videle, niti čule za njih, sve dok ih u septembru mesecu 2003. godine nisu pozvali da identifikuju Safeta, za koga su im rekli da je stradao u mestu Godinjske bare. Pošto Hana nije bila u stanju da prisustvuje tom činu, identifikaciju su obavili Safeta i njen muž. Dalje, sud utvrđuje iz iskaza ovih oštećenih da je toga dana, kada je pošao sa ocem u šumu, Safet imao na sebi plavu adidas trenerku, sive pantalone i preko njih bele farmerke, a na nogama sive patike, te da sa sobom nije nosio nikakva lična

dokumenta. Takođe je utvrđeno da Safet i njegov otac nikada nisu bili pripadnici neke vojske. Fejzić Hana prepoznala je Safeta na snimku egzekucije, koji se jednom prilikom emitovao na televiziji, videla ga je kako izlazi iz kamiona, a ceo snimak egzekucije nije nikada videla. Muhić Safeta gledala je više puta snimak na televiziji i na njemu je prepoznala svoga brata, kao i na fotografijama, koje su joj pokazane prilikom svedočenja u Haškom tribunalu. Kada su oštećenoj Fejzić Hani predočene fotografije žrtava iz fotodokumentacije, prepoznala je svoga sina Safeta Fejzića na fotografiji pod brojem 0471-6073, a Muhić Safeta na fotografijama pod brojem 0471-6073 i 0471-6074. Fejzić Safet rođen je 1978. godine i u vreme spornog događaja imao je nepunih 17 godina.

Iz iskaza svedoka-oštećene Alispahić Nure, majke Alispahić Azmira, utvrđeno je da je u julu 1995. godine sa svojim sinom Azmirom živela u Srebrenici. Kada je došlo do «pada» Srebrenice, najpre je sa sinom potražila zaštitu u zgradi KFOR, jer su granate padale sa svih strana, a zatim je odlučila da krene prema Potočarima, gde je krenula i većina stanovništava, dok je Azmiru predložila da krene kroz šumu i da pokuša na taj način da se spasi, jer je čula da u Potočarima oduzimaju i decu od 7 godina. Posle toga ga više nije videla, dok snimak sa egzekucijom nije prikazan na televiziji, kada ga je i prepoznala među šestoricom zarobljenika, koji su streljani na Trnovu. Toga dana, kada je krenuo u šumu, na sebi je imao patike, bele čarape, farmerke, majicu i jaknu. Sa sobom je poneo i torbu, u koju mu je spakovala komad hleba, šaku soli i malo proje. Kada su joj prikazane fotografije žrtava iz fotodokumentacije, prepoznala je svog sina na fotografiji pod brojem 0471-6081 i na fotografiji pod brojem 0471-6087, kao petog sa leve strane. Alispahić Azmir je rođen 1978. godine, u vreme spornog događaja je imao 16 godina.

Iz iskaza svedoka oštećenog Salkić Osmana, saslušanog na glavnom pretresu dana 25.01.2006. godine i 12.03.2007. godine, utvrđeno je da je Alispahić Azmir brat njegove supruge i da je svedok bio sa Alispahić Azmirom u koloni muškaraca, koja je krenula 11.07.1995. godine krenula iz Srebrenice u pravcu Buljima, prema mestu Šušnjari, gde je trebalo da se formira kolona i krene prema Tuzli. Svedok je objasnio da su 11.07.1995. godine od kuće krenuli oko 3 : 15 i kada su stigli u mesto Šušnjari, tamo je bilo od 12000-15000 ljudi, formirale su se kolone, od kojih je jedna krenula sa prvim mrakom , dok je svedok sa Azmirom bio u koloni koja je krenula čim je svanulo. Oko 6 sati ujutru krenulo je granatiranje kolone, nastala je panika među ljudima, i u tom metežu svedok je izgubio Azmira, da bi kasnije od nekog čoveka čuo da je Azmir uspeo da prođe prvu zasedu, zbog čega je mislio da će se kasnije sresti sa njim, što se nije desilo. Kada je pozvan na razgovor od strane Haškog tribunala pokazali su mu najpre Azmirove fotografije, a zatim i video snimak egzekucije, gde je takođe prepoznao Azmira. Svedok je prisustvovao i eshumaciji posmrtnih ostataka, jer njegova žena, Azmirova sestra i Azmirova majka Nura nisu bile

sposobne da prisustvuju tom činu. Kasnije je i DNK analiza potvrdila da je jedna od žrtava egzekucije na Trnovu Alispahić Azmir. Kada su mu prikazane fotografije žrtava, prepoznao je Alispahić Azmira na fotografiji broj 0471-6081, zatim na fotografiji broj 0471-6080, te na fotografiji broj 0471-6087, kao peto lice sa leve strane, u zelenoj košulji, dok je na istoj fotografiji prepoznao i Salkić Sidika, kao četvrtog sa leve strane, u plavoj košulji.

Iz iskaza svedoka-oštećenog Ibrahimović Semira, koji je saslušan na glavnom pretresu dana 26.01.2006. godine, utvrđeno je da mu je Ibrahimović Smail otac, da je pre ratnih dejstava živeo sa majkom, ocem i tri sestre u Konjević Polju, opština Bratunac, sve do 1993. godine, kada je srpska vojska ušla u Konjević Polje, nakon čega su otišli u Srebrenicu, gde su ostali sve do 11.07.1995.godine, kada je počelo granatiranje Srebrenice. Toga dana, njegov otac Smail, uzeo je nešto hrane i izjavio da ide sa ostalim muškarcima u šumu i više ga nisu videli. Na sebi je tada imao crnu kožnu jaknu, plavu košulju kratkih rukava sa paletama i pantalone. Svedok je sa majkom i sestrama otišao u Potočare. Snimak sa egzekucijom gledao je na televiziji i na njemu je prepoznao svog oca. Kada su svedoku prikazane fotografije žrtava iz fotodokumentacije, prepoznao je svog oca na fotografiji broj 0471-6088, kao prvog sa desne strane, kao i na fotografiji broj 0471-6082. Ibrahimović Smail je u vreme kritičnog događaja imao 35 godina, rođen je 1960. godine.

Iz iskaza svedoka Delić Bekte, utvrđeno je da je on brat Delić Juse, da su živeli zajedno sve do «pada» Srebrenice, da je brata poslednji put video 11.07.1995. godine, nakon napuštanja Srebrenice, na brdu Bunjimu, da je kasnije čuo da ga je neko video najpre iznad Kravica, u lošem stanju, a nakon toga zarobljenog sa grupom Muslimana na lokaciji Milići-Vlasenica ili Kasaba-Milići, dva tri dana posle napuštanja Srebrenice. Kada je na televiziji prvi put video snimak egzekucije najpre je mislio da je prepoznao svog brata, da bi prilikom drugog gledanja došao u dilemu da li se radi o njemu, s obzirom da mu je lice bilo izubijano, a dana 01.02.2007. godine dobio je informaciju da je DNK analizom utvrđeno da se zaista radi o njegovom bratu. U prostorijama kancelarije za pronalaženje nestalih lica, u Tuzli, prikazan mu je snimak egzekucije i jedna fotografija, i nakon što je to pogledao, bio je siguran da je jedna od žrtava njegov brat, između ostalog i zbog košulje koju je imao na sebi, da bi zatim pažljivim posmatranjem prepoznao i bratovljevu jaknu, jer se radi o jakni koju je brat imao pre nego što se i oženio, i koja se vidi na jednoj slici iz tog perioda, koju je svedok pronašao. Kada su mu prikazane fotografije žrtava iz fotodokumentacije, prepoznao je svog brata, Delić Jusu, na fotografiji broj 0363-9711, kao treću osobu sa leve i sa desne strane, potom na fotografiji 0471-6088, kao treće lice sa leve strane i na fotografijama broj 0363-9695, 0363-9693 i 0363-9691.

Iz iskaza svedoka-oštećenog Salkić Saidina, sina oštećenog Salkić Sidika, utvrđeno je da je dana 11.07.1995. godine sa svojom porodicom živeo u Srebrenici, kada je saznao da su Srbi okupirali grad i da moraju da beže. Otac se pozdravio sa njima i otišao sa svojim bratom i ostalim meštanima-muškarcima prema Jaglićima, dok su žene, deca i starci otišli prema Potočarima. U Potočarima su ostali dva dana, i nakon toga autobusom su prebačeni u Kladanj, potom u Banoviće, zatim u Tuzlu, i na kraju u Vogošću, blizu Sarajeva, gde su ostali 5 godina, a 2001. godine otišli u Australiju, gde i danas žive. U junu mesecu 2005. godine video je deo snimka egzekucije na televiziji i na njemu prepoznao svoga oca, Salkić Sidika. Kada su istražitelji Haškog tribunala pokazali svedoku fotografije nastale na osnovu video snimka, svedok je na fotografijama koje su u spisu označene brojem 03639721 i brojem 03639711, prepoznao svog oca, kao lice u plavoj košulji. Salkić Sidik rođen je 1959. godine, u vreme kritičnog događaja imao je 36 godina.

Sud je poklonio veru iskazima svedoka-oštećenih, jer se radi o najbližim rođacima oštećenih, koji su prepoznavanjem preko fotografija potvrdili identitet oštećenih i upoznali sud sa kretanjem oštećenih u danima neposredno pred egzekuciju.

Upoređivanjem iskaza Alispahić Nure i Salkić Osmana, majke i zeta ubijenog Alispahić Azmira, koji su saslušani na glavnom pretesu dana 25.01.2006.godine, sa iskazom Salkić Hane, majke Salkić Saiba, saslušane na gl. pretresu dana 26.01.2006.godine, utvrđeno je da su prilikom prepoznavanja pokazali na istu osobu (na fotografiji 0471-6087 peto lice s leve strane i na fotografiji 0471-6088 druga osoba s desne strane), s tim što su Alispahić Nura i Salkić Osman izjavili da se radi o Alispahić Azmiru, a Salkić Hana o njenom sinu Salkić Saibu, koji je prvobitno bio označen kao jedna od žrtava koje su streljane na Godinskim barama, upravo zbog njenog svedočenja. Sud je iz navedenih razloga, a imajući u vidu i dopis Amora Mašovića, člana Kolegija direktora Instituta za nestale osobe BIH od 02.02.2007. godine, ponovo saslušao svedoka Salkić Osmana, potom sestru Salkić Saiba, Salkić Saimu, i na osnovu njihovih iskaza utvrdio da kritičnom prilikom na Godinskim barama nije streljan Salkić Saib. Njegova majka Salkić Hana, prilikom svedočenja, greškom je za Alispahić Azmira pomislila da je njen sin, jer je prilikom prepoznavanja samo letimično pogledala fotografije koje joj je sud predočio, pri čemu je po oceni suda do zabune došlo očigledno usled velike uzbuđenosti i potresenosti svedokinje, koja je tokom davanja iskaza sve vreme plakala, kukala i izgledala veoma uzbuđeno i odsutno.

Saslušan na glavnom pretresu svedok Amor Mašović, član Ekspertskog tima za eshumacije i identifikacije žrtava, objasnio je da je veliki broj nestalih lica u toku rata u Bosni i Hercegovini inicirao formiranje jedne Komisija koja

je imala zadatak da traga za nestalim licima, da je u početku nosila naziv Državna komisija za traženje nestalih osoba, a da je kasnije formirana na nivou dva entiteta, kao Bosansko hercegovačka odnosno Komisija Federacije i Komisija Republike Srpske iz Banja Luke. Svedok je dalje objasnio da je Komisija Federacije, na čijem čelu je on bio, tragajući za žrtvama na području opštine Trnovo, došla do saznanja o postojanju skeletnih ostataka u jednoj porušenoj vikendici. Komisija je izašla na teren, konstatovala da se radi o skeletnim ostacima ljudskog porekla, a dalja procedura je nalagala da se o tome obavesti nadležni tužilac, i to onog entiteta, za koji se pretpostavlja da pripadaju žrtve, u ovom konkretnom slučaju obavešten je tužilac Federacije, odnosno zamenik Kantonalnog tužioca u Sarajevu. Dalji postupak podrazumeva da tužilac obaveštava nadležnog istražnog sudiju, koji je u konkretnom slučaju rešenjem od 25.03.1999. godine odredio izlazak na licu mesta odnosno eshumaciju. Nakon eshumacije, određuje se autopsija odnosno utvrđivanje uzroka smrti i na kraju identifikacija žrtava. Eshumacija na Godinjskim barama izvršena je 28. aprila 1999. godine, bili su prisutni, osim istražnog sudije i zamenika tužioca, i pripadnici krim. tehnike, svedok, kao i njegov kolega iz Komisije iz Banja Luke, a forenzičar je bio dr. Ilijas Dobrača. Nakon pregleda objekta-vikendice Zvizdić Hasana, kao i pretraživanjem terena ispred objekta, pronađeni su skeletni ostaci, od kojih je doktor Dobrača uspeo da izdvoji pet zasebnih vreća za posmrtne ostatke. Nakon toga, vršena je reasocijacija u prosekturi u blizini Sarajeva, u mrtvačnici Gradskog groblja, gde je međunarodni forenzičar, dr. Elvira Klonovska utvrdila je da se ne radi o pet različitih, nego o najmanje šest žrtava. Reasocijacija je kompletiranje skeletnih ostataka, u slučaju postojanja sekundarnih masovnih grobnica, kada su skeletni ostaci jedne žrtve rasuti na nekoliko lokacija. Svedok je objasnio da kada se radi o spiletiziranim ostacima ili o ostacima koji dolaze iz takozvanih sekundarnih masovnih grobnica gde pojedini ostaci dolaze iz jedne grobnice, a ostaci te iste žrtve dolaze iz druge, žrtva se smatra identifikovanom u onom času kada članovi porodice potpišu zapisnik o identifikaciji, pri čemu je taj zapisnik formalnost, jer se u stvari nema šta prepoznati. Pošto se na osnovu oskudnog skeletnog materijala i potpunog izostanka odeće i obuće, ne zna uopšte ko su mogle biti žrtve u vikendaškom naselju Trnovo, one su sahranjene kao NN osobe, a prethodno, to je uobičajena procedura, se uzimaju određeni delovi skeleta, najčešće su to zubi kao najbolji materijal za DNK ili delovi krupnih kostiju, znači humerusa, nadlaktične kosti ili femura, butne kosti i šalju u laboratoriju. Prvi DNK izveštaj dobijen je tek nakon četiri godine, za Alispahić Azmira, a nakon njega stigao je izveštaj za Fejzić Safeta. Njihove porodice su upoznate sa DNK rezultatima, pristupili su u mrtvačnicu, potpisali su zapisnik o identifikaciji, tela su predata porodicama i obojica su sahranjena u Memorijalnom kompleksu Potočari. Nakon toga stigli su izveštaji i za ostale oštećene. Dakle, na osnovu DNK izveštaja, utvrđen je identitet svih šest žrtava egzekucije na Godinskim barama, na osnovu skeletnih

ostaaka pronađenih u i oko vikendice Zvizdić Hasana. Međutim, samo se izveštaji za prvu dvojicu vode kako konačni, jer su ih porodice potpisale, a ostali su preliminarni, koji termin se koristi dok se ne potpišu zapisnici o identifikaciji. Svedok je još objasnio da su ostaci nekih žrtava pronađeni na različitim mestima, da ostaci nekih od njih još pristižu, s obzirom da su delovi njihovih skeletnih ostataka raznošeni, pre svega delovanjem životinja na tom lokalitetu, što je uslovila postojanje više DNK izveštaja, ali je naglasio da je DNK analizom grupe kostiju pronađenih u vikendici, ispred vikendice pa čak i 100 metara dalje definitivno utvrđen identitet svih žrtava, čiji su ostaci tu pronađeni, jer je za DNK analizu dovoljna i jedna kost. Svedok je objasnio da je zadatak Komisije, na čijem je on čelu, bio da kontaktiraju porodicu, nakon što pristignu DNK rezultati, da porodicama praktično saopšte tu činjenicu, da ih pripreme za odlazak u prosekturu, gde potpisuju zapisnik o identifikaciji, nakon što im je predočen nalaz. Svedok je zatim objasnio da su tela, kada su pronađena, bila u stanju nagorenosti, što ukazuje na činjenicu da su tela bila zapaljena, ali da nije bilo moguće utvrditi kada se to desilo, da li neposredno nakon egzekucije, mesecima ili godinama nakon toga. Nestanak svih šest žrtava prijavljen je negde u blizini mesta Kravica, opština Bratunac, svi su na tom prostoru zadnji put viđeni živi. Niko od njih nije znao da su dovedeni u Sarajevo, tako da je za Komisiju bilo iznenađenje kada je utvrđena identifikacija prve žrtve, da bi kasnije, nakon pristizanja ostalih DNK izveštaja, utvrđeno da se ne radi o slučajnosti. Veštak je još jednom objasnio da Komisija čiji je on član sakuplja samo generalne podatke o žrtvama, Međunarodni komitet Crvenog križa skuplja antemortem-posmrtne, antropološke karakteristike nestalih osoba koje uzima od preživelih članova porodice, a ACMP ili Međunarodna komisija koja upravlja laboratorijama, koje izdaju DNK izveštaje ili protokole, skuplja krv od porodica žrtava. DNK analiza krvi i skeletnih ostataka vršila se u labaratorijama u Tuzli i Sarajevu, tako da su DNK izveštaji za svih šest žrtava upravo njihovi. Uzorke za DNK analizu uzima veštak sudske medicine, po nalogu tužioca. Kada se vrše DNK analize, osoblje AMSR nema podatak o davaocu i o skeletnom ostatku, oni ne znaju sa koje lokacije dolaze skeletni ostaci, niti ko je davalac krvi, jer ti uzorci dolaze šifrirani u labaratoriju i tek kada dođe do mečiranja-poklapanja krvi određenog davaoca i DNK skeletnog ostatka, tada se tek upisuje ime i prezime žrtve. Jedanput mesečno zbirne kopije DNK izveštaja se šalju Komisiji za nestala lica , a originalne izveštaje dobijaju forenzičari, veštaci sudske medicine, koji su vršili eshumaciju. Taj originalni dokument se predaje tužiocu i ostaje u njegovom spisu do eventualnog procesuiranja. Inače, generalije nestalih osoba čuvaju se u kompjuteru Državne komisije za nestale osobe, a prilikom prijave nestalog lica članovi porodice pitaju se za okolnosti pod kojima je lice nestalo i pita se da li je nestalo lice civil ili vojnik, da bi se utvrdilo koliko je nestalih vojnika. Što se tiče Salkić Saiba, koji se jedno vreme pojavljivao kao oštećeni u ovom krivičnom postupku, veštak je objasnio da

je Salkib Saib takođe momak koji je nestao tokom pada zaštićene enklave Srebrenice, on je samo vizuelno prepoznat od nekog od članova porodice, bez ikakvog DNK izveštaja, i tako je došlo do zabune, odnosno to je razlog što se pojavio u prvobitnoj optužnici.

Kritičnom prilikom, lišeno je života šest lica muslimanske nacionalnosti i to Salkić Sidik, Fejzić Safet, Alispahić Azmir, Ibrahimović Smail, Salihović Dino i Delić Jusa. Radi utvrđivanja ove činjenice, sud je, pored saslušanja oštećenih i svedoka izveo i pismene dokaze, i to rešenje Kantonalnog suda u Sarajevu broj Kri. 83/98 od 25.03.1999.godine, zapisnik o eksumaciji i obdukciji Kantonalnog suda u Sarajevu Kri.br. 83/98 od 28.04.1999.godine, izveštaj o kriminalističko-tehničkoj pretrazi lica mesta broj 1037/99 od 18.05.1999.godine, zapisnik o saslušanju svedoka-veštaka pred Kantonalnim sudom u Sarajevu od 28.09.1999.godine, veštačenje tragova vatrenog oružja Sektora kriminalističke policije- odeljenja kriminalističke tehnike od 09.08.1999.godine-Ministarstva unutrašnjih poslova Sarajeva, sa mišljenjem, fotodokumentaciju koja se odnosi na eshumaciju leševa od 18.05.1999.godine, te DNK izveštaje za svakog oštećenog, koji su dostavljeni sudu.

Na osnovu svedočenja Amora Mašovića, člana Ekspertskog tima za eshumaciju i identifikaciju žrtava, koji je detaljno objasnio postupak identifikacije žrtava, a čiji je iskaz sud u celosti prihvatio, kao jasan i logičan, te priloženih DNK izveštaja, kao i prepoznavanjem žrtava od strane članova porodice i rodbine na samom glavnom pretresu, preko fotografija koje su nastale na osnovu video zapisa same egzekucije, sud je nesumnjivo utvrdio identitet svih šest žrtava egzekucije na Godinskim barama.

Sud je imao u vidu objašnjenje koje je prilikom saslušanja izneo svedok Amor Mašović, o tome da se identifikacija putem DNK izveštaja smatra preliminarnom, dok je konačna identifikacija žrtava obavljena tek kada porodica žrtve potpiše zapisnik o identifikaciji, ali je pri tom imao u vidu dalje obrazloženje ovog svedoka, koji je objasnio da se ovaj potpis smatra formalnošću, koja ponekad zavisi i od toga da li je porodica žrtve spremna da prihvati činjenicu da tog lica više nema. Sa iznetih razloga sud je kao dokaz identifikacije za oštećenog Salkić Sidika, oštećenog Ibrahimović Semira, oštećenog Salihović Dinu i oštećenog Delić Jusu prihvatio preliminarne DNK izveštaje za ova lica. Sud nije, pri tome, ulazio u postupak DNK analize, na čemu su insistirali branioci optuženih, nalazeći da se ista obavlja od strane nadležne institucije, prema pravilima struke, u šta sud nije imao razloga da sumnja, imajući u vidu iskaz pomenutog svedoka, člana Komisije za nestala lica Federacije BiH, koji je detaljno objasnio kako izgleda postupak identifikacije žrtava, od pronalaska ostataka žrtve pa do DNK analize.

Imajući u vidu napred navedeno, neosnovani su navodi branioca optuženog Medić Branislava adv. Jevrić Zorana koje je izneo u završnoj reči, da se lista stradalih u toku postupka više puta menjala, a bez osnova je i njegova sumnja da su lica koja su navedena u optužnici uopšte stradala na mestu i u vreme, kako se to navodi u optužnici, jer njihov identitet nijednim izvedenim dokazom nije doveden u sumnju.

Dakle, identitet oštećenih sud je nesumnjivo utvrdio na osnovu DNK analize i drugih napred navedenih dokaza, a DNK analiza u današnjim uslovima predstavlja najstručniji i najprecizniji naučni način utvrđivanja identiteta lica.

Sud je odbio predlog za saslušanjem oštećenih Salihović Zulejhe i Mubine Bernt, majke i sestre oštećenog Salihović Dine, koje nisu bile u mogućnosti da pristupe u sud i daju svoje izjave, niti je postojala mogućnost da bi one mogle pristupiti u sud u skorijem periodu, s obzirom da je majka Salihović Zulejha bolesna, a sestra Salihović Mubina živi u inostranstvu i nema regulisana legalna dokumenta, te iz tog razloga ne sme da napušta zemlju. Sud nalazi da saslušanje ovih svedoka-oštećenih nije neophodno, jer je identitet Salihović Dine, kao jedne od žrtava na Godinskim barama, utvrđen na nesumnjiv način na osnovu DNK izveštaja, koji je dostavljen sudu.

11. ČINJENIČNI ZAKLJUČAK

Na osnovu svega navedenog sud je nesumnjivo utvrdio da je *neutvrđenog dana tokom jula meseca 1995.godine Medić Slobodan, komandant jedinice «Škorpioni», naredio opt. Peri Petrašeiću, opt. Medić Aleksandru, opt. Medić Branislavu, te Momić Miloradu i Davidović Slobodanu, da u blizini Trnova, na mestu zvanom Godinske bare , u blizini borbenih položaja, na mestu gde je bilo borbenih dejstava, streljaju zarobljena lica, i to Salkić Sidika, Fejzić Safeta, Alispahić Azmira, Ibrahimović Smaila, Salihović Dina i Delić Jusu, predstavljajući da su u tim dejstvima poginuli, na taj način što su zarobljena lica prevezena kamionom iz Trnova u pravcu položaja jedinice i na dogovorenom mestu iskrcana iz vozila, ležeći licem okrenuti zemlji, okruženi optuženima Petrašević Perom, Medić Aleksandrom i Medić Branislavom, te Momić Miloradom i Davidović Slobodanom, koji su u rukama imali automatske puške, nakon čega su svi sproveli zarobljena lica koja su išla putem prema položaju, opkoljena naoružanim pripadnicima jedinice, sa kog puta su skrenuli prema spaljenim vikendicama, i kod objekta Zvizdić Hasana, dok su optuženi Medić Aleksandar i ostali neidentifikovani pripadnici jedinice pomagali ostalim optuženima da izvrše streljanje, čuvajući stražu da zarobljenici ne pobegnu, opt. Petrašević Pera, Medić Branislav, Momić Milorad i Davidović Slobodan streljali četiri zarobljena lica pucajući im u leđa, te nakon što su preostala dva zarobljena lica preneli leševe streljanih do kuće i njih streljali, dok su ležali licem prema zemlji u*

unutrašnjosti spaljene vikendice, pucajući im u leđa i glavu, nakon čega su leševi pobijenih, od strane NN lica, kasnije, poliveni benzinom i spaljeni.

12. OCENA ODBRANE OPTUŽENIH I IZVEDENIH DOKAZA U VEZI SA EGZEKUCIJOM

Optuženom Medić Slobodanu, optužnicom je stavljeno na teret da je optuženom Petrašević Peri, optuženom Medić Aleksandru, optuženom Medić Branislavu, te Momić Miloradu i Davidović Slobodanu, naredio da streljaju šest zarobljenih lica, muslimanske nacionalnosti.

U svojoj odbrani, optuženi Medić Slobodan je izjavio da je egzekucija izvršena bez njegovog znanja i da on nijednom pripadniku svoje jedinice nije izdao naređenje za streljanje zarobljenika.

Ovakva odbrana optuženog Medić Slobodana, po mišljenju suda, sračunata je na izbegavanje krivične odgovornosti i u suprotnosti je sa odbranama optuženih Petrašević Pere i Medić Aleksandra, te iskazom svedoka Stojković Slobodana, koje je sud u potpunosti prihvatio.

Za sud je neprihvatljiva, nelogična i neubedljiva odbrana optuženog Medić Slobodana da je egzekucije mogla da se obavi i bez njegovog znanja, odnosno da je neko drugi iz jedinice mogao da primi ovakvu naredbu od nekog pretpostavnjenog iz Vojske Republike Srpske i da je eventualno sprovede, bez obaveze da njega obavesti.

Ovaj deo odbrane optuženog Medić Slobodana u suprotnosti je i sa iskazima optuženih i saslušanih svedoka-bivših pripadnika jedinice «Škorpioni», iz kojih se može izvući zaključak, koji je možda najbolje formulisao svedok Olujić Radoslav, koji kaže: «Slobodan Medić donosio je sve odluke i naredbe u jedinici, on je bio alfa i omega u jedinici». Svedok Vučenović Branislav, koji je u jedinici od formiranja obezbeđenja NIK izjavio je da je odluke u jedinici donosio, odnosno naređenja izdavao komandant Slobodan Medić, i to kako u Đeletovcima, tako i na terenu.Svedok «A» je izjavio da je o svim krupnijim stvarima odlučivao komandant, da je naredbe izdavao sam ili preko drugog oficira, ali da niko osim njega nije mogao da donese neku ozbiljniju odluku odnosno izda takvo naređenje.Svedok Kosanović Duško potvrđuje da osim komandanta niko nije mogao doneti neku važnu odluku, da mu nije poznato da je ikada doneta nekakva zajednička odluka od strane komande.Što se tiče same egzekucije, svedok Kosanović Duško smatra da ne postoji mogućnost da Slobodan Medić nije znao za nju, jer se ista nije ni mogla odigrati bez njegovog znanja. Svedok Opačić Đuro, komandant jedne od četa u jedinici, u svom iskazu je naveo da se komandant nikada nije konsultovao sa njim i ostalim komandirima kada bi

izdavao naredbe, samo im je iste saopštavao.Svedok Dmitrović Petar, zamenik komandira čete ne seća se da je ikada neko doneo neku ozbiljnu odluku osim komandanta, odnosno ne zna da je odluka eventualno doneta pa mu kasnije nije saopštena. Svedok Hovan Damir, pripadnik izviđačkog voda, seća se da je u jedinici odluke donosio Slobodan Medić odnosno da je on bio glavni.Svedok Stojković Slobodan izjavio je da je skoro bilo nemoguće da neko nešto uradi na svoju ruku, inače bi bio kažnjen.Svedoku Manojlović Srđanu, jednom od najbližih saradnika Slobodana Medića u jedinici, nije poznato da je iko ikada doneo neku važnu odluku, a da nije obavestio komandanta ili pak da je odluka doneta bez znanja komandanta, a da ovaj kasnije nije obavešten o tome. Kada nije postojala mogućnost da se komandant obavesti u trenutku kada se odluka morala doneti, a radilo se o odlukama koje su morale biti donete u kratkom vremenskom roku, postojala je obaveza da se on kasnije obavesti o tome.Na konkretno pitanje da li je neko od oficira Republike Srpske koji je imao neki viši čin, mogao direktno da izdaje naredbe pripadnicima «Škorpiona», svedok Manojlović je izjavio da se ne seća da se to ikada desilo.

Ni optuženi Petrašević Pera, Medić Aleksandar i Vukov Aleksandar ne znaju da je ikada doneta neka odluka, a da komandant o takvoj odluci nije obavešten.Optuženi Petrašević je izjavio da nije postojala mogućnost da neko u jedinici nešto uradi a da ne dobije naređenje od Slobodana Medića, odnosno da mu nije poznato da je ikada iko doneo neku važnu odluku umesto njega. Petrašević je dalje objasnio da je možda i postojala mogućnost da neko nešto odluči , ali bi u najkraćem mogućem roku obavestio komandanta o tome, tako da bi ta odluka ipak bila doneta uz njegovu saglasnost.To je, po njegovim rečima, važilo i za komandire četa i za Vukov Aleksandra, kao komandira izviđača, koji nisu mogli doneti neke važnije odluke na terenu, a da komandant ne bude obavešten o tome. Vukov Aleksandar to potvrđuje, izjavljujući da nikada nije imao mogućnost da donese bilo kakvu odluku na nivou cele jedinice, niti je ikada došao u situaciju da donese neku značajnu odluku bez naredbe komandanta. Optuženi Medić Aleksandar je takođe siguran da se nije mogla doneti odluka, a da komandant to ne zna.Na konkretno pitanje da li je Vukov Aleksandar, kao zamenik, mogao doneti neku odluku, odgovorio je:»on bi morao izvestiti komandanta».

Imajući u vidu izjave napred navedenih svedoka i optuženih koji su jasni i nedvosmisleni u svojoj tvrdnji da je komandant Slobodan Medić bio jedini čovek u jedinici «Škorpioni», koji je donosio odluke i izdavao naređenja, te da nije postojala mogućnost da neko od pripadnika jedinice dođe u situaciju da nešto od važnosti za jedinicu odluči bez njegovog znanja ili saglasnosti, kao i navod optuženog Petraševića da je optuženi Medić Slobodan njemu lično izdao naredbu za streljanje zarobljenika, to je sud utvrdio da je optuženi Slobodan

Medić jedini koji je mogao da izda naređenje pripadnicima svoje jedinice da se izvrši streljanje zarobljenika, što je i učinio.

U tom smislu sud nije prihvatio iskaz svedoka Manojlović Srđana, u delu u kome je je izjavio da su kritičnog dana on i komandant otišli do Trnova, te da s toga Slobodan Medić nije bio prisutan kada su zarobljenici odvezeni na streljanje. Ovakva tvrdnja svedoka za sud nije prihvatljiva, pre svega iz razloga što su optuženi Petrašević Pera, Medić Aleksandar i svedok Stojković Slobodan izričiti u svojoj tvrdnji da je Slobodan Medić kritičnog jutra bio pored kamiona sa zarobljenicima i ispratio njihov odlazak, a okolnost da li je optuženi Medić Slobodan kritičnog dana bio u Trnovu, sa kim i kada tačno, po nalaženju suda nije od uticaja na činjenicu da je on izdao naredbu za streljanje, jer je optuženi Slobodan Medić mogao otići do Trnova i pre i posle izdavanja naredbe, što sud u konkretnom slučaju nije posebno utvrđivao, jer nije od značaja za odluku u ovoj krivičnopravnoj stvari, pri utvrđenoj činjenici da je optuženi Medić Slobodan optuženom Petraševiću lično izdao naređenje da strelja zarobljena lica.

Sud je, dalje, utvrdio da je streljanje zarobljenika bilo povereno Petrašević Peri, Medić Aleksandru, Momić Miloradu i Davidović Slobodanu, koji su činili lično obezbeđenje optuženog Medić Slobodana, kao i Medić Branislavu, vozaču u jedinici, od strane komandanta jedinice «Škorpioni». Ovo sud pre svega utvrđuje iz navoda odbrane optuženog Petraševića, koji objašnjava da je reči optuženog Slobodana Medića: «Imam zadatak za vas», shvatio da je ovaj zadatak poveren članovima obezbeđenja, kao ljudima u koje ima najviše poverenja. Inače, o postojanju ličnog obezbeđenja optuženog Medić Slobodana, tada komandanta jedinice «Škorpioni» govore i optuženi i saslušani svedoci-bivši pripadnici jedinice, i to je sud utvrdio i detaljno obrazložio u delu presude koji se odnosi na utvrđivanja činjeničnog stanja vezanog za jedinicu «Škorpioni» (7.5.3. Organizacija jedinice).

Dakle, kritičnog dana, lično obezbeđenje Slobodana Medića, tada komandanta jedinice «Škorpioni», zajedno sa vozačem Medić Branislavom, učestvovalo je u egzekuciji šest zarobljenika, koja je izvršena na mestu Godinjske bare.

Međutim, optuženi Slobodan Medić tvrdi da on nije bio upoznat sa tim, da nije primetio odsustvo svojih najbližih ljudi, ljudi koji su se brinuli o njegovom životu i čiji je jedini zadatak u jedinici bio da ga štite i čuvaju.

Ovakvu, krajnje nelogičnu odbranu optuženog Slobodana Medića, sud nije prihvatio. Za sud je jedino prihvatljivo i logično objašnjenje, a koje proizilazi iz napred navedenih izjava optuženih i svedoka, a bivših pripadnika «Škorpiona», da je obezbeđenje Slobodana Medića postupalo isključivo po njegovim naređenjima, jer je direktno njemu i bilo podređeno. Shodno tome,

njihove aktivnosti kritičnog dana nisu mogle biti ništa drugo do postupanje po naređenju njihovog pretpostavljenog, pa se njihovo odvajanje od komandanta toga dana jedino tako može i razumeti.

Sud je našao da je optuženi Medić Slobodan izvršio krivično delo kao u izreci ove presude i to na taj način što je naredio da se izvrši ubistvo šest zarobljenih civilnih lica, jer je po svom vojnom položaju u jedinici «Škorpioni», kao komandant, a što je i nesporno utvrđeno, bio ovlašćen i u mogućnosti da izda takvu naredbu, koju su neposredno izvršili optuženi bliže navedeni u izreci ove presude.

Sud je prihvatio deo odbrane optuženog Petraševića gde navodi da je upravo optuženi Medić Slobodan bio taj koji je kritičnog dana njemu izdao naređenje da ide i sa ostalim članovima obezbeđenja izvrši streljanje, nalazeći da optuženi Petrašević nije imao razloga da neosnovano tereti optuženog Medić Slobodana, sa kojim nije u zavadi, a imajući u vidu i napred utvrđeno da je jedino optuženi Medić Slobodan mogao izdati takvo naređenje, kako članovima svog obezbeđenja, tako i ostalim pripadnicima jedinice, odnosno optuženom Medić Branislavu, vozaču u jedinici. Na ovu okolnost sud je izvršio suočenje između optuženog Medić Slobodana i optuženog Petrašević Pere, kojom prilikom je optuženi Petrašević Pera ostao dosledan, jasan i kategoričan u svojoj tvrdnji da mu je kritičnom prilikom optuženi Medić Slobodan izdao naredbu za streljanje zarobljenika, dok je iskaz optuženog Medić Slobodan prilikom suočenja, po oceni suda, bio neubedljiv i nelogičan.

Sud takođe prihvata odbranu optuženog Petrašević Pere, u delu u kome priznaje izvršenje krivičnog dela, koje mu je optužnicom stavljeno na teret i detaljno opisuje kako svoje učešće u izvršenju dela, tako i postupanje ostalih optuženih kritičnog dana. Priznanje optuženog Petraševića da je kritičnom prilikom učestvovao u egzekuciji šest zarobljenika potvrđeno je i odbranom Medić Aleksandra, te iskazom svedoka Stojković Slobodana, koje je sud prihvatio kao jasne, logične i međusobno saglasne, te potvrđene izvedenim dokazom-snimkom egzekucije.

Sud je cenio navode iz odbrane optuženog Pere Petraševića, da je on postupao po naređenju svog komandanta, da je on kao običan vojnik morao da postupa na takav način, jer kako kaže u svojoj odbrani: «Pa, ja nisam naučen da reagujem i uopšte da dovodim u pitanje izvršenje naređenja»[22], ali nalazi da je ovakvo objašnjenje optuženog bez uticaja na postojanje krivičnog dela, za koje je oglašen krivim, s obzirom da se ovim krivičnim delom sankcioniše kako onaj ko naredi, tako i onaj ko izvrši neku od radnji navedenog krivičnog dela.

Optuženi Medić Aleksandar u svojoj odbrani datoj na glavnom pretresu priznaje sve bitne činjenice od kojih zavisi utvrđivanje postojanja krivičnog

dela koje mu je optužnicom stavljeno na teret, a sud prihvata njegovu odbranu, nalazeći da je ista u skladu sa ostalim izvedenim dokazima, najpre odbranom optuženog Petrašević Pere, a zatim i iskazom svedoka Stojković Slobodana, koje je sud prihvatio iz napred navedenih razloga, kao i izvedenim dokazom-snimkom egzekucije, na osnovu kojih je i utvrđeno činjenično stanje, bitno za odluku u ovom krivičnom postupku.

Međutim, svoj odlazak iz baze i prisustvo na licu mesta, optuženi Medić Aleksandar obrazlaže kao postupanje po naredbi prvoptuženog Medić Slobodana, čije je reči čuo kritičnog jutra: «...neka ide i Žara, idite po Žaru da ide sa vama»[23], nakon čega dolazi vojnik koji ga obaveštava da je komandant naredio da ide na zadatak, navodeći da on nije znao ni gde ide, ni zašto ide: «...pa ja sam običan vojnik, ja ne postavljam pitanje na komandantovo naređenje».[24]

Međutim, sud nalazi da njegov odlazak na zadatak sa puškom u ruci zajedno sa ostalim naoružanim pripadnicima jedinice, uz činjenicu da prethodno vidi da zarobljena lica leže vezana u kamionu, ni na koji način ne dovodi u pitanje njegovu svest i volju u smislu htenja da uradi baš ono što je u konkretnom slučaju uradio, a na koji način je pomogao ostalim optuženima u izvršenju ovog krivičnog dela.

Činjenica da je optuženi dobio naredbu da ide na zadatak ne opravdava njegovo postupanje, niti dovodi u pitanje postojanje krivičnog dela, s obzirom da krivično delo, za koje je oglašen krivim vrši kako onaj ko izdaje naredbu tako i onaj ko je izvršava, a što je optuženi učinio u pomaganju.

Svoj stav u odnosu na krivično delo izražava time što kaže da kritičnom prilikom nije pucao, ni na livadi, ni ispred vikendice, čime negira svoju krivičnu odgovornost.

Ipak, po mišljenju suda, upravo takvo ponašanje ovog optuženog na licu mesta, kako je to utvrđeno tokom ovog postupka, čini sva bitna obeležja krivičnog dela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz člana 142 KZ SRJ, u pomaganju, za šta je optuženi oglašen krivim. Sud nalazi da uračunljivost optuženog u momentu izvršenja krivičnog dela, kao i njegova krivica tom prilikom nisu dovedeni u pitanje, a što će sud u daljem tekstu presude detaljno objasniti u delu koji se odnosi na krivicu optuženih.

Okolnost da nije pucao, što odbrana ističe a sud prihvata da je utvrđeno, nema ni elemente dobrovoljnog odustanka, jer se njemu i ne stavlja na teret da je sa umišljajem hteo da izvrši radnju izvršenja - ubijanje zarobljenih lica, već da je svojim prisustvom sa oružjem u ruci uperenim prema zarobljenim licima

---

22 transkript audio zapisa sa glavnog pretresa od 21.02.2006. godine, str. 42/67

čuvao stražu, i tako pomogao ostalim optuženima, koje je sud oglasio krivim, da izvrše navedeno krivično delo.

Optuženi Medić Branislava, u svojoj odbrani je izjavio da je kritičnog dana naredbu da preveze zarobljenike do mesta egzekucije, primio od oficira Republike Srpske, koje ni pre, ni posle toga nikada nije video.Ovakva odbrana optuženog Medić Branislava očigledno je usmerena na to da olakša položaj optuženog Medić Slobodana i ista je u suprotnosti sa odbranama optuženog Petrašević Pere i optuženog Medić Aleksandra, kao i iskazom svedoka Stojković Slobodana, kojima je sud poklonio veru i na osnovu kojih je utvrđeno da je kritičnog jutra upravo Slobodan Medić bio taj koji je svakog od njih poslao na zadatak, a optuženom Petraševiću lično izdao i konkretnu naredbu za streljanje zarobljenika.

Sud je imao u vidu i deo odbrane optuženog Medić Branislava koji je na pitanje suda naveo da nije nikada učestvovao u vojnim tj. oružanim dejstvima dok je bio u jedinici «Škorpioni».[25], s obzirom da je ovaj optuženi u jedinici obavljao funkciju vozača. Međutim, bez obzira na tu činjenicu, sud nalazi da je kritičnom prilikom i njemu poverena dužnost obavljanja egzekucije, zajedno sa članovima obezbeđenja optuženog Medić Slobodana iz razloga što je ovaj optuženi u bliskim rodbinskim odnosima sa optuženim Medić Slobodanom, jer je supruga optuženog Medić Slobodana sestra optuženog Medić Branislava, te je u njega optuženi Medić Slobodan imao neograničeno poverenje kao i u članove svog obezbeđenja.

Optuženi Medić Branislav tvrdi dalje u svojoj odbrani da je kritičnog dana bio prisutan u blizini vikendice gde su streljani zarobljenici, ali da on nije pucao u njih, ni na livadi, ni u vikendici.

Ovakva odbrana optuženog Medić Branislava, po oceni suda je neprihvatljiva i usmerena je na izbegavanje krivične odgovornosti, a ista je u suprotnosti sa izvedenim dokazom-snimkom egzekucije, odbranama optuženih Petrašević Pere i Medić Aleksandra i iskazom svedoka Stojković Slobodana.

Reprodukcijom video kasete, na kojoj se nalazi sporni snimak, sud je utvrdio da, u delu koji se odvija na livadi, optuženi Branislav Medić stoji pored optuženog Petraševića Pere, i to levo od njega, da drži pušku uperenu u jednog od zarobljenika, koji stoji naspram njega, potom iz iste puca u njega, pri čemu se jasno vidi trag barutnog dima i čuje pucanj nastao prilikom ispaljivanja iz njegove puške, kao i to da zarobljenik pada pogođen pucnjima. U kadru, koji će uslediti nakon pucanja na livadi, takođe se vidi da Medić Branislav menja okvir

23 transkript audio zapisa sa glavnog pretresa od 22.12.2005. godine, str. 20/81
24 transkript audio zapisa sa glavnog pretresa od 22.12.2005. godine, str. 21/81

od puške, što nedvosmisleno ukazuje na činjenicu da je prethodni potrošen, i čini neprihvatljivim odbranu optuženog da mu je u pušci ostalo onoliko metaka koliko je imao po dolasku na mesto egzekucije.

Sud je, ceneći odbranu optuženog Medić Branislava, imao u vidu i nedoslednosti u njegovom iskazu, jer je prilikom iznošenja odbrane na glavnom pretresu najpre tvrdio da kritičnom prilikom nije ispalio ni jedan metak, a zatim kada mu je predočen iskaz Petrašević Pere da se na snimku čuje da Medić Branislav kaže da ima još tri metka koje je potom i ispalio, izjavio da ipak jeste ispalio ta tri metka, ali u vazduh, a na dalje predočavanje odbrane Petrašević da je pucao u pravcu vikendice, odnosno odbrane Medić Aleksandra da se na snimku vidi da Medić Branislav i Davidović pucaju u već mrtve zarobljenike u vikendici, izjavio «nemam komentar». Uvidom u snimak egzekucije sud je utvrdio da optuženi Medić Branislav stoji ispred otvora, na kome su nekada bila vrata vikendice i puca u vikendicu, u pravcu zarobljenika, poređanih jedan preko drugog unutar vikendice. Iz snimka se takođe zaključuje da je tek nakon toga, kada se već svi prisutni povlače sa mesta događaja, Medić Branislav izjavio da ima još tri metka, a potom se čuju ispaljeni hici, pri čemu se ne vidi u kom pravcu su hici ispaljeni.

Što se tiče ocene dokaza u vezi sa egzekucijom, koji su izvedeni na glavnom pretresu, sud je imao u vidu navode odbrane optuženih, pre svega branioca optuženog Medić Branislava, da snimak sa egzekucijom nije mogao biti izveden kao dokaz na ovom suđenju, jer se ne radi o snimku sa originalne kasete (koja se nalazila u kameri kada je sporni događaj snimao Stojković Slobodan). Sud je utvrdio da se u konkretnom slučaju na VHS kaseti, koja je korišćena kao dokaz u ovom krivičnom postupku, nalazi originalni snimak, odnosno da snimljeno odgovara onome što se zaista dogodilo u julu mesecu 1995. godine, na Godinjskim barama, u blizini Trnova, te je s toga i izveo dokaz prikazivanjem snimka na glavnom pretresu.

Pre izvođenja ovog dokaza, sud je naložio sudskom veštaku prof. dr. Slobodanu Jovičiću da izvrši veštačenje spornog snimka egzekucije. Za obavljanje veštačenja snimka egzekucije sudu je na raspolaganju bio snimak na VHS kaseti koja se nalazi u spisima predmeta, te radi, po oceni suda, tehnološki racionalnijeg postupanja, naložio stručnoj službi suda da se snimak sa VHS kasete presnimi na kompakt disk.

Postojalo je očekivanje suda da će se ovo presnimavanje izvršiti tehnološki korektno, te da će kompakt disk kao nosač zvuka i slike imati identičan sadržaj kao i VHS kaseta, sa koje je presnimljen sadržaj VHS kasete, međutim po nalazu

25 Transkript audio zapisa sa glavnog pretresa od 23.01.2006.godine, str.55/87.

sudskog veštaka prof.dr.Slobodana Jovičića koji je veštačio kako kompakt disk, tako i snimak sa VHS kasete, na kompakt disku je bilo neovlašćenih intervenicja koje su izmenile audio zapis na kompakt disku.

Naime, sudski veštak Slobodan Jovičić u zaključku i mišljenju od 29.08.2006. godine konstatovao je da na CD-u sa snimkom egzekucije koji je veštačio, a na koji je presnimljen sporni događaj sa VHS kasete, postoje određene manipulacije koje se odnose pre svega na intervenciju na audio snimku, jer je u audio delu signal isecan, izbacivan, kompromitovan, dok u video materijalu takvih intervencija nije bilo.

Stoga sud ocenjuje da ovaj dokaz, snimak sa kompakt diska, ne odgovara snimku na VHS kaseti sa koje je presnimljen i kao takav sud ga ne usvaja kao dokaz na kome zasniva svoju odluku, već je sud kao verodostojan prihvatio snimak egzekucije sa VHS kasete u spisima predmeta, za koji je veštak našao da na istom nije bilo manipulacija audio i video zapisa i koji snimak sa VHS kasete je sud prihvatio samog za sebe.

U zaključku i mišljenju sudskog veštaka, koji se odnosi na veštačenje snimka VHS kasete, od 24.11.2006. godine navedeno je da nema bilo kakvih intervencija na video materijalu, a da je analiza audio materijala pokazala da je audio materijal nastao presnimavanjem kasete, zbog čega je audio signal previše pojačan, usled čega je govorni signal aplitudski limitiran i usled toga šum znatno pojačan, dok je dalja analiza pokazala da nema bilo kakvih intervencija na audio materijalu.

Iz razloga ekonomičnosti postupka sud nije istraživao odakle potiču manipulacije na CD-u, nalazeći da je to suvišno, s obzirom da je sama VHS kaseta čiji sadržaj je presnimnjen na CD bila podobna za veštačenje, a kako se veštak izjasnio u svom nalazu i mišljenju.

Prilikom davanja iskaza na glavnom pretresu dana 05.12.2006. godine ovaj sudski veštak je naveo da na VHS kaseti nije utvrdio bilo kakve manipulacije ni na video, ni na audio delu snimka. Takođe, veštak je naveo da se prilikom presnimavanja sa jedne VHS kasete na drugu VHS kasetu, ili sa VHS kasete na CD ili računar, može dobiti istovetan snimak, bez obzira da li je presnimavanje vršeno sa originalne ili već presnimljene kasete. Naime, veštak objašnjava da manipulacija podrazumeva namerno intervenisanje na snimku, a ukoliko operator koji presnimava korektno rukuje sa tehničkim sredstvima za presnimavanje onda će se dobiti identični sistem, ili kako se to u teoriji navodi apsolutno identični snimak, odnosno i taj presnimljeni snimak će biti istog kvaliteta i istih osobina kao i osnovni.

Na osnovu veštačenja VHS kasete, sud je utvrdio da se u konkretnom slučaju radi o verodostojnom snimku onoga što se dešavalo kritičnom prilikom a da presnimavanja sa kasete na kasetu nisu izmenila sadržinu snimka, već su eventualno uticala na kvalitet slike i zvuka, ne menjajući pri tom sadržinu istog. Snimak egzekucije, kao jedan od izvedenih dokaza, samo je potvrdio odbranu okr. Petrašević Pere i okr.Medić Aleksandra, kao i iskaz svedoka Stojković Slobodana. Naime, nijedan od optuženih, koji su prisustvovali kritičnom događaju, nisu u svojim odbranama ukazivali na to da se na snimku nalazi nešto što ne odgovara onome što se zaista desilo nadomak Trnova, niti su osporili svoj identitet na prikazanom snimku, a naročito je u tom smislu značajan iskaz svedoka Stojković Slobodana, koji je snimao čitav događaj, i koji potvrđuje da se na snimku nalazi ono što je on konkretnom prilikom snimao, s tim što svedok Stojković navodi da na video snimku nedostaju neki delovi koje je on po svom sećanju snimio, ali koji se odnose na Momić Milorada, te sud nalazi da to u konkretnom slučaju nije od značaja za pravilno utvrđenje činjeničnog stanja, s obzirom na činjenicu da Momić Milorad nije optuženi u ovom krivičnom postupku.

Ceneći navode branilaca optuženih u vezi VHS kasete koju je sudski veštak veštačio, a u smislu da to nije originalna kaseta iz kamere, već njena kopija, nastala presnimavanjem, a samo presnimavanje je određena manipulacija, sud nalazi da su ovakvi navodi branilaca optuženih neprihvatljivi, jer je veštak istakao da se presnimavanje može vršiti i sa neoriginalne, odnosno već presnimljene kasete i da se dobije potpuno, odnosno apsolutno identičan snimak kao na originalu ukoliko se presnimavanje vrši odgovarajućim tehničkim sredstvima i ukoliko operater korektno rukuje s ovim sredstvima. Veštak je dalje naveo da na kaseti koju je veštačio nema efekata manipulacije te u nalazu i mišljenju nije imao potrebe da se zadržava na delovima signala, jer jednostavno svi delovi signala su korektni u tom smislu odnosno nije uočena nikakva manipulacija na audio delu snimka[26].

Imajući u vidu nalaz i mišljenje veštaka od 24.11.2006.godine, koji je sud u celosti prihvatio, kao jasan, logičan, dat od strane stručnog lica, i u svemu u skladu sa pravilima nauke i struke, sud je našao da predmetni snimak prikazuje sporni događaj upravo onako kao se i odigrao, a u isto vreme je potvrda odbrane Petrašević Pere, Medić Aleksandara i izjave svedoka Stojković Slobodana.

Saslušan pred istražnim sudijom i na glavnom pretresu putem video linka, iz Haškog Tribunala, svedok «A» izjavio je, između ostalog, da je i on jedan od svedoka egzekucije, da je istu posmatrao na udaljenosti od oko 200 metara, nalazeći se ispred odnosno iznad mesta na kome je izvršena egzekucija, da je tom prilikom osim pripadnika «Škorpiona» oko zarobljenika video i pripadnike nekih drugih jedinica, da je čak bilo i ljudi koji su tuda prolazili

vraćajući se na svoj položaj na liniji, da su u tzv. «streljačkom vodu» bili samo pripadnici «Škorpiona», da je po njegovom sećanju prvi pucao Pera Petrašević, koji je ubio jednog zarobljenika, da zatim pucaju i ostali, ali ne u isto vreme, da pod ostalima podrazumeva Medić Aleksandra, Momić Milorada i Davidović Slobodana, odnosno misli da i oni pucaju, da ne vidi da puca Medić Branislav, već njega vidi kako puca u vikendici odnosno seća se kako stoji ispred srušenih vrata vikendice i puca u unutrašnjost, gde se nalaze i dva zarobljenika koja su prethodno prenela u vikendicu tela četvorice zarobljenika streljanih na livadi, tako da pretpostavlja da Medić Branislav puca u njih, zatim da se seća da su zarobljenici nakon što su ubijeni i «overavani», ali da se ne seća ko je to radio, s tim što mu se čini da je video Medić Aleksandra da je tako pucao u nekog. Ovaj svedok je, takođe, izjavio da se seća da je kritičnom prilikom video i Vukov Aleksandra na mestu gde je izvršena egzekucija, ali da nije siguran da li je to bilo pre ili za vreme egzekucije, da ne može da se seti šta je bilo sa kamionom kojim su doveženi zarobljenici, odnosno da li je kamion odlazio i ponovo dolazio ili je sve vreme na jednom mestu. Svedok je objasnio da je toga dana, kada je izvršena egzekucija, sišao do vikendice da uzme rezervne baterije za sredstva veze, sokove i cigarete, kada je u blizini vikendica gde je boravio i komandant, video ljude iz Centralne službe bezbednosti-Doboj, koji su autobusom dovezli zarobljenike, a jedan od tih ljudi mu je objasnio da su u pitanju ljudi iz Srebrenice, koji su razdeljivani po liniji, da bi bili likvidirani, jer se u Srebrenici preteralo sa ubijanjem («jer se tamo preteralo s tim»). Takođe je izjavio da je nedaleko od mesta gde su iskrcali zarobljenike video i samog komandanta Slobodana Medića, pa po njegovom mišljenju ovome nije moglo ostati nepoznato sve ono što se nakon toga izdešavalo. Svedok je naglasio da nije video sam izlazak zarobljenika iz autobusa, već mu je kasnije jedan od ljudi iz CSB Doboj rekao da su izveli zarobljenike iz autobusa i objasnio njihovu dalju sudbinu. Dok je posmatrao egzekuciju, sa svedokom je bio Hovan Damir, s tim što svedok nije siguran da li je i on sve ovo posmatrao jer nije obraćao pažnju na njega, ali je skoro siguran da je i on video jedan deo.

Sud nije prihvatio iskaz svedoka «A», u delu gde tvrdi da je bio svedok spornog događaja, nalazeći da je iskaz ovog svedoka nelogičan i neubedljiv, pre svega suprotan iskazu svedoka Hovan Damira. Ovaj svedok je kritičnom prilikom sišao do vikendica sa svedokom «A» i zajedno sa njim vratio se na liniju, što svedok «A» ne spori, a Hovan Damir je u svom iskazu izjavio da on nije video egzekuciju, a da je siguran da ni svedok «A» nije ništa video, jer je sve vreme bio sa njim i da je pomenuti sve izmislio iz nekih svojih interesa. Osim toga, optuženi Vukov Aleksandar je, kroz pitanja koja je postavio svedoku «A», koristeći skicu kampa pored Trnova, u kome je jedinica «Škorpioni bila smeštena,

26 Transkript audio zapisa sa glavnog pretresa od 05.12.2006. godine str. 10/31.

a koju je napravio za potrebe suda, tvrdio da svedok «A» nije mogao biti svedok kritičnog događaja, jer u njegovom iskazu postoje propusti i nelogičnosti koje se tiču pre svega mesta sa koga je posmatrao egzekuciju, kao i drugih navoda, između ostalih onih koji se odnose na mogućnost prolaska autobusa kroz kamp, konkretno pored vikendica u kojima je smešten komandant. Sud je prihvatio ovakvo obrazloženje Vukov Aleksandra, nalazeći da se radi o licu koje je, po mišljenju suda, najbolje poznavalo položaj jedinice «Škorpioni» na terenu Trnova, s obzirom na svoju funkciju komandanta izviđača na tom terenu i neprekidni višednevni boravak sa borcima na ovom terenu, što ni sam svedok «A» nije sporio, niti je to dovedeno u sumnju iskazima ostalih saslušanih svedoka-bivših pripadnika «Škorpiona», kao ni samih optuženih.

Imajući u vidu iskaz svedoka Hovan Damira, te komentar optuženog Vukov Aleksandra na svedočenje svedoka «A», sud je zaključio da svedok «A» nije mogao biti svedok egzekucije, a kako je on to naveo u svom iskazu, jer je sud iz izvedenih dokaza na ovu okolnost utvrdio da svedok sa položaja na kome se nalazio i navodno posmatrao egzekuciju nije mogao videti dešavanja na livadi ispred vikendice, gde je izvršena egzekucija zarobljenika, te sud nije poklonio veru iskazu ovog svedoka u delu u kome opisuje egzekuciju.

Što se tiče ocene ostalih dokaza koji su izvedeni u toku ovog krivičnog postupka, sud je svoju ocenu izneo u presudi na više mesta gde se odgovarajući dokazi navode i obrazlažu.

13. PRAVNA OCENA

Na osnovu napred utvrđenog činjeničnog stanja, sud nalazi da se u radnjama optuženih Medić Slobodana, Petrašević Pere i Medić Braniislava stiču sva bitna obeležja krivičnog dela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 stav 1, u vezi člana 22 KZ SRJ, u saizvršilaštvu, a u radnjama opt. Medić Aleksandra sva bitna obeležja krivičnog dela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1 u vezi člana 24 KZ SRJ, u pomaganju.

13.1. Pojam rata

Rat je sukob koji uključuje organizovanu upotrebu oružja i fizičke sile od strane država ili drugih društvenih grupa. Sve do kraja drugog svetskog rata, vladao je običaj da učesnici u ratu izdaju formalne objave rata. U poslednje vreme, često se koriste alternativni izrazi za rat, što uključuje oružani sukob, neprijateljstva i policijsku akciju. Rat između frakcija unutar jedne države je građanski rat.

Rat je sukob kojim uz primenu masovne oružane borbe, država, narod, klasa teže postizanju određenih političkih i ekonomskih ciljeva. Bitno svojstvo

svakog rata je oružana borba. On je sredstvo politike, čije je suštinsko obeležje klasni sukob, u njemu se sredstva mirne političke borbe zamenjuju sredstvima oružane borbe, pri čemu politici pripada odlučujuća uloga u određivanju njegovih ciljeva, njegovom planiranju i usmeravanju.[27]

13.2. Pojam oružanog sukoba-građanskog rata

Oružani sukob-Građanski rat je oružana borba antagonističkih društvenih grupa unutar jedne države, borba građana, koji su bili podređeni istoj državnoj vlasti. Razlikuje se od oružanog ustanka dužim trajanjem i boljom organizacijom zaraćenih strana.[28]

13.3. Oružani sukob-Građanski rat u Bosni

Oružani sukob u BiH trajao je od 06.04.1992.godine do 14.09.1995. godine. Kao zvanični početak oružanog sukoba u BiH uzima se datum proglašenja nezavisnosti BiH, 06.04.1992.godine, kada su je priznale Evropska zajednica i SAD, dok 22.05.1992.godine BiH postaje i članica Ujedinjenih nacija. Radilo se, dakle, o oružanom sukobu između pripadnika naroda koji su živeli na njenoj teritoriji, Srba, Hrvata i Muslimana, zbog čega ovaj sukob nema karakter međunarodnog oružanog sukoba.

Na delu teritorije BiH formirana je Republika Srpska, i to uspostavljanjem civilne i administrativne vlasti, kao i formiranjem vojnih snaga Republike Srpske. Republika Srpska proglašena je 09.01.1992. godine, a kao entitet u sastavu Bosne i Hercegovine verifikovana je Dejtonskim mirovnim sporazumom i potpisivanjem mira u Parizu 14.12.1995. godine.

Vojska Republike Srpske je bila vojna sila Republike Srpske od 1992. godine do 2005. godine i bila je jedna od strana u ratu u Bosni i Hercegovini od 1992. do 1995. godine. Od 01.01.2006. godine, Vojska Republike Srpske je integrisana u sastav oružanih snaga Bosne i Hercegovine.

13.4. «Škorpioni»-kao paravojna formacija

Jedno od važnih pitanja u toku dokaznog postupka u ovom krivičnom predmetu bilo je utvrditi status jedinice, čiji su pripadnici izvršili ovo krivično delo, a koja je koristila naziv «Škorpioni» i čiji su pripadnici na delovima uniforme nosili obeležja sa oblikom škorpiona.

Sud se brojnim dopisima obratio nadležnim, kako vojnim, tako i policijskim organima Srbije, Hrvatske i Bosne, u cilju prikupljanja dokaza vezanih za formiranje i pripadnost jedinice «Škorpioni».

Raspravljajući status i pripadnost jedinice «Škorpioni», sud je takođe imao u vidu navode punomoćnika oštećenih da je ova jedinica bila deo specijalnih jedinica MUP Srbije i kao takva uzela učešće u građanskom ratu koji je vođen na prostoru Bosne i Hercegovine, i u tom pravcu punomoćnici oštećenih ukazali su sudu na deo pismene dokumentacije pristigle iz Haškog tribunala, u kojima se kao akteri na trnovskom ratištu pominju združene snage Republike Srpske, Republike Srpske Krajine i Republike Srbije, gde se kao pripadnici ovih poslednjih navodi jedinica «Škorpije» MUP Republike Srbije.

Sud je u tom smislu izvršio uvid u pomenutu dokumentaciju Haškog tribunala (izveštaj MUP-specijalne brigade policije IKM Trnovo br.118/95 od 01.07.1995.god, Pregled saznanja sa i oko ratišta MUP Republike Srpske-štab policijskih snaga Pale od 30.06.1995.godine, Izveštaj sa trnovskog ratišta štaba policijskih snaga IKM-Trnovo br.150/95 od 24.07.1995.godine upućen MUP Republike Srpske – kabinetu ministra-štabu policijskih snaga Bijeljina-štabu, policijskih snaga Pale-CJB Sarajevo-štabu komande policijskih snaga od strane komandanta štaba IKM Save Cvjetinovića) i utvrdio da se u dokumentu pod nazivom *Pregled saznanja sa i oko ratišta MUP Republike Srpske-štab policijskih snaga Pale od 30.06.1995.godine,* te izveštaju *MUP-specijalne brigade policije IKM Trnovo br.118/95 od 01.07.1995.god* između ostalog navodi da su dana 30.06.1995.godine na Trnovskom ratištu nastavljene aktivnosti od prethodnog dana te da je grupa u sastavu: 5.SOP, te po dva odreda «Kajman», «Plavi» i «Škorpije» (MUP Srbije) napadala na objekat Lučevik. Takođe je utvrđeno da se u *Izveštaju sa trnovskog ratišta štaba policijskih snaga IKM-Trnovo br.150/95 od 24.07.1995.godine upućenom MUP Republike Srpske – kabinetu ministra-štabu policijskih snaga Bijeljina-štabu, policijskih snaga Pale-CJB Sarajevo-štabu komande policijskih snaga od strane komandanta štaba IKM Save Cvjetinovića* između ostalog navodi da je noć na Trnovskom ratištu protekla mirno i da je izvršena smena jedinice MUP Srbije «Škorpije» četom PJP Banja Luka.

MUP RS obavestio je sud dopisom broj 1519/06-2 od 20.02.2006.godine i dopisom 03/4-3br.128/06-3 od 06.02.2007.godine da ovo Ministarstvo ne poseduje dokumentaciju o formiranju i aktivnostima koje su preduzimane od strane jedinice «Škorpioni» tokom oružanih sukoba u Republici Hrvatskoj i BIH, kao ni dokumentaciju o rasformiranju navedene jedinice a da su sve informacije koje poseduju o jedinici prikupili iz razgovora sa pripadnicima jedinice «Škorpioni», i to Branislavom Vučenovićem, Slobodanom Stojkovićem i Srđanom Manojlovićem (koji su saslušani u svojstvu svedoka pred ovim sudom), od strane pripadnika Službe za otkrivanje ratnih zločina.

---

28 Mala enciklopedija Prosvete, Beograd 1986, III knjiga, str.158 Mala enciklopedija Prosvete, Beograd 1986, op. cit, I knjiga, str.544

Ministarstvo odbrane-Vojnoistorijski institut-vojni arhiv obavestio je sud dopisom broj 186-4 od 02.03.2006.godine i dopisom broj 392-4 od dana 19.04.2006.godine ,da ne poseduje podatke o jedinici «Škorpioni».

Ministarstvo odbrane-Sektor za ljudske resurse, koja poseduje podatke o svim jedinicama u okviru JNA, VJ i Vojske SCG, obavestilo je sud dopisom br.333-2 od 24.02.2006.godine da jedinica pod nazivom «Škorpioni» nikada nije bila u organizacionom sastavu JNA, Vojske Jugoslavije i Vojske SCG.

Ministarstvo odbrane-Uprava za organizaciju dopisom br.735-2 od dana 12.04.2006.godine obavestilo je sud da VP 9189 nije nikad bila u organizacionom sastavu bivše JNA, niti VJ.

Bezbednosno informativna agencija RS obavestila je sud dopisom br.02-2143 od 20.02.2006.godine da ista raspolaže izvesnim saznanjima o jedinici «Škorpioni», i to: da je osnovana u maju 1992.godine, od strane MUP Republike Srpska Krajina, kao fizičko tehničko obezbeđenje naftnog nalazišta «Đeletovci», da je naredbom tadašnjeg pomoćnika ministra odbrane RSK Milana Milanovića, od 30.06.1992.godine, Slobodan Medić bio postavljen za šefa obezbeđenja pomenutog naftnog postrojenja, koje je bilo u sastavu Naftne industrije RSK, sa ovlašćenjima da kontroliše protok vozila i kretanje lica na pomenutom prostoru, da je jedinica u početku brojala 10-15 ljudi, da bi tokom 1993.godine imala oko 300 pripadnika i te iste godine ušla u sastav Slavonsko-baranjskog korpusa a Slobodan Medić bio postavljen za komandanta bataljona, te da su ga tokom 1994. godine Milan Martić (tadašnji predsednik RSK) i general Milan Čeleketić unapredili u čin majora, da je u leto 1995.godine jedinica «Škorpioni» bila vojno angažovana u razbijanju muslimanske ofanzive u okolini Sarajeva, te da je nakon potpisivanja Erdutskog sporazuma 12.11.1995.godine, ova vojna formacija raspuštena.

Vojnobezbednosna agencija-Ministarstvo odbrane Srbije i Crne Gore, svojim dopisom br.1569-2 od 02.03.2006.godine, obavestilo je sud da ne raspolaže podacima kada i po čijem naređenju je formirana jedinica «Škorpioni», kao ni kada je rasformirana, ali da u vezi ove jedinice raspolažu određenim operativnim saznanjima, koja nisu dokumentovana. Prema tim saznanjima, tokom 1994. godine, na teritoriji Sremsko-baranjske oblasti, Medić Slobodan zvani «Boca» bio je komandant vojne pošte 9189-19 Đeletovci, Vojske Republike Srpske Krajine. Jedinica je brojala 276 pripadnika, koji su vršili obezbeđenje naftnog terminala «Đeletovci» i obezbeđenje 25 km granice Republike Srpske Krajine u Slavoniji. Jedinica je stvorena uz saglasnost Gorana Hadžića, bivšeg predsednika RSK.Finansiranje ovog sastava vršila je «Naftna industrija Krajine», koja je svakom pripadniku isplaćivala po 300 DM mesečno. VBA takođe raspolaže saznanjima da je jedinica MUP Republike Srbije – «Škorpioni» u sadejstvu sa 4.dlpbr Vojske Republike Srpske dana 23.07.1995.god. na trnovskom pravcu

(Republike Srpske) u reonu objekta Runjevice, odbila napad muslimanskih snaga i tom prilikom je ranjeno 6 pripadnika «Škorpiona».

U dopisu MUP Republike Hrvatske-Ravnateljstvo policije-uprava kriminalističke policije br. 511-01-31/5-VT-1869/05od 06.03.2006.godine, stoji da isti ne raspolažu dokumentacijom o osnivanju i delovanju paravojne skupine «Škorpioni», već samo operativnim saznanjima da je ova paravojna formacija oformljena na teritoriji Hrvatskog Podunavlja nakon njegove okupacije, da joj je zapovednik bio Slobodan Medić zv. Boca, da je kroz formaciju prošlo nekoliko stotina osoba, da im je oružje i opremu pribavljao Milan Milanović zv. Mrgud, bivši ministar u vladi Republike Srpske Krajine, da im je sedište bilo u samom središtu Đeletovaca, a da im je glavni zadatak bio osiguravanje naftnih polja i otpremne stanice INA u Đeletovcima, kao i stalni nadzor «bojišnice» uz reku Bosut. Prema daljim saznanjima ovog organa, svi pripadnici «Škorpiona» vodili su se na popisu zaposlenih «Naftne industrije Krajina», koja je formirana u Đeletovcima, i od koje su dobijali plate, kao formacija egzistirali su do 14.05.1996.godine, kada su Đeletovce i tamošnja naftna postrojenja bez otpora predali pripadnicima UNTAES, i kada je većina pripadnika «Škorpiona» otišla u SCG, dok je jedan deo ostao u Republici Hrvatskoj. Za vreme boravka na teritoriji RH, «Škorpioni» su uz ratišta u RH, povremeno učestvovali u borbenim aktivnostima na teritoriji BiH, pa su tako tokom 1995.godine bili aktivno uključeni u borbene aktivnosti na Grbavici kod Sarajeva, odnosno kod Željave, kada je komandant Medić bio ranjen. Prema daljim saznanjima, za vreme boravka u BiH pripadnici «Škorpiona» kod mesta Trnovo izvršili su streljanje zarobljenih bošnjačkih civila, o čemu su sačinili video zapis.Snimanje je izvršio Slobodan Stojković zv. «Bugar», a na video zapisu su prepoznati sledeći pripadnici «Škorpiona»: Slobodan Davidović, Milorad Momić, Pero Petrašević, Aleksandar Vukov, Branislav Medić, osoba po prezimenu Galović i osoba po prezimenu Tomić zv. «Šićo».Krivično delo je izvršeno neutvrđenog datuma u mesecu julu 1995.godine u mestu Godinjske Bare, pokraj Trnova.

Iz izveštaja Ministarstva odbrane Republike Hrvatske od 18. 08. 2006. godine, utvrđeno je da Ministarstva odbrane Republike Hrvatske raspolaže podacima da je paravojna jedinica «Škorpioni» osnovana neutvrđenog dana tokom 1993.godine, da je formalno bila u sastavu tzv. 11. korpusa vojske Republike Srpske Krajine, ali je bila podređena «službi državne bezbednosti» (SDB) Srbije, koja je direktno rukovodila aktivnostima «Škorpiona». Prema njihovim saznanjima, logističku potporu «Škorpioni» su primali od tzv. Vojske Republike Srpske Krajine, tadašnje «vojske Jugoslavije» (prevashodno 12. novosadskog korpusa) te direktno od SDB Srbije. Zapovednik «Škorpiona» od formiranja do raspuštanja 1996.godine, bio je Slobodan Medić zv. «Boca». Formacija je brojala od 200-250 ljudi, a činili su je u najvećem broju ljudi sa područja Istočne Slavonije, koji su bili uglavnom opremljeni pešačkim naoružanjem.Uz

pešačko naoružanje, prema njihovim saznanjima, «Škorpioni» su raspolagali i oklopnim vozilima, teretnim vozilima s montiranim protivvazdušnim topovima i stacionarnim protivvazdušnim topovskim oružjem. Od svog osnivanja, formacija je bila stacionirana na području naftnih polja «Đeletovci», a osiguranje istih je bio njsihov primarni zadatak. S obzirom na navedeno, svi pripadnici «Škorpiona» primali su uz redovnu platu i mesečne prihode od tzv. «Naftne industrije Krajine». «Škorpioni» su kao formacija egzistirali do 14.05.1996. godine, kada su Đeletovce i tamošnja naftna postrojenja predali pripadnicima UNTAES. «Škorpioni» su povremeno bili uključeni u borbena delovanja na području Republike BiH, pa su tako tokom 1994.godine delovali na području Velike Kladuše (selo Prezid), a tokom 1995.godine na Grbavici kod Sarajeva. Prema njihovim saznanjima, pripadnici «Škorpiona» bili su učesnici masovnih likvidacija zarobljenih civila i pripadnika Armije BiH s područja Srebrenice. Po predaji Đeletovaca, većina pripadnika «Škorpiona» otišla je na područje Srbije, dok je jedan deo istih ostao na području Republike Hrvatske.

Iz izveštaja Ministarstva odbrane Bosne i Hercegovine br.08-04-1940-4/06 od 21.04.2006.godine i izveštaja br.08-04-1940-6/06 od 16.05.2006.godine, utvrđeno je da tadašnje Ministarstvo odbrane Republike Srpske i Generalštab Vojske Republike Srpske ne raspolažu dokumentacijom i podacima vezanim za jedinicu «Škorpioni».

Sud je na okolnost formiranja jedinice «Škorpioni» izveo i dokaz čitanjem Zaključka broj 02-5-5/1-1992 od 21.01.1992.godine, koji je donela Vlada Srpske oblasti Slavonije, Baranje i Zapadnog srema na sednici održanoj dana 20.01.1992.godine, kojim se zadužuje Ministarstvo odbrane da u saradnji sa Perom Golubovićem iz Mirkovaca utvrdi strateške objekte elektroprivrede i naftne industrije, te preuzme mere radi obezbeđenja istih.

Svedok Tomislav Kovač u svom iskazu je objasnio da se Republika Srpska '95.godine obraćala za pomoć Republici Srbiji, te da je Srbija poslala pomoć koja se sastojala od 500 pripadnika policije-MUP-a Srbije, ali je takođe naveo da se njihova aktivnost nije ogledala učestvovanjem u ratnim dejstvima već jedino u regulisanju saobraćaja na pravcu Banja Luka-Bijeljina i to prilikom kada su izlazile izbeglice iz Republike Srpske Krajine i kretale se ka Srbiji. Takođe je objasnio da su ovih 500 pripadnika policije došli na ovu teritoriju upravo na osnovu njegovog razgovora sa sada pokojnim Radovanom Stojičićem-Badžom, i da je to bila jedina policijska saradnja između MUP-a Republike Srbije i Republike Srpske, što je bilo poznato i pripadnicima međunarodnih snaga na ovom području, zaključivši da je ovaj vid saradnje bio klasična policijska saradnja a ne vojna, kao i da nikada nisu dobili nikakvu pomoć od Vojske Republike Srbije. Dakle, ovaj svedok-Tomislav Kovač koji je u to vreme bio zamenik

ministra MUP-a Republike Srpske, nema saznanja da je jedinica «Škorpioni» koja je došla iz Republike Srpske Krajine imala ikakve veze sa MUP-om Srbije.

Ovde je bitno reći da optuženi kao i saslušani svedoci-bivši pripadnici jedinice «Škorpioni», što su naglasili i branioci optuženih u svojim završnim rečima, tvrde da ova jedinica nije bila paravojna formacija, iskazujući svoje uverenje da je ista bila deo vojske Republike Srpske Krajine i u tom svojstvu odlazila i na terene u Republiku Srpsku, to jest prostor bivše BiH, između ostalog i na Trnovsko ratište. Kao činjenicu koja potvrđuje njihove tvrdnje oni iznose to da je ova jedinica imala svoju vojnu poštu i u vojno-taktičkom smislu bila podređena Vukovarskom korpusu (korpusu Vojske Republike Srpske Krajine), od koga je dobijala i oružje, kao i saznanje pojedinih svedoka i optuženih da se pristupanjem u ovoj jedinici mogao odslužiti vojni rok.

Iz iskaza svedoka Milana Milanovića, bivšeg pomoćnika ministra unutrašnjih poslova tzv.Republike Srpske Krajine, čiji je iskaz sud prihvatio kao logičan i ubedljiv, dat od strane lica koje je zbog funkcije koje je obavljao u spornom periodu bilo u mogućnosti da sudu pruži najviše podataka u vezi jedinice «Škorpioni», u smislu kada i po čijem naređenju je ista formirana, kao i kada je i kako rasformirana, utvrđeno je da je jedinica «Škorpioni» od 1993. godine imala status specijalne jedinice Vojske Republike Srpske Krajine, te da je na područje Trnova, krajem juna meseca 1995.godine upućena od strane Vlade RSK kao ispomoć, na prethodni poziv Vrhovne komande Republike Srpske.

Svedok Kovač Tomislav (u spornom periodu zamenik ministra MUP Republike Srpske) potvrđuje u svom iskazu navode svedoka Milanovića.On je objasnio da je jedinica «Škorpioni» došla na područje Trnova kao jedinica Republike Srpske Krajine iz Erduta, što je njemu dobro poznato, jer u to vreme dolazak bilo koje jedinice sa bilo kog prostora nije mogao proći bez koordinacije sa njim.

Imajući u vidu napred navedeno, a pre svega izjave svedoka Milanovića i Kovača, koje je sud prihvatio kao međusobno saglasne, logične i ubedljive, te u svemu u saglasnosti sa izjavama ostalih saslušanih svedoka-bivših pripadnika jedinice «Škorpioni», te optuženih, koje je sud u delu koji se odnosi na formiranje i pripadnost ove jedinice u celosti prihvatio, kao i izveštaje nadležnih organa Srbije i Hrvatske, kojima se sud obraćao radi prikupljanja podataka o ovoj jedinici, sud je utvrdio da je jedinica «Škorpioni» formirana za potrebe obezbeđenja naftnih bušotina u okviru Naftne industrije Krajine, koja je jedinicu «Škorpioni finansirala sve do njenog rasformiranja 1996. godine, da je jedinica «Škorpioni» od 1993. godine imala i status specijalne jedinice u okviru Vojske Republike Srpske Krajine, da je formacijski potpadala pod Vukovarski korpus, od koga je dobijala oružje i uniforme, i da je u tom svojstvu uzela učešće

u građanskom ratu koji se vodio u BiH, konkretno na trnovskom ratištu u junu-julu 1995.godine.

To što se u pojedinim dokumentima, koji su sudu dostavljeni u okviru dokumentacije iz Haškog Tribunala, kao akteri na trnovskom ratištu pominju između ostalih jedinica MUP Srbije, pod imenom «Škorpije», informacije Vojnobezbednosne agencije da je jedinica MUP Republike Srbije – «Škorpioni» u sadejstvu sa 4.dlpbr Vojske Republike Srpske dana 23.07.1995.god. na trnovskom pravcu (Republike Srpske) u reonu objekta Runjevice, odbila napad muslimanskih snaga, kojom prilikom je ranjeno 6 pripadnika «Škorpiona», kao i navodi u izveštaju Ministarstva odbrane Republike Hrvatske –Zagreb, od 18. kolovoza 2006.godine, da je jedinica «Škorpioni» bila podređena «službi državne bezbednosti Srbije», iako je formalno pripadala 11. korpusu vojske Republike Srpske Krajine, po oceni suda predstavljaju samo nezvanične informacije i indicije, a ne utvrđenu činjenicu da je jedinica «Škorpioni» u vreme kritičnog događaja delovala pod okriljem MUP Srbije. Naime, sudu nije dostavljen nijedan pismeni dokaz, u vidu formalnog zvaničnog akta, u vezi osnivanja, organizacije i delatnosti, te statusa ili pripadnosti ove jedinice, na osnovu koga bi se utvrdilo da je jedinica «Škorpioni» formirana kao spec. jedinica MUP Srbije, i da je kao takva uzela učešće i na trnovskom ratištu, već su sudu dostavljani samo razni dopisi i izveštaji sa ratišta, ili posredna saznanja koja su imali državni organi kojima se sud obraćao u vezi ove jedinice, a koji organi bi, po oceni suda, bili ovlašćeni da imaju ili bi mogli imati dokumentaciju o ovoj jedinici. Nijedan od nadležnih organa, koji je pomenuo vezu jedinice «Škorpioni» sa MUP-om Srbije, nije sudu dostavio nikakva zvanična dokumenta, bilo originalna ili ne, već samo svoja operativna saznanja, za koje su i sami naveli da nisu proverena, niti su u krivično pravnom smislu dokumentovana, s tim što sud nije mogao da utvrdi bilo kakvu povezanost između jedinice «Škorpioni» i MUP-a Srbije u spornom periodu.

Pored svega napred navedenog sud takođe nalazi da eventualna povezanost između jedinice «Škorpioni» i MUP-a, koja se u nekim od napred navedenih dokumenata spominje, a u smislu njihovih nezvaničnih informacija, može eventualno proizilaziti iz činjenice, da jedinica «Škorpioni» pre statusa u okviru Vojske Republike Srpske Krajine, je jedno vreme bila pod jurisdikcijom MUP-a RSK, i to po dolasku pripadnika UN, na prostor RSK, odnosno Istočne Slavonije, Baranje i Zapadnog Srema, negde do maja 1992.godine, u kom statusu je bila do 1993.godine, kada prerasta u vojnu jedinicu, a što je sud nesporno utvrdio i obrazložio u presudi.

Po oceni suda, iz izvedenih dokaza nesumnjivo je utvrđeno da je jedinica, koja kasnije dobija naziv «Škorpioni», formirana kao obezbeđenje preduzeća «NIK», gde su pripadnici jedinice radili na obezbeđenju naftnih bušotina i

primali plate od «NIK», a imali su i neka druga prava koja proističu iz radnog odnosa, da bi kasnije, u vreme ratnih sukoba, kao specijalna jedinica Vojske Republike Srpske Krajine, dolaskom na trnovsko ratište, dejstvovala i u okviru Vojske Republike Srpske.

Karakter paravojne formacije jedinice «Škorpioni» proizilazi iz činjenice da ona od samog svog formiranja nije ustrojena kao vojna jedinica, već je to bio skup civilnih lica čiji je zadatak bio čuvanje naftnih bušotina, kao interno obezbeđenje NIK, zbog čega je i formirana, i ovaj zadatak je obavljala sve do svog rasformiranja, u maju 1996.godine, a ovakav status zadržava i kada kao specijalna jedinica Vojske Krajine odlazi na terene i uzima učešće u oružanom sukobu u BiH, jer Republika Srpska Krajina, iako je imala svoje organe vlasti, kao i svoju vojsku, nikada nije bila međunarodno priznata država. Samim tim, jedinica «Škorpioni», koja je od 1993.godine imala status specijalne jedinice Vojske Republike Srpske Krajine, ne može se smatrati vojnom formacijom države koja nikad formalno nije postojala na međunarodnoj sceni.

13.5. Odnos unutrašnjeg i međunarodnog prava

Unutrašnje (nacionalno pravo) obuhvata pravne norme, pravne ustanove i pravne grane koje važe na teritoriji jedne nacije-države. Te norme donosi odnosna suverena nacija-država ili ih stvaraju autonomni subjekti na osnovu i u okviru ovlašćenja sadržanih u ustavu te nacije-države. Obrnuto, međunarodno pravo obuhvata norme koje uređuju međunarodne odnose, tj.odnose između država, između država i međunarodnih organizacija i u određenoj meri između država i pojedinaca. Najveći deo normi međunarodnog prava nastaje običajno ili ugovorno između država. Drugih rečima, međunarodno pravne norme ne donosi određena država, na temelju svog suvereniteta, već te norme nastaju putem međunarodnih običaja i međunarodnih ugovora. [29]

Međunarodno pravo ne predstavlja strogo odvojenu oblast prava od nacionalnog prava. U mnogim sektorima međunarodno pravo je prodrlo u unutrašnje pravo (ljudske slobode i prava, norme o međunarodnim zločinima). Pojedinci su stekli mogućnost na podnošenje peticija međunarodnim telima i na druge oblike zaštite u međunarodnom pravu priznatih ljudskih prava i sloboda. S toga, u nauci međunarodnog prava se ukazuje na to da međunarodno pravo nije više ius inter potestates (pravo koje reguliše odnose između suverenih država). Ono se odnosi i na pojedince, direktno ih ovlašćujući ili obavezujući. Štaviše postoji tendencija ka stvaranju civitas maxima (ljudskog komonvelta koji bi obuhvatao pojedince, države i druge društvene tvorevine presecajući državne granice). Time je ispoljena i tendencija i ka prerastanju međunarodnog prava iz oblasti jus inter partes (skup normi koje regulišu odnose između ravnopravnih subjekata) u oblik jus super partes (celina pravnih standarda koji

regulišu međunarodne odnose «s visine») Međunarodno pravo moglo bi biti značajan činilac u ostvarivanju vrednosti mira, sigurnosti, pravednosti, saradnje i blagostanja u međunarodnoj[30] zajednici.

13.6. Pojam ratnog zločina uopšte

Pod ratnim zločinom se smatraju razni oblici nečovečnog postupanja sa određenim kategorijama lica za vreme rata ili u vezi sa ratom, čime se krše pravila međunarodnog prava.

Ratni zločin predstavlja teške povrede normi međunarodnog prava i to pre svega Međunarodnog ratnog i humanitarnog prava. Te povrede su zabranjene i odgovarajućim međunarodnim Konvencijama, a krivična dela koja se odnose na ratne zločine propisana su na osnovu obaveze iz tih Konvencija da se takva dela predvide kao krivična dela i da se njihovi učinioci kazne. Najvažniji međunarodni akti koja predviđaju obavezu inkriminisanja teških povreda Međunarodnog humanitarnog prava jesu Ženevske konvencije iz 1949.godine, i dva dopunska Protokola uz te Konvencije iz 1977.godine, kao i Konvencija o sprečavanju i kažnjavanju zločina genocida iz 1948.godine. Pored njih postoji i niz drugih Konvencija i međunarodnih akata koji su od značaja za propisivanje krivičnih dela protiv čovečnosti i međunarodnog prava. S obzirom na značaj vrednosti i dobara koja se ovim inkriminacijama štite, opravdanost njihovog propisivanja je u načelu nesporna i ne zasniva se samo na formalnoj obavezi koja nastaje ratifikacijom određenih međunarodnih konvencija. Jedan od najznačajnijih međunarodnih ugovora u ovoj oblasti jeste Statut Međunarodnog krivičnog suda.

U Međunarodnom krivičnom pravu, istorijski posmatrano, ratni zločini su nastali ranije od većine međunarodnih krivičnih dela. Regulisani su kako običajnim međunarodnim pravom, tako i međunarodnim ugovorima. Naš Krivični zakonik predviđa tri vrste ratnih zločina, a razlika između ova tri krivična dela jeste u odnosu na pasivni subjekt, odnosno lice prema kome se ratni zločin vrši. Rimski statut ne pravi razliku na ovaj način već u okviru istog člana-člana 8 obuhvata sve one radnje koje predstavljaju radnju izvršenja tri vrste ratnih zločina koje poznaje naše krivično pravo. Takođe u članu 8 Statuta predviđene su i neke radnje koje se smatraju ratnim zločinom, a koje su u našem krivičnom zakonodavstvu obuhvaćene nekim drugim krivičnim delima iz ove glave. Ako se upoređuje rešenje u Krivičnom zakoniku i ono u Rimskom statutu može se konstatovati da su mnogobrojne radnje predviđene u članu 8 Statuta obuhvaćene krivičnim delima iz glave XXXIV Krivičnog zakonika-Krivična dela protiv čovečnosti i drugih dobara zaštićenih međunarodnim pravom, jer

29 R.Lukić-B.Košutić, Uvod u pravo, centar za publikacije XXIII izdanje, Beograd, 2006.god., str.449.
30 R.Lukić-B.Košutić, Uvod u pravo, op.cit.str.451.

prilikom propisivanja ratnih zločina u Statutu kao i krivičnih dela iz pomenute glave Krivičnog zakonika pošlo se pre svega od Ženevske konvencije iz 1949. godine i dva dopunska Protokola iz 1977.godine. U Krivičnom zakoniku kao i u Rimskom statutu korišćen je kazuistički pristup i detaljno nabrojan veliki broj oblika radnji izvršenja ratnih zločina.

Upoređivanje rešenja u Krivičnom zakoniku i Rimskom statutu nije jednostavno s obzirom na to da se često radi o sličnim formulacijama koje se delimično podudaraju, ali u izvesnim delovima i razlikuju.[31]

Bivša SFRJ je ratifikovala sve četiri ženevske konvencije iz 1949.godine, i samim tim preuzela obavezu da odredbe ovih konvencija implementira u svoje zakonodavstvo. Ista obaveza preuzeta je i prihvatanjem oba Dopunska protokola uz ženevske konvencije.

13.7. Ratni zločin protiv civilnog stanovništva

Ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva smatraju se mnogobrojni i sadržajno raznovrsni oblici nehumanog postupanja sa stanovništvom, kao i druge opasne delatnosti kojima se ugrožava život ili bezbednost ljudi ili imovine.

Ratni zločin protiv civilnog stanovništva ima mnogobrojne oblike radnji izvršenja koji su postavljeni alternativno. Te radnje se mogu kvalifikovati kao krivično delo samo ako se njima krše pravila međunarodnog prava, i ako se vrše za vreme rata, oružanog sukoba ili okupacije. Ove radnje iz ovog krivičnog dela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva su upravljene protiv života ili telesnog integriteta, slobode, imovine i drugih osnovnih prava građana. Za postojanje krivičnog dela dovoljno je preduzimanje bilo kojih zakonom opisanih, brojnih, alternativno postavljenih radnji, koje se mogu podeliti u dve grupe. U prvu grupu spadaju one koje su povezane sa nekom vojnom operacijom, odnosno čine njen deo, dok u drugu grupu se mogu svrstati radnje koje i inače predstavljaju radnju nekog krivičnog dela, a dobijaju karakter ratnog zločina zato što se vrše za vreme oružanog sukoba ili okupacije.[33]

13.8. Član 142 stav 1 KZSRJ

Krivično delo iz člana 142 stav 1 KZ SRJ vrši onaj ko «kršeći pravila međunarodnog prava za vreme rata, oružanog sukoba ili okupacije naredi da se izvrši napad na civilno stanovništvo, naselje, pojedina civilna lica ili lica onesposobljena za borbu, koji je imao za posledicu smrt, tešku telesnu povredu ili teško narušavanje zdravlja ljudi; napad bez izbora cilja kojim se pogađa civilno stanovništvo; da se prema civilnom stanovništvu vrše ubistva, mučenja nečovečna postupanja, biološki, medicinski ili drugi naučni eksperimenti,

uzimanja tkiva ili organa radi transplantacije, nanošenje velikih patnji ili povreda telesnog integriteta ili zdravlja; raseljavanje ili preseljavanje ili prisilno odnarodovanje ili prevođenje na drugu veru; prisiljavanje na prostituciju ili silovanja; primenjivanje mera zastrašivanja i terora, uzimanje talaca, kolektivno kažnjavanje, protivzakonito odvođenje u koncentracione logore i druga protivzakonita zatvaranja, lišavanje prava na pravilno i nepristrasno suđenje; prisiljavanje na službu u oružanim snagama neprijateljske sile ili u njenoj obaveštajnoj službi ili administraciji; prisiljavanje na prinudni rad, izgladnjavanje stanovništva, konfiskovanje imovine, pljačkanje imovine stanovništva, protivzakonito i samovoljno uništavanje ili prisvajanje u velikim razmerama imovine koje nije opravdano vojnim potrebama, uzimanje nezakonite i nesrazmerno velike kontribucije i rekvizicije, smanjenje vrednosti domaćeg novca ili protivzakonito izdavanje novca, ili ko izvrši neko od navedenih dela».

Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 KZ SRJ može biti izvršen samo za vreme rata, oružanog sukoba ili okupacije, a pojam oružanog sukoba obuhvata ne samo međunarodni oružani sukob već i unutrašnji oružani sukob ukoliko su ispunjeni uslovi iz II Dopunskog protokola iz 1977.godine, uz Ženevsku konvenciju iz 1949.godine. Za postojanje krivičnog dela dovoljno je preduzimanje bilo koje od brojno alternativno nabrojanih radnji, a pasivni subjekat odnosno žrtva krivičnog dela jeste civilno stanovništvo. Ratni zločin se može izvršiti naređivanjem izvršenja zabranjenih radnji ili izvršenjem tih radnji. Izdavanjem naređenja delo je dovršeno i nije potrebno da je naređenje izvršeno. [34]

Za postojanje dela iz člana 142 KZ SRJ potrebno je da se vrši kršenjem pravila međunarodnog prava, koje obavezuje aktivne učesnike u ratu, oružanom sukobu odnosno ratnoj okupaciji. Zbog toga učinilac ovog dela može biti samo pripadnik vojne, političke ili administrativne organizacije strane u sukobu, kao i svako lice koje se nalazi u njenoj službi.

Na Trnovskom ratištu, u proleće-leto 1995.godine, oružane borbe vođene su između pripadnika vojske Republike Srpske (vojske bosanskih Srba) i Armije BiH. Pripadnici jedinice «Škorpioni», kao jedinica vojske Republike Srpske Krajine, došli su na trnovsko ratište kao ispomoć Vojsci Republike Srpske, na osnovu prethodnog dogovora političkih struktura Republike Srpske Krajine i Republike Srpske, o čemu je detaljno izlagao svedok Milan Milanović.

---

31 Z.Stojanović, Komenatar Krivičnog zakonika, Beograd 2006.godina, str.783.

32 Narodna Skupština SFRJ je 1950.godine ratifikovala Ženevske konvencije, a 1977.godine Dopunske protokole

33 Z.Stojanović, Komentar krivičnog zakona, op.cit.str.784.

Imajući u vidu izvedene dokaze tokom ovog krivičnog postupka, pre svega izjave saslušanih svedoka, članova porodice i prijatelja oštećenih, sud je našao da su šestorica streljanih zarobljenika civili, a ne ratni zarobljenici, što je jedna od teza odbrane optuženih, koju su branioci izneli i u završnoj reči.

Da bi postojalo krivično delo ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144 KZSRJ potrebno je da je izvršena neka od alternativno predviđenih radnji izvršenja u članu 144 KZSRJ, u odnosu na ratne zarobljenike da je izvršeno kršenje pravila međunarodnog prava, a delo se može izvršiti i posle oružanog sukoba.

Osnovna razlika ovog krivičnog dela i krivičnog dela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 KZSRJ je u pasivnom subjektu. Pojam ratnog zarobljenika je određen međunarodnim pravom, a određivanje tog pojma se kretalo u pravcu obuhvatanja sve šireg kruga lica kojima se priznaje taj status. U pojam ratnog zarobljenika uključeni su ne samo pripadnici oružanih snaga jedne strane u sukobu, nego i niz drugih kategorija lica kao što su pripadnici milicije i dobrovoljačkih jedinica uključujući tu i pripadnike pokreta otpora, pa čak i stanovništvo neokupirane teritorije pod određenim uslovima. Međunarodnopravnu zaštitu ratnim zarobljenicima, pre svega, pružaju Ženevske konvencije iz 1949.godine (Konvencija o postupanju sa ratnim zarobljenicima), kao i Dopunski protokol uz ženevske konvencije koji, između ostalog, predviđa da status ratnog zarobljenika dobija svaki borac koji se nađe u vlasti protivničke strane (član 44. stav 1). Ovo krivično delo se razlikuje od prethodnog i po tome što se može izvšiti i posle prestanka rata i oružanih sukoba, jer ratni zarobljenici uživaju status zaštićenih lica po međunarodnom pravu do momenta repatrijacije.[35] Nekadašnja SFRJ je svojevremeno prihvatila i ratifikovala sve četiri ženevske konvencije.

Nijedan dokaz izveden na glavnom pretresu ne ukazuje da se u konkretnom slučaju radi o ratnim zarobljenicima, nema nijednog dokaza da su šestorica streljanih lica zarobljeni tokom ratnih dejstava, niti da su kod sebe prilikom zarobljavanja imali vojne oznake, oružje ili opremu. Navodi odbrane optuženih da su neki od zarobljenih lica na sebi imali čizme ili vojničke bluze, ne znače sami za sebe da su isti učestvovali u ratnim dejstvima, već po mišljenju suda ukazuju na ratne uslove i nemaštinu, koji su uslovili da neki civili nose pojedine vojne odevne predmete.

---

34 Z.Stojanović, Komentar krivičnog zakona SRJ, Beograd 2003.god., str.193.

13.9. Pravila međunarodnog prava i primena Ženevske konvencije

U vreme izvršenja krivičnog dela, jula meseca 1995.godine, trajao je oružani sukob u Bosni i Hercegovini, a učesnici u sukobu bili su u obavezi da poštuju odredbe međunarodnog prava odnosno odgovarajuće Ženevske konvencije i Dopunske protokole.

Međunarodno humanitarno pravo primenjuje se od početka oružanog sukoba, a njegova primena traje i posle prestanka neprijateljstava odnosno do zaključenja mira ili u slučaju unutrašnjih sukoba sve do se ne pronađe mirno rešenje.[36]

Član 3 Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vreme rata (IV Ženevska konvencija) odnosi se na sukobe koji nemaju međunarodni karakter i obavezuje svaku od strana u sukobu, da u slučaju oružanog sukoba, koji izbije na teritoriji jedne od strana ugovornica, primenjuje odredbe ovog člana, koje podrazumevaju da se prema licima koja ne učestvuju neposredno u neprijateljstvima, podrazumevajući tu i pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje i lica onesposobljena za borbu, postupa u svakoj prilici čovečno, bez ikakve nepovoljne diskriminacije zasnovane na rasi, boji kože, veri i ubeđenju, polu, rođenju ili imovnom stanju, ili bilo kom sličnom merilu.

Kako je sud našao da se u konkretnom slučaju radi o oružanom sukobu koji nema međunarodni karakter, to su optuženi postupali i protivno članu 4 stav 2a i članu 13 II Dopunskog protokola Ženevske konvencije o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba.

Članom 4 stav 2a propisano je da sva lica koja ne uzimaju direktno učešće u ratu ili koja su prestala da učestvuju u neprijateljstvima, bez obzira na to da li je njihova sloboda ograničena ili ne, imaju pravo da njihova ličnost, čast i ubeđenje i versko ubeđenje budu poštovani, a protiv pomenutih lica zabranjeni su u svako doba i na svakom mestu nasilje nad životom, zdravljem, i fizičkim i mentalnim blagostanjem ljudi, naročito ubistvo i okrutno postupanje kao što su mučenje, sakaćenje ili bilo koji oblik kazne.

Članom 13 Dopunskog protokola predviđa se zaštita civilnog stanovništva i pojedinaca civila, koji uživaju opštu zaštitu od opasnosti koje proističu iz vojnih operacija, pri čemu su zabranjeni akti ili pretnje nasiljem, čiji je glavni cilj da šire strah među civilnim stanovništvom, s tim što je predviđeno da civili uživaju zaštitu ukoliko ne uzimaju i za vreme dok ne uzimaju direktno učešće u neprijateljstvima.

Dakle, u konkretnom slučaju, jasno je da su oštećeni bili civili i kao takvi zaštićena lica na osnovu odredbe člana 3 Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vreme rata od 12. avgusta 1949.godine, kojom su zabranjeni svi postupci i povrede koje se nanose životu i telesnom integritetu, naročito sve vrste ubistva, osakaćenja, svireposti i mučenja, a optuženi su kritičnom prilikom postupajući suprotno odredbi člana 3 stav 1 tačka 1a Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vreme rata, te suprotno odredbi 4 stav 2a i članu 13 II Dopunskog protokola uz ovu konvenciju, dakle kršeći pravila međunarodnog prava, lišili života 6 zarobljenih pripadnika muslimanske nacionalnosti.

13.10. Saizvršilaštvo

Optuženi Medić Slobodan, Medić Branislav i Petrašević Pera izvršili su krivično delo kao saizvršioci. U članu 22 KZ SRJ određeno je da saizvršilaštvo postoji ako više lica, učestvovanjem u radnji izvršenja ili na drugi način, zajednički učine krivično delo. Za postojanje saizvršilaštva neophodno je da bude ostvarena objektivna i subjektivna komponenta, s obzirom da je u našoj sudskoj praksi i doktrini prihvaćena objektivno-subjektivna teorija. Naime, kod saizvršilaštva moraju biti ispunjeni objektivni i subjektivni uslovi a to su učešće u delu i svest o zajedničkom delovanju.

I u međunarodnoj praksi zauzet je identičan stav kao i u našem krivičnom pravu, pa se tako kod definicije pravnih elemenata saizvršilaštva navodi da je potrebno da je grupa lica postupala jedinstveno, u svrhu ostvarivanja zajedničkog kriminalnog poduhvata. Pojam saizvršilaštva određen je i u Rimskom statutu i to na taj način što se kaže da je saizvršilac lice koje je na bilo koji način doprinelo izvršenju ili pokušaju izvršenja zločina kod grupe lica koja su postupala sa zajedničkim ciljem, da je doprinos nameran i to učinjen sa ciljem da se ostvari kriminalna aktivnost ili kriminalni cilj grupe, kad takav cilj ili aktivnost podrazumevaju izvršenje zločina koji je u nadležnosti suda ili počinjen uz saznanje o nameri grupe da počini zločin.[37]

Sa subjektivne strane za postojanje saizvršilaštva zahteva se da je lice koje učestvuje u delu svesno delovanja ostalih učesnika, naime, da je svesno da njegovo postupanje ulazi u sastav delovanja drugih lica tako da sve te pojedine radnje, uključivši i radnje izvršenja, predstavljaju jednu celinu. Kod saizvršilaštva potrebna je svest o zajedničkom delovanju, da bi jedno lice bilo saizvršilac dovoljno je sa subjektivne strane da je ono svesno delovanja izvršioca ili drugih saizvršilaca. Prema tome, subjektivni stav učesnika izražen je u volji da zajednički sa drugim ostvari krivično delo.[38]

---

35 Z. Stojanović, Komentar Krivičnog zakonika, op.cit, str.788

36 Genocid, ratni zločin, zločin protiv čovečnosti, tematska zbirka izvoda iz Jurisprudencije Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju, UNDP, Beograd 2004, str.27

Što se tiče objektivnog elementa saizvršilaštva on predstavlja radnju. Potrebna je izvesna delatnost lica da bi se to lice smatralo saizvršiocem. Potrebno je da saizvršilac preduzme makar i delimično radnju izvršenja krivičnog dela.

U konkretnom slučaju optuženi Medić Slobodan, Petrašević Pera i Medić Branislav su postupali kao saizvršioci, jer je svako od njih preduzeo radnje izvršenja krivičnog dela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, kako je to nabrojano u članu 142 st.1 KZ SRJ i to tako što je optuženi Medić Slobodan naredio optuženima Petrašević Peri, Medić Aleksandru, Medić Branislavu, te Momić Miloradu i Davidović Slobodanu, da streljaju zarobljena lica, dok su Petrašević Pero i Medić Branislav izvršili streljanje zarobljenih lica, a optuženi Medić Aleksandar je svojim prisustvom pomagao u izvršenju ovog krivičnog dela tako što je čuvao stražu. Kod optuženih je na subjektivnom planu postojala svest o zajedničkom delovanju, svako od izvršilaca je svestan delovanja drugih izvršilaca, tako da među njima postoji subjektivna veza. Što se tiče objektivnog elementa saizvršilaštva, on je takođe ostvaren s obzirom da ovi saizvršioci preduzimaju upravo radnje izvršenja krivičnog dela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva a koje su u zakonu taksativno nabrojane, te preduzimanjem bilo koje od nabrojanih radnji optuženi vrše ovo krivično delo, u konkretnom slučaju tako što je optuženi Medić Slobodan izdao naredbu da se izvrši streljanje zarobljenih lica, dok optuženi Petrašević Pera i Medić Branislav izvršavaju ovu naredbu, tako što izvršavaju streljanje oštećenih lica, a utvrđen je i kauzalni odnos između radnji optuženih i nastupele krajnje posledice-smrti oštećenih lica. Kod svih optuženih postojao je jedinstveni umišljaj da se oštećeni liše života i svi optuženi su radili na tom zadatku i aktivno učestvovali u radnji koja je imala tu posledicu, te su radnje svakog od optuženih saizvršilaca ponaosobno i precizno određene, a sve zajedno predstavljaju jedinstvenu celinu i doprinose zajedničkoj posledici ovog krivičnog dela. Dakle, i objektivni i subjektivni elemenat saizvršilaštva u konkretnom slučaju je ostvaren i to u međusobnoj vezi.

13.11. Pomaganje

Što se tiče optuženog Medić Aleksandra sud je na nesumnjiv način utvrdio da je ovaj optuženi izvršio krivično delo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 st.1 u vezi člana 24 KZ SRJ, u pomaganju. U članu 24 napred navedenog Zakonika, određeno je da pomaganje postoji u slučaju kada neko drugom sa umišljajem pomogne u izvršenju krivičnog dela. Za postojanje pomaganja kao oblika saučesništva potrebno je takođe ostvarenje i objektivnog i subjektivnog uslova koji se traži za postojanje saučesništva.

---

37 Praksa i procedura u Međunarodnom krivičnom tribunalu za bivšu Jugoslaviju, Joćp E.Askegtap, O.biPpuap, Fond za otvoreno društvo Bosne i Hercegovine, Sarajevo, str.78

38 Lj.Lazarević, Krivično pravo, Opšti deo, Savremena administracija, Beograd 200.god., str.248

Radnja pomaganja predstavlja svaku onu delatnost kojom se može doprineti izvršenju krivičnog dela, to jeste svaka ona radnja kojom se izvršenje dela podupire, unapređuje ili olakšava. Kako u zakonu nisu nabrojane sve radnje koje predstavljaju pomaganje, već samo primera radi to je zauzet stav da u takvoj situaciji, analizom svakog konkretnog slučaja ima se proceniti koliko radnja pomaganja zaista pomaže, omogućuje i olakšava izvršenje krivičnog dela.[39]

U međunarodnoj praksi takođe je zauzet stav da je lice koje pruži pomoć uvek saučesnik u zločinu koji je počinio glavni počinitelj. Dalje, mora se pokazati da je lice koje je pružilo pomoć počinilo dela koja su jasno imala za cilj da pomognu, ohrabre ili daju moralnu podršku konkretnom zločinu, te da je ta podrška imala suštinski efekat na izvršenje zločina, a takođe se mora pokazati da je lice koje je pružilo pomoć znalo da njegova dela pomažu glavnom izvršiocu da izvrši konkretno krivično delo. U slučaju pomaganja nije potreban bilo kakav dokaz postojanja zajedničkog organizovanog plana, kao ni prethodno postojanje takvog plana, nije potreban nikakav plan ni dogovor.[40]

Prema tome u konkretnom slučaju prilikom izvršenja krivičnog dela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz člana 142 st.1 KZ SRJ optuženi Medić Aleksandar je izvršio ovo krivično delo u pomaganju tako što je zajedno sa ostalim optuženima sproveo zarobljena lica do mesta gde je kasnije izvršena egzekucija, sa puškom u ruci bio na licu mesta, te svojim prisustvom doprineo ostvarivanju krivičnog dela, čuvajući stražu da ova lica ne pobegnu. Ova radnja koju je preduzeo optuženi Medić Aleksandar-čuvanje straže jeste radnja pomaganja. U našoj pravnoj teoriji i praksi zauzet je stav da čuvanje straže samo po sebi jeste radnja pomaganja koja može prerasti u saizvršilaštvo samo pod dodatnim uslovima koji zavise od okolnosti konkretnog slučaja.[41]

Doprinos kod pomaganja mora biti u uzročnoj vezi sa izvršenim krivičnim delom, prema tome činjenica da su optuženi Medić Aleksandar nalazi na mestu egzekucije, da čuvajući stražu prisustvuje ubijanju civilnih lica od strane optuženog Petrašević Pere, optuženog Medić Branislava i drugih sa automatskom puškom u ruci u potpunosti ostvaruje radnju pomaganja.

14. KRIVICA

Bez krivice-subjektivnog odnosa učinioca prema delu koji je osnov da mu se ono pripiše, odnosno stavi na teret, ne može biti reči o krivičnom delu.[42]

---

39 Presuda Vrhovnog suda Srbije, Kž.1711/98 od 18.05.1999.god., i presuda Okružnog suda u Beogradu K.br.88/98 od 20.05.1998.god.

40 Praksa i procedura Međunarodnog krivičnog tribunala za bivšu Jugoslaviju, op.cit.str.78.

Krivična odgovornost predviđena je članom 11 KZ SRJ, a krivica je predviđena članom 22 KZ.[43] Zakon predviđa da je krivično odgovoran učinilac koji je uračunljiv i koji je krivično delo učinio umišljajem ili iz nehata. Prema tome krivično odgovornim se smatra učinilac koji je u vreme izvršenja dela imao određena psihička svojstva (uračunljivost) i određeni psihički odnos prema delu (vinost, odnosno krivica).[44]

Prema članu 22 Krivičnog zakonika krivica postoji «ako je učinilac u vreme kada je učinio krivično delo bio uračunljiv i postupao sa umišljajem, a bio je svestan ili je bio dužan i mogao biti svestan da je njegovo delo zabranjeno.

Strukturu krivice čine tri komponente: uračunljivost, umišljaj ili nehat i svest (ili dužnost i mogućnost svesti) o protivpravnosti.

Uračunljivost je neophodna pretpostavka ili obavezan elemenat krivične odgovornosti jer bez uračunljivosti nema ni krivice. Uračunljivost podrazumeva postojanje sposobnosti odlučivanja i sposobnosti rasuđivanja. Polazi se od toga da svaki čovek ima tu sposobnost odnosno da je uračunljiv. Kada se pojavi sumnja da se radi o neuračunljivom učiniocu utvrđuje se njegova neuračunljivost.

U smislu člana 23 KZ neuračunljiv je onaj učinilac koji nije mogao da shvati značaj svoga dela ili nije mogao da upravlja svojim postupcima usled duševne bolesti, privremene duševne poremećenosti, zaostalog duševnog razvoja ili druge teže duševne poremećenosti.

U ovom krivičnom predmetu obavljeno je veštačenje svih optuženih i to od strane sudskog veštaka neuropsihijatra dr.Blagojević Miodraga, koji je u svom pismenom nalazu i mišljenju od dana 19. i 20.07.2005.godine, naveo da optuženi Medić Slobodan ne boluje ni od kakve duševne bolesti, privremene duševne poremećenosti niti zaostalog duševnog razvoja, da je opuštenog ponašanja, vrlo samouveren, odgovoran, sa karakterom stabilnosti i izraženim sposobnostima za organizaciju i rukovođenjem. Što se tiče dela koje mu se stavlja na teret, veštak navodi da je bio sposoban da shvati značaj dela i da upravlja svojim postupcima u potpunosti, kao i da je sposoban da shvati posledice koje iz toga proizilaze.

Za optuženog Petrašević Pera ovaj sudski veštak je naveo da ne boluje ni od kakve duševne bolesti, privremene duševne poremećenosti niti zaostalog duševnog razvoja, prezentuje se kao ličnost koja ima sniženo raspoloženje

41 Z.Stojanović, Komentar krivičnog zakonika, op.cit.str.153.

42 Z.Stojanović, Komentar krivičnog zakonika, op.cit. str.100.

43 U Krivičnom zakoniku koji je stupio na snagu 01.01.2006.godine, koristi se termin krivica u članu 22, međutim u Krivičnom zakoniku SRJ koji je važio u vreme izvršenja krivičnih dela u članu 11 predviđen je termin krivična odgovornost.

i ličnost koja je bila izložena i sada je u strahu što i on sam pokazuje, gore navedenim simptomima, da ima osećaj kajanja. Optuženi je bio sposoban da shvati značaj dela i da upravlja svojim postupcima u odnosu na delo koje mu se stavlja na teret, a takođe je bio sposoban da shvati posledice koje iz toga proizilaze.

Za optuženog Medić Aleksadnra sudski veštak je naveo da ne boluje ni od kakve duševne bolesti, duševne poremećenosti, niti zaostalog duševnog razvoja, da se pri pregledu prezentovao kao ličnost sa osećajem kajanja i subdepresivnosti, da mu je misaoni tok usporeniji s obzirom na težinu dela koja mu se stavlja na teret. Što se tiče dela koje mu se stavlja na teret optuženi je bio sposoban da shvati značaj dela i da upravlja svojim postupcima u potpunosti, kao i posledice koja iz toga proističe.

U odnosu na optuženog Medić Branislava sudski veštak u pismenom nalazu i mišljenju je naveo da ne boluje ni od kakve duševne bolesti, privremene duševne poremećenosti, niti zaostalog duševnog razvoja, da se ovaj optuženi pri pregledu prezentovao kao ličnost sa sniženim raspoloženjem, što je uslovljeno objektivnom situacijom u kojoj se nalazi. Što se tiče dela koje mu se stavlja na teret bio je sposoban da shvati značaj dela i da upravlja svojim postupcima u potpunosti, a u potpunosti je sposoban da shvati posledice koje iz toga proizilaze.

Takođe sudski veštak dr.Blagojević Miodrag saslušan je i na glavnom pretresu dana 31.01.2007.godine kada je izjavio da u svemu ostaje pri svom pismenom nalazu i mišljenju i dodao da je njegov zadatak bio da utvrdi uračunljivost optuženih u vreme izvršenja krivičnog dela, te da je on na osnovu podataka koje je imao, a pre svega podataka o krivičnom delu koje se optuženima stavlja na teret, dao svoje mišljenje, kao sudski veštak i psihijatar, o onome što se od njega tražilo, dakle o uračunljivosti svakog optuženog u odnosu na delo koje mu je stavljeno na teret.

Govoreći konkretno o optuženom Petraševiću objasnio je, da je izvršenje krivičnog dela koje mu je stavljeno na teret sigurno izazvalo određene psihičke probleme, ali da ti psihički problemi nisu ostavili nekog dubljeg traga, odnosno optuženi nije nigde ni jednog momenta ispoljio neki poremećaj koji bi za njega, kao veštaka, bio relevantant, da bi dao drugačije mišljenje, pre svega imajuću u vidu činjenicu da optuženi živi i nakon tog događaja bez ikakvog problema, da nikada nije potražio pomoć psihijatra, na osnovu čega veštak i zaključuje da eventualni stres koji je ovaj optuženi doživeo prilikom dobijanja naređenja i nakon izvršenja tog naređenja nije ostavio posledice po optuženog.

---

44 Z.Stojanović, Krivično pravo, Opšti deo, «Službeni glasnik», Beograd 2002.god., str.174.

Na pitanje branioca optuženih adv.Levajac Zorana da li je veštak mogao precizno da se izjasni o psihičkom stanju optuženih pre ovog događaja za vreme događaja i nakon njega, a bez prisustva veštaka psihologa prilikom veštačenja optuženih, ovaj veštak je odgovorio, a što je i sud u potpunosti prihvatio, da je prilikom veštačenja optuženih on objektivno analizirao životni put optuženih do kritičnog događaja kao i stanje za vreme ovog događaja, te da po njegovom mišljenju nalaz psihologa ne bi uticao na nalaz koji je on već dao prilikom veštačenja optuženih.

Prema tome, uračunljivost optuženih u momentu izvršenja krivičnih dela nije bila dovedena u pitanje.

U toku dokaznog postupka branilac optuženog Medić Branislava advokat Jevrić Zoran je predložio da se izvrši novo neuropsihijatrijsko veštačenje ovog optuženog i to na okolnosti utvrđivanja stanja kolektivne agresivnosti učesnika u ratnim događajima od 1992. -1995.godine, koji predlog je sud dobio. Sud je našao kako na osnovu već obavljenog neuropsihijatrijskog veštačenja, a tako i na osnovu usmeno date reči veštaka na glavnom pretresu, da uračunljivost optuženih u vreme izvršenja krivičnog dela ničim nije bila dovedena u sumnju i da su oni u vreme izvršenja krivičnog dela bili uračunljivi, odnosno da su u vreme izvršenja krivičnog dela mogli shvatiti značaj svoga dela i mogli upravljati svojim postupcima, jer kod optuženih nije postojala duševna bolest, privremeni duševni poremećaj ili zaostali duševni razvoj. Takođe, kod izvršilaca ovog krivičnog dela sposobnost da shvate značaj svoga dela kao i sposobnost upravljanja svojim postupcima, usled nekog od napred navedenih stanja, nije bila ni bitno smanjena.

Stoga je po oceni ovog suda ovaj predlog branioca neprihvatljiv i nepotreban s obzirom da uračunljivost optuženih ničim nije dovedena u pitanje, jer su, kao što je to napred navedeno, svi optuženi bili sposobni da shvate značaj svoga dela i da upravljaju svojim postupcima u odnosu na delo koje im se stavlja na teret, kao i posledica koja iz dela proizilaze, a takođe je naveo da oni ne boluju ni od kakve duševne bolesti, privremene duševne poremećenosti ili zaostalog duševnog razvoja.

Krivično delo je učinjeno sa umišljajem kada je učinilac bio svestan svog dela i hteo njegovo izvršenje ili kada je učinilac bio svestan da može učiniti delo pa je na to pristao. Ovo je definicija umišljaja iz člana 25 KZJ.

Krivično delo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz člana 142 st.1 KZ SRJ može se izvršiti jedino sa umišljajem. Umišljaj može biti direktan kada je učinilac bio svestan svoga dela i hteo je njegovo izvršenje, a može biti i eventualni kada je učinilac bio svestan da usled njegovog činjenja ili nečinjenja može nastupiti zabranjena posledica, ali je pristao na njeno nastupanje. Kod

umišljaja su ostvarena oba elementa svest-intelektualni elemenat i volja-voluntaristički elemenat.

Ovo krivično delo optuženi su izvršili, po oceni suda, sa direktnim umišljajem, s obzirom da su bili svesni svoga dela i da su hteli njegovo izvršenje.

Naime, izvršioci su znali da svojim radnjama ostvaruju sve bitne elemente bića krivičnog dela, uključujući i posledicu čije nastupanje shvataju kao realnu mogućnost, naime u pogledu posledice oni su hteli njeno nastupanje odnosno oni su hteli izvršenje dela-lišenje života civila.

Kod optuženog Medić Slobodana je postojala svest da davanjem naređenja da se izvrši streljanje oštećenih vrši krivično delo, a sa druge strane postojala je volja, odnosno on je hteo izvršenje krivičnog dela.

Takođe, u odnosu na optuženog Petrašević Peru i optuženog Medić Branislava prilikom izvršenja krivičnog dela postojao je i svesni elemenat a takođe i voljni. Naime, obojica optuženih su bili svesni da streljanjem zarobljenih lica vrše krivično delo i oni su to hteli, naime u pogledu posledice oni su hteli nastupanje ove posledice koja se ogleda u smrti zarobljenih lica, civila.

Kod ovog krivičnog dela nije nužno da njegovi izvršioci znaju da svojim postupanjem krše pravila međunarodnog prava, jer povreda međunarodnog prava predstavlja objektivni uslov kažnjivosti.

U odnosu na optuženog Medić Aleksandra takođe je postojao direktan umišljaj. Ovo s toga što je prilikom izvršenja ovog krivičnog dela u pomaganju njegova svest obuhvatala sve bitne elemente bića krivičnog dela, on je bio svestan da time što stoji naoružan i čuva stražu pored ostalih lica koja pucaju i izvršavaju krivično delo, on doprinosi izvršenju krivičnog dela, a takođe on je bio svestan i posledice koja će nastupiti i on takvu posledicu i hoće. Tako da optuženi Medić Aleksandar kao pomagač odgovara u granicama svoga umišljaja.

Takođe, u konkretnom slučaju nije postojao ni jedan osnov koji isključuje protivpravnost. Po našem Krivičnom zakonu ti osnovi bi predstavljali situaciju kada se radi o delu malog značaja, nužnoj odbrani ili krajnjoj nuždi.

Sud je cenio i pravni stav branioca optuženog Medić Aleksandra koji je izjavio da u krivično-pravnim radnjama ovog optuženog nema elemenata krivičnog dela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142 st.1 u vezi čl. 24 KZSRJ u pomaganju, s obzirom da je Medić Aleksandar izrazio svoj stav prema ovom delu upravo na taj način što je stajao među ostalim izvršiocima sa podignutom puškom u vis, čime je jasno naznačio da on ne želi da puca,

ali nalazi da je ovakav navod branioca bez uticaja na drugačiju odluku u ovoj krivično-pravnoj stvari, s obzirom da je sud utvrdio da baš takvo ponašanje optuženog Medić Aleksandra u konkretnom slučaju sadrži sve elemente postupanja u smislu pomaganja u izvršenju krivičnog dela, i to i svest i volju da svojim postupanjem pomaže ostalim optuženima, kao i htenje posledice, kao i svest o protivpravnosti dela.

Takođe, sud nije mogao da prihvati ni navode iz odbrane ovog optuženog gde navodi da optuženi Medić Aleksandar prilikom polaska zajedno sa ostalim optuženima nije znao gde se vode zarobljenici i sa kojim ciljem, eventualno misleći da se vode na razmenu, jer je nesporno da se zarobljena lica vode prvo kamionom a zatim pešice na teritoriji koja je u tim uslovima bila bezbedna za ovu jedinicu, da niko od ostalih prisutnih pripadnika ove jedinice ni u jednom momentu ne spominje bilo kakva zarobljena lica srpske nacionalnosti i eventualnu mogućnost razmene, niti bilo šta u ponašanju ovih lica upućuje na takvo ponašanje, već jasno iz kompletnog ponašanja i aktivnosti svih pripadnika ove jedinice i prisutnih lica u konkretnoj situaciji proizilazi da se ova lica vode na streljanje i da radnje koje preduzimaju, optuženi preduzimaju potpuno svesno i voljno, tako da hoće izvršenje dela i nastupanje posledice. Ovde postoji jedinstvo umišljaja, s obzirom da su optuženi hteli da liše života zarobljena lica-civile.

Kako je zakonom predviđeno da se za pomaganje kažnjava kaznom propisanom za to krivično delo ili ublaženom kaznom to je sud i postupio u skladu sa ovim zakonskim odredbama.

15. RAZLIKE U IZRECI PRESUDE U ODNOSU NA DISPOZITIV OPTUŽNICE

U dispozitivu optužnice navodi se da se kritični događaj desio dana 16. ili 17. jula 1995.godine, da je optuženom Slobodanu Mediću-komandantu jedinice «Škorpioni» streljanje zarobljenika naređeno od strane NN pretpostavljenog starešine iz Vojske Republike Srpske, kao i da su lica koja su streljana dovezena iz Srebrenice.

Međutim, u izreci presude navodi se da se događaj desio neutvrđenog dana tokom jula meseca 1995.godine, da je optuženi Medić Slobodan-komandant jedinice «Škorpioni», naredio optuženima Petrašević Peri, Medić Aleksandru, Medić Branislavu, te Momić Miloradu i Davidović Slobodanu da izvrše streljanje zarobljenih lica, ne navodeći odakle su zarobljena lica dovezena.

Do ovih razlika dolazi pre svega iz razloga što sud na osnovu dokaza koji su izvedeni u toku dokaznog postupka i to kako odbrane optuženih, iskaza

saslušanih oštećenih i svedoka tako i iz pismene dokumentacije koja je priložena u spisima predmeta nije mogao na nesumnjiv način da utvrdi postojanje ovih činjenica.

15.1. Datum događaja

U presudi kojom sud optužene oglašava krivim, sud nalazi da je streljanje zarobljenih lica izvršeno u toku jula meseca 1995.godine. Tačan datum kada se ovaj događaj desio sud na osnovu raspoloživih dokaza u toku dokaznog postupka nije mogao nesumnjivo da utvrdi. Naime, niko od optuženih, oštećenih, te saslušanih svedoka nije mogao da se izjasni kada se ovaj događaj zaista dogodio. Nesporno je jedino utvrđeno da je egzekucija izvršena u toku jula meseca 1995. godine, s obzirom na činjenicu da su pripadnici jedinice «Škorpioni» na terenu u Trnovu bili upravo u julu mesecu 1995.godine.

15.2. Naredba

Dalje, sud takođe ni iz jednog dokaza koji je izveden u toku dokaznog postupka kao ni iz odbrane optuženih nije mogao da utvrdi da je naređenje da se streljaju zarobljena lica proisteklo od strane nekog NN lica iz Vojske Republike Srpske s obzirom da optuženi Medić Slobodan u svojoj odbrani navodi da on ništa o ovom događaju nije ni znao, da on niti je primio, niti predao, niti pak izdao naredbu nekom od svojih vojnika da izvrše streljanje zarobljenika, objašnjavajući da smatra da je sporni događaj bio incident koji se dogodio bez njegovog znanja i učešća.

Sud je uzeo kao nespornu činjenicu da se jedinica «Škorpioni» kao sastavni deo Vojske Republike Srpske Krajine nalazila pod komandom Slavonsko-Baranjskog korpusa, čija je komanda bila u Vukovaru i da je izvršavala naredbe koje je dobijala od komandanta ove oblasti, s obzirom da je njen komandant-optuženi Medić Slobodan često odlazio u komandu korpusa u Vukovaru, gde je primao naredbe, koje je potom sprovodio u jedinici, izdavajući naređenja. Međutim, sud nije mogao da utvrdi da je i naredba za streljanje zarobljenih lica potekla od strane NN rukovodećeg lica iz Vojske Republike Srpske Krajine.

Takođe je nesporno da je jedinica «Škorpioni», kada odlazi na teren u Trnovo, gde je bila u sklopu borbene linije u zoni odgovornosti Sarajevsko-Romanijskog korpusa Vojske Republike Srpske, postupala u skladu sa naredbama koje je dobijala od strane komande korpusa Vojske Republike Srpske, ali sud nije imao dokaza da je naređenje izdato od strane nekog od starešina Vojske Republike Srpske.

Tačno je da su svi optuženi kao i svedoci u svojim iskazima navodili da je optuženi Medić Slobodan često odlazio na razne sastanke u komandu u Trnovu

i to svakodnevno, a po potrebi i dva puta dnevno, zajedno sa kompletnim obezbeđenjem i da je kasnije po povratku naredbe saopštavao svojim ljudima. Takođe je tačno da je optuženi Petrašević Pero u svojoj odbrani naveo da su se istog dana posle egzekucije, kada je sa komandantom i ostalim članovima obezbeđenja krenuo na Jahorinu, susreli sa nekim vojnim licima, među kojima je bio komandant čitave te jedinice, koga on nije poznavao, da je čuo kako taj komandant pita optuženog Medić Slobodana da li je pobio «one», a optuženi Medić Slobodan mu odgovara da je to uradio, odnosno da su to uradili njegovi ljudi.

U toku dokaznog postupka izveden je veliki broj dokaza radi utvrđivanja ove odlučne činjenice, međutim ni iz jednog izvedenog dokaza nije se moglo utvrditi da je naredba koju je izdao optuženi Medić Slobodan, preneta njemu od strane nadležnog rukovodećeg organa iz Vojske Republike Srpske, zbog čega sud ovu činjenicu nije mogao uzeti kao utvrđenu.

15.3. Odakle su dovezena zarobljena lica

U toku dokaznog postupka sud je utvrđivao i činjenicu odakle su dovezena zarobljena lica i u tom smislu izveo određeni broj dokaza i to pre svega saslušanje članova porodica i prijatelja oštećenih, iz čijih iskaza je utvrdio da su sva streljana lica u spornom periodu živela u Srebrenici sa svojim porodicama, da je posle granatiranja Srebrenice većina stanovništva uglavnom žene, deca i stariji, krenula u pravcu Potočara, kako bi zatražili pomoć u bazi Ujedinjenih nacija, gde se 11.jula 1995.godine, skupilo oko 20-25000 izbeglica, bosanskih mislimana, a da su muškarci iz Srebrenice krenuli kroz šumu ka Tuzli.

Dalje, ekshumacijama koje su vršene od 1996.godine pa nadalje, otkriven je veliki broj grobnica, što primarnih to i sekundarnih, gde su prebacivana tela ubijenih, i to prema Orahovcu (ova grobnica je poznata pod nazivom Lažete 2), Hadžićima, Velikoj ekonomiji Branjevo (Pilica), Čančarski put 12, Čančarski put 3, brana kod Petkovaca, Cesta prema Hodžićima-lokalitet broj 3 i 4, 5, Liplje 2, Zeleni jadran 5, i druge[45].

Dalje, iz iskaza svedoka Amora Mašovića proizilazi da je i za članove Komisije za nestala lica pronalazak žrtava iz Srebrenice na lokaciji Godinjskih bara izazivalo nevericu, s obzirom da je nestanak svih šest žrtava prijavljen negde u blizini mesta Kravica, opština Bratunac, gde su oštećeni zadnji put viđeni živi i da niko od porodica oštećenih nije imao podatke da su oštećeni dovedeni u Sarajevo ili prema Sarajevu.

S obzirom na sve napred izneto sud nije mogao na nesumnjiv način utvrditi da su zarobljena lica koja su dovezena i streljana u Trnovu dovezena iz Srebrenice, niti je mogao utvrditi kada i na koji način su dovezena do Trnova i

odakle. S obzirom da ova činjenica nije mogla biti utvrđena u toku dokaznog postupka, niti je sud iz brojnih izvedenih pismenih dokaza ovu činjenicu mogao nesporno utvrditi, sud je kao utvrđenu nije mogao ni navesti u presudi.

Tačno je da je svedok Stojković Slobodan naveo u svom iskazu da je čuo od Medić Branislava da su zarobljenici dovezeni iz Srebrenice, a svedok «A» je u svom iskazu naveo da je tog jutra u blizini njihove komande video ljude iz Centralne službe bezbednosti Doboja i da mu je jedan od njih rekao da su zarobljenici autobusima dovezeni iz Srebrenice, ali sud ovu činjenicu ne može smatrati dokazanom s obzirom da sem ovog svedoka «A» čijem iskazu sud inače u suštini u vezi svih spornih pitanja nije poklonio veru, a što je u presudi već prethodno obrazloženo u delu u kome sud ceni izvedene dokaze, ni jedan drugi saslušani svedok nije imao bilo kakva saznanja. Niko, kao ni sam svedok «A», nije video autobuse, niti bilo koja druga vozila kojim su lica dovezena, niti je iko obavio razgovor sa licima koja su ih dovezla u cilju saznanja činjenice odakle su isti dovezeni.

Takođe, i optuženi Medić Branislav je u svojoj odbrani naveo da je video neke oficire sa vojnim vozilima koji su dovezli oštećene i da su kasnije ti oštećeni prebačeni u kamion kojim su odvezeni na mesto egzekucije, ali ovaj optuženi sem što daje nepotpun opis lica koja su navodno dovezla oštećene ne daje sudu nikakve podatke o tome o kojim vojnim licima se radi, kojoj jedinici oni pripadaju, odakle dolaze i po čijoj naredbi dovoze ova lica na teren Trnova, sem što navodi da verovatno pripadaju Vojsci Republike Srpske, te i u ovom delu iskaz optuženog Medić Branislava, a kako je to sud već napred naveo, nije prihvatio.

Naime, iz svega što je napred navedeno sud može zaključiti da postoje samo indicije da su streljana lica dovezena iz Srebrenice, iako je nesporno utvrđeno da su ova lica imala svoja boravišta ili prebivališta u spornom periodu u Srebrenici, jer je takođe utvrđeno da su posle granatiranja Srebrenice krenuli peške kroz šumu ka Tuzli koja je za njih tada predstavljala slobodnu teritoriju. Sud nije imao nesumnjive dokaze odakle su oštećeni u ovom krivičnom predmetu dovezeni, ko ih je dovezao i na koji način, kao i iz kojih razloga, te sud nije mogao na nesumnjiv način utvrditi ovu činjenicu, pa istu nije ni uneo u izreku presude.

Osvrćući se na navode javne tužbe u završnoj reči, ovde treba još jednom naglasiti da je za sud nesporno da šest streljanih lica na Godinjskim barama nisu zarobljeni od strane pripadnika jedinice «Škorpioni», što je utvrđeno tokom postupka iz odbrana optuženih, kao i saslušanjem brojnih svedoka, iz

---

45 Dokumenta, Haški tribulan VIII, OEBS, str.104.

čijih iskaza nije na pouzdan nači utvrđeno da su navedena lica dovezena na Godinjske bare iz Srebrenice, kako bi upravo na tom mestu bila streljana.

16. PRIMENA BLAŽEG ZAKONA

Oglašavajući optužene krivim za izvršenje krivičnog dela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 stav 1 KZSRJ, sud se rukovodio jednim od osnovnih principa Krivičnog zakonika - primena blažeg zakona za optužene.

Odredbom člana 5 Krivičnog Zakonika predviđeno je da se «Na učionioca krivičnog dela primenjuje zakon koji je važio u vreme izvršenja krivičnog dela», a stavom 2 ovog člana da «Ako je posle izvršenja krivičnog dela izmenjen zakon, jednom ili više puta, primeniće se zakon koji je najblaži za učinioca».

U krivičnom pravu postoje određena pravila vezana za vremensko važenje krivičnog zakona. Pravilo koje sadrži odredba člana 5 KZ-a, a to je da se na učinioca krivičnog dela primenjuje zakon koji je važio u vreme izvršenja krivičnog dela, posledica je važenja načela zakonitosti. Predviđen je, međutim, važan izuzetak od tog opšteg pravila (član 5 stav 2). Reč je o obaveznoj retroaktivnoj primeni zakona koji je *blaži* za učinioca. Ukoliko je novi zakon stroži za učinioca, on se ni u kom slučaju ne može retroaktivno primeniti. Moguće je da se zakon posle izvršenja krivičnog dela izmeni ne samo jednom, već više puta. U tom slučaju, primeniće se onaj zakon koji je najblaži za učinioca. To znači da odredba stava 2 ovog člana, prilikom procene da li je neki zakon blaži, izričito ukazuje i na uzimanje u obzir i međuzakona (interminih zakona), tj. zakona koji su važili nakon zakona koji je važio u vreme izvršenja krivičnog dela, a pre zakona koji je važio u vreme suđenja.[46]

U vreme izvršenja krivičnog dela, u julu mesecu 1995.godine, na snazi je bio KZ SRJ (objavljen u Sl. listu SRJ br.37/93), koji je predviđao da će se učinilac za krivično delo iz člana 142 stav 1 kazniti « zatvorom od 5 godina ili zatvorom od 20 godina».

Zakonom o izmenama i dopunama KZ SRJ (Sl. list SRJ br. 61/2001) određeno je da će se učinilac za krivično delo iz člana 142 stav 1 KZ SRJ kazniti «zatvorom od najmanje 5 godina ili zatvorom od četrdeset godina», a u sada važećem Krivičnom zakoniku Srbije za krivično delo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 372 stav 3 propisano je da će se učinilac kazniti zatvorom najmanje deset ili zatvorom od trideset do četrdeset godina.

Kako se u konkretnom slučaju, od momenta izvršenja krivičnog dela, Krivični zakon menjao više puta, ali samo u pogledu kazne zaprećene za izvršenje predmetnog krivičnog dela, to je sud našao da će se u konkretnom

slučaju primeniti KZ SRJ iz 1993.godine, koji je važio u vreme izvršenja krivičnog dela, kao najblaži po učinioce, te se ovaj zakon morao primeniti.

17. SASLUŠANJE PUTEM VIDEO LINKA

U smislu člana 326 Zakonika o krivičnom postupku, svedoci, veštaci i druga lica na glavnom pretresu saslušavaju se neposredno.

Naša zemlja donela je Zakon o organizaciji i nadležnosti državnih organa u postupku za ratne zločine[47], kojim zakonom je regulisana ova materija iz oblasti ratnih zločina. Zakonom se uređuje obrazovanje, organizacija, nadležnosti i ovlašćenja državnih organa i njihovih organizacionih jedinica radi otkrivanja, krivičnog gonjenja i suđenja za krivična dela određena zakonom. U članu 2 ovog Zakona predviđeno je da se on primenjuje radi otkrivanja, krivičnog gonjenja i suđenja za krivična dela protiv čovečnosti i Međunarodnog prava određena u glavi XVI Osnovnog krivičnog zakona a da se kao teška kršenja Međunarodnog humanitarnog prava izvršena na teritoriji bivše Jugoslavije 01.januara 1991. godine, podrazumevaju ona koja su navedena u Statutu Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju.

Članom 14 ovog Zakona predviđeno je da ako nije moguće obezbediti prisustvo svedoka ili oštećenog na glavnom pretresu njihovo saslušanje može se vršiti putem video-konferencijske veze. Saslušanje svedoka ili oštećenog može se obaviti i putem međunarodne krivično-pravne pomoći.

Dopisom od 29.11.2005.godine, ovaj sud se obratio Međunarodnom krivičnom sudu u Hagu, sa molbom da ovaj sud omogući prisustvo dva svedoka, koji imaju status zaštićenih svedoka pred Međunarodnim tribunalom, pred većem za ratne zločine Okružnog suda u Beogradu, radi njihovog svedočenja u ovom krivičnom postupku.

Dopisom od 20.01.2006. godine, Međunarodni krivični sud u Hagu obavestio je ovaj sud da su svedoci Duško Kosanović i svedok «A», koji se nalaze van Srbije i Crne Gore, voljni da svedoče putem video linka između Međunarodnog krivičnog suda i Okružnog suda u Beogradu, uz mere zaštite, koje su im omogućene i prilikom svedočenja pred Međunarodnim sudom, što je za svedoka «A» podrazumevalo svedočenje pod pseudonimom i bez prisustva javnosti.

Kako su svedoci Kosanović Duško i svedok «A» odbili da svedoče neposredno pred Većem za ratne zločine Okružnog suda u Beogradu, a naveli su da žele da svedoče iz Haga, putem video linka i nalaze se pod zaštitom Tribunala, to je sud u smislu člana 14 napred navedenog zakona, organizovao njihovo saslušanje preko video-konferencijske veze, te omogućio posebne mere

zaštite, koje su zatražene za svedoka «A», a koje su se sastojale u isključenju javnosti i neotkrivanjem identiteta svedoka, te je ovaj svedok saslušan uz isključenje javnosti i pod pseudonimom kao «svedok A». Za svedoka Kosanović Duška ove mere nisu bile tražene, te je ovaj svedok saslušan pod punim imenom i prezimenom uz prisustvo javnosti.

18. NA SAGLASAN PREDLOG STRANAKA PROČITANI PISMENI DOKAZI

Sud je na glavnom pretresu dana 01.11.2006. godine, a u smislu člana 337 st.2 ZKP-a i člana 14a Zakona o organizaciji i nadležnosti državnih organa u postupku za ratne zločine, uz saglasan predlog stranaka pročitao iskaz svedoka-oštećenog Salkić Saidina, sina pokojnog Salkić Sidika, od dana 22.07.2005.godine, a koji iskaz je ovaj oštećeni dao pred Međunarodnim krivičnim tribunalom za vođenje lica odgovornih za ozbiljne povrede međunarodnog prava počinjenih na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991.godine.

Naime, ovaj svedok živi u Australiji, a po oceni suda njegovo neposredno saslušanje pred ovim sudom nije neophodno, jer se iskaz koji je ovaj oštećeni dao pred Haškim tribunalom upravo odnosi na iste okolnosti na koje bi ga saslušavao i ovaj sud, a takođe sud nije mogao utvrditi da li će i kada ovaj svedok biti na teritoriji BiH, gde bi mogao dati svoj iskaz, na način kako to zakon predviđa. A članom 14a Zakona o organizaciji i nadležnosti državnih organa u postpupku za ratne zločine predviđeno je da dokazi koji su prikupljeni ili izvedeni od strane Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju mogu se, nakon ustupanja, koristiti kao dokazi u krivičnom postupku pred domaćim sudom, pod uslovom da su prikupljeni ili izvedeni na način predviđen Statutom i Pravilima o postupku i dokazima Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju. Postojanje ili nepostojanje činjenica koje se dokazuju tim dokazima sud ceni u skladu sa članom 18 Zakonika o krivičnom postupku.

Primenjujući napred navedenu odredbu člana 14a Zakona o organizaciji i nadležnosti državnih organa u postupku za ratne zločine, sud je na saglasan predlog stranaka na glavnom pretresu održanom dana 01.11.2006.godine, prikazao preko monitora pismenu dokumentaciju Haškog tribunala koja je taksativno nabrojana u ovoj presudi pod 3.6.8., a koja se nalazi u spisima predmeta.

---

46 Z.Stojanović, Komentar Krivičnog zakona, op.cit, str.36
47 «Službeni glasnik RS», br. 67/2003, 135/2004, 61/2005

19. ODBIJENI PREDLOZI

Sud je na glavnom pretresu odbio nekoliko predloga koji su izneti od strane stranaka u ovom krivičnom predmetu, a u cilju dopune dokaznog postupka, te će se na ovom mestu dati obrazloženje stava veća iz kojih razloga su odbijeni ovi predlozi.

- Sud je odbio predlog punomoćnika oštećenih da se od Haškog tribunala pribavi izjava svedoka Tomislava Kovača, s obzirom da se ovaj svedok o svim relevantnim činjenicama vezanim za ovaj krivično-pravni predmet izjasnio prilikom neposrednog saslušanja pred ovim sudom.

- Sud je odbio predlog punomoćnika oštećenih da se od Haškog tribunala pribave iskazi svedoka B129, C017, C025, te izjave generala Obrada Stevanovića, i generala Aleksandra Vasiljevića, iz predmeta, koji se pred ovim sudom vodi protiv Slobodana Miloševića, sve na okolnost statusa jedinice «Škorpioni», nalazeći da je pribavljanje ovih iskaza nepotrebno i suvišno, jer je na te okolnosti već saslušan dovoljan broj svedoka i činjenično stanje u tom smislu nesporno utvrđeno.

- Sud je odbio predlog punomoćnika oštećenih da se u dokaznom postupku u svojstvu svedoka sasluša Frenki Simatović, takođe na okolnost pripadnosti jedinice «Škorpioni», kao suvišno, s obzirom da je status ove jedinice kao što je napred navedeno, sud nesporno utvrdio iz izvedenih dokaza u toku dokaznog postupka.

- Sud je odbio predlog punomoćnika oštećenih da se u svojstvu svedoka ponovo sasluša svedok Vasilije Mijović, jer se radi o svedoku koji je iskoristio svoje zakonsko pravo da ne svedoči u ovom krivičnom postupku, jer je protiv njega pokrenut istražni postupak pred Haškim tribunalom, a u smislu čl. 100 ZKP.

- Sud je odbio predlog branioca optuženih Petrašević Pere i Vukov Aleksandra, adv. Levajac Zorana, da se u dokaznom postupku saslušaju u svojstvu svedoka Smajić Zoran, Kovinčić Dejan i Kovljen Predrag, svi radnici SUP Sremska Mitrovica, a na okolnosti vezane za lišenje slobode drugooptuženog Petrašević Pere u ovom krivičnom postupku, a u smislu da se on sam javio radnicima MUP-a i došao u stanicu policije, po njihovom pozivu sud je našao da je saslušanje predloženih svedoka nepotrebno i suvišno, jer su okolnosti o kojima bi se ovi svedoci izjašnjavali nesporne.

- Sud je odbio i predlog navedenog branioca da se sasluša svedok Šimšić Predrag, na okolnosti društveno afirmativnog angažmana drugoptuženog

Petrašević Pere, kao člana KARP Federacije, jer je sud ove okolnosti utvrdio iz pismene dokumentacije koju je branilac priložio u spise predmeta.

- Sud je odbio predlog branioca optuženih Petrašević Pere i Vukov Aleksandra, adv. Levajac Zorana, da se kao svedok u ovom postupku sasluša dr.Radinović Radovan, general - potpukovnik u penziji, a na okolnosti koje se tiču grada Srebrenice, kao zaštićene zone tokom ratnih dejstava na teritoriji Bosne i Hercegovine, kao i na okolnosti koje se tiču razjašnjenja sadržine pojma paravojne formacije. Sud je našao da je saslušanje predloženog svedoka nepotrebno i suvišno, s obzirom da se radi o svedoku koji nema saznanja koja bi bila od relevantnog uticaja na činjenično i pravno stanje u ovom krivično pravnom slučaju, jer okolnosti u vezi grada Srebrenice nisu od značaja za teren Trnova, a status jedinice «Škorpioni», kao paravojne formacije, sud je nesumnjivo utvrdio iz velikog broja dokaza izvedenih u toku dokaznog postupka.

- Sud je odbio predlog adv. Levajac Zorana da se u svojstvu svedoka neposredno sasluša svedok Enver Hogić, na okolnost kretanja kasete sa snimkom egzekucije, nalazeći da su okolnosti o kojima bi ovaj svedok svedočio već u dovoljnoj meri razjašnjene, s obzirom da je sud na osnovu iskaza većeg broja saslušanih svedoka tačno utvrdio kako je VHS kaseta dospela do ovog lica i ko mu je odneo, a potom kako je vraćena svedoku Kosanović Dušku i u čijem prisustvu, a što je detaljno objašnjeno u presudi pod tačkom 8-kaseta.

- Sud odbio predlog adv. Levajac Zorana da se u svojstvu svedoka sasluša Naser Orić, na okolnost statusa oštećenih, jer nalazi da ovaj svedok nema saznanja koja su od uticaja na činjenično i pravno stanje u ovom krivično-pravnom predmetu, a na date okolnosti već je izveden dovoljan broj dokaza.

- Sud je odbio predlog adv. Levajac Zorana da se u svojstvu svedoka saslušaju Crnobrnja Buca i Juroš Petar, a na okolnosti vezane za spornu kasetu, jer su one već dovoljno razjašnjene, pa sud njihovo saslušanje smatra nepotrebnim.

- Sud je odbio predlog adv. Levajac Zorana da se u dopunu dokaznog postupka ponovo sasluša svedok Grkinić Miroslav, zbog kontradiktornosti njegovog iskaza sa iskazom svedoka Šandor Danila. Sud nalazi da bi ponovno saslušanje ovog svedoka bilo suvišno i nepotrebno, jer je svedok već saslušan na glavnom pretresu u ovom krivično-pravnom predmetu, gde se detaljno izjasnio o svim relevantnim čienjenicama.

- Sud je odbio predlog adv. Levajac Zorana da se pribavi izveštaj iz kaznene i prekršajne evidencije za svedoka Jovana Mirila, jer se radi o svedoku, a ne optuženom u ovom krivičnom postupku.

- Sud je odbio predlog punomoćnika oštećenih da se od MUP-a Srbije zatraže podaci o licima koji su kao bolesnici navedeni u dopisima koja su sudu dostavljena od strane Haškog tribunala, a koja su bila lečena u bolnici u Foči, sve na okolnost da li su neka od ovih lica pripadnici jedinice «Škorpioni», nalazeći da je saslušanje ovih svedoka nepotrebno, s obzirom da je sud na okolnosti statusa jedinice «Škorpioni» izveo veliki broj dokaza, te je u tom delu činjenično stanje već dovoljno razješnjeno.

- Sud je odbio predlog punomoćnika oštećenih da se pribavi od Haškog tribunala izjava optuženog Medić Slobodana koju je dao istražiteljima Haškog tribunala 24.01.2004.godine, vezano za krivični postupak protiv optuženog Slobodana Miloševića, jer je Medić Slobodan saslušan u ovom krivičnom postupku u svojstvu optuženog.

- Sud je odbio predlog punomoćnika oštećenih da se pribavi dopuna izveštaja od 30.05.2005. godine za sprovođenje zaključaka iz konačnog izveštaja Komisije Vlade Republike Srpske za Srebrenicu, a u vezi eventualnog angažovanja jedinice «Škorpioni», na ovom lokalitetu. Ovo, iz razloga što utvrđivanje aktivnosti jedinice «Škorpioni» na teritoriji mesta Srebrenice nije bio predmet ovog krivičnog postupka.

- Sud je odbio predlog adv. Jevrić Zorana za ponovnim veštačenjem od strane tima veštaka-neuropsihijatara optuženih u ovom krivičnom predmetu, na okolnost kolektivne ratne psihoze koja je postojala u kritičnom periodu, nalazeći da je to nepotrebno, s obzirom da je veštak neuropsihijatar dr Miodrag Blagojević dao detaljan nalaz i mišljenje na okolnosti koje su relevantne za ovaj krivično-pravni predmet, o kojim okolnostima je saslušan i na glavnom pretresu, a decidno se izjasnio, kao što je to već napred navedeno i detaljno objašnjeno, da svi optuženi u momentu izvršenja krivičnog dela nisu bolovali ni od kakve duševne bolesti, privremene duševne poremećenosti niti zaostalog duševnog razvoja.

- Sud je odbio predlog adv.Jevrić Zorana i adv. Fajfrić Željka da se u ovom postupku u svojstvu svedoka sasluša Nataša Kandić, na okolnost kako je došla do sporne kasete, jer nalazi da je sud na ove okolnosti izveo dovoljno dokaza, te je u tom smislu saslušanje ovog svedoka suvišno.

- Sud je odbio predlog branioca adv.Zorana Jevrića da se u dopunu dokaznog postupak sasluša u svojstvu svedoka Škrba Slobodan, na okolnost postupka utvrđivanja identiteta oštećenih, jer je sud u dokaznom postupku saslušao svedoka Amora Mašovića, koji je dao detaljno objašnjenje na date okolnosti, kao i izveo druge dokaze kako saslušanjem svedoka tako i pismene dokaze, te su ove činjenice po nalaženju suda dovoljno razjašnjene i ničim nisu dovedene u sumnju.

- Sud je odbio predlog za neposrednim saslušanjem oštećene Salihović Zulejhe i oštećene Mubine Bernt, majke i sestre oštećenog Salihović Dine, jer je svedok Salihović Zujejha bolesna i nije u mogućnosti da pristupi u sud, na glavni pretres, dok svedok Mubina Bernt boravi u Nemačkoj i njen dolazak je bio onemogućen formalnostima, koje se tiču regulisanja njenog boravka u toj zemlji, odnosno nemogućnosti njenog slobodnog ulaska i izlaska iz zemlje, a imajući u vidu da njihovo svedočenje u ovom postupku nije neophodno, jer je identitet oštećenog Salihović Dine na nesumnjiv način već utvrđen drugim izvedenim dokazima.

20. KAZNE

Svrha krivičnih sankcija, po zakonskoj definiciji, je suzbijanje dela, kojima se povređuju ili ugrožavaju vrednosti zaštićena krivičnim zakonodavstvom.

Prilikom odmeravanja kazne optuženima, koje je oglasio krivim, sud je cenio sve okolnosti od značaja da kazna bude individualno manja ili veća, odnosno u smislu odredbe člana 54 KZ opšta pravila o odmeravanju kazne, pa je pre svega, u prvom redu vodio računa o propisanoj kazni za učinjeno delo, da se u konkretnom slučaju postigne svrha kažnjavanja, kao i o olakšavajućim i otežavajućim okolnostima, koje okolnosti predstavljaju neposredan osnov za odmeravanje kazne, odnosno služe da bi se u okviru propisane kazne, došlo do tačno određene kazne.

Tako je sud imao u vidu prilike u kojima se ovaj zločin dogodio, razaranja, velika stradanja, gubitak najbližih u ratnim događajima, neshvatljive zločine, koji su učesnici ovog rata međusobno činili.

Sud je cenio sve olakšavajuće okolnosti, koji stoje na strani optuženih, i to pre svega uzeo u obzir njihove lične prilike, njihov raniji život, pri čemu je imao u vidu da su optuženi bili neosuđivani pre izvršenja ovog krivičnog dela, a i kasnije, osim optuženog Medić Aleksandra, koji je presudom opštinskog suda u Šidu od 19.02.2004.godine osuđen na novčanu kaznu zbog krivičnog dela iz člana 147 stav 1 KZRS i Petrašević Pere, kome je presudom opštinskog suda u Vukovaru od 10.04.2003.godine izrečena uslovna osuda zbog krivičnog dela falsifikovanje isprave iz člana 311 st.2 u vezi st.1 KZ Hrvatske.

Drugih olakšavajućih okolnosti u odnosu na optužene Medić Slobodana i Medić Branislava sud nije našao.

Od olakšavajućih okolnosti na strani optuženog Petrašević Pere, sud je posebno cenio držanje ovog optuženog pred sudom, u smislu potpunog priznanja radnji koje mu se optužnicom stavljaju na teret, na uverljiv način izraženo kajanje, kako pred sudom, tako i prema porodicama ubijenih, izrazivši

izvinjenje i olakšanje posle priznanja izvršenja ovog krivičnog dela, za koje kaže da mu je predstavljalo moru i opterećenje, sa kojim je, do momenta iznošenja svoje odbrane, živeo. Ovakav njegov stav, sud je prihvatio kao iskreno kajanje i žaljenje zbog izvršenog krivičnog dela.

Njegovo priznanje je u znatnoj meri doprinelo utvrđivanju činjeničnog stanja, jer se ono ne odnosi samo na radnje koje je on izvršio spornom prilikom, nego i detaljan opis celog događaja i aktivnosti njegovih učesnika, a što po oceni suda predstavlja svest o krivici i težini ratnog zločina izvršenog nad civilima.

Sud je takođe imao u vidu i iskaz svedoka Gavrić Dragana, koji je saslušan na okolnosti ranijeg života Petrašević Pere. Iz njegovog iskaza je utvrđeno da je ovaj svedok zajedno sa optuženim Petraševićem bio pripadnik Specijalne jedinice MUP Republike Srpske Krajine u Erdutu, gde mu je Petrašević bio nadređeni, te da je prilikom boravka jedinice na terenu na Petrovoj Gori, u novembru mesecu 1994.godine, kada je u kući jedne porodice muslimanske nacionalnosti pronađeno oružje, optuženi Petrašević zaštitio ovu porodicu od maltretiranja od strane ostalih pripadnika jedinice i naredio svedoku da ih bezbedno sprovede do punkta za razmenu zarobljenika.

Od ostalih činjenica sud je cenio i to da je optuženi Petrašević društveno aktivan član zajednice, što se ogleda u njegovom angažmanu u okviru Šaranske Federacije, čiji je bio osnivač i prvi predsednik.

Optuženom Medić Aleksandru, od olakšavajućih okolnosti sud je posebno cenio njegovo korektno držanje pred sudom, priznanje relevantnih činjenica koje se odnose na kritični događaj, kao i izraženo kajanje i žaljenje pred sudom zbog ovog događaja, te činjenicu da se izvinio porodicama oštećenih, a odnos prema delu i žrtvama je iskazao i u svojoj završnoj reči: «... iskreno žalim što su u ovom nemilom ratnom događaju ovi ljudi izgubili živote, želim da izrazim najiskreniju nadu da ćete vi prema meni postupiti kao što sam ja postupio u tim nesretnim trenucima prema tim ljudima, još jednom želim da kažem da najdublje i najiskrenije saosećam sa bolom i tugom majki i rodbine nastradalih...».[48]

Pri tome je sud imao u vidu činjenicu da spornom prilikom, iako je imao kod sebe automatsku pušku, nije pucao u zarobljenike, a da su to ostali, koji su za to i oglašeni krivim, to i učinili, izražavajući na ovaj način, kako i sam optuženi u svojoj odbrani navodi, svoj stav u odnosu na ovu celu situaciju i krivično delo.

Time što optuženi Medić Aleksandar iz svoje slobodne volje nije pucao i nikoga nije ubio, pokazao je, a kako je to napred navedeno, svoju odluku i svoj stav prema ovom krivičnom delu i događaju, jer u slučaju da su se i ostali

optuženi ponašali na ovaj način, što znači da nisu pucali, niko ne bi bio ubijen i oštećeni bi bili živi.

Sud je ovu činjenicu posebno cenio prilikom odluke o kazni u odnosu na optuženog Medić Aleksandra, ne dovodeći pri tome u pitanje postojanje krivičnog dela za koje je optuženi oglašen krivim i osuđen. Naime, bez obzira na to što je optuženi Medić Aleksandar pomagao ostalim optuženima u izvršenju ovog krivičnog dela, ovakav stav optuženog u datim okolnostima kada je i on sam mogao da bude streljan zbog takvog svog ponašanja, sud je cenio kao hrabar i jasno izražen u toj situaciji, a pre svega kao njegov izbor i njegovu volju da u toj situaciji baš tako postupi.

Od otežavajućih okolnosti na strani svih optuženih, sud je našao da se radi o ratnom zločinu gde je ubijeno više lica, od kojih su trojica maloletni, da su dvojica oštećenih bili naterani da prenose tela četvorice prethodno streljanih, do vikendice, gde će i oni kasnije biti ubijeni.

Dalje, od otežavajućih okolnosti, sud je takođe imao u vidu da je ovo krivično delo izvršeno prema nemoćnim licima, prema ljudima koji imaju prirodno pravo da žive, da im se eventualno sudi, da se pred sudom brane, od strane ljudi koji ih muče, koji ih ubijaju bez suda, iskazujući tako svoju silu i moć.

Sud je, imajući u vidu sve napred navedene olakšavajuće i otežavajuće okolnosti, a prilikom odlučivanja o kazni optuženog Petrašević Peru osudio na kaznu zatvora u trajanju od 13 godina, a koja kazna je po oceni suda nužna i istovremeno dovoljna da bi se ostvarila svrha kažnjavanja.

Takođe, na osnovu svega napred navedenog sud je optuženog Medić Aleksandra za izvršeno krivično delo u pomaganju osudio na kaznu zatvora u trajanju od 5 godina.

Sud je optuženom Medić Slobodanu i Medić Branislavu izrekao maksimalne kazne zatvora, po tada važećem KZSRJ, kazne zatvora u trajanju od po 20 godina. Prilikom izricanja najstrožiih zatvorskih kazni sud je takođe kao otežavajuće okolnosti, cenio odnos ovih optuženih prema oštećenima-žrtvama ovog krivičnog dela. Naime, optuženi Medić Slobodan je naredio streljanje vezanih, bespomoćnih, izmučenih, nenaoružanih, izgladnelih, žednih lica, od kojih su polovina maloletni, a optuženi Medić Branislav je upravo takve oštećene lišio života, pri čemu je izražavao bahatost, obesnost, svojim ponašanjem prema njima u punoj ratnoj opremi sa napunjenom automatskom

48 Transkript audio zapisa sa glavnog pretresa od 04.04.2007.godine

puškom, pri čemu čak traži prostor gde da ispuca preostala tri metka, kao i odsustvo svake pozitivne emocije.

Imajući u vidu sve napred navedeno, sud nalazi da su izrečene kazne zatvora srazmerne težini izvršenog krivičnog dela, prouzrokovanim štetnim posledicama, te stepenu krivice optuženih, i da će se ovim kaznama postići opšta svrha kažnjavanja.

U smislu odredaba člana 63 KZ, u izrečene kazne zatvora optuženima Medić Slobodanu, Petrašević Peri, i Medić Branislavu se uračunava vreme provedeno u pritvoru i to optuženom Medić Slobodanu od 03.06.2005.godine, kada je lišen slobode, optuženom Petrašević Peri od 01.06.2005.godine, kada je lišen slobode i optuženom Medić Branislavu od 10.06.2005.godine, kada je lišen slobode.

Optuženom Medić Aleksandru u izrečenu kaznu zatvora uračunava se vreme provedeno u pritvoru od 01.06.2005.godine, kada je lišen slobode, pa do 10.04.2007.godine.

I na kraju, a u smislu Hegelove izreke: «Prirodno pravo je sloboda, a dalje određenje istog je jednakost pred zakonom».[49]

Ova misao velikog filozofa može se primeniti i na ovaj krivični predmet i to kako na oštećene kojima u ovom događaju nije pruženo njihovo prirodno pravo, a takođe i na optužene, kojima je njihovo prirodno pravo ispoštovano.

21. TROŠKOVI I IMOVINSKO PRAVNI ZAHTEV

Na osnovu odredaba člana 196 st.1 u vezi člana 193 st.2 ZKP-a, sud je obavezao optužene da na ime troškova ovog krivičnog postupka solidarno plate iznos od 914.609,90 dinara, a sve u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude pod pretnjom prinudnog izvršenja, te na ime paušala isplate iznose od po 50.000,00 (pedesethiljada) dinara.

Troškovi krivičnog postupka, u iznosu koji je opredelio ovaj sud, predstavljaju troškove dovođenja optuženih na 45 glavnih pretresa, troškovi koji se odnose na dolazak 18 svedoka (putni troškovi i smeštaj), potom troškovi veštačenja prof. dr.Slobodana Jovičića, za njegov nalaz i mišljenje na ime veštačenja CD i VHS kasete i pristup na glavni pretres, kao i troškovi veštačenje dr.Miodraga Blagojevića, na ime veštačenja optuženih, za njegov nalaz i mišljenje i pristup na glavni pretres.

Imajući u vidu imovinske prilike optuženih, sud je našao da plaćanjem troškova krivičnog postupka neće biti dovedeno u pitanje njihovo izdržavanje, kao ni izdržavanje lica koja su po zakonu dužni da izdržavaju.

Iznos paušala sud je dosudio imajući u vidu dužinu trajanja i složenost ovog krivičnog postupka.

Na osnovu člana 206 st.3 ZKP-a, porodice oštećenih su upućene na parnicu a radi ostvarivanja imovinsko-pravnog zahteva.

II OSLOBAĐAJUĆI DEO

Izmenjenom optužnicom javnog tužioca, Vukov Aleksandru je stavljeno na teret da je krivično delo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 stav 1KZSRJ izvršio u pomaganju.

Optuženi je u svojoj odbrani i tokom postupka negirao izvršenje dela i svoju krivičnu odgovornost, navodeći da nije znao za naređenje Slobodana Medića da se zarobljenici streljaju, niti je na bilo koji način učestvovao u ovoj egzekuciji, bilo kao izvršilac, bilo kao pomagač.

Na osnovu utvrđenog činjeničnog stanja, sud nije mogao na nesumnjiv način utvrditi da je Vukov Aleksandar, na način opisan u optužnici, ili na neki drugi način, učestvovao u izvršenju predmetnog krivičnog dela.

Iz izvedenih dokaza, i to odbrane optuženog Petrašević Pere, odbrane optuženog Medić Aleksandra i iskaza svedoka Stojković Slobodana, a što ne spori ni Vukov Aleksandar u svojoj odbrani, proizilazi da je Vukov Aleksandar sa 3 lica-pripadnika jedinice «Škorpioni» bio prisutan u blizini mesta egzekucije, na mestu gde se zaustavio kamion sa zarobljenicima, i to pre realizacije iste, da se tu zadržao kratko vreme, a zatim se vratio na borbenu liniju, gde je boravio sa izviđačkim vodom jedinice «Škorpioni», a da su lica koja su došla sa njim ostala na licu mesta.

Za sud nije prihvatljivo obrazloženje tužioca da je Vukov Aleksandar kao zamenik komandanta jedinice «Škorpioni», ovde optuženog Medić Slobodana, morao biti upoznat sa naređenjem da se zarobljenici streljaju, kao ni to da je Vukov Aleksandar, kao osoba koja je najbolje poznavala teren u blizini linije, jedini mogao da odredi mesto za streljanje. Ovakva teza je neprihvatljiva iz više razloga.

Tokom ovog krivičnog postupka utvrđeno je da je Vukov Aleksandar neformalno obavljao funkciju zamenika komandanta jedinice «Škorpioni, što ni sam Vukov ne spori. Takođe je nesporno da je Vukov Aleksandar, koji je obavljao faktički i funkciju komandanta izviđačkog voda na terenu u Trnovu, dobro poznavao teren u blizini borbene linije, gde je izvršena egzekucija, s

---

49 Hegel, Izvod iz citata

obzirom da je sa delom jedinice neprekidno boravio na terenu, što svi saslušani optuženi i svedoci tvrde.

Nijedan dokaz izveden tokom dokaznog postupka ne potvrđuje navode optužnice da je Vukov Aleksandar rekao optuženom Petrašević Peri gde treba da se izvrši streljanje a potom naredio svojim vojnicima, koji su sa njim sišli sa linije, da ostalim optuženima pomognu u egzekuciji zarobljenih lica. Ovakva teza optužbe zasniva se, po mišljenju suda, na indicijama koje nisu dokazane tokom ovog krivičnog postupka.

Vukov Aleksandar je u svojoj odbrani objasnio da je tačno da je kritičnog dana od strane optuženog Medić Slobodana obavešten da treba da siđe do mesta do koga je inače dolazio kamion sa sledovanjem, kako bi preuzeo «paket», što je inače bila šifra za sledovanje, koje je podrazumevalo hleb, municiju, konzerve, baterije za radio vezu, projektile za minobacače i slično.

Njegovu odbranu potvrđuje optuženi Petrašević, koji objašnjava da mu je Vukov Aleksandar kritičnom prilikom prišao i pitao ga da li je stigao «paket» za njega. Ovde treba naglasiti da optuženi Medić Aleksandar, kao i svedok Stojković, potvrđuju da je Vukov Aleksandar, prilikom dolaska na lice mesta prišao Petrašević Peri, ali da niko od njih nije čuo sadržinu njihovog razgovora, zbog udaljenosti na kojoj su stajali, nakon čega je, posle par minuta, po njihovim rečima, otišao nazad na liniju.

Dakle, ni iz odbrane optuženog Petrašević Pere i optuženog Medić Aleksandra, ni iz iskaza svedoka Stojkovića, ne proizilazi da je Vukov Aleksandar rekao optuženom Petrašević Peri na kome mestu treba da izvrše egzekuciju, niti je to utvrđeno pregledom video snimka egzekucije sa VHS kasete.

Sud je u potpunosti poverovao odbranama ovih optuženih i iskazu svedoka Stojković Slobodana da se Vukov Aleksandar ponašao upravo na način kako su to oni u svojim iskazima objasnili, jer su svi oni saglasni da je optuženi Vukov Aleksandar bio profesionalni vojnik i da je u potpunosti profesionalno obavljao sve svoje zadatke. Naime, optuženi Petrašević u svom iskazu jasno i nedvosmisleno navodi da se Vukov Aleksandar nije mešao u zadatke drugih pripadnika jedinice inače, a i ovom prilikom kada je video oštećene kako leže pored puta, jer to nije bilo u okviru njegovog zadatka, već se samo letimično informisao o čemu se radi, pitajući Petraševića «šta je ovo?», a kada je od Petraševića dobio odgovor da su to neki zarobljenici, on se više o tome nije ni interesovao, na koji način je bila završena komunikacija među njima.

Tačno je da su lica koja su došla sa Vukov Aleksandrom ostala na licu mesta, ali njihov ostanak sud ne može da protumači kao naredbu optuženog Vukov Aleksandra da oni ostanu i zajedno sa ostalima streljaju zarobljenike,

kako je to navedeno u optužnici, s obzirom da je sud iz odbrane Vukov Aleksandra i odbrane Petrašević Pere utvrdio da ova lica ostaju po naredbi Vukov Aleksandra da bi sačekali dolazak kamiona sa pošiljkom za njega, a koja pošiljka je trebala da sadrži hranu i municiju, jer za vreme boravka optuženog Vukov Aleksandra kamion nije bio prisutan a optuženi Petrašević nije znao da li je u kamionu zaista bila pošiljka za Vukova.

Naprotiv, optuženi Petrašević Pera, kao i optuženi Medić Aleksandar, izjavljuju u svojim odbranama da je, nakon odlaska Vukov Aleksandra, optuženi Petrašević sam krenuo u razgledanje terena, kako bi našao pogodno mesto za izvršenje zadatka, a kada je došao kamion kojim je upravljao optuženi Medić Branislav i kada je doneta baterija, krenuli su u izvršenje zadatka.

Ovde treba istaći da su lica koja su izvršila egzekuciju, bez pomoći Vukov Aleksandra došla do mesta gde su zarobljenici iskrcani iz vozila, što govori o tome da je bar jedan od njih dobro poznavao ovaj teren.

Takođe, na snimku se jasno vidi da se grupa zarobljenika, sa pripadnicima jedinice kreće sa mesta na kome su ležali pored puta, a gde se pojavio optuženi Vukov Aleksandar, do mesta-livade, gde će biti izvršena egzekucija, opkoljeni pripadnicima ove jedinice, a koja dva mesta su udaljena jedan od drugog određenu distancu, koju su morali peške preći, a da Vukov Aleksandra nema u blizini, jer on odlazi pre kretanja optuženih i oštećenih.

Dakle, ni iz odbrane optuženih Medić Aleksandra i Petrašević Pere, ni iz iskaza svedoka Stojković Slobodana, kao ni pregledanjem snimka egzekucije sud nije mogao utvrditi da Vukov Aleksandar na bilo koji način pokazuje ili govori optuženom Petrašević Peri gde će se izvršiti egzekucija zarobljenika.

Stoga, po oceni suda, nije dokazana tvrdnja optužbe da je Vukov Aleksandar rekao Petrašević Peri na kom mestu da se izvrši egzekucija, s obzirom da nije bio ni prisutan kada su zarobljenici krenuli i dovedeni do livade, a optuženi Petrašević, kao jedina osoba koja je komunicirala sa optuženim Vukov Aleksandrom, kritičnom prilikom u svojoj odbrani jasno navodi da mu Vukov Aleksandar u tom pravcu ni u jednom momentu ništa nije rekao. Osim toga, sud je našao da ne postoji ni jedan drugi dokaz koji bi ukazivao da je optuženi izvršio ovo krivično delo, kako mu je to optužnicom stavljeno na teret.

Dakle, bez obzira što je Vukov Aleksandar bio prisutan u blizini mesta egzekucije, po oceni suda nema čvrstih i nesumnjivih dokaza da je na način opisan u optužnici, ili bilo koji drugi način, učestvovao u izvršenju predmetnog krivičnog dela, zbog čega ga je na osnovu člana 355 tač.3 ZKP oslobodio od optužbe.

Troškovi postupka u ovom delu padaju na teret budžetskih sredstava suda, u smislu odredaba člana 197 st.1 ZKP-a.

Prilikom donošenja odluke sud je imao u vidu i ostale dokaze koji su izvedeni na glavnom pretresu, ali nalazi da su isti bez uticaja na drugačiju odluku u ovoj krivičnoj pravnoj stvari, pa ih u presudi nije posebno ni obrazlagao.

Na osnovu svega napred iznetog odlučeno je kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR
Nataša Arsić

PREDSEDNIK VEĆA-SUDIJA
Mr Gordana Božilović-Petrović

POUKA O PRAVNOM LEKU:
Protiv ove presude dozvoljena je žalba Vrhovnom sudu Srbije, u roku od 15 dana od dana prijema pismenog otpravka, a preko ovog suda.

Epilog

Okružni sud u Beogradu – Veće za ratne zločine, i to u Veću sastavljenom od sudije Gordane Božilović Petrović kao predsednice Veća i sudija Vinke Berahe Nikićević i Veska Krstajića kao članova Veća 10. aprila 2007. godine, donelo je i javno objavilo presudu kojom su pripadnici *Škorpiona* Slobodan Medić, Branislav Medić i Pera Petrašević oglašeni krivim za izvršenje krivičnog dela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 stav 1 u vezi člana 22 KZSRJ kao saizvršioci, a optuženi Aleksandar Medić za ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 stav 1 u vezi člana 24 KZSRJ u pomaganju, pa su osuđeni: Slobodan Medić na 20 godina zatvora, Branislav Medić na 20 godina zatvora, Pera Petrašević na 13 godina i Aleksandar Medić na pet godina zatvora. Pritvor je produžen do dalje odluke suda Slobodanu Mediću, Branislavu Mediću i Peri Petraševiću, a prema Aleksandru Mediću pritvor je ukinut.
Istom presudom Aleksandar Vukov je oslobođen optužbe da je izvršio delo ratnog zločina iz člana 142 stav 1 u vezi člana 24 KZSRJ u pomaganju.

Ovakva presuda nije zasnovana na utvrđenom činjeničnom stanju tokom dokaznog postupka niti je u skladu sa materijalnim i procesnim zakonskim odredbama. S obzirom na to, neizbežno se nameće zaključak da su motivi donošenja ovakve presude političke prirode.

Osnovna karakteristika ovog krivičnog postupka su brojnost, raznovrsnost i kvalitet izvedenih dokaza koji terete optužene. Ne postoji krivični predmet u kome sve vrste dokaza, materijalni, veštačenje, iskaz svedoka-očevidca i priznanje optuženog direktno dokazuju krivicu optuženih kao što je to slučaj u ovoj krivično-pravnoj stvari. Pre svega postoji prvorazredni materijalni dokaz u vidu video snimka kompletnog događaja streljanja šest bošnjačkih civila koji je opisan u optužnici i stavljen na teret optuženim. Autentičnost video snimka potvrđena je drugim, takođe značajnim i u sistemu dokaza izuzetno validnim dokazom, veštačenjem. Naime, nalazom i mišljenjem sudskog veštaka, profesora Elektrotehničkog fakulteta u Beogradu, utvrđeno je da na video kaseti nije bilo nikakvih intervencija, ni na audio ni na video materijalu. Treći izuzetno relevantan dokaz je saslušanje svedoka-očevidca Slobodana Stojkovića koji je ceo događaj snimio kamerom i koji potvrđuje ostale dokaze. Na kraju postoji potpuno priznanje optuženog Pere Petraševića koje se u celini i u svim detaljima uklapa u sve dokaze izvedene na glavnom pretresu. Svi ostali optuženi, izuzev Slobodana Medića, su delimično priznali i potvrdili činjenične navode optužnice. Identitet ubijenih potvrđen je saslušanjem najbliže rodbine i DNK-a analizom koji je naučni metod *par excellence*.

U takvoj situaciji oslobađanje optuženog Vukova i blago kažnjavanje optuženog Aleksandra Medića prosto je neverovatno i zaprepašćujuće:

i. Analizom odbrane Vukova koju je dao na glavnom pretresu, njenim povezivanjem sa drugim dokazima i posmatranjem njegove odbrane u kontekstu utvrđenog činjeničnog stanja, jasno se vidi da se oslobađajuća presuda ne temelji ni na činjeničnim ni na pravnim argumentima. Sam Vukov u svojoj odbrani navodi: da je na trnovskom ratištu bio komandir izviđačkog voda i neformalni zamenik komadanata jedinice *Škorpioni* Slobodana Medića; njegov izviđački vod koji je na trnovskom ratištu imao 20 vojnika bio je na liniji fronta udaljenoj od komandnog mesta nekoliko kilometara; mesto na koje je dovožena hrana za izviđače bilo je bezbedno i od linije fronta udaljeno jedan do dva kilometra; na to mesto za hranu su dolazili vojnici izviđačkog voda; za hranu nikada nije dolazio optuženi Aleksandar Vukov; hranu nikada nije donosio optuženi Pera Petrašević; komandant Slobodan Medić nikad nije dolazio na liniju fronta, već je sa Vukovim komunicirao putem radio veze; Vukov je samo nekoliko puta sa linije išao u komandu i to samo u noćnim časovima da ne bi bio izložen pogledu; na dan streljanja Vukova je lično komandant Slobodan Medić obavestio da siđe za hranu; toga dana Vukov prvi put dolazi za hranu i to sa dvojicom svojih vojnika usred dana; kada je došao na mesto gde se preuzima hrana, video je vezane ljude a optuženi Petrašević mu je rekao da su to neki zarobljenici; Petrašević mu je rekao da nije doneo hranu i da je došao po drugom zadatku; dvojicu svojih vojnika ostavio je kod optuženog Petraševića da bi sačekali hranu koja eventulano kasni.

Kada se ovakva odbrana optuženog Aleksandra Vukova uporedi sa video snimkom na kome se on vidi kako izdvojen iz grupe tiho razgovara sa optuženim Petraševićem koji je bio vođa grupe koja je izvršila streljanje i kada se ima u vidu Petraševićev iskaz da im je Vukov rekao: »*.. da je bilo rizično da se dalje ide pošto se tamo stalno pucalo*», kao i činjenicom da su dva vojnika koja je on doveo učestvovala u streljanju, onda je jasno da su tačni navodi optužnice o ulozi optuženog Vukova u izvršenju ovog krivičnog dela.

Optužnica ulogu Vukova opisuje tako da je komandant Slobodan Medić pozvao Vukova, obavestio ga o zarobljenicima i tražio od njega da na licu mesta pokaže Petraševiću i ostalim bezbedno mesto za streljanje i dovede dvojicu svojih vojnika da učestvuju u streljanju.

Sud stanovište optužnice nije prihvatio. Međutim, za svoje stavove nije dao nikakve argumente. Sud nije razrešio niti objasnio više spornih pitanja kao, naprimer, zašto Vukov silazi za hranu kada do tada nikad nije silazio? Zašto bi Pera Petrašević nosio hranu kada to do toga dana nikada nije radio? Zašto

bi komandant obaveštavao Vukova da siđe po hranu kada to nikada nije radio niti je to posao komandanta? Zašto Vukov nije pitao o kojim zarobljenicima se radi? Zašto Petrašević nije rekao Vukovu po kom zadatku je došao kada već nije doneo hranu? Zbog čega je Vukov ostavio dva vojnika kada je bilo izvesno da hrana nije stigla?

ii. U toku dokaznog postupka tužilac je izmenio optužnicu tako što je Aleksandra Medića optužio za krivično delo ratnog zločina izvršenog pomaganjem umesto saizvršilaštvom, kako je prvobitno bio optužen. Takvu kvalifikaciju sud je u presudi prihvatio. Međutim, takav stav nije ni pravno ni činjenično zasnovan i potpuno je izvan sudske prakse.

Grupa koja je po naređenju komandanta Slobodana Medića streljala šestoricu bošnjačkih civila je homogena, kompaktna i u svemu jedinstvena. Reč je o telohraniteljima komandanta koji na terenu spavaju u istoj kući sa njim i koji ga bez izuzetka prate gde god on pođe. Ne postoji mogućnost da neki od telohranitelja znaju kakvo je komandantovo naređenje a da drugi to ne znaju. Nemoguće je da Petrašević i Davidović (osuđen pred Županijskim sudom u Zagrebu, Hrvatska) znaju da trebaju da streljaju neke zatvorenike a da to Aleksandar Medić ne zna.

Atmosfera među egzekutorima pre, za vreme i posle streljanja, koja se vidi na video snimku, takva je da se oni utrkuju ko će više da maltretira zarobljenike, da ih gazi čizmom, psuje, vređa i ponižava, a svi su pri tome ne samo bahati već i raspoloženi – bezmalo u euforiji. Traže od zarobljenika da idu brže sa povicima ''jala, jala'', kako se tera stoka, upućuju im psovke, nedaju im vodu i ponižavaju ih na najraznovrsnije načine. Aleksandar Medić se ničim, ni jednom rečiju, gestom ili ponašanjem, ne razlikuje od ostalih. Naprotiv, pita jednog zarobljenika, dečaka od 16 godina *da li si prcao?*. Kada on odgovori da nije, on mu kaže: *I nećeš*. To je apsolutno dovoljno za zaključak da Aleksandar Medić zna da će zatvorenici biti streljani. Nema nikakve sumnje da za izvršenje ovog dela postoji jedinstveni umišljaj, pa i kod Aleksandra Medića, bez obzira na to da li je pucao ili nije. To proizlazi iz svih dokaza u spisima, posebno iz emitovanog snimka, priznanja Petraševića i iskaza svedoka Slobodana Stojkovića, a delimično i iz odbrane samog Aleksandra Medića.

Sud ne samo što je prihvatio ovu na činjenicama i zakonu neutemeljenu izmenu optužbe, nego je Aleksandra Medića osudio na minimalnu kaznu zatvora predviđenu za krivično delo ratni zločin od pet godina zatvora, iako zakon za pomaganje propisuje istu kaznu kao i za saizvršilaštvo.

Najnovija sudska praksa u Srbiji koju kreira Vrhovni sud na osnovu pravosnažnih odluka u predmetima *Sjeverin*, *Stambolić*, *Budva*, zauzela je pravni stav da u pitanju pravne kvalifikacije da li optuženi postupa kao saizvršilac ili pomagač u izvršenju krivičnog dela nije bitno niti odlučujuće to da li je okrivljeni pucao ili nije.

iii. U presudi sud je izostavio činjenični navod iz precizirane optužnice da su šestorica streljanih dovezeni iz Srebrenice. To je sud obrazložio nedostatkom dokaza. Međutim, svi oštećeni (majke, sestre, braća, deca žrtava), saslušana na glavnom pretresu, bez izuzetka su potvrdili da su žrtve iz Srebrenice i da su nestali nakon ulaska srpskih snaga u grad, 11. jula 1995. godine To je dokaz prvog reda i nemože se ignorisati. Ne prihvatanje tog dokaza najblaže rečeno predstavlja uvredu za najbliže srodnike žrtava koji su sve vreme pratili tok suđenja, kao i izricanje presude. Takav stav suda može se objasniti jedino političkim motivima da se slučaj streljanja šestorice Bošnjačkih civila odvoji od operacije ubijanja 8.000 Muslimana iz Srebrenice, u vreme od 11. do 19. jula 1995. godine.

iv. Sud je prihvatio izmenjenu optužnicu u delu u kome se jedinica *Škorpioni* tretira kao paravojna formacija. Takav stav je pre svega u suprotnosti sa izvedenim dokazaima, pre svega dokumentima Haškog tribunalana, koja su kao dokaz izvedena pred sudom, zatim, izjavom svedoka, bivšeg ministra policije Republike Srpske Tomislava Kovača, koji nije sporio da su on i njegovi saradnici potpisali depeše i izveštaje kojima se jedinica *Škorpioni* opisuje kao jedinica MUP-a Srbije ili jedinica organa unutrašnjih poslova Republike Srbije. Svedok Kovač je svoj potpis na pomenutim dokumentima objašnjavao time da je to uradio zbog podizanja morala boraca na terenu, kako bi ih uverio da niisu sami, da je i Srbija uključena u operaciju Srebrenica. Međutim, ta izjava svedoka Kovača je nelogična, neubedljiva i sračunata na odbranu organa Republike Srbije. Pre svega, zbog toga jer nijedan dokument nije upućen borcima na terenu nego su svi naslovljeni na funkcionere MUP-a Republike Srpske. Tome treba dodati i njegov iskaz u kojem kaže da nije bilo moguće da na teritoriju Republike Srpske dođe neka paravojna formacija, već su mogle doći samo regularne formacije iz Srbije i Republike Srpske Krajine.

v. Sud je pravilno ocenio dokaze u pogledu krivice optuženih, komandanta jedinice Slobodana Medića i njegovih telohranitelja Branislava Medića i Pere Petraševića.

Sud se u donošenju ove presude rukovodio političkim a ne pravnim razlozima u nameri da se prilagodi stavovima vlasti u Srbiji a u vezi sa odgovornošću za

genocid u Srebrenici u kontekstu presude Međunarodnog suda pravde i pokaže razumevanje za patriotska opredeljenja pojedinih pripadnika *Škorpiona*.

Dragoljub Todorović

Sadržaj

Napomena čitaocu 3

Uvod – Nataša Kandić 5

Predmet: Slobodan Medić i drugi – *Škorpioni* 11

Optužnica od 07.10.2005. godine 13

Izvod iz transktipta audio zapisa sa glavnog pretresa
od 20.12.2005. godine 21

Izvod iz transkripta audio zapisa sa glavnog pretresa
od 21.12.2005. godine 66

Izvod iz transkripta audio zapisa sa glavnog pretresa
od 22.12.2005. godine 107

Izvod iz transkripta audio zapisa sa glavnog pretresa
od 23.12.2005. godine 157

Izvod iz transkripta audio zapisa sa glavnog pretresa
od 23.01.2006. godine 184

Izvod iz transkripta audio zapisa sa glavnog pretresa
od 24.01.2006. godine 236

Izvod iz transkripta audio zapisa sa glavnog pretresa
od 25.01.2006. godine 282

Izvod iz transktipta audio zapisa sa glavnog pretresa
od 26.01.2006. godine 315

Izvod iz transktipta audio zapisa sa glavnog pretresa
od 22.02.2006. godine 319

Izvod iz transktipta audio zapisa sa glavnog pretresa
od 23. i 24. 02.2006. godine 327

Prepis snimka VHS kasete 419

Izvod iz transktipta audio zapisa sa glavnog pretresa
od 11.04.2006. godine 423

Izvod iz transkripta audio zapisa sa glavnog pretresa
od 3.07.2006. godine 449

Faksimil depeše od 30.06.1995. godine 521

Faksimil depeše od 01.07.1995. godine 523

Faksimil depeše od 04.07.1995. godine 525

Faksimil depeše od 06.07.1995. godine 526

Faksimil naređenja od 10.07.1995. godine 527

Faksimil depeše od 19.07.1995.godine 528

Precizirana optužnica od 09.10.2006. godine 529

Naredba za veštačenje od 26.09.2006. godine 532

Izveštaj o veštačenju VHS kasete sudskog veštaka
prof. dr Slobodana Jovičića 534

Izvod iz transkripta audio zapisa sa glavnog pretresa
od 24.10.2006. godine 559

Izvod iz transkripta audio zapisa sa glavnog pretresa
od 12.03.2007. godine 575

Izveštaj sa suđenja pripadnicima *Škorpiona* od 12.03.2007. godine
web site FHP: www.hlc-rdc.org 583

Izveštaj Instituta za nestale osobe iz Sarajeva od 14.03.2007. godine 584

Konačno precizirana optužnica od 16.03.2007. godine 587

Izveštaj sa suđenja pripadnicima *Škorpiona* od 3 i 4.04.2007. godine
web site FHP: www.hlc-rdc.org 588

Presuda Okružnog suda u Beogradu – Veće za ratne zločine
od 10.04.2007. godine 597

Epilog – Dragoljub Todorović 734

Izdavač:
Fond za humanitarno pravo

Za izdavača:
Nataša Kandić

Grafički dizajn:
Helicon

Tiraž:
1000

ISBN 978-86-7932-017-9

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

341.322.5(497.6)»1995»(093.2)
341.49(497.11)(093.2)

ŠKORPIONI od zločina do pravde
transkript / [priredio Fond za humanitarno pravo]. - Beograd : Fond za humanitarno pravo, 2007 (Beograd : Publikum). - 743 str. ; 27 cm

Tiraž 1.500. - Str. 7-12: Uvod / Nataša Kandić.

ISBN 978-86-7932-017-9
1. Фонд за хуманитарно право (Београд)
а) Ратни злочин - Судски процеси - Босна и Херцеговина - 1995 - Историјска грађа
COBISISS. SR-ID 145742348S